এমিলি ব্ৰণ্টি
ৱাদাৰিং হাইট্‌চ

অনুবাদ ঃ

ড° প্ৰফুল্ল কটকী

GOVT. OF ASSAM ... DIRECTORATE OF LIBRARY
Call No........

আনন্দৰাম বৰুৱা ভাষা-কলা-সংস্কৃতি সংস্থা,
অসম

[Emily Bronte's *Wuthering Heights*—a translated in to Assamese by Dr. Prafulla Kotoky and published by Professor T R Taid, Director, Anundoram Borooah Institute of Language Art & Culture Assam Ambikagiri Nagar, Guwahati 24 Assam India Price Rs 75 00]

প্ৰকাশক সঞ্চালক
আনন্দৰাম বৰুৱা ভাষা-কলা-সংস্কৃতি সংস্থা অসম
অম্বিকাগিৰি নগৰ জু ৰোড
গুৱাহাটী ৭৮১০২৪

প্ৰথম প্ৰকাশন : ডিচেম্বৰ ১৯৯৪

মূল্য : ৭৫ ০০ টকা

মুদ্ৰক . শৰাইঘাট ফটো টাইপ্‌চ
উদ্যোগিক পাম বামুণীমৈদাম
গুৱাহাটী ৭৮১ ০২১

ৱাদাৰিং হাইট্‌ছ

এমিলি জেইন ব্ৰণ্টি (Emily Jane Bronte) (১৮১৮-৪৮) ইংৰাজী সাহিত্যৰ সুপ্ৰসিদ্ধ তিনিগৰাকী ব্ৰণ্টি বাইভনীৰ অন্যতম। আন দুগৰাকী হ'ল শ্বাৰ্লট ব্ৰণ্টি (১৮১৬-৫৫)— জেইন আয়াৰ (Jane Eyre) নামৰ উপন্যাসৰ লেখিকা আৰু আন ব্ৰণ্টি (১৮২০-৪৯)— এগনিচ গ্ৰে (Agnes Grey) নামৰ উপন্যাসৰ ৰচয়িত্ৰী।

এমিলি ব্ৰণ্টিৰ 'ৱাদাৰিং হাইট্‌ছ (Wuthering Heights) (প্ৰকাশ কাল : ১৮৪৭ চন) বিশ্ব সাহিত্যৰ এক অবিস্মৰণীয় আৰু অনন্য সৃষ্টি। কাব্যিক আৰু নৈতিক আদৰ্শানুগত গাঁথনি আৰু কল্পনাশক্তিত ই শ্যেক্সপিয়েৰৰ ৰচনাৰ সমপৰ্য্যায়ৰ বুলি সমাদৃত হৈছে। প্ৰেম-অনুৰাগ (ৰোমাঞ্চ) আৰু বাস্তৱতাৰ এক বিৰল সমাহাৰ ইয়াত সাধিত হৈছে।

সহজাত প্ৰতিভাৰ (তুং ৰাজশেখৰ) অধিকাৰী (ইংৰাজীত যাক instinctive genius বুলি ক ব পাৰি) এই গৰাকী লেখিকাই একান্ত আবেগপ্ৰৱণ অন্তৰৰ বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ ভাব অনুভূতিবোৰক (প্ৰেম ঘৃণা বিদ্বেষ হিংসা করুণা কামনা বাসনা ইত্যাদি) যথাৰ্থ ৰূপদান কৰাত অতুলনীয় শক্তিৰ পৰিচয় দিছে। সাধাৰণ পাঠকৰ দৃষ্টিকোণৰ পৰা চালে তেওঁৰ উপন্যাসত প্ৰথমে চকুত পৰা বৈশিষ্ট্য কেইটা হ'ল— কাহিনী বিন্যাস আৰু চৰিত্ৰ চিত্ৰণৰ পাৰদৰ্শিতা প্ৰকৃতিপ্ৰীতি আৰু কাব্যসুলভতা। কিন্তু ব্যক্তি হৃদয়ৰ গভীৰতা আৰু সংঘাতৰ সাৰ্থক ৰূপায়নতহে তেওঁৰ প্ৰকৃত কৃতিত্ব প্ৰকাশ পাইছে। অনুভূতিশীল পাঠকৰ অন্তৰত শ্যেক্সপিয়েৰৰ 'কিং লীয়েৰ নাটক আৰু ব্ৰণ্টিৰ 'ৱাদাৰিং হাইটছ উপন্যাসে প্ৰায় একে প্ৰতিক্ৰিয়াৰে উদ্ৰেক কৰে।

— অনুবাদক

আনন্দৰাম বৰুৱা ভাষা-কলা-সংস্কৃতি সংস্থাই বিশ্ব-সাহিত্যৰ অমূল্য গ্ৰন্থসমূহ নিয়মীয়াকৈ অসমীয়া ভাষালৈ অনুবাদ কৰাৰ যি আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছে তাৰে প্ৰথম পৰ্য্যায়ৰ গ্ৰন্থসমূহৰ ভিতৰত এমিলি ব্ৰণ্টিৰ **ৱাদাৰিং হাইটছ্** এখন। ১৮৪৭ চনত প্ৰকাশ পোৱাৰ সময়ত এটা অসুখী মনে সৃষ্টি কৰা জীৱন যাতনাৰ এখন ছবি বুলি সমালোচকসকলে এই উপন্যাসখনক অৱহেলা কৰিছিল। পিছলৈ গাঠনিৰ জটিলতা মননৰ কাব্যিক সমৃদ্ধি আৰু চৰিত্ৰ চিত্ৰণৰ গভীৰতাৰ কাৰণে '**ৱাদাৰিং হাইটছ্**' ইংৰাজী সাহিত্যৰ এক অমূল্য সম্পদ হিচাবে পৰিগণিত হ'ল। এনে এখন উপন্যাস অসমীয়া পাঠক সমাজলৈ আগবঢাবলৈ পাই আমি আনন্দিত হৈছো।

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপক ড প্ৰফুল্ল কটকীয়ে উপন্যাসখনি অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে অনুবাদ কৰি উলিয়াই দিয়াৰ বাবে আনন্দৰাম বৰুৱা ভাষা-কলা-সংস্কৃতি সংস্থা তেখেতৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ। উপন্যাসখন তুলনামূলক ভাবে ডাঙৰ ড কটকীৰ কামটোৰ প্ৰতি থকা ব্যক্তিগত আকৰ্ষণৰ কাৰণেই উপন্যাসখনি নিৰ্দ্ধাৰিত সময়ত পাঠক সমাজলৈ আগবঢাব পৰা হ'ল।

ভৱিষ্যতলৈও এই সংস্থাই বিশ্ব সাহিত্যৰ বিভিন্ন গ্ৰন্থ অসমীয়া ভাষালৈ অনুবাদ কৰি পাঠক সমাজলৈ আগবঢাই থাকিব।

টাবু টাইদ
সঞ্চালক
আনন্দৰাম বৰুৱা
ভাষা-কলা-সংস্কৃতি সংস্থা

গুৱাহাটী
১৭ ডিচেম্বৰ ১৯৯৪

GOVT. OF ASSAM DIRECTORATE OF LIBRARY
Call No.........

১৮০১

মোৰ ভাৰাঘৰৰ মালিকক দেখা কৰি মই এইমাত্ৰ ঘূৰি আহিছোঁ । অকলশৰীয়া মানুহ । আগন্তুক দিনবোৰত ওচৰচুবুৰীয়া বুলি মাত এষাৰলৈ হ'লেও তেওঁকেইহে মই পাম । তিতিকি-বিৰক্তি পাবলগা হ'লেও তেওঁৰ পৰাইহে পাব লাগিব । এই অঞ্চলটো বাস্তবিকে মনোমোহা । সমাজৰ হাই উৰুমিৰ পৰা একেবাৰে ইমান নিলগত আন এখন ঠাই ইংলেণ্ডৰ আন কৰবাত যে বিচাৰি পালোহেঁতেন মোৰ সন্দেহ । একেবাৰে মানববিদ্বেষীৰ ভূ-স্বৰ্গ । আৰু মিঃ হিথক্লিফ আৰু মই— এনে যে পাণ্ড যোৰ হৈছোঁ । এই নিঃসঙ্গতা যেন আমাৰ দুজনৰ মাজতে ভগাভগি কৰি ল'ম । চমৎকাৰ লোক এই হিথক্লিফ । মই ঘোঁৰাত উঠি তেওঁৰ পিনে আগুৱাই যাওঁতে সৰু সুৰু চকুহাল ঘোপা কৰি মোলৈ যিদৰেহে চাইছিল । তেওঁ তেনে কৰোঁতে তেওঁলৈ যে মোৰ মনটো কিদৰে পমি গৈছিল সেই কথাৰ ধাৰণা তেওতো কৰিবাকে নোৱাৰে ! জাকিট চোলাৰ জেপত হাতদুখন ভৰাই মানুহটো থৰ লগাদি ৰৈ আছিল । মুখত কিবা এক অনামী দৃঢ়তাৰ চিন ।

তেওঁৰ ওচৰ চাপি মই ক'লোঁ 'নমস্কাৰ মহাশয় আপুনিযে বোধহয় মিঃ হিথক্লিফ ?

মূৰ দুপিয়াই তেওঁ মোৰ অনুমানৰ সত্যতা স্বীকাৰ কৰিলে ।

'মোৰ নাম মহাশয় লকউদ । আপোনাৰ নতুন ভাৰাঘৰীয়া । এইখিনি আহি পায়েই, লৰালৰিকৈ যিমান পাৰি সোনকালে মই আপোনাক মাত লগাই যাওঁ বুলি ওলালোঁহি । থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ (Thrush Cross Grange) ভাৰাত লবলৈ মই একেবাৰে নাচোৰবান্দা হৈ লাগিছিলোঁ আশাকৰোঁ মই আপোনাক মস্কিলত পেলোৱা নাই । কালি কোনোবাই কোৱা শুনিলোঁ এই ঘৰটোৰ সম্পৰ্কত আপুনি হেনো নতুনকৈ কিবা এটা

'মহাশয় থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ মোৰ নিজৰ সম্পত্তি। পাৰিতপক্ষে মই কাকো মোক মস্কিলত পেলাবলৈ দিয়াত নাই। সোমাই আহক।'

'সোমাই আহক' কথাষাৰ কওঁতে তেওঁ দাঁত কপাটি লগাই কৈছিল। কোৱাৰ ধৰণটো শুনি মোৰ ভাব হ'ল তেওঁ যেন মোক 'জহান্নামে যা' বুলিহে ক'লে। 'সোমাই আহক' বুলি ক'লে যদিও পদূলিৰ জপনাখন আঁতৰাই দিয়াৰ সৌজন্য তেওঁ নেদেখুৱালে। অথচ সেই জপনাখনৰ ওপৰতে তেও বুকুৰে হেলান দি আছিল। তথাপিতো, পৰিস্থিতিটো গমিপিতি চাই, তেওঁৰ কথাষাৰ ৰাখিবলৈকে মই ঠিক কৰিলোঁ। মোৰ মনত মানুহজন মোতকৈ বহুত বেছিগুণে গহীন গম্ভীৰ যেন লাগিল। তেওঁৰ প্ৰতি মোৰ কৌতূহল হ'ল।

মোৰ ঘোঁৰাই তেওৰ জপনাৰ ফাঁকেদি মূৰটো ভালেখিনি সুমুৱাই দিয়া দেখিহে তেওঁ জপনাৰ বান্ধ মোকোলালে। সেই বাবেই মই তেওক প্ৰথম চোলাৰ জেপৰ পৰা হাত উলিওৱা দেখিলোঁ। মোক বাট দেখুৱাই দি তেওঁ চোতালৰ দাঁতিয়েদি মুখখন গোমোঠা কৰি আগবাঢ়িল, আৰু লগে লগে জোজেফ নামৰ লগুৱা এটাক মোৰ ঘোঁৰাটো চাবলৈ আৰু কেইগিলাচমান মদ আনিবলৈ চিঞৰি চিঞৰি ক'লে।

লগুৱা বুলিবলৈ বোধহয় সেই এটিয়েই, মই মনে মনে ভাবিলোঁ। সিয়েই ঘোঁৰাও চম্ভালিব লাগে আলহী-অতিথিৰো আলপৈচান ধৰিব লাগে। ভালেতোহে দুৱাৰ মুখৰ পৰা জপনামুখলৈকে একাঠুৱা বননিয়ে ছাটি ধৰিছে আৰু ফুল গছবোৰ হাবিত পোত খাইছে। ঢাপৰ দাঁতিৰ বন-জংঘল পাতল্যাবলৈকো উদভীয়া গৰু গাইৰ বাহিৰে আন কোনো নাই কিজানি।

জোজেফ বোলাটি আদহীয়া লোক আদহীয়া নুবুলি বুঢ়া বুলিলেহে শুৱায়। বেচ বুঢ়া। চিৰি চেহেৰা কিন্তু মজবুত একেবাৰে গাঁঠলুটি।

গৰাকীৰ ফৰ্মাচ শুনি জোজেফে যে ভাল নাপালে সেই কথা তাৰ মুখৰ ভোৰভোৰণিৰ পৰাই বুজা গ'ল। নিজকে নিজে বোৱাদি খং আৰু বিৰক্তিৰে সি ক'লে 'হে ভগৱান!' আৰু মাতষাৰ মাতিয়েই মোৰ মুখলৈ সি যিটোহে খঙৰ চাৱনিৰে চালে যে তাৰ বিষয়ে অতি উদাৰ মনোভাব এটা লৈযো মোৰ ভাব হ'ল যেন ভগৱানৰ অনুগ্ৰহ বিনে খোৱাগাল হজম কৰাৰ সাধ্য তাৰ নাই। মোৰ আকস্মিক আৱিৰ্ভাবৰ লগত যে তাৰ বিৰক্তিৰ কোনো সম্বন্ধ নাই সেই কথাও কিন্তু মই নুবুজাকৈ নাথাকিলোঁ।

'ৱাদাৰিং হাইটচ (বা উত্তাল শিখৰ) হ'ল হিথক্লিফৰ ঘৰটোৰ নাম। ঠিক নামেই দিছে, কাৰণ ধুমুহাৰ বতৰত ঘৰটোক বতাহে সাগৰৰ ঢৌৰে কোবোৱাদি কোবাই থাকে। বতাহৰ হোঁ-হোঁৱনি অবিৰত চলি থাকে। তাত থকা মানুহবোৰে সকলোসময়তে বিশুদ্ধ স্বাস্থ্যকৰ বায়ু সেবন কৰিবলৈ পায়। উত্তৰীয়া বতাহ ছাটিৰ কোব কিমান সেই কথা ঘৰটোৰ মূৰলৈ থকা দেৱদাৰু কেইজোপাৰ ছিগিভাগি থকা ডালকেইটালৈ চালেই বুজিব পাৰি। লিহলিহীয়া কাঁইটীয়া ওখ ঘাঁহবোৰ একেআগি হৈ পৰি থকা দেখিলেও বতাহৰ জোৰ তাত কিমান বুজা যায়। সেইদৰে পৰি থকা ঘাঁহবোৰ দেখিলে ভাব হয় যেন সামূহিক ভাবে সূৰ্য্য বন্দনাহে কৰা হৈছে, যেন কিবা ভিক্ষা মগাহে হৈছে। স্থপতি গৰাকীয়ে কিন্তু এই পৰিস্থিতিটো মনত ৰাখিয়েই ঘৰটো সাজিছিল। বেচ মজবুতকৈ সজা ঘৰ। খিৰিকিবোৰ সৰু সৰু আৰু ভিতৰলৈ সোমোৱা। চাৰিওপিনে কোণাবোৰত একো একোটা প্ৰকাণ্ড শিল বাহিৰলৈ হেলনীয়া কৰি বহুৱাই দিয়া হৈছে।

দুৱাৰডলি নৌ পাৰ হওঁতেই মই থমকি ৰৈ ঘৰটোৰ আগপিনৰ কাৰুকাৰ্য্যবোৰলৈ চকু দিলোঁ। অদ্ভুত কিছুমান কাৰুকাৰ্য্যৰে নেৰকেইখন ভৰা। প্ৰধান দবাবখনৰ গাতো অনেক অদ্ভুত ৰকমৰ নক্সা কটা আছিল। তাৰে কিছুমান আছিল

গ্ৰিফিনৰ— এবিধ আচৰিত জীৱ ঃ মুৰ আৰু পাখি দুখন ঈগল চৰাইৰ, আৰু গাটো
দেখাত সিংহৰ দৰে। নক্সাবোৰ পিছে জহিখহি যাবলৈ ধৰিছিল। নঙঠা শিশুৰ নক্সাও
তাত আছিল। চন এটাও কাটি থোৱা আছিল ঃ ১৫০০ চন। নাম এটাও দেখা
পাইছিলোঁ ঃ 'হ্যাৰেটন আৰ্নশ্ব'। গোঙোৰামুখীয়া গৃহস্থজনক মই ঘৰটোৰ বিষয়ে দুই
চাৰি কথা সুধিম বুলি ভাবিছিলোঁ নক্সাবোৰৰ বিষয়েও মোৰ মতামত প্ৰকাশ কৰাৰ
ইচ্ছা আছিল কিন্তু দুৱাৰডলিত তেওঁ যিটো ভাব প্ৰকাশ কৰিলে তাৰ অৰ্থ হ'ল
সোমাব যদি সোনকালে সোমা, নোসোমালে ওলাই যা। মই পিছে ঘৰটোৰ একেবাৰে
ভিতৰলৈকে সোমাই চোৱাৰ আগতে আৰু বেছিকৈ তেওঁৰ ধৈৰ্য্যচ্যুতি ঘটাবলৈ ইচ্ছা
নকৰিলোঁ। সেইব্যাবে তেতিয়ালৈ মুখেৰে একো নামাতিলোঁ।

ভিতৰলৈ এখোজমান আগবাঢ়ি গৈয়েই পালোঁ পৰিয়ালটোৰ চ'ৰা কোঠা। তালৈ
পোনে পোনে সোমাই যাব লাগে। আগচ'ৰা বুলিবলৈ একো নাই। 'ঘৰ' বুলিলে এই
অঞ্চলত আচলতে এই কোঠাটোকে বুজোৱা হৈছিল। ইয়াতেই ৰান্ধনিশালো
চ'ৰাঘৰো। কিন্তু 'উত্তাল শিখৰত' পাকঘৰ আছিল অন্যপিনে কিছুদূৰত। তাতে মই
টিমিক টামককৈ জুইৰ শিখা দেখিবলৈ পাইছিলোঁ আৰু ৰান্ধনিশালৰ বাচন-বৰ্তনৰ
ঠুং ঠাং শব্দও মোৰ কাণত পৰিছিলহি। আহল বহল জুহালখনত মই ভজা পোৱা
সিজোৱা আদি একো কামৰে চিন দেখা পোৱা নাছিলোঁ। তামৰ চচপেন বা টিনৰ
কলহো বেৰত চিকচিকাই ওলমি থকা মোৰ চকুত পৰা নাছিল। এটা মূৰত বহল বহল
দস্তাৰ থাল জাপি থোৱা আছিল লগতে আছিল ৰূপৰ ঘটি আৰু ডাঙৰ মগ কিছুমান।
মাংস কাটিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা চেগুন কাঠৰ মেজ এখনত চাল চোৱাকৈ ঠাকে ঠাকে
সেইবোৰ সজাই থোৱা আছিল। চালখনৰ তলৰ পিনে কোনো আবৰণ নাছিল ফলত
ইয়াক তৈয়াৰ কৰাৰ ধৰণটো চালেই চকুত পৰা হৈ আছিল। অৱশ্যে অ'ত ত'ত
ওট কেক ভৰাই থোৱা কাঠৰ বাকচ আৰু দম কৰি ৰখা গৰুৰ পিৰা ভেৰাৰ মঙহ বা
নিমখ সানি শুকুৱাই থোৱা গাহৰিৰ পিচ পিৰাই চালখনৰ একো একোটা অংশ ঢাকি
ৰাখিছিল। জুহালৰ কাষৰ বেৰত বেলেগ বেলেগ প্ৰকাৰৰ দেখিলেই গাৰ নোম
শিয়ৰি উঠা বন্দুকৰ শাৰী খাপত ভৰাই থোৱা ডাঙৰ ডাঙৰ পিস্তল আৰু
জাকজমককৈ ৰং সানি থোৱা তিনিটা টিনৰ বাকচ ওলোমাই থোৱা আছিল।
কোঠাটোৰ মজিয়াখন আছিল নিমজ বগা শিলৰ। চকী কেইখন আছিল ওখ আৰু
আওপুৰণি গঢ়ৰ আৰু সেউজীয়া ৰঙেৰে ৰঙোৱা। অলপ দূৰৈতো কেইখনমান
আছিল— সেই কেইখনৰ ৰং আছিল ক'লা ওজনত আছিল বৰ ভাৰী। কাঠৰ
মেজখনৰ তলত এটা চুকত এজনী বিৰাটকায় চুটি চুটি নোমেৰে খৈৰী ৰঙৰ চিকাৰী
কুকুৰ কুণ্ডলী পকাই শুই আছিল। তাইৰ ওচৰত কুঁ কুঁৱাই থকা এগাল পোৱালী।
ঘৰটোৰ ভিতৰত, আন আন ঠাইত, আৰু কিছুমান কুকুৰ ৰখীয়া হিচাপে আছিল।

কোঠাটোৰ সাজসজ্জা আৰু তাত থকা আচবাববোৰত অসাধাৰণ বুলিবলৈ একো
নাছিল। উত্তৰাঞ্চলৰ সহজ সৰল অনাড়ম্বৰী জীৱন যাপন কৰা যি কোনো এজন

আঢ্যৱন্ত কৃষকৰ বাবে এই পৰিবেশ নিতান্তই স্বাভাৱিক। এনে এজন কৃষকৰ মুখত ফুটি উঠে দৃঢ়তা। তেওঁৰ হাতভৰি কৰ্মঠ। আঠুলৈকে পৰা পায়জামা আৰু মোজা পিন্ধিলে তেওঁক বেচ শুৱায়। সন্মুখৰ ঘূৰণীয়া মেজ এখনত ফেনিল মদৰ গিলাচেৰে, আৰামী চৰীত ভৰি তুলি বহি থকা এনে এজন কৃষকৰ দৃশ্যটো এই পাহাৰ অঞ্চলৰ পাঁচ ছয় মাইলৰ পৰিসীমাৰ ভিতৰত এটা সাধাৰণ কথা। বিশেষকৈ ৰাতিৰ আহাৰৰ সময় পাৰ হোৱাৰ পিচত ওলাই গলে যি কোনো লোকৰে চকুত এই দৃশ্যটো পৰিবই পৰিব। মিঃ হিথক্লিফ হ'ল কিন্তু ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম। নিজৰ বাসস্থান আৰু জীৱন যাত্ৰাৰ পদ্ধতিৰ লগত তেওঁৰ বিৰাট বৈষম্য। দেখাত তেওঁ এক কৃষ্ণাংগ অযৰীৰ দৰে সাজপাৰ আৰু আচাৰ-ব্যৱহাৰত যেন এক ভদ্ৰলোক। ভাণ্ডিপাতি ক'বলৈ গ'লে ক্ষুদ্ৰ জমিদাৰ এজন যি অৰ্থত ভদ্ৰলোক সেই অৰ্থত এওঁ ভদ্ৰলোক। সাজপাৰত আচলতে অপৰিপাটিয়েই, কিন্তু দেখাত তেনে নালাগে নলগাৰ কাৰণটো হ'ল যে তেওৰ গাৰ গঠন আটিল আৰু সুশ্ৰী আৰু তেওঁ দেখাত ওখ-পাখ। কিন্তু তেওঁ কিঞ্চিৎ বিষণ্ণ প্ৰকৃতিৰ। তেওক দেখিলেই তেওৰ এক অশালীন অহংকাৰ থকা বুলিহে বহুতৰে ভাব হোৱাটো স্বাভাৱিক কথা। কিন্তু মই জানো যে তেনে ধাৰণাৰ কোনো ভিত্তি নাই। সহজাত ধাৰণাৰেই মই বুজি পাইছো যে তেওৰ গহীনালিৰ কাৰণ মাত্ৰ এটা— নিজৰ ভাব-অনুভূতি আনৰ আগত প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ তেওঁ সদায় কুণ্ঠাবোধ কৰে। পাৰস্পৰিক সহানুভূতি প্ৰদৰ্শনৰ প্ৰতিও তেওঁ নিতান্তই অনুৎসাহী। তেওঁৰ প্ৰেম বা ঘৃণাৰ প্ৰকাশ হয় অপ্ৰকাশ্যভাবে গোপনে, প্ৰেম বা ঘৃণাৰ প্ৰতিদানকো তেওঁ বিবেচনা কৰে একপ্ৰকাৰ ঔদ্ধত্য হিচাপে। হিথক্লিফৰ প্ৰতি মই সুবিচাৰ কৰা হোৱা নাই নে কি ! মই মোৰ দৃষ্টিভংগী তেওৰ ওপৰত অযথা আৰোপ কৰিবৰ প্ৰয়াস কৰিছোনে কি । অপৰিচিত লোক এজনক লগ পালে কৰমৰ্দ্দন কৰিবলৈ হাতখন আগবঢ়াই নিদিয়াৰ মোৰ বাবে যিটো কাৰণ হ ব পাৰে তেনে পৰিস্থিতিত সেইটো কাৰণ তেওঁৰ নহ বও পাৰে ! হয়তো মোৰ দৃষ্টিভংগী আনৰ লগত অকণো নিমিলে। মোৰ সাদৰী আয়ে মোক প্ৰায়ে সতৰ্ক কৰি দি বৈছিল যে সুখী ঘৰ এখন বুলিবলৈ মোৰ কাহানিও নহ'ব। যোৱা জহকালিত এই কথাষাৰৰ সত্যতা মই প্ৰমাণ কৰাৰ দৰেই হ'ল ।

নিৰ্মল বায়ু সেবন কৰিবলৈ মই সমুদ্ৰ তীৰৰ এক গ্ৰীষ্মাবাসত আছিলোঁগে। তাতে মই এগৰাকী অনিন্দ্য ৰূপৱতী গাভৰুক হঠাতে লগ পাইছিলোঁ। মোৰ বাবে তেওঁ আছিল এগৰাকী সাইলাখ গোঁসানী। পিচে যেতিয়ালৈকে মই তেওঁৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিব পৰা নাছিলোঁ তেতিয়ালৈকেহে তেওঁ মোৰ আৰাধ্যা দেবী হৈ আছিল। মই মুখেৰে ফুটাই মোৰ প্ৰেম নিবেদন কৰা নাছিলোঁ, সঁচা কিন্তু চকুৰ চাৱনিৰ যদি ভাষা থাকে তেন্তে স্থধামুৰ্খ এটায়ো নুবুজাকৈ নাথাকিলেহেঁতেন যে ৰূপৱতীৰ প্ৰেমত মই হাবুডুবু খাইছিলোঁ। গাভৰু গৰাকীয়ে মোৰ মনৰ ভাব এসময়ত বুজি পালে, আৰু প্ৰত্যুত্তৰত মোক এটা চাৱনিও উপহাৰ দিলে। কি যে অপূৰ্ব সেই চাৱনি । মনেৰে কল্পনা কৰিব পৰা যি কোনো চাৱনিৰ ভিতৰতে আটাইতকৈ মিঠা চাৱনি। কিন্তু মই কৰিলোঁ কি ? ক'বলৈ এতিয়া লাজেই লাগিছে— একেবাৰে নিৰাবেগ ভাবে শামুকৰ

দৰে কোঁচ খাই, নিজৰ খোলাটোত সোমাই গলোঁ। প্ৰতিটো নতুন চাবনিতে মই আৰু বেটি দূৰলৈ আঁতৰি গলোঁ আৰু অধিক নিৰাবেগ নিৰাসক্ত। শেহত গৈ থৈ সেই সৰলচিতীয়া বেচেৰীৰ নিজৰ প্ৰতিক্ৰিয়াৰ ওপৰতে সন্দেহ জন্মিল। নিজৰেহে ভুল হৈছিল বুলি ভাবি তেওঁ বিব্ৰত বোধ কৰিলে, আৰু মাকক কুটুৰি কুটুৰি সৈমান কৰাই তাৰপৰা গুচি গ'ল।

মোৰ এই আচৰিত প্ৰবৃত্তিৰ বাবেই লোকে কোৱামেলা কৰে যোলে মই ইচ্ছাকৃতভাবেই কাঠচিতীয়া মানুহ। এই বটনাৱাবৰ যে কোনো সত্যতা নাই সেই কথা কেবল মইহে জানো।

জুহালৰ পিনে মিঃ হিথক্লিফ আগুবাই গ'ল- মহো লগে লগে গ'লোঁ, আৰু তেওৰ বিপৰীতে এমূৰত বহিলোঁগৈ। কিছুসময়লৈ আমাৰ মাজত এবো কথা-বাৰ্ত্তা নাই। সেইকণ সময়ৰ সুযোগতে মই কুকুৰজনীৰ গাত হাতফুৰাই মৰম কৰিবলৈ চাইছিলোঁ কাৰণ ইতিমধ্যে তাই পোৱালী কেইটাৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি আহি মনে মনে মোৰ পিচপিনে বৈ হিংস্ৰ আৰু লুব্ধ দৃষ্টিৰে মোৰ কলাফুলৰ মগুহলৈ দৃষ্টি দিয়া মই লক্ষ্য কৰিছিলোঁ— যেন এবখলা মগুহ কামুৰি একৰাই নিবই। মই তাইৰ গাত হাত বুলোৱাত তাই দীঘল গেঙেৰি এটা মাৰিলে।

লগে লগে তাইৰ গৰাকীয়েও খেং খেঙাই উঠিল। 'কুকুৰজনীক চুক চুকাবলৈ নোলোৱাই ভাল।' এইবুলি কৈয়ে তেওঁ মাটিত এটা গোৰোহনি মাৰিলে। 'তাই লাই পোৱা কুকুৰ নহয়— লেবেলা সাদৰৰ সোৱাদ তাই নুবুজে। তাইক পোহনীয়া হিচাপে ৰখা হোৱা নাই।

এইবুলি কৈয়েই দাঁতিৰ দুৱাৰ এখনৰ ওচৰলৈ গম্ভীৰ খোজেৰে গৈ তেওঁ আকৌ চিঞৰিলে ঃ 'জোজেফ ।

মাটিৰ তলৰ মদ থোৱা কোঠাৰ পৰা জোজেফে কিবা এটা অস্ফুট উত্তৰ দিয়া শুনা গ'ল কিন্তু তাক ওপৰলৈ উঠি অহা দেখা নগ'ল। সেইবাবে তাৰ গিৰিহঁতেই তাৰ ওচৰলৈ নামি গ'ল। মোক সেই ভয়ংকৰ কুকুৰজনীৰ ওচৰত অকলেই এৰি থৈ গ'ল। অকল সেইজনীয়েই নহয়, তাইৰ লগতে ভেড়াৰ পালৰখীয়া কুকুৰ এহালো ক'ৰবাৰ পৰা লগ হলহি। গোটেইমখা কুকুৰে মুৰুব্বীয়াকৈ বহি লৈ মোৰ চাল-চলনৰ ওপৰত স্নেহ সতৰ্কভাৱে পহৰা দিবলৈহে বহিল।

অলপমানো লৰচৰ কৰিলেই আমোচা কুকুৰ কেইটাই সিহঁতৰ জোঙাল দাঁতেৰে মোক নেফানেফ কৰে সেই ভয়তে মই ইফাল সিফাল নকৰাকৈ থৰ হৈ ৰলোঁ। ৰলোঁ হয় পিচে মোৰ দুৰ্কপলীয়াৰ মনত এটা দুষ্ট বুদ্ধিও খেলালে। মই ভাবিলোঁ কুকুৰ অধম জীৱ নিৰ্বাক অপমান সিহঁতে বুজি নাপায়। গতিকে হাতেৰে নোৱাৰি যেতিয়া অন্য প্ৰকাৰেই সিহঁতক এসেকা দিয়া যাওক। এই ভাবি মই সিহঁতলৈ চাই চকু টিপিয়ালো আৰু মুখ ভেঙুচালি কৰিও দেখুৱালোঁ। তাকে কৰোঁতে মোৰ চেহেৰাৰ ক'ৰবাত কিবা বিকৃতি যেন দেখি মহাশয়া ইমানকৈ জাঁকি উঠিল যে প্ৰায় পাগলীৰ

দৰে তেওঁ মোৰ কোলাত জঁপিয়াই উঠিলহি। মই তৎমুহূৰ্ত্তে তেওঁক মোৰ কোলাৰ পৰা ঠেলা মাৰি বগৰাই দি মেজখনেৰে ভেটা দি ধৰিলোঁ। তাকে কৰোঁতেই গোটেইমখা কুকুৰ জাঙুল খাই উঠিল ৰৌ-ৰৌৱনি, ভুকভুকনি আৰম্ভ হ'ল, আৰু ঘৰটোৰ বেলেগ বেলেগ পিনৰ পৰা আধা ডজন চতুষ্পদী বীৰ মজিযাত হাজিৰ হ'লহি— এইজাকমো অতপৰ ক'ত লুকাই আছিল গমেই পোৱা নাছিলোঁ। মোৰ গোৰোহা আৰু কোটচোলা সিহঁতে আক্ৰমণৰ প্ৰধান লক্ষ্য কৰি লৈ সক্ৰিয় হৈ পৰিল। মই যিমান পাৰোঁ জুহালৰ ফুই চুঙাটোৰে ডাঙৰ কেইটাক বাধা দিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ আৰু শান্তি স্থাপনৰ বাবে সেই সময়ত তাত থাকিব পৰা যিকোনো লোকৰে পৰা সাহায্য ভিক্ষা কৰি প্ৰাণৰ কাতৰে চিঞৰিবলৈ ধৰিলোঁ।

মোৰ আৰ্ত্তনাদ শুনি মিঃ হিথ্‌ক্লিফ আৰু তেওঁৰ লগুৱাটো হাযৰাণ হোৱা যেন দেখুৱাই, ধীৰে ধীৰে ওপৰলৈ উঠি আহিল। ইমান এটা হৈ-চৈ হৈছে, অথচ তেওলোকৰ খোজ সচৰাচৰ বেগতকৈ এক চেকেণ্ডো খৰ হৈছিল যেন নালাগিল অথচ জুহালৰ গুৰিত তেতিযা মানুহৰ অসহায় আৰ্ত্তনাদ আৰু কুকুৰৰ পিলাই চমকোৱা ভুকভুকনি মিলি যেন হিলদল ভাঙি নিয়া ধুমুহাৰহে সৃষ্টি হৈছিল।

ভাগ্য ভাল ৰান্ধনিশালৰ পৰা এগৰাকী মহিলা কিছু বেগাবেগিকৈ ওলাই আহিল। তেওৰ চেহেৰা বেচ থুলন্তৰ। পিন্ধনত আছিল এটা গাউন তাৰে আধাভাগ ওপৰলৈ কোচাই লোৱা গাল দুখন জুইৰ ওচৰত থাকি থাকি ৰঙা পৰা। বাহুযুগল উদং। হাতত তাৱা এখন লৈ তেওঁ আমাৰ মাজত উপস্থিত হ'লহি, আৰু তেওৰ মুখ আৰু সেই অস্ত্ৰপাতৰ (তাৱাখনৰ) এনেহে সদ্ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে যে নিমিষতে ধুমুহা শান্ত হৈ পৰিল। যেন কিবা যাদুমন্ত্ৰহে কৰিলে। মহিলা গৰাকীয়ে খং আৰু উত্তেজনাত জোৰে জোৰে ফোঁপাবলৈ ধৰিলে— যেন ধুমুহাৰ পিচৰ সাগৰহে। তেনে সময়তে গৃহস্থ আহি সেইখিনিত উপস্থিত হ'ল আৰু গোঁজৰণি মাৰি সুধিলে 'বোলো তইঁতৰ গাত কোনজনা অপদেৱতা লম্ভিছে হোঁ ? সোধাৰ লগে লগে মোলৈ এনেদৰেহে চালে যে সেই অতিথি বিমুখ ব্যৱহাৰৰ পিচত চাবনিটো মোৰ সহ্য নহ'ল।

'অপদেৱতা লম্ভাৰ কথা সুধিবলৈ আহিছে ! মই ভোৰভোৰাই ক'লোঁ। 'যি জাকহে কুকুৰ পুহিছে আপুনি ! ভূতলম্ভা গাহৰিৰ জাকটোও কিজানি ইমান সাংঘাতিক নাছিল ! এজাক বাঘৰ মাজত মানুহ এটা অকলে এৰি দিয়াৰ দৰে কাম কৰিছে ! 'বস্তুবাহানিত হাত নিদিয়া মানুহক সিহঁতে একো নকৰে ।' হিথ্‌ক্লিফে ক'লে আৰু কাতিকৈ পেলাই থোৱা মেজখন দাঙি আনি আগৰ ঠাইত পাতি ভাঁৰে মদৰ বটল এটা থলে। 'কুকুৰৰ কামেই হ'ল পহৰা দিয়া। মদ এঢোক নখৰে জানো ?

'নালাগে ধন্যবাদ।

'কামোৰা নাই নহয়

'কামোৰাহেঁতেন কামোৰাটোক মৰিয়াই আধামৰা কৰিলোহেঁতেন।

উত্তৰ শুনি হিথ্‌ক্লিফৰ মনটো যেন পাতল হ'ল, মুখত তেওঁ যেনু এটা হাঁহিৰ ভাব বিৰিঙালে।

এস থওক হে। আপুনি দেখিছোঁ মিঃ লকউদ মিছাতে খং খাইছে। এয়া লওক এগিলাচ ধৰক। তাকৰকৈ এটুপি ধৰক। অতিথি বুলিবলৈ ইযাত কাচিৎ কোনোবাহে আহে। ফলত আলহীক নো সোধপোচ কৰিব লাগে কেনেকৈ ময়ো নাজানো, মোৰ কুকুৰবোৰেও নাজানে। আপোনাৰ স্বাস্থ্য কামনাৰে

ময়ো তেওৰ স্বাস্থ্য কামনাৰ প্ৰত্যভিবাদন জনাই এগিলাচ মদ মোৰ মুখৰ আগত ধৰিলোঁ। কুকুৰ এগালৰ কথাত লাগি গোমোৰা হৈ বহি থকাটো মূৰ্খালি হ'ব বুলি মই ভাবিলোঁ। তদুপৰি এই মানুহজনে আমোদ পাব পৰা কোনো কামকে মই নকৰিবলৈ ঠিক কৰিলোঁ কাৰণ মই লক্ষ্য কৰিছিলোঁ যে তেওঁৰ মনটো ইতিমধ্যে লঘু স্ফূৰ্ত্তি তামাচাৰ পিনে ঘোৰ খাইছিলেই।

নিৰীহ ভাৰাঘৰীয়া এজনক এনেদৰে অপদস্থ কৰাটো ভাল কথা হোৱা নাই বুলি বোধহয় তেওঁ উপলব্ধি কৰিব পাৰিলে আৰু সেইবাবেই কথা পতাৰ নামত 'মই' 'আপুনি ওঁ' 'আ' 'হয়' 'নহয়' আদি শব্দ বা শব্দাংশকে মুখৰ ভিতৰতে কৈ যোৱাতকৈ মই নতুনকৈ থাকিবলৈ লোৱা ঠাইখনৰ সুবিধা অসুবিধাবোৰৰ কথাকে আলোচনা কৰা উভয়ৰ বাবে ভাল বুলি ভাবিলে।

আমি আলোচনা কৰা বিষয়বোৰত তেওঁ যি দখল দেখুৱালে তাৰ পৰা তেওঁক মোৰ বুদ্ধিমান লোক যেনেই লাগিল। আজিলৈ ঘৰলৈ ওভতাৰ আগে আগে মই কালিলৈকে আকৌ এবাৰ ইয়ালৈ অহাৰ কথা ভাবিলোঁ।

আকৌ এবাৰ মই তালৈ যোৱাটো তেও যে পেটেসমৰিতে ভাল পোৱা নাছিল সেই কথা মই বুজিব পাৰিছিলোঁ। তথাপিও মই যাম। তেওঁৰ তুলনাত মই যে বহুত বেছিগুণে হলিগলি কৰি ভালপোৱা মানুহ সেই কথা ভাবিলেই মোৰ ভাল লাগি যায়।

২

কালি আবেলিটো বুঁৰলীয়ে ঢাকি থৈছিল। জাৰো পৰিছিল। মনে মনে ভাবিছিলোঁ যে কঁইটীয়া পথাৰখনৰ মাজেদি বোকাপানী গচকি 'ৱাদাৰিং হাইট্‌চ'লৈ নগৈ পঢ়াকোঠাৰ গুৰিতে বহি আবেলিটো কটাই দিম।

পিচে দিনটোৰ প্ৰধান সাঞ্জ আহাৰ খাই ঘূৰি অহাৰ পিচত ভৰামতে আৰাম কৰাৰ অভিপ্ৰায় মই এৰিব লগা হ'ল। এই সাঞ্জ আহাৰ মই দিনৰ বাৰ আৰু এক বজাৰ ভিতৰতে খাব লাগে। গৃহকৰ্ত্ৰী গৰাকীক— তেওঁ আছিল এগৰাকী বেচ থুলন্তৰ চেহেৰাৰ ভদ্ৰ মহিলা কৰ্তদিন যে সেই একেখন ঘৰতে আছে, ভাব হয় যেন ঘৰটোৰ সমানেই তেও পুৰণি আচবাববোৰো সলনি হোৱা নাই। গৃহকৰ্ত্ৰীও সলনি হোৱা নাই—গৃহকৰ্ত্ৰী গৰাকীক কতবাৰ মই অনুৰোধ কৰিলোঁ যে দুপৰীয়াতে নিদি মোক সেই সাঞ্জ আহাৰ আবেলি পাঁচ বজাত দিলে ভাল হয় নাই, কোনো ফল নহ'ল— মোৰ অনুৰোধ তেও হয় বুজি নাপায় নহয় বুজিব নোখোজে। গতিকে কালিও সেই সাঞ্জ গিলি ঘূৰি আহি খটিখটিত ভৰি দিয়ালৈকে মোৰ অভিপ্ৰায় আছিল দিনটোৰ বাবে কলৈকো নোলোৱা। কিন্তু কোঠালৈ সোমাযেই দেখিবলৈ পালোঁ যে জুহালৰ ওচৰত চাকৰাণী ছোৱালী এজনী। তাইৰ ওচৰত শোটা আৰু কাঠ কয়লাৰ খৰাহী। আঠুকাঢ়ি লৈ তাই জুহালত কয়লাৰ গুৰি ঢালি দি জুইকুৰা নুমাবলৈ যত্ন কৰিছে। ফলত গোটেই কোঠাটো ধুৱঁলী-কুঁৱলী হৈ পৰিছে। কোঠাটোৰ অৱস্থা দেখিয়েই মই তাত বহি আৰাম কৰাৰ আশা এৰি পেলালোঁ আৰু মুৰত হেটটো লগাই লৈ তৎক্ষণাত বাহিৰ হ'লোঁ। চাৰিমাইল বাট বাটকুৰি বাই হিথ্‌ক্লিফৰ পদূলিমুখ পাইছোঁ মাত্ৰ এনেতে গুৰি গুৰি হিমবৃষ্টি আৰম্ভ হ'ল।

জনশূন্য সেই শিখৰত তেতিয়া প্ৰচণ্ড তুষাৰপাত হৈছিল। হাড়কঁপোৱা জাৰত মোৰ হাত-ভৰি জঠৰ হোৱাদি হৈছিল। জপনাৰ শিকলিডাল আঁতৰাব নোৱাৰি ওপৰেদি বগাই পাৰ হ'লোঁ আৰু চোতালৰ এদাঁতিয়ে থকা শিলেৰে বন্ধোৱা পটিটোৰেদি দুৱাৰমুখলৈ আগবাঢ়িলোঁ। পটিটোৰ দুয়ো কাষে অ'ত ত'ত চেগা চোৰোকাকৈ আছিল কিছুমান চাপৰ চাপৰ জোপোহা গছ।

দুৱাৰমুখ পাই ভিতৰলৈ যোৱাৰ অভিপ্ৰায়েৰে দুৱাৰত টুকুৰিয়ালো। কিন্তু কাৰো সাৰসুৰ নাই। টুকুৰিয়াওঁতে টুকুৰিয়াওতে মোৰ আঙুলিৰ গাঠিত বিষ উঠিলগৈ আৰু ভিতৰত কুকুৰৰ ভৌ ভৌৱনিও আৰম্ভ হ'ল কিন্তু কোনো নৰমনিচৰ মুখ দেখা পোৱা নগ'ল।

মই মনে মনে ক'লো 'দুৰ্দ্দশীয়া জীৱবোৰ ক'ৰবাৰ এনে কাঠচিতীয়া অতিথি

বিমুখ স্বভাৱৰ বাবে তইঁত গোট-জাতিৰ পৰা একেবাৰে এৰা পৰি থকাহে উচিত। মই হ'লে দিন দুপৰতে দুৱাৰখন এইদৰে দাং মাৰি কেতিয়াও থ'ব নোৱাৰোঁ। যি হয় হ'ব মই সোমাই যামেই।

এইবুলি মনতে ঠিৰাং কৰি দুৱাৰখনৰ শলখাত ধৰি গাৰ জোৰেৰে জোকাৰিবলৈ ধৰিলোঁ। আৱাজ শুনি ওচৰৰ গুদাম ঘৰৰ পৰা চিৰিকা ৰঙৰ মুখেৰে জোজেফে ঘূৰণীয়া খিৰিকি এখনেদি মূৰটো উলিয়াই মাত লগালে : 'বোলো কাক বিচাৰিছে ? গৃহস্থ জন্তু ৰখা ঘৰৰ পিনে আছেগৈ। তেওঁৰ লগত কথা আছে যদি উঁৰাল ঘৰৰ মূধেদি যাওক।

'দুৱাৰখন খুলি দিবলৈকো ভিতৰত কোনো নাইনে ? মই লেন লগাই এক বিশেষ সুৰত চিএঞৰি সুধিলোঁ। 'আইদেউৰ বাহিৰে কোনো নাই। আপুনি ওৰে নিশাটো টেটুফালি চিএঞৰি থাকিলেও তেও দুৱাৰ নোখোলে।

'কিয় ? জোজেফ তুমিতো মোক চিনি পাইছা। তুমি গৈ আয়েৰাক কোৱাচোন মই আহিছোঁ বুলি।

'মই নোৱাৰোঁ। এইবোৰ কথাত সোমাবলৈ মই নাযাও। এইবুলি ভোৰভোৰাই কৈ জোজেফ অদৃশ্য হ'ল।

তুষাৰপাত আৰু ঘনকৈ হ'বলৈ ধৰিলে। আকৌ এবাৰ চেষ্টা কৰি চাওঁ বুলি মই দুৱাৰৰ শলখাত হাত দিলোঁ। তেনেতে পিচফালৰ চোতালত কান্ধত ওখোন এদাল লৈ এজন ডেকা মানুহ ওলালহি। তেওৰ গাত কোটচোলা নাছিল। তেও মোক পিচে পিচে গৈ থাকিবলৈ ইংগিত দিলে ময়ো তেওঁৰ পিচ ধৰিলোঁ। এটা গা-ধোৱা ঘৰ পকাকৈ ৰন্ধোৱা এখন চোতাল চোতালৰ এমূৰে কয়লা থোৱা এখন চালি পানীৰ কল আৰু পাৰৰ বাহ কিছুমান পাৰ হৈ আগৰবাৰ্ মোক বহিবলৈ দিয়া সেই প্ৰকাণ্ড বিতোপন আৰামদায়ক হাউলিটো পালোঁগৈহঁক।

খৰি কয়লা আৰু জাবৰ জোথৰেৰে একুৰা প্ৰকাণ্ড জুই জ্বলোৱা হৈছিল। জুইৰ পোহৰত দেখিলেই মনটো ভাল লাগি যোৱাকৈ, ভিতৰখন জিলিকি পৰিছিল। ৰাতিৰ আহাৰৰ বাবে মেজত বিবিধ সামগ্ৰী লোভ লগাকৈ সজাই থোৱা আছিল। সেই মেজৰ ওচৰতে গৃহকৰ্ত্ৰী আইদেউ গৰাকীক ৰহি থকা মই দেখা পালোঁ। তেওৰ অস্তিত্ব সম্পৰ্কে এই মুহূৰ্তলৈকে মোৰ কোনো ধাৰণাই নাছিল।

ভদ্ৰ মহিলাৰে সৌজন্যসূচক ভাবে মূৰ দোঁৱাই মই ৰৈ থাকিলোঁ। ভাবিছিলোঁ যে তেও মোক বহিবলৈ ক'ব। তেও চকীত আউজি মোলৈ চালে কিন্তু নিৰ্বাক নিস্পন্দ হৈ ৰ'ল। 'বৰ বেয়া বতৰ !' মই মাত লগালোঁ। 'মিচেচ হিথ্ক্লিফ আপোনাৰ চাকৰৰ অমনোযোগিতাৰ পৰিণাম দুৱাৰখনে বহন কৰিব লগা হ'ল। তাৰবাবে মই দুঃখিত। বহুতপৰ কষ্ট কৰিলতহে মই আহিছোঁ বুলি সিহঁতে গম পালে।'

মুখ ফুটাই তেওঁ একো নক'লে। মাত্ৰ মোৰ মুখলৈ একেথৰে চাই থাকিল। ময়ো

চাই থাকিলোঁ। তেওঁৰ দৃষ্টিত কোনো আবেগ অনুভূতিৰ চিন নাছিল, সি আছিল নিতান্তই এক উদাসীন চাৱনি। মোৰ বাবে একান্তই অনভিপ্ৰেত, গতিকে মই বৰ অপ্ৰস্তুত বোধ কৰিলোঁ।

মোক বাট দেখুৱাই আগবঢ়াই দিয়া ডেকা মানুহজনে কেটেৰা মাতেৰে ক'লে 'বহক। তেখেত অলপতে পাবহি।

তাৰ কথামতেই মই বহিলোঁ। লগে লগে মই সেই দুষ্ট কুকুৰজনীৰ— তাইৰ নাম আছিল জুন — মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিবলৈ তাইক নামধৰি মাতিলোঁ। এই দ্বিতীয়বাৰ দৰশনত যে তাই মোক চিনি পাইছে তাকে বুজাবলৈ তাই নেগুৰৰ আগটো লাহে লাহে লৰাবলৈ ধৰিলে।

'বেচ ধুনীয়া কুকুৰ মই আকৌ মাত লগালোঁ।

'পোৱালীবোৰ আনক বিলাই দিয়াৰ কথা ভাবিছে নেকি ?

'সেইবোৰ মোৰ নহয়— বুলি অমায়িক ভদ্ৰমহিলা গৰাকীয়ে যেনেকৈ কেটেৰাই উত্তৰ দিলে মই শুনি হতভম্ব হৈ গ'লোঁ। মিঃ হিথ্‌ক্লিফেও বোধহয় সিমান হুটা মাতেৰে জবাব নিদিলেহেঁতেন।

ওচৰতে অলপ আন্ধাৰত দলিচা এখনত দেখিবলৈ মেকুৰী পোৱালি যেন লগা কিবা কিছুমান মোৰ চকুত পৰিছিল। সেইবোৰলৈ দেখুৱাই মই আকৌ ক'লোঁ 'আপোনাৰ মৰমৰ বেইটা তেন্তে এই জাকৰ মাজতহে আছে। তেওঁ অবজ্ঞাৰে উত্তৰ দিলে 'বেচ কথা কৈছে আপুনি মৰমৰ বস্তুৰ ইয়াতকৈ ভাল বাছনি আৰু কিনো হ'ব পাৰে !

দুৰ্ভাগ্যবশতঃ মই মেকুৰী বুলি ভবা সেইগাল আছিল এগাল মৰা শহাপহুহে।

ভদ্ৰ মহিলাৰ মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰিবলৈকে বুলিয়েই মই জুহালৰ আৰু কিছু ওচৰ চাপি গ'লোঁ আৰু চলি থকা বেয়া বতৰ সম্পৰ্কেও কিবা এটা মন্তব্য কৰিলোঁ।

মহিলাগৰাকীয়ে ক'লে 'আপুনি ওলাই আহিবই নাপাইছিল আৰু কোৱাৰ লগে লগে থিয় হৈ, কাঠৰ পাভটিখনৰ পৰা ৰং দিয়া দুটা সক টিন নমাই আনিবলৈ চালে।

ইয়াৰ পিছত...

অতপৰে মানুহগৰাকীৰ গাত পোহৰ ভালকৈ পৰা নাছিল। এতিয়া থিয় দিলত তেওঁৰ গোটেই গাটো আৰু মুখখন মই ভালকৈ দেখা পালোঁ। গঢ়নত তেওঁ আছিল ক্ষীণ, ছোৱালী ছোৱালী ভাবটো যেন তেতিয়াও আছিল। তেওঁৰ দেহৰ গঠন আছিল সুশ্ৰী আৰু মিলোটল সক মুখখন আছিল অপূৰ্ব সুন্দৰ। তেনে ধুনীয়া এখন মুখ আগতে দেখা মোৰ মনতেই নপৰে। অংগ-প্ৰত্যংগবোৰ সক সক আৰু বৰ ধুনীয়া। পাতল হালধীয়া বৰণৰ বা সোণালী বুলিও ক'ব পৰা, কেঁকোৰা কেঁকুৰি চুলিৰ সক সক কোচা বেইটামানে তেওঁৰ নিমজ গলধন শুৱাই ৰাখিছিল আৰু তেওঁৰ চকুযুৰি— সিহঁতৰ দৃষ্টি যদি মনোৰম হ'লহেঁতেন, মই তাক অপ্ৰতিৰোধ্য বুলি

অভিহিত কৰিলোহেঁতেন পিচে ভাগ্য ভাল, মোৰ অনুভূতিপ্ৰৱণ অন্তৰে তেওঁৰ চকুত আৱিষ্কাৰ কৰিলে অৱজ্ঞা আৰু হতাশাৰ কিবা এক সন্মিলিত প্ৰকাশ। তেওঁৰ দৰে সুন্দৰী মহিলা এগৰাকীৰ ক্ষেত্ৰত তেনে প্ৰকাশ নিতান্তই অকল্পনীয়।

টিনৰ পকা বাকচ দুটা তেওঁ চুকি পোৱাত নাছিল। মই তেওঁক সহায় কৰি দিওঁ বুলি থিয় হৈছোঁ মাত্ৰ তেওঁ ভেকাহি মাৰি পঠিয়ালে ঃ 'মোক আপোনাৰ সহায় নালাগে। মই নিজেই নমাব পাৰিম।'

'ক্ষমা কৰিব মই লগে লগে বিনীতভাৱে ক'লোঁ। পিন্ধি থকা ক'লা সুন্দৰ ফ্ৰকটোৰ ওপৰত ঢাকনী কাপোৰ এটুকুৰা (এপ্ৰন) কটীৰে বান্ধিবলৈ ধৰি আৰু চাহ এচামুচ কেটলিত ভৰাবলৈ লৈ তেও মোক সুধিলে 'আপোনাক চাহ খাবলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিছিলে নেকি ?

এপিয়লা পালে ভালেই পাম মই উত্তৰ দিলোঁ। 'আপোনাক মাতিছিলে নেকি ? একেটা প্ৰশ্নকে তেও আকৌ সুধিলে।

মিচিককৈ হঁহা যেন কৰি মই উত্তৰ দিলোঁ 'মতা-নমতাৰ আচল গৰাকীচোন আপুনিয়েই।

ক বলৈহে পালোঁ তেওঁ চাহে চামুচে দলিয়াই দিলে আৰু কষ্ট মনেৰে আকৌ চকীত বহিল। তেওঁৰ কপালৰ শিৰ কোঁচ খালে, কোৱা ভাতুৰীয়া তল ওঠটো যেন কঁপি উঠিল— ঠিক যেন এইমাত্ৰ ফেঁকুৰি দিব খোজা এটা কেঁচুৱাহে ।

এনে সময়তে আগতে মোক বাট দেখুৱাই অনা ডেকা মানুহটো আহি জুইৰ কাষত থিয় হ'ল। ইতিমধ্যে সি জলহ চোলা যেন লগা কিবা এটা গাত সুমাইছে। থিয়দি থকাতে সি একেথৰে মোলৈ পোন্দোৱাকৈ এনেকৈহে চাবলৈ ধৰিলে যেন তাৰে মোৰে মাজত কিবা প্ৰাণঘাতী বিবাদহে ওৰ নপৰাকৈ আছে। মানুহটো ঘৰখনৰ চাকৰ হয়নে নহয় মোৰ সন্দেহ হ'ল তাৰ সাজ-পাৰ আছিল অপৰিপাটি আৰু মাত-কথা অমাৰ্জ্জিত। হিথক্লিফ দম্পতীৰ সুৰুচিৰ লগত নিমিলা। তাৰ ঘন, মুগাবৰণীয়া চুলিকোচা আছিল জপৰা কোনোদিনে কাকৈ-ফণী নলগোৱা, ভালুকৰ নোমৰ দৰে তাৰ দীঘল গোফ কোচা গাললৈকে গজিছিল আৰু হাত দুখন সাধাৰণ বনুৱাৰ হাতৰ দৰে খহটা আৰু ৰ'দে পোৰা ৰঙৰ। তাৰ চাল-চলন আছিল অবাধ, আচৰণ আছিল ৰূঢ়। গৃহকৰ্ত্ৰীৰ প্ৰতি সচৰাচৰ দেখুওৱা সমীহ তাৰ আচৰণত দেখা পোৱা নাছিলোঁ।

তাৰ প্ৰকৃত পৰিচয় জানিব নোৱাৰি, তাৰ অদ্ভুত আচৰণলৈ চকু নিদিয়াই ভাল হ'ব বুলি মই বিবেচনা কৰিলোঁ। ঠিক পাঁচ মিনিটমান পিচতে মিঃ হিথক্লিফ আহি পালে আৰু সেই অস্বস্তিকৰ পৰিস্থিতিৰ পৰা মই ৰক্ষা পালো বুলি ভাবি ল'লোঁ।

হিথক্লিফক দেখিয়েই মই বৰ উৎসাহেৰে কোবাৰ দৰে কলোঁ, "চাওক মহাশয়, মই কেনে কথা কথা আনুহ। আহিম বুলি কৈ গৈছিলোঁ, আহিলোঁয়েই। আৰু বৰফৰহে যি অৱস্থা হৈছে, আপোনাৰ ইয়াত আৰু আধাঘণ্টামান থাকিব লাগিব। আপুনি বা কি কয় ।'

ৰবফৰ টুকুৰাবোৰ গাৰ পৰা জোকাৰি জোকাৰি তেওঁ ক'লে "আধা ঘণ্টা ? এইটো বতৰত আপুনিনো কিয় ওলাই আহিল মই ভাবি পোৱা নাই। ইমান ডাঠকৈ বৰফ পৰিছে। ক'ৰবাত খালে-ডোঙে পিচলি পৰি ডিঙিলৈকে পোত যাব যে পাৰে সেই কথা আপুনি নিশ্চয় চিন্তা কৰা নাই। এই ঠাইৰ লগত চিনাকি মানুহৰে এনেকুৱা গধূলিপৰত বাটৰ আঁত হেৰায় আৰু আপোনাৰ বাবে এই ঠাইখন এখন অচিনাকি জগত আৰু সদ্যহতে বতৰ যে সলনি হ'ব তাৰো মই লক্ষণ দেখা নাই।

'আপোনাৰ চাকৰ-বাকৰৰে এটা নাপাম নে ? মোক বাট দেখুৱাই লৈ যাব আৰু ৰাতিটো মোৰ লগতে কটাই পুৱা গুচি আহিব। দিব নোৱাৰিবনে বাৰু এটা ?

'নাই, নোৱাৰিম।

'ছেঃ ! বৰ মস্কিলৰ কথা হ'ল। নিজে চাইচিতি যাব লাগিব আৰু।

'হোঁঃ !

মখলা কোট পিন্ধা ডেকা মানুহটোৱে তাৰ দৃষ্টি মোৰ পৰা আঁতৰাই নি যুৱতী মহিলা গৰাকীত নিক্ষেপ কৰি সুধিলে 'চাহ কৰিবি নহয় ?

হিথ্‌ক্লিফলৈ চাই তেও সুধিলে 'তেখেতেও খাব নেকি ?

প্ৰত্যুত্তৰত হিথ্‌ক্লিফে কৰ্কশ মাতেৰে ক'লে 'কৰ বুলিছোঁ নহয় । ইমান টানকৈ কথাবাৰ ক'লে যে মই উচপ খাই উঠিলোঁ। কথা কোৱাৰ সুৰটোত প্ৰকৃততে এক অসৎ প্ৰকৃতি ফুটি উঠিছিল। 'চমৎকাৰ লোক' বুলি হিথ্‌ক্লিফৰ বিষয়ে থকা মোৰ ধাৰণাৰ তেতিয়াই ওৰ পৰিল।

চাহ হ'লত 'মহাশয় চৰীখন চপাই আনক' বুলি তেওঁ মোক মেজলৈ মাতিলে। আমি দুয়ো চাহৰ মেজত বহিলোঁ। হজুৱা ডেকাটোও বহিল। বহুত পৰলৈ কাৰো মুখত মাতবোল নাই। মাত্ৰ পৰিবেশন কৰা খাদ্য বস্তুবোৰৰ বিষয়েহে দুই এটা চমু মন্তব্য প্ৰকাশ কৰা হৈছিল।

মোৰ ধাৰণা হ'ল যে সেই গোমা পৰিবেশটো সৃষ্টি কৰাৰ মূলতে মই। গতিকে গোমা বতৰ আঁতৰাই ফৰকাল বতৰৰ সৃষ্টি কৰাৰ দায়িত্বও মোৰেই বুলি মোৰ ভাব হ'ল। তেওঁলোকতো সদায় এইদৰে গোমোঠা মাৰি ইটোৱে সিটোৰ লগত মাতবোল নকৰাকৈ নাথাকে। যিমানেই বদ মেজাজী নহওক কিয় এইদৰে কপালৰ গাঠি খোপা কৰি থকাটো তেওঁলোক কাৰোৰে প্ৰাত্যহিক অভ্যাস হ'ব নোৱাৰে।

চাহৰ পিয়লাত চুমুক দি মই মাত লগালোঁ 'অভ্যাসৰ বাবেই আমাৰ ৰুচি আৰু হাৱভাৱ যে কেনেকৈ সলনি হয় সেইকথা ভাবিলেই আচৰিত লাগে। আপোনাৰ কথাকে ধৰক। আপোনাৰ দৰে ব্যস্ত জগতৰ পৰা নিৰ্বাসিত হৈ থকাদি থকা লোকৰ জীৱনত সুখ যে থাকিব পাৰে সেই কথা বহুতেই কল্পনা কৰিবলৈকো টান পাব। কিন্তু মই'ন দি ক'ব পাৰোঁ যে আপোনাৰ অন্তৰ প্ৰদেশ আৰু পাৰিবাৰিক জীৱনৰ অধিষ্ঠাত্ৰী এই সাধবী গৃহিণী প্ৰমুখ্যে পৰিজনৰ দ্বাৰা পৰিবেষ্টিত হৈ—'

মই শেষ কৰিবলৈ নাপালোঁৱেই, হিথ্‌ক্লিফ জাঙুল খাই উঠিল, আৰু মুখত এক পৈশাচিক পৰিহাসৰ ভাব ফুটাই তুলি ক'লে 'মোৰ সাদৰী গৃহিণী ? ক'ত দেখিলে আপুনি মোৰ সাদৰী গৃহিণী গৰাকীক ?

'মই আপোনাৰ পত্নী শ্ৰীমতী হিথ্‌ক্লিফৰ কথা কৈছোঁ।

এহে— তাৰ মানে আপুনি ক'ব খুজিছে যে তেওঁৰ আত্মাই এতিয়া অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱীৰ পদবী ললে আৰু অশৰীৰী হৈয়ো তেওঁ এই 'ৰাদাৰিং হাইটচ'ৰ গৃহস্থালিখনৰ ভাল-বেয়াৰ তদাৰক কৰে। আপুনি ইয়াকে বুজাব খুজিছে। নহয় জানো ?'

এটা মস্ত ভুল কৰিলোঁ বুলি বুজিব পাৰি মই ভুলটো শুধৰাবলৈ চালোঁ। এটা কথা মই মন কৰিব লাগিছিল ঃ উভয়ৰ মাজত পতি-পত্নীৰ সম্বন্ধ হ'বলৈ দুয়োৰো ভিতৰত বয়সৰ বহুত ব্যৱধান। এজনৰ বয়স আছিল চল্লিচৰ ওচৰাওচৰি। সেইটো বয়সত সাধাৰণতে কোনো মানুহেই ছোৱালীয়ে প্ৰেমত পৰি বিয়া কৰাবলৈ আগবাঢ়ি আহিব বুলি অলীক চিন্তা নকৰে। এনেবোৰ উদ্ভট কল্পনা বৃদ্ধ বয়সৰ বাবেহে একচেতীয়া— যেন সান্ত্বনাৰ প্ৰলেপ । আনগৰাকীৰ বয়স দেখাত সোতৰ যেনো নালাগে।

পিচতহে মই কথাটো টং কৰিব পাৰিলোঁ। মোৰ গাৰ কাষতে বহি, ঘটি এটাৰ পৰা চাহপানী ঢোকাঢোকে পি থকা আৰু নোধোৱা হাত-পাতেৰে কটি চোবাই থকা হুজুৰা মানুহটোৱেই বোধহয় গাভৰু গৰাকীৰ গিৰিয়েক। সি হিথ্‌ক্লিফৰে পুতেক আন কোনো নহয় বুলিয়েই মোৰ ধাৰণা হৈছিল। জীৱন্ত সমাধি বোধহয় ইয়াকে বোলে। তেওঁ বাৰু তাক কিয় বাছি ল'লে ? মই ভবাত কাৰণ এটাই মাত্ৰ হ'ব পাৰে ঃ সেই বৰ্বৰটোতকৈ যে ভাল মানুহ সংসাৰত থাকিব পাৰে সেই কথাৰ কোনো ধাৰণাই নিশ্চয় তেওঁৰ নাছিল। সেই অজ্ঞতাৰ বাবেই তাক তেওঁ জীৱনসংগী কৰি ললে। ভাবিলেই বেচেৰীলৈ পুতৌ হয়।

মোক দেখা পোৱাৰ পিচত তেওঁ নিজৰ পচন্দৰ বাবে নিশ্চয় আক্ষেপ কৰিব সেই বিষয়ে মই সতৰ্ক হোৱা উচিত বুলি ভাবিলোঁ।

এই শেহৰ চিন্তাটো বৰ উদ্ভট যেন লাগিবও পাৰে। পিচে প্ৰকৃততে ই তেনে নহয়। এই চহা মানুহটো মোৰ দৃষ্টিত বৰ জঘন্য যেন লাগিছিল। অভিজ্ঞতাৰ পৰা মই জানো যে মোৰ ব্যক্তিত্ব বেচ আকৰ্ষণীয় আৰু চেহেৰাটোও চকুত লগা।

মোৰ অনুমান সাব্যস্ত কৰি হিথ্‌ক্লিফে মাত লগালে— 'শ্ৰীমতী হিথ্‌ক্লিফ হ'ল মোৰ বোৱাৰী' । কোৱাৰ লগে লগে তেওঁ বোৱাৰী গৰাকীলৈ এনে এক দৃষ্টিৰে চালে যে তাতে তেওঁৰ অন্তৰৰ সমস্ত বিদ্বেষ প্ৰকাশ পালে। আন মহজনৰ দৰে হিথ্‌ক্লিফৰ ক্ষেত্ৰতো মুখভংগীতেই মনৰ ভাব প্ৰকাশ পায় বুলি ধৰি ললে এই কথাকে সঁচা বুলি ধৰিব লাগিব। ব্যতিক্ৰম হ'লে অৱশ্যে সুকীয়া কথা।

"হয়, হয় মই এতিয়াহে কথাটো বুজিব পাৰিছোঁ।" ওচৰত থকা জখলাটোলৈ চাই মই ক'লোঁ 'আপুনিয়েই এই দৰদী পৰী গৰাকীৰ ভাগ্যবান স্বামী।

এই আষাৰ কথাই আগৰ আবাৰতকৈয়ো বেছিকৈহে নগৰুত জ্বগৰ লগালে। ডেকা মানুহজন ৰঙা-চিঙা পৰিলে। আৰু দুই হাতৰ মুঠি এনেদৰে মাৰি ললে যেন মোক এঘোচা সোধাবলৈহে সাজু হৈছে। পিচে সি কিবা প্ৰকাৰে তৎক্ষণাৎ আত্মসংবৰণ কৰিলে মোক উদ্দেশ্য কৰি মুখৰ ভিতৰতে কিবা এটা অভিশাপো ভোৰ ভোৰালে। মই পিচে তালৈ বৰ কাণষাৰ নিদিলোঁ।

হিথক্লিফে মাত লগালে, 'আপোনাৰ অনুমান এইৰাবো মিছা হ'ল। আপোনাৰ এই দৰদী পৰী গৰাকী নিজৰ বুলি দাবী আমি এটায়ো কৰিব নোৱাৰোঁ। তেওঁৰ গৰাবীৰ মৃত্যু হৈছে। তেওঁ মোৰ বোৱাৰী আছিল বুলি মই কৈছিলোঁ। তাৰ মানে তেওঁ মোৰ ল'ৰাক বিয়া কৰাইছিল।

"এই ডেকা মানুহজন তেন্তে আপোনাৰ

'নিশ্চয় মোৰ ল'ৰা নহয়।

হিথক্লিফে আকৌ এবাৰ কুটিল হাঁহি এটা মাৰিলে— যেন সেই অভদ্ৰটোৰ পিতাক বুলি তেও ঠাবৰ কৰাটো কিবা ঠাট্টা মস্কৰাৰ কথাহে হ'ল।

সিফালে সিজনে খেংখেঙাই উঠিল ক'লে 'মোৰ নাম হেয়াৰটন আৰ্ণশ্ব আৰু আপুনি এই নামৰ মৰ্য্যদা ৰক্ষা কৰাই ভাল হ'ব।

'মইতো কোনো অসন্মান দেখুওৱা নাই, বুলি মই উত্তৰ দিলোঁ কিন্তু তাৰ মান মৰ্য্যদা ঘোষণা কৰাৰ ভব্য প্ৰকৃতিটো দেখি মোৰ পেটে পেটে বৰ হাঁহি উঠিছিল।

সি মোলৈ চকু থিৰ কৰি চাওতে মযো তালৈ সেইদৰে চোৱা দেখি সি চকু ঘূৰাই নিলে— জানোচা মই তাৰ কাণ মুচৰি দিও বা তাৰ অৱস্থা দেখি মোৰ মনত লগা স্ফূৰ্ত্তি হৈ চৈ কৰি প্ৰকাশ কৰি দিও এই ভাবি সি কিজানি ভয় খালে। পৰিয়ালটোৰ সম্ভাবহীন পৰিবেশত মই অতিশয় অস্বস্তি অনুভব কৰিলোঁ। দৈহিক আৰাম আৰু স্বাচ্ছন্দ্যখিনি সেই বিষণ্ণ বাতাবৰণে নোহোৱা যেন কৰি পেলালে। তৃতীয়বাৰ সেইথন ঘৰলৈ যাব লগা হ'লে মোৰ বিশেষ প্ৰস্তুতিৰ প্ৰয়োজন হ'ব।

খোৱা-বোৱাৰ পৰ্ব শেষ হ'ল। কিন্তু আটাইবোৰ থম থমকৈ বহি আছে, কিবা এটা কথা-বতৰা পতাৰ উৎসাহ যেন কাৰো নাই। পৰিস্থিতিটো লক্ষ্য কৰি বতৰৰে বুজ লও বুলি মই খিৰিকি এখনৰ কাষলৈ উঠি গলোঁ।

বাহিৰৰ দৃশ্য দেখি মোৰ মন সেমেকি গ'ল ঃ নিৰ্দিষ্ট সময়তকৈ বহুত আগতেই গধূলি হৈছে। অন্ধকাৰে চৌদিশ আবৰি ধৰিছে, বাহিৰত অবিৰাম বৰফ পৰিছে, আৰু সোঁ সোঁ কৰে বতাহ বলিছে। পাহাৰ শিখৰ আৰু আকাশে যেন একেলগে পাকঘূৰণি খাইছে।

উদ্বিগ্ন মনেৰে মই ক'লো ,''বাট দেখুৱাই নিবলৈ লগত কোনোবা এজন নহ'লে মই এতিয়া ঘৰলৈ যাবই নোৱাৰিম। ৰাস্তাটো ইতিমধ্যে বৰফত পোত গৈছেই, আৰু পোত নগৈ ওলাই থাকিলেও ইমান ঘন আন্ধাৰত এখোজো আগবাঢি যোৱাই টান হ'ব।'

'হেয়াৰটন সৌ ভেড়া কেইটাক ভঁৰাল ঘৰৰ বাৰান্দালৈ খেদি দে। ইয়াত মুকলি গড়ালত ৰাতিটো থাকিবলৈ হ'লে আটাইবোৰ ৰবকত পোত খাব। তত্তা এচটা লগাই দে।'

বাপেক-পুতেকৰ নিৰ্বিকাৰ হাবভাব দেখি মোৰ খঙটো চৰি গৈছিল্। মই খং মুখেৰে সুধিলোঁ 'মই কৰোঁ কি ?

মোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ কোনেও নিদিলে। পিচপিনলৈ ঘূৰি চাই মাত্ৰ জোজেফকহে দেখিবলৈ পালোঁ— কুকুৰক দিবলৈ বুলি হাতত লুঠুৰি পিঠা এচৰীয়া লৈ সি আমাৰ পিনে আহিব লাগিছে। হিথ্‌ক্লিফ আৰু হেয়াৰটন সাউত কৰে কোন মুহূৰ্ত্তনো ওলাই গ'ল মই তলকিবই নোৱাৰিলোঁ। শ্ৰীমতী হিথ্‌ক্লিফে জুহালৰ পিনে সামান্য হাউলি জুইশলাৰ মুঠা এটাৰ পৰা কাঠিবোৰ এটা এটাকৈ জুইত দি অলসভাবে সময় পাৰ কৰাত লাগিছে। চাহৰ টিনবোৰ ওপৰৰ খাপত থবৰ সময়ত জুইশলাৰ মুঠাটো ওপৰৰ পৰা বাগৰি পৰিছিল।

জোচেফে চৰিযাটো মাটিত থৈ কোঠাটোৰ চাৰিওপিনে পুংখানুপুংখ দৃষ্টিৰে চাই, হটা মাতেৰে গেঙেৰি মাৰি ক'লে 'আন আটাইবোৰ ওলাই গ'ল তইহে মাত্ৰ ইযাত বেলেহুৱা পৰি থাকি কি কৰিছ মই ক'ব নোৱাৰোঁ। পিচে তইতো এটা গোট গৰু তোক কথা কৈ কি লাভ ? তইতো তোৰ ভুলৰ পথ নেৰ। তয়ো আগতে তোৰ মাৰৰ দৰে জহান্নামৰ বাটহে ধৰিবি।

এই কটূক্তি যে মোক লক্ষ্য কৰিযেই কোৱা হৈছে সেই কথা বুজি পাবলৈ মোৰ সৰহ সময় নেলাগিল। মোৰ বৰ খং উঠিল আৰু সেই বদমাইচ বুঢ়াক দোগোৰ মান সোধাই বাহিৰ কৰি দিওঁ বুলি চোচা মাৰি গ'লো। পিচে শ্ৰীমতী হিথ্‌ক্লিফে জোজেফৰ কথাৰ যি জবাব দিলে শুনি মই বৈ গ'লোঁ। তেও ক'লে 'কেলেংকাৰী লগা নিলাজ পেটভাটো বুঢ়া, সিটোৰ নাম যে লৈছ, সৌশৰীৰে উঠাই নিব বুলি ভয় নোহোৱা হ'ল নেকি ? মই কৈ দিছোঁ, মোক হ'লে জোকাই নলবি। নহ'লে মই চয়তানক ক'ম তোক পোনে পোনে উঠাই লৈ যাবলৈ। জোজেফ, ৰ এইপিনে চা এইবুলি তেও ওচৰৰ থাক এটাৰ পৰা দীঘল আকাৰৰ এলান্ধুকলীয়া পুথি এখন নমাই আনিলে, আৰু তালৈ চাই কৈ গ'ল 'বাজীকৰণ বিদ্যা মই কিমান আয়ত্ত কৰিছোঁ তাক দেখুৱাও, চা। অতি সোনকালে মই ইয়াক সম্পূৰ্ণকৈ শিকি পেলাব পাৰিম। ৰাঙলী গাইজনী হঠাতে মৰা নাছিল আৰু তোৰ বাতৰ বিষটোও দৈবদুৰ্বিপাকত হৈছে বুলি নাভাবিবি ।

জোজেফে কথাষাৰ শুনা মাত্ৰকে আতংকিত হৈ ক'লে 'ইচ্ ৰাম এইবোৰ বৰ বেয়া কথা। ভগবানে যেন আমাক অমংগলৰ পৰা ৰক্ষা কৰে।'

'সেইটি নহ'ব। দুৰাচাৰ তইতো ত্যাজ্যই, আঁতৰ হ, নহ'লে মই তোৰ বেয়াকৈ অনিষ্ট কৰিম। তহঁত আটাইবোৰৰে মূৰ্ত্তি মই মম আৰু মাটিৰে সজাম আৰু মোৰ কথা নামানি যেয়ে সীমা চেৰাই যাব তাকে মই— কি কৰিম নকওঁ, সময়ত দেখিবি। যা মই তোলৈ দৃষ্টি দি আছোঁ।

মোহিনী গাভৰুগৰাকীয়ে তেওঁৰ সুন্দৰ দুচকুত এনে এক কৃত্রিম বিদ্বেষৰ ভাব ফুটাই তুলিলে যে তাকে সঁচা বুলি ভাবি জোচেফে ভয়তে কঁপি কঁপি আৰু মুখেৰে 'বৰ বেয়া কথা, 'বৰ বেয়া কথা বুলি কৈ কৈ সেই ঠাইৰপৰা আঁতৰি গ'ল।

তেওঁৰ এই সমস্ত কথাকাণ্ড মই একপ্রকাৰ তামাচাহে বুলি ভাবি ললোঁ— হয়তো তেওঁৰ বিষণ্ণ মনৰে কিবা এক অদ্ভুত প্রকাশ। জোচেফ ওলাই গ'লত, আমি মাত্র দুই প্রাণী জুহালৰ গুৰিত ৰ'লোঁ। সেই সুযোগতে মই মোৰ বিপত্তিৰ প্রতি মনোযোগ আকর্ষণ কৰিবলৈ যত্ন কৰি ক'লোঁ ° "মিচেচ হিথক্লিফ মোৰ মাতত আন্তৰিক সম্ভ্রম ফুটাই তুলি মই ক'লোঁ 'আপোনাক আমনি দিয়া বাবে ক্ষমা কৰিব। মোৰ ধাৰণা এনে সুন্দৰ মুখশ্রীৰ অধিকাৰী হৈ, আপুনি উদাৰমনা নহৈ নোৱাৰে। অনুগ্রহ কৰি মোক কেইটামান সহজে চকুত পৰা চিন দেখুৱাই দিয়কচোন— তাৰে আঁত ধৰি ধৰি গৈ মই যাতে ঘৰ পাবগৈ পাৰোঁ। বাটৰ চিন মই একেবাৰে নাজানোঁ। ঘৰলৈ যোৱা নহয় যেন লণ্ডনলৈ যোৱাহে ।

চকি এখনত ভৰি তুলি আৰামেৰে বহিবলৈ লৈ তেওঁ উত্তৰ দিলে 'অহা বাটেই যাওকগৈ। ইয়াতকৈ বেছি মই একো দিহা দিব নোৱাৰোঁ। কথাবাৰ কোৱাৰ সময়ত তেওঁৰ আগত মমবাতি এডাল জ্বলি আছিল, আৰু দীঘলীয়া ক'লা কিতাপখন মেলি থোৱা আছিল।

'বুজিলো বাৰু পিচ বাগিলৈ যদি ক'ৰবাত খালে-বিলে পৰি বা বৰফৰ মাজত পোত গৈ মোক মৰি থকা পায তেন্তে তাৰ বাবে কিছু পৰিমাণে আপুনি নিজেই দায়ী বুলি আপোনাৰ বিবেকে নকব নে ?

'কিয় ক'ব ? মই আপোনাৰ লগত যাব নোৱাৰোঁ। ইহঁতে মোক বাৰীৰ ঢাপৰ বাহি হ'বলৈকে নিদিয়ে।

'আপুনি মোৰ লগত যাব বুলি মই ক'ত ক'লোঁ ? এনে এটা দুর্যোগৰ নিশাত মই নিজৰ সুবিধাৰ বাবে আপোনাক দুৱাৰদলি পাৰ হ'বলৈকো ক'ব নোৱাৰোঁ। " মই প্রত্যুত্তৰত ক'লোঁ। মই আপোনাক বাটটো বুজাই দিবলহে কৈছোঁ দেখুৱাই দিবলৈ কোৱা নাই। নহ'লে পাৰিলে হিথক্লিফ মহাশয়কে মাতি কৈ মোক বাট দেখুৱাই নিবলৈ কোনোবা এজনক দিয়াওক।

'কোন যাব ? তেখেত নিজে আছে। আর্ণশ্ব আছে, জিল্লা আছে, আৰু মযো আছোঁ। কাক লাগে আপোনাক ?

পামত কাম কৰা লৰালুৰি কোনো নাই নে ?

'নাই, এই কেইটাহে আছে।

"তাৰ মানে দেখা গ'ল যে মই আজি ৰাতিটোৰ বাবে ইয়াত ৰৈ যাব লাগিব।

"সেইটো কথাৰ চয়-নিশ্চয় আপুনি গৃহস্থৰ লগত কৰক। মোৰ এই কথাত মাত মাতিবলৈ নাই।

পাকঘৰৰ মুখৰপৰা হিথক্লিফে টান মাতেৰে ক'লে এইবোৰ পাহাৰীয়া ঠাইলে নভবা নিচিন্তাকৈ নাহিবৰ বাবে আজি আপোনাৰ ভাল শিক্ষা এটা হ'ল যেন লাগিছে। আৰু থকাৰ কথা যে উলিয়াইছে, আলহীৰ কাৰণে মই যা-যোগাৰ নাৰাখোঁ। আপুনি থাকিবলৈ হ'লে হেয়াৰটন বা জোচেফৰ লগতে শুব লাগিব।

মই ক'লোঁ এই কোঠাতে চকি এখনতে মইচোন শুব পাৰিম।"

'নহ'ব সেইটো কথা নহ'ব। অচিনাকি মানুহ অচিনাকি মানুহেই। ধনীয়ে হওঁক বা দুখীয়াই হওঁক। মই কাকো ইয়াত টিঘিল খিলাবলৈ দিব নোৱাৰোঁ। কি ঠিক আছে, কোনোবা অসতৰ্ক মুহূৰ্ত্তত শালীনতাৰ সকলো সীমা চেৰাই গৈ জঘন্য মানুহটোৱে মন্তব্য কৰিলে।

এইখিনি অপমান পোৱাৰ পিচত মোৰ ধৈৰ্য্যৰ বান্ধ খোল খালে। 'কটা যোৱাইত' বুলি খং আৰু বিৰক্তিৰে কৈ হিথক্লিফক ঠেলামাৰি তাৰ গাৰ কাষেদি চোতাললৈ কোবেৰে ওলাই গ'লোঁ। লৰালৰিৰ কোবত আৰ্ণশ্বৰ গাতে খুন্দিয়ালো। চাৰিওপিনে ইমান অন্ধকাৰ আছিল যে ওলাই যোৱাৰ বাটটোকে মই বিচাৰি পোৱা নাছিলোঁ। বাট বিচাৰি আন্ধাৰত খুমুটিয়াই ফুৰোঁতে তেওঁলোকৰ পাৰস্পৰিক শিষ্ট আচৰণৰ আন এটা নমুনা মোৰ কাণত পৰিল।

প্ৰথমতে ডেকা মানুহটোৰ কথা কাণত পৰিল। মোৰ প্ৰতি তাৰ সহানুভূতি থকা যেন লাগিল। 'বাগানৰ মূৰলৈকে তেওঁৰ লগত মযে যাওঁ। বুলি কোৱা তাৰ মাত মোৰ কাণত পৰিল।

'তাৰ লগত তই জহান্নাম পৰ্য্যন্ত যা বুলি গৃহস্থজনে ভেকাহি মাৰি উঠিলে। সম্বন্ধত গৃহস্থ যেন লাগে নহ'বও পাৰে। 'যাবলৈ যে ঠেং দাঙিছ, বোলো ঘোঁৰাৰ দানা-পানী কোনে যোগাব হোঁ ?'

'ঘোঁৰাবোৰৰ এদিনলৈ অযত্ন হোৱাটো একো ডাঙৰ কথা নহয়। মানুহ এটাৰ জীৱনটো তাতকৈ বহুত ডাঙৰ কথা। কোনোবা এটা নহয় এটা যাবই লাগিব। এই আযাৰ আছিল শ্ৰীমতী হিথক্লিফৰ মাত। মাতষাৰ মই ভাবিব পৰাতকৈ বেছি সদয় যেন শুনালে।

হেয়াৰটনে মুখে মুখে জবাব দিলে ৹ 'তোৰ কথামতেই হ'ব বুলি ভাবিছ নেকি ? তাক যদি বৰ লায়কৰ এটা বুলি ভাবিছ তেন্তে তই চুপ থকাই ভাল হ'ব।

সমানে সমানে মুখ বজাই শ্ৰীমতী হিথক্লিফে ক'লে, 'তেনেহ'লে তাৰ ভূতে তোক লম্ভিব, আৰু এই হিথক্লিফেও বেলেগ এজন ভাৰাঘৰীয়া বিচাৰি নাপাব। ঘৰ গৈ এবাপৰলৈয়া হ বগে।

'শুনইক মা সকলোৱে শুনইক— তাই শাপ দিছে"— জোচেফে ভোৰভোৰাই কোৱা এই কথা কেইআষাৰ মোৰ কাণত পৰিল। আন্ধাৰত খপজপাই ফুৰি মই তাৰ ওচৰত ওলাইছিলোঁগে।

কথা ক'লে কাণত পৰা দূৰত্বতে বহি জোজেফে লেমৰ পোহৰত পাখীৰ খীৰাই আছিল। তাক নোসোধা নেমেলাকৈয়ে মই লেমটো খাপমাৰি তুলি ল'লোঁ আৰু পিচদিনা পুৰা ঘূৰাই দিম বুলি কৈ বাহিৰলৈ ওলাই যোৱা দুৱাৰৰ পিনে বেগাই খোজ দিলোঁ।

'দেউতা চাওকচোন এইটোৱে লেমটো লৈ পলাইছে' বুলি চিএৰ বাখৰ কৰি বুঢা চাকৰটোৱে মোৰ পিচ ল'লে। 'হেৰ চোৰ চালা কুকুৰ চালাকি কৰিবলৈ আহিছ, ধৰ ঔ তাক ধৰ — ইত্যাদি নানানটা বিপন্ন আস্ফালন তাৰ মুখৰ পৰা আগৈ ফুটাদি ফুটিবলৈ ধৰিলে।

হাতত লেমটো লৈ লৰি যোৱাদি গৈ সক জপনাখনত হাত দিছোঁহে মাথোন নোমাল গাৰে এটা দৈত্যকায কুকুৰে মোৰ গললৈকে জঁপিয়াই মোক মাটিত বগৰাই পেলালে আৰু কেইটামান কুকুৰো সেইখিনিতে উপস্থিত হ'ল। লেমটো নুমাই গ'ল। হিথক্লিফ আৰু হেয়াৰটনৰ চেপা অট্টহাস্যও মোৰ কাণত পৰিল। মোৰ খং আৰু অপমানবোধ দুগুণে চৰিল।

ভাগ্য ভাল জানোৱাৰ কেইটাৰ লম্ফজম্ফ আৰু ভুকভুকনিহে বেছি আছিল। মোক জীযাই জীযাই নেফানেফ কৰাৰ বাসনা সিহঁতৰ নাছিল। কিন্তু সিহঁতে মোক পৰি থকাৰ পৰা থিয় হ'বলৈ নিদিয়ে— গোটেই জাকে বেৰি ধৰি আছে। সিহঁতৰ দুৰাশয় প্ৰভুহালে দয়া কৰি আগবাঢ়ি গৈ মোক তুলি আনিলত হে ৰক্ষা। থিয় দিলোঁ হয় কিন্তু মূৰত টুপি নাই, টুপি ক'ৰবাত কেতিয়াবাই ছিটিকি পৰিছে। খঙত কঁপি কঁপি মই সেই পাপিষ্ঠহালক ক'লো যে সিহঁতে মোক তৎমুহূৰ্ত্তে ওলাই যাবলৈ দিব লাগে মোৰ বাট আগছি ধৰাটো ভাল কাম হোৱা নাই, আৰু এক মিনিট পলম কৰিলেই কথা ভাল নহ'ব ইত্যাদি অনেকটা ভাবুকি দিলোঁ, প্ৰতিশোধ লোৱাৰ কথা ক'লোঁ। মোৰ সেই পৰিস্থিতিত মোৰ মুখৰ পৰা ওলোৱা ভাব ভাষাবোৰ ইমান কটু আৰু উগ্ৰ আছিল যে বেচেৰা ৰজা লিয়েৰে তেওঁৰ অগুণকাৰী জীযেক দুজনীক দিয়া শাওশৰ্পনিবোৰো যেন তাৰ তুলনাত একেবাৰে নিৰ্দোষ আৰু নৰম আছিল।

প্ৰচণ্ড উত্তেজনা আৰু আস্ফালনৰ ফলতেই বোধহয় মোৰ নাকেদি সোঁ সোঁ কৰে তেজ বৰলৈ ধৰিলে। হিথক্লিফৰ চেপা অট্টহাস্য কিন্তু শাম নাকাটিলে। ময়ো গালি-গালাজ চলাযেই থাকিলোঁ। কিমান পৰ এইদৰে চলি থাকিলেহেঁতেন ক ব নোৱাৰোঁ পিচে আচম্বিতে সেইখিনিত এগৰাকী মানুহ গৈ ওলাল। বিচাৰ বিবেচনাত তেওঁ মোতকৈ ভাল। দুৰ্বৃত্ত কেইটাৰ তুলনাত তেওঁক দয়ামায়া থকা লোক যেনেই লাগিছিল। এই মানুহগৰাকী হ'ল জিলা— হিথক্লিফৰ গৃহস্থালি তদাৰক কৰা মোটোহা গাৰে মানুহজনী। হৈ চৈ হোৱাৰ কাৰণটো নো কি তাৰ বুজ লবলৈ তেওঁ বাহিৰলৈ ওলাই আহিছিল। আটাইবোৰে বেৰি ধৰি মোক মাৰ-কিল কৰিছে বুলিয়েই তেওঁ ভাবি লৈছিল। চিধা চিধি গৃহস্থৰ গুচৰ চাপিবলৈ সাহ নকৰি, পুতেক পাৰওটোলৈকে টোৱাই তেওঁ বাক্যবাণ মাৰি পঠিয়ালে।

'বোলো আৰ্শখ বোপা কি কৰিবলৈ ওলাইছাঁ ? দুৱাৰডলিতে নৰবধ কৰাৰ মতলব হৈছে নে কি ? এইখন ঘৰত আৰু মোৰ চাউল উকলিল— মোৰ আৰু ইযাত থকা নহ'ব। বেচেৰা বোপাটিলৈ চোৱাচোন। দম বন্ধ হয় এতিয়া। ছিঃ ছিঃ ! তোমালোকে এনেকুৱা কৰিব পোৱানে ? আহাঁ বোপা ভিতৰলৈ আহাঁ। নাকৰ তেজ বোৱা মই বন্ধ কৰি দিম। চাবা লাহে লাহে। আহা।

এইবুলি কৈয়েই তেওঁ অতৰ্কিতে মোৰ মুখলৈ এচলু বৰফপানী মাৰি দিলে, আৰু হাতত ধৰি পাকঘৰলৈ টানি নিলে। হিথ্‌ক্লিফো লগে লগে গ'ল। তেওঁৰ মনৰ সেই আকস্মিক উৎফুল্লতা আৰু নাই, তাৰ ঠাই তেওৰ স্বাভাৱিক বিষণ্ণতাই অধিকাৰ কৰিলে।

মোৰ গাটো বৰ বেযা লাগিছিল। মূৰটো আচন্দ্ৰাই কৰিছিল। বেহুঁচ হোৱা যেন লাগিছিল। অগত্যা আন উপায় নেদেখি হিথ্‌ক্লিফৰ ঘৰতে ৰাতিটো কটাব লগাত পৰিলোঁ। মোক ব্ৰাণ্ডি এগিলাচ দিবলৈ বুলি জিল্লাক কৈ হিথক্লিফ ভিতৰৰ কোঠা এটাত সোমালগৈ। মহিলা গৰাকীয়ে মোৰ দুৰ্গতিৰ বাবে সমবেদনা জনালে গৰাকীৰ কথা মানি ব্ৰাণ্ডি এগিলাচ মোৰ আগত দিলেহি। সেই গিলাচ গলাধঃকৰণ কৰাৰ পিচত মোৰ গাটো বহুত ভাল পোৱা যেন লাগিল। অধিক সময অপব্যয় নকৰি জিল্লাই মোক মোৰ বিচনা দেখুৱাই দিলেগৈ।

৩

ওপৰ মহলৰ কোঠালৈ মোক লৈ যাওঁতে জিল্লাই মোক মমবাতিডাল আঁৰ কৰি ৰাখিবলৈ আৰু কোনো প্ৰকাৰ শব্দ নকৰিবলৈ ক'লে। ক'লে বোলে মোক শুৱাবলৈ নিয়া কোঠাটো সম্বন্ধে মালিকৰ অৰ্থাৎ হিথ্‌ক্লিফৰ কিবা এক অদ্ভুত ধাৰণা আছে, আৰু ইচ্ছাকৃতভাবে তেওঁ তাত কাকো থাকিবলৈ নিদিয়ে।

কাৰণটো কি বুলি সুধিলত তেওঁ ভালদৰে নাজানে বুলি উত্তৰ দিলে। তেও বোলে তাত দুবছৰ মানহে আছে, আৰু ঘৰখনত ইমানবোৰ আচৰিত আচৰিত কথা হৈ থাকে যে তেওঁৰ কৌতূহল নাইকিয়া হৈ গৈছে।

কথা শুনি মই ইমান হতভম্ব হৈ পৰিলোঁ যে মোৰ নিজৰো কৌতূহল যেন পলাই ফাট মাৰিলে। কোঠাৰ দুৱাৰখন বন্ধ কৰি মই বিচনাখন কোন পিনে আছে চালোঁ। আচবাব বুলিবলৈ কোঠাটোত আছিল এখন চৰী কাপোৰ থোৱা এটা জপা আৰু ঔক কাঠৰ এটা প্ৰকাণ্ড বাকচ। বাকচটোৰ ওপৰৰ পাটত বৰ্গাকৃতিৰ নক্সা কটা। দেখাত পাল্কী গাড়ীৰ খিৰিকিৰ দৰে লাগে।

বাকচটোৰ ওচৰ চাপি ভিতৰলৈ জুমি চাই দেখিলোঁ যে ই আচলতে পুৰণি ধৰণৰ এক বিশেষ প্ৰকাৰৰ বিচনাহে। ই ইমান সুবিধাজনককৈ সজা যে ঘৰখনৰ প্ৰতিজন মানুহৰে নিজাকৈ একোটা সুকীয়া কোঠা লোৱাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। আচলতে বাকচটোৱেই এটা ক্ষুদ্ৰ কক্ষৰ দৰে। বাকচটো পতা আছিল খিৰিকি এখনৰ ওচৰ চপাই, আৰু খিৰিকিখনৰ গোবৰ ঠেক পাট এচটা বাকচটোৰ ভিতৰলৈ সোমোৱা। সেইবাবে তাক মেজ হিচাপেও ব্যৱহাৰ কৰিব পৰা হৈছিল।

বাকচটোৰ মেলা মৰা কৰা পনিয়লী দুৱাৰখনৰ তক্তা দুচটা দুমুৰে পিছলাই দি হাতত মমডাল লৈ মই বিচনাত উঠিলোঁ আৰু উঠিয়েই আকৌ তক্তা দুচটা টানি আনি একেলগ কৰিলোঁ। তাকে কৰি মই স্বস্তিৰ নিশ্বাস এৰিলোঁ। হিথ্‌ক্লিফৰ অকল হিথ্‌ক্লিফৰে কিয় আন যি কোনো লোকৰে সজাগ দৃষ্টিৰ পৰা মই এতিয়া নিৰাপদ।

খিৰিকিৰ গোবৰ তক্তা চটাতে মই মমবাতিডাল থলোঁ। তাৰে এটা চুকত এজাপ কিতাপ ইখনৰ ওপৰত সিখনকৈ দমাই থোৱা আছে। বহুদিন লৰচৰ নকৰা বাবে কিতাপবোৰত বৰমোহা ধৰিছিল। তক্তা চটাৰ গাত ডাঙৰ সৰু বিভিন্ন হৰফেৰে এটা নাম কটা আছিল। একেটা নামেই অ'ত ত'ত সামান্য বেলেগকৈ লিখা। নাম[illegible] কেথেৰিন আৰ্ণশ্ব ক'ৰবাত কেথৰিণ হিথ্‌ক্লিফ আৰু কে[illegible] কেথৰিণ লিণ্টন্।

উদাস, অবসন্ন মনেৰে মই খিৰিকিত মূৰ দি কেথেৰিন আৰ্ণশ্ব— হিথক্লিফ— লিনটনৰ নামৰ আখৰ জোটনিবোৰ আওৰাবলৈ চালোঁ। তেনেকৈ থাকোঁতেই মোৰ চকু মুদ খাই গ'ল। পিচে, পাঁচ মিনিটো কিজানি হ'ল কি নহ'ল মই হঠাতে চকখাই সাৰ পাই গ'লোঁ ঃ আন্ধাৰত কেথেৰিনৰ নাম বুজোৱা এপাল বগা আখৰ ট ট কৰে জিলিকি আছে— প্ৰত্যেকটোৱেই একোটা ছায়ামূৰ্ত্তিৰ দৰে স্পষ্ট। নামটোৰ অনাহুত প্ৰৱেশত বাধা দিবলৈ মই ধহমহাই পোন হৈ বহি দেখোঁ যে মমৰ শলিতাডালে পুৰণা কিতাপ এখনত ধৰিছেগৈ আৰু চামৰা পোৰাৰ দুৰ্গন্ধ কোঠাটোত বিয়পি পৰিছে।

কিতাপৰ বকলাত ধৰা জুই মই থপৰিয়াই নুমালোঁ। মই বৰ অস্বস্তিবোধ কৰিছিলোঁ। বমি বমি ভাবটো আগৰ পৰা আছিলেই। তাতে হাড়কঁপোৱা জাৰ। বিচনাতে মই পোন হৈ বহিলোঁ আৰু আধাপোৰা কিতাপখন আঠুৰ ওপৰত মেলি ললোঁ। কিতাপখন আছিল সৰু সৰু আখৰৰ এখন বাইবেল। তাৰ পৰা এটা উৎকট মলঙা মলঙা গোন্ধ ওলাইছিল। আগলি উৱাপাত খিলাত লিখা আছিল ঃ কেথেৰিন আৰ্ণশ্ব ঃ তেওঁৰে কিতাপ। তাৰিখটো আছিল পোৱা শতিকাৰ আগৰ।

সেইখন কিতাপ জপাই থৈ মই আন এখন কিতাপ উলিয়াই আনিলোঁ। সেইখনৰ পিচত আৰু এখন। এইদৰেই আটাইবোৰ কিতাপ চোৱা হ'ল। কেথেৰিনৰ পুথিভঁড়াল আছিল সুনিৰ্বাচিত তাত থকা গোটেইবোৰ কিতাপেই আছিল বছা বছা। পুথিভঁড়ালটোৰ জীৰ্ণ অৱস্থা বিবেচনা কৰিলে এসময়ত তাৰ উচিত উপযোগেই হৈছিল বুলি ভাবিব পাৰি কিন্তু কিতাপবোৰৰ যথাৰ্থ সদ্ব্যৱহাৰ বিমান হৈছিল সেইটোহে কোৱা টান। প্ৰায় প্ৰতিটো অধ্যায়তে প্ৰতিটো পৃষ্ঠাতে য'ত যিমান ছপা আখৰ নথকা খালী ঠাই আছিল সেই আটাইবোৰ চিয়াঁহীৰে লেখা টিকা-টিপ্পনী আৰু মন্তব্যৰে ভৰি আছিল।

মন্তব্যবোৰ কেতবোৰ আছিল অসংলগ্ন বাক্য। বাকীবোৰত লেখা আছিল দস্তুৰমত এক দিনপঞ্জী। অপৈণত শিশু হাতৰ লেখা। ওপৰঞ্চি পৃষ্ঠা এটাৰ মূৰত আছিল বন্ধু জোজেফৰ এক ব্যংগ চিত্ৰ। স্থূল চিত্ৰণ কিন্তু বেচ প্ৰকাশক্ষম। দেখি মোৰ মনত বৰ স্ফূৰ্ত্তি লাগিল। প্ৰথম আঁকোতেই ই নিশ্চয় বৰ মূল্যবান বস্তু বুলি বিবেচিত হৈছিল।

অজ্ঞাত কেথেৰিনৰ প্ৰতি মোৰ হঠাত কৌতূহল হ'ল আৰু ইতিমধ্যে অস্পষ্ট হৈ পৰা তেওঁৰ লেখাবোৰৰ পাঠোদ্ধাৰ কৰাত মই লগে লগে লাগি গ'লোঁ।

পৃষ্ঠাটোৰ তলৰ অনুচ্ছেদ এটাত এইদৰে লেখা আছিল ঃ এক ভয়ংকৰ ৰবিবাৰৰ দিন। পিতা যদি ঘূৰি আহিলহেঁতেন ! তেওৰ ঠাই লোৱা হিণ্ডলে হ'ল এক অতি ঘৃণনীয় লোক। হিথক্লিফৰ প্ৰতি তেওঁৰ আচৰণ দাৰুণ নিষ্ঠুৰ। হিথক্লিফ আৰু মই ইয়াৰ বিৰুদ্ধে দৃঢ়ভাবে প্ৰতিবাদ কৰিম। এই সম্পৰ্কত আমি আমাৰ প্ৰাৰম্ভিক কাম আজি গধূলি কৰিছোঁৱেই।

'মিলৰ দিনটো কলহুৰ কাণে চলাদি বৰষুণ দি আছিল। আমি গীৰ্জালৈ যাব নোৱাৰিলোঁ। সেইবাবে জোজেফে ওপৰ চোতালত সমূহীয়া প্ৰাৰ্থনাৰ আয়োজন কৰিব লগাত পৰিল। হিণ্ডলে আৰু তাৰ ঘৈণীয়েকে তলৰ মহলত আৰামেৰে জুই ফুৰাই আছিল। সিহঁতে বাইবেল পঢ়া নাছিল মই ডাঠি ক'ব পাৰোঁ অথচ সেই সময়তে হিথক্লিফ আৰু দুৰ্ভগীয়া হালোৱা ল'ৰাটোক হাতে হাতে প্ৰাৰ্থনাৰ পুথি লৈ ওপৰ মহলাত প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ যাবলৈ আদেশ দিয়া হ'ল। মমদাৰ বস্তা এটাৰ ওপৰত আমাক শাৰী পাতি থিয় কৰোৱা হ'ল। জাৰত আমি থক থক কৰে কঁপিছোঁ আৰু কুঁকুৰাইছো। ভাবিছিলোঁ যে জোজেফৰ কঁপনি উঠিব আৰু আজিৰ সম্ভৱত এটা চুটি ধৰ্মোপদেশ দি সি সামৰি থ'ব। পিচে সেই আশা মিছা হ'ল। প্ৰাৰ্থনা তিনিঘণ্টা জুৰি চলিল। তথাপিতো আমাক ওপৰৰ পৰা নামি আহোঁতে দেখা পাই, 'হ'লেই নে এতিয়াই ? বুলি সুধিছেহে !

'ৰবিবাৰবোৰত গধূলি সময়ত আমাক হাই উৰুমি নকৰাকৈ, চুপে চাপে খেলিবলৈ দিয়া হৈছিল। সামান্য হাঁহি খিকিন্দালি কৰিলেই আমাৰ অৱস্থা কাহিল কৰি দিছিলে।

তেনে অৱস্থাত স্বেচ্ছাচাৰীটোৱে শাসনৰ সুৰত কবহি, ইয়াত যে তহঁতৰ ওপৰত এজন মালিক আছে, সেই কথা বোধহয় তহঁতে পাহৰিয়েই গৈছ। মোৰ মেজাজ বেয়া কৰা কাকো মই সুদাই নেৰোঁ। ইয়াত গম্ভীৰ আৰু নিতাল পৰিবেশ মই বিচাৰোঁ। গণ্ডগোল কোনে কৰিছিলে ? অ'ই ল'ৰা তই কৰিছিলি ? ফ্ৰান্সিচ মৰমীজনী, তুমি যাওঁতে তাক চুলি জোকৰা কেইটামান দি যাবা। সি আঙুলি ফুটুওৱা মই শুনিছিলোঁ।

ফ্ৰান্সিচে তাৰ বেচমতে চুলি জোকৰা দিলে। হাকে কৰি আঁতৰাই তাই গৈ গিৰিয়েকৰ কোলাত বহিল। ঘণ্টাৰ পিচত ঘণ্টা ধৰি সিহঁতে লাগ বান্ধ নথকা কথাকে চোবাই চোবাই আৰু চুমাচুমি কৰি কেঁচুৱাৰ দৰে সময় কটাই দিলে। মনভুলোৱা আবোল তাবোল কথা। আমাৰ হ'লে লাজেই লাগে।

'নাপিতৰ দোকানৰ বাৰান্দাতে আমি সাধ্যানুযায়ী পৰিপাটিকৈ থাকিবলৈ লৈছিলোঁ। আমাৰ পিয়ানো কেইটা একেলগ কৰি পৰ্দা এখনৰ কাম কৰিব পৰাকৈ ওলোমাই থৈছোঁহে মাত্ৰ তেনেতে ঘোঁৰাশালৰ পৰা জোজেফ আহি ওলাল। সি কিবা এটা খবৰ লৈ আহিছে। আহিয়েই সোধ নাই পোচ নাই সি আটাইবোৰ বেচিঞ্জিল কৰি পেলালে মোক কাণমোচৰাও দিলে আৰু মুখেৰে গোৰ গোৰাবলৈ ধৰিলে :

'মালিকক এইমাত্ৰ কবৰ দিয়া হ'ল চাবাথৰ ম্যাদ এতিয়াও শেষ হোৱাই নাই, প্ৰাৰ্থনাৰ শব্দ তহঁতৰ কাণত এতিয়াও বাজিয়েই আছে। এনেস্থলত তহঁতেনো এনেবোৰ ধুমধুপাল কৰিবলৈ ওলাব লাগেনে ? ধিক ! তহঁতক ধিক ! বহহঁক ! অপগণ্ডহঁত বোলো তহঁত হে ল'ৰা-ছোৱালী উপজিলি ! পঢ়িবৰ যদি মন কৰ পঢ়িবলগীয়া কিতাপৰ ভাল কিতাপৰ আকাল হোৱা নাই। বহহঁত, বহ। নিজৰ আত্মাৰ কথা চিন্তা কৰ।

'এইবুলি কৈ দূৰৈৰ জুহালৰ পৰা অহা শেঁতা পোহৰ এটা আমাৰ মুখত পোনে পোনে পৰাকৈ সি আমাক আটাইবোৰকে শাৰী পাতি বহুৱালে। তাৰ মতলব আছিল যাতে সি আমাৰ হাতে হাতে গুঁজি দিয়া প্ৰাৰ্থনাৰ পাঠটো আমাৰ চকুত ভালকৈ পৰে। প্ৰাৰ্থনা নে ৰোজা এটা !

পৰিস্থিতিটো মোৰ সহ্য নহ'ল। সেই নীৰস কিতাপখন মই, পিছফালৰ বেটুপাতত ধৰি কুকুৰৰ গড়াললৈ দলিয়াই দিলোঁ — লগে লগে ভাল কিতাপত মোৰ ৰুচি নাই বুলি কৈও দিলোঁ।

'হিথ্‌ক্লিফেও তাৰখন কিতাপ একে ঠাইলৈকে ভৰিৰে লঠিয়াই দিলে।

তেতিয়াতো তাত বেচ হৈ চৈ লাগি গ'ল।

পাদুৰী চাহাবে চিঞৰিবলৈ লাগিল : "হিণ্ডলে বোপা বোলো বেগাই এইফালে আহাঁ। কেথী আইদেৱে 'মুক্তিৰ শিৰোপা নামৰ কিতাপৰ বাকল একবাই পেলাইছে, আৰু হিথ্‌ক্লিফে 'সৰ্বনাশৰ ৰাজআলি প্ৰথম ভাগ ভৰিৰে ছিটিবাই দিছে। ইহঁতক এইদৰে চলি থাকিবলৈ দিলে গোটেইখন লণ্ডভণ্ড কৰিব। আজি বুঢ়া দেউতা ইয়াত থাকিব লাগিছিল— দুয়োটাকে মজা দিলেহেঁতেন। পিচে কি হ'ব তেওঁতো গ'লগৈ !'

'জুহালৰ দাঁতিত বহি স্বৰ্গসুখ উপভোগ কৰি থকাৰ পৰা হিণ্ডলে লৰালৰিকৈ উঠি আহিল আৰু আমাৰ দুটাৰ এটাক ডিঙিত ইটোক হাতত ধৰি টানি নি পাকঘৰৰ পিচপিনে থকা কোঠাটোলৈ গতিয়াই সুমাই দিলে। জোজেফে গহীনাই ক'লে যে আমাক তাৰেপৰা সিটোৱে (চয়তানে) লৈ যাব । সেই কথাতে আশ্বস্ত হৈ, সিজনাৰ আগমনলৈ বাট চাই, আমি দুয়ো দুটা চুকত বহি থাকিলোঁ।

থাকত থোৱা এই কিতাপখন আৰু চিঁয়াহীৰ বটল এটাত মোৰ হাত পৰিল। পোহৰ পৰিবলৈ দুৱাৰখন বাণি দুৱৰীকৈ মেলি লৈ, সময় কটাবলৈকে বুলি কুৰিমিনিটমান সময় এইবোৰ লিখিছোঁ পিছে মোৰ লগৰীয়াজন অধৈৰ্য্য হৈ পৰিছে, তেওঁ বুধি দিছে বোলে গোৱালনীজনীৰ বৰ চোলাটোৰে গা ঢকা দি আমি দুয়ো মুকলিত এপাক ঘূৰি ফুৰি অহাই ভাল হ'ব। বুধিটো বেয়া নহয়। আমি নথকাতে সেই খিংখিঙিয়া বুঢ়াভাল দৈবাৎ সোমাই আহিলে আমাক নেদেখি ভাবিব যে তাৰ ভবিষ্যতবাণী ফলিয়ালে। ইয়াত এই সেমেকা মজিয়াত কঁপি থকা যি বাহিৰৰ বৰষুণত তিতাও সি। বৰং বাহিৰত ইয়াতকৈ অলপ ভালহে লাগিব।"

মই ভবাত কেথেৰিনে আলচটোকে কৰিলে কাৰণ পিচৰ বাক্যটোত অন্য এটা বিষয়ৰ উত্থাপন কৰা হৈছে। এইবাৰ সুৰ বেদনাসিক্ত।

"হিণ্ডলেই মোক এনেকৈ কন্দুৱাব পাৰিব বুলি মই ভবাই নাছিলোঁ। মোৰ মূৰ অসহনীয়কৈ বিষাইছে। গাকত মূৰ পেলাব নোৱাৰিলে মোৰ স্বস্তি নাই। তথাপিতো মই সেও মানিবও নোখোজোঁ। বেচেৰা হিথ্‌ক্লিফ । হিণ্ডলেই তাক দগাবাজ বুলি গালি

পাৰিছে। তাক আমাৰ সতে বহিবলৈকো নিদিয়ে আমাৰ লগত খাবলৈকো নিদিয়ে। হিথ্‌ক্লিফ আৰু মোক একেলগে খেলিবলৈকো সি মানা কৰি দিছে। তাৰ আদেশ অমান্য কৰিলে হিথ্‌ক্লিফক ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিব বুলিও সি ভাবুকি দিছে।

হিথ্‌ক্লিফক অতিপাত লাই দি দি নষ্ট কৰিলে বুলি সি আমাৰ পিতাক দোষাৰোপ কৰিছে। (তাৰ আস্পৰ্ধা চোৱা।) হিথ্‌ক্লিফক সি কিমানৰ মানুহ তাকো হেনো সি (হিণ্ডলেই) দেখুৱাই দিব ।

* * *

পৃষ্ঠাটো পঢ়ি থাকোঁতে মই কলমতিযাবলৈ ধৰিলোঁ। মোৰ চকু হাতেলিখা শাৰীবোৰৰ পৰা ছপাকৰা আখৰলৈ গ'ল। ৰঙীন আখৰেৰে মনোৰমকৈ অঁকাই-পকাই লেখা শিৰোনামা এটালৈ মোৰ চকু গ'ল 'সাতৰ সত্তৰ গুণ আৰু এক সত্তৰ নম্বৰৰ প্ৰথমটো । ৰেভাৰেণ্ড জেবেচ ব্ৰেণ্ডাৰহেমে গিম্মাৰ ডেন চ্চ গীৰ্জাত দিয়া ধৰ্মমূলক বক্তৃতা । জেবেচ ব্ৰেণ্ডাৰ হেমেনো তেওঁৰ বক্তৃতাত কি ক'ব সেই কথাকে আধা সাৰে আধা টোপনিত চিন্তা কৰি পাৰ নাপাওতেই মই বিচনাত ঢলি পৰিলোঁ আৰু সেইপিনেই টোপনি গ'লোঁ।

হায় ! হায ! বেয়া চাহ আৰু বেয়া মেজাজৰ পৰিণাম যে এনে হ'ব পাৰে মই ভবাই নাছিলোঁ। এনে এটা দুৰ্ভোগৰ নিশা কটাব লগা হোৱাৰ গুৰিতেতো এই দুটাই আছিল ! দ্বিতীয়বাৰ এনে এটা নিশা পাৰ কৰিব লগা হোৱাৰ অভিজ্ঞতা মোৰ মনত নপৰে।

টোপনি আহিল কি নাহিল ক'ত আছো সেই কথাও বোধহয মনত আছেই, তেনে অবস্থাতে মই সমাজিক দেখিবলৈ ললোৱেই। তেতিয়া হেনো ৰাতি পুৱালে আৰু মই ঘৰলৈ যাবলৈ ওলালোঁ। মোৰ লগত বাট দেখুৱাই নিবলৈ জোজেফ। বাটটো কেবাহাতো ওখ বৰফত ঢাক খাই আছে। খুপি খুপি কষ্টে মষ্টে আগুৱাই গৈ থাকোঁতে লগত তীৰ্থযাত্ৰীৰ লাখুটি এডাল নোলোৱা বাবে জোজেফে মোক অনবৰত বকি আছিল। সেইডাল নো কেনে লাখুটি মই বুজা নাছিলোঁ কিন্তু তেনে এডাল লাখুটি নহ'লে যে মই ঘৰ পাবগৈ নোৱাৰিম সেই কথা সি মোক বাৰে বাৰে শুনাই আছিল। নিজে যে বৰ বুদ্ধিমান তাকে দেখুৱাবলৈ সি বৰ গধুৰ লাঠি এডাল মোৰ আগত ঘনেপতি টঙাই আছিল। তেনে এডাল লাঠিকে বোধহয় সি তীৰ্থযাত্ৰীৰ লাঠি বুলি কৈছিল।

নিজৰ ঘৰত সোমাবলৈ একে এডাল লাঠিৰ দৰকাৰ হ'ব পৰা কথাটো মোৰ মনত প্ৰথমে অতি অবাস্তৱ যেন লাগিছিল। কিন্তু হঠাতে মোৰ মনত এটা নতুন ভাব খেলালে। মই হেনো ঘৰলৈ বুলি গৈ থকা নাছিলোঁ, আমি দুটাই হেনো সেই বিখ্যাত জেবুচ ব্ৰেণ্ডাৰহেমৰ 'সাতৰ সত্তৰ গুণ' শীৰ্ষক বক্তৃতা শুনিবলৈহে গৈছিলোঁ, আৰু জোচেফেই নে মযেই নে পাদুৰীজনেই, এজনে নহয় এজনে একসত্তৰটাৰ প্ৰথমটো উলংঘন কৰিলোঁ আৰু তাৰ বাবে আমাক ৰাইজৰাকে তিৰস্কাৰ কৰি, এঘৰীয়া কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰা হৈছে।

আমি গীর্জা পালোঁগে। দিঠকত মই এই গীর্জাটোৰ কাষেদি দুবাৰ নে তিনিবাৰ পাৰ হৈ গৈছোঁ। দুটা পাহাৰৰ মাজৰ ওখ মুকলি ঠাই এটুকুৰাত ই অৱস্থিত। কাষতে এখন পিটনি। তাৰপৰা পচা ঘাঁহ-বনৰ যিটো দুৰ্গন্ধ বাহিৰ হয় তাৰ দ্বাৰা তাত গেলাই দিয়া শবোৰ সুগন্ধি ঔষধ দি নপচাকৈ ৰখাৰ উদ্দেশ্য পুৰাপুৰি পূৰণ হয় যেন ধাৰণা হয়। গীৰ্জা ঘৰটো এতিয়ালৈকে নভগা-নিচিগাকৈ আছে হয় কিন্তু তা'লৈ পাদুৰী হৈ যাব কোনেও নোখোজে। যাবই বা কিয় ? পাদুৰীজনৰ বছেৰেকীয়া পাৰিতোষিক মাত্ৰ কুৰি পাউণ্ড থকাৰ ব্যৱস্থা হ'ল দুই খোটালীৰ ঘৰ এটা তাৰো এতিয়া দুই গুচি এক হয় হয় অৱস্থা আৰু ৰাইজেও পাদুৰী চাহাবৰ পাৰিতোষিক বঢাই দিবলৈ বুলি গাই প্ৰতি এক পেনিকৈও নখ ''কাৰিব নোখোজে লাগে বেচেৰা যাজক খাবলৈ নাপাই মৰাকেই। পিচে মই সমাজিবত দেখিলোঁ জেবেচৰ বক্তৃতা বহুত ৰাইজে মনোযোগেৰে শুনিছে। তেওঁ ধৰ্মোপদেশ দিছে। আৰু সি যে কি ধৰ্মোপদেশ। চাৰিশ নব্বৈ খণ্ডত বিভক্ত প্ৰতিটো খণ্ডই একো একোটা সম্পূৰ্ণ বক্তৃতা আৰু প্ৰতিটোৰ বিষয়বস্তু একো একোটা বেলেগ বেলেগ পাপকৰ্ম। তেওঁ এইবোৰ ক'ত বিচাৰি পাইছিলে মই ক'ব নোৱাৰোঁ ব্যাখ্যাবোৰো তেওৰ নিজৰ মতে দিয়া। সিমানবোৰ পাপৰ লেখ পাবলৈ হ'লে মানুহ এজনে প্ৰতিবাৰতে একো একোটা সুকীয়া সুকীয়া পাপ কৰিব লাগিব।

সেইবোৰ আছিল অদ্ভুত প্ৰকৃতিৰ পাপকাৰ্য্য। অকল্পনীয় বিছুমান নৈতিক স্খলন।

মই অত্যন্ত ক্লান্তবোধ কৰিলোঁ। হামিযাই হিকটিয়াই চটফটাই তত নোপোৱা যেন লাগিল। নিজৰ গা নিজে চিবুটি মোহাৰি এবাৰ বহি, এবাৰ উঠি হাতৰ তলুৱাৰে মোহাৰি চাটিফুটি কৰিবলৈ ধৰিলোঁ। ওচৰতে বহি থকা জোজেফক কিলাকুটিৰে ঠেলা একোটা মাৰি বক্তৃতা পৰ্ব্ব যদি বেতিযাবা শেষ হয় মোক ক'বলৈ ক'লোঁ।

তাতে বহি থাকোঁতে গোটেইবোৰ বক্তৃতা অনিচ্ছা সত্ত্বেও শুনি নাথাকি মোৰ উপায় নাছিল। শেহান্তৰত পাদুৰী চাহাবে এক সত্তৰৰ প্ৰথমটো উত্থাপন কৰিলে। সেই সংকটৰ মুহূৰ্ত্তত মোৰ মনত বিজুলী সঞ্চাৰে এটা কথা খেলালে। মই ঘপহকৰে থিয় হৈ জেবচ ব্ৰেণ্ডাৰহেমক কোনো খ্ৰিষ্টিয়ানেই ক্ষমা কৰিব নোৱৰা পাপৰ পাতকী বুলি সকলোৰে শুনাকৈ কৈ পেলালোঁ।

মই ক'লোঁ 'মহাশয় এই চাৰিবেৰৰ পৰিসীমাৰ ভিতৰত বহি একেৰাহে মই আপোনাৰ বক্তৃতাৰ চাৰিশ নব্বৈটা বিভাগ শুনিলোঁ। সেইসোপাৰ বাবে মই আপোনাক ক্ষমা কৰিছোঁ। সত্তৰৰ সাতগুণবাৰ মই মোৰ টুপি মূৰত সুমাই লৈ যাবলৈ ওলাইছিলোঁ। সত্তৰৰ সাতগুণ বাৰ আপুনি বিনা কাৰণত অসংগতভাবে মোক বহুৱাই থ'লে। এই চাৰিশ একানব্বৈ নম্বৰৰ বক্তৃতাটো সমূলি সহ্যৰ বাহিৰত। মোৰ ভুক্তভোগী বন্ধুসকল, ইয়াক এশিকনি দিয়ক। ইয়াক চোঁচোৰাই তললৈ নমাই আনক পিটি পিটি গুৰি কৰি দিয়ক। এই সংসাৰত তাৰ নাম গোন্ধ একো ৰ'ব নোৱৰাকৈ তাক পিহি পেলাওক।

মোৰ কথা শুনি, বক্তৃতাৰ মাজতে গহীন হৈ বৈ'দি জেবেচে চিএঞৰি চিএঞৰি ক'লে, "তয়ে সেই মানুহটো। কথাষাৰ কওঁতে সি বহি থকা দলিচাখনত কিলাকুটিৰে হেলান দি আছিল। 'সত্তৰৰ সাত গুণ বাৰ তই মুখেৰে অংগীভংগী কৰি ভেঙুচালি কৰি আছ—সত্তৰৰ সাত গুণ ব্যৰ মই অন্তৰাত্মাৰ নিৰ্দেশ বিচাৰিলোঁ। চা, এইটো হ'ল মানুহৰ দুৰ্বলতা। এইটোও ক্ষমা কৰিব পাৰি। এক সত্তৰৰ প্ৰথমটো ওলাইছে। ইযাত লিখা মতে ভাইসকল, তাৰ বিচাৰ কৰক। ভগবানৰ সন্তজন মাত্ৰৰে এই সন্মান প্ৰাপ্য।

তেওঁৰ কথাষাৰ শেষ হ'লনে নহ'ল তাত গোটেইখাই থকা গোটেই মখা মানুহে, হাতে হাতে তীৰ্থ যাত্ৰীৰ লাঠি জোকাৰি জোকাৰি মোলৈ খেদি আহিল। আত্মৰক্ষাৰ বাবে মোৰ আন একো উপায় নথকাত মোৰ তেনেই কাষতে থকা জোজেফৰ লগতে জোটাপুতি কৰি তাৰ ডালকে কাঢ়ি লবলৈ চালোঁ। জোজেফেই আছিল আটাইতকৈ উগ্ৰ আক্ৰমণকাৰী। ইমানবোৰ মানুহৰ সমাগমৰ মাজত কেইবাডালো লাঠি সলনি হ'ল। মোলৈ টোৱাই মৰা ভুকু আনৰ মূৰত পৰিল। গোটেই গীৰ্জাটো আক্ৰমণ আৰু প্ৰত্যাক্ৰমণৰ শবদেৰে ৰজনজনাই গ'ল। প্ৰতিটো মানুহেই তাৰ হাত ওচৰৰটোলৈ উঠাইছে। ব্ৰেণ্ডাৰহেমো সৰহপৰ নিষ্ক্ৰিয় হৈ নাথাকিল। ধৰ্মোপদেশ দিয়া বেদীৰ তক্তা কেইচটাৰ ওপৰত জোৰে জোৰে সি টুকুৰিয়াবলৈ ধৰিলে। তাৰ প্ৰতিধ্বনি ইমানকৈ উঠিল যে সেই শব্দতে মই সাৰ পালোঁ। সাৰ পাই মই ৰক্ষা পোৱা যেন পালোঁ। কি যে পৰম স্বস্তিৰ মুহূৰ্ত্ত আছিল সেইটো।

প্ৰচণ্ড হৈ চৈ হৈছিল আৰু ব্ৰেণ্ডাৰে যে জোৰেৰে টুকুৰিযাইছিল তাৰ মূলতে আছিল আচলতে বতাহে কোবাই থকা দেবদাৰু গছ এডালৰ ডাল এটা। ডালটোৱে বাৰে বাৰে ঘৰৰ চিলিঙত কোবাই আছিল আৰু তাৰ ঠাল-ঠেঙুলিবোৰে বতাহত ঠেকা খাই, খিৰিকিৰ আয়নাত ঘহনা খাইছিল আৰু তাৰে পৰাই এক অস্বাভাৱিক আৱাজৰ সৃষ্টি হৈছিল।

শব্দটোনো আচলতে ক'ৰ পৰা আহিছে তাকে মই কণমান সময় কাণপাতি শুনিলোঁ আৰু ৰহস্যটো বুজি পালোঁ। লগে লগে মই বাগৰ সলাই আকৌ টোপনি গ'লো। আকৌ সেই সপোন। আগতকৈয়ো ভয়ানক।

এইবাৰ মই হেনো কাঠৰ বাকচৰ বিচনাখনত শুই আছোঁ, বতাহৰ হোঁ হোঁৱনি আৰু বৰফ পৰাৰ শব্দ মোৰ কাণত পৰিছে দেবদাৰুৰ ডালপাতে ঘৰৰ চিলিঙত কোবাই থকাৰ শব্দও মই শুনিছিলোঁ ধুমুহাৰ ছাটিয়েই যে সেই শব্দৰ কাৰণ সেইটোও মই বুজি পাইছিলোঁ। মই বৰ দিগদাৰি পাইছিলোঁ, আৰু পাৰিলে শব্দটো বন্ধ কৰিবলৈকো চেষ্টা কৰিছিলো। পিচদিনা পুৱা খিৰিকিখনৰ এপাট খুটিটোৰ পৰা এৰাই থকা দেখিছে তেনে ভাব হৈছে, নহ'লে পাহৰিছিলোঁৱেই। মোৰ এতিয়া ভাব হৈছে মই খিৰিকিৰে হাত মেলি গছৰ থানিটো ধৰিবলৈ যেন যত্ন কৰিছিলোঁ। পিচে গছৰ ঠালটোৰ ঠাইত মোৰ হাত পৰিল একেবাৰে বৰফ হেন চেঁচা এখন সৰু হাতৰ আঙুলিকেইটাতহে।

ভয়াবহ সপোনে মোক ভয়ত কাতৰ কৰি পেলালে। মই হাতখন কোঁচাই আনিব খুজিলোঁ কিন্তু নোৱাৰিলোঁ। চেঁচা হাতখনে মোক চেপামাৰি ধৰি আছে। কাৰোবাৰ অতিশয় কৰুণ উচুপনি যেন মোৰ কাণত পৰিল। কোনোবাই যেন উচুপি উচুপি ক'লে 'মোক ভিতৰলৈ যাবলৈ দিয়া। মোক ভিতৰলৈ সোমাবলৈ দিয়া।'

হাতখন একেবাৰলৈ টনা-আঁজোৰা কৰি কৰি মই সুধিলোঁ 'তুমি নো কোন ?

কঁপা কঁপা মাতেৰে উত্তৰ আহিল 'কেথেৰিন লিণ্টন। (মই বাৰু লিণ্টন বুলি কিয় ভাবিলোঁ ? মই কেথেৰিন আৰ্ণশ্ব বুলিহে বাৰে বাৰে পঢ়িছিলোঁ।) মই ঘৰলৈ আহিছোঁ। পিটনিৰ মাজত মই বাট হেৰুৱাইছিলোঁ।

কথা কেইটা শুনাৰ লগতে সৰু শিশু এটিৰ মুখ এখনো মোৰ খিৰিকিৰে ছয়াময়াকৈ দেখা যেন লাগিল। আতংকত মই নিষ্ঠুৰ হৈ পৰিলোঁ আৰু মোৰ হাতখন সেই সৰু হাতখনৰ পৰা একেবাৰলৈ কৰা বৃথাৰ চেষ্টাৰ পৰিবৰ্তে সেই হাতখনকে ভিতৰপিনে চোঁচোৰাই আনি খিৰিকিৰ দাঁতিৰ লোহাত থৈ থেকেচিবলৈ ধৰিলোঁ। কৰোঁতে কৰোঁতে সৰু হাতখন তেজে তুমুৰলি হ'ল আৰু বিচনাৰ কাপোৰ কানিও তেজত তিতি জপজপীয়া হ'ল। তথাপিতো 'মোক ভিতৰ সোমাবলৈ দিয়া' মাতষাৰ মোৰ কাণত পৰিয়েই থাকিল মোৰ হাতখনো একেবাই আনিব পৰা নাই, ফলত মই ভয়ত পাগল হোৱাদি হ'লোঁ।

শেহান্তৰত মই ক'লোঁ 'মই সোমাবলৈ দিওঁ কেনেকৈ ? তোমাক সুমুৱাই আনিব লাগে যদি মোৰ হাতখন এৰি দিয়া।

মোৰ হাতৰ ওপৰত থকা সেই সৰু হাতৰ খামোচটো অলপমান ঢিলা হোৱা যেন পায়েই মই সাউতকৰে হাতখন খিৰিকিৰ বিন্ধাৰে সুমুৱাই আনিলোঁ আৰু খিৰিকিৰ দাঁতিত পিৰামিড এটা যেন কৰি কিতাপবোৰ দ'ম কৰি দিলোঁ আৰু সেই কাতৰ অনুৰোধৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ কাণত সোপা দিলোঁ।

পোন্ধৰ মিনিটমান কাণত সোপা দি থকাৰ পিচত এবাৰ সোপা গুচাই চালোঁ বিননি বন্ধ হ'ল নে নাই। নাই, সেই কৰুণ বিননি চলিয়েই আছে।

'ইয়াৰ পৰা আঁতৰ হ। মই টান মাতেৰে ক'লো 'মই তোক সোমাবলৈ নিদিওঁ। এশ কুৰি বছৰ একেৰাহে ইয়াত কান্দি থাকিলেও তোক মই সোমাবলৈ নিদিওঁ।'

'ঠিক কুৰি বছৰেই হ'ল। অশৰীৰী আত্মাৰ মাত মোৰ কাণত পৰিল, 'কুৰি বছৰ ধৰি মই নিৰাশ্ৰয় আৰু নিঃসহায় হৈ আছোঁ।

এইবাৰ বাহিৰত কিবা এটা সামান্য খচমচনিৰ শব্দ মোৰ কাণত পৰিল আৰু কিতাপৰ দমটো কোনোবাই আগলৈ ঠেলামাৰি দিয়া যেন কৈ লৰিলে।

মই জাপ মাৰি উঠিব খুজিলোঁ কিন্তু হাত-ভৰি লৰচৰ কৰিব নোৱাৰোঁ। ফলত চৰম আতংকত মই প্ৰাণকাতৰে চিঞৰিবলৈ ধৰিলোঁ।

পিচে চিঞৰৰ পৰিণাম হ'ল বিষম। মোৰ কোঠাৰ পিনে কোৱাকুৰিকৈ অহা খোজৰ শব্দ মোৰ কাণত পৰিল। মই কিংকৰ্তব্যবিমূঢ় হোৱাদি হ'লো। কোনোবাই

জোৰেৰে হেঁচি দুৱাৰখন খুলিলে, মোৰ বিচনাখনৰ মূৰৰ শিতানৰ কাষে থকা জলঙাইদি এটা ক্ষীণ পোহৰো ভিতৰত পৰিল। কঁপি কঁপি মই বিচনাত বহি থাকিলোঁ। মোৰ কপাল ডুব ঘামে ঘামিবলৈ ধৰিলে। আগন্তুকজনে কোঠাৰ ভিতৰলৈ সোমাবলৈ সংকোচ কৰা যেন লাগিল। তেওঁ অস্ফুট সুৰেৰে ভোৰভোৰাই কিবা বোধহয় কৈছিলেও।

কিছুপৰ সেইদৰেই যোৱাৰ পিচত সোধো-নোসোধোকৈ কোনোবাই লাহেকৈ সুধিলে

'ইয়াত কোনোবা আছে নে কি ? প্ৰশ্নৰ সুৰ শুনি বুজা গ'ল উত্তৰৰ প্ৰত্যাশা তাত নাছিল।

মাতটো হিথ্‌ক্লিফৰ বুলি মই বুজি পালোঁ। গতিকে মই উত্তৰ দিয়াটোৱেই উচিত হ'ব বুলি ভাবিলোঁ। মনে মনে থাকিলে কি ঠিক লাগে সোমায়েই আহিব।

সাতে পাচে ভাবি গুণি মই লাহেকৈ দুৱাৰখন ফাঁক কৰিলোঁ। খুলিবলৈ পালোঁ কি নাপালোঁ যি হে হ'ল। সেই কথা মই সহজে পাহৰিব নোৱাৰিম।

হিথ্‌ক্লিফ দুৱাৰমুখতে থিয় দি আছিল। পিন্ধাত লংপেণ্ট আৰু কামিজ। হাতত এডাল গলি থকা মম। মুখখন ভয়ত শেঁতা পৰা। দুৱাৰখন মেলোতেই কেৰেক কৈ হোৱা শব্দটো শুনিয়েই তেওঁৰ অৱস্থা বিদ্যুত প্ৰবাহিত হোৱা মানুহৰ দৰে কাহিল হৈছিল। হাতৰ পৰা মমবাতি থপৰ কৰে সৰি পৰিছিল। তেও ইমান ভয় খাইছিল যে মমডাল তুলি লবলৈকো যেন তেওঁৰ শক্তি নাছিল।

তেওঁৰ ভয়পাদুৰা স্বভাৱটো আৰু বেছি ওলাই নপৰক বুলি ভাবি মই মাত লগালোঁ 'এৰা থাকোঁতে আপোনাৰ আলহীয়েই আছোঁ। বেয়া সমাজিক এটা দেখি ভয় খাই চিঞৰিছিলোঁ। ছেঃ আপোনাৰ টোপনিত ব্যাঘাত কৰা হ'ল । মই বৰ লাজ পাইছো মহাশয়।

'কোন ? লকউদ ? ভগবানে তোমাক দেখিব— তুমি ইয়াত সোমালাহি কেনেকৈ ? তুমি এতিয়া থাকিব লাগিছিল (ক ত সেই কথা ফুটাই নক'লেও বুজা গ'ল তেও জহান্নামৰ কথাকে ক'ব খুজিছিল)। পৰি যোৱা মমডাল চকী এখনত থবলৈ লৈ এই কেই আষাৰ কথা তেও ক'লে। মমডাল হাতত থিৰেৰে ধৰি থকাটো তেওঁৰ বাবে অসম্ভৱ কথা যেন হৈছিল।

দাঁত কৰচি তেও আকৌ সুধিলে এই কোঠাটোলৈ তোমাক কোনে লৈ আহিলে ? কোন সেইগৰাকী লোক ? তাক মই এতিয়াই এইঘৰৰ পৰা ব্যক্ত কৰি দিম যেন লাগিছে। কথাবোৰ কৈ থাকোঁতে তেওঁ মাংসপেশীৰ প্ৰবল আলোড়ন দমাই ৰাখিবলৈ এহাতৰ নখ আনখন হাতৰ তলুৱাত প্ৰায় পুতি দিছিল।

ইতিমধ্যে মই বিচনাৰ পৰা মজিয়ালৈ নামিছিলোঁ। গাৰ কানি-কাপোৰখিনি লবালৰিকৈ ঠিক-ঠাক কৰি লৈ মই উত্তৰ দিলোঁ ঃ 'আপোনাৰ চাকৰনী জিলাই মোক

ইয়াত সুমাই থৈ গৈছিলহি। তাইক আপুনি ঘৰৰ বাহিৰ কৰি যদি দিযে দিযক মোৰ ক বলৈ কিটো আছে। এনে ব্যৱহাৰ তাই পাবই লাগে। এই ঠাইখিনি যে ভূতে বাহ লোৱা তাকে বোধহয় তাই মোক ইযাত শুবলৈ দি প্ৰমাণ চাব খুজিছিল। ইস্ ৰাম। ভূতপ্ৰেত এসোপামান ইযাত গিজগিজাই আছে। এই কোঠাটো আপুনি বন্ধ কৰি থৈ ঠিক কামকে কৰিছে। ইযাত কাৰোবাক ৰাখি আলহ উদহ কৰিলেও কোনেও আপোনাৰ শলাগ নলয। এই কথা আপুনি নিশ্চযকৈ বুজিব।

'আপোনাৰ কথাৰ অৰ্থ কি মই বুজা নাই। হিথ্‌ক্লিফে ক'লে 'আৰু আপুনি ইযাত আছেই যেতিযা ৰাতিটোৰ বাকী থকা কেইডাৰ সমযো ইযাতে কাতি হৈ কটাওক। কিন্তু ভগবানৰ দোহাই, সেই বিকট চিএৰে আৰু নামাৰিব। মাৰিলে কিন্তু আপোনাৰ কোনো ক্ষমা নাই। অৱশ্যে কোনোবাই আপোনাৰ গলা কাটিবলৈ ললে কথা সুকীযা।

'সেই কণমানি পিশাচীজনী খিৰিকিৰে সোমাব পৰাহেঁতেন তাই মোক ক্ৰিজাঙ্গি গলা টিপি মাৰিলেহেঁতেন। মই প্ৰত্যুত্তৰত ক'লোঁ। 'আপোনাৰ অতিথিবৎসল উপৰিপুৰুষসকলৰ অত্যাচাৰৰ বলি হ বলৈ আৰু মই নাযাও। বাৰু মোক কওকচোন মহাশয ৰেভাৰেণ্ড জেবচ ব্ৰেণ্ডাৰহেম আপোনাৰ মাকৰ ফালৰ কুটুম্ব নাছিল নে ? আৰু সেই ৰচকী ছোৱালীজনী— কি নাম আছিল তাইৰ— কেথেৰিন লিনটন নে আৰ্ণশ্ব নে আন কিবা— নামটো বাৰু যিযেই নহওক তাই বাৰু কাৰোবাৰ লগত মনে মনে সলাই অনা ছোৱালী নাছিল নে ? অধৰমী অশৰীৰী জীৱ— তাই মোক ক'লে যে তাই হেনো এই কুৰি বছৰ ধৰি পৃথিৱীত বিচৰণ কৰি ফুৰিছে। সন্দেহ নাই যে তাই মানুহ হৈ থাকোঁতে কৰা পাপৰ প্ৰাযশ্চিত্ত এতিযা এইদৰে কৰিছে।

এই কথাকেইটা কৈযে মোৰ ছাতকৈ মনত পৰিল যে কিতাপখনত হিথক্লিফৰ নাম কেথেৰিনৰ নামৰ লগত জড়িত হৈ আছিল। কথাটো মই অতপৰে একেবাৰে পাহৰিযেই গৈছিলোঁ। নিজৰ অবিবেচনাৰ বাবে মই অতি অপ্ৰস্তুত হ'লোঁ। কিন্তু একো নোহোৱা যেন দেখুৱাই মই কৈ গ'লোঁ—

'মহাশয আচল কথাটো হ'ল যে ৰাতিটোৰ আগভাগ মই কটালোঁ এইখিনিতে মই ডৰক মাৰি বৈ গ'লো। 'সেই পুৰণা কিতাপবোৰ পটি পটি বুলিযেই মই ক বলৈ উদ্যত হৈছিলোঁ। কোৱাহেঁতেন কিতাপবোৰত ছপা আখৰে আৰু হাতৰ আখৰেৰে লেখা কথাবোৰ যে মই জানো সেই কথাটো ওলাই পৰিলহেঁতেন। সেইবাবে কথাৰ সুৰ সলনি কৰি মই ক'লোঁ 'আগৰাতিটো কটাই দিলোঁ খিৰিকিৰ দাঁতিত কাটি থোৱা নামটোৰ জোঁটনি আওৰাই আওৰাই। বৰ বিৰক্তিজনক কাম— সংখ্যা গণাৰ দৰে বিৰক্তিজনক। পিচে তাকে কৰি থাকিলে শেহত টোপনি আহে গৈ। বা ।

মোৰ কথা শুনি হিথ্‌ক্লিফে প্ৰচণ্ড উত্তেজনাত ফোঁপাই জোঁপাই মোলৈ চাই চিএঞৰি চিএঞৰি ক'লে 'মোক এইদৰে কোৱাৰ ৰহস্য কি ? ইমান সাহ হ'ল কেনেকৈ

মোক এইবোৰ কথা কোৱাৰ ? মোৰ ঘৰতে আছোঁ আৰু মোকে এইবোৰ কথা শুনাইছোঁ ! হায় ভগবান ! মানুহটো পাগল নহ'লে এনে কথা ক'ব নোৱাৰে। এইবুলি কৈ কৈ তেওঁ খঙতে কপালত ভুকুৱাবলৈ ধৰিলে।

মানুহটোৰ কথাত খং খাম নে মোৰ কবলগীয়া কথাকে কৈ যাম ভাবি মই বিবুধি হ'লো। কিন্তু সি ইমান উত্তেজিত হৈ পৰিছিল যে দেখি তালৈ মোৰ পুতৌ উপজিছিল। গতিকে মই সপোনৰ কথাকে কৈ যাবলৈ লাগিলোঁ। মই ক'লো যে 'কেথেৰিন লিণ্টন নামটো কাষত কাটি থোৱা দেখি তাৰে আখৰ জোটনি আওৰাই থাকোঁতে থাকোঁতেই সপোনত নামটোৱে সশৰীৰী ৰূপ ললে। সপোনত কি দেখোঁ বা নেদেখোঁ তাৰ ওপৰততো মোৰ হাত নাই।

মই এইবোৰ কথা কৈ থাকোঁতে থাকোঁতে হিথক্লিফ লাহে লাহে বিছনাত বহি শেহত তাতে কাতি হৈ পৰিল। মই পিচে তেওঁৰ অনিয়মীয়া আৰু মাজে মাজে বিৰতি পৰা শ্বাস প্ৰশ্বাসৰ শব্দৰ পৰা ঠাৱৰ কৰিছিলোঁ যে কিবা এক উত্তাল আবেগ সংযত কৰি ৰাখিবলৈ মানুহজনে আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছিল।

তেওঁৰ মনৰ সংঘাতৰ যে কিবা ভূ পাইছোঁ সেই কথা লুকুৱাবলৈকে বুলি মই মোৰ সাজপাৰবোৰ পৰিপাটি কৰি লওতে খুঁতখাত শব্দ কৰিযেই কৰিলোঁ। ঘড়ীত সময় চালোঁ ৰাতিপুৱাবলৈ আৰু কিমান সময় আছে সেই বিষয়ে সশব্দে স্বগতোক্তিও কৰিলোঁ । এতিয়া তিনিযেই বজা নাই। মই আক ছয় বাজিলে বুলি ভাবিছিলোঁ। ইয়াত দেখিছোঁ সময় স্থিৰ হৈ ৰয়। আমি নিশ্চয় আঠ বজাতে শুইছিলোহঁক।

ওলাই আহিব খোজা কেঁকনি এটা চেপি ৰাখি ঘৰৰ গৃহস্থই মাত লগালে 'জাৰকালি সদায় ন বজাত শুই চাৰি বজাত উঠাৰ অভ্যাস। কথাষাৰ কওতে তেও সোঁহাতটো লৰাইছিল— বেৰত পৰা তাৰ ছাঁটোৰ পৰা মই সেই কথা ধৰিব পাৰিছিলোঁ আৰু সেই ছাঁ হাতে লৰচৰ কৰাৰ পৰা দেখিবলৈ পালোঁ যে তেও চকুলো মচিছে।

হিথক্লিফে মোকো ক'লে 'মিঃ লকউদ আপুনি মোৰ কোঠালৈকে যাব পাৰে। আপোনাৰ বিকট চিৎকাৰে মোৰ টোপনিক একেবাৰে দূৰলৈ খেদি পঠালে।

'টোপনিয়ে মোকো এৰা দিলে মই প্ৰত্যুত্তৰত ক'লোঁ। 'পোহৰ হোৱালৈকে মই চোতালতে ইফাল-সিফাল কৰি থাকিম। পোহৰ হ'লে যামগৈ। মই আকৌ ইয়াত সোমাবলৈ নাহোঁ। সেই কথাত আপুনি নিশ্চিন্ত থাকক।

গাঁৱৰে হওক বা নগৰৰে হওক সামাজিক সংগসুখ বিচৰা ব্যাধিৰ পৰা মই এতিয়া একেবাৰে মুক্ত। বিচাৰ বিবেচনা থকা লোকে নিজৰ মাজতে সংগসুখ লাভ কৰিবলৈ চাব লাগে।

'বেচ মজাৰ লগ বুলি হিথক্লিফে ভোৰভোৰালে। এই মমডাল লওক আৰু যলৈকে মন যায় যাওক। মই সোনকালেই আপোনাক লগ ধৰিমগৈ। চোতালখনলৈ কিন্তু নাযাব। কুকুৰবোৰ মেলি থোৱা আছে। আৰু ঘৰটোৰ ভিতৰত— স্বয়ং জুন

ইয়াৰ ৰক্ষাকৰ্ত্ৰী আৰু— নাই, ঠিক আছে, খটখটিবোৰত আৰু ঘৰটোৰ মাজৰ বাটবোৰত আপুনি নিৰ্ভয়ে ফুৰিব পাৰে— কিন্তু আপুনি যাওক সোনকালে যাওক। মই দুই মিনিটত আপোনাক লগ ধৰিম। গৈ আছোঁ।

তেওঁৰ কথা মানি মই কোঠাটোৰ পৰা ওলালোঁ। কিন্তু ভিতৰৰ সৰু সৰু পটিবোৰ কোনটো কলৈ গৈছে তাৰ একো উৱাদিহ নাপাই, থৰ লাগি থিয়দি ৰ'লোঁ। তেনেদৰে তাতে ৰৈ থাকোঁতে হিথ্‌ক্লিফৰ এক অন্ধ বিশ্বাসৰ কাৰ্য্য মোৰ চকুত পৰিল। তেওঁৰ বাহ্যত যুক্তিবাদী যেন লগা মনটো যে সঁচা নহয় তেওঁৰ আচৰণে তাৰে সাক্ষী দিলে।

তেওঁ জাপমাৰি বিচনাখনত উঠিল জোৰেৰে ঠেলা মাৰি চিলিঙিখন খুলি দিলে তীব্ৰ আবেগত নিজৰ ওপৰতে নিয়ন্ত্ৰণ তেওঁৰ হেৰাই গ'ল দুগালেদি ধাৰাসাৰ চকুলোৰ বান বাগৰি গ'ল আৰু উচুপি ক বলৈ ধৰিলে

'সোমাই আহাঁ ! সোমাই আহাঁ ! কেথি আহাঁ না। আহাচোঁন-আহাঁ ! আৰু এবাৰ আহাঁ । হায় মোৰ হিয়াৰ প্ৰিয়তমা। এইবাৰ মোৰ কথা শুনা— কেথেৰিন শেহবাৰলৈ মিনতি কৰিছোঁ মোৰ কথা শুনা।

অশৰীৰীৰ স্বাভাৱিক অশৰীৰী আচৰণেই দেখা গ'ল। নিজৰ অস্তিত্ব ই দৃশ্যতঃ ক'তো ঘোষণা নকৰিলে। বাহিৰত বতাহ আৰু তুষাৰপাত ভীষণ বেগে অবিশ্ৰান্ত চলি থাকিল। ৰৈ থকা ঠাইতে মোকো উৰুৱাই নিব যেন কৰিলে। বতাহৰ ছাটিত মমডাল নুমাই গ'ল।

বিষাদবিহ্বল এই মানসিক যন্ত্ৰণাৰ পৰিবেশত আবেগৰ এনে উত্তাল প্ৰকাশৰ যুক্তি ক'ত সেইকথা মোৰ বিবেচনালৈ তেতিয়া অহা নাছিল। এইবোৰ শুনি যেন মোৰ খঙেই উঠিছিল। মই অলপ আঁতৰি গ'লোঁ। মই নিজৰ ওপৰতে অতীষ্ঠ হৈ উঠিছিলো কিনো দৰকাৰ আছিল মোৰ সপোনৰ ভয়াবহ অভিজ্ঞতা সদৰি কৰাৰ ? মই জানো যে মোৰ বৃত্তান্ত শুনিয়েই হিথ্‌ক্লিফৰ মনত আবেগিক সংঘাতৰ সৃষ্টি হৈছিল কিন্তু কিয় হৈছিল সেই কথা মোৰ জ্ঞানৰ অগোচৰ হৈয়ে ৰৈছে।

মই সাৱধানে তললৈ নামি গ'লোঁ আৰু পাকঘৰৰ পিচফালৰ চোতাল পালোঁগৈ। তাতে চাই খুচৰি খুচৰি অঙঠা এটা পাই, ফুৱাই ফুৱাই মই মমডাল জ্বলাই ললোঁ।

চতুৰ্দিশ জনশূন্য কণামাকৰি এটাও দেখিবলৈ নাই। মাত্ৰ মোক দেখা পাই ফুট ছাইৰ মাজত উম লৈ থকাৰ পৰা পখৰা মেকুৰী এটা মেও মেও কৰি আঁতৰি গ'ল। তাৰ মাতৰ সুৰটো শুনি মোৰ ভাব হৈছিল সি যেন মোৰ লগত কাজিয়া কৰিবলৈহে ফেপেৰি পাতিছে।

জুহালৰ গুৰিত দুখন বেঞ্চ প্ৰায় অৰ্ধবৃত্তাকাৰে লগ লগাই পাৰি থোৱা আছিল। ইয়াৰে এখনত মই বাগৰ দিলোঁ ইখনত মেকুৰীটো আহি নেজ পাৰি বহিল। কোনোবা সোমাই আহি আমনি কৰাৰ আগতে পাৰিলে টিপ এটা মাৰি লও বুলি ভাবি আমি দুয়ো কলমটিয়াবলৈ ললোঁ। তেনেতে কিবা এটা খৰমৰণি শব্দ শুনি চকু মেলি চাই

দেখোঁ যে জোজেফে ফাঁক এটাৰে কাঠৰ জখলা এডাল চালৰ ওপৰলৈ তুলিছে। ওপৰ মহলাত থকা তাৰ কোঠালৈ উঠানমা কৰাৰ সেইটোৱেই উপায় বোধহয়।

মই জ্বলাই ৰখা টিমিক ঢামাক পোহৰটোলৈ সি অতি ৰোষদৃষ্টিৰে চালে বেঞ্চখনৰ পৰা মেকুৰীটো খেদাই লৈ তাতে বহিলে আৰু তিনি ইঞ্চি দীঘল নলিচা এটাত ধপাত খাজিবলৈ ললে। এই অন্দৰমহলৰ বোধহয় সিয়েই হৰ্ত্তাকৰ্ত্তা সেইবাবে তাত মোৰ অনধিকাৰ প্ৰৱেশক সি মন্তব্য কৰাৰো অযোগ্য এক লজ্জাজনক অবিবেকী কাৰ্য্য বুলিহে গণ্য কৰিলে যেন লাগিল। নলিচাডাল মুখত ভৰাই লৈ হাত সাবটি আৰামেৰে বহি সি একান্তমনে ধোৱা উৰুৱাবলৈ ধৰিলে। তাৰ আৰাম উপভোগত মই আমনি দিবলৈ নগলোঁ। শেষ হোঁপাটো মাৰি গভীৰ হুমুনিয়াহ এটা ছাৰি সি থিয় হ'ল আৰু অহাৰ দৰেই, গহীনাই ওলাই গ'ল।

ইয়াৰ পিচত জুহালৰ ওচৰলৈ অহাজন খৰখোজেৰে আহিল। মই সুপ্ৰভাত জনাবলৈ মুখ মেলিলোঁ কিন্তু সম্ভাষণ নজনোৱাকৈয়ে মুখ জপাব লগা হ'ল। কাৰণ হেয়াৰ্টন আৰ্ণশ্বই সৰু সৰুকৈ তেওৰ উপাসনা আৰম্ভ কৰিছিলেই। যিহতে হাত দিছে, তাকে তেও শাও শপনি দিছে। এটা চুকত থকা বস্তু বাহানিবোৰ কোৰ নে তেনে কিবা এখন বিচাৰি লণ্ডভণ্ড কৰিছে। বৰফৰ সোঁত বৈ অহা নলাবোৰ কাটি বহলাই দিব লাগে। তেও নাকটো ফুলাই বেঞ্চখনৰ পিচলৈ চালে কিন্তু সৌজন্য বিনিময় কৰাৰ কথা নাভাবিলে। মোক ওচৰতে বহি থকা মেকুৰীটোৰ লগৰে বুলি ভাবিলে হবলা।

তাৰ গতিবিধি চাই মই ওলাই যাব পাৰিম বুলি ভাবি বহি থকা টান বেঞ্চখনৰ পৰা উঠি তাৰ পিচে পিচে যাবলৈ ওলালোঁ। ইয়াকে দেখি সি কোৰখনৰ নালেৰে ভিতৰফালৰ কোঠা এটাৰ দুৱাৰত খুন্দিযাবলৈ ধৰিলে। মুখেৰে একো মতা নাই, কিন্তু তাৰ কাৰ্য্যৰ দ্বাৰাই মোক বুজালে যে মই জুহালৰ ওৰি এৰি উঠি যাব খুজিলে সেই কোঠাটোলৈকে যাব লাগিব।

কোঠাৰ দুৱাৰ খোল খালে। ভিতৰপিনে ঘাই ঘাই কোঠাবোৰ। ঘৰৰ মহিলাসকল ইতিমধ্যে উঠিছিলেই, জিল্লাই প্ৰকাণ্ড চুলা এটাত ফুৱাই ফুৱাই দপদপ কৰে একুৰা জুই জ্বলাইছিল। মিচেচ হিথক্লিফে জুহালৰ ওৰিতে লেপেটা কাটি বহি লৈ জুইৰ পোহৰতে কিবা এখন কিতাপ পঢ়ি আছিল। চকুহাল হাতেৰে দগমগীয়া জুইৰ তাপৰ পৰা আঁৰ কৰি ৰাখিছিল। কিতাপখনতে তেও নিমগ্ন হৈ থকা যেন লাগিছিল। মাজে মাজে অৱশ্যে ফিৰিঙতিবোৰ তেওৰ পিনে উৰালে চাকৰক ধমক দিছিল আৰু একো একোবাৰ তেওৰ গা সুঙি লেন লগাবলৈ অহা কুকুৰ এবোটাক ওচৰৰ পৰা ঠেলি পঠিযাইছিল।

হিথক্লিফক সেই ঠাইতো দেখা পাই মই আচৰিত হ'লোঁ। মোৰ পিনে পিঠি দি তেওঁ জুইৰ কাষত থিয় দি আছিল। বেচেৰী জিল্লাক তেওঁ সেইমাত্ৰ বেচমতে এজাউৰি দি আঁতাইছে হাতৰ বন পেলাই থৈ মাজে মাজে গাৰ এপ্ৰনটোৰ তলটো তাই উজাই

লোৱা মোৰ চকুত পৰিছিল। তাই যে খণ্ডত জকি আছিল সেইকথাও মই ধৰিব পাৰিছিলোঁ।

মই কোঠাত সোমাইছোঁহে, এনেতে হিথ্‌ক্লিফে যুৱতী বোৱাৰী গৰাকীক হঠাতে ভৰ্ৎসনা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলে। 'তই, তই অপদাৰ্থ— অপদাৰ্থ কি সেইকথা পুৰা কৰি নক'লে হঁাহ ভেৰা যিকোনো এটা নিৰ্দ্দোষ শব্দকে প্ৰযোগ কৰিলেহেঁতেন কিন্তু শব্দটো উচ্চাৰিত নোহোৱাকৈয়ে ৰ'ল।

'তই আকৌ তোৰ আৰম্ভ কৰি দিছ। বাকীবোৰে নিজৰ জীৱিকা নিজে উলিযাইছে। তই মোৰ দযাৰ গুণে খাবলৈ পাইছ। কিতাপ পটি ফলাবলৈ থ কিবা এটা কৰিবলৈ ল। দিনে ৰাতিযে তোক মই চকুৰ আগত দেখি থাকিব লগা হ'ল। তাৰ মূল্য তই মোক নিদিবিনে ? শুনিছনে বোলো অকাজভাগী শুনিছ কি কৈছো মই ?

'কিতাপ বাৰু মই আঁতৰাই থম কাৰণ মই নথও বুলিলে আপুনি জোৰ কৰি থোৱাব পাৰিব — বোৱাৰী গৰাকীযে উত্তৰ দিলে আৰু কিতাপখন জপাই চকী এখনলৈ দলি মাৰি দিলে। 'কিন্তু ঘামৰ বেলিকা মই ভাল লগাটোহে কৰিম তাৰ বাদে আন একোকে নকৰোঁ। আপুনি শাওশপনি গালি-গঞ্জনা দি দি আপোনাৰ জিভা লুটিযাই দিলেও নকৰোঁ।

বোৱাৰী গৰাকীৰ গাত হাত দিবলৈ হিথ্‌ক্লিফ উদ্যত হ'লত তেও নিৰাপদ দূৰত্বলৈ দুখোজমান পিছুৱাই গ'ল। হিথ্‌ক্লিফৰ হাত কিমান টান সেইকথা তেও আগতে বুজি নোপোৱাকৈ থকা নাই যেন লাগিল।

কুকুৰ-মেকুৰীৰ কাজিযাৰ দৰে কাজিযা এখন চাই আমোদ উপভোগ কৰাৰ ইচ্ছা মোৰ নহ'ল। সেইবাবে জুইৰ উম লোৱাৰ মন যেন দেখুৱাই মই জুহালৰ পিনে খৰকৈ আগুৱাই গ'লো। তেওলোকৰ মাজত লগা কাজিযাখনৰো যেন মই একো গম নাপাও তেনে এটা ভাবো দেখুৱালোঁ। মোক দেখি উভযে কাজিযাৰ পৰা বিৰত হ'ল। হিথ্‌ক্লিফে হাতৰ মুঠি অভ্যাসবশত: জেপত ভৰালে বোৱাৰী গৰাকীযে ওঠ দুটা বেকাবেকি কৰি অলপ দূৰলৈ আঁতৰি গৈ বহিল। মই তাত থকাখিনি সময় তেও শিলামূৰ্ত্তিৰ দৰে থৰ হৈযে থাকিল। ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে একোকে নকৰাৰ অংগীকাৰকে বোধহয তেও তেতিযালৈ সাব্যস্ত কৰিলে।

মই পিচে সৰহ সময তাত নাথাকিলোঁ। তেওলোকৰ লগত পুৱাৰ চাহজলপান খাবলৈ মোক কৈছিলে মই মান্তি নহ'লোঁ। পুৱাৰ পোহৰ ফটফটীযা হোৱা মাত্ৰকতে মই, বাহিৰৰ তেতিয়ালৈ শান্ত হোৱা স্থিৰ হিম শীতল উন্মুক্ত প্ৰকৃতিৰ মাজলৈ বাট ললোঁ।

বাৰীৰ শেহৰ সীমাটো পোৱাৰ আগতেই হিথ্‌ক্লিফে মোক পিচফালৰ পৰা চিএৰি চিএৰি ৰ'বলৈ কৈছিল ডোবা আৰু পিটনিৰ অঞ্চলটো পাৰ নোহোৱালৈকে তেওঁ মোৰ লগত যাব বুলিও ক'লে। কৈ ভালেই কৰিলে কাৰণ পাহাৰৰ নামনিৰ পৰা আৰম্ভ কৰি গোটেইখন বৰফেৰে ঢাকখাই ঢকঢকীয়া সাগৰ সদৃশ হৈ আছে। দ বাম একোৰে চিন নাই— সব একাকাৰ। কালি পাৰ হৈ অহা বাটৰ চিন-মোকাম বুলিবলৈ আজি একো নাই।

এটা কথা মোৰ চকুত পৰিছিল। চন পৰি থকা গোটেই অঞ্চলটোতে ৰাস্তাৰ এটা দাঁতিত ছয় সাত গজ দূৰে দূৰে এশাৰী শিলৰ খুটা পোনকৈ পোতা আছিল। ৰাতিৰ অন্ধকাৰত ৰাস্তাৰ চিন বুজাবলৈ নিচান হিচাপে এইবোৰ কামত লগোৱা হৈছিল আৰু আন্ধাৰত জিলিকি থাকিবলৈ বুলি চূণ সানি বগাকৈ ৰখা হৈছিল। বৰ্তমানৰ দৰে পৰিস্থিতিতো অৰ্থাৎ অতি তুষাৰপাত হৈ ৰাস্তা-ঘাটৰ চিনচাব নোহোৱা কৰিলেও শিলৰ খুটাবোৰে ৰাস্তাৰ চিন বুজাইছিল। কিন্তু এতিয়া দেখিলোঁ যে এটাৰ বাহিৰে বাকী আটাইবোৰ বৰফত পোত গ'ল যিটো আছে তাৰো ক'লা বৰণৰ আগটোহে অলপকৈ ওলাই আছে। গতিকে হিথক্লিফে গোটেই পথচোৱা মোক সেইপিনে এইপিনে সোঁহাতে বাওহাতে বুলি দেখুৱাই দি আচল ৰাস্তাইদি লৈ গৈ আছিল।

বাটত আমি কথা-বতৰা তেনেকৈ একো পতা নাছিলোঁ। থ্ৰাচক্ৰচ পাৰ্ক পাই তেও ৰৈ গ'ল মোক ক'লে যে সেইখিনিৰ পৰা থকা ঠাইলৈ মোৰ বাট ভুল নহ'ব মই অকলেই পাৰিম। বিদায় বেলাৰ সৌজন্য প্ৰকাশ কৰি মূৰটো দোঁৱাই, নিজৰ ওপৰতে ভৰসা কৰি মই আগবাঢ়ি গ'লোঁ। পাৰ্কত থকা দাৰোৱানৰ ঘৰটোত তেতিয়া কোনো নাছিল ঘৰটো খালি আছিল।

সেইখিনিৰ পৰা গ্ৰেঞ্জলৈ অৰ্থাৎ মোৰ থকা ঠাইলৈ দূৰ হয় দুমাইল। পিচে মোৰ বাবে হ'লগৈ চাৰিমাইল। কাৰণ ডাঠ গছ-গছনিৰ মাজত মোৰ বাটৰ চিন হেৰাইছিল জপটিযাই ফুৰিব লগা হৈছিল। দুই এবাৰ ডিঙিলৈকে বৰফত পোত গৈছিলোঁ। এনে এক দুৰ্দশা মোৰ হৈছিল যে ভুক্তভোগীৰ বাহিৰে আনে তাক বুজিব নোৱাৰে। যেই কি নহওক বহুত আঁকাই-পকাই, দুৰ্ভোগ ভুগি যেতিযা মই ঘৰ পালোগৈ তেতিযা ঘড়ীত বাৰ বাজিছে। দেখা গ'ল 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ৰ পৰা মোৰ ঘৰলৈ চিধাচিধি যি দূৰত্ব সেই দূৰত্ব মই ঘণ্টাত এমাইলকৈ অতিক্ৰম কৰিছোঁ।

মই গৈ পালত মোৰ পৰিচাৰিকা আৰু তেওৰ সাংগোপাংগ লগুৱা লিকচৌ মোক আগবঢাই নিবলৈ স্ফূৰ্ত্তিত হৈ চৈ কৰি দলে বলে ওলাই আহিল। তেওলোকে বোলে মোৰ আশা একেবাৰে এৰিয়েই দিছিল। আগদিনা নিশা মই মৰিলোঁ বুলিযেই প্ৰত্যেকে ভাবি লৈছিল। মোৰ শটো বিচাৰ-খোঁচাৰ কৰি উলিযাবৰ বাবে কি কৰা যায় সেই বিষযে আটাযে জল্পনা কল্পনাও বোলে কৰিছিল।

'ঘূৰি আহি পালোঁহি যেতিযা তোমালোকে চিন্তা কৰাৰ আৰু দৰকাৰ নাই বুলি কৈ মই তেওলোকক শান্ত হ'বলৈ বুজনি দিলোঁ। মোৰ গাটো কলিজালৈকে জাৰত জঠৰ হোৱা যেন হৈছিল। নিজকে টানি নিযাদি নি মই কোনোমতে মোৰ ওপৰ মহলত থকা কোঠাত সোমালোঁগৈ। তাতে শুকান সাজপাৰ সলাই, ত্ৰিশ চল্লিশ মিনিটমান সময় ইফালে সিফালে পায়চাৰি কৰি গাটোলৈ অলপ গৰম আনি ললোঁ। গাটোত কিঞ্চিৎমান আৰাম লগা যেন পাই, পঢ়াকোঠালৈ গৈ তাতে অৱশ দেহাৰে জুইৰ কাষত বহিলোঁগৈ। লগুৱাটোৱে একাপ ধোঁৱা বলি থকা কফি আৰু জা-জলপান আগবঢাই দিলে। সেইখিনি গলাধঃকৰণ কৰাৰ শক্তিও যেন তেতিয়া মোৰ নাছিল।

৪

আমি যে কিমান দাম্ভিক আৰু চল চাই চাপৰি বজোৱা মানুহ ! মোৰ নিজৰ কথাই কও। মই ঠিক কৰি লৈছিলোঁ যে সৰ্বপ্ৰকাৰ সামাজিক সংস্ৰবৰ পৰা মই আঁতৰি থাকিম আৰু বহুতো বিচাৰ-খোঁচাৰ কৰাৰ পিচত এনে এখন ঠাইত থিত লবলৈ পাইছিলোঁ যে মই নিজকে ভাগ্যবান বুলিযে ভাবিছিলোঁ। কিন্তু মই, সেই একেটা মানুহেই, আজি নিজকে ইমান অবলশৰীযা যেন অনুভব কৰিলোঁ যে গোটেই দিনটো বিষণ্ণতা আৰু নি সংগতাৰ লগত যুঁজ কৰি শেহান্তৰত পৰাজয স্বীকাৰ কৰি লবলৈ বাধ্য হ'লোঁ। মিচেচ ডীনে ৰাতিৰ আহাৰসাজ লৈ আহোঁতে তেওক মই ক'লো যে মোৰ গৃহস্থালিখনৰ বিষযে কেইটামান কথা তেওৰ পৰা জানি লব লগা আছে, খাই থাকোঁতেই কথা কেইটা সুধিব পাৰিম তেও খন্তেক বহক। মোৰ পেটে পেটে আশা আছিল যে মিচেচ ডীনে ই কথা সি কথাৰ পৰা অনেক কথা উলিযাব আৰু কথাৰ মহলা মাৰি মাৰি মোৰ হয টোপনি নিযাব বা মোৰ মন সতেজ কৰি তুলিব।

মযে আগেভাগে আৰম্ভ কৰিলোঁ। 'তুমিতো ইয়াত বহুত কাল আছা বুলি কৈছিলা ষোল বছৰ বুলি কৈছিলা নহযনে ?

ওঠৰ বছৰ মহাশয। আইদেউৰ বিয়া হওতেই মই তেওঁৰ পৰিচাৰিকা হৈ আহিলোঁ। তেও ঢুকুৱাৰ পিচত ঘৰৰ গৃহস্থই ঘৰখন চোৱা-চিতা কৰিবলৈ মোক ৰাখি থলে।

এ হয নেকি ! মই এইবুলি জনাই নাছিলোঁ?

কেইটামান নীৰব মুহূৰ্ত পাৰ হ'ল। মোৰ মনত আশংকা হ'ল যে মিচেচ ডীন কথাৰ মহলা মাৰি ভাল পোৱা মানুহ নহয। তেওৰ নিজৰ কথা হযতো উলিয়াব কিন্তু সেইবোৰ শুনি মোৰ কি লাভ হ ব ?

পিচে অলপ সময কিবা ভবাগুণা কৰি থকা দি থকাৰ পিছত মুঠি মৰা দুখন হাত দুটা আঁঠুৰ ওপৰত থৈ ৰাঙলী গালত বিষণ্ণতাৰ ম্লান ছাযা পেলাই, স্বগতোক্তিৰ সুৰত হঠাতে কৈ পেলালে ' এৰা তেতিয়াতকৈ সময বহুত সলনি হ'ল।

'ঠিকেই, মোৰ বোধেৰে তুমি অনেক সলনি লক্ষ্য কৰিছা।

'কৰিছোঁ অকল সময় সলনি হোৱাকে যে কৰিছোঁ তেনে নহয় বহুত অশান্তি আৰু দুখ দুৰ্দশাৰো মই সাক্ষী।

এ হে, মই চোন মোৰ ভাৰা ঘৰৰ মালিকৰ পৰিয়ালৰ কথাকে উলিয়াব পাৰোঁ। মই মনে মনে ভাবিলোঁ। 'আৰম্ভ কৰিবৰ বাবে ই এটা ভাল বিষয় হ'ব। সেই সুন্দৰী বালিকা বিধবা গৰাকীৰ বিষযেও জানিব পৰা যাব। তেওঁ এই দেশৰে ছোৱালী নে খিঙখিঙীযা মেজাজৰ থলুৱা লোকে আপোন বুলি লব নোখোজা কোনোবা বিদেশীনীহে, সেই কথা কথাৰ লাচতে ওলাই পৰিব। পিচৰটোৰ সম্ভাৱনাহে অৱশ্যে বেছি যেন লাগে।

এই অভিপ্ৰায মনত পুহিযেই মই মিচেচ ডীনৰ পৰা হিথ্‌ক্লিফে থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ ভাৰা দি তাতকৈ নিকৃষ্ট এটা ঘৰত আৰু বিষণ্ণ প্ৰাকৃতিক পৰিবেশৰ মাজত কিয থাকিবলৈ লৈছে সেই কথা জানিবলৈ বিচাৰিলোঁ।

'তেওৰ বাগিচা আৰু মহল ভালদৰে চোৱা-চিতা কৰাৰ বাবে তেওৰ ধনৰ অভাৱ নেকি ? তেও যথেষ্ট ধনী লোক নহয় নেকি ? মই সুধিলোঁ।

ধনী নহয নেকি সুধিছে ? মিচেচ ডীনে জবাব দিলে 'তেওৰ কিমান ধন সম্পত্তি আছে কোনেও সঠিককৈ ক ব নোৱাৰে আৰু প্ৰতিবছৰে ই বাঢিহে গৈছে। আপুনি ঠিকেই কৈছে— এতিযা থকাটোতকৈ ভাল এটা ঘৰত থাকিবলৈ টকাৰ নাটনি তেওঁৰ নাই পিচে মানুহজনৰ হাতখন বৰ টান। আৰু ধৰি লৰ্লো তেও গ'লো বা থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জত থাকিবলৈ— কিন্তু যেতিযাই তেও সৰহভাৰা দিবপৰা ভাৰাতীযা পাব পাৰি বুলি শুনিব তেতিযাই কেইশমান পাউণ্ড বেছিকৈ পোৱাৰ লোভত তেনে এটা সুবিধা এৰি দিব তেও নুখুজিব। ভাবিলে ইমান আচৰিত লাগে। এই সংসাৰত ইমান অকলশৰীয়া অথচ লোভৰ অন্ত নাই।

'তেওৰ ল ৰা এটা আছিল হ'ব পায।

এৰা ল'ৰা এটা তেওৰ আছিল— ঢুকাল।

'সেই গাভৰু গৰাবী— মিচেচ হিথ্‌ক্লিফৰ কথা কৈছোঁ— সেই ল'ৰাৰে বিধবা পত্নী নে কি ?

'হয়।

'তেও পূৰ্বতে ক'ৰ আছিল ?

এ আপুনি দেখিছোঁ একোকে নাজানে। মোৰ আগৰজন মালিকৰে ছোৱালী তেও। বিযাৰ আগতে তেওৰ নাম আছিল কেথেৰিন লিণ্টন। বেচেৰী ! মযে তাইক তুলি তালি ডাঙৰ দীঘল কৰা। মিঃ হিথ্‌ক্লিফ ইযালৈ উঠি আহিব বুলি মই পেটে পেটে আশা কৰিছিলোঁ তেতিযাহ'লে আমি একেলগে থাকিব পাৰিলোহেঁতেন।

হঠাতে উচপ খাই উঠাৰ দৰে উঠি মই ক'লো 'কি নামটো ক'লা ? কেথেৰিন লিণ্টন ? পিচে এক মুহূৰ্তপৰ চিন্তা কৰি চালতে কথাটো ওলাই পৰিল ঃ এই কেথেৰিন মোৰ সপোনৰ অশৰীৰী কেথেৰিন নহয়। 'তেনেহ'লে মই আকৌ সুধিলোঁ 'মোৰ পূৰ্ববৰ্ত্তী গৰাবীৰ নাম আছিল লিণ্টন ?

'হয় সেইটো নামেই আছিল।

'আৰু সেই আৰ্ণশ্ব বোলাজন— হেৰেটন আৰ্ণশ্ব— হিথক্লিফৰ লগতে যে থাকে তেওঁ কোন ? তেওলোকৰ লগা ভগা নে কি ?

'নহয় তেও লিণ্টনৰ পৰিবাৰৰ ভাগিনীয়েকহে। তেও এতিয়া নাই। ঢুকাল।

'তেনেহ'লে তেও গাভৰু গৰাকীৰ পেহীয়েকৰ পুতেক ?

'হয় আৰু তেওৰ স্বামীও আছিল তেওৰ পেহীযেকৰ পুতেক। দুয়োফালৰ পৰা সম্বন্ধ। মাকৰ ফালৰ পৰাও পিতাকৰ যালৰ পৰাও। হিথ্ক্লিফে লিণ্টনৰ বাযেকক বিয়া কৰাইছিল।

'ৱাদাৰিং হাইটচ'ৰ সন্মুখৰ দুৱাৰখনতে 'আৰ্ণশ্ব নামটো খোদাই কৰি থোৱা দেখিছিলোঁ। তেওলোকৰ পৰিয়ালটো বোধহয় প্ৰাচীন পৰিয়াল।

বৰ পুৰণা পৰিয়াল মহাশয। সেইফালৰ হেযাৰটনেই সৰ্বশেষৰ লোক আমাৰ ফালৰ মানে মই লিণ্টন পৰিযালৰ কথা কৈছোঁ কেথিযেই হ'ল সৰ্বশেষ। আপুনি 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ বেতিযাবা গৈছেনে ? সোধাৰ বাবে খং নকৰিব। তেওনো কেনে আছে জানিবৰ মন গৈছে।

'মিচেচ হিথ্ক্লিফৰ কথা কৈছা ? তেওক দেখাত ভালে থকা যেনেই লাগিল বৰ ধুনীযাও হৈ আছে দেখিবলৈ কিন্তু মোৰ বোধেৰে বৰ সুখীহে নহয হ বলা।

'সেইটোৱেইটো কথা। মই জানো নহয। গৃহস্থজনক বাৰু আপোনাৰ কেনে লাগিল ?

বৰ অভদ্ৰ প্ৰকৃতিৰ লোক যেন লাগিল। তেওৰ সেইটোৱেই চৰিত্ৰ নহযনে ?

'তেওৰ অভদ্ৰতাৰ কথা আৰু ক ব লাগিছেনে ? মুখ নহয যেনিবা কৰতৰ ধাৰ হে। আৰু অন্তৰখন শিলৰ দৰে টান। আপুনি তেওৰ লগত বৰকৈ হাট-বাট নকৰাই ভাল।

'মানুহজন যে এনে ইতৰ প্ৰকৃতিৰ হ'ল— জীৱনত তেওৰ বেচ লটিঘটি হৈ গৈছে কিজানি। তুমি বাৰু তেওৰ জীৱনৰ কথা কিবা জানানে ?

একেবাৰে কুলি চৰাইৰ জীৱন মহাশয। মই গোটেইবোৰ কথা জানো। নজনাৰ ভিতৰত মাত্ৰ আছে— তেও উপজিছিল কত মাক-বাপেক আছিল কোন আৰু প্ৰথমতে টকা পইচা ক'ত পালে— এই কেইটা কথা। আৰু হেযাৰটনৰ কথানো কি ক ব! ক'বলৈ বেযাই লাগে। গৌৰনেসীয়া শালিকা পোৱালীৰ দৰে তাক ত্যাজ্য কৰা হৈছে। বেচেৰা দুৰ্ভগীযা ল'ৰাটো। তাক কেনেকৈ বঞ্চিত কৰা হৈছে সেই কথা এই অঞ্চলত নজনা মানুহ তাৰ নিজৰ বাহিৰে আন কোনো নাই।

এটা কথা মিচেচ ডীন। মোৰ ওচৰচুবুৰীযা সকলৰ বিষযে তুমি যি পাৰা মোক কোৱাহেঁতেন মোৰ উপকাৰত আহিলহেঁতেন। মই এতিয়া বিচনাত পৰিলেগৈয়ো যে

টোপনি আহিব আশা কৰা নাই। তুমি পাৰিলে এঘণ্টামান বহাচোন। কথা-বতৰাকে পাতোঁ।

'ঠিক আছে মহাশয। মই বহিম বাৰু। মই অলপ চিলাইৰ কাম লৈ আহোঁগৈ। আহি, যিমান সময বিচাৰে মই বহি কথা পাতি থাকিম— হাতেৰে চিলাই কৰিও থাকিম। পিচে আপোনাৰ দেখিছোঁ পানী লাগিছে। আপোনাক মই কঁপি থকা মন কৰিছোঁ। কিবা মণ্ড এবাটি নিপিলে আপোনাৰ কঁপনি নকমে।

মিচেচ ডীন বৰ গুণবতী মহিলা বুলি মোৰ ভাব হ'ল। কামৰ মানুহ। তেও এইমাত্ৰ আহিছোঁ বুলি সাউতকৰে ওলাই গ'ল মই জুইবুৰাৰ কাষ চাপি বহিলোঁ। মোৰ মূৰটো গৰম যেন লাগিল কিন্তু গাটোৰ বাকীফাল চেঁচা হৈয়ে ৰ'ল। তদুপৰি একপ্ৰকাৰ আবেগিক উত্তেজনাই মোৰ বিচাৰবোধ আৰু অনুভূতিক প্ৰায মূৰ্খামিৰ পৰ্য্যায পোৱাকৈ আলোড়িত কৰি তুলিছিল। ইযাৰ পৰিণাম স্বৰূপে মই অস্বস্তিবোধ কৰা নাছিলোঁ ভয হ'লে খাইছিলোঁ। সেই ভয এতিয়াও আছে— আজিৰ আৰু কালিৰ এই ঘটনাবোৰৰ পৰিণাম বা কি হযগৈ সেই চিন্তা মূৰত সোমোৱা বাবেই এই ভাবৰ উদ্ৰেক।

মিচেচ ডীন সোনকালেই ঘূৰি আহিল। তেওৰ এহাতে এটা ধোঁৱা বলি থকা গামলা আনহাতে সৰু টুকুৰী এটাত চিলাইৰ কাম। গামলাটো জুহালৰ কাষৰ তক্তা এচটাতে গৰম হৈ থাকিবলৈ বুলি থৈ চৰ্বীখন মোৰ ওচৰ চপাই লৈ তেও বহিল। মোক ইমান সংগপ্ৰিয পাই তেওঁ দেখদেখকৈয়ে বৰ ভাল পাইছিল।

মই তেওক কাহিনী আৰম্ভ কৰিবলৈ ক'ব লগা নহ'লেই তেও আৰম্ভ কৰি ললেই। ইযাত থাকিবলৈ অহাৰ আগতে মই প্ৰায সদায়েই ৱাদাৰিং হাইটচ'তে আছিলোঁ কাৰণ মোৰ আযে হেযাৰটনৰ পিতাক মিঃ হিণ্ডলে আৰ্ণশ্বক তুলি তালি ডাঙৰ দীঘল কৰিছিল। ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাৰ লগত ধেমালি ধুমুলা কৰাটো মোৰ দৈনিক অভ্যাসৰ দৰে হৈ পৰিছিল। মই অলৈ তলৈ বাতৰি অনা নিযাও কৰিছিলোঁ খেৰ শুকুওৱাতো সহায কৰিছিলোঁ আৰু পামখনৰ ভিতৰতে যাৰে যেতিযাই দৰ্কাৰ হয ফায় ফৰমাচ খাটিবলৈ তাতে ইফাল সিফাল কৰি কটাইছিলোঁ। হাত ধৰি লিগিৰীৰ দৰে মোৰ কাম আছিল।

এদিনাখনৰ কথা। তেতিযা জহকালি। ফৰকাল পুৱা। দিনটো মোৰ এতিয়াও ভালকৈ মনত আছে। খেতি চপোৱাৰ বতৰ তেতিযা। বৰজনা গিৰিহঁত মিঃ আৰ্ণশ্ব ক ৰবালৈ যাবলৈ বুলি সাজিপাৰি ওলাই তলৰ মহলালৈ নামি আহিছিল। দিনটোত কৰিবলগীয়া কামৰ বাবে জোজেফক দিহা দিযাৰ পিচত তেও হিণ্ডলে আৰু কেথি আৰু মোৰ পিনে ঘূৰিলে। মই ল'ৰা-ছোৱালীহালৰ লগত পুৱাৰ জলপান খাই আছিলোঁ। পুতেকলৈ চাই তেও ক'লে 'সুদৰ্শন বোপাটি মই আজি লিভাৰপুললৈ ওলাইছোঁ তোমালৈ কি লৈ আহিম কোৱাঁচোন। যিহকে লাগে কোৱা মই আনি দিম। মাত্ৰ বৰ ডাঙৰ বস্তু হ'ব নালাগে কাৰণ মই খোজকাটি অহা-যোৱা কৰিম। বহুত দীঘল বাট যাওঁতেও তিনি কুৰি মাইল আহোতেও সমানেই।

হিগুলেই বেহেলা এখন বিচাৰিলে। কেথিৰ তেতিয়া ছবছৰেই নৌ হয় এথোন কিন্তু তেতিয়াই তাই ঘোঁৰা দৌৰাব পৰা হৈছিল। ঘোঁৰাশালত থকা যি কোনো ঘোঁৰাতে তেওঁ অনাযাসে উঠিব পাৰিছিল। তাইক কি লাগিব বুলি দেউতাকে সুধিলত তাই এডাল চাবুকৰ কথা ক'লে।

মোৰ কথাও তেওঁ পাহৰা নাছিল। তেওঁ আছিল দযালু লোক। অৱশ্যে মাজে মাজে কঠোৰ হয় সঁচা। তেও মোলৈ এমোনা আপেল আৰু নাচপতি আনিব বুলি ক'লে। ইযাকে কৈ তেও ল'ৰা-ছোৱালীহালক চুমাখাই, বিদায় লৈ গ'লগৈ।

তেওঁ আঁতৰি থকা তিনিওটা দিন আমাৰ বাবে যেন তিনিটা যুগহে। নাযায় নুপুৱায়। কণমানি কেথিয়ে দেউতাক কেতিয়া ঘূৰি আহিব মাজে মাজে সুধিবলৈ ললে। মিচেচ আৰ্ণশ্বই তৃতীয দিনৰ নিশা আহাৰ খোৱাৰ সময়ত তেওঁ পাবহি বুলি আশা কৰিছিল। সেইদিনা তেও গৃহস্থলৈ বাট চাই চাই গধূলিৰ খোৱা ইঘণ্টাৰ পিচত সিঘণ্টাকৈ পিচুৱাই নি আছিল। কিন্তু তেওঁ ঘূৰি অহাৰ একো লক্ষণেই দেখা নগ'ল। ল'ৰা-ছোৱালী দুটাই ঘনে পতি পদূলিমূৰলৈ ওলাই গৈ দেউতাক আহিছেনেকি চাই আছিল। গধূলি হ'লত সিহঁতৰো ভাগৰ লাগিল পদূলিলৈ যাবলৈ বাদ দিলে। গধূলি হ'ল। এন্ধাৰ হ'ল। মাকে সিহঁত দুটাক শুবলৈ যাবলৈ ক'লে কিন্তু সিহঁত শুবলৈ নাযায়। সিহঁতক দেউতাবলৈ বাট চাই থাকিবলৈ লাগে। গৈ থৈ শেহাস্তৰত প্ৰায় এঘাৰমান বজাত দুৱাৰ-দাংডাল লাহেকৈ খোল খালে আৰু গৃহস্থ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। আহিয়েই তেও ধহমহাই চকী এখনত বহিল। তেও হাঁহি আছিল আৰু কেঁকাযো আছিলে। ল'ৰা-ছোৱালীহালক তেওঁ গাত পৰি লেঙেৰ পেঙেৰ কৰিবলৈ নিদিলে অলপ দূৰলৈ যাবলৈ ক'লে। তেওৰ হেনো কষ্টত মৃতপ্ৰায অৱস্থা হৈছিল। তিনিও ভুবনৰ লোভ দেখুৱালেও তেনে এটা যাত্ৰাত তেও আৰৌ বাহিৰ নহ'ব বুলি আমাক ক'লে।

হলৌ চোলাটো তেও ভালদৰে মেৰিযাই বুকুত সাবটি লৈ আহিছিল। তাকে মেলিবলৈ ধৰি তেও ঘৈণীযেকক সম্বোধি ক'লে এই আপদীযা যাত্ৰা দেহা গুচি মাটি হ'ল তাতে আৰৌ যাত্ৰাৰ শেষত মৰণৰ ভয়। চোৱাচোন জীৱনত মই এইদৰে কেতিযাও প্ৰবঞ্চিত হোৱা নাছিলোঁ। যি কি নহওক তুমি ইযাক ভগবানৰ দযা বুলিযেই ল'ব লাগিব। পিচে এইটি ইমান ক'লা— যেন চযতানৰ কোচৰ পৰাহে পৰিছে।

আমি আটাযে তেওক বেটি ধৰিলো কেথিৰ মূৰৰ ওপৰেদি জুমি চাই মই দেখিবলৈ পালোঁ লেতেৰা ফটা-ছিটা কাপোৰ পিন্ধা ক'লা চুলিৰ এটা শিশু। বয়সত কথা ক বও পৰা খোজকাটিবও পৰা। মুখখন দেখিলে কেথেৰিণতকৈ বযসে ডাঙৰ যেনহে লাগে। তথাপিতো কোচৰ পৰা নমাই থিয় কৰাই দিলত সি থৰ লাগি চাইহে থাকিল আৰু কোনেও বুজি নোপোৱা বাং বিং কিছুমান গাবলৈ ধৰিলে। দেখি মোৰ ভয়েই লাগিল। আৰ্ণশ্ব গৃহিণীয়ে তাক ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিবই খুজিলে। তেও খঙত একেবাৰে উতলি উঠিল। সেই অঘৰী পোৱালীটোক যে ক'ৰবাৰ পৰা ঘৰলৈ

বুটলি অনা হৈছে, বোলো পোহপাল দিয়া হ'ব কেনেকৈ ? তেওঁলোকৰ নিজৰে ল'ৰা-ছোৱালী এহাল জানো নাই ? সেইহালক ডাঙৰ কৰা কথা নাই জানো ? এই বুটলি অনাটোৰে কি কৰা হ'ব ? কি বিবেচনাৰে ইয়াক ঘৰ সুমুউৱা হ'ল ? মতিচ্ছন্ন নহ'লে কোনোবাই এনে কাম কৰেনে ?

গৃহস্থই তাকনো ক'ত কেনেকৈ পালে তাকে ক বলৈ লৈছিল কিন্তু ভাগৰত তেও প্ৰকৃততে আধামৰা হৈ পৰিছিল। ইফালে গৃহিণী গৰাকীয়ে গালিৰ জাউৰি বৰষিযে আছে। তাৰে মাজত মোৰ কাণত যি কেইটা কথা গৃহিণীৰ তৰ্জন গৰ্জন ভেদ কৰি সোমালহি, তাৰপৰা বুজিলোঁ যে গৰাকীয়ে শিশুটিক লিভাৰপুলৰ ৰাস্তাত অনাহাৰে অনাদৰে পৰি থকা পাইছিল। ভালদৰে খা খবৰ কৰিও যেতিয়া তাৰ কোনো অভিভাবক পোৱা নগ'ল তেতিয়া তেও ভাবিলে যে সেইবোৰ বিচাৰ-খোচাৰ কৰি তেওৰ সীমিত সময় আৰু সঞ্চযৰ অপচয় কৰাতকৈ শিশুটিক লগতে লৈ যোৱাই ভাল হ'ব। কাৰণ শিশুটিক তেওঁৰ বাটৰ দাঁতিত যি অৱস্থাত পৰি থকা পাইছিল সেই অৱস্থাতে তাক পুনৰ এৰি থৈ যাবলৈ তেওৰ বিবেকে তেওক বাধা দিলে।

বলকি বলকি আৰ্ণশ্বৰ পৰিবাৰ শেহত ক্লান্ত হৈ পৰিল। গৃহস্থই মোক শিশুটিক ধুৱাই পখলাই, নতুন কাপোৰ-কানি পিন্ধাই, নিজৰ ল'ৰা ছোৱালী দুটাৰ লগতে শুৱাই দিবলৈ ক'লে।

মাক-বাপেকৰ খকা-খুন্দা লাগি থকা সময়ত হিণ্ডলে আৰু কেথি মাত্ৰ নীৰব দৰ্শক আৰু শ্ৰোতা হৈ আছিল। উখনা উখনি শাম কাটিলত সিহঁতে পিতাকৰ চোলাৰ জেপ লুৰুকিবলৈ ধৰিলে— সিহঁতলৈ আনিব বুলি কোৱা বস্তু কেইটা আনিছেই বা । হিণ্ডলেৰ হাত বেহেলা এখনত ঠিকেই পৰিল কিন্তু সি অক্ষত অৱস্থাৰ বেহেলা নহয় চেপা খাই ভাগি চুৰ্চুমৈ হৈ আছে। তাৰ বযস তেতিয়া চৌধ্য বছৰ তথাপিতো ভগা বেহেলাত হাত পৰিলত সি হাও হাওকৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে। কেথিক বাপেকে ক'লে বোলে অপৰিচিত শিশুটিৰ কথাত লাগি থাকোঁতেই তেও চাবুকৰ কথা পাহৰি গ'ল। কথাষাৰ শুনা মাত্ৰকে তাই মুখ ভেঙুচালি কৰি হাঁহি শিশুটোৰ গালৈ থুৱাই দিলে। সজ আচৰণৰ এনে পুতৌ লগা অভাৱৰ বাবে বাপেকে তাইক বেচ একচৰ লগাই দিলে।

ককাযেক-ভনীযেকে বাপেকে বুটলি অনাটোক লগত শুবলৈ দিযক চাৰি কোঠাত সুমাবলৈকে নিদিলে। আন উপায নাপাই মই ভাবিলোঁ— আগদুৱাৰৰ খটখটিতে থৈ দিও। ৰাতিপুৱালৈ হয়তো তাক আৰু পোৱা নাযাব আপদ খণ্ডিব। যেনে ভাব তেনে কাৰ্য্য। কিন্তু কিবা প্ৰকাৰে হযতো আৰ্ণশ্বৰ মাত শুনিযেই, শিশুটো গৈ তেওঁৰ দুৱাৰমুখত ৰ'লগৈ। কোঠাৰ পৰা ওলাই আহি তেওঁ তাক তাতে দেখা পালে। সি কেনেকৈ সেইখিনি পালেগৈ সেই কথাৰ বিচাৰ ললত মই সকলো কথা ভেদ ভাঙি ক'ব লগা হ'ল। ফলত মোৰ কাপুৰুষালি আৰু অমানবিকতাৰ বাবে তেওঁ মোক ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে।

শিশুটিৰ নাম আছিল হিথক্লিফ আৰ্ণশ্ব পৰিযালত তাৰ এযে আছিল প্ৰথম প্ৰৱেশ।

মোক ঘৰৰ পৰা সেইদিনা বাহিৰ কৰি দিলে যদিও একেবাৰে খেদাই দিলে বুলি মই ভবা নাছিলোঁ। সেইবাবে মই কেইদিনমানৰ মূৰত গৃহস্থৰ ঘৰলৈ ঘূৰি আহিলোঁ। আহি দেখোঁ যে তেওঁলোকে তাৰ নাম হিথ্‌ক্লিফ থৈছে। আৰ্ণশ্ব দম্পতীৰ ল'ৰা এটি কেঁচুৱাতে ঢুকাইছিল তাৰ নাম আছিল হিথ্‌ক্লিফ। সেই তেতিয়াৰ পৰা হিথ্‌ক্লিফ সেইটো নামেৰেই জনাজাত হৈ আহিছে। উবা নাম। আগে পিচে একো নাই। খ্ৰীষ্টান নাম আৰু উপাধি একেটাই।

কেথি আৰু হিথ্‌ক্লিফৰ মাজত বৰ মিল হ'ল কিন্তু হিণ্ডলেই তাক চকু পাৰিও দেখিব নোৱাৰিছিল। সঁচা কথা ক'বলৈ গ'লে মযো তাক ভাল চকুৰে চোৱা নাছিলোঁ। আমি তাক নিৰ্লজ্জভাবে হাৰাশাস্তি কৰিছিলো। হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতি যে অন্যায় কৰা হৈছে সেই কথা মই বুজিব পৰা নাছিলোঁ আৰু ঘৰৰ গৃহিণী গৰাকীয়েও তাৰ প্ৰতি অন্যায় অবিচাৰ কৰা দেখিলেও তাৰ হৈ এষাৰো মাত মতা নাছিল।

হিথ্‌ক্লিফ বাহিৰৰ পৰা দেখাত বিমৰ্ষ আৰু সহনশীল প্ৰকৃতিৰ ল'ৰা আছিল। যেবেটি খাই খাই গালি-গঞ্জনা তাৰ গাত নলগা যেন হৈছিলগৈ। হিণ্ডলেৰ চৰবোৰ সি বিনা প্ৰতিবাদে বিনা চকুলোৰে সহ্য কৰিছিল। মোৰ চৰ চাপৰবোৰ খাযো সি উদাসী চকুৰে এনেদৰে চাইছিল যেন সি নিজেহে আঘাত পাইছে আনক তাৰবাবে জগৰীয়া কৰিবলৈ যেন একো নাই।

বুঢ়াগৰাকী আৰ্ণশ্বই হিথ্‌ক্লিফক বাপেক নোহোৱা এটি নিমাখিত প্ৰাণী বুলি বিবেচনা কৰিছিল। পুতেকে হিথ্‌ক্লিফক উৎপীডন কৰা বুলি গম পাই তেও একেবাৰে অগ্নিশৰ্মা হৈ পৰিছিল। হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতি তেওঁৰ অস্বাভাৱিক মৰম সোমাইছিল সি যিহকে কয় তাকে সঁচা বুলি মানি লৈছিল (অৱশ্যে সি কথাও কৈছিল কম আৰু যি কৈছিল সঁচাকে কৈছিল)। তেওঁ তাক কেথিতকৈও বেছি মৰম কৰিছিলে। কেথি দেউতাকৰ প্ৰিয়পাত্ৰী আছিল সঁচা কিন্তু তেওঁৰ লাই পাই পাই তাই বৰ কুৰ্চুতীয়া আৰু উদ্ধত প্ৰকৃতিৰ হৈ পৰিছিল।

এইদৰেই হিথ্‌ক্লিফে আদিৰে পৰাই পৰিয়ালটোৰ মাজত বিদ্বেষৰ বীজ সিঁচিলে। দুবছৰৰ পিছত আৰ্ণশ্ব গৃহিণীৰ পৰলোক হ'ল। মাকৰ মৃত্যুৰ পিচত ডেকা আৰ্ণশ্বই পিতাকক বন্ধু বুলি নাভাবি শত্ৰু বুলি গণ্য কৰিবলৈ ললে। হিথ্‌ক্লিফে তেওঁক পিতৃস্নেহ আৰু ন্যায্য সা-সুবিধা সমূহৰ পৰা বঞ্চিত কৰিছে বুলি ভাবিবলৈ ধৰিলে। আৰু এই অবিচাৰবোৰৰ কথা ভাবি গুণি থকাৰ ফলত তেওঁৰ প্ৰকৃতি বৰ তিক্ত হৈ পৰিল।

প্ৰথম অৱস্থাত মই আৰ্ণশ্বৰ প্ৰতি অলপ সহানুভূতি দেখুৱাইছিলোঁ কিন্তু এবাৰ ল'ৰা ছোৱালী তিনিওটাৰে আইসকলে দেখা দিলত মই এগৰাকী নাৰীৰ দৰে সিহঁতৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিব লগা হ'ল। তেতিয়াৰে পৰাই মোৰ ভাবৰ পৰিবৰ্তন ঘটিল। হিথ্‌ক্লিফৰ একেবাৰে যোৱা থোৱা অৱস্থা হৈছিল তাৰ অৱস্থা অতি শোচনীয় হলত সি অনবৰত মোক তাৰ ওচৰত বিচৰা হ'ল। মোৰ ভাব হয় যে মই তাৰ বাবে বহুত

কৰিছোঁ বুলি সি ভাবি লৈছিল। কৰিবলৈ যে বাধ্য সেই কথা বুজিবৰ জোখেৰে বুধি তাৰ নাছিল। তৎসত্ত্বেও মই ক'বই লাগিব যে তাৰ দৰে শান্ত স্বভাৱৰ ল'ৰাৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ অতি কম সংখ্যক ধাত্ৰীয়েহে পাইছে। বাকী দুটাৰ লগত তাৰ প্ৰকৃতিৰ প্ৰভেদ দেখি তাৰ বিৰুদ্ধে থকা মোৰ পক্ষপাত হ্ৰাস কৰিবলৈ মই বাধ্য হ'লোঁ। কেথি আৰু তাইৰ ককাযেকে মোক নাকনি-কাণনিকৈ শিকাইছিল হিথ্‌ক্লিফ কিন্তু ভেৰা পোৱালীৰ দৰে নিৰ্জু আছিল। সি কোনো ওজৰ আপত্তি নকৰিছিল। পিচে সি মোক আমনি নিদিয়াৰ মূলতে তাৰ শান্ত স্বভাবেই আছিল বুলি ভাবিলে ভুল হ'ব তেনে আচৰণৰ মূলতে আছিল তাৰ কঠোৰ সহনশীলতা।

হিথ্‌ক্লিফ আৰোগ্য হৈ উঠিল। ডাক্তৰৰ মতে তাৰ আৰোগ্য লাভ বহুলাংশে মোৰ যত্নৰ বাবেহে হ'ল। মোৰ সেৱা যত্নৰ প্ৰশংসাও ডাক্তৰে নকৰাকৈ নাথাকিল। প্ৰশংসা শুনি মই ভেমত ওফন্দি পৰিলোঁ আৰু যাৰ যোগেদি এই প্ৰশংসা পালোঁ সেই হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতি মোৰ মন কুমলিল। ফলত হিণ্ডলেই তাৰ শেষ মিত্ৰ গৰাকীকো হেৰুৱালে। পিচে মই যে হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতি অন্ধ স্নেহত পমি গৈছিলো তেনেও নহয়। মোৰ গৰাকীযেনো এই গোমোঠা মুখীয়া ল'ৰাটোক ইমান কিয় ভাল পাইছিল সেইটো মোৰ বাবে এটা সাঁথৰ হৈয়ে ৰ'ল। মোৰ মনত পৰাত সি যি আদৰ যত্ন পাইছিল তাৰবাবে কৃতজ্ঞতাৰ কোনো চিনেই সি দেখুৱাব পৰা নাছিল। আশ্ৰয়দাতাৰ প্ৰতি সি দুৰ্বিনীত নাছিল। সি মাত্ৰ আছিল একেবাৰে নিৰাবেগ প্ৰকৃতিৰ। কিন্তু গৃহস্থৰ অন্তৰত তাৰ প্ৰতি থকা গভীৰ স্নেহ সম্পৰ্কে সি সম্পূৰ্ণ সচেতন আছিল। সি ভালদৰে বুজি পাইছিল যে সি লাগে বোলা মাত্ৰকে বিচৰা বস্তুটো দিবলৈ ঘৰখনৰ ভত নোহোৱা হয়।

এনেকুৱা এটা কথাই মোৰ মনত পৰিছে। এবাৰ ওচৰৰ হাটৰ পৰা আৰ্ণশ্ব ডাঙৰীযাই কেইটামান ঘোঁৰা পোৱালি কিনি আনিলে আৰু তিনিওটা ল'ৰা-ছোৱালীকে গাইপতি একোটাকৈ দিলে। আটাইতকৈ ধুনীযাটো ল'লে হিথ্‌ক্লিফে পিচে দিনদিযেকৰ ভিতৰতে সি খোৰাবলৈ ললে। তেতিয়া তাক হিণ্ডলেৰ পোৱালিটো লগা হ'ল। সি তাক ক'লে 'তয়ে মযে ঘোঁৰা পোৱালি সলাই লও আহ। মোৰটো মোৰ ভাল লগা নাই। তই যদি মান্তি নহৱ তেন্তে তোৰ বাপেৰক এই সপ্তাহৰ ভিতৰত যে মোক তই তিনিবাৰ খুন্দিছ, সেই কথা লগাই দিম। মোৰ বাহুটো দেখুৱাই দিম। এতিযাও ক'লা পৰি আছে।

মান্তি হওক চাৰি হিণ্ডলেই তাক জিভা উলিযাই সিঁযাৰিলেহে, আৰু কাণ মোচৰা এটাও দিলে।

হিথ্‌ক্লিফ কিন্তু নাচোৰবান্দা। 'তই সোনকালে সলাই লোৱাই ভাল এইবুলি কৈ কৈ সি চ'ৰাঘৰ পালেহি (কথাটো উলিযাওতে সিহঁত ঘোঁৰাশালত আছিল)। 'তই সলাবই লাগিব। মই তোৰ হাতত ইমানদৰে ক'লা পৰি যোৱাকৈ পিটন খোৱাৰ কথা ক'লে বাপেৰে তোকো সুদাই নেৰে বেছিকৈহে এখুন্দা দিব।

খেৰ আৰু আলু ওজন কৰিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা লোহাৰ দগা এটা হাতত তুলি লৈ তাৰপিনে টোৱাই হিণ্ডলেই ক'লে 'আঁতৰ হ বুলিছোঁ কুকুৰ।

হিথক্লিফেও বেপৰোৱা হৈ উত্তৰ দিলে 'মাৰচোন দগাটো মোৰ গালৈ চাওঁ। বাপেৰ মৰিলেই তই যে মোক ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিবি বুলি কৈছিলি সেই কথা মই নোকোৱাকৈ থাকিম বুলি ভাবিছনে কি ? দগাটো মাৰিলেই মই কৈ দিম। তেতিয়া দেখিম নহয় বাপেৰে তোক লগে লগে ঘৰৰ বাজ কৰি দিযে নে নিদিয়ে।

হিণ্ডলেই দগাটো হিথক্লিফৰ বুকুলৈ মাৰি পঠিযালে। সি লগে লগে মাটিত পৰি গ'ল কিন্তু ধহমহাই তৎক্ষণাত পোন হৈ থিয দিলে। তাৰ উশাহ-নিশাহ বন্ধ হোৱাৰ দৰে হ'ল আৰু গোটেই মানুহটো শেঁতা পৰি গ'ল। মই বাধা নিদিয়াহেঁতেন সি তেতিযাই যেনে আছে তেনে ভাবেই গৈ তাৰ আশ্রয়দাতাক কথাটো লগালেগৈহঁতেন। তাৰ অৱস্থা তেওক দেখুৱাব পৰাহেঁতেনেই তাৰ প্ৰতিশোধ পুৰা হ লহেঁতেন।

ডেকা হিণ্ডলেই তেতিযা মাত লগালে ° 'মোৰ ঘোঁৰা পোৱালিটো লাগে তোক ল চালা অঘৰীৰ সঁচ। তোৰ ডিঙিটো সি ভাঙিলেই মোৰ শান্তি হ'ব। নে পোৱালিটো নে ক'ত মৰ মৰগৈ। এলেহুৱা চপনীযা ক'ৰবাৰ। পিতাক মিঠা কথাৰে ভুলাই ভুলাই তেওৰ তলী উদং কৰি দে। তেতিয়াহে তই কি বস্তু যদি তেও বুজে। চালা চযতানৰ বাচ্চা। নে নে লঠিয়াই সি তোৰ লাওখোলা ফালি দিলেই মোৰ হিযা জুৰ পৰিব।

হিথক্লিফে ঘোঁৰা পোৱালিটো খুলিবলৈ ললে। খুলি সি তাক নিজৰ আস্তাবললৈ নিব। ঘোঁৰা পোৱালিটোৰ পিচে পিচে সি গৈ আছে, তেনেতে হিণ্ডলেই পিচপিনৰ পৰা পোৱালিটোৰ গাত দিলে গোৰ মাৰি। গোৰ মাৰি আৰু সি নৰ'ল যিমান বেগেৰে পাৰি তাৰ পৰা লৰি আঁতৰি গ'ল। সি আশাকৰা মতে হিথক্লিফৰ লাওখোলা ভাগিল নে নাই চাবলৈ তেতিযা তাৰ সময় নাই।

গোৰ খাই পৰি যোৱাৰ পৰা হিথক্লিফ ইমান অবিচলিত ভাৱে পোন হৈ থিয দিলে যে দেখি মই অবাক হ'লোঁ। সি নিজ মতলব মতেই কাম কৰি গ'ল। ঘোঁৰাৰ জীণ আৰু লেকাম সলনি কৰি ললে। তেতিয়াহে সি কলাফুলত পৰা উধনীয়া গোৰটোৰ বিষ পাতলাবলৈ বুলি খেৰৰ দম এটাৰ ওপৰত বহিল। খন্তেকপৰ তাতে বহি থকাৰ পিচত সি ভিতৰ সোমাল।

তাৰ ভৰিৰ ঘাবোৰ ঘোঁৰাৰ লাঠিৰ কোবত হোৱা বুলি ক'বলৈ মই তাক সহজে সৈমান কৰাব পাৰিলোঁ। লগাটো পালে যেতিয়া ক'ত কি ফাঁকি-ফুকা দিযা যায সেইবোৰ তাৰ চিন্তাৰ বিষয নহয। এনেবিলাক দুৰ্ব্যৱহাৰৰ বিৰুদ্ধে সি প্ৰতিবাদ কাচিৎহে কৰিছিল। তাকে দেখি সি অলপো প্ৰতিশোধ পৰাযণ নহ ব বুলি মোৰ দৃঢ বিশ্বাস হৈছিল। পিচে মোৰ অনুমান ভুল হৈছিল। কিয সেইকথা আপুনি লাহে লাহে জানিবলৈ পাব।

৫

বয়স বঢ়াৰ লগে লগে বৰগৰাকী আৰ্নশ্বৰ দেহাও পৰি আহিবলৈ ধৰিলে। তেও সদায় হাতে-কামে লাগিয়েই আছিল স্বাস্থ্যও ভালেই আছিল বেমাৰ-আজাৰ বুলিবলৈ বৰ এটা নাছিল। তথাপিতো তেওঁৰ গাৰ জোৰ হঠাতে কমি গ'ল আৰু বৰকৈ চলা ফুৰা কৰিব নোৱৰা হৈ জুহালৰ গুৰিতে সৰহ সময় বহি থাকিবলগীয়া হ'লত তেওঁৰ মেজাজটোও অতিপাত খিটখিটিয়া হ'বলৈ ধৰিলে। সাধাৰণ সৰু কথা একোটাতে তেও বিৰক্তি পাবলৈ ললে। তেওঁৰ কৰ্তৃত্ব কোনোবাই উলঙ্ঘা কৰিছে বুলি সামান্য সন্দেহো যদি হ'বলৈ হ'ল তেতিয়াতো কথাই নাই, জ্বলি পৰি একেবাৰে ঘৃতাহুতি হ'ব।

তেওঁৰ আদৰৰ হিথ্‌ক্লিফৰ ওপৰত কোনোবাই যদি কিবা কৰ্তৃত্ব চলাবলৈ গৈছে বুলি তেওঁৰ কেনেবাকৈ সন্দেহ হ'ল তেতিয়াই তেও এনেকুৱা পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰে। কোনোবাই তাক ক'ৰবাত কিবা কথা বেয়াকৈ ক'ব সেইটো সন্দেহতে তেও সদা সৰ্তক হৈ থাকে। হিথ্‌ক্লিফক তেও মৰমৰ চকুৰে চায় বাবেই আন আনিয়ে তাক দেখিব নোৱাৰে আৰু তাৰ অপকাৰ কৰিবলৈ চেলু বিচাৰি ফুৰে— এনে এটা ভাব কেনেবাকৈ তেওঁৰ মূৰত সোমাই নোলোৱা হ'ল।

হিথ্‌ক্লিফৰ বাবে এইটো অলপো সুবিধাৰ কথা নহ'ল। আমাৰ মাজৰ অলপ বেছি দয়া মায়া থকা কেইটাই গৰাকীৰ মন বুজি চলি তেওঁৰ খং নোতোলাকৈয়ে থাকিবলৈ বিচাৰিছিল আৰু সেইবাবেই লৰাটোৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ পক্ষপাতিতাক প্ৰশ্ৰয় দিছিল। ফলত হিতে বিপৰীত হ'ল। লাই পাই পাই তাৰ অহংকাৰ উদ্ধতালি আৰু কুটিল প্ৰবৃত্তিবোৰ চৰিলেহে। তথাপিতো এই পৰিস্থিতিকে মানি চলাটো একপ্ৰকাৰে অপৰিহাৰ্য্য হৈ পৰিছিল। দুই তিনিবাৰ মান হিণ্ডলেই বাপেকৰ মুখৰ আগতে তেওঁৰ প্ৰতি এনে অবজ্ঞা প্ৰকাশ কৰিছিল যে বাপেক খঙত একেবাৰে টিঙিৰি তুলা হৈ পৰিছিল। লাঠি লৈ বুঢ়াই পুতেকক মাৰেই আৰু পিচে তাকে কৰিবলৈ গাত শক্তি নথকাত খঙত মানুহটো থৰ থৰ কৰে কঁপিছিল।

দিনবোৰ এইদৰে হাই-কাজিয়াৰ মাজতে পাৰ হৈ গৈ আছিল। পৰিবৰ্ত্তন আহিল ওচৰ চুবুৰীয়া পাদুৰী এগৰাকীৰ পৰামৰ্শৰ পৰা। তেও লিণ্টন আৰু আৰ্ণশ্বৰ বয়সীয়া লৰা-ছোৱালীক লেখা পঢ়া শিকাই আৰু বাৰীখনতে যি পাৰে খেতি বাতি কৰি

জীৱিকা উলিয়াইছিল। তেন্তেই ক'লে বোলে হিণ্ডলেক কলেজলৈ পঢ়িবলৈ পঠিয়াই দিয়াটোৱেই ভাল হ'ব। দেউতাকেও কথাটো শলাগিলে। কিন্তু মনত তেওঁৰ বেজাৰো লাগিল। তেওঁ দুখ কৰি ক'লে ঃ এই হিণ্ডলেটো একেবাৰে অকৰ্মণ্য। যলৈকে নপঠিয়াও কিয় সি কতো একো উন্নতি কৰিব নোৱাৰে।

মই মনে প্ৰাণে আশা কৰিছিলোঁ যে ঘৰখনলৈ এতিয়াৰ পৰা শান্তি আহিব। এটা কথা ভাবি মোৰ দুখ লাগিছিল। বৰজনা হিণ্ডলেইতো একো বেয়া কাম কৰা নাছিল। বাটত পৰি থকা কেঁচুৱা এটা তুলি তালি ডাঙৰ কৰাটো কিমান মহানুভৱতাৰ কাম। কেইজনেনো তেনে কাম কৰে ? কিন্তু তেওঁৰ তেনে কাম কৰাৰ পৰা লাভ কি হ'ল ? ভাল কাম এটা কৰিও ঘৰে ঘৰোৱাহে অশান্তি হ'ল। মই ভাবো যে তেওঁৰ বৃদ্ধ বয়সৰ অসুখ বিসুখ আৰু অসন্তোষ পাৰিবাৰিক মতানৈক্যৰ পৰাহে হৈছিল। তেও নিজেও এই বুলিযেই ভাবিছিল। আচলতে মহাশয় তেওঁৰ অৱস্থা জৰাজীৰ্ণ হৈ পৰিছিল। তথাপিতো আমাৰ দিনবোৰ একপ্ৰকাৰ ভালেৰেই চলি গ'লাহেঁতেন কিন্তু লেঠা লগালে কেথি আইটি আৰু জোচেফ নামৰ চাকৰ এটাই। জোচেফক আপুনি চিনি পাব লাগে সৌ তাত ওপৰ মহলত এতিয়া লগ পাই অহা মানুহটোৱেই। সি হ'ল নিজকে বৰ সাধু বুলি ভবা এটা ভণ্ড। তাৰ দৰে আনক হাইৰাণ কৰি মৰা মানুহ আন এটা নাছিলো আগলৈকো নোলাব। বাইবেলখন পাত পাত কৰি তাত থকা সমস্ত (ঐশ) প্ৰতিশ্ৰুতি সি নিজৰ গাতে ফলিয়াব বুলি ভাবি লব কিন্তু অভিশাপবোৰ আনলৈ ঠেলিব সেইবোৰ আনৰ গাতহে লাগিব বুলি ভাবি সি আত্মসন্তুষ্টি লাভ কৰে। ধৰ্মোপদেশ দিয়াৰ নীতিকথা কোৱাৰ তাৰ এটা বিশেষ গত আছে। মানুহক সহজে ভুলাব পাৰে। তাৰ জোৰতে সি বগলীভকত বৰগৰাকী আৰ্ণশ্বৰ মন তাৰ প্ৰতি কোমলাই ললে আৰু তেখেত যিমানেই দিনকদিনে অথৰ্ব হৈ যাবলৈ ধৰিলে তাৰ প্ৰতিপত্তিও সিমানেই বাঢ়ি গ'ল।

এই জোজেফেই দিনে নিশাই বৃদ্ধ গৃহস্থগৰাকীৰ আগত আত্মাৰ সদগতিৰ কথা আৰু তেওঁৰ ল'ৰা-ছোৱালীক কঠোৰ শাসন কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তাৰ কথা কুহুলিয়াই কুহুলিয়াই তেওঁক অতীষ্ঠ কৰি তুলিলে। হিণ্ডলেক এটা পাষণ্ড বুলি গণ্য কৰিবলৈ সি বৃদ্ধক উচটাবলৈ ললে আৰু প্ৰতি ৰাতি খন্তেক্ষণ নোহোৱাকৈ হিথ্‌ক্লিফ আৰু কেথেৰিনৰ বিৰুদ্ধে লেলপেল নিচিনা সজ্ঞা কথা বৃদ্ধৰ কাণত ফুচফুচাবলৈ ধৰিলে। হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতি বৃদ্ধৰ পক্ষপাতিতা থকা বুলি জানিযেই সি কেথেৰিনৰ গাতে দোষ জাপিছিল আটাইতকৈ বেছিকৈ।

সঁচা কথা কেথেৰিনৰ এনে কিছুমান অভ্যাস হৈছিল যিবোৰ আন কোনো ছোৱালীৰ ক্ষেত্ৰতে মই আগতে দেখা নাছিলোঁ। দিনৰ দিনটো তাই আমাক হাৰাশাস্তি কৰি মাৰিছিল। পুৱা চকু মেলাৰ পৰা ৰাতি চকু টিপ নমৰালৈকে তাইক চকুৰে চকুৰে চাই নাথাকিলে নহৈছিল— কিবা এটা অথন্তৰ তাই ঘটাবই ঘটাব। তাইৰ উচ্ছ্বসিত প্ৰাণচাঞ্চল্য আছিল সদায় তুংগত। তাইৰ মুখ কেতিয়াও বন্ধ নহৈছিল— হাঁহিছে, গাইছে, নতুবা যাকে তাইৰ নিচিনাকৈ চলা নেদেখিছে তাকে যিমান পাৰে উৎপাত

কৰিছে। নাচি বাগি ফুৰা লিচ্‌পিচীয়া লাহী ছোৱালী এজনী। মুখৰ হাঁহিটো নুশ্চেই। চকুহাল কি যে অপূর্ব সুন্দৰ। তাই ক'তো এখন্তেকো থিৰেৰে ৰ'ব নোৱাৰিছিল— যেন মূৰ্ত্তিমতী এক গতিশীল চপলতা। কিন্তু ছোৱালীজনী আছিল নির্দোষ প্রকৃতিৰ— কাকো কিবা এটা অপকাৰ কৰাৰ ধান্দা তাইৰ নাছিল। আপোনাক হয়তো কিবা এটা কৈ বেচ এসোঁতা কন্দুৱালে সেই বুলিয়েই যে তাই পিচত আপোনাৰ ওচৰ নাচাপিব তেনে নহয়। বৰঞ্চ তাই যেনেখনহে কৰিব যে আপুনি কান্দোন সামৰি তাইকহে বুজনি দিব লগা হ'বগৈ।

হিথ্‌ক্লিফক তাই খুব ভাল পাইছিল। তাৰ লগৰ পৰা আঁতৰ কৰি ৰখাটোৱেই আছিল আমি তাইৰ বাবে ভাবিব পৰা আটাইতকৈ কঠোৰ শাস্তি। তথাপিতো তাৰ দোষত আমাৰ আটাইবোৰতকৈ তায়েই বেছি গালি খাইছিল।

ধেমালি ধুমুলাৰ ক্ষেত্রত তাই গৃহিণীৰ ভাও দি খুব ভাল পাইছিল। লগৰ লগৰীয়াবোৰক মৰিযাই খতিয়াই, ইটো কৰ সিটো কৰকৈ আদেশ দি তাই স্ফূৰ্ত্তি পাইছিল। তাই মোকো তেনেকুৱা কৰিছিল। মই পিচে তাইৰ হুকুম হাকাম শুনিবলৈ বা তাইৰ চৰ চাপৰ খাবলৈ প্রস্তুত নাছিলোঁ। মই এই কথা তাইক খোলাখুলিকৈ কৈ দিছিলোঁ।

কথা হ'ল মি আৰ্ণ্‌শ্বই ল'ৰা ছোৱালীয়ে কৰা তামাচা বুজি নাপাইছিল। তেওঁ ল'ৰা-ছোৱালীৰ প্রতি সদায় কঠোৰ আছিল সিহঁতৰ ওচৰত অতি গহীন হৈ থাকিছিল। বুঢ়া বয়সত বেমাৰী হ'লত পিতাকৰ টিকিচ টিকিচ কৰে কিয়নো খংটো ঘনে ঘনে উঠিব লাগে আৰু অলপো কাটিহা সহিব নোৱৰা হ ব লাগে সেই কথাটোকে কেথেৰিনে নুবুজে। ডেকা বয়সতো বাপেকৰ তাই তেনেকুৱা দেখা নাছিল।

খিটখিটিয়া বাপেকৰ গালি গঞ্জনা তিৰস্কাৰবোৰ অনবৰত খাই খাই, কেথেৰিনৰ মূৰত এটা দুষ্ট বুদ্ধি খেলালে। আমি আটায়ে গোট খাই একেলগে তাইক বকিলে তাই বৰ স্ফূৰ্ত্তি পাইছিল। তেনে অৱস্থাত তাই আমাক বেপৰোৱা ভাব এটা চকুৰে মুখে ফুটাই দেখুৱাইছিল। মুখে মুখে জবাবো দিছিল। জোচেফে সোঁৱৰাই দিয়া বাইবেলৰ অভিশাপবোৰৰ কথা ইতিকিং কৰি উৰাই দিছিল। মোক জোকাইছিলে আৰু দেউতাকে যিটো কথা আটাইতকৈ বেয়া পাইছিলে ঠিক সেইটোকে কৰিছিলে— অর্থাৎ ভুৱা উদ্ধতালিৰ সুৰত দেউতাকক শুনাই শুনাই কৈছিল যে হিথ্‌ক্লিফৰ ওপৰত তেওঁৰ স্নেহৰ কর্তৃত্বতকৈ তাইৰ কর্তৃত্ব আছিল বেছি। তাই দেউতাকৰ খং তোলাবলৈ তেওঁ শুনাকৈ কৈছিল বোলে হিথ্‌ক্লিফে তাই কৰিবলৈ কোৱা যি কোনো কামকে কৰে কিন্তু পিতাকে কৰিবলৈ কোৱা কাম তাৰ মন গলেহে কৰে। দেউতাকেও তাইৰ কথাকে সঁচা বুলি মানি লৈছিল।

দিনৰ দিনটো যথেচ্ছা অমুৰি উদ্ভালি কৰি থাকি কেতিয়াবা তাই ভালৰি লগাবলৈ ওচৰ চাপিলে দেউতাকে কয় 'নালাগে কেথি মোৰ ওচৰ নাচাপিবি। তোক মই মৰম কৰিব নোৱাৰোঁ। তই তোৰ কৰায়েৰতকৈয়ো অধম। যা প্রার্থনা কৰগৈ আৰু

ভগবানৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা কৰগৈ। তোক যে তুলি তালি ডাঙৰ দীঘল কৰিলোঁ তাৰ বাবে বোধহয় মাৰে মযে এদিন অনুতাপ কৰিব লাগিব।

তেনেকুৱা পৰিস্থিতিত তাই, প্ৰথম অৱস্থাত কান্দি পেলাইছিল। কিন্তু ঘনে ঘনে ঘেকেটা খাই খাই তাই বৰ টান হৈ পৰিল। মই তাইক দোষ হৈছে বুলি স্বীকাৰ কৰি ক্ষমা খুজিবলৈ ক'লে তাই মোৰ কথা হাঁহি হাঁহি উৰুৱাই দিছিল।

এদিনাখন মিঃ আৰ্ণশ্বৰ এই ভৱলীলা সাং হ'ল। তেওঁৰ সমস্ত দুঃখ-যন্ত্ৰণাৰ ওৰ পৰিল। এদিন অক্টোবৰ মাহৰ গধূলি— জুহালৰ ওচৰৰ চৰী এখনত বহি থাকোঁতেই তেও শান্তিৰে শেষ নিশ্বাস এৰিলে।

সেইদিনা গধূলি বাহিৰত বতাহৰ অবিৰাম হোঁ হোঁৱনি চলি আছিল। প্ৰচণ্ড ধুমুহা বতাহ বলা যেন লাগিছিল। কিন্তু জাৰ নাছিল। আমি আটায়ে জুহালৰ কাষত বহি আছিলোঁ। মই জুহালৰ পৰা অলপ দূৰত বহি গোঁথাৰ কাম কৰি আছিলোঁ। মেজৰ ওচৰত বহি জোজেফে বাইবেল পঢ়ি আছিল। (কাম বন কৰি আজৰি হৈ, চাকৰ-বাকৰবোৰ সাধাৰণতে তেতিয়া একেলগ হয়)। কেথেৰিনৰ গা ভাল নাছিল। সেইবাবে তাই শান্ত আৰু নীৰব হৈ আছিল। তাই দেউতাকৰ আঠুতে মূৰ দি হেলান দি আছিল আৰু তাইৰ কোলাতে মূৰটো থৈ হিথক্লিফ মজিয়াতে শুই আছিল।

সেইদিনাৰ গধূলিটোৰ কথাবোৰ মোৰ ভালকৈ মনত আছে। টোপনি যোৱাৰ আগতে কেথেৰিনৰ ধুনীয়া চুলিখিনিত হাত বুলাই বুলাই তাইক তেও সুধিছিল— কেথি তই সদায় এইদৰে এজনী ভাল ছোৱালী হ'ব নোৱাৰ কিয় ? ক'ৰবাত কাচিৎ তাই শান্ত হৈ থকা দেখিলে দেউতাকে বৰ ভাল পাইছিল।

দেউতাকৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত তাই নিজৰ মুখখন দেউতাকৰ মুখৰ ওচৰলৈ নি হাঁহি হাঁহি টপৰাই সুধিছিলে 'পিতা তুমিনো সদায় ভাল মানুহ হ ব নোৱাৰানে ? কিন্তু প্ৰশ্নৰ লগে লগে পিতাকৰ খং উঠা দেখি তাই তেওৰ হাতখনত চুমা এটা খাই মৰমেৰে ক'লে যে তাই গান গাই গাই তেওক শুৱাই থ'ব। তাই অতি মৃদু কণ্ঠে গান আৰম্ভ কৰিলে এসময়ত তেওৰ আঙুলিবোৰ তাইৰ হাতৰপৰা এৰাই গ'ল আৰু ডিঙিটো দোঁ খাই বুকুত লাগিল। তেওঁৰ টোপনি ভাগিব বুলি ভয় কৰি মই কেথেৰিনক গান গোৱা বন্ধ কৰি লৰচৰ নকৰাকৈ বহি থাকিবলৈ কলোঁ। পুৰা আধাঘণ্টা সময় আমি নিসাৰ সাৰে কটালোঁ। আমি আৰু বেছি সময় সেইদৰেই কটালোঁহেঁতেন কিন্তু ইতিমধ্যে জোজেফে তাৰ আধ্যা সামৰি আৰ্ণশ্বৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে যে সি গৰাকীক জগাই দিব— তেওৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ আছে, আৰু প্ৰাৰ্থনাৰ অন্তত সি তেওঁক বিচনাত শুৱাবলৈ নিব লাগিব। সি আগবাঢ়ি আহি তেওক মাতিলে কান্ধত হাত দি লাহে লাহে জোকাৰিও দিলে কিন্তু তেওৰ লৰচৰ নাই। সেইবাবে সি মম এডাল আনি তাৰ পোহৰত গৰাকীৰ মুখলৈ চালে।

সি মমডাল আঁতৰাই থওতে মোৰ মনটো চেবালে। ল ৰা-ছোৱালীহালৰ প্ৰত্যেকটোকে গাত ধৰি ধৰি সৰু সৰুকৈ সি ওপৰৰ মহলালৈ যাবলৈ ক'লে। হাই উৰুমি

কৰিবলৈ হাক দিলে। সিহঁতক অকলেই প্ৰাৰ্থনা কৰিবলৈ ক'লে—তাৰ কিবা কাম কৰিবলৈ থকা বুলি সি সিহঁতক শুনালে।

কেথেৰিনে ক'লে যে তাই প্ৰথমতে পিতাকক শুভৰাত্ৰি জনাই যাব। এইবুলি কৈয়ে আমি হাক দিবলৈ নাপালোৱেই, তাই পিতাকৰ ডিঙি দুহাতেৰে মেৰাই ধৰিলে।

বেচেৰীয়ে কি হৈছে তৎক্ষণাত বুজি পালে আৰু চিঞৰ মাৰি দিলে 'পিতা ঢুকাল অ হিথক্লিফ। পিতা ঢুকাল।

লগে লগে দুয়োটাই হিয়া ধাকুৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে। মযো সিহঁতৰ লগতে কান্দোনত যোগ দিলোঁ। জোচেফে আমাক কন্দা কটা কৰা বাবে কৰ্কৰ্থনা কৰি ক'লে যে স্বৰ্গত সাধু গৰাকীৰ বাবে আমি হিয়ালি জিয়ালি কৰি কৰি কন্দাটো শোভনীয় কাম হোৱা নাই। জোজেফে মোক গাত বৰ চোলাটো সুমুৱাই লৈ গিমাৰটনলৈ গৈ ডাক্তৰজনক আৰু যাজকজনক মাতি আনিবলৈ ক'লে। ঠিক সেই মুহূৰ্তত ডাক্তৰৰে বা যাজকৰে প্ৰয়োজন কি মই ঠিক বুজি পোৱা নাছিলোঁ। তথাপিতো প্ৰবাল বতাহ বৰষুণ সত্বেও মই গ'লো। ডাক্তৰজনক মোৰ লগত লৈ মই ঘূৰি আহিলোঁ। যাজকজনে পিচদিনা পুৱা আহিব বুলি সমিধান দিলে।

ডাক্তৰজনক ঘটনাৰ আদ্যোপান্ত জোজেফেই কওক বুলি তেওঁলোকক তলৰ মহলাতে এৰি মই ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাৰ কোঠা পালোঁগৈ। সিহঁতৰ কোঠাৰ দুৱাৰখন কাণি দুৱৰীকৈ মেলা আছিল। তেতিয়া মাজনিশা পাৰ হৈছিল অথচ সিহঁতৰ কোনো শুবলৈ যোৱা নাছিল। কিন্তু সিহঁতৰ মন তেতিয়া কিছু শান্ত হৈছিল মই সান্ত্বনা দিবৰ প্ৰয়োজন নাছিল। কণ কণ প্ৰাণী দুটাই পৰস্পৰে পৰস্পৰক যিদৰেহে বুজনি দি আছিল যে শুনি মই বিস্ময়ত হতবাক হৈছিলোঁ। সিহঁতৰ সেই শিশুসুলভ আলাপত যেন এখন বিৰল স্বৰ্গৰাজ্যৰহে সৃষ্টি হৈছিল। সেই স্বৰ্গৰাজ্যৰ তুলনা কোনো যাজকৰ কল্পনাত কেতিয়াও প্ৰতিভাত হোৱা নাছিল। উচুপি উচুপি সিহঁতৰ কথা শুনি থাকোঁতে মোৰ মনলৈ এটা অভিলাষ বাৰে বাৰে আহিছিল— সেই অভিলাষ আছিল আমি আটাইকেইটা প্ৰাণী সেইখন ঘৰতে একেলগে মিলিজুলি শান্তি সম্প্ৰীতিৰে নিৰাপদে থকাৰ অভিলাষ।

৬

বাপেকৰ শেষকৃত্যৰ বাবে হিগুলে ঘৰলৈ ঘূৰি আহিছিল। লগতে সি ঘৈণীয়েক এঞ্জনীকো লৈ আহিছিল। আমি আটায়ে এই কথাত অতি আচৰিত হৈ গৈছিলোঁ। এই কথাটোকে লৈ ওচৰ-চুবুৰীযাইঁতবো সৰ্বপ্ৰকাৰ বু বা কৰাৰ সুন্দৰ সুযোগ মিলিছিল।

ঘৈণীযেকনো ক ৰ মানুহ, ক'ত উপজিছিল সেই কথা হিগুলেই আমাক এবো কোৱা নাছিল। বোধহয় তাই ধনী পৰিযালৰ ছোৱালী নাছিল। নামজ্বলা পৰিযালৰ ছোৱালীও তাই বোধহয নাছিল। নহ'লে তাইৰ লগত বিযাৰ কথা হিগুলেই বাপেকক নজনোৱাকৈ নাথাকিলহেঁতেন।

নিজৰ ফালৰ পৰা ঘৰখনত তেনেকৈ অশান্তি সৃষ্টি কৰা মানুহ তাই নাছিল। ঘৰখনত সোমাযেই, ঘৰখনত য'ত যিহকে দেখা পালে তাতে তাই উৎফুল্লিত হোৱা যেন লাগিছিল। শেষকৃত্যৰ বাবে কৰা যা যোগাৰ আৰু শবানুগমনকাৰী সকলৰ উপস্থিতিৰ বাদে ঘৰখনৰ পৰিবেশ আৰু পৰিস্থিতিও তাইৰ পচন্দ হৈছিল।

সেই সমযত তাইৰ কথা কাণ্ড দেখি তাইক মোৰ অলপ নিৰ্বোধ যেন লাগিছিল। তাই লৰালৰিকৈ তাইৰ কোঠালৈ সোমাল আৰু মোকো জোৰকৈ লগতে লৈ গ'ল। অথচ মই তেতিযা ল ৰা ছোৱালীহালক সজাই পৰাই উলিওৱাত ব্যস্ত হৈ আছিলোঁ। কপি কঁপি হাতৰ তলুৱা দুখনৰ এখন ইখনেৰে চেপা মাৰি ধৰি বাৰে বাৰে তাই মোক সুধিবলৈ লাগিলে গ লনে ? মানুহবোৰ গ লনে ?

তাৰ পিছত তাই মোক প্ৰায় উন্মাদ আবেশত ক বলৈ ললে যে শোক প্ৰকাশক ক'লা আচ্ছাদন দেখিলে তাই সহ্য কৰিব নোৱাৰে— মনটোত বৰ ছাটিফুটি লাগে। মাজে মাজে তাই উচপ খাই উঠিছিল। তাইৰ গাৰ কঁপনিও উঠিছিল আৰু শেহত গৈ তাই কান্দি দিলে। কি হৈছে বুলি মই সুধিলত ক'লে বোলে তাই ক ব নোৱাৰে। কিন্তু তাইৰ হেনো মৰাৰ কথা ভাবিলে বৰ ভয লাগে। তাইক দেখিলে মৰিবলৈ ওলোৱা ছোৱালী যেন মোৰ ভাব নহৈছিল। তাইৰ গাটো ক্ষীণ আছিল হয। মোৰোতো গাটো ক্ষীণ। মোক দেখিলেওতো কোনেও মৰিবলৈ ওলাইছো বুলি ভাবিব নোৱাৰে। তাইৰ গাভৰু বযস গাল মুখ তেজগোৰা। চকুহাল আছিল হীৰাৰ টুকুৰাৰ দৰে উজ্জ্বল। তাইৰ কেইটামান কথা মই মন কৰিছিলোঁ : খটখটি বগাই ওপৰলৈ উঠি আহোঁতে তাই ঘন ঘনকৈ উশাহ লৈছিল ওচৰে-পাঁজৰে সামান্য শব্দ হ'লেই তাইৰ গাত কঁপনি উঠিছিল আৰু মাজে মাজে অতিশয কষ্টেৰে দুই এটা কাহ মাৰিছিল। কিন্তু এই

লক্ষণবোৰে কিহৰ ইংগিত দিছিলে মই বুজা নাছিলোঁ। তাইৰ প্ৰতি সহানুভূতি দেখুউৱাৰ প্ৰবৃত্তিও মোৰ তেতিয়া হোৱা নাছিল। লকউদ মহাশয় আপুনি বোধহয় নাজানে অচিনাকি লোকে প্ৰথমতে নিজে আগবাঢ়ি আহি আমাৰ সৈতে মিলামিচা নকৰিলে আমি সাধাৰণতে নিজে উপযাচি গৈ তেওঁলোকৰ লগত হলিগলি নকৰোঁ।

আৰ্ণশ্ব বোপাটি ঘৰৰ পৰা আঁতৰি থকা তিনি বছৰহে হৈছিল তাৰ ভিতৰতে তেওৰ বহুত সলনি হৈ গ'ল। তেও বহুত ক্ষীণালে শেঁতাও পৰিলে। কথা বতৰা কোৱা আৰু সাজপাৰ কৰাৰ ধৰণো বহুত বেলেগ হ'ল। ঘূৰি আহিবৰ দিনাই তেও মোক আৰু জোজেফক পাকঘৰৰ পিচফালে থকা কোঠা এটাত থাকিবলৈ লবলৈ ক'লে। ঘাই ঘৰটো বোলে তেওক লাগিব। মজিয়াত কাৰ্পেট পাৰি আৰু বেৰত কাগজ মাৰি আছুতীয়াকৈ এটা সৰু কোঠা চ'ৰাঘৰ হিচাপে সজাবলৈ তেও ওলাইছিলেই পিচে বগা পাথৰৰ মজিয়াখন চিকচিকিয়া জুইশালখন ৰঙীণ থাল বাচন ৰখা ঠাকবোৰ বুবুৰৰ গৰাল আৰু আহল বহল ঠাইখিনি তেওঁৰ ঘৈণীয়েকৰ ভাল লগা দেখি সেইবোৰ সলনি কৰাৰ ভাবটো তেও বাদ দিলে।

নতুনকৈ চা চিনাকি হোৱা মানুহবোৰৰ মাজত ননদ এজনী পাই তাই বৰ খুচি হৈছিল। প্ৰথমে প্ৰথমে তাই অনবৰতে কেথেৰিনৰ লগত লাগ বান্ধ নোহোৱা অনেক ব'ৰে ভচহ কথাৰ মেল মাৰিছিল তাইক সাবটি ধৰি চুমা খাইছিল তাইক লগত লৈ অ'ত ত'ত ঘূৰি ফুৰিছিল আৰু বহুতো উপহাৰো দিছিল। পিচে এই সাদৰ লেৰেলিবলৈ সৰহ দিন নালাগিল। তাইৰ আচৰণ খিটখিটিয়া হ'বলৈ ধৰিলে আৰু লগে লগে হিণ্ডলেযো নিজৰ নিষ্ঠুৰ প্ৰকৃতিৰ পৰিচয় দিবলৈ ধৰিলে। হিথক্লিফৰ প্ৰতি বিৰাগ প্ৰকাশ কৰা কিবা এটা কথা শুনা মাত্ৰকতে তাৰ প্ৰতি থকা হিণ্ডলেৰ পুৰণা বিদ্বেষে পুনৰ উক দি উঠিছিল। হিথক্লিফক হিণ্ডলেই লগৰ পৰা খেদাই চাকৰৰ লগত থাকিবলৈ দিলে। স্থানীয় গীৰ্জাৰ সহকাৰী যাজকজনৰ ওচৰত সি লেখা পঢ়া শিকিছিল তাকো বন্ধ কৰি দিলে। অকল ইমানেই নহয় আন আন ল'ৰাৰ লগত তাক পথাৰত আনৰ সমানেই টান কাম কৰিবলৈকো লগালে।

হিথক্লিফে তাৰ এই লাঞ্ছনা প্ৰথমতে সহজভাবেই লৈছিল কাৰণ কেথেৰিনে নিজে শিকাখিনি তাক শিকাইছিল আৰু পথাৰলৈ গৈ তাৰ লগত ধেমালি ধুমুলাও কৰিছিল কামো কৰিছিল। কিন্তু দিনক দিনে আচাৰ ব্যৱহাৰত সিহঁত বৰ্বৰ প্ৰকৃতিৰ হৈ যাবলৈ ধৰা দেখা গ'ল। ডেকা অভিভাবক হিণ্ডলেই সিহঁতৰ কাৰ্য্য আৰু আচৰণৰ প্ৰতি কোনো মনোযোগেই নিদিয়ে। যি কৰে কৰক মাত্ৰ তেওঁৰ পৰা দূৰত থাকক— এই মনোভাব। দেওবাৰে দেওবাৰে সিহঁত দুটা গীৰ্জালৈ যায় নে নাযায় আনকি সেই কথাৰো তেও খবৰ নাৰাখে। গীৰ্জাৰ দেওবৰীয়া প্ৰাৰ্থনাত হিথক্লিফ আৰু কেথেৰিন অনুপস্থিত হ'বলৈ ধৰা দেখি সহকাৰী পাদুৰীজন আৰু জোজেফেহে কথাটো হিণ্ডলেৰ কাণত পেলালে। এৰো কথাৰে খা-খবৰ নাৰাখে বুলি তেওঁলোকে নবীন মুৰব্বীজনক গৰিহণাও দিলে। অভিযোগ শুনি হিণ্ডলেই হিথক্লিফক বেচ এবেতন দিবলৈ (বেতেৰে

কোবাবলৈ) আৰু কেথেৰিনক দুপৰীয়াৰ সাজ আহাৰ আৰু নিশাৰ সাজৰ মাজত একো খাবলৈ নিদিবলৈ আদেশ দিলে।

বিস্তীৰ্ণ পতিত বনভূমিত লৰি ঢাপৰি ফুৰাটো আছিল সিহঁত দুটাৰ বাবে আটাইতকৈ ডাঙৰ চখ। পুৱাতে ওলাই গৈ দিনৰ দিনটো সেইদৰে কটোৱাটো সিহঁতৰ অভ্যাসত পৰিণত হৈছিল। তাৰ বাবে শাস্তি বিহিলে সিহঁতে তালৈ ভ্ৰূক্ষেপেই নকৰা হ'ল। পাদুৰী মহাশয়ে কেথেৰিনক মুখস্থ কৰিবলৈ বাইবেলৰ পাঠ দেখুৱাই দিয়ে কিন্তু দিয়াতেই থাকে। জোজেফে হিথ্‌ক্লিফক নিজৰ হাতৰ বিষ উঠাকৈ পিটে কিন্তু একো লাভ নহয়। দুযোটা লগালগি হ'লেই আন আটাইবোৰ কথা সিহঁতে পাহৰি যায়। বহুত সময়ত সিহঁতে প্ৰতিশোধ লবৰ বাবে দুষ্টামি কামৰ কথাও আলচ কৰিছিল। তেতিয়াতো আন কথা মনত ৰখাৰ প্ৰশ্নই নুঠে। সিহঁতৰ উদ্ভগুলি আৰু বেপৰোৱা আচৰণ দিনক দিনে চৰি যোৱা দেখি মই মনত বৰ কষ্ট পাইছিলোঁ। সিহঁতৰ ওপৰত মাত মাতিবলৈকো মই সংকোচ কৰিছিলোঁ। এটা কথাত মোৰ ভয় হৈছিল। ল ৰা-ছোৱালীহালক মৰমৰ চকুৰে চাওতা এনেযে মোৰ বাহিৰে কোনো নাই। মই শাসনৰ সুৰত কিবা কথা শুনালে সিহঁতৰ ওপৰত থকা মোৰ কৰ্তৃত্বকণো জানোচা নাইকিয়া হৈ যায়। মোৰ ভয় হৈছিল সেইবুলিযেই।

এদিন দেওবাৰ এটাত সন্ধিয়া পৰত সিহঁত দুটাক চ'ৰাঘৰীয়া কোঠাৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিয়া হ'ল। অলপ হৈ চৈ কৰিছিলে নে তেনেকুৱা কিবা সামান্য কথাতে সেই শাস্তি বিহা হ'ল। গধূলিৰ সাজ খাবৰ পৰত মই সিহঁত হালক মাতিবলৈ গ'লোঁ কিন্তু ক'তো নাপালোঁ।

সিহঁত দুটাক বিচাৰি ঘৰটো তলে ওপৰে চলাথ কৰিলোঁ আগচোতাল পিচচোতাল ঘোঁৰাশাল সকলোতে পিটিপিটিকৈ বিচাৰিলোঁ কিন্তু ক'তো সিহঁতক পোৱা নগ'ল। খঙৰ প্ৰকোপত হিণ্ডলেই আমাক দুৱাৰ বন্ধ কৰি থবলৈ ক'লে— ৰাতি সিহঁত আহি সোমাব খুজিলেও দুৱাৰ খুলি দিয়া নহ ব।

ঘৰৰ বাকী বেইটা প্ৰাণী টোপনিত পৰিলগৈ। মই শুবলৈ যাব পৰা নাই। মনটো খুদুৱাই আছে। নিষেধ সত্ত্বেও সিহঁত দুটা ঘূৰি আহিলে দুৱাৰ খুলি ভিতৰলৈ সোমাবলৈ দিয়াৰ অভিপ্ৰায়েৰে মই খিৰিকি এখনৰ এপাট খুলি বাহিৰলৈ মূৰ উলিযাই, কাণ উনাই চাই আছোঁ। বাহিৰত ছিপ ছিপ কৰে বৰষুণ দি আছে। কোনোবাই মাতিলেও সহজে নুশুনি।

খন্তেক পৰ এইদৰে চাই থাকোঁতেই, ৰাস্তাইদি কোনোবা অহাৰ শব্দ মই শুনিবলৈ পালোঁ পিচমুহূৰ্ত্তে হাতত লণ্ঠন এটা লৈ কোনোবা এজন পদূলিযেদি সোমাই অহা দেখিলোঁ।

মূৰত চাদৰ এখন মেলি লৈ মই লৰালৰিকৈ দুৱাৰ খুলি ওলাই গ'লোঁ। দুৱাৰত টুকুৰিয়াই হিণ্ডলেক জানোচা সিহঁতে জগাই দিযে সেইটোৱে আছিল মোৰ চিন্তা। ওলাই গৈ দেখিলোঁ হিথ্‌ক্লিফ অকলে। লগত কেথেৰিনক নেদেখি মোৰ বুকুখন চিৰিং কৰি গ'ল।

'কেথেৰিন আইটি ক'ত ? মই তপতে তপতে সুধিলোঁ 'ক'তো একো অঘটন হোৱা নাই নহয় ?

'তাই থ্রাচক্রচ গ্রেঞ্জত আছে। হিথক্লিফে উত্তৰ দিলে। 'ময়ো বৈ গলোঁহেঁতেন কিন্তু থাক বুলি কোৱাৰ শিষ্টাচাৰকণ সেইঘৰৰ মানুহৰ থাকিলেহে।

'তোৰ হ'বই লাগে মই খঙেৰে ক'লো 'তোক ইযাৰ পৰা একেবাৰে উলিয়াই নপঠিয়ালে তোৰ সুত নালাগিছে দেখিছোঁ। থ্রাচক্রচ গ্রেঞ্জ'ত যে ওলালিগৈ তহঁতক পাইছিলে কিহে ?

'নেলী আগতে মোক তিতা কাপোৰবোৰ সলাই লবলৈ দে তাৰ পিছত সকলো কথা ক'ম হিথক্লিফে ক'লে।

গৃহস্থৰ যাতে টোপনি নাভাগে সেই বিষয়ে মই তাক সাৱধান কৰি দিলোঁ। মমডাল মই নুমাই দিলোঁ। সি কাপোৰ সলাবলৈ লৈ কৈ গ'ল

'কেথেৰিন আৰু মই মুকলি মনেৰে বাহিৰত এপাক ফুৰি আহোঁ বুলি কাপোৰধোৱা ঘৰটোৰ পৰা মনে মনে ওলাই গৈছিলোঁ। থ্রাচক্রচ গ্রেঞ্জ'ৰ চাকিবোৰ জ্বলি থকা দেখি আমি ওচৰ চাপি গ'লোঁ— বোলো চাওঁৱেইচোন ৰবিবাৰৰ সন্ধিয়াবোৰনো ইহঁতে কিদৰে কটায ! ল'ৰা ছোৱালীবোৰে বাৰান্দাৰ একুৰত থিয় হৈ কঁপি কঁপি বাইবেলৰ পাঠ অভ্যাস কৰে নে নকৰে। আৰু সেই সময়ত মাক-বাপেক হালে খাই বৈ জুহালৰ গুৰিত বহি আপোনমনে নাচিবাগি আৰু গাই মেলি জুইৰ আঙণিৰ দৰে চকু ৰঙা কৰে নে নকৰে। কৰে বুলি ভাবিছ নেকি ? নে সিহঁতে ধৰ্মোপদেশকে পঢ়ে নে বাইবেলৰ পাঠ ভালদৰে আয়ত্ত কৰিব নোৱাৰিলে ঘৰৰ লগুৱাই বাইবেলত থকা নাম কিছুমানকে মুখস্থ কৰিবলৈ লগাই দিয়ে আৰু তাকে কৰিবলৈ লাগি যায় ?

'মই ভবাত তেনে হ'ব নালাগে মই ক'লোঁ। 'সিহঁত ল'ৰা ছোৱালীকেইটা ভাল আৰু নিজৰ উদ্ভগুলিৰ বাবে তহঁতৰ দৰে ঘেকেটি খোৱা নহয়।

সি ক'লে 'নেলী তই আবোল তাবোল গাবলৈ থ। তোৰ কথাৰ কোনো যুক্তি নাই। ৰাদাৰিং হাইটচ ৰ পৰা আমি বাগিচালৈ কোবাকুবিকৈ প্ৰায় দৌৰাৰ দৰে বাট লৈছিলোঁ— একেবাৰে পোনে পোনে বাটত ক'তো ৰোৱাও নাছিলোঁ। কেথেৰিনৰ আছিল সুদা ভৰি সেইবাবে তাই একেবাৰে পিচ পৰি গ'ল। কালিলৈ বৰফৰ দ খাদত তাইৰ চটি জোতাযোৰ তই বিচাৰিবগৈ লাগিব। আমি ঢাপৰ ভগা পটি এটাইদি কোনোমতে চুচুৰি বাগানত সোমাই, আন্ধাৰত খেপিযাই খেপিযাই আগুৱাই গৈ শোৱনি কোঠাৰ খিৰিকি এখনৰ তলত থকা ফুলৰ টাব এটাত বহিলোঁগৈ। খিৰিকিখন তেতিয়াও জপোৱা নাছিল পৰ্দ্দাবোৰো পুৰাকৈ টনা নাছিল সেইবাবে ভিতৰৰ পৰা অলপ পোহৰ সেইখিনি ঠাইত পৰিছিল। খিৰিকিৰে জুমি চাই আমি ভিতৰখন দেখা পালোঁ। কি যে সুন্দৰকৈ সজোৱা ! মজিয়াত ৰঙীণ কাৰ্পেট পৰা চকী মেজবোৰো ৰঙীণ ঢাকনিৰে ঢকা । ওপৰৰ চিলিংখন ঢক ঢক কৰে বগা দাঁতি কেইটাত দীঘল

দীঘল সোণালী আঁচ টনা। মজিয়াৰ মাজভাগত মিহি ৰূপালী তাঁৰত ওলমি আছিল কাচৰ সৰু সৰু ঘূৰণীয়া গুটি কিছুমান। পাতল পোহৰত সেইবোৰ যে ইমান ধুনীয়াকৈ জিলিকি আছিল ! বৃদ্ধ লিণ্টন দম্পতীক তাত আমি দেখা পোৱা নাছিলোঁ। এডগাৰ আৰু তাৰ ভনীয়েকজনী আপোন খুচিমতে তাত আছিল। তেনে আৰামত থাকিবলৈ পাই সিহঁত সুখী হোৱা নাছিলনে ? আমি হ'লে স্বৰ্গসুখ পোৱা বুলি ভাবিলোহেঁতেন । এতিয়া বাৰু অনুমান কৰি কচোন— তোৰ সেই ভাল ল'ৰা-ছোৱালীহঁতে কি কৰি আছিল ? ইজাবেলাই— ইজাবেলাৰ বয়স বোধহয় এঘাৰ বছৰ হ'ল নহয়নে ? আমাৰ কেথীতকৈ সৰু তাই— ইজাবেলাই কোঠাটোৰ এমূৰত বহি কান্দি আছিল— বন্দা বুলি ক'লে ঠিক কোৱা নহ'ব চিঞৰত গগণ ফালি আছিল যেন কোনোবা ডাইনীয়ে তাইৰ গাত তপত লোৰ শলাহে সুমুৱাই দিছে। এডগাৰে জুহালৰ ওচৰত বহি উচুপি আছিল। সিহঁতৰ বোধহয় কিবা কাজিয়া লাগিছিল। বুৰ্বক কেইটা ক'ৰবাৰ। বোধহয় কুকুৰটো লৈয়েই ককায়েক-ভনীয়েকৰ মাজত কাজিয়া। দৃশ্যটো দেখি আমাৰ যে ইমান হাঁহি উঠিছিল। বেচেৰাহঁতলৈ পুতৌ হৈছিল। কেথেৰিন আৰু মোৰ মাজত কিবা এটা বস্তু লৈ কাজিয়া হোৱা কেতিয়াবা দেখিছ ? কেতিয়াবা দেখিছ আমাক গোটেই কোঠাটো ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ লণ্ডভণ্ড কৰি মাটিত বাগৰি কান্দি কাটি চিঞৰি বাখৰি তামাচা কৰা ? নালাগে নালাগে। হেজাৰটা জীৱনৰ বিনিময়তো মোক থ্রাচক্রচ গ্ৰেঞ্জৰ সুখ নালাগে— মোৰ ইয়াতেই ভাল। আৰু কি তাত গৈ পৰ্বত শিখৰৰ পৰা জোজেফক তললৈ দলিয়াই দিয়াৰ সুবিধা পালেও বা হিণ্ডলেৰ তেজেৰে চোতালখন ৰাঙলী কৰিবলৈ সুযোগ ওলালেও মই এইখন ঘৰ এৰাত নাই কিন্তু।

'চুপ । চুপ । কি কথাবোৰ কৰ অ । বুলি মই মাজতে মাত মাতিলোঁ। 'আচল কথাটো চোন হিথক্লিফ তই মোক কোৱাই নাই। কেথেৰিনক এৰি থৈ আহিব লগা হ'ল কেনেকৈ ?

'মই যে এইমাত্ৰ ক'লো যে এডগাৰহঁতৰ অৱস্থাটো দেখি আমাৰ হাঁহি উঠিছিল বুলি— সিহঁতে আমাক হাঁহা শুনিলে আৰু শুনিয়েই কাঁড় এৰোপাট অহাদি আহি দুৱাৰমুখ পালেহি। খন্তেক পৰ একেবাৰে নিমাত নিতাল হৈ সিহঁত ৰ'ল কিন্তু পিচ পাকতে 'আই ঔ 'বোপাই ঔ বুলি সিহঁতৰ কি গগণভেদী দেদাউৰি। 'মা ক'ত আছা ইয়ালৈ আহা ঔ পিতাই ঔ কি যে চিঞৰ বাখৰ ! সিহঁতক ভয় খুৱাবলৈ বুলি আমিও বিকট চিঞৰ মাৰিবলৈ লাগি গ'লোঁ কিন্তু বেছি পৰ আমি তাত নৰলোঁ কাৰণ কোনোবাই দুৱাৰ খোলাৰ শব্দ আমাৰ কাণত পৰিল। আমি ভাবিলো এতিয়া পলোৱাহে কথা। যেই চিন্তা সেই কাম। মই কেথিক হাতত ধৰি টানি লৈ দৌৰিবলৈ ধৰিলোঁ। তাইকো লগে লগে দৌৰিবলৈ ক'লো। তাই কিছুদূৰ মোৰ লগে লগে দৌৰিছিল কিন্তু এবাৰ কিবা প্ৰকাৰে পিচল খাই তাই বৰফত পৰি গ'ল। মই পিচে অলপ আগে আগে দৌৰিয়েই থাকিলোঁ। তাই যে পৰি গ'ল মই গমেই পোৱা নাছিলোঁ। পৰি গৈ তাই মোক চিঞৰি চিঞৰি ক'লে 'দৌৰ হিথক্লিফ দৌৰ। যিমান

পাৰ দৌৰি থাক। এইবোৰে সিহঁতৰ মস্ত কুকুৰটো মোৰ গাত লগাই দিছে, আৰু এযাসি মোক কামোৰ মাৰি ধৰি আছে।

'বুজিছ নেলী দৈত্যৰ দৰে সেই কুকুৰটোৱে কেথিৰ সৰু গাঠিত কামোৰ মাৰি ধৰিছিলে। তাৰ নাকীসুৰৰ গেঙনিও মোৰ কাণত পৰিছিল। কেথিয়ে কিন্তু অত্ৰাহি হৈ চিএঞৰা নাছিল। তেনে কামকৰা লোক তাই নহয়। কুকুৰে কামোৰ মাৰি ধৰাৰ কথা নালাগেই, বলীয়া গৰু এজনীৰ দুই শিঙৰ মাজত বহুৱাই দিলেও প্ৰাণকাতৰে চিএঞৰিবলৈ তাই নাযায়। মই পিচে চিএঞৰিছিলোঁ যিমান পাৰি সিমানে শাও শপনি উজাৰি দিছিলোঁ আৰু ওচৰ পাই, কুকুৰটোৰ দুপাৰি দাঁতৰ মাজত শিল এটা হেচি ভৰাই দিছিলোঁ। শিলটো তাৰ ডিঙিৰ নলীযেদি ভিতৰলৈ ঠেলি দিবলৈ মই প্ৰাণপণে চেষ্টা কৰিছিলোঁ। তেনে সময়তে চাকৰ নামৰ জানোৱাৰ এটা হাতত লেম এটা লৈ সেইখিনিত হাজিৰ হ'লগৈ। কুকুৰটো আঁতৰাওক চাৰি সি তাক কামোৰটো এৰি নিদি ধৰি থাকিবলৈহে লগাই দিলে।

ধৰি থাক স্কালকাৰ ধৰি থাক ঢিলাই নিদিবি বুলি সি কুকুৰটোক লগাই দিলে। পিচে স্কালকাৰে কি কৰি আছে দেখি তাৰ সুৰটো অলপ সলনি হ'ল। কুকুৰটোৰ গলত টেঁপা মাৰি ধৰি উশাহ লব নোৱৰা কৰি তাক কেথিৰ সৰু গাঠিৰ পৰা আঁতৰাই নিয়া হ'ল। এৰুৱাই দিওঁতে তাৰ প্ৰকাণ্ড ৰঙা জিভাখন আধাফুট মান দীঘলকৈ ওলমি পৰিছিল তাৰ কোৱাৰিৰ পৰা টোপ টোপকৈ বৈচা তেজৰ টোপাল সৰিছিল।

চাকৰটোৱে কেথিক তুলি ধৰিলে তাই একেবাৰে ক্লান্ত আৰু পীড়িত হৈ পৰিছিল। ভয়ত নহয় যন্ত্ৰণাত। সি তাইক ভিতৰলৈ লৈ গ'ল। মযো পিচে পিচে গ'লোঁ। মোৰ মুখত অশ্ৰাব্য গালি আৰু প্ৰতিশোধৰ ভাবুকি।

দুৱাৰমুখৰ পৰাই লিণ্টনে কি হৈছে বুলি সুধিলে।

'স্কালকাৰে সৰু ছোৱালী এজনী কামুৰিছে আৰু তাইৰ লগতে সৰু ল'ৰা এটাও আছে। এই বুলি কওঁতে সি মোৰ গাত খামোচ মাৰি ধৰি আছিল। 'দেখাত একেবাৰে অচিনাকি ল'ৰা। কিজানি ডকাইতহঁতে ইহঁতক সকলো শুই নি পালি দিলে ভিতৰৰ পৰা দুৱাৰ খুলি দিবলৈ বুলি খিৰিকিৰে ভিতৰলৈ সুমুৱাই দিবলৈ চাইছিল। তেতিয়াতো ডকাইতহঁতে বিনা আয়াসে আমাক আটাইবোৰকে মাৰিব পাৰিলেহেঁতেন। মুখৰ বাচ বিচাৰ নথকা হাৰামজাদা চোৰ চুপ কৰ তই। তই জাননে এই কামৰ বাবে তই ফাঁচী কাঠত ওলমিবি। লিণ্টন মহাশয় আপোনাৰ বন্দুকটো পেলাই নথব, উলিযাওক।

কুবুধিয়া বুঢ়াই ক'লে 'পেলাই থোৱাৰ কথাই নুঠে। কালি মই মোৰ ভাৰাখিনি পাইছোঁ বুলি এই বদমাচ কেইটাই নিশ্চয় জানে। সিহঁতে মোক ঠগাব পাৰিব বুলি ভাবিছিল। আহ, ভিতৰলৈ আহ। সেই হালবো লৈ আহ। সিহঁতক মই অলপ সোধ-পোচ কৰিব লাগিব। জন শিকলিডাল খুটা এটাত বান্ধ জেনি স্কালকাৰক অলপ পানী দে। এজন বিচাৰপতিক ঠগাবলৈ আহে, তাতে আকৌ নিজৰ ঘৰতে আকৌ

আজিৰ ৰবিবাৰৰ শুভ দিনটোতে। আকলটোতো কম নহয়। মেৰী মোৰ বুকুৰ বান্ধৈ চাওঁ এইপিনে অকণমান আহঁাচোন। ভয় কৰিব নালাগে। এই বদমাচটো এটা সৰু ল'ৰাহে। তথাপিতো তাৰ দুষ্ট স্বভাবটো মুখত ফুটি উঠিছেই। সাপৰ আৰু খলৰ সৰু বৰ কি আছে ? এই পাষণ্ডক এতিয়াই লগে লগেই ফাঁচীত ওলোমাই দিলেই দেশৰ দহৰ মংগল হ ব। ডাঙৰ হৈ ই ৰাইজৰ কিমান কি অপকাৰ যে নকৰিব কাৰ সাধ্য জানে।

এইবুলি কৈয়েই বুঢ়াই মোক টানি চাকিৰ পোহৰলৈ লৈ গ'ল। মিচেচ লিণ্টনে বিত চকুযোৰ লগাই লৈ মোলৈ চালে আৰু চায়েই আতংকত শিয়ৰি উঠিল। ভয়াতুৰ ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাও ওচৰ চাপি আহিল। ইজাবেলাই থেও লগাই লগাই ক'লে

'ভয়ংকৰ বস্তু এইটো পিতা। তাক মাটিৰ তলৰ কোঠাটোত বন্ধ কৰি থোৱা। মোৰ পোহনীয়া ডৰিকটো চুৰ কৰি নিয়া সৰবজানৰ পুতেকটো যে ই ঠিক তাৰে নিচিনা দেখিবলৈ। নহয়নে বাৰু এডগাৰ ?

'সিহঁতে মোক চাইচিতি থাকোঁতেই, কেথি ওচৰ চাপি আহিল। একেবাৰে শেষৰ কথাষাৰ তাইৰ কাণত পৰিছিল। তাই হাঁহি দিলে। এডগাৰ লিণ্টনে বহুত পৰ থৰ লাগি চাই থকাৰ পিচত তাইক চিনি পালে। সিহঁতে আমাক গীৰ্জাত লগ পায নহয। বাহিৰত অৱশ্যে আমাৰ লগালগি তেনেকৈ প্ৰায় নহয়েই।

এডগাৰে মাকৰ কাণত ফুচফুচাই ক'লে এইজনী আৰ্ণশ্ব আইটিহে। চাচোন চা স্কালকাৰে তাইক কেনেকৈ কামুৰিলে— এতিয়াও তেজ বৈ আছে।

'আৰ্ণশ্ব আইটি ? কব কি ? হ বই নোৱাৰে বাজে কথা। আৰ্ণশ্ব আইটিয়ে এটা অঘৰী পোৱালীৰ লগত গাও ফুৰি ফুৰিব ? পিচে হয়োচোন বেচেৰীয়ে শোক সূচক ক'লা কাপোৰ পিন্ধি আছে ! এ হয হয আৰ্ণশ্ব আইটিয়েই হয। ইস্ ছোৱালীজনী ওৰে জনমটোলৈ লেঙেৰী নহ'লেই ৰক্ষা।

এড্গাৰে মোৰ পৰা ঘূৰি কেথেৰিনৰ পিনে চাই ক'লে 'আৰু ককায়েকটোৰ কাণ্ড চা— কেনে অক্ষমণীয় অমনোযোগিতা সি দেখুৱাইছে। শ্বিলডাৰ্চে মোক কৈছে নহয় (শ্বিলডাৰ্চক চিনি পাব নহয় ? তেও স্থানীয় গীৰ্জাৰ যাজক) সি তাইক একেবাৰে গুৰু গোঁসাই নামানি বেপৰোৱা হৈ ডং ডং কৰে ঘূৰি ফুৰিবলৈ দিয়ে। কিন্তু এইটো ইয়াত কোন ? এইটোৰ লগ তাই ললে কিয় ? অ বুজিছোঁ বুজিছোঁ এইটি হ'ল আমাৰ সেই কাল হোৱা ওচৰ চুবুৰীযাজন যে তেওঁ লিভাৰপুলৰ পৰা বুটলি অনা 'আজব চীজ'টো। এটা পোৱালী লস্কৰ— বোধহয আমেৰিকান বা স্পেন দেশীয় কোনোবা পৰিত্যক্ত বালক।

ভদ্ৰ মহিলাই মাত লগালে 'যেয়ে নহওক লাগে সি মুঠতে এটা দুষ্ট ল ৰা। ভাল মানুহৰ ঘৰত থাকিবৰ ই লায়ক নহয। তাৰ মুখত কি কথা ওলাইছিল তই শুনিলিনে ? মোৰ ল ৰা-ছোৱালীয়ে এনেবোৰ মাতকথা শুনিবলৈ পাব লগা হ'ল। মই বৰ দুখ পাইছোঁ।

'তই আক খং নাখাবি নেলী— মই এবো অবাইচ মাত মতা নাছিলোঁ। মই আকৌ শাওশপনি দিবলৈহে লাগি গৈছিলোঁ। ৰবাৰ্টক ক'লে মোক তাৰপৰা আঁতৰাই নিবলৈ। কেথিও নগ'লে মই নাযাও বুলি মই জেদ ধৰিলোঁ। পিচে সি মোক বাগানখনলৈ চোচোৰাই লৈ গ'ল। মোৰ হাতত এটা লেম জোৰকৈ গুজি দিলে ক'লে বোলে আৰ্ণশ্বক মোৰ সমস্ত কীৰ্ত্তিকলাপৰ কথা লগাব আৰু সেই কেইটা কথা কৈয়েই মোক এতিযা যা গৈ বুলি কৈ দুৱাৰখন লগে লগে বন্ধ কৰিযেই দিলে।

পৰ্দাবোৰ এচুকত বোচাই থোৱা আছিল। এইবাৰ মই চোৰাংচোৱাগিৰি কৰোঁ বুলি লাগিলোঁ। কাৰণ কেথেৰিন ঘূৰি আহিব খুজিলে সিহঁতে তেওক যদি ওলাই আহিবলৈ দিব নোখোজে তেন্তে মই মনে মনে ঠিক কৰিছিলোঁ যে সিহঁতৰ খিৰিকিৰ আয়না মই ভাঙি চূৰ্ণাকৃত কৰি দিম।

খিৰিকিৰ একোণেদি জুমি চাই দেখিলোঁ কেথেৰিন কোমল গাদী পৰা চকী এখনত শান্তভাৱে বহি আছে। আমি ওলাই যাওঁতে গোৱালনী ছোৱালীজনীৰ বৰ চোলাটো খুজি লৈ গৈছিলোঁ কেথেৰিনে সেইটো পিন্ধি আছিল। লিণ্টন পত্নীয়ে সেইটো এতিযা সোলোকোৱালে। তেও মূৰ জোকাৰি জোকাৰি কেথেৰিনৰ লগত কথা পাতি থকা মই দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। হেজাৰ হওক তাইতো এজনী গাভৰু ছোৱালী। সিহঁতে তাইৰ প্ৰতি আৰু মোৰ প্ৰতি কৰা ব্যৱহাৰৰ মাজত পাৰ্থক্য আছিল। তাৰ পিচত দেখিলো যে চাকৰণীজনীযে এচৰিয়া গৰমপানী আনি তাইৰ ভৰি ধুৱাই দিছে। লিণ্টন মহাশয়ে এগিলাচ সুস্বাদিত শ্যেৰী বাৰী কেথিক দিলে। ইজাবেলাই এৰাঁহী পিঠাও তাইৰ কোচত বাকি দিলে। এডগাৰে হাঁ কৰি মুখ মেলি অলপ আঁতৰৰ পৰা দৃশ্যটো চাই আছিল। পিচত সিহঁতে তাইৰ ডাঠ চুলিকোচা মেলি ফণিযাই শুকুৱালে। এইখিনি কৰা হলত সিহঁতে তাইক আজোখা চটি যোতা দুপাত ভৰিত সুমাবলৈ দিলে আৰু চৰকী লাগোৱা চকী এখনত বহুৱাই জুহালৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল। তাই বেচ স্ফূৰ্ত্তিত আছিল। তাইক খাবলৈ দিয়া বিস্কুটবোৰ তাই কণমানি কুকুৰ পোৱালী এটা আৰু স্কালকাৰলৈ দলিয়াই আছিল। এতিযা তাই এহাতে খাইছে আনহাতে সেই একটা দৈত্য যেন কুকুৰ স্কালকাৰৰে নাকত ধৰি চেপি আছে। তাইৰ প্ৰফুল্লিত অৱস্থা দেখি লিণ্টন দম্পতীৰ মুখলৈ যেন পানী আহিল— কেথেৰিনৰ মৰম লগা মুখখনৰ প্ৰতিবিম্ব যেন তেওঁলোকৰ মুখত ফুটি উঠিছিল। দেখিলো যে তেওঁলোক কেথিৰ নীৰৱ প্ৰশংসাত বিভোৰ হৈ পৰিছে। আমাৰ কেথি সিহঁতকৈ বিমান ওপৰৰ— তাই পৃথিৱীৰ আন সকলোৰে ওপৰত। নহয় জানো নেলী ? তই কি কৱ ? সিহঁতনো বাৰু কেথিৰ জোৰৰ নে ?

তাৰ গাত লেপখন টানি দি আৰু চাকিটো নুমাবলৈ লৈ মই ক'লো 'তই ভবাৰ দৰে এই আধ্যাৰ ইমানতে সামৰণি নপৰে। হিথক্লিফ তোৰ আৰু শুধৰণি নহ'ল। মিঃ হিণ্ডলেই এতিয়া কি কৰে চাই থাক। কথা অলপত নৰ'ব।

মই কোৱা কথা ফলিয়ালে। মই কোৱাতকৈ বেছিকৈহে ফলিয়ালে। ঘটনাৰ

আদ্যোপান্ত শুনি আৰ্ণশ্বি একেবাৰে জ্বলিপকি উঠিল। যি হ্ বৰ হ্ ল দু'যোঘৰৰ মাজৰ কথাটো আৰু বেযালৈ নাযাওক বুলি ভাবি লিণ্টন মহাশয়ে পিচদিনা আমাৰ ঘৰত এপাক মাৰিও গলহি। আৰ্ণশ্বিই নিজৰ পৰিযাল যিটো গতত চলাইছে, সেই বিষয়েও তেওক এজাউৰি বেচকৈ শুনালে। ফলত তেতিয়াৰ পৰা তেও অলপ বেছি হুচিয়াৰ হ্ বলৈ ললে।

হিথ্‌ক্লিফৰ ভাগ্যত মাৰ কিল এবো নপৰিল কিন্তু তাক কোৱা হ্'ল যে কেথৰিন আইটিব সি কোৱা প্ৰথম কথাষাৰেই তাক ঘৰৰ পৰা আঁতৰ কৰি পঠাবৰ বাবে যথেষ্ট। শ্ৰীমতী আৰ্ণশ্বিই নন্দেক ঘূৰি আহিলে তেওক শাসনত ৰখাৰ দাযিত্ব ল'লে সেই শাসন অৱশ্যে জোৰ বা বাধ্যবাধকতাৰ শাসন নহয। চলচাতুৰীৰ শাসনহে। বাধ্যবাধকতাৰে কেথৰিনক শাসনত ৰাখে তেনে সাধ্য কাৰ ?

৭

থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জত বেথি পাঁচ সপ্তাহ কাল থাকিলে— একেবাৰে খ্ৰীষ্টমাচ পৰ্য্যন্ত। তেতিয়ালৈ তাইৰ সৰু গাঠি একেবাৰে শুকালে আৰু তাইৰ আচাৰ ব্যৱহাৰো বহুত ভাল হ'ল। তাইৰ শিক্ষয়িত্ৰী গৰাকী মাজে সময়ে অহা যোৱা কৰি আছিলে তেওঁ তাইৰ প্ৰশংসা কৰিছিলে আৰু ধুনীয়া ধুনীয়া কাপোৰকানি উপহাৰ দিছিলে। উপহাৰবোৰ তাই উলাহেৰে লৈছিলে। তাইৰ আত্মমৰ্য্যাদাবোধৰ উৎকৰ্ষও সাধিত হ'ল। আগৰ দৰে তাই দিহিঙে দিপাঙে ঘূৰি ফুৰা গাত পিন্ধা সাজপাৰৰ লাগ বান্ধ নোহোৱা মূৰত টুপি নোহোৱা ছোৱালীজনী হৈ আৰু নাথাকিল। এতিয়া তাইৰ চালচলন চেহেৰাপাতিয়েই সলনি হৈ গ'ল। লিচপিচিয়া ক'লা ঘোঁৰা এটাৰ পৰা তাই যেতিয়া নামে তেতিয়া তাইৰ ব্যক্তিত্ব আৰু আচৰণত এক সম্ভ্ৰমশীল গাম্ভীৰ্য্য প্ৰতিফলিত হয়। তাইৰ চুলিবোৰ মুগা বৰণীয়া আৰু কেঁকোৰা কেঁকুৰি। মূৰত এটা নিমজ্জ চালৰ টুপি।

হিণ্ডলেই তাইক ঘোঁৰাৰ পৰা নমাই আনোতে উচ্ছ্বাসত চিঞৰি উঠিল— 'কেথি তই দেখোন বৰ ধুনীয়াজনী হ'লি অ'। তোক চিনি পোৱাই টান হ'ল। একেবাৰে ভদ্ৰ মহিলা হৈ পৰিলি দেখোঁ। ইজাবেলা লিণ্টাৰ এইৰ লগত তুলনাই নহয় নহয়নে বাৰু ফ্ৰান্সেচ ?

হিণ্ডলেৰ পৰিবাৰে ক'লে 'তাইৰ গঢ়গতি ইজাবেলাৰ নাই হয় পিচে তাই শাসন মানি চলি থাকিব লাগিব বেপৰোৱা হৈ দিন কটাবলৈ বিচাৰিব নালাগিব। এলেন কেথেৰিন আইটিক তাইৰ বস্ত্ৰ বাহানিবোৰ চিজিল কৰি লোৱাত সহায় কৰি দে। ৰবাঁ ৰবাঁ আইটি তুমি চুলিবোৰ আউল বাউল কৰি নেপেলাবাঁ। তোমাৰ টুপিটো মই খুলি দিছোঁ ৰবাঁ।'

মই তেওঁক কাপোৰকানি সলোৱাত সহায় কৰি দিলোঁ। দীঘল বগা পেণ্ট এটাৰ ওপৰত ৰেচমী ফ্ৰক এটা আৰু চিক্‌চিকিয়া জোতা এযোৰেৰে তাইক বৰ মোহনীয় যেন লাগিছিল। কুকুৰ কেইটা জপিয়াই জপিয়াই তাইৰ ফাললৈ অহা দেখি কেথিৰ চকুহাল আনন্দত তিৰবিৰাই উঠিল কিন্তু কুকুৰ কেইটাই চেলেকি ম্লানোচা কাপোৰসাজ বেয়া কৰে সেইটো ভয়তে তাই সিহঁতক পিঠি পিহি মৰম নকৰিলে।

তাই মোক লাহেকৈ চুমা এটা খালে। মই খ্ৰীষ্টমাচ কেক্ কৰাৰ বাবে ব্যস্ত আছিলোঁ মোৰ হাত ময়দাৰে ভৰি আছিল। সেইবাবে তাইক মই মৰমেৰে সাবট মাৰি লব নোৱাৰিলোঁ। তাই হিথক্লিফক বিচাৰি ইফালে সিফালে চালে। আৰ্ণশ্ব দম্পতীয়ে

সিহঁত দুটাৰ লগ হোৱালৈ লক্ষ্য কৰি থাকিল। তেওলোকে ভাবিছিল যে সিহঁত দুটাক আঁতৰাই ৰাখি যি কৃতকাৰ্য্যতা লাভ কৰিব বুলি ভাবিছিল সেই কৃতকাৰ্য্যতা তেতিয়াই স্পষ্ট হ ব।

হিথ্‌ক্লিফক প্ৰথমে বিচাৰি পোৱা নগৈছিল। কেথেৰিন আঁতৰি থকাৰ আগতে সি আছিল অসাৱধান আৰু অমনোযোগী তাৰ খা-খবৰ লওতাও তেনেকৈ নাছিল। কেথেৰিন নথকাত তাৰ তেনে অৱস্থা দহগুণে বাঢ়িল।

মোৰ বাহিৰে আন কোনেও তাক লেতেৰা ল ৰা বুলি কৈ সপ্তাহত এবাৰকৈও গা ধুবলৈ যাবলৈ কোৱাৰ সৌজন্যবশ দেখুওৱা নাছিল। তাৰ বয়সৰ ল'ৰা ছোৱালীয়ে চাবোন আৰু পানীৰ সংস্পৰ্শ স্বাভাবিকতেই ভাল নাপায়েই। সেইবাবে তাৰ গা আৰু পিন্ধা কাপোৰৰ কথা ক বলৈকে নাই। একে সাজ কাপোৰকে একেৰাহে দিনে ৰাতিয়ে তিনি মাহ পিন্ধিছে। সেই সাজ ধূলি মাকতিৰে ডাঠ হৈ আছিল। ঘন চুলিখিনিত কোনো দিনেই ফণীৰ আঁচোৰ পৰা নাই। তাৰ গাল মুখ আৰু হাতত মলিৰে তৰপা বন্ধা। সেইবাবেই ফিটফাট সাজ-পাৰেৰে ধুনীয়া ছোৱালী এজনী ঘৰলৈ অহা দেখি সি বোধহয় দীঘল বেঞ্চখনৰ তলত লুকাই আছিল। হাত মোজাযোৰ খুলি খুলি কেথিয়ে মাত লগালে 'হিথ্‌ক্লিফ আছনে ? দেখা গ'ল যে তেওৰ আঙুলিবোৰ আচৰিত ৰকমে শেঁতা পৰি গৈছে— কামবনৰ নামত একো কৰিবলৈ নথকাত আৰু ভিতৰতে সোমাই থকাৰ বাবেই তেনে হৈছিল।

হিথ্‌ক্লিফৰ অস্বস্তিকৰ কথা বুজিব পাৰি হিণ্ডলেই বৰ আমোদ পাইছিল। তেও এতিয়া মাত লগালে 'হিথ্‌ক্লিফ তই এতিয়া ওলাই আহিব পাৰ। কেথি আহিছে। আনবোৰ চাকৰৰ দৰে তযো তাইক এতিয়া আদৰ সম্ভাষণ জনাবহি পাৰ।

কেথিয়ে হিথ্‌ক্লিফক লুকাই থকাতে চকামকাকৈ দেখিলে। দেখিযেই তাই উৰি যোৱাদি গৈ তাক সাবট মাৰি ধৰি তাৰ গালত টপাটপ কেইবাটাও চুমা খাই দিলে। তাকে কৰি তাই তাৰ পৰা পিচ হোঁহকা মাৰি অলপ আঁতৰি থিয দিলে আৰু খিলখিলকৈ হাঁহি দি ক'লে—

'কি হৈছে হিথ্‌ক্লিফ ? তোক ইমান বিষণ্ণ আৰু খঙাল দেখাইছে ? তইচোন বহুত ক'লাই পৰিলি । হ ব পাৰে যে মই এডগাৰ আৰু ইজাবেলক সদায দেখি থকাৰ বাবে তোক ক'লা পৰা যেন লাগিছে। এই হিথ্‌ক্লিফ কথা নকব কিয ? তই মোক পাহৰিলি নে কি ?

কেথিয়ে প্ৰশ্নটো সোধাৰ কাৰণ নথকা নহয় কাৰণ লাজ আৰু অহংকাৰে হিথ্‌ক্লিফক একেবাৰে বিমূঢ় কৰি পেলাইছিল আৰু সি থকা ঠাইতে ঠৰ হৈ ৰৈ আছিল।

মিঃ আৰ্ণশ্বই প্ৰশ্ৰযৰ সুৰত ক'লে 'কেথিৰ লগত কৰমৰ্দন কৰ হিথ্‌ক্লিফ। ইয়াৰ বাবে মাজে সময়ে অনুমতি দিয়া হয়।

হিথ্‌ক্লিফৰ এইবাৰ মাত ফুটিল। সি গোজোৰা মাৰি উত্তৰ দিলে 'নকৰোঁ। মই কাৰো ঠাট্টা মস্কৰা সহ্য নকৰোঁ। এইবুলি কৈযেই সি থিয় দি থকাৰ পৰা উচাৎ মাৰি যাবই খুজিছিল তেনেতে কেথিযে তাক থাপ মাৰি ধৰিলে।

'মই তোক ইতিকিং কৰিব খোজা নাছিলোঁ তাই মাত লগালে। 'কিবা কাৰণত মোৰ হাঁহি উঠি গ'ল— সিমানেই কথা। হিথ্‌ক্লিফ হাত আগবঢাই দে হাতত হাত মিলা। তই ইমান গোমোঠা মুখেৰে আছ কিয় ? তোক দেখাতহে আপচু লাগিছিল। মুখখন অঁতাই পিটাই, চুলি কোচা চুচি মাজ্জি আহিলে তোক আৰৌ ভাল দেখাব। তই যে ইমান জধলা হৈ আছ।

নিজৰ মুঠিত সুমাই ধৰি থকা মলিযন আঙুলি কেইটালৈ কেথিযে ভযে ভযে চালে নিজৰ পিন্ধি থকা সাজটোলৈকো চকু দিলে— ভয় জানোচা হিথ্‌ক্লিফৰ গাত লাগি নিজৰ গাটোও লেতেৰা হয় ।

কেথেৰিনৰ সন্ত্ৰস্ত ভাব গতিলৈ লক্ষ্য কৰি হিথ্‌ক্লিফে 'তই মোক চুবই ।।পাইছিলি বুলি গোজোৰা মাৰি উত্তৰ দিলে আৰু নিজৰ হাতখন উচাৎ মাৰি আঁতৰাই নিলে। 'মই যিমান মন যায তিমান লেতেৰা পেতেৰা হৈ থাকিম। মই লেতেৰা হৈ থাকি ভাল পাও আৰু লেতেৰা হৈযে থাকিমো।

এইবুলি কৈযেই সি বোঁ-বোঁৱাই কোঠাৰ বাহিৰ ওলাল। তাৰ কাণ্ড দেখি গৃহস্থ আৰু গৃহস্থনীযে বেচ স্ফূৰ্ত্তি পালে। কেথেৰিনে কিন্তু বৰ অশান্তি পালে তাইৰ কথাযাৰেনো ক'ত কি জগৰ লগাই এনে অপ্রিয় পৰিস্থিতি এটাৰ সৃষ্টি কৰিলে সেই কথা তাই ভাবি ৎনি ওৰেই নোপোৱা হ'ল।

নবাগতা গৰাকীৰ আলপৈচান ধৰি অতাই, মই ঘৰখন সাৰি পুচি চিজিল কৰিলোঁ বৰদিনৰ উপযুক্তকৈ ঘৰখনত আনন্দ উছাহৰ পৰিবেশ সৃষ্টি কৰাকৈ কেইকুৰামান জুই ধৰিলোঁ আৰু সেইবোৰ কৰি মেলি আজৰি হৈ অকলে অকলে বহি ঈশস্তুতি গাবলৈ ধৰিলোঁ। জোজেফে মই গোৱা বন্দনা গীতবোৰ গানৰ দৰে লাগে বুলি প্রশংসা কৰে হয এতিয়া কিন্তু সি মই গোৱা গীত শুনিবলৈ ওচৰ চাপি নাহিল সি অকলশৰে তাৰ কোঠাত প্রার্থনাত বহিলগৈ।

আৰ্ণশ্ব দম্পতীয়ে কেথেৰিন আইটিক ইটো সিটো সৰু সুৰা বস্তু কিছুমান দেখুৱাই ভালৰি লগাই আছিল। তাই সেইবোৰ নি লিণ্টন পৰিযানৰ ল'ৰা ছোৱালী কেইটাক পৰিযালটোৰ প্রতি কৃতজ্ঞতাৰ চানেকি হিচাপে দিব। সিহঁতক তেওঁলোকে পিচদিনাটো তেওঁলোকৰ লগত কটাবলৈ নিমন্ত্রণ কৰিছিল। নিমন্ত্রণ তেওঁলোকে গ্রহণ কৰিছিলে পিচে এটা চৰ্ত্তত ঃ ল'ৰা-ছোৱালীকেইটাক সেই 'অবাইচ মাত মতা দুষ্ট ল'ৰাটোৰ পৰা সাৱধানে আঁতৰাই ৰাখিব লাগিব !

এনে এটা পৰিস্থিতিত মই অকলশৰীয়া হৈযেই থাকিব লগাত পৰিলোঁ। ভজা মচলাৰ মিঠা মিঠা গোন্ধ মোৰ নাকত লাগিছিলহি। পাকঘৰৰ চিকচিকাই থকা বাচন বৰ্ত্তনবোৰ দেখি মোৰ ভাল লাগিছিল। চিক্‌চিকিয়া কাঠৰ চন্দুকত থকা চালে চকুৰোৱা

ঘৰটো ট্ৰে এখনত সজাই থোৱা কাপৰ পিয়লাবোৰ— ৰাতিৰ আহাৰৰ সময়ত সেইবোৰ সুস্বাদু পানীয়ৰে ভৰোৱা হ'ব— আৰু সৰ্বোপৰি মই যঁহি মচি ক'তো এটা সৰু দাগো নথকাকৈ ৰখা নিমজ মজিয়াখন— এইবোৰকে চাই চিতি মই অকলে অকলে সময় কটাই আছিলোঁ।

মোৰ মনটো আগৰ দিনলৈ উৰা মাৰিছিল ঃ পৰিপাটিকৈ সজাই থোৱা কোঠাটোলৈ সোমাই আহি বৰজনা আৰ্ণশ্বই মোক মৰমেৰে 'আমাৰ ৰাংঢালী আইটিজনী অ বুলি মাতিবহি, মই ওলাই আহিলেই মোৰ হাতত এটা চিলিং গুজি দিব— সেয়া বৰদিনৰ বকচিচ। মোৰ মনত পৰিল হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতি থকা তেওঁৰ মৰমৰ কথা— তেওঁ ঢুকুৱাৰ পিচত তাৰ আলৈ আথানি হয় বুলি তেওঁৰ মনত যে কিমান চিন্তা। সেইটো কথা মনত পৰিলে বেচেৰা ল ৰাটোৰ এতিয়াৰ অৱস্থাটোৰ কথা মোৰ মনলৈ আহে। এইবোৰ কথা মনলৈ আহিলত মোৰ গান গোৱা তল পৰিল মোৰ চকুত কান্দোন ওলাল। পিচে লগে লগে মোৰ মনত খেলালে যে তাৰবাবে কন্দাকটা কৰি থকাতকৈ পাৰিলে তাৰ অৱস্থাৰ কিবা সলনি ঘটাবৰ চেষ্টা কৰাহে ভাল। ভাবটো মনলৈ অহাৰ লগে লগেই মই তাক বিচাৰি ভিতৰ চোতাললৈ গ'লোঁ।

তাক বেচি দূৰলৈ বিচাৰি যাব লগা নহ'লেই। আস্তাবলত নতুনকৈ অনা ঘোঁৰাটোৰ নিমজ গাটো পিহি থকাতেই মই তাক পালোঁগৈ।

মই তালৈ চাই ক'লোঁ খৰধৰ কৰ হিথ্‌ক্লিফ। পাকঘৰটো থাকিবলৈ বেচ আৰাম লগা হৈছে। জোজেফ ওপৰ মহলাত আছে গৈ। লৰালৰি কৰ কেথি আইটি ওলাই অহাৰ আগতে তোক ভালকৈ পিন্ধাই উৰাই দিব লাগে। তাৰ পিচত তহঁতে হুহালৰ গুৰিত বহি শোৱা পৰলৈকে যিমান মন যায় কথা চোবাই থাকিব পাৰিবিহঁক।

মই কলোঁহে হয় সি হ'লে মোলৈ মুৰ দাঙিযেই নাচালে। ঘোঁৰাৰ গা পিহি দিয়াতে সি ব্যস্ত হৈ থকা যেন দেখুৱালে।

তথাপি মই ক'লোঁ 'আহ, আহ। সোনকালে কৰ। আহিছ নহয় ? তহঁত দুযোৰে বাবে একোটাকৈ সৰু সৰু পিঠাও ভাজি থোৱা আছে। তোক সজাই পৰাই উলিয়াওতেই প্ৰায় আধাঘণ্টামান লাগিব।

মই তালৈ পাঁচ মিনিট সময় ৰ'লোঁ কিন্তু তাৰ পৰা কোনো জবাব নাপাই মই গুচি আহিলোঁ। কেথেৰিনে ককায়েক বৌৱেকৰ লগত ৰাতিৰ আহাৰ খালে। জোজেফে ময়ে একেলগে বহি খালোঁ। একেলগে বহাহে, বাক্য বিনিময় হ'লে নাই। হ'ব ক'ৰ পৰা— এটাৰ মুখত যদি তিৰস্কাৰ এটাৰ আচৰণত উদ্ধতালি। হিথ্‌ক্লিফৰ আহাৰ মেজত সজাই থোৱাতে থাকিল। নিশা ন বজালৈকে সি কামতে লাগি থাকিল। তাৰ পিচত মুখখন গোমোঠা কৰি নিবোকাটো হৈ নিজৰ কোঠাত সোমালগৈ। কেথি নিশা দুপৰলৈকে বহি থাকিল। তাইৰ নতুন বন্ধু বান্ধবীক অভ্যৰ্থনা জনাবলৈ তাই বহুতো যা-যোগাৰ কৰিব লগা হৈছিল।

পিচদিনা পুৱা হিথ্‌ক্লিফ সোনকালেই শুই উঠিলে। বন্ধৰ দিন। মনৰ বিৰক্তি মনতে লৈ সি গৈ মুকলি প্ৰান্তৰ পালেগৈ। পৰিয়ালটো গীৰ্জালৈ যোৱাৰ পৰলৈকে আৰু তাৰ দেখাদেখি নাই। আগদিনাৰ লঘোণীয়া শৰীৰৰ কষ্ট আছিলেই। অকলশৰে থাকি কথাবোৰ সি বোধহয় নিৰলে ভাবিও চালে। সাতে সোতৰে তাৰ মনটো অলপ পাতলিল ফৰকাল যেন হ'ল। মোৰ ওচৰ চাপিবলৈ ইচ্ছা কৰি চুচুক চামাককৈ সি কিছুপৰ কটালে। কিছুসময় যোৱাৰ পিচত বুকুত সাহ বান্ধি সি মোক আচম্বিতে ক'লে 'নেলী মোক অলপমান চাফ চিকুণ কৰি দে। মই ভাল হ'ম।

মই ক'লো 'হবিতো ভাল বিয় নহ'বি। এতিয়াৰ পৰাই। ভাবি চাচোন কেথি আইটিৰ মনত তই বিমান দুখ দিছ। ঘৰলৈ ঘূৰি অহাটোৱেই ভুল হ'ল বুলি তাই ভাবিছে নিশ্চয়। আনে তাইৰ খা-খবৰ যিমান লয় তোৰ সিমানকৈ নলয়। তাতেই বোধহয় তাইৰ প্ৰতি তোৰ— ঈৰ্ষা। নহয় নে বাৰু ? দেখাততো তেনে যেনেই লাগে।

বেথেৰিনক ঈৰ্ষা কৰা মানে কি সেই কথা তাৰ বুজাৰ শক্তি নাই, কিন্তু তাইক দুখ দিয়াৰ কথাটো তৎমুহূৰ্ত্তে তাৰ মনত ফটফটিয়া হৈ পৰিল।

বৰ গহীন হৈ সি মোক সুধিলে তেও মনত দুখ পালে বুলি কৈছিল নেকি ?

'ৰাতিপুৱা তই আকৌ ওলাই গুচি গলি বুলি মই ক'লত তাই কান্দি পেলাইছিল।

'হয়নে ? মযোতো যোৱা নিশা কান্দিছিলোঁ আৰু মোৰ কন্দাৰ কাৰণ তাইৰ কন্দাৰ কাৰণতকৈ আছিল বেছি ।

মই ক'লোঁ 'তোৰ কাৰণটো হ'ল তই অন্তৰত অভিমান আৰু পেটত ভোক লৈ নিশাটো খৰমৰাই কটালি। অহংকাৰী লোকে নিজৰ অশান্তি মাতি আনেই। কিন্তু তই যদি তোৰ অভিমানী আচৰণৰ বাবে লাজ পাইছ তেন্তে তাই আহিলে তই ক্ষমা খুজিব লাগিব। এই কথাটো তই মনত ৰাখিবি। তই তাইৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি গৈ তাইক চুমা এটা দিবি আৰু কবি— কি ক'ব সেইটো তই জান মাত্ৰ তোৰ কথা আৰু ব্যৱহাৰত আন্তৰিকতা ফুটি ওলাব লাগিব। জাকজমকীয়া সাজ এটা পিন্ধি আহিলে বুলিয়েই তই তাইক অপৰিচিত কোনোবাৰ দৰে ভাবিব নোৱাৰিবি। এতিয়া চা মোৰ দুপৰীযাৰ ভাত ৰান্ধিবলৈ আছে। তথাপিতো মই তোক সজাই পৰাই উলিয়াই দিম। এনেদৰে দিম যে তোৰ কাষত এড্‌গাৰ লিণ্টনক একেবাৰে পুতলা এটাৰ দৰে দেখাব। প্ৰকৃততে দেখাত তেনে হযোতোন। তই তাতকৈ বযসত সৰু তথাপি তাতকৈ ওখ আৰু তোৰ বুকুৰ ছাটি তাতকৈ দুগুণ বহল। চকু পচাৰতে তই তাক খুন্দিয়াই বগৰাই দিব পাৰ। পাৰিবি বুলি তই নিজে বাৰু কেতিয়াও ভবা নাইনে ?

হিথ্‌ক্লিফৰ মুখখন ৰঙীয়াল হৈ পৰিল। কিন্তু খন্তেকৰ বাবেহে। তাৰ মুখৰ হাঁহি মাৰ গ'ল। মুখখন বিষাদৰ ডাৱৰে ঢাকি ধৰিলে। সি দীঘলকৈ এটা হুমুনিয়াহ চাৰিলে।

'কিন্তু নেলী এটা কথা নহয়। মই তাক এবাৰ নহয় যেনিবা কুৰিবাৰ খুন্দিয়াই বগৰাই দিলোঁ কিন্তু তাৰ ফলত সি দেখিবলৈ মোতকৈ কম ধুনীয়া হৈ নাযায়। মযো

তাৰ ফলত বেচি ধুনীয়া হৈ নপৰোঁ। মোৰ চুলি যদি পাতল ৰঙচুৱা আৰু গাৰ চাল যদি উজ্জ্বল হ'লহেঁতেন । মোৰ আচৰণ যদি তাৰ দৰেই হ'লহেঁতেন আৰু তাৰ সমান ধনী হোৱাৰ সম্ভাৱনা যদি মোৰ থাকিলহেঁতেন ।

মই তাৰ কথাৰ লগতে যোগ দি ক'লোঁ 'আৰু কথাই কথাই তাৰ দৰে মা মা কৈ পেনেৰি পাতি থাকিলিহেঁতেন । তাৰ দৰে তয়ো যদি গাঁৱৰ ল'ৰা এটাই আঙুলি জোকাৰিলেই ভয়ত বেঙেমূতা গৰুৰ দৰে কঁপিলিহেঁতেন আৰু দুটোপালমান বৰষুণ দিলেই ঘৰত সোমাই থাকিলিহেঁতেন । হেৰ হিথ্‌ক্লিফ তোৰ কথাবোৰ শুনি মোৰ তোক বৰ অলপধতুৱা যেন লাগিছে অ । আহ, আয়নাৰ ওচৰত থিয় দেহি। তই কি বিচাৰিব লাগে মই তোক বুজাই দিম। তোৰ চকুহালৰ মাজত সেই ৰেখা দুডাল মন কৰিছনে ? আৰু ডাঠ চেলাউৰি জোৰ ? ধেনুভিৰীয়া নহৈ মাজতে তললৈ বহি যোৱা যে মন কৰিছ ? আৰু সেই গভীৰ ক'লা চকুহাল— পতা বহলকৈ কোনোদিনেই মেল নাখায় যেন তাৰ তলেদি গোপনেহে চায়। গালৰ সোতোৰা সুতুৰিবোৰ আঁতৰাবলৈ যত্ন কৰ চকুহাল বহলকৈ মেলি চাবলৈ শিক সাহস আৰু আত্মবিশ্বাসেৰে জগতখন চাবলৈ ল। স্পষ্ট প্ৰমাণ নোহোৱাকৈ কাকো শত্ৰু বুলি ভাবি নলবি। কাকো অযথা সন্দেহ নকৰিবি। মুখখন সদায় কোবখোৱা ভতুৱা কুকুৰৰ দৰে কৰি নাথাকিবি। আৰু নিজৰ দুখকষ্টৰ বাবে জগতখনক জগৰীয়া কৰি নাথাকিবি।

'তাৰমানে মোৰ চকুহাল এডগাৰ লিণ্টনৰ দৰে বিশাল আৰু নীলাও হ'ব লাগিব আৰু মোৰ কপালখনো বহল হ'ব লাগিব। হোৱাটো মযো বিচাৰোঁ কিন্তু বিচাৰিলেইতো নহয়।

'কথা এটা মনত ৰাখিবি বোপাই। তোৰ গাৰ বৰণটো একেবাৰে ক'লা হ'ল কি হ'ল— অন্তৰখন সৎ হ'লে মুখখনো ধুনীয়া হৈ পৰে। আৰু অন্তৰখন যদি কপট হ'ল ধুনীযাৰো ধুনীযা মুখখনো দেখিবলৈ কুৎসিত হৈ পৰে। এতিয়া তই গা পা ধুই, চুলি ফণিযাই, পৰিপাটি হৈ, মনটোত স্ফূৰ্তিৰে আছ। চাচোন চা আয়নাত চাই ক তোৰ বাৰু নিজকে ধুনীযা লগা নাইনে ? মই ক'ম লাগিছে। ঠিক কোনোবা ছদ্মবেশী ৰাজকোঁৱৰৰ দৰে। কি ঠিক তোৰ বাপেৰ হযতো আছিল চীন দেশৰ সম্ৰাট মাৰ হযতো আছিল কোনোবা ভাৰতীয মহিষী— ভাবি লব পাৰ যে উভযেই ইমান ধনী যে তেওঁলোকে অকলেই নিজৰ এসপ্তাহৰ উপাৰ্জনেৰেই 'ৱাদাৰিং হাইটচ আৰু থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ একেলগে কিনি লব পাৰিলেহেঁতেন। হযতো কোনোবা দুষ্ট নাবিকে পাই তোক অপহৰণ কৰি আনি ইংলেণ্ড পোৱালেহি। তোৰ দৰে অৱস্থা মোৰ হোৱা হ'লে মই মোৰ জন্ম সম্পৰ্কে উচ্চ ধাৰণা পোষণ কৰিলোহেঁতেন। আৰু মই কি আছিলোঁ সেই কথাকে মনত পেলাই সামান্য এটা খেতিয়কৰ হাতত পোৱা উৎপীড়ন-অত্যাচাৰ পাহৰি থাকিব পাৰিলোহেঁতেন।

এইদৰে মই কিছুপৰ তাক বুজাই বঢাই থাকিলোঁ। হিথ্‌ক্লিফৰ মুখৰ গোঙোৰা চাৱনিটো লাহে লাহে আঁতৰিল। দেখাত তাক প্ৰসন্ন যেন লগা হ'ল। কিন্তু ৰাস্তাইদি আগুৱাই অহা গুমগুমনি এটা কাণত পৰিলত হঠাতে আমাৰ কথা বতৰা বন্ধ হৈ

গ'ল। শব্দটো আহি আহি যেন আমাৰ চোতাল সোমাইছেহি। কিহৰনো শব্দ বুজ ল'বলৈ বুলি সি খিৰিকিৰ কাষলৈ গ'ল মই গলোঁ দুৱাৰমুখলৈ। বাহিৰলৈ চাই দেখা পালোঁ লিণ্টন দম্পতী তেওলোকৰ বাগীৰ পৰা নামিছে পিন্ধনত তেওঁলোকৰ উলৰ বৰ কোট। আৰ্ণশ্বহঁতবো দেখিলোঁ তেওলোক ঘোঁৰাৰ পৰা নামিছে। শীতকালত তেওলোকৰ প্ৰায়ে ঘোঁৰাত উঠি গীৰ্জালৈ যোৱাৰ অভ্যাস আছিল। কেথেৰিনে ল'ৰা-ছোৱালী কেইটাক দুহাতে দুটাক হাতত ধৰি ঘৰৰ ভিতৰলৈ আনি জুহালৰ ওচৰত বহুৱাই দিলে। জুইৰ সেক পাই সিহঁতৰ বগা গালবোৰ ৰঙচুৱা হৈ পৰিল।

হিথ্ক্লিফক মই ক'লো যে এইটো সুযোগতে সি আটাইৰে লগত হলিগলি কৰি সহজ ঘনিষ্ঠতাৰ ভাব এটা সৃষ্টি কৰি ল ব লাগে। সি সানন্দে মোৰ কথা মানিও লৈছিল কিন্তু দুৰ্ভাগ্যৰ কথা সি যেই পাকঘৰৰ পৰা এপিনেদি বাহিৰলৈ ওলাই যোৱাৰ দুৱাৰ খুলিছে, সেই মুহূৰ্ততে হিণ্ডলেই বিপৰীত ফালৰ দুৱাৰখন মেলিলে। ফলত দুয়োটা মুখামুখি হ'ল। সম্ভৱত হিথক্লিফক চাফ চিকুণকৈ আৰু ৰংমনেৰে থকা দেখি হিণ্ডলেৰ খং উঠি গ'ল। সেইবাবে আৰু হয়তো শ্ৰীমতী লিণ্টনক দিয়া প্ৰতিশ্ৰুতি ৰক্ষা কৰিবলৈকো হ'ব পাৰে সি জোজেফক খঙেৰে আদেশ দিলে যে হিথ্ক্লিফক কোঠাৰ বাহিৰলৈ লৈ যাব লাগে। দুপৰীয়াৰ আহাৰ পৰ্ব শেষ নোহোৱালৈকে তাক কোঠাত সোমাবলৈ দিয়া নহ ব। ভিতৰলৈ আহিবলৈ দিলেই, সুবিধা পালেই সি ফলমূল পনীৰ ইত্যাদি য'তে যি পায় তাতে মুখ দিব।

মই পিচ আপত্তি নকৰাকৈ থাকিব নোৱাৰিলোঁ। ক'লোঁ 'কথাটো তেনে নহয় মহাশয়। সি একোতে হাত নিদিয়ে। সি তেনে প্ৰকৃতিৰ ল ৰা নহয়েই। মই ভাবোঁ মিঠা বস্তুৰ জুতি আমাৰ দৰে সিয়ো লৈ পাইছে।

গধূলি হোৱাৰ আগতে যদি মই তাক তলৰ মহলত দেখা পাও তেন্তে সি মোৰ হাতৰে মাৰৰ জুতি বেচকৈয়ে পাব হিণ্ডলেই ক'লে। 'আঁতৰ হ ইয়াৰ পৰা কেলেহুৱা ক ৰবাৰ। কি পেখম ধৰিবলৈ শিকা হৈছে দেখিছোঁ। ৰ তোৰ সেই চুচি মাজি ৰখা চুলিত এবাৰ ধৰিবলৈ পালে মই সেইকোচা আঁজুৰি আৰু দীঘল কৰি দিম তই চাই থাক।

দুৱাৰমুখৰ পৰা জুমি চাই বালক লিণ্টনে মাত লগালে 'তাৰ চুলিকোচা এতিয়াই বেচ দীঘল। সেই কোচাৰ হেঁচাত যে তাৰ মূৰ কামোৰণি নহয় সেইটোহে মই আচৰিত পাইছোঁ। ঘোঁৰা পোৱালীৰ ফানৰ দৰে সেইকোচা তাৰ চকুৰ ওপৰত পৰি চকু দুটা প্ৰায় ঢাকি ৰাখে।

ল'ৰাটিয়ে এই কথা কেইটা অৱশ্যে অপমান কৰিবলৈ বুলি কোৱা নাছিল। কিন্তু এনে ঘৰকথা হজম কৰিবলৈ হিথ্ক্লিফ প্ৰস্তুত নাছিল। তদুপৰি লিণ্টনক সি তেতিয়াৰ পৰাই তাৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বী বুলি ভাবিছিল— গতিকে তাৰ খং আৰু চৰিল। খঙৰ ভমকত সি তপত আপেলৰ ৰস ভৰাই থোৱা ডাঙৰ বাটি এটা হাততে পাই তাকে লিণ্টনৰ মুখলৈ মাৰি পঠিয়ালে। লগে লগে লিণ্টনে এনে ৰাউচি জুৰি কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলে যে কিনো হ'ল বুলি উধাতু খাই কেথৰিন আৰু ইজাবেলা সেইখিনি পালেগৈ।

মিঃ আৰ্ণশ্বই দোষীক থাপ মাৰি ধৰি ওচৰৰ কোঠালৈ চোচোৰাই লৈ গ'ল। তাত তেও নিশ্চয় তাক তাৰ মেজাজ চেঁচা পৰাকৈ বেচ এপিটন দিলে কাৰণ কোঠাটোৰ পৰা ওলাই আহোঁতে মই মন কৰিছিলোঁ তাৰ চকুহাল একেবাৰে ৰঙাপৰি আছিল। আৰু তাৰ দম যেন বন্ধ হৈ গৈছিল। মই ফটাকানি এটুকুৰা লৈ একান্ত বিৰক্তিৰ ভাবেৰে এড্‌গাৰ লিণ্টনৰ নাক মুখ মচি দিবলৈ ধৰিলোঁ। নলগা ক্ষেত্ৰত লাগিবলৈ যোৱাৰ পৰিণতি যে তেনেকুৱাই হয় সেই কথাও মই তাক ক'বলৈ নাপাহৰিলোঁ। তাৰ ভনীয়েকে কন্দাকটা কৰি ঘৰলৈ যাও যাও লগালে আৰু কেথেৰিন কিংকৰ্ত্তব্যবিমূঢ় হৈ লাজতে ৰঙাচিঙা পৰি ৰ'ল।

এডগাৰ লিণ্টনক তাই ক'লে 'তই তাৰ লগত কথা বতৰা পাতিবলৈ যাবই নালাগিছিল। এনেয়ে তাৰ মন বেয়া হৈ আছিল তোৰ কথাত তাৰ খঙৰ ভমক চৰিলে। এতিয়া তোৰ ইয়ালৈ অহাটোও মাটি হ'ল। তাকতো কোবাবই। তাক মাৰপিট কৰা কথাটো মোৰ সহ্য নহয়। মই আজি দুপৰীয়া খাবও নোৱাৰিম একোকে। তাৰ কথাত মাত মাতিবলৈ তোক কিহে পাইছিল এডগাৰ ?

'মই ক'ত মাত মাতিবলৈ গ'লো ? এডগাৰে উত্তৰ দিলে। ইতিমধ্যে সি মোৰ হাতৰ পৰা এৰাই গৈছিল। সৰু ৰুমাল এটুকুৰাৰে নাকমুখত লাগি থকা দাগবোৰ মচি মচি সি ক'লে 'তাৰ লগত এষাৰো মাতবোল নকৰোঁ বুলি মই মাৰ আগত কৈ আহিছিলোঁ। আৰু মাতবোল মই কৰাও নাই।

কেথেৰিনে মাত লগালে 'যি হ'বৰ হ'ল। এতিয়া কন্দাকটা বন্ধ কৰ। তাইৰ মাতত অবজ্ঞাৰ সুৰ স্পষ্ট। 'তোকতো মাৰি পেলোৱা নাই। আৰু দুষ্টালি নকৰিবি। দাদা আহিছে, চুপ কৰ। ইজাবেলা তযো ক্ষান্ত হ। তই কেনেবাকৈ আঘাত পাইছনে কি ?

ইতিমধ্যে হিণ্ডলে হৈ চৈ কৰি সোমাই আহিলেই। সি চিঞৰি আহিছে, এই বাচ্চাহঁত নিজ নিজ ঠাইত ঠিকেঠাকে বহগৈ হ'ক। সেই জানোৱাৰ ল'ৰাটোৱে মোৰ খং তুলিলে। আকৌ যদি এবাৰ সি তোৰ পিচত লাগে মই কৈ থৈছোঁ এডগাৰ তই নিজে তাৰ মুখ ভাঙি এসেকা দি দিবি। কালৈকো পৰোৱা কৰিব নালাগে। তাৰ পিচত দেখিবি তোৰ খোৱা কেইটা ভালকৈ হজম হৈছে।

মলমলাই থকা সুগন্ধি খোৱা বস্তুবোৰ দেখি সকলোৰে মনত ক্ষোভ নাইকিয়া হ'ল। সকলো শান্ত হ'ল। বহুত দূৰ ঘোঁৰাত উঠি অহাৰ পিচত আটাইৰে পেটৰ কলমলনিও উঠিছিল। আৰু অনিষ্ট বুলিবলৈকো কাৰো তেনেকৈ একো হোৱা নাছিল।

মিঃ আৰ্ণশ্বই গোগ্ৰাসে গিলিবলৈ ল'লে । মূৰদাঙি চাবলৈ তেওঁৰ সময় নাই । গৃহকৰ্ত্ৰীয়ে ইটো সিটো পাতল কথা কৈ সকলোৰে মন স্ফূৰ্ত্তিত ডুবাই ৰাখিছিল । মই কেথেৰিণৰ চকীখনৰ পিচত থিয় দি থাকি তাইৰ হাৱভাৱ লক্ষ্য কৰি আছিলোঁ । মই দেখিলোঁ যে তাইৰ চকুত পানী আৰু নাই তাইৰ চাৱনি নিৰ্বিকাৰ । একান্তমনে তাই এটা মুৰ্গীৰ ঠেং চোবাবলৈ লৈছে ।

তাইক সেই সময়ত সেইদৰে দেখি মোৰ ভাব হ'ল ০ এনেনো দয়ামায়া নাইকিয়া প্ৰাণী । এসময়ৰ খেলাৰ লগৰী ল'ৰা এটাৰ দুৰ্দ্দশালৈ তাই কেনেদৰে আওকাণ কৰিব পাৰিলে চোৱা । তাই ইমান আপোনপেটীয়া বুলি ভাবিবই পৰা নাছিলোঁ ।

পিচে মোৰ ধাৰণা আছিল অমূলক । মই লক্ষ্য কৰিলোঁ যে কেথেৰিণে মুখলৈ এগৰাহ নিব খুজিছে, কিন্তু মুখত ভৰাব পৰা নাই । আকৌ পাতত থৈ দিছে । গাল দুখন ৰঙা পৰা । ওপৰেদি দুধাৰি চকুলো বৈ গৈছে । ইচ্ছা কৰিয়েই তাই কাঁটাডাল পিচলাই তললৈ পেলাই দিলে আৰু সেইডাল বুটলি লোৱাৰ অজুহাতত মেজৰ তললৈ মূৰ সুমালে । নিগৰি অহা চকুপানী লুকাবৰ বাবে সেইটো আছিল এটা অছিলা মাত্ৰ । তাইক নিমৰমিয়াল বুলি ভাবি থাকিব আৰু মই নোৱাৰিলোঁ । গোটেই দিন তাই যন্ত্ৰণাত চটফটাই কটোৱা কথাটো মোৰ চকুত নপৰাকৈ নাথাকিল । হিথক্লিফৰ ওচৰলৈ যাবলৈ তাই চেগ বিচাৰি আছিল । মই পিচতহে গম পাইছিলোঁ তাক এটা কোঠাত আৰ্ণশ্বই বন্ধ কৰি থৈছিল ।

গধূলিলৈ নাচৰ আয়োজন হৈছিল । কেথেৰিণে হিথক্লিফক মুকলি কৰি দিবলৈ বুলি আৰ্ণশ্বক খাটনি ধৰিলে । ইজাবেলা লিন্টনৰ নাচৰ লগৰীয়া নাই বুলি যুক্তিও দেখুৱালে ফল পিচে নধৰিলে । ইজাবেলাৰ লগত মোক নাচিবলৈ ক'লে ।

নাচগানৰ স্ফূৰ্ত্তি তামাচাই আমাৰ মনৰ পৰা দিনটোৰ বেজাৰ মচি পেলালে। সেই সময়তে তাত গিমাৰটনৰ বেণ্ড পাটিটোও গৈ ওলাইছিল। সেইটো নামজ্বলা দল। বৰদিনৰ সময়ত ঘৰে ঘৰে গৈ দলটোৱে 'কেৰল (ঈশস্তুতি) গাই গাই দান বৰঙণি গোটায়। দলটোৱে গোৱা 'কেৰল শুনিবলৈ সকলোৰে আগ্ৰহ।

কেইটামান 'কেৰল গোৱাৰ পিচত দলটোক গীত গাবলৈ কোৱা হ'ল। গীতবোৰ মিচেচ আৰ্ণশ্বৰ বৰ পচন্দ হৈছিল। সেইবাবে ইটোৰ পিচত সিটোকৈ কেইবাটাও গীত দলটোৱে গালে।

কেথেৰিণেও গীত শুনি ভাল পাইছিল কিন্তু ওপৰৰ খটখটিৰ পৰাহে শুনিবলৈ বেছি ভাল লাগিব বুলি কৈ সমজুৱাৰ মাজৰ পৰা তাই উঠি গ'ল। ময়ো পিচে পিচে আহিলোঁ। মানুহ ইমান গোট খাইছিল যে আমি তাৰ পৰা উঠি অহা কথাটো কাৰো নজৰত নপৰিল।

কেথেৰিণ পিচে ওপৰৰ খটখটিত নৰ'ল। আৰু ওপৰলৈ তাই উঠি গ'ল আৰু ছাটৰ ওপৰৰ সৰু কোঠাটো পালেগৈ। হিথক্লিফক তাতেই জব্দ কৰি থোৱা হৈছিল। তাক তাই বাহিৰৰ পৰা মাতিলে। কিন্তু কিছু পৰলৈ তাই মাতেহে মাতে সি একোকে সঁহাৰি নিদিযেই। শেহত যেনিবা বেৰৰ জলঙাৰে দুয়োটাই কথা পাতিবলৈ ল'লে।

বেচেৰাইতক তাতে একান্তমনে কথাপাতি থাকিবলৈ এৰি দি মই তললৈ নামি আহিলোঁ। গান গোৱা শেষ হ'বৰ হৈছিল নতুনকৈ চাহ জলপানৰ আয়োজন কৰা হৈছিল গতিকে মই যথাসময়তে সিহঁত দুটাক সাৱধান কৰি দিবলৈ বুলি ওপৰলৈ উঠি গ'লোঁ।

পিচে মই গৈ তাইক বাহিৰত নাপালোঁ। ভিতৰতহে তাইৰ মাত শুনিলোঁ। কোঠাটোৰ ওপৰৰ খিৰিকেৰে অতি কষ্টেৰে বান্দৰ বগোৱাদি বগুৱা বাই তাই কোঠাৰ ভিতৰলৈ সোমাইছিল। মই বহুত কাকুতি মিনতি কৰিহে তাইক কোনোমতে তাৰ পৰা ওলাই আহিবলৈ মান্তি কৰাব পাৰিলোঁ।

পিচে তাইৰ লগত হিথ্‌ক্লিফো ওলাই আহিল। তাই মোক জোৰ দি ধৰিলে যে তাক মই মোৰ লগতে পাকঘৰলৈ লৈ যাব লাগে। মোৰ লগৰ চাকৰটোও তেতিয়া ঘৰত নাছিল—ওচৰৰ এঘৰলৈ গুচি গৈছিল। ঘৰখনত চলি থকা খকাখুন্দাবোৰৰ পৰা সি আঁতৰি থাকিবলৈ বিচাৰিছিল। সি সেইবোৰক প্ৰেত প্ৰশস্তি বুলি অভিহিত কৰিছিল। মই প্ৰথমতে তাইক ক'লোঁ যে তেনেবোৰ কৃটকৌশলত সোমাবলৈ মই নাযাওঁ। পিচে হিথ্‌ক্লিফ আগদিনা ৰাতিৰ পৰা একেবাৰে লঘোণে আছে বুলি মোৰ মনত পৰাৰ লগে লগে মই মান্তি হ'লোঁ। সি বাৰু এবাৰলৈ হিণ্ডলেক ঠগিব খুজিছে, ঠগক। মই নেদেখা ভাও ধৰিম।

সি পাকঘৰলৈ গ'ল। মই জুহালৰ ওচৰতে টুল এখনত তাক বহিবলৈ দিলোঁ। খাবলৈকো ভাল ভাল বস্তুকে দিলোঁ। পিচে তাৰ হেনো গা ভাল নাছিল। বেছি খাব নোৱাৰিলে। মই কুটুৰি কুটুৰিও খুৱাব নোৱাৰিলোঁ। সি কিলাকুটি দুটা আঁঠুত দি দুহাতৰ তলুৱাত মুখ গুজি নিৰ্বাক ভাবনাত নিমগ্ন হৈ ৰ'ল।

সি নো কি গুণিগাঁথি আছে বুলি সুধিলত সি মোক উত্তৰ দিলে হিণ্ডলেক এসেকা কেনেকৈ দিব পাৰি সেই কথাকে ভাবি আছোঁ। তাকে কৰিবলৈ কিমান দিন ৰ'ব লাগে ঠিক নাই। যিমান দিন লাগে ৰ'ম। মাত্ৰ মই মৰাৰ আগতে সি নমৰিলেই হয়।

'ছিঃ ছিঃ হিথ্‌ক্লিফ এনেবোৰ কথা মুখলৈ আনিব নাপায় নহয়। দুষ্টলোকক শাস্তি দিবলৈ ভগৱান আছে নহয়। আমি ক্ষমা কৰিবলৈ শিকিব লাগে।

'সেইবোৰ কথা মই নাজানোঁ। তাক মজা দিয়াৰ সুখকণ মই ভগৱানলৈ এৰি নিদিও। পিচে দিম কেনেকৈ তাকেহে ভাবি আছোঁ। সেইটো ভাবিলে মোৰ গাৰ বিষো মই পাহৰি যাওঁ।

পিচে লকউদ মহাশয় মই পাহৰিযেই গৈছো যে এইবোৰ কথা শুনি থাকি আপুনি মন পাতলাব নোৱাৰে। ময়ো যে আৰু! ছেদভেদ নোহোৱাকৈ এই এপৰ বেলি এখন মহাভাৰত বলকি থাকিলোঁ। ইপিনেদি আপোনাৰ ভাতৰ মণ্ডখিনি তেনেই চেঁচা হ'ল। আপোনাৰ দেখিছোঁ টোপনিও ধৰিছে। হিথ্‌ক্লিফৰ কথা মই থোৰতে ছটামান শব্দতে আপোনাক ক'ব পাৰিলোহেঁতেন।

এই বুলি কৈয়েই পৰিচাৰিকা গৰাকী থিয় হ'ল আৰু হাতত থকা গোঁঠামেলাবোৰ একাষৰীয়াকৈ থলে। মোৰ কিন্তু জুহালৰ ওচৰৰ পৰা উঠাৰ শক্তি নাছিল আৰু মই কলমটিয়াবলৈকো আৰম্ভ কৰি দিয়া নাছিলোঁ।

বহুকচোন অকণমান মিচেচ ডীন লৰালৰি কৰিব লাগিছে কিয়। আপুনি গোটেই

কাহিনীটো আদ্যোপান্ত লাহে ধীৰে কৈ ভালেইহে কৰিছে। এই ধৰণটোৱেই মোৰ পচন্দ। আপুনি একে ধৰণতেই শেষো কৰিব লাগিব। আপুনি উল্লেখ কৰা আটাইবোৰ মানুহৰ প্ৰতিযেই কম বেছি পৰিমাণে মই আগ্ৰহী।

'মহাশয় আপুনি কৈছে হয় ৰিস্ত ঘড়ীৰ কাটাচোন এঘাৰৰ ওচৰ চাপিল।

'চাপক। সোনকালে শোৱাৰ অভ্যাস মোৰ নাই। এক দুই বজাত শুলেও মোৰ সোনকালহে হয়। পুৱা দহ বজালৈকে শোৱাৰ মোৰ অভ্যাস।

'আপুনি দহ বজালৈকে শুই থাকিব নাপায়। দহ বজালৈ চোন পুৱা বেলাটোৰ সৰহভাগ সময় শেষ হয়েই। দিনটোৰ আধাভাগ কাম দহ বজাৰ ভিতৰতে কৰি ল ব নোৱৰাজনে বাকী আধাভাগ কামো দিনটোৰ ভিতৰত সামৰিব নোৱাৰে।

'আপোনাৰ কথা বাৰু মানি লৈছোঁ মিচেচ ডীন। আপুনি মাত্ৰ বহক। কালিলৈ মই আবেলিলৈকে শুম বুলি ঠিক কৰিছোঁ। মই বুজি পাইছোঁ মই বেচমতে পানী লগাত ভূগিবলৈ ওলাইছোঁ।

মোৰ পিচে তেনে যেন লগা নাই। বাৰু যেই কি নহওক মই মাজতে তিনিবছৰমান জপিযাই যাম। সেইখিনি সময়ত মিচেচ আৰ্ণখ্ৰই-

নহ ব নহ ব সেইদৰে নহ ব। আপোনাৰ আৰু কেতিযাবা এনে হৈছেনে? এই ধৰক আপুনি অকলে অকলে বহি আছে, আপোনাৰ সন্মুখতে কাৰ্পেটখনত পেট পেলাই লৈ মেকুৰী এজনীয়ে তাইৰ পোৱালী কেইটা চেলেকি আছে—মেকুৰী মাকৰ সেই কাৰ্য আপুনি ইমান একান্তভাবে নিৰীক্ষণ কৰি আছে যে যদি আপুনি দেখিলে যে মেকুৰীজনীয়ে কোনো এটা পোৱালীৰ এখন কাণ এৰি থৈ গৈছে আপোনাৰ বাৰু মেজাজ গৰম হৈ নাযাযনে? মনৰ ঠিক এনে এটা অৱস্থাৰ কথাকে মই কৈছোঁ। হৈছেনে আপোনাৰ কেতিয়াবা এনেকুৱা?

এস একেবাৰে অলস মন।

'নহয় বিপৰীতটোহে। ক্লান্তিকৰ ভাবে অনলস এটা মন। তেনে এটা মনেই এই মুহূৰ্তত মোৰ। সেইবাবে পুংখানুপুংখকৈ কৈ যাওক। ইযাত মই এটা কথা লক্ষ্য কৰিছোঁ। কুটীৰ এটাত থকা মকৰা এটাতকৈ গুহা এটাত থকা মকৰা এটা যি দৰে প্ৰকৃতিত বেলেগ সেইদৰে এই অঞ্চলৰ লোক সকলো চহৰৰ পৰা আহি ইযাত বসতি কৰি থকা লোকতকৈ বেলেগ। ইযাৰ মানুহবোৰৰ জীৱন যাপনৰ ধৰণটো অধিক একাগ্ৰ অধিক আত্মকেন্দ্ৰিক উপৰুৱা পৰিবৰ্তন তেওঁলোকে নিবিচাৰে আৰু তুচ্ছ বাহ্যিকতাৰ প্ৰতি তেওলোকৰ বিৰাগ স্পষ্ট। জীৱনৰ প্ৰতি মোহ আৰু বাসনা ইয়াত পুহি ৰখাটো সম্ভৱপৰ যেন লাগে। কোনো প্ৰেমেই যে এবছৰতকৈ অধিক দিন স্থায়ী নহয় সেইটো আছিল মোৰ ধ্ৰুব বিশ্বাস। (পিচে এতিয়া সেই বিশ্বাস সলনি হৈছে।) এটা পৰিস্থিতি হ'ল এনে ভোকাতুৰ লোক এজনৰ আগত মাত্ৰ একাঁহী ভাত বাটি দিয়া—তেওঁ গোগ্ৰাসে খাই চকুৰ পলকতে তাক নাইকিয়া কৰি পেলাব আনটো হ'ল

ফৰাচী ৰান্ধনিয়ে জুতি লগাই ৰন্ধা বিভিন্ন ব্যঞ্জন আগত দি তেওঁক বহুবাই দিয়াটো। ভোকাতুৰ লোকজনে এই বিভিন্ন ব্যঞ্জনো তৃপ্তিৰেই হয়তো উপভোগ কৰিব কিন্তু প্ৰতিবিধ খাদ্যই তেওঁৰ মনত সামান্য আৰু তাক তেও বেছিদিন মনত নাৰাখেও।

মোৰ মন্তব্য শুনি মিচেচ ডীন বৰ আচৰিত হোৱা যেন লাগিল। তেও ক'লে 'কিনো কয় জানো । আমিনো আনতকৈ কিহত বেলেগ হ'লো! আমাক ভালকৈ বুজি পালে জানিব যে আমিও আন ঠাইৰ মানুহৰ দৰেই, একোতে বেলেগ নহয়।

'বেযা নাপাব দেই, মিচেচ ডীন আপোনাৰ কথাটো মই মানি ল'ব নোৱাৰিলোঁ। আপোনাৰ প্ৰতিবাদ যে সঁচা নহয় আপুনি নিজেই তাৰ প্ৰমাণ। দুটা এটা সামান্য গ্ৰাম্যতাৰ বাদে আপোনাৰ শ্ৰেণীৰ মানুহৰ যিবোৰ বৈশিষ্ট্য মই দেখি দেখি অভ্যস্ত হৈছোঁ সেইবোৰ আপোনাৰ গাত নাই । আপোনাৰ চিন্তা ভাবনা সাধাৰণ পৰিচাৰিকাৰ দৰে নহয় বহুত ওপৰত। তুচ্ছ কথাত দিন কটাবলৈ সুযোগ নোপোৱাৰ গুণত আপোনাৰ চিন্তাশীলতাৰ উৎকৰ্ষ হৈছে।

মোৰ কথা শুনি মিচেচ ডীনে হাঁহিলে।

'আপোনাৰ কথাষাৰ অমূলক বুলি মযো নকও। মই নিজকে ধীৰ আৰু যুক্তি পৰাযণ ব্যক্তি বুলিয়েই বিবেচনা কৰোঁ। গিৰিশিখৰত দিনৰ পিচত দিন কটাইছোঁ আৰু অহৰ্নিশে একেবোৰ মানুহৰ মুখকে দেখিছোঁ আৰু একেবোৰ কাৰ্যহি মোৰ চকুত পৰি আছে বুলিয়েই যে মোৰ এনে চৰিত্ৰ হৈছে সেই কথা কিন্তু বোৱা নাযায়। আচল কথা হ'ল মই কঠোৰভাবে আত্মসংযমী ফলত মোৰ কিছু জ্ঞান লাভো হৈছে। আৰু মিঃ লকউদ আপুনি ভবাতকৈ মই বেছি পঢ়াশুনা কৰিছোঁ। এইখন ঘৰৰ পুথিভঁৰালত মই পাত নুলুটিওৱা কিতাপ এখনো আপুনি নাপাব। প্ৰত্যেকখন কিতাপৰ পৰা মই কিবা নহয় কিবা এটা আহৰণ কৰিছোঁ। গ্ৰীক লেটিন আৰু ফৰাচী ভাষাৰ কিতাপ পঢ়িছোঁ বুলি মই নকও—সেইবোৰ কিতাপ দেখিলে কোনখন কোন ভাষাৰ তাকেহে মাত্ৰ ক'ব পাৰোঁ। সাধাৰণ অৱস্থাৰ এজন লোকৰ ছোৱালী এজনীৰ পৰা আপুনি ইযাতকৈ নিশ্চয অধিক একো আশা নকৰে।

'যেই কি নহওক মই যদি গোটেই গল্পটো কৈ যাবই লাগে তেন্তে বৈ থকাতকৈ কৈ যোৱাই ভাল হ'ব। আৰু তিনিবছৰ জপিযাই যোৱাৰ সলনি মই পিচৰ বাৰৰ জহকালিৰ পৰাই আৰম্ভ কৰিম। ১৭৭৮ চনৰ জহকালিৰ পৰাই ধৰোঁ। তেতিয়াহ'লে আজিৰ পৰা একুৰি তিনি বছৰৰ আগৰ পৰাই আৰম্ভ হ'ব।

৮

জুন মাহৰ কোনোবা এটা ফৰকাল পুৱাত প্ৰাচীন আৰ্ণপ্ল পৰিয়ালৰ শেষ বংশধৰ ভূমিষ্ঠ হৈছিল। সেইটিয়েই আছিল মই তুলিতালি ডাঙৰ দীঘল কৰা প্ৰথম সোণামুৱাটি।

দূৰৰ পথাৰ এখনত আমি ধানখেৰ জোকাৰি আছিলোঁ তেনেতে দেখোঁ পথাৰত আমাক জলপান নি দিঁয়া ছোৱালীজনী অন্য দিনাতকৈ এঘন্টামান বেলি আগতে উধাতু খাই পথাৰৰ বঙিয়াৰ মাজে মাজে আমাৰ ফালৈ লৰি আহিছে। দূৰৈৰ পৰাই তাই মোক চিঞঁৰি আহিছিল। আমাৰ ওচৰ পাই তাই ক'লে

ৰাঃ কি সুন্দৰ কেঁচুৱা। তাই লৰি অহাৰ ভাগৰত হেঁফাই ফোঁপাই ক'লে। এনে ধুনীয়া ল'ৰা আগতে ওপজাই নাই। কিন্তু আইদেউৰ অৱস্থা বেয়া। ডাক্তৰে কৈছে তেওঁ বোলে নাবাচিব। তেও হেনো এই কেইবামাহো ধৰি ক্ষয় ৰোগত ভূগিছে। ডাক্তৰে হিগুলেক কোৱা মই শুনিছোঁ আইদেউ বোলে অহা জাৰকালিলৈকে থকাই টান। তুমি তৎক্ষণাত ঘৰলৈ আহাঁ। নেলী তুমিতো বুজিছাই, কেঁচুৱাকণক আপদাল কৰাৰ ভাৰ তোমাৰ গাতেই পৰিব। গাখীৰ চেনি চেলেকাই, দিনে ৰাতিয়ে যত্ন লৈ ডাঙৰ দীঘল কৰিব লাগিব। তোমাৰ ঠাইত মই হ'ব লাগিছিল—মাক নাবাচেই যেতিয়া কেঁচুৱাটি তোমাৰেই হ'ব নহয়।

তাইৰ কথা শুনি মোৰ চুক্তি হেৰাল। হাতৰ ওখোন দলিযাই দি গাৰ কানিকাপোৰ পৰিপাটি কৰি মূৰত ওৰণাখন গাঠি মাৰি লৈ মই সুধিলোঁ 'আইদেউৰ অৱস্থা বৰ কাহিল নেকি?

'মোৰ তেনে যেনেই লাগিছে। তেওক দেখিলে পিচে ধৰা টান। কেঁচুৱাটিক লৈ তেওৰ যিমানবোৰহে কথা—যেন সি ডাঙৰ হোৱা দেখি যাবলৈ তেও জীযাই থাকিব। আনন্দত তেওঁ এতিয়া একেবাৰে আপোন পাহৰা হৈ আছে। নহ বনো কিয়। কেঁচুৱাকণ যে ইমান ধুনীয়া। তেওৰ ঠাইত মই হোৱা হ'লে মই নিশ্চিত যে মই কেতিয়াও নমৰোঁ। কেঁচুৱাটি দেখিলেই মই ভাল হৈ গ'লোঁহেঁতেন। আৰ্চাৰ আইদেৱে দেব শিশুটি আনি দেউতাকক দেখুৱালেহি। শিশুটি দেখা মাত্ৰেই তেওঁৰ মন আনন্দত ফুলি উঠিল। সেই সময়তে সেই বুঢ়া শগুন অৰ্জ বোলাটো আহি ওলাল। সি কয় বোলে আৰ্ণপ্ল তোৰ কপাল ভাল। ঘৈণীযেৰে তোক অন্ততঃ ল'ৰা এটা দি যাব পাৰিছে। তই তাইক আনোতেই মই জানিছিলোঁ যে তাই বেচিদিন জীযাই নাথাকে। এতিয়াতো আৰু ভালকৈয়ে বুজা গৈছে—অহা জাৰকালিলৈকে টিকে নে নাই তাৰে সন্দেহ। কথাটো ভাবি চিন্তি থাকি মনত দুখ নিদিবি। তই মই কৰিব পৰাৰ ভিতৰত

একো নাই। আৰু এটা কথাও নহয় এই জেংখৰিদালৰ দৰে ছোৱালীজনী বিয়া কৰোৱাৰ আগতে তই ভালদৰে ভাবিচিন্তি চাব লাগিছিল।

গৃহস্থই পিচে কি ক'লে? মই তাইক সুধিলোঁ।

'কিবা এটা ক'লে মই বৰকৈ কাণ দিয়া নাছিলোঁ। মই কেঁচুৱাটি চাবলৈহে অধৈৰ্য হৈ পৰিছিলোঁ। এই বুলি কৈয়ে তাই আকৌ পৰম উল্লাসেৰে কেঁচুৱাৰ বৰ্ণনা দিবলৈ লাগিল। মোৰ উল্লাসো তাইৰ উল্লাসতকৈ কোনো গুণে কম নাছিল। খৰখেদাকৈ ময়ো ঘৰলৈ বুলি খোজ ললোঁ। কেঁচুৱাটি নিজে চাই তাৰ ৰূপ গুণ বখানিবলৈ মযো অধৈৰ্য হৈ পৰিছিলোঁ। মোৰ পিচে হিগুলেৰ কাৰণে দুখ লাগিছিল ঃ তেওঁৰ অন্তৰত মাত্ৰ দুজনৰ বাবেহে ঠাই আছিল—নিজৰ বাবে আৰু তেওঁৰ পত্নীৰ বাবে। আত্মপ্ৰীতি আৰু পত্নীপ্ৰেম—এই দুটাৰ বাহিৰে তেওঁৰ অন্তৰত আন একোৰে স্থান নাছিল। পত্নী বিয়োগৰ শোক যে তেওঁ কিদৰে সহ্য কৰিব মই কল্পনাকে কৰিব পৰা নাছিলোঁ।

আমি গৈ ঘৰ পাই দেখো হিগুলে আগফালৰ দুৱাৰ মুখতে থিয় দি আছে। সোঁমাই যাওঁতে মই কেঁচুৱা কেনে আছে বুলি সুধিলোঁ।

তেওঁ বেচ স্ফূৰ্তিৰে ক'লে- 'লৰিব পৰা হলেই অ নেল।

'আইদেউৰ কেনে? মই সুধিলোঁ 'ডাক্তৰে বোলে কৈছে তেওৰ হেনো

খঙত ৰঙাচিঙা পৰি তেওঁ মোৰ মুখতে ধৰিলে থ থ তোৰ জহান্নামে যোৱা ডাক্তৰৰ কথা। দেখিবি নহয় আজিৰ পৰা এসপ্তাহৰ মূৰত ফ্ৰান্সিচ একদম ভাল হৈ যাব। তই ওপৰ মহলালৈ যাবি নে কি? তই কবিগৈ তেওঁক তেওঁ কথা নাপাতে বুলি ক'লে মই যাম। মই তেওঁৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি অহাৰ কাৰণটো হ'ল তেও কথা বন্ধ নকৰেই কিন্তু তেওঁৰ বাবে কথা পতাটো অনিষ্টকৰ। কবি যে মিঃ কেনেথে কৈছে বোলে তেওঁ মুখ বন্ধ কৰি থাকিব লাগিব।

মই গৈ আৰ্ণিষ্ট আইদেউক এই কথাখিনি কলোঁ। তেও বৰ স্ফূৰ্তিত থকা যেন লাগিছিল। তেওঁ হাঁহি হাঁহি উত্তৰ দিলে এলেন তই জানো বিশ্বাস কৰিবি? মই এটা কথাও কোৱা নাই। তেওঁহে দুবাৰ কান্দি কান্দি ওলাই গৈছে। তই বাৰু কবি গৈ যা মই কথা নকওঁ বুলি কথা দিছোঁ। তাৰ মানে কিন্তু তেওক ঠাট্টা নকৰিম বুলি মই কোৱা নাই দেই।

বেচেৰী। ঢুকুৱাৰ এসপ্তাহৰ আগলৈকে ৰাংঢালী স্বভাবটোৱে তেওঁক লগ এৰা দিয়া নাছিল। তেওঁৰ স্বামীয়ে কিন্তু পত্নীৰ স্বাস্থ্যৰ দিনক দিনে উন্নতি হৈছিল বুলি বুকু ডাঠি কৈছিল সেই বিষয়ে কোনোবাই সামান্য সন্দেহ প্ৰকাশ কৰা যেন দেখুৱালেও তেও খঙত জাঁকি উঠিছিল। ডাঃ কেনেথে তেওঁক এদিন ক'লে বোলে ৰোগীৰ সেই অৱস্থাত তেওঁৰ দৰবে আৰু কাম নিদিয়ে আৰু তেওঁ ৰোগী চাবলৈ আহি আহি তেওঁৰ খৰচ বঢ়োৱাৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। ক'বলৈ পালেহে, আৰ্ণিষ্ট একেবাৰে জাঙুল খাই উঠিল ঃ 'মই জানো তুমি অহাৰ প্ৰয়োজন নাই। মোৰ পত্নী ভাল হৈ

গৈছে। তোমাৰ দৰবৰ আৰু দৰকাৰ নাই। তেওঁৰ ক্ষযৰোগ হোৱা নাছিল। জ্বৰহে হৈছিল। এতিয়া জ্বৰ এৰিলে। তেওঁৰ নাড়ীৰ স্পন্দন মোৰ সমানেই ধীৰ হৈছে। তেওঁৰ গাল মুখ এতিয়া আগৰ দৰেই তপত হৈ থকা নাই— চেঁচা পৰিছে।

তেওঁৰ পত্নীও আৰ্ণশ্বিই একে কথাকে ক'লে। ভদ্ৰ মহিলাই তেওঁৰ স্বামীৰ কথা বিশ্বাস কৰা যেনো লাগিল। পিচে এদিন ৰাতি স্বামীৰ কান্ধত হেলান দি বহি থাকোঁতে তেওঁ ক'লে বোলে পিচদিনালৈ তেওঁ চলাফুৰা কৰিব পাৰিব বুলি ভাবিছে। কিন্তু তেনেতে তেওঁৰ কাহ আৰম্ভ হ'ল পাতলীয়া কাহ। স্বামীয়ে তেওঁক দুবাহুৰ মাজত সুমুৱাই লৈ পোনকৈ বহুৱাই দিলে। তেওঁ দুহাতেৰে স্বামীক ডিঙিত মেৰিযাই ধৰিলে তেওঁৰ মুখ বিবৰ্ণ হ'ল আৰু লগে লগেই তেওঁৰ প্ৰাণপখী অজান দেশলৈ উৰা মাৰিলে।

চাকৰণী ছোৱালীজনীয়ে ঠিকেই ঠাৱৰ কৰিছিল। কেঁচুৱাটিৰ অৰ্থাৎ হেয়াৰটনৰ দায়িত্ব মোৰ গাতে পৰিল। ল'ৰাটোৰ স্বাস্থ্য পাতি ভাল থকা দেখিলে আৰু কন্দাকটা কৰা নুশুনিলে মি আৰ্ণশ্বিই তাৰ খা খবৰ তেনেকৈ নলৈছিল। কিন্তু নিজৰ আচৰণত মানুহজন বৰ বেপৰোৱা আৰু উগ্ৰ স্বভাৱৰ হৈ পৰিল। তেওঁৰ শোকৰ প্ৰকৃতি আছিল অদ্ভুত বাহিৰত মানুহক দেখুৱাই কন্দাকটা নকৰে বা গীৰ্জালৈ গৈ প্ৰাৰ্থনাও নকৰে— পিচে ভগৱান আৰু মানুহ কাকো তেওঁ নমনা হ'ল। ভগৱানকো শাও দিয়ে মানুহকো। লগে লগে মানুহটোৱে এক অসংযমী জীৱনো যাপন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলে।

চাকৰনাকৰবোৰে আৰ্ণশ্বৰ অত্যাচাৰী আৰু উন্মত্ত আচৰণ বেছি দিন সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে। এটা এটাকৈ প্ৰায়বোৰ আঁতৰি গ'ল। থকাৰ ভিতৰত মাত্ৰ জোজেফ আৰু মইহে ৰ'লোঁ। তেওঁক এৰি যাবলৈ মোৰ সত নগ'ল। আৰু এটা কথা নহয় আপুনি জানিবই পায মই হ'লোঁ তেওঁৰ তোলনীয়া বায়েক। গতিকে তেওঁৰ আচৰণ মই সহজে ক্ষমা কৰি দিব পাৰিছিলোঁ। একেবাৰে অসম্বন্ধৰ এজনে হয়তো কথাবোৰ তেনেভাবে লব নোৱাৰিলেহেঁতেন।

জোজেফো ৰৈ গ'ল। আধিখন্দুৱা খোৱা আৰু পথাৰ সমাৰ কৰা লগুৱাবোৰৰ ওপৰত চৰ্দাৰী কৰাটো হ'ল তাৰ কাম। দুষ্ট দগাবাজক শাসন কৰাটো তাৰ বাবে এক প্ৰকাৰ বৃত্তিৰ দৰেই আছিল। সি ৰৈ যোৱাৰ সেইটোও হ'ল এটা কাৰণ।

গৰাকীৰ অসৎ আচৰণ কাৰ্য আৰু অবাঞ্ছিত লগভাগবোৰ কেথেৰিন আৰু হিথ্‌ক্লিফৰ বাবে এক আদৰ্শৰ দৰে হ'ল। হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতি যেনেহে ৰূঢ় আচৰণ তেওঁ কৰিবলৈ ল'লে যে তেনেকুৱা পৰিস্থিতিত দেবতাও দানবৰ শাৰীলৈ অধঃপতিত হবলৈ বাধ্য। আৰু সঁচা কথা ক'বলৈ গ'লে ল'ৰাটোৰ গাত তেতিয়া নৃশংস কিবা এটা লম্ভিছিল যেন অনুমান হৈছিল। হিণ্ডলেই দিনক দিনে নিজকে অসংযমী আচৰণৰ দ্বাৰা সংশোধনৰ বাহিৰলৈ নিয়া দেখি তাৰ উল্লাসৰ যেন অন্ত নপৰিছিল দিনক দিনে তাৰ আচৰণৰ উগ্ৰতা আৰু গোমোঠালি অধিক প্ৰকট হৈ পৰিছিল।

ঘৰখনৰ অৱস্থা কি যে হৈছিল মই বুজাবলৈ অপাৰগ। ঘৰ নহয় যেনিবা নৰকহে হৈছিল। স্থানীয় পাদুৰীজনে আহিবলৈ এৰিলে। কোনো ভাল মানুহ আমাৰ ঘৰলৈ নহা হ'ল। একমাত্ৰ ব্যতিক্ৰম হ ল এডগাৰ লিন্টন—তেওঁ কেথি আইদেউৰ ওচৰলৈ মাজে সময়ে আহে। পোন্ধৰ বছৰ বয়সতে কেথি অঞ্চলটোৰ ৰাজকুমাৰী যেন হৈছিল। তেওঁৰ সমান ধুনীয়া কোনো নাছিল। কিন্তু তেওঁ বৰ উদ্ধত আৰু আকোৰগোজ স্বভাবৰ হৈ পৰিছিল। তেওৰ শৈশব পাৰ হোৱাৰ পিচত তেওঁক মই ভাল পাব পৰা নাছিলোঁ। তেওৰ গৰ্বভাবটো শাম কটাবলৈ কৈ কৈ তেওঁক মই বিৰক্ত কৰিবলৈকো এৰা নাছিলোঁ। তেও পিচে মোক তাৰ বাবে বেয়া পোৱা নাছিল। পুৰণা সম্পৰ্কবোৰৰ প্ৰতি তেওঁৰ আচৰিত অনুৰাগ আছিল। আনকি হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতিও তেওৰ মৰমৰ কোনো হীনদেডি হোৱা নাছিল। কিন্তু ডেকা ল'ৰা লিন্টনে তেওঁৰ উচ্চতৰ পদমৰ্য্যদা সত্বেও তেওঁৰ মনত সিমান গভীৰলৈকে ৰেখাপাত কৰিব পৰা নাছিল।

জুহালৰ দাঁতিৰ বেৰলৈ চাওক—সৌ যে ছবিখন দেখিছে সেইখনেই মোৰ আগৰ গৰাকীৰ ছবি। তেওৰ আৰু তেওৰ পৰিবাৰৰ ছবি দুখন দুকাষে ওলোমাই ৰখা হৈছিল। কিন্তু আইদেউৰ ছবিখন দূৰৈত থোৱা হৈছে। নহ'লে তেও কেনে আছিল সেই বিষয়ে আপুনি কিবা আভাস পালেহেঁতেন। ছবিখন আপুনি ইয়াৰ পৰা ভালকৈ মনিব পাৰিছেনে বাৰু?

শ্ৰীমতী ডীনে মমডাল দাঙি ধৰিলত মোৰ চকুত পৰিল কোমল আঁহ পাহৰ মুখ এখন। ৰাদাৰিং হাইটচ'ৰ যুৱতী গৰাকীৰ লগত সেইখন মুখৰ আচৰিত মিল। কিন্তু ফুটি উঠা ভাবটো যেন অধিক বিষণ্ণ কিন্তু অধিক মনোৰম আৰু সৌহাৰ্দ্যপূৰ্ণ। এখন সুন্দৰ ছবি। পাতল ৰঙৰ দীঘল চুলিকোচা বেঁকোৰা ভাঁজ লৈ বাহুৰ ওপৰত পৰি আছিল' চকুহাল আছিল ডাঙৰ আৰু তাত ফুটি উঠিছিল এটা দৃঢ়তাৰ ভাব। সমগ্ৰ ছবিখনেই আছিল এক স্বাভাৱিক সৌষ্ঠৱৰ প্ৰতিমূৰ্তি যেন।

বৰ সুন্দৰ ছবি মই ক'লোঁ। যাৰ ছবি তেওৰ চেহেৰাৰ লগত মিলে নে?

খুব মিলে। পিচে আনন্দত থাকিলে তেওক ইযাতকৈ বেচি ধুনীয়া দেখাইছিল।

লিন্টন পৰিয়ালৰ লগত পাঁচ সপ্তাহ একেৰাহে থকাৰ পৰাই কেথেৰিনে তেওলোকৰ লগত ঘনিষ্ঠতা ৰক্ষা কৰি চলিছিল। তেওলোকৰ লগত থাকোঁতে কেথিযে নিজৰ স্বভাৱৰ বিষম ফালটো প্ৰকট নকৰিছিল আৰু কৰাৰ প্ৰয়োজনো নহৈছিল। পৰিযালটোৱেও তেওঁক ইমান আদৰ সাদৰ কৰিছিল যে তেওঁলোকৰ প্ৰতি ৰূঢ় আচৰণ কৰাৰ কথা ভাবিলেই তেও লজ্জিত হৈ পৰিছিল। ফলত নিজৰ চতুৰ সৌহাৰ্দ্যপূৰ্ণ ব্যৱহাৰেৰে পৰিয়ালৰ মুৰব্বী বৃদ্ধ আৰু বৃদ্ধা গৰাকীক তেওৰ নিজৰ অজ্ঞাতেই গভীৰভাবে প্ৰভাবিত কৰিছিল। কেথিয়ে ইজাবেলাৰ প্ৰশংসা আৰু তাইৰ ককাযেকৰ মনপ্ৰাণ আদায় কৰিবলৈকো সমৰ্থ হৈছিল। তাইৰ আকাঙ্ক্ষা আৰু অভিলাষ আছিল বৰ উচ্চ পৰিয়ালটোৰ ওপৰত নিজৰ প্ৰতি এটা ভাল ধাৰণা জন্মাব পাৰি তাই বৰ গৰ্ববোধ কৰিছিল। ইয়াৰ ফলতেই তাইৰ এক দুতলীয়া চৰিত্ৰই গঢ়

লৈছিল। কিন্তু কাকো প্ৰতাৰণা কৰাৰ অভিপ্ৰায় তাইৰ নাছিল। লিন্টন পৰিয়ালত হিথক্লিফৰ প্ৰতি অতি বেয়া ধাৰণা আছিল। হিথক্লিফক সেই পৰিয়ালৰ লোকে ‘অসভ্য গুণ্ডা পশুতকৈয়ো অধম আদি আখ্যা দিছিল। নিজেও যাতে তদনুৰূপ আখ্যা পাব লগা নহয় সেই বিষয়ে কেথেৰিন সচেতন আছিল। কিন্তু নিজৰ ঘৰত বিনম্ৰ আচৰণ কৰাৰ কথা তেও যেন ভাবিবই নোৱাৰিছিল। ঘৰত তেওঁৰ প্ৰকৃতি আছিল অবাধ্য আৰু উদ্ধত।

দেখাদেখিকৈ ‘ৱাদাৰিং হাইটচ’লৈ যোৱাৰ সাহস মিঃ এডগাৰৰ নাছিল। আৰ্ণশ্বৰ কীৰ্তিকলাপ শুনি সি ভয় খাইছিল আৰু তেওৰ পৰা আঁতৰি ফুৰিবলৈ বিচাৰিছিল। তথাপিতো যেতিয়াই আহে তেতিয়াই তাক আমি পৰম সৌজন্য সহকাৰেই ওলগ জনাইছিলোঁ। সি কিয় আহে বুজি পাই, গৃহস্থই তাক অপমান কৰাৰ পৰা বিৰত থাকিছিল আৰু তেনেদৰে বিৰত থাকিব নোৱাৰিলে একেবাৰে আঁতৰি দিছিল। মোৰ ধাৰণা যে তাত তাৰ উপস্থিতি কেথেৰিনৰ মনংপূত নাছিল। তাই চালাক নাছিল ৰচকী স্বভাৱৰো নাছিল। তাইৰ দুই বন্ধু লগালগি হোৱাত তাইৰ আপত্তি আছিল। কাৰণ হিথক্লিফে লিন্টনৰ বিৰুদ্ধে তাৰ উপস্থিতিতে বিষোদগাৰ কৰিলে তাইৰ বাবে চুপ কৰি থাকিবলৈ টান হৈছিল কিন্তু তাৰ অনুপস্থিতিত নহৈছিল। তেতিয়া তাই হিথক্লিফৰ কথাতে হযভৰ দিছিল। আকৌ লিন্টনে হিথক্লিফৰ বিৰুদ্ধে ঘৃণা আৰু শত্ৰুতা প্ৰকাশ কৰিলে তাক প্ৰতিবাদ কৰাৰ সাহো তাইৰ নাছিল। যেন তাইৰ খেলাৰ লগৰীয়াক কোনোবাই নিন্দা কৰিলে তাৰ প্ৰতিবাদ কৰাটো তাইৰ কাৰ্য নহয়।

কেথেৰিনৰ এনেবোৰ দোধোৰ্মোৰ্ অৱস্থা আৰু অসংখ্য অসুবিধাৰ পৰিস্থিতি লক্ষ্য কৰি মোৰ অনেকবাৰ পেটে পেটে হাঁহি নুঠাকৈ থকা নাই। তায়ো পিচে এইবোৰ কথা মোৰ ঠাট্টা মস্কৰাৰ পৰা আঁৰ কৰি ৰাখিবলৈ যত্ন নকৰাকৈ থকা নাছিলে। তাইৰ প্ৰতি মোৰ এনে ভাবচিন্তা সৎপ্ৰবৃত্তিৰ পৰিচায়ক নহয় কিন্তু তাইৰ অহংকাৰ ইমান বাঢ়ি গৈছিল যে তাইৰ প্ৰতি পুতৌ বা অনুকম্পা দেখুউৱাটো প্ৰায় অসম্ভৱ কথা যেন হৈছিল। নিজৰ অহংকাৰী স্বভাৱটো এৰি নম্ৰ হ’বলৈ শিকক—এয়ে আছিল তাইৰ প্ৰতি মোৰ আচৰণৰ উদ্দেশ্য।

শেহান্তৰত তাই মোক বিশ্বাসত লৈ অকপটে পেটৰ কথা খুলি কোৱা হ’ল। দিহা পৰামৰ্শ ল’বলৈ বুলি ওচৰ চাপিবলৈ মোৰ বাহিৰে তাইৰ বাবে আন দ্বিতীয় প্ৰাণী নাছিল।

এদিনা আবেলি মিং হিণ্ডলে ঘৰত নাছিল। সেই সুযোগতে হিথক্লিফে সকলো কামৰ পৰা নিজকে অব্যাহতি দিলে। সেই সময়ত মই ভবামতে তাৰ বয়স যোলমান হৈছিল। গঢ়ে পিতে সি আপচু নাছিল বুদ্ধি বৃত্তিতো পিচ পৰা নাছিল। তথাপিতো কেনেবাকৈ তাৰ চেহেৰা দেখিলেই তাৰ প্ৰতি মানুহৰ এটা বিৰূপ ভাব হৈছিল তাৰ অন্তঃপ্ৰকৃতি সম্বন্ধেও মনত সন্দেহ জন্মিছিল। পিচে তাৰ এতিয়াৰ চেহেৰাৰ লগত তেতিয়াৰ সেই চেহেৰাৰ কোনো মিলেই নাই। প্ৰথম কথা হ’ল আগ বয়সতে পোৱা

শিক্ষাৰ সুফল তেতিয়ালৈ তাৰ গাত নাথাকিল। অবিৰত কঠোৰ শ্ৰম কৰিব লগা হোৱা বাবে তাৰ মনত জ্ঞানান্বেষণৰ প্ৰতি একালত থকা স্পৃহা তল পৰিছিল। শাৰীৰিক শ্ৰম আৰম্ভ হৈছিল নিচেই সোনকালে আৰু শেষ হৈছিল দিনটোৰ শেহলৈ বহুত পলমকৈ। এনেকুৱা পৰিস্থিতিত কিতাপৰ প্ৰতি বা বিদ্যা শিক্ষাৰ প্ৰতি ধাউতি কাৰো নাথাকে। হিথ্‌ক্লিফৰো সেয়ে হ'ল। সৰু কালতে বৃদ্ধ আৰ্ণশ্বৰ মৰম আৰু প্ৰশ্ৰয় পাই সি নিজকে আনতকৈ ওপৰৰ বুলি ভাবিবলৈ লৈছিল। সেই গৰ্ববোধো এতিযা ক্ৰমাৎ নাইকিয়া হৈ গ ল। পঢ়াশুনাত কেথেৰিনৰ সমানে যাবলৈ বেচেৰাই আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিছিল কিন্তু পৰা নাছিল। তাৰ বাবে তাৰ মনত দুঃখ হৈছিল কিন্তু তাক বাহিৰত দেখুউৱা নাছিল। গতিকে পঢ়াশুনা সি একেবাৰে বাদেই দিলে। বহুতো বুজাই মেলিও তাক পঢ়াশুনাত পুনৰ লগাব পৰা নগ'ল। কাৰণ দুনাই আৰম্ভ কৰিলেও আগৰ সমানলৈ উঠিব নোৱাৰিব বুলি সি ভালদৰে বুজি পাইছিল। এনেযে পঢ়াশুনাত পিচ পৰা তাতে দেখাশুনাতো সি হ'ল আপচু। সাতে সোতৰে লগলাগি তাৰ চলন ফিৰণ আচৰণ অস্বাভাৱিক হৈ পৰিল। সি তলমূৰকৈ খোজ কাঢ়িবলৈ ল'লে—তাৰ খোজকাঢ়ন দেখিলে কাৰো তাৰ প্ৰতি মনত এটা সমাদৰৰ ভাব নোপজে। দা-দস্তুৰবোৰ হ বুলৈ ধৰিলে সামাজিকভাৱে অশোভনীয়। মানুহৰ লগত হুলিগলি নকৰে কথা বতৰা প্ৰায় নকয়েই, গোমোঠা মাৰি থাকে। তাৰ চা-চিনাকি লোকৰ সংখ্যাও আছিল অতি সীমিত। মুষ্টিমেয় যি কেইজন আছিল তেওঁলোকৰ মনতো তাৰ প্ৰতি অনুৰাগতকৈ বিৰাগৰ ভাবহে সি সৃষ্টি কৰিছিল। তাকে কৰিয়েই যেন সি আনন্দ পাইছিল। কিন্তু কামৰ পৰা আজৰিৰ সময়খিনিত কেথেৰিনৰ লগত তাৰ এৰা এৰি নহৈছিল। পিচে তাইৰ প্ৰতি থকা তাৰ অনুৰাগৰ ভাব সি কথাৰে প্ৰকাশ নকৰা হ'ল। তাইৰ কিশোৰী সুলভ আদৰ চেনেহকো সি খং আৰু ঈৰ্ষাৰে চোৱা হ'ল। যেন তাৰ প্ৰতি স্নেহৰ তেনে আতিশয্যৰ কোনো যুক্তি থাকিব নোৱাৰে বুলি সি বুজিহে পাইছিল। এইমাত্ৰ আপোনাক কোৱা আবেলি বেলাটোৰ কথা। মই কেথি আইদেউক সাজপাৰযোৰ পৰিপাটিকৈ পিন্ধাত সহায় কৰি দিছোঁ। তেনেতে সি ভিতৰলৈ সোমাই আহি ক'লেহি যে সেইদিনালৈ আৰু তাৰ কাম কৰাৰ ইচ্ছা নাই। কেথিয়ে কিবা প্ৰকাৰে এডগাৰক কৰাযেক ঘৰত নথকাৰ খবৰটো দিছিল কিন্তু তাই ভবা নাছিল যে হিথ্‌ক্লিফ কামবন নেওচি শুচি আহিব। তাই ভাবিছিল যে ঘৰত তাই অকলে থাকিব আৰু সেই ভাবিয়েই তাক সোধপোচ কৰিবলৈ তাই সাজু হৈছিল।

হিথ্‌ক্লিফ সোমাই আহিয়েই সুধিলে 'কেথি এতিযা তোৰ কিবা কামবন আছে নে কি? নে কৰবালৈ যাবলৈ ওলাইছ?

'নাই ওলোৱা। ক'লৈনো যাম। বৰষুণেই দি আছে।

'তেন্তে সেই পোচাকী ফ্ৰকটো পিন্ধি আছ কিয়? কোনোবা অহাৰ কথা আছে বোধহয়।

অলপ অপ্ৰস্তুত হৈ কেথিয়ে উত্তৰত ক'লে 'জনাত তেনেকৈ কোনো আহিব লগা নাই। পিচে হিথ্‌ক্লিফ তইতো এতিয়া পথাৰতহে থাকিব লাগিছিল। দুপৰীয়াৰ সাজ

খোৱাৰ সময়ৰ পৰা এঘন্টা গ'ল। মই আৰু ভাবিছিলো তই ইতিমধ্যে পথাৰলৈ গলিয়েই।

'হিণ্ডলেই সদায় আমাক তাৰ ৰঢ়া নজৰত ৰাখে। অলপো ইফাল সিফাল কৰিবলৈ নিদিয়ে। আজি সি নাই, ভালেই হৈছে। আজি আৰু পথাৰলৈ নাযাও। মই তোৰ লগতে থাকিম।

'এ হয় নেকি। কিন্তু জোজেফে যে কৈ দিব। তই বৰং যোৱাই ভাল।

'জোজেফে পেনিষ্ট ক্রেগৰ সিদাঁতিযেদি চূণ গোটাই আছে। গধূলিলৈকে সি তাতে থাকিব। গমেই নাপাব।

এইবুলি কৈযে সি জুহালৰ কাষ চাপি বহিল। কেথেৰিনে এক মুহূর্ত কি'বা ভাবিলে তাইৰ কপালৰ গাঠি থুপ খালে। খন্তেক নিৰৱতাৰ পিচত পৰিস্থিতিটো সহজ কৰিবলৈ বুলি তাই ক'লে 'ইজাবেলা আৰু এডগাৰ লিন্টনে আজি আবেলি এপাক মাৰিব বুলি কৈছিলে। বৰষুণ এৰাই নাই। ক'তনো চাগৈ আহিব। মই বৰ আশা কৰা নাই। কিন্তু যদি আহে, তেন্তে তই অপদার্থ বুলি গালি খাব লাগিব। তাৰ বাবে সাজু হৈ থাক।

হিথ্‌ক্লিফ নাচোৰবান্দা হৈ লাগিল। ক'লে 'তোৰ কাম আছে বুলি এলেনক ক বলৈ ক কেথি। তোৰ সেই অপদার্থ পুতৌলগা মূর্খ বন্ধুহঁত আহিব বুলি মোক বাহিৰ কৰি নিদিবি। মই বেতিযাবা বেতিযাবা আপত্তি কৰি প্ৰায় কৈযেই পেলাব খুজিছো যে সিহঁত নাই, নকও।

'যে সিহঁত কি? কৈ পেলা। কথা কেইটা কওতে কেথেৰিনে তালৈ অসহায় ভাবে চালে। মোৰ হাতৰ পৰা তাই নিজৰ মূৰটো জোকাৰ মাৰি আঁতৰাই নি অসহিষ্ণু ভাবেৰে ক'লে 'চুলিকোচা ফণিযাই দিওতে তই কেকোঁৰা ভাজটো একেবাৰে ভাঙি পেলাইছ। বহুত হৈছে। এতিযা মোক অকলে থাকিবলৈ দে। হিথ্‌ক্লিফ তই কিবা এটা আপত্তি কৰিব খুজিছিলি? কি কথা আছিল ক।

'নাই, তেনেকৈ একো আপত্তি কৰিব খোজা নাই। মাত্র সৌ বেৰৰ কেলেণ্ডাৰখন চা। এই বুলি কৈ বেৰত ওলমি থকা কেলেণ্ডাৰ এখনলৈ আঙুলিয়াই দেখুৱালে।

'সেই কেলেণ্ডাৰখনত কটা চিন দিয়া তাৰিখবোৰত তই লিন্টনহঁতৰ লগত আছিলি। ফুট ফুট দিযাবোৰত মোৰ লগত। দেখিছ নহয়? মই প্রতিটো দিনত দাগ দি থৈছোঁ।

'দেখিছোঁতোন কিয় নেদেখিম। বৰ কামটো কৰিছ। গাধ ক'ৰবাৰ। কেলেণ্ডাৰত দাগ দি থোৱাৰ অৰ্থই বা কি হ'ল?

''অর্থটো হ'ল এয়ে যে মই প্রতিটো দিনৰে খবৰ ৰাখিছোঁ। হিথ্‌ক্লিফে উত্তৰ দিলে।

তাৰ কথা শুনি কেথিৰ খং উঠিল। তাই ক'লে 'তই ভাব নেকি যে মই সদায় তোৰ লগত বহি থাকিম? তাৰ পৰা মোৰ লাভ হ'ব কি? তই কথা কোৱা নোকোৱা একে।

মোক ভালৰি লগাবলৈ তই হয়তো একেবাৰে নিবোকাটো হৈ বহি থাকিবি নতুবা কেঁচুৱা ল'ৰাৰ দৰে আবোল তাবোল গাবি। যিহকেই নকৰ লাগে তোৰ পৰা মোৰ লাভ কি?

'মই নিৰ্বাক হৈ বহি থাকোঁ বুলি বা মোৰ সংগ তোৰ ভাল নালাগে বুলি আগতে তই কেতিয়াও কোৱা নাছিলি কেথি। কথা কেইটা কওঁতে হিথ্‌ক্লিফে উত্তেজনাত ফোঁপাইছিল।

এবোকে নাজানেও মুখেৰেও নামাতে—তেনে এটা মানুহ ক'ৰবাত কাৰোবাৰ সংগী হোৱা ক'ত দেখিছ? কেথিযে লাহৈকৈ ক'লে।

কথা শুনি হিথ্‌ক্লিফ উঠিল আৰু পোনচাটেই যাবলৈ ওলাল। তাৰ মনৰ ভাব প্ৰকাশ কৰিবলৈ সুযোগ সি নাপালে কাৰণ সেই মুহূৰ্ত্ততে পদূলিত ঘোঁৰাৰ খুৰাৰ শব্দ শুনা গ'ল আৰু লগে লগে হিথ্‌ক্লিফ ঘৰৰ বাজ হ'ল। খন্তেক পিচতে ডেকা লিন্টন ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। কেথিৰ পৰা অপ্ৰত্যাশিতভাবে আমন্ত্ৰণ পাই তাৰ মুখমণ্ডলত আনন্দৰ আভা বিযপি পৰিছিল।

কেথেৰিনৰ দুই বন্ধু— এজন এইমাত্ৰ ওলাই গ'ল সিজন সোমাই আহিল। উভয বন্ধুৰ মাজৰ পাৰ্থক্য কেথেৰিনৰ চকুত নপৰাকৈ নাথাকিল। থকাৰ কথাও নহয়।

এজন উদাসীন ৰুক্ষ উদ্যমহীন। আনজন সত্তেজ প্ৰণোচ্ছল সৌজন্যপৰায়ণ তেওৰ কথা বতৰাই নিজৰ বিনম্ৰ স্বভাৱৰ পৰিচয দিযে।

লিন্টনে ক'লে 'মই বাৰু অলপ আগতীয়াকৈ পালোঁহি নে কি? কথাষাৰ কওতে মোলৈ কেৰাহিকৈ চাইছিল। সেই সময়ত মই বাচনবৰ্তন চিক্কিল লগাই কোঠাটোৰ এমূৰত ব্যস্ত আছিলোঁ।

'নাই পোৱাহি। কেথেৰিনে ক'লে। মোলৈ চাই তাই সুধিলে 'নেলী তই তাত কি কৰি আছ?

'মই মোৰ কাম কৰিছোঁ আইদেউ মই উত্তৰ দিলোঁ। (লিন্টন আহিলেই কথা বতৰা কাণত পৰাৰ দূৰত্বত তৃতীয ব্যক্তি হিচাপে উপস্থিত থাকিবলৈ মিঃ হিণ্ডলেই মোক কৈ থৈছিল।)

পিচ পাকতে কেথি আহি মোৰ ওচৰ পালেহি, আৰু ক'লে 'তোৰ বাচন বৰ্তন যি য'ত আছে ইয়াৰ পৰা আঁতৰাই নে। আলহী অভ্যাগতৰ সন্মুখত থালবাটি চিক্কিল লগোৱাটো ঘৰ দুৱাৰ সৰামচা কৰাটো শোভনীয কাৰ্য নহয।

মই ক'লো 'গিৰিহঁত আঁতৰি থাকোঁতেই এটা ভাল সুবিধা ওলাইছে। তেওঁৰ উপস্থিতিত এইবোৰ ঘটঘটাই থাকিলে তেও ভাল নাপায়। মিঃ এডগাৰে মোক এইবাবে বেয়া নাপায় বুলিয়েই মই ভাবিছোঁ।

কেথেৰিনে এডগাৰক মাত মাতিবলৈ সুযোগকে নিদিলে। খঙত ঘৃতাহুতি যেন হৈ তেওঁ ক'লে 'মোৰ আগতো এইবোৰ খুচখাচ কৰি থকাটো মোৰ সহ্য নহয়।

হিথ্ক্লিফৰ লগত সেই তেতিয়াতে ঠোঁটামোজা লগাৰ পৰাই তাইৰ মনৰ উত্তেজনা শাম কটাই নাছিল।

'ইযাৰ বাবে মই দুঃখিত কেথেৰিন আইটি —মাত্ৰ ইয়াকে কৈ মই পুনৰ একান্তমনে কামত ধৰিলোঁ।

এডগাৰৰ চকুত কথাটো নপৰিব বুলি ভাবি লৈ তাই মোৰ হাতৰ পৰা কাপোৰ টুকুৰা থাপ মাৰি লৈ দলিযাই দিলে আৰু মোৰ বাহুত খামোচ মাৰি ধৰি বৰ দুঃখ পোৱাকৈ মুচৰি দিলে। তাইৰ এই কাৰ্যত মোৰ প্ৰতি থকা তাইৰ ঘৃণা আৰু বিদ্বেষ প্ৰকট হৈ পৰিছিল।

কেথিক মই ভাল নাপাও বুলি আগতে কৈছোঁৱেই। মাজে মাজে তাইৰ অহংকাৰ খৰ্ব কৰিবলৈ সুযোগ পালে মই ভাল পাইছিলোঁ। এতিয়া তাই মোক মুচৰি দিলত মই দুখ পাই, বহাৰ পৰা ঘপহকৈ উঠিলোঁ আৰু চিঞৰি চিঞৰি ক'লোঁ 'কেথি আইদেউ এইবোৰ ভাল কথা নহয়। মোক এইদৰে মুচৰি দিবলৈ তোমাৰ কোনো অধিকাৰ নাই। মই এইবোৰ কথা সহ্য কৰি নাথাকিম।

মিছলীযা ক'ৰবাৰ। মই তোৰ গাত হাতেই দিযা নাই। এই বুলি কৈ তাই আকৌ মোক বাহু মুচৰি দিবলৈ উদ্যত হ ল। তাইৰ কাণ দুখন তেতিয়া খঙত ৰঙা পৰিছিল। খং লুকুৱাই ৰাখিব তাই কোনো দিনেই নাজানিছিল। খং উঠিলে গোটেই মানুহজনী ৰঙা চিঙা পৰিছিল।

মযো সমানে ৰঙাচিঙা পৰি তাইক ভেকাহি মাৰি ক'লোঁ 'মোৰ গা চোৱাই নাই বুলি কৈছিলা যে এয়া কি? এতিযাতো বেচ হাতেলোটে ধৰা পৰিছা।

খঙৰ ভমকত তাই ঠটা মাটিত গোৰোহনি মাৰিলে এক মিনিটমান সময কি কৰিব নকৰিব যেন ভাবি ৰ'ল আৰু পিচ মুহূৰ্ত্ততে খঙত ৰ'ব নোৱাৰি মোৰ গালত ঠাঁচ কৰে বেচকৈ এচৰ বহুৱাই দিলে। মোৰ দুচকুৰ পৰা ধাৰাসাৰে লোতক বৈ আহিল।

'কেথেৰিন সোণজনী কেথেৰিন নাপায় বুলিছোঁ নহয়। ইচ! ইচ! তুমি কি কাম কৰিলা। লিন্টনে মৃদু প্ৰতিবাদৰ সুৰত ক'লে। তাৰ প্ৰেমৰ পাত্ৰীৰ মিছলীয়া চৰিত্ৰ আৰু উগ্ৰ প্ৰকৃতি দেখি সি এক প্ৰকাৰ স্তম্ভিত হৈ পৰিছিল।

খঙত কঁপি জপি কেথেৰিনে আকৌ মোলৈ চাই হুংকাৰ চাৰিলে এলেন তোক ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলাই যা বুলিছোঁ নহয়।

কণমানি হেয়াৰটনে মোৰ লগ নেৰে। পাচে পাচে ফুৰে। সেইদিনাৰ সেই উখনা উখনিৰ সময়তো সি মোৰ ওচৰতে মজিয়াত বহি আছিল। মোৰ চকুত পানী দেখি সিও কান্দি দিলে আৰু উচুপি উচুপি 'দুষ্ট কেথি পেহী'ৰ বিৰুদ্ধে অনেক অভিযোগ প্ৰকাশ কৰিলে। ফলত পেহীযেকৰ খঙৰ জাউৰি তাৰ ওপৰতো পৰিল। তাই সেই কণমানি প্ৰাণীটোক দুবাহুত ধৰি লৈ এনেদৰে ঘটালিবলৈ ধৰিলে যে বেচেৰাৰ মুখ বিবৰ্ণ হৈ নীলা পৰিল। এডগাৰে তাইৰ হাত দুখন ল'ৰাটোৰ গাৰ পৰা একৰাই

আনিলে। ল'ৰাটোৱে মুক্তি পালে কিন্তু এডগাৰে অনুভৱ কৰিলে যে কাৰোবাৰ হাতে তাৰ কাণ মুচৰিছে। সি ঘূৰি চাই দেখিলে যে হাতখন কেথিৰ আৰু সেই হাত তাই তামচা কৰি তাৰ কাণত লগোৱা নাই।

খং আৰু অপমানত হতভম্ব হৈ সি দুখোজ পিচুৱাই গ'ল। মই হেয়াৰটনক কোচত তুলি লৈ পাকঘৰলৈ খোজ ল'লোঁ। কিন্তু পাকঘৰৰ দুৱাৰখন মই খোলা ৰাখিলোঁ যাতে সিহঁত দুটাৰ কাজিয়াই নো কি ৰূপ লয় মই দেখা পাওঁ।

লাঞ্চিত লিন্টনে আগবাঢ়ি গৈ খুলি থোৱা হেটটো হাতত ল'লে। খঙত তাৰ মুখ শেতা পৰিছিল আৰু ওঁঠ দুটা কঁপিছিল।

মই স্বগতোক্তি কৰি ক'লোঁ 'বেচ হৈছে, সময় থাকোঁতেই সেই গৱাকীৰ মন মেজাজৰ আচল ৰূপটো বুজি ল।

দুৱাৰৰ পিনে আগবাঢ়ি গৈ কেথেৰিনে লিন্টনক সুধিলে 'ক'লৈ যাবলৈ ওলাইছা?

সি তাইৰ কথাবাৰৰ উত্তৰ নিদি এৰাঁতিয়েদি পাৰ হৈ যাবলৈ বিচাৰিলে।

'তুমি যাব নোৱাৰা' তাই জোৰেৰে ক'লে।

মই যাবই লাগিব। যামেই সি সৰুকৈ উত্তৰ দিলে।

'নহ'ব তাই আকৌ ক'লে আৰু লগে লগে দুৱাৰৰ হেণ্ডেলত হাত দিলে। এতিয়াই তুমি যাব নোৱাৰা এডগাৰ লিন্টন। অলপ বহাঁ। মোক এইটো মানসিক অৱস্থাত এৰি থৈ নাযাবা। গোটেই নিশা মই অশান্তিত ভুগিব লাগিব। আৰু তোমাৰ কাৰণে কষ্ট খাবলৈ মই প্ৰস্তুত নহয়।

'তুমি মোক যি ব্যৱহাৰ কৰিলা তাৰ পিচত আৰু মই থকাটো সম্ভৱ নে? সি সুধিলে।

কেথেৰিন নিমাতে ৰ'ল।

লিন্টনে কৈ গ'ল 'তোমাৰ ব্যৱহাৰ আৰু আচৰণ দেখি মই শংকিত আৰু লজ্জিত হৈছো। ইয়ালৈ আৰু মই কদাপি নাহোঁ।

তাৰ কথা শুনি তাইৰ চকু চলচলীয়া হ'ল আৰু পতা যেন কঁপি উঠিল।

'তদুপৰি তুমি কওঁ বুলিয়েই মিছা কথা কৈছাঁ।

কান্দি কান্দি তাই ক'লে 'মই কোৱা নাছিলোঁ। ইচ্ছাকৃতভাৱে মই একো কৰা নাছিলোঁ। ঠিক আছে, যাব খুজিছাঁ যদি যোঁৱা। আঁতৰ হোৱা। মই এইবাৰ কান্দিম। কান্দি কান্দি নিজকে বেমাৰী কৰি পেলাম।

এই বুলি কৈ তাই চকী এখনৰ ওপৰত আঁঠুকাঢ়ি বহি লৈ সঁচাসচিকৈ ৰাউচি জুৰি কান্দিবলৈ লাগি গ'ল।

এডগাৰ যাওঁ বুলি ওলাল যে ওলাই গ'লেই, পিচে পদূলিমুৰ পৰ্যন্তহে গ'ল। তাতে সি থমকি ৰ'ল। মই ভাবিলোঁ তাক উচটনি দিয়া ভাল হ'ব। এই বুলি ভাবি তাক

মই ক'লোঁ মহাশয় এই ছোৱালীজনী বৰ উদ্ধত স্বভাৱৰ। বেচিকৈ লাই পাই পাই বেয়া হোৱা ছোৱালী। আপুনি ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱাই ভাল হ'ব। নহ'লে তাই কান্দি কান্দি নিজেও ভূগিব আমাকো হাযৰাণ কৰি মাৰিব।

বেচেৰাৰ মনটো আছিল কোমল। সি খিৰিকিৰে কেৰাহিকৈ ভিতৰলৈ চালে। তাইক তেনে অৱস্থাতে এৰি গুচি যাবৰ জোখাৰে মনৰ জোৰ তাৰ যে নাছিল তেনে নহয় আছিল। পিচে কিমান কণ? আধা মৰা নিগনি এটা বা আধা খোৱা চৰাই এটা এৰি যাবলৈ মেকুৰী এটাৰ মনৰ জোৰ যিমানকণ সিমানকণহে, তাতকৈ বেছি নহয়।

হায়! মই ভাবিলোঁ মনে মনে ইযাক আৰু বচোৱা নাযায। ই ডুবিলে। আপোন ভাগ্যই ইযাক টানিছে।

হয়ো কাৰণ লিন্টন হঠাতে উভতি খৰ খোজেৰে ভিতৰলৈ সোমাল আৰু দুৱাৰখন ভিতৰৰ পৰা জপাই দিলে। অলপ পিছতে আৰ্ণশ্ব ঘূৰি আহিল। নিচাত একেবাৰে টং হৈ আহিছে। উচ্চ বাচ্য কৰি গগণ বিদাৰিছে। ৰাগীত মতলীয়া হৈ থাকিলে তাৰ তেনে আচৰণ হযেই। আৰ্ণশ্ব ওভতাৰ খবৰ দিবলৈ বুলি ভিতৰলৈ সোমাইছোঁগ মই দেখিলোঁ যে কাজিযাৰ পিচত সিহঁত হালৰ হলিগলি চৰিলহে—সমস্ত ভয শংকা পৰিহৰি বন্ধুত্বৰ ভাব দলিযাই পেলাই, প্ৰেমিক যুগলৰ ৰূপত সিহঁত মতলীয়া হৈ পৰিছে।

হিণ্ডলে ঘূৰি অহাৰ খবৰ পাই লিন্টনে লৰালৰিকৈ ঘোঁৰাত উঠি চেকুৰ দিলে কেথেৰিন তাইৰ কোঠাত সোমাল। মই লৰালৰিকৈ কণমানি হেযাৰটনক আৰ্ণশ্বৰ চকুত নপৰাকৈ লুকুৱাই ৰাখিলোঁ আৰু তেওঁৰ চৰাই চিকাৰ কৰা বন্দুকটোৰ গুলী কেইটা উলিযাই ৰাখিলোঁ কাৰণ মদৰ ৰাগীত থাকিলে সেই বন্দুকটো লিৰিকি বিদাৰি থকাটো তেওঁৰ অভ্যাস। ওচৰত থকা লোকৰ বাবে সেইটো হয বিপজ্জনক পৰিস্থিতি। সেই সময়ত তেওঁক কোনোবাই কিবা ক'লেও জগৰ একেথৰে তেওঁলৈ সৰহপৰ চাই থাকিলেও জগৰ। গুলী কেইটা উলিযাই থলেই পৰিস্থিতি আযত্তৰ ভিতৰত থাকিব বুলি ভাবি মই তাকে কৰিলোঁ। এতিয়া তেওঁ বন্দুকৰ ঘোঁৰা টিপিলেও আৰু গুলী ফুটাৰ ভয় নাই।

(৯)

অশ্ৰাব্য গালি গালাজ আৰু শাওশপনিৰে চৌদিশ মুখৰিত কৰি আৰ্ণশ্ব ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। আহিয়েই, কণমানি হেয়াৰটনক মই পাকঘৰৰ বেৰৰ থাকত বন্দুৰাই থোৱা সি দেখিবলৈ পালে। আৰ্ণশ্বৰ আচৰণৰ আতিশয্যত বেচেৰা হেয়াৰটন ভয়ত পেপুৱা লাগে। আৰ্ণশ্বই পুতেকৰ প্ৰতি দেখুৱায হয বন্য জন্তুৰ উন্মত্ত প্ৰীতি নহয উন্মাদৰ উন্মত্ততা। মৰম কৰিবলৈ ল'লে সি পুতেকক জোৰেৰে সাবট মাৰি ধৰি চুমা খাই উশাহ নোপোৱা কৰি মৃতপ্ৰায কৰে। খঙ উঠিলে হয পুতেকক জুইলৈ দলিয়াই দিব খোজে নহয বেৰত আচাৰি তাৰ মূৰটো গুড়ি কৰিব যেন কৰে। ফলত বাপেকলৈ তাৰ ইমান ভয যে তেওঁৰ চকুৰ আঁতৰ কৰিবলৈ মই তাক য'তে বন্দুৰাই থওঁ তাতেই সি চুপচাপ বহি থাকে।

'সেয়া আজি দেখিলোঁহে এই বুলি কৈযে হিণ্ডলেই মোক পিচফালৰ পৰা গলধনৰ চালত ধৰি আঁতৰাই নিলে—মানুহে কুকুৰকহে সেইদৰে চাল ছটাত ধৰি দাঙি নিয়ে। 'হায় স্বৰ্গ' হায নৰক! মোৰ ল'ৰাটো তই মাৰিলিহেঁতেন এতিয়া। মোৰ চকুৰ আঁৰ কৰি যে তাক সদায ৰাখ এতিয়াহে কাৰণটো বুজিলোঁ। তই কিন্তু বেচ বুজিবি নেলী চযতানৰ কৃপাত মই তোৰ মুখত মাংস কটা চুৰীখন ভৰাই দিম। হাঁহিব নালাগে মই এইমাত্ৰ কেনেথক তললৈ মূৰ কৰি ব্লেকহৰ্চ পিটনিত পুতি থৈ আহিছোঁ। আৰু এটা মৰা আৰু দুটা মৰাৰ ভিতৰত প্ৰভেদ বা ক'ত? তহঁতৰ কোনোবা এটাক মই মাৰিব লাগিব নহ'লে মোৰ শান্তি নহ'ব।

কিন্তু মাংস কটা কটাৰী গিলিবলৈ মোৰ কোনো আগ্ৰহ নাই, মি হিণ্ডলে মই উত্তৰ দিলোঁ। 'কটাৰীখনেৰে হেৰিং মাছহে কটা হয বেছিকৈ। আপুনি যদি বেযা নাপায মোক গুলী কৰিয়েই মাৰক। মই

গুলী কৰি মাৰিব লাগে? তই জহান্নামে যাবি। ঘৰখন এখন যেন কৰি ৰখাত মানুহক বাধা দিযে এনে আইন ক'ত আছে? মোৰ এইখন ঘৰ নহয বাঁহতল। মেল মুখ মেল।

এইবুলি কৈ চুৰীখন হাতত লৈ তাৰ জোঙা আগটো মোৰ দুপাৰী দাঁতৰ মাজত সি লগাই দিলে। মই পিচে তাৰ এই তামচাবোৰলৈ কেতিয়াও পৰোৱা কৰা নাছিলোঁ। মই থু থু কৰি দিলোঁ সি চুৰীখন উলিযাই নিলে। মই কলো যে চুৰীৰ সোৱাদটো ভাল নহয় কোনোপধ্যেই আৰু তাক মই মুখত নিদিও।

মোক এৰি দি সি ক'লে এ মই এতিয়াহে বুজিছোঁ সেই বাচ্চাটো হেয়াৰটন নহয়। তই বেয়া নাপাবি নেলী। যদি হয় তেন্তে সি মোক দেখি মোৰ ওচৰলৈ আগবাঢ়ি অহা নাই কিয়? সেইটো দোষৰ বাবেই তাক জীয়াই জীয়াই কাটি টুকুৰা টুকুৰ কৰিব লাগে। আৰু মোক দেখা মাত্ৰকে যিহে তাৰ দেদাউৰি। যেন ভূত পিশাচ হে দেখিলে। এই জহ্‌ৰা পোৱালি এইফালে আহ্‌। দৰদী অন্তৰৰ বাপেক এটাৰ ওচৰ কেনেকৈ চাপিব লাগে মই তোক শিকাম। দৰদী অন্তৰৰ ঠিকেই, পিচে প্ৰবঞ্চিত। এই নেলী এই বাচ্চাটোৰ চুলিবোৰ চুটিকৈ কাটি দিলে তাক দেখাত বেচি ভাল নালাগিবনে বাৰু? নেজ কাটি দিলে কুকুৰক বেছি হিংস্ৰ যেন দেখায়। আৰু হিংস্ৰ প্ৰকৃতি মই বেচ ভাল পাওঁ। কেচি এখন আনচোন। পৰিপাটিকৈ অথচ চুটিকৈ কাটি দিয়া যাওঁক। আৰু আমাৰ কাণবোৰ ৰখাটোও ভাল কথা নহয় বুজিছ। কাণবোৰ নাথাকিলে আমি একেবাৰে গাধা হে পৰিম। এ এ আমাৰ মইনা নে কোন । মইনাটি শুব এ। নাকান্দিবি নাকান্দিবি মোৰ বাছাটো চুমা এটা দে মোক। দেচোন চুমা এটা। খা মোক চুমা এটা। নাখাব চুমা? হেয়াৰটন? ৰ তই পোৱালিৰ নেলু মই মূচৰি ভাঙিহে এৰিম। কি বুলি ভাবিছ তই মোক?

বেচেৰা হেয়াৰটনে বাপেকৰ দুবাহুৰ মাজত চেপা খাই, ভৰি হাত আচাৰি ছাটিফুটি কৰি চিঞৰত গগণ ফালিব লাগিছে। বাপেকো নাচোৰবান্দা। এৰি নিদিয়ে। তেওঁ তাক ওপৰ মহললৈ তুলি লৈ গ'ল আৰু খটখটিৰ দাঁতিত দিয়া দীঘল কাঠৰ ওপৰত বহুৱাই দিলে। ভয়ত তাৰ কান্দোন দুগুণে চৰিল। ল'ৰাটো ভয়ত মূচকচ যাব বুলি মই চিঞৰি চিঞৰি তেওক তলৰ পৰা সাৱধান কৰি দিলোঁ আৰু বেচেৰাক বাপেকৰ হাতৰ পৰা একৰাই আনিবলৈ বুলি ওপৰ মহলালৈ বগাবলৈ ললোঁ।

মই বাপেক পুতেকৰ ওচৰ পাইছোঁহে, এনেতে হিণ্ডলেই কিবা এটা শব্দ শুনি আগলৈ মূৰটো হলাই তললৈ চালে। হাতত যে সৰু ল'ৰাটো লৈ আছে সেইকথা তেওঁ পাহৰিলেই।

খটখটিৰ মূৰত কাৰোবাৰ খোজৰ শব্দ শুনি হিণ্ডলেই মোক সুধিলে 'সেইটো কোন আহিছে?

খোজৰ শব্দৰ পৰাই সেইটো হিথ্‌ক্লিফ হ'ব লাগিব বুলি মই জানিছিলোঁ। গতিকে আৰু আগুৱাই নাহিবলৈ বুলি তাক সংকেত দিবলৈ ময়ো তললৈ হাউলিছিলোঁ। ঠিক সেই মুহূৰ্ত্ততে হেয়াৰটন বাপেকৰ অসতৰ্ক হাতৰ পৰা ছিটিকি তললৈ পৰিল।

ভয়াৰ্ত চীৎকাৰ কৰিবলৈকো আমি সময়কে নাপালোঁ দেখা পালো যে হতভাগ্য শিশুটি নিৰাপদে ৰ'ল। সি ছিটিকি পৰাৰ সেই সংকটজনক মুহূৰ্ত্ততে হিথ্‌ক্লিফ গৈ তলত হাজিৰ হৈছিল গৈ আৰু কিবা স্বাভাৱিক প্ৰতিক্ৰিয়া স্বৰূপেই বোধহয় ওপৰলৈ হাত মেলি হেয়াৰটনক সি থাপমাৰি ধৰিলে। সি মাটিত পৰিবলৈ নাপালে। ল'ৰাটোক গাৰ কাষতে থিয় কৰাই লৈ কাৰ দোষতনো এনে এটা সম্ভাব্য ঘটনাৰ সৃষ্টি হ'ব খুজিছিল তাকে নিৰ্ণয় কৰিবলৈ সি ওপৰলৈ চালে।

ওপৰত আৰ্ণশ্বক দেখা পাই হিথ্‌ক্লিফৰ যিহে বিমৰ্ষ চেহেৰা হ'ল। কোনো কৃপণ লোকে লটাৰীৰ টিকট এটা পাঁচ চিলিঙত বেচি দি যদি পিচদিনা জানিব পাৰে যে সেই টিকটটোৱে পাঁচহেজাৰ পাউণ্ড পুৰস্কাৰ জিকিছে, তেন্তে সেইজন লোকৰ মুখৰ চেহেৰা যি দৰে বিবৰ্ণ হ'ব হিথ্‌ক্লিফৰো তেনেকুৱাই হ'ল। সদায় বিচাৰি ফুৰা প্ৰতিশোধৰ সুযোগ এটা হেৰুৱাই সি একেবাৰে বিষণ্ণ হৈ পৰিল। কথাৰে নালাগে তাৰ চেহেৰাতে সেই ভাবটো ফুটি উঠিছিল। আন্ধাৰত হোৱাহলে মই ডাঠি ক ব পাৰোঁ হেয়াৰটনৰ মূৰটো খটখটিত খুন্দিযাই সি প্ৰতিশোধ ললেহেঁতেন কিন্তু তেনে দুৰ্ভাগ্যজনক ঘটনাৰ পৰিবৰ্ত্তে দেখিলোঁ যে সি এনে এটা মহান কাম কৰিলে যাৰ ফলত তাৰ যেন একপ্ৰকাৰ মোক্ষ লাভেই হ'ল। মই ততাতৈযাকৈ তললৈ নামি গৈ বেচেৰা অসহায় হেয়াৰটনক মোৰ বুকুত সাৱটি ললোঁ।

হিণ্ডলে তললৈ নামি আহিল কিন্তু ধীৰে ধীৰে। পৰিস্থিতিযে তাক কিছু শান্ত কৰিলে। সি লাজো পাইছিল।

তেওঁ মোকহে জগৰীযা পাতিলে। 'দোষটো তোৰগাতহে, এলেন। ল'ৰাটোক তই মোৰ চকুৰ আঁতৰ কৰি ৰাখিব লাগিছিল। মোৰ হাতৰপৰা তাক লৈ যাব লাগিছিল। তাৰ গাত ঘা লাগিছেনে কি?

'ঘা লাগিছেনে কি সুধিবলৈ আহিছে। খঙেৰে মই উত্তৰ দিলোঁ। 'নমৰিল কি হ'ল যিটোহে ভয় খাইছে সি ডাঙৰ হৈ সি গোট গৰু হ'ব। তাৰ মগজু লৰি গৈছে। হায় বিধাতা ! ল'ৰাটোক আপুনি কি ব্যৱহাৰ কৰিছে! মাকে কবৰৰ ভিতৰৰ পৰা নেদেখাকৈ আছেনে? আপুনি বৰ্ব্বৰতকৈও অধম। নিজৰ গাৰ তেজ মঙহৰ লগত সম্বন্ধ থকা কাৰোবাক নো কোনোবাই এনে ব্যৱহাৰ কৰেনে?

তেওঁ ল'ৰাটোক চুব খুজিলে কিন্তু তেওক দেখিয়েই সি মোৰ গাত চেপাখাই ভযত আকৌ চেৰেউ ফেৰেউ কৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে।

'আপুনি ল ৰাটোৰ লগত নালাগিব মই হিণ্ডলেক ক'লো। 'সি আপোনাক ভাল নাপায। আচল কথা ক'বলৈ গ'লে আপোনাক সবেই বেযা পায়। আপোনাৰ এটা সুখী পৰিযাল আছে, অথচ আপুনি তাৰ এই অৱস্থা কৰিছে।

এয়া কি দেখিছ, আৰু দেখিবি হাঁহি হাঁহি বিপথগামী মানুহজনে ক'লে। তেওঁৰ কোমলা মনটো আকৌ টান হ'ল।

'সদ্যহতে তযো আঁতৰি যা আৰু এই বাচ্চাটোকো মোৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখ। আৰু হিথ্‌ক্লিফ তয়ো শুন । তয়ো মোৰ দেখা শুনাৰ পৰা দূৰত থাকিবি তোক মই আজি ৰাতিযেই মাৰি পেলাম বুলি কোৱা নাই । পিচে ঘৰত যদি জুই দি দিওঁ তেতিয়া হলে কথা বেলেগ। সেইটো অৱশ্যে মোৰ ওপৰতহে নিৰ্ভৰ কৰা কথা।

এই বুলি কৈ কৈ তেওঁ বটলৰ পৰা এগিলাচ ব্ৰাণ্ডি গিলাচত ঢালিলে।

'নাই, নাই, তেনেবোৰ অপকৰ্ম নকৰিব। মিঃ হিণ্ডলে আপোনাক মই সাৱধান

কৰি দিছোঁ । আপোনাৰ নিজৰ কথা বাৰু নাভাবে নালাগে কিন্তু এই দুৰ্ভগীয়া ল'ৰাটোৰ কথা ভাবিব।

'মোতকৈ আন যি কোনো লোকেই তাৰবাবে ভালকৈ ভাবিব।

তেওঁৰ হাতৰপৰা মদৰ গিলাচটো কাঢ়ি লৈ যাবলৈ ধৰি মই ক'লোঁ 'নিজৰ আত্মাৰ শান্তিৰ কথা চিন্তা কৰক।

নকৰো মই বৰং এই আত্মাটোক নৰকত হে নিৰ্বাসন দিম— ইয়াক সৃষ্টি কৰাজনৰ মজা মই তেতিয়া চাম। এয়া স্বহান্নামৰ উদ্দেশ্য কৰি এই বুলি কৈ তেওঁ মদগিলাচ ঢোক ঢোক কৈ মুখত ঢালি দিলে।

মদৰ গিলাচটো থেকেচা মাৰি থৈ অধৈৰ্য্য হৈ তেওঁ আমাক আঁতৰি যাবলৈ হুকুম দিলে। লগে লগে মুখত অশ্ৰাব্য গালি গালাজ আঁখি ফুটাদি ফুটিবলৈ ললে। সেইবোৰ মই মুখত আনিব নোৱাৰোঁ। আনকি এতিয়া মনত পৰিলেও ঘিণ লাগে।

দুৱাৰখন জপাই দি হিথ্‌ক্লিফে মুখেৰে ভোৰভোৰাই ক'লে 'মদ গিলি গিলি মৰি থাকিলেও আপদ খঙে পিচে সিও নহয়। সি নিজে দেহাৰ ওপৰত তো বেচ অত্যাচাৰ কৰিছে, কিন্তু তাৰ শৰীৰ পোটোকাই নপাৰে। মি কেনেথে কৈছে নহয় গিমাৰটন অঞ্চলৰ আন আটাইবোৰ মানুহতকৈ এই পাপীটো পিচতহে মৰিব। প্ৰথমে পাপত ডুবিব পিচত নৰকত ভূঞ্জিব। নিজৰ কথা সচাঁ বুলি প্ৰমাণ নহ'লে কেনেথে নিজৰ ঘুঁৰীজনীকে দি দিব। পিচে কিবা ইফাল সিফাল হ'লে কথা সুকীয়া।

মই পাক ঘৰলৈ গলোঁ আৰু নিচুকণি গীত গাই গাই অসহায় শিশুটিক শুৱাবলৈ লাগিলোঁ। হিথক্লিফ ভঁৰাল ঘৰৰ পিনে গ'ল বুলি ভাবিছিলোঁ কিন্তু পিচত দেখিলোঁ যে জুহালৰ দাঁতিৰ পৰা দূৰলৈ টানি লৈ দীঘল বেঞ্চ এখনত হাতভৰি মেলি দি চুপ হৈ সি পৰি আছে।

কেথেৰিনে তাইৰ কোঠাৰ পৰা এই সমস্ত হৈ চৈৰ গম পাই আছিল। এতিয়া মই নিচুকণি গীত গাই গাই হেয়াৰটনক শুৱাবলৈ যত্ন কৰা শুনি ফুচফুচাই সুধিলে

'নেলী তই অকলে আছ নেকি?

'আছোঁ আইদেউ।

তাই পাকঘৰলৈ সোমাই আহি জুহালৰ ওচৰ চাপিল। তাই কিবা ক'ব বুলি অনুমান কৰি মই মূৰ তুলি চালোঁ। তাইৰ মুখত দেখিলোঁ চিন্তা আৰু উদ্বিগ্নতাৰ চাপ। ওঠহাল আধা ফাঁক হৈ আছে, কিবা ক'ব খোজা যেন লাগিল। তাই দীঘলকৈ উশাহ টানিলে কিন্তু শুনাত হুমুনিয়া কঢ়াৰ নিচিনা লাগিল। মুখৰ পৰা কথা নোলাল।

তাইৰ অলপ সময়ৰ আগৰ দুৰ্ব্যৱহাৰ মই পাহৰা নাছিলোঁ সেইবাবে তাইলৈ আওকাণ কৰি মই আকৌ ল'ৰা নিচুকুৱাত লাগিলোঁ।

'হিথ্‌ক্লিফ ক'ত আছে? তাই মোক নিচুকণি গীতৰ মাজতে সুধিলে।

'ঘোঁৰাশালত নিজৰ কামত লাগি আছে।

'হিথ্‌ক্লিফে মোৰ কথা বোধহয় শুনা নাছিল। তাৰ কিজানি তেতিয়া টোপনি গৈছিল।

আৰু কেইটামান নীৰব মুহূৰ্ত্ত বাগৰি গ'ল। কেথেৰিনৰ দুগালেদি কেইটোপালমান চকুলো বাগৰি যোৱা মোৰ চকুত পৰিল।

'নিজৰ দুৰ্ব্যৱহাৰৰ বাবে তাই বাৰু অনুতাপ কৰিছিনে কি? মই নিজকে সুধিলোঁ। 'তেনেহ'লেতো একেবাৰে নতুন কথা হ'ব। যি হয় হওক মই আগধৰি খুচৰিবলৈ নাযাও। তায়েই আগতে কি কয় কওক।

নিজৰ কথাৰ বাহিৰে আনৰ কথাত মূৰ ঘমাবলৈ যোৱা ছোৱালী কেথেৰিন নহয় বুলি মই ঠিকেই বুজিছিলোঁ। পিচ মুহূৰ্ত্তে তাই ক'লে, 'নেলী মই বৰ অসুখী অ।

এৰা সেইটোতো বৰ বেয়া কথা। কিন্তু তোমাকনো কোনোবাই সন্তোষ লগাব পাৰেনে? চিন্তা ভাবনা বুলিবলৈ একো নাই, অতবোৰ বন্ধু বান্ধৱ আছে, তথাপিতো তোমাৰ সন্তোষ নাই। বৰ পুতৌ লগা কথা।

মোৰ ওচৰতে তাই ঘপকৈ আঠুকাটি বহি ল'লে আৰু মৰম লগা চকুহাল মোৰ মুখৰ ওচৰ চপাই আনিলে। তাইৰ সেই দৃষ্টিত এনে কিবা এটা আছিল যে কোনেও তাইৰ প্ৰতি তেতিয়া ৰোষ পুহি ৰাখিব পৰাটো সম্ভৱ নহয়। ৰোষ পুহি ৰখাৰ যুক্তি থাকিলেও নোৱাৰি।

তাই মোক সুধিলে 'নেলী কথা এটা কম গোপনে ৰাখিবি নে?

'গোপনে ৰাখিব লগা কথা হয় জানো ? মই সুধিলোঁ। মুখৰ গোমোঠা ভাবটো তেতিয়া মই পাতলাই লৈছিলোঁ।

'গোপনীয় কথাই হয়। মোক বৰ চিন্তাত পেলাইছে। কাৰোবাৰ আগত কৈ মই অলপ সকাহ পাব লাগিব। মই কি কৰিম তাকে তোক সুধিব খুজিছোঁ। আজি এডগাৰ লিন্টনে মোক ক'লে সি হেনো মোক বিয়া কৰায়। মই তাক জবাব এটা দিছোঁ। পিচে হয় ক'লো নে না ক'লো সেই কথা কোৱাৰ আগতে তই মোক ক চোন মই হয় ক'ব লাগিছিল নে না ক'ব লাগিছিল?

'কেথেৰিন আইটি সেইটি উত্তৰ মই তোমাক কেনেকৈ দিওঁ। আজি আবেলি তাৰ সম্মুখতে তুমি যি ব্যৱহাৰ কৰি দেখুৱালা সেই কথা মনত পেলালে মই ক'ম যে তুমি না বোলাই উচিত হ'ব। তোমাৰ আচৰণ আৰু উদ্ধতালি দেখাৰ পিচতো যে সি তোমাক বিয়া কৰাবলৈ বিচাৰিছে, তাৰপৰা বুজা যায় যে সি হয় এটা গোটগৰু নহয় বিপদৰ আশংকা বাচি লোৱা এটা মূৰ্খ।

'তই যদি এইদৰেই কৱ তেন্তে তোৰ লগত আৰু কথাই নাপাতোঁ তাই খঙেৰে উত্তৰ দিলে আৰু লগে লগে বহাৰ পৰা উঠিল। 'মই তেওঁৰ প্ৰস্তাৱত মান্তি আছোঁ বুলি কলোঁ নেলী। বেগেতে ক মোৰ ভুল হ'ল নেকি?'

'তুমি তেওঁৰ প্ৰস্তাৱত সন্মত হ'লা? তেন্তে কথাটো আলোচনা কৰাৰ পৰা লাভ কি? তুমি কথা দিছাঁ কথা ঘূৰাব নোৱাৰা।

'কিন্তু কচোন মই মান্তি হোৱাটো ভাল হলনে? ক।

হাত দুখন মোহাৰি মোহাৰি চকু ঘোপা কৰি উত্তেজিত সুৰত চিঞৰি চিঞৰি তাই মোক সুধিলে।

'সেইটো প্ৰশ্নৰ সঠিক উত্তৰ দিয়াৰ আগতে বহুত কথা বিবেচনা কৰিবলগীয়া আছে। মই গহীনাই উত্তৰ দিলোঁ। প্ৰথম কথা আৰু আটাইতকৈ জৰুৰী কথাটো হ'ল তুমি মিঃ এডগাৰক ভাল পোৱানে?

'কোনে কয় নাপাওঁ বুলি? নিশ্চয় পাও।

তাইৰ উত্তৰ শুনাৰ পিচত মই তাইক এই প্ৰশ্ন দুটা কৰিলোঁ। বাইশ বছৰীয়া ছোৱালী এজনীক এই দুটা প্ৰশ্ন সোধা একো অবিবেচনাৰ কাম হোৱা নাছিল।

'কেথি আইটি তেওক তুমি কিয় ভাল পোৱা?

'কি অনৰ্থক প্ৰশ্ন কৰ তই। ভাল পাও— সেযে যথেষ্ট যুক্তি।

'কেতিয়াও নহয় কি ভালপোৱা ক'ব লাগিব।

'ঠিক আছে। তেও সুদৰ্শন। তেওৰ লগ মোৰ ভাল লাগে। মই মন্তব্য দিলোঁ যে ভাল নহয় বেয়া।

'তেওঁ তৰুণ আৰু সদায় হাঁহি মুখীয়া।

'হলেও ভাল নহয় বেয়া।

'আৰু এটা কাৰণ হ'ল তেও মোক ভাল পায়।

'আচলতে ভালো নাপায় বেয়াও নাপায়।

'আৰু তেও বৰ ধনী হ ব আৰু তেতিয়া মই হ ম অঞ্চলটোৰ আটাইতকৈ প্ৰতাপী মহিলা। আৰু তেতিয়া এনে এজন স্বামী লৈ মোৰ কিমান গৰ্ব যে নহ ব।

'সেইটোৱেই আটাইতকৈ বেয়া কথা। বাৰু এতিয়া কোৱাচোন তুমি তেওক কি দৰে ভাল পোৱা?

'আন দহজনী ছোৱালীয়ে যিদৰে ভাল পায় সেইদৰেই ভাল পাও। তই চুপতি কৰিবলৈ ললি, নেলী।

'চুপতি কৰা নাই। মোৰ সোধা কথাৰ উত্তৰ দিয়া।

'মই তেওৰ ভৰিৰ তলৰ মাটি ভাল পাওঁ তেওঁৰ মূৰৰ ওপৰৰ বতাহ ভাল পাওঁ তেওঁ স্পৰ্শ কৰা যি কোনো বস্তু আৰু তেওঁ উচ্চাৰণ কৰা শব্দ মাত্ৰেই মোৰ প্ৰিয়। তেওঁৰ সমস্ত হাৱভাৱ আৰু কাৰ্য্য ভাল পাওঁ। তেওঁক মই নিঃশেষকৈ সামগ্ৰিক ভাবে ভালপাওঁ। হলনে এতিয়া?

'কিন্তু কিয়?

'সেয়া তই আকৌ চুপতি কৰাত লাগিলি। এইটো কিন্তু বৰ বেয়া কথা। মোৰ বাবে এইটো তামাচাৰ কথা নহয়।' জুইৰ পিনে মুখ ঘূৰাই, ভ্ৰূকুটি কৰি কেথিয়ে কলে।

মই কলোঁ 'মই মুঠেই তামাচা কৰা নাই, কেথি। তুমি মিঃ এডগাৰক ভাল পোৱা কাৰণ তেও দেখিবলৈ ধুনীয়া বযসত ডেকা প্ৰফুল্লচিত্তৰ, ধনী, আৰু তোমাক ভাল পায। একেৰাহে শেহৰটো কোনো কাৰণ নহয়— তেওঁ ভাল নাপালেও তুমি তেওক সম্ভৱতঃ ভাল পোৱা আৰু তেও ভাল পোৱাটো এটা কাৰণ হ'লেও আগৰ চাৰিটা আকৰ্ষণৰ অবিহনে তুমি তেওক ভাল পাবলৈ নোযোৱা।

'নহয় নিশ্চয নহয- তেওঁ দেখাত আপচু হোৱাহেঁতেন বা আচাৰ ব্যৱহাৰ নজনা হোৱাহেঁতেন তেওক মই মাত্ৰ পুতৌ কৰিলোঁহেঁতেন। বচ্। সিমানেই।

'কিন্তু সংসাৰত আৰু অনেক সুদৰ্শন ধনবান তৰুণ আছে। এডগাৰতকৈ দেখাত সম্ভৱতঃ বেছি ধুনীযা আৰু তেওতকৈ বেছি ধনী। তেনে এজনক তুমি ভাল পোৱাত বাধা ক'ত?

'তেনে কোনো লোক থাকিলেও তেও মোৰ বিচাৰত নপৰে। এডগাৰৰ নিচিনা সুন্দৰ মই কাকো নেদেখোঁ।

'কেতিয়াবা কাৰোবাক হয়তো দেখিবা— আৰু এডগাৰো সদায় সুদৰ্শন হৈ নাথাকে ডেকা হৈয়ো নাথাকে হযতো এতিযাৰ সমান ধনী হৈযো নাথাকিব।

এতিযাতো হয। আৰু মোৰ কথা হ'ল বৰ্ত্তমানটো লৈহে। কথাবোৰত তোৰ যুক্তি থাকিব লাগে।

'তেনেহ'লে আৰু ভাবিবলৈকে নাই। মাত্ৰ বৰ্ত্তমানটোৰেইহে যদি চিন্তা কৰিছা তেন্তে লিন্টনকে বিযা কৰোঁৱা।

'সেইটোকে কৰিবলৈ মই তোৰপৰা অনুমতি বিচৰা নাই। মই তেওক বিয়া কৰামেই। পিচে মই উচিত কাম কৰিছোঁনে নাই সেইকথা তই মোক নকলি।

কৈছো অকল বৰ্ত্তমানটোৰ কথাকে ভাবি যদি কোনোবাই বিযা কৰায তেন্তে তুমি উচিত কামেই কৰিছাঁ। বাৰু এতিযা কোৱাঁচোন তোমাৰ অশান্তি কিহৰ বাবে হৈছে? তোমাৰ ককাইদেৰেৰে তোমাৰ এই সিদ্ধান্ত শুনি সন্তোষ পাব লিন্টনৰ মাক বাপেকেও মই ভবাত আপত্তি কৰিব নালাগে। এখন অপৰিপাটি অস্বস্তিকৰ আৰামহীন ঘৰৰ পৰা এখন চহকী অভিজাত ঘৰলৈ তুমি ওলাই যাবাঁ। তুমি এডগাৰক ভাল পোৱা এডগাৰেও তোমাক ভাল পায— দেখাত সকলো ভালেই মিলিছে। গতিকে কেৰোণটো ক'ত?

'ইয়াত ইযাত— এখন হাতেৰে কপালত আনখনেৰে বুকুত চপৰিয়াই কেথেৰিনে উত্তৰ দিলে। 'আত্মা যতে নাথাকক কিয় মই অন্তৰেৰে উপলব্ধি কৰিছোঁ মোৰ আত্মাই মোক কৈছে, মোৰ প্ৰত্যয জন্মিছে, মই ভুল কৰিছোঁ।

'বৰ আচৰিত কথা। মই একো বুজিব পৰা নাই।

'মোৰ গোপন ৰহস্যটো তাতেই। কিন্তু তই যদি মোক উপলুঙা নকৰ কথাটো মই তোক মুকলিকৈ ক'ম। মই খুব স্পষ্টকৈ হয়তো ক'ব নোৱাৰিম কিন্তু মোৰ কেনে লাগিছে সেই কথা মই বুজাব পাৰিম।

তাই আকৌ মোৰ ওচৰত বহিল। তাইক আগতকৈ বেছি বিমৰ্ষ আৰু গহীন যেন লাগিল।

কেইমিনিটমান কিবা ভাবিগুণি নীৰবে থকাৰ পিচত তাই মোক হঠাতে সুধি পেলালে 'নেলী তই বাৰু কেতিয়াও অদ্ভুত সপোন নেদেখনে?

'দেখোঁ বিয নেদেখোঁ। কেতিযাবা কেতিযাবা

মযো দেখোঁ। মযো এনে কিছুমান সপোন দেখিছোঁ যিবোৰে পিচত আৰু মোৰ লগ এৰা নাই সিহঁতে মোৰ ভাব চিন্তাকে সলনি কৰি দিছে। মনৰ ৰং সলাই দিছে। এইটোও তেনে এটা সপোনেই। মই তোক সপোনটো ক'ম বিন্তু চাবি সপোনটো কৈ থাকোঁতেই তই হাঁহিব নোৱাৰিবি।

নালাগে থাকক কেথেৰিন আইদেউ। মই লৰালৰিকৈ কলোঁ 'ভূত প্ৰেতৰ কথা চিন্তা নকৰাকৈও আমাৰ শোক দুখৰ অন্ত নাই। ভয়লগা সপোনৰ কাহিনী নুলিযাবাঁ। স্ফূৰ্ত্তি কৰা। মনটো ফৰকাল কৰা। নিজক ভাল পাবলৈ শিকা। কণমানি হেয়াৰটনলৈ চোৱাচোন। সি কোনো দুঃস্বপ্ন দেখা নাই। টোপনিতে সি কিমান মৰম লগাকৈ মিচিকিযাই হাঁহিছে।

ঠিকেই। আৰু কি শুৱলাকৈ বাপেকে নিজানত শাও শপনি দি আছে। এই নোদোকা শিশুটিৰ সমান বযসৰ পৰাই তেওক দেখা তোৰ মনত আছে নহয়। তেৰোঁতো আছিল ইমান কণমানি ইমান নিষ্পাপ। যি কি নহওক তই মোৰ সপোনৰ কথা শুনিবই লাগিব। কাহিনী বৰ দীঘলীযা নহয। আৰু আজি নিশাটো স্ফূৰ্ত্তিত কটোৱা মোৰ বাবে সম্ভৱ নহয।

'মই নুশুনো। মই নোৱাৰোঁ। নুশুনো বুলিছো মই নুশুনো। পুনৰবাৰ মই লগে লাগে উত্তৰ দিলোঁ।

সেই সময়ত মোৰ মনত সপোন সম্বন্ধে বহুত অন্ধবিশ্বাস আছিল। এতিয়াও আছে। কেথেৰিনৰ মুখমণ্ডলত মই শোকৰ গভীৰ সাঁচ দেখিবলৈ পাইছিলোঁ। সেই ৰূপ আছিল অস্বাভাৱিক। বিষাদে ঢকা সেই মুখখন কিবা অশুভ পৰিণতিৰ সম্ভাব্য আগতীয়া সংকেত বুলি আশংকা কৰি মই চিন্তিত হৈ পৰিছিলোঁ।

মই তাইৰ সমাজিক নুশুনো বুলি ক'লত তাই ক্ষুব্ধ হ'ল। সপোনৰ কথা ক বলৈ তাই আকৌ আগবাঢিল। কিন্তু পিচ মুহূৰ্ত্ততে দেখাত বেলেগ এটা বিষয লৈ তাই পুনৰ মুখ মেলিলে।

"নেলী এটা কথা। মই স্বৰ্গত থাকিলেও বৰ অশান্তিত থাকিলোহেঁতেন।

'কাৰণ তুমি স্বৰ্গত থকাৰ উপযুক্তই নহয় সেই বাবে। মই প্ৰত্যুত্তৰত তাইক ক'লো। পাপী মাত্ৰেই স্বৰ্গত অশান্তি ভোগে।

'সেই কাৰণে নহয়। মই এবাৰ সপোনত দেখিছিলোঁ মই বোলে স্বৰ্গত আছিলোঁ।

'কেথেৰিন আহিটি মই তোমাৰ সপোন নুশুনোঁ বুলি কৈছোঁ নহয়। মই শোও গৈ।

এইবুলি কৈয়েই মই চকীৰ পৰা উঠিব খুজিছিলোঁ কিন্তু তাই মোক গাত ধৰি বহুৱাই দিলে।

একো ডাঙৰ কথা নহয় অ তাই কলে। মই মাত্ৰ ক'ব খুজিছিলোঁ যে স্বৰ্গত মোৰ ভাল নালাগিল— নিজৰ ঘৰ যেন নালাগিল। সেইবাবে মই পৃথিবীলৈ ঘূৰি আহিবলৈ বিচাৰি হিয়া ঢাকুৰি কান্দিছিলোঁ। তাকে দেখি দেবদূত সকলৰ ইমান খং উঠিল যে মোক গটা মাৰি স্বৰ্গৰপৰা পেলাই দিলে আৰু মই আহি এই বিস্তীৰ্ণ প্ৰান্তৰৰ 'ৱাদাৰিং হাইটচ ৰ শিখৰতে পৰিলোঁহি। আনন্দতে কান্দি কান্দি মই সাৰ পাই গলোঁ। সেইটোৱেই মোৰ ৰহস্য। মোৰ স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই, এডগাৰ লিন্টনক বিয়া কৰোৱাৰ দৰ্কাৰ নাই। সৌ দুৰ্জ্জনটোৱে হিথ্‌ক্লিফক ইমান বেয়া ব্যৱহাৰ নকৰাহেঁতেন এইবোৰ কথা মই নাভাবিলোঁৱেইহেঁতেন। এতিয়া আৰু হিথক্লিফক বিয়া কৰোৱাটো মোৰ বাবে বৰ লাঞ্ছনাজনক কথা হ'ব। তাক যে মই কিমান ভাল পাও সেই কথা আৰু সি নজনাকৈয়ে ৰ'ব। আৰু সি দেখিবলৈ ধুনীয়া বাবেহে যে মই তাক ভাল পাও তেনে নহয়। আচল কথা হ'ল তাৰ লগত মোৰ আঁহে আঁহে মিলে। অন্তৰ বোলা বস্তুটো কিহেৰে সজা নাজানোঁ কিন্তু তাৰে মোৰে অন্তৰ হ'ল একেখনেই। কিন্তু লিন্টনৰ লগত মোৰ জুই পানীৰ প্ৰভেদ জোনাক আৰু বিজুলীৰ প্ৰভেদ।

তাই এই কেইআষাৰ কথা কৈ শেষ কৰাৰ আগতেই মই হিথ্‌ক্লিফৰ উপস্থিতিৰ উমান পালোঁ। ঘূৰি চাই দেখোঁ সি বেঞ্চখনৰ পৰা উঠি হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে ওলাই গৈছে। তাক বিয়া কৰালে তাই নিজকে তললৈ নমোৱা হ'ব বুলি কেথেৰিনে কোৱালৈকে সি কাণ উনাই কথাবোৰ শুনি আছিল সেইষাৰ শুনাৰ পিচত আৰু আন কথা শুনিবলৈ সি বৈ নাথাকিল।

কেথি মাটিত বহি আছিল বাবে হিথ্‌ক্লিফ ওচৰতে আছিল যদিও সি তাইৰ চকুত পৰা নাছিল আৰু এতিয়া সি ওলাই যাওতেও তাই তাক লক্ষ্য নকৰিলে। কিন্তু মই তাইৰ কথাবাৰ শুনি উচপ খাই উঠিলোঁ আৰু তাইক মনে মনে থাকিবলৈ কলোঁ।

থতমত খাই, চাৰিওপিনে সন্তৰ্পণে চাই তাই সুধিলে বিয কি হৈছে? মনে মনে থাকিবলৈ যে কৈছ?

মই ক'লোঁ 'জোজেফ ওচৰতে আছে। কোৱাৰ লগে লগে মোৰ চকুত পৰিল যে তাৰ গাড়ী ৰাস্তাইদি ইতিমধ্যে আগুৱাই আহিছেই। 'তাৰ লগতে হিথ্‌ক্লিফো আহিব। মোৰ ধাৰণা অলপ আগতে সি এই দুৱাৰ চুকতে আছিল।

'দুৱাৰ চুকৰ পৰা সি মোৰ কথা নিশ্চয় শুনা নাছিল।

তাই মাত লগালে 'হেয়াৰটনক মোৰ হাতলৈ দে আৰু তই খোৱা-বোৱাৰ যোগাৰ কৰ। ৰন্ধা বঢ়া হ'লে তোৰ লগত মই একেলগে খাম। বিবেকৰ এই অস্বস্তিকৰ তাড়নাৰ পৰা মই নিজক ৰক্ষা কৰিব লাগে। হিথ্‌ক্লিফে এইবোৰ কথাৰ একো ভূ পোৱা নাই বুলি ভাবিব পাৰিলেই মই ৰক্ষা পাওঁ। ভূ সি পোৱা নাই, নহয়নে? পাইছে নে কি? প্ৰেমত পৰা মানে কি সি নিশ্চয় নাজানে। জানে জানো?

সি নজনাৰ কাৰণ মই একো দেখা নাপাওঁ। তুমি যদি জানা সিও জানিব। মই প্ৰত্যুত্তৰত কলোঁ। 'আৰু তুমিয়েই যদি তাৰ পচন্দৰ পাত্ৰী তেন্তে বেচেৰাৰ দুৰ্ভাগ্যৰ অবধি ন'ৰব। তুমি লিন্টনৰ পত্নী হোৱাৰ লগে লগে সি সকলো হেৰুৱাব— হেৰুৱাব প্ৰেম হেৰুৱাব বন্ধুত্ব। এই বিচ্ছেদ তুমি কি দৰে সহ্য কৰিবা— সেই কথা ভাবি চাইছানে? আৰু সংসাৰত একেবাৰে অকলশৰীয়াহৈ সিয়েই বা থাকিব কেনেকৈ? কাৰণ কেথেৰিন আইটি—

মোৰ কথা শেষ হ বলৈ নাপালেই। তাই আৰ্তস্বৰে ক'লে সি একেবাৰে অকলশৰীয়া। আমাৰ বিচ্ছেদ। কি কথা কৈছ তই এইবোৰ ! তাইৰ কথাত খঙৰ ভাব ফুটি উঠিছিল। 'আমাৰ বিচ্ছেদ কোনে ঘটায শুনোঁচোন। যেযে এনে কৰিবলৈ যত্ন কৰিব তাৰে মিলৰ গতি হ ব। গ্ৰীক ক্ৰীড়াবিদ মিলৰ কথা জান নহয। গছ এজোপা দুচিৰা কৰিবলৈ গৈ তাৰ চেপাত সোমাই যে মৰিছিল। এলেন মই কৈ দিছোঁ মই জীয়াই থকা দিন কেইটাত কোনেও আমাৰ বিচ্ছেদ ঘটাব নোৱাৰে— কোনো মানুহেই নোৱাৰে। মই হিথ্‌ক্লিফক ত্যাগ কৰি পেলাবলৈ মান্তি হোৱাৰ আগতেই, পৃথিবীত থকা হাজাৰটা লিন্টন নিঃচিহ্ন হৈ যাব। মই হিথ্‌ক্লিফক এৰিব খোজা নাই— মই সেইটো কথা বুজোৱা নাই। এনে এটা চৰ্তৰ বিনিময়ত মই লিন্টনৰ পত্নী হ বলৈ নাযাও। এতিয়ালৈকে তাৰ লগত মোৰ যি সম্বন্ধ সেই সম্বন্ধ চলি থাকিব। মোৰ প্ৰতি তাৰ যি ভাব অতদিন আছে, তাৰ প্ৰতিও মোৰ অনুৰূপ ভাৱ সদায থাকিব। এডগাৰে তাৰ বিদ্বেষ পাহৰিব লাগিব। অন্তত সি হিথ্‌ক্লিফক সহ্য কৰিব লাগিব। হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতি মোৰ প্ৰকৃত ভাৱৰ পৰিচয় পালে সহ্য সি কৰিব। মই এতিয়া বুজিব পাৰিছোঁ নেলী তই মোক এক স্বাৰ্থপৰ তুচ্ছ প্ৰাণী বুলি গণ্য কৰিছ। কিন্তু এই কথাটো তই কেতিয়াও ভবা নাই যে হিথ্‌ক্লিফ আৰু মোৰ বিযা হ'লে আমি দুয়োটা মগনীয়া হৈ যাম। কিন্তু লিন্টনক বিয়া কৰালে মই হিথ্‌ক্লিফক উন্নতিৰ জখলাত আগুৱাই যোৱাত সহায কৰিব পাৰিম। আৰু মোৰ ককাইদেউৰ কবলৰ পৰাও তাক আঁতৰাই ৰাখিব পাৰিম। 'কেথেৰিন আইটি তোমাৰ গিৰিহঁতৰ টকাৰে তুমি হিথক্লিফক সহায় কৰাৰ কথা ভাবিছাঁ? তুমি ভবাৰদৰে সি সহজে পোনাব পৰা লোক নহয়। মোৰ সামান্য বিচাৰ বুদ্ধিৰে সি ...ছোঁ লিন্টনৰ পত্নী হ'বলৈ ওলোৱাৰ অভিপ্ৰায় হিচাপে এইটোৱেই নিকৃষ্ট।

কেথি জাঙুৰ খাই উঠিল। 'নহয কেতিয়াও নিকৃষ্ট অভিপ্ৰায় নহয়। এইটোৱেই শ্ৰেষ্ঠ। আনবোৰ অভিপ্ৰায হ'ল মোৰ খন্তেকীয়া বাসনা চৰিতাৰ্থ কৰাৰ বা এডগাৰৰ

বাবে তাৰ অভিলাষ পূৰণ কৰাৰ অহিলা মাত্ৰ। কিন্তু এই অভিপ্ৰায় হ'ল এনে এজন লোকক কেন্দ্ৰ কৰি যিজনে এডগাৰৰ প্ৰতি আৰু মোৰ নিজৰ প্ৰতিও মোৰ কি ভাব সেই বিষয়ে ভালকৈ জানে। কথাটো মই ভালদৰে প্ৰকাশ কৰিব পৰা নাই কিন্তু তই নিশ্চয়কৈ জান প্ৰত্যেকেই জানে যে এই পাৰ্থিব অস্তিত্বৰ উৰ্দ্ধতো মোৰ এক অস্তিত্ব আছে। প্ৰত্যেকৰে থাকে। মোৰ অস্তিত্ব যদি ইয়াতেই সীমাবদ্ধ হৈ যায় তেন্তে মোৰ সাৰ্থকতাই বা ক'ত? হিথক্লিফৰ দুখ কষ্টবোৰেই হ'ল মোৰ বাবে এই সংসাৰত আটাইতকৈ অধিক দুখ কষ্ট। আৰম্ভণিৰে পৰা তাৰ দুখ যন্ত্ৰণা মই লক্ষ্য কৰি আহিছোঁ আৰু সেইবোৰ মোৰ নিজৰ দুখ যন্ত্ৰণা যেনকৈ অনুভৱ কৰিছোঁ। মোৰ জীয়াই থকাৰ সাৰ্থকতা হিথক্লিফতে। যদি আন সকলো বিনাশ প্ৰাপ্ত হয় মাত্ৰ হিথক্লিফ ৰৈ যায় তাতেই মোৰ অস্তিত্ব ৰক্ষা পৰিব। সি নাথাকি আন সকলো থাকিলেও মোৰ বাবে এই সংসাৰখনেই অচিনাকি হৈ পৰিব। মই আৰু তেতিয়া ইয়াৰ এটা অংশ হৈ নাথাকিম। লিন্টনৰ প্ৰতি মোৰ প্ৰেম হ'ল অৰণ্যৰ ডাল-পাতৰ দৰে। মই ভালদৰে জানো যে শীতকালে গছগছনিৰ পৰিবৰ্ত্তন ঘটোৱাদি কালৰ গতিত এই প্ৰেমো সলনি হ'ব। হিথক্লিফৰ প্ৰতি মোৰ প্ৰেম হ'ল ভূগৰ্ভত নিমজ্জিত প্ৰাচীন প্ৰস্তৰখণ্ডৰ দৰে— বাহ্যতঃ দৃশ্যমান নহয় কিন্তু (ভূখণ্ডৰ আবয়বিক গঠন সংহতিৰ বাবে) নিতান্তই প্ৰয়োজনীয়। নেলী তই জানো বুজিবি। ময়েই হিথক্লিফ নিৰন্তৰে সি মোৰ মনোজগত অধিকাৰ কৰি আছে মোৰ জীৱনৰ আনন্দ হিচাপে নহয় অস্তিত্ব হিচাপে। সেইবাবে আমাৰ মাজত বিচ্ছেদৰ কথা আৰু নকবি। এইটো অসম্ভৱ কথা তদুপৰি—

কথা নৌ শেষ কৰি তাই তভক মাৰি ৰ'ল আৰু মোৰ বুকুত মুখ গুজিলে। কিন্তু মই জোৰেৰে তাইক মোৰ গাৰ পৰা আঁতৰাই দিলোঁ —তাইৰ মূৰ্খামি দেখি মোৰ ধৈৰ্য্যচ্যুতি ঘটিছিল।

মই কলোঁ 'তোমাৰ এই লাগবান্ধ নোহোৱা কথাবোৰৰ যদি কিবা অৰ্থ হয় তেন্তে মই এই এটা কথাকে মাত্ৰ বুজি পাইছোঁ যে বিবাহ পাশত আবদ্ধ হ'লে স্বীকাৰ কৰি ল ব লগা কৰ্ত্তব্যবোৰৰ বিষয়ে তোমাৰ কোনো ধাৰণা নাই। সেয়ে যদি নহয় তেন্তে মই ক'ব লাগিব যে তুমি কোনো নিয়মনীতি মানি চলিব নোখোজা এজনী দুষ্ট ছোৱালী। পিচে তোমাৰ এই গোপন ভাব চিন্তা মোৰ আগত উজাৰ কৰি মোক আৰু দিগদাৰি দি নাথাকিবাঁ। মই তোমাৰ কথাৰ গোপনীয়তা ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিম।

এই এটা কথাৰ গোপনীয়তা অন্তত তই ৰক্ষা কৰিবি? তাই বৰ উৎকণ্ঠাৰে মোক সুধিলে।

'ক'ব নোৱাৰোঁ। মই কথা নিদিওঁ। মই দোহাৰিলোঁ। তাই একেটা কথাকে পুনৰ পেৰিবলৈ লৈছিল কিন্তু তেনেতে জোচেফ সোমাই আহিল। লগে লগে আমাৰ কথোপকথনৰ অন্ত পৰিল। কেথেৰিনে তাই বহি থকা মূঢ়াটো এচুকলৈ সামৰি থৈ হেয়াৰটনক ওমলাবলৈ লাগিলে। মই বন্ধাবঢ়াত ধৰিলোঁ।

বন্ধা বঢ়া হ'লত খোৱাখিনি নি লিণ্ডলেৰ আগত কোনে দিব গৈ সেই কথা লৈ

মোৰ আৰু লগৰ চাকৰণীজনীৰ মাজত উখনাউখনি লাগিল। আমাৰ মাজত কথা কটাকটি শেষ হয়গৈ মানে ৰন্ধাবোৰ চেচাঁ যেন হ'লগৈ। গৈ থৈ আমি ঠিক কৰিলোঁ যে হিণ্ডলেই কিবা খাব নে নাখায় সেইটোকে প্ৰথমে সুধি লোৱা হ'ব কাৰণ তেও অকলে থাকিলে তেওৰ ওচৰলৈ যাবলৈ আমাৰ সাহে নুকুলাইছিল।

'সেই এলেহুৱা অপদাৰ্থটো এতিয়া মানে পথাৰৰ পৰা আহি পালেনে? সি কৰিছে কি? জোজেফে হিথ্‌ক্লিফৰ কথা সুধিলে।

'মই বাৰু তাক মাতি আনিছোঁ মই উত্তৰ দিলোঁ। 'সি ভঁৰাল ঘৰতে থাকিব লাগে।

মই গৈ ভৰাঁল ঘৰৰ ওচৰত হিথ্‌ক্লিফক মাতিলোঁ কিন্তু বোনো উত্তৰ নাপালোঁ। ঘূৰি আহি মই কেথেৰিনক কাণে কাণে কলোঁ যে তাই কোৱা কথাৰ ভালেখিনি যে হিথ্‌ক্লিফৰ কাণত পৰিছে সেই বিষয়ে মোৰ সন্দেহ নাই। ককায়েকে তাৰ প্ৰতি কৰা নিষ্ঠুৰ ব্যৱহাৰৰ কথা উলিযাওতেই সি কেনেকৈ সেই ঠাইৰ পৰা নি শব্দে ওলাই গৈছিল সেই কথাও মই তাইক কলোঁ।

কথাষাৰ কলোঁ কি নকলোঁ আতংকত তাই বিহ্বল হৈ পৰিল হেযাৰটনক কোলাৰ পৰা নমাই এফলীয়া কৰি থলে আৰু হিথ্‌ক্লিফক নিজেই বিচাৰি ওলাল। তাইনো কিয় সেইদৰে উত্তেজিত হৈ পৰিছে, বা তাইৰ কথাইনো হিথ্‌ক্লিফক কিয় বেজাৰ লগাব সেই কথা ভাবিবলৈ সেইমুহূৰ্ত্তে তাইৰ আজৰি ক'ত?

তাই ওলাই গৈ ঘূৰি নহাই হ'ল। বহুত পলম কৰিছে। জোজেফে ক'লে যে আমি তেওক বিচাৰি ওলাই যোৱাই ভাল হ'ব। জোজেফ চালাক চতুৰ লোক। সি ক'লে বোলে সিহঁত দুটাই মিঃ হিণ্ডলেৰ অন্তহীন গালিৰ জাউৰি শুনাৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ বুলি আঁতৰি আছে। সি ভগবানৰ নামো দুবাৰমান ললে। আমি দুযো এইদৰে চিন্তিত হৈ গুণাগথাঁ কৰি থাকোঁতেই আইদেউ ধুমুহা গতিৰে কোঠালৈ সোমাই আহি জোজেফক আদেশ দিলে যে সি তৎক্ষণাত ওলাই গৈ হিথ্‌ক্লিফক যতে ঘূৰি ফুৰা দেখা পায তাৰ পৰাই তাক পোনে পোনে ঘূৰাই আনিব লাগে।

ওপৰ মহলালৈ উঠি যোৱাৰ আগতে মই তাৰ লগত কথা পাতিব খোঁজো। এইটো নিতান্তই জৰুৰী। পদূলিমুখৰ জপনা খোলা আছে। সি ওচৰে পাঁজৰে ক'ৰবাত আছে, কিন্তু ৰিংটোৰ দূৰত নহয। মই টেটুফালি তাৰ নাম ধৰি চিঞৰিলোঁ কিন্তু তাৰ কোনো সঁহাৰি নাপালোঁ।

জোজেফে প্ৰথমতে ওলাই যাবলৈ মন কৰা নাছিল। কিন্তু আইদেউ নাচোৰবান্দা— যাবই লাগিব। গতিকে মূৰত হেটটো লগাই লৈ অনিচ্ছা সত্বেও ভোৰভোৰাই সি ওলাই গ'ল।

সি যোৱাৰ পিচত কেথেৰিনে কোঠাটোৰ ভিতৰতে ইফাল সিফাল কৰি স্বগতোক্তি কৰা দি কবলৈ ধৰিলে —'কলৈনো গ'ল জানো। ক'ত বা আছেগৈ। মইনো কি কৈছিলোঁ নেলী? মই পাহৰিলোঁ কি কৈছিলোঁ। আজি আবেলি মোৰ আচৰণত সি ক্ষুণ্ণ

হৈছিল নে কি। কচোন ক তাক মনত দুখ দিয়া কথা মই কিনো ক'লোঁ। সি ঘূৰি আহিলেই হয়। মই তাকেই বাঞ্ছা কৰিছোঁ।

মই নিজেও বৰ অস্বস্তি বোধ কৰিছিলোঁ। তথাপিতো কেথিক শান্ত কৰিবলৈ বুলি ক'লোঁ 'কিহৰ বাবে অনাহক চিঞৰ বাখৰখন ক'ৰিছাঁ? সামান্য কথাতে বিতত হোৱাৰ তোমাৰ কি এইটো স্বভাৱ? জোনাক নিশা মুকলি পথাৰৰ পিনে হিথক্লিফ ফুৰিবলৈ ওলাই গৈছে, তাতেনো ভয়খাব লগা কিটো হ'ল? হয়তো বা সি খেৰৰ পুঁজিৰ ওপৰত উঠি গোঙোৰা লাগি বহি আছে, তুমি মাতিলত মতা নাই। মই ঠিক জানিছোঁ সি তাতেই আছে। চাই থাকাঁ মই তাক টানি উলিয়াই আনিম।

মই তাক বিচাৰি ওলাই গলোঁ কিন্তু নাপালোঁ। জোজেফো হতাশ হৈ উভতি আহিল। আহোঁতে সি ভোৰভোৰাই আহিছে— হিথক্লিফৰ দৰে অপগণ্ড এটা আৰু নাই। জপনাখন খুলি থৈ গৈছে, আৰু আইদেউৰ ঘোঁৰা মুকলি হৈ গৈ দুড়ৰা মাটিৰ শস্য খাই তহিলং কৰিছে। এতিয়া মানুহকে বিচাৰাঁ নে ঘোঁৰাকে চম্ভালা কি কৰা কৰাঁ। কালিলৈ পুৱাহে মজাটো ওলাব। যাৰ পথাৰ খাস্তাং কৰিছে সি সুদাই এৰা ভক্ত নে?

তাৰ ভোৰভোৰণিৰ মাজতে কেথেৰিনে সুধিলে এই গৰ্দ্দভ হিথক্লিফক পালি নে নাই? মই কোৱামতে তই তাক বিচাৰি গৈছিলি নে নাই?

মানুহ বিচৰাতকৈ ঘোঁৰা বিচৰাহে বুদ্ধিমানৰ কাম হ'ব। পিচে এই ঘোপমৰা অন্ধকাৰত ঘোঁৰাকে বিচাৰি পাও নে মানুহকে পাও? আৰু হিথক্লিফে বোধহয় মোৰ চিঞৰলৈ কাণ কলা কৰিছে। তুমি মাতি চোৱাচোন তোমাৰ মাত শুনেই বা।

জহকালি। গধূলিতে বেচ অন্ধকাৰ হৈ পৰিছিল। আকাশৰ মেঘ দেখি বৰষুণ দিব বুলি ভাব হৈছিল। মই ক'লোঁ যে আমি বহি থকাই ভাল হ'ব— বৰষুণৰ আগন্তুক দেখি সি আহি নিজে নিজে সুৰ সুৰ কৰে ঘৰ সোমাবহি।

পিচে কেথেৰিনে নামানে। তাই উচ্পিচাই আছে। এবাৰ দুৱাৰ মুখত এবাৰ পদূলি মুখত এইদৰে তঁতবাটি কৰি আছে। তাইৰ মনটো বৰ অস্থিৰ হৈ পৰিছিল। শেহত গৈ তাই ৰাস্তাৰ দাঁতিত দেৱালখনৰ গাতে হেলান দি বহিল। ইতিমধ্যে মেঘৰ গাজনি আৰম্ভ হ'ল। ডাঙৰ ডাঙৰ টোপাল পৰিবলৈ ধৰিলে। সেইবোৰলৈ তাইৰ ভ্ৰূক্ষেপেই নাই। মাজে মাজে তাই হিথক্লিফক ৰিঙিয়াই মাতে কাণ থিয় কৰি উত্তৰ আহে নেকি শুনে পুনৰ আকৌ মাতে। শেহত গৈ তাই ৰাউচি জুৰি কান্দিবলৈ ললে। এনেহে ৰাউচি হেয়াৰটন হে নালাগে কোনো কেঁচুৱায়েই সেইদৰে কান্দিব নোৱাৰে।

মাজনিশালৈকে আমি উজাগৰে বহি আছিলোঁ। প্ৰচণ্ড ধুমুহা তেতিয়া আৰম্ভ হ'ল। লগে লগে কাণতালমৰা ঢেৰেকণি আৰু চকুত চাট মাৰি ধৰা বিজুলী। এজোপা ডাঙৰ গছ ধুমুহাৰে নে বজ্ৰপাতৰ হেতুকেই দুটুকুৰা হৈ ছিগি ঘৰৰ ওপৰত পৰিল। ঘৰৰ চালখনৰ এচোৰা তললৈ বহি গ'ল।

যিহে ভয়ংকৰ শব্দ হ'ল আমি ভাবিলোঁ বজ্ৰপাতেই পৰিলে। জোজেফে আঠুকাটি

ভগৱানৰ নাম জপ কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু পূৰ্বাপৰ প্ৰথা অনুযায়ী সন্তক পালন আৰু দুষ্টক দমন কৰিবলৈ খাটনি ধৰিলে। মোৰ ভাব হ'ল যে ভগবানৰ কোপদৃষ্টি আমাৰ ওপৰতো পৰিছে। আৰ্ণশ্বকে মই যাইকৈ ভগৱানৰ ওচৰত জগৰীয়া বুলি ভাবিলোঁ। তেওঁৰ কোঠাৰ দুৱাৰত ঢবিয়াই ঢকিযাই তেওঁ মৰিল নে আছে তাকে ঠিৰাং কৰিবলৈ মই যত্ন কৰিলোঁ। তেওঁ মই শুনাকৈয়ে উত্তৰ দিলে। তাকে শুনি জোজেফে পুনৰবাৰ ভগবানক প্ৰাৰ্থনা জনালে যাতে তেৰাই তাৰ দৰে সজ্জনৰ কল্যাণ আৰু তাৰ গিৰিহঁতৰ দৰে দুৰ্জনবোৰৰ শাস্তি বিধান কৰে। পিচে কুৰি মিনিট মানৰ ভিতৰতে অশান্ত অৱস্থাৰ শাম কাটিলে আমাৰ কাৰো একো অনিষ্ট নহ'ল মাত্ৰ কেথেৰিনহে জুৰুলি জুপুৰিকৈ তিতিলে। আঁকোৰগোজ ছোৱালী বৰষুণৰ পৰা তাই ভিতৰলৈ উঠি নাহিল যি নাহিলেই। তাই যেন হাড়লৈকে ভিজিলে।

বৰষুণ বতাহ এৰিলত তাই জুৰুলি জুপুৰি হৈ সোমাই আহি তিতা গাৰেই দীঘল বেঞ্চখনত বেৰৰ পিনে মুখ দি বাগৰ দিলে।

কাণ্ড দেখি মোৰ আৰু সহ্য নহ'ল। তাইৰ বাহু দুটাত ধৰি জোকাৰি জোকাৰি ক'লোঁ 'আইটি মৰিবলৈ মতলব কৰা নাইতো? নে কৰিছাঁ? এতিয়া ৰাতি কিমান হ'ল কিবা হুচ আছেনে? চাৰে বাৰ বাজিল। আহাঁ আহাঁ বিচনালৈ আহাঁ। সেই অজগৌ ল'ৰাটোৰ বাবে বাট চাই থকাৰ লাভ নাই। সি নিশ্চয় গিমাৰটনলৈ গৈছে, আৰু এতিয়া তাতে থাকিব। ইমান ৰাতিলৈকে তাৰ বাবে আমি উজাগৰে নাথাকোঁ বুলি সি ধৰি লৈছে। সি বোধহয় ভাবিছে যে মাত্ৰ হিণ্ডলেহে সাৰে থাকিব। দুপৰ নিশা তাক ঘৰ সোমাবলৈ তেওঁ দুৱাৰ খুলি দিয়াটো সি নিশ্চয় নিবিচাৰে।

'হবই নোৱাৰে জোজেফে মাত লগালে সি গিমাৰটনত নাই। মই ঠিক ধৰিছোঁ সি কৰবাত পিটনিৰ মাজৰ গাতত সোমাল। তাক এতিয়া কেনেকৈ বিচাৰি উদ্ধাৰ কৰা হয় সেই কথাহে ভাবিব লাগে। এই বুলি কৈ সি বাইবেলৰ উদ্ধৃতি দি সজ্জন দুৰ্জনৰ সুখভোগ-দুখভোগ আৰু ভগবানৰ লীলা ইত্যাদি কথাৰ পাতনি তৰিলে।

মইমতীয়া ছোৱালীজনীক তিতা কাপোৰবোৰ সলাবলৈ মই কলোঁহে কলোঁ তাই কাণসাৰেই নকৰিলে। গতিকে তাইক তাতে এৰি মই কণমানি হেযাৰটনক লৈ বিচনালৈ গ'লো। জোজেফে বাইবেলৰ পাঠ মাতিযেই থাকিল। হেযাৰটনক বিচনাত শুৱাই দিযাৰ লগে লগে সি টোপনিত লালকাল দি পৰিল।

জোজেফে বাইবেল পটি থকা কিছুপৰ পিচলৈকে মোৰ কাণত পৰি আছিল। এসময়ত সি ওপৰ মহলালৈ জখলা বাই উঠি যোৱাও মই গম পাইছিলোঁ। তাৰ পিচত মযো টোপনিত পৰিলোঁ।

পিচদিনা পুৱা মই আন কালতকৈ পলমকৈ সাৰ পালোঁ। মই উঠালৈ খিৰিকিৰ ফাঁকেদি বেলিৰ পোহৰ আহি ভিতৰত পৰিছিলেই। উঠি গৈ দেখিলোঁ কেথেৰিন আইটি জুহালৰ গুৰিত তেওৰ নিৰ্দ্দিষ্ট ঠাইত বহি আছে। ঘৰৰ দুৱাৰখনো কাণি দুৱৰীকৈ খোলা। হিণ্ডলেও উঠি আহি জুহালৰ ওচৰত থিয় হৈছিল। দেখাত তেওঁৰ

চকুৰ পৰা টোপনিৰ জাল যেন আঁতৰাই নাই চকুমুখ তেওঁৰ সোমোৱা।

মই তেওঁৰ ওচৰ পাওঁতে গৈ তেও কেথেৰিনক সোধা শুনিলোঁ 'তোৰ হৈছে কি কেথি? একেবাৰে ভিজা মেকুৰীৰ দৰে হৈ আছ যে? ইমান শেঁতা আৰু মনমৰা হৈ পৰিছ কিয় আইটি?

কও নকওঁ কৈ তাই ক'লে, 'মই বৰষুণত তিতিছিলোঁ। মোৰ জাৰো লাগি আছে সেই বাবেই।

গৃহস্থৰ হাৱভাব কিছু সংযত যেন দেখি মই ক'লোঁ 'বৰ দুষ্ট ছোৱালী এইজনী। কালি গধূলিৰ বৰষুণ জাকত এইজনী ভালকৈ তিতিছে। আৰু ওৰে ৰাতিটো ইযাতে বহি আছে। এবাৰ বহিল যে বহিলেই, মই আৰু লৰাব নোৱাৰিলোঁ।

মিঃ আৰ্ণশ্বই বিস্ময়ত আমাৰ ফাললৈ তধা লাগি চালে। 'গোটেই ৰাতি বহি আছে? কিহৰ বাবে? গাজনি ঢেৰেকণিৰ ভয়ত নহয় নিশ্চয়। সেইবোৰ কেতিযাবাই শাম কাটিলে।

যি পৰ্য্যন্ত পৰা যায় হিথ্‌ক্লিফৰ অনুপস্থিতিৰ কথা আমি এজনীয়েও উলিয়াব খোজা নাছিলোঁ। সেইবাবে মই ক'লো জানো তাইৰ মূৰত কি ভাব সোমাল গোটেই ৰাতি বহি থাকিবলৈ তাইহে জানে। কেথি আইটিয়ে একো নামাতিলে।

সেইদিনাৰ পুৱা বেলাটো আছিল উজ্জ্বল আৰু শীতল। মই কোঠাটোৰ খিৰিকিখন খুলি দিলোঁ লগে লগে ওচৰৰ ফুলনিৰ পৰা অহা সুবাসে কোঠাটো ভৰাই পেলালে। কিন্তু কেথেৰিনৰ খং উঠিল কেটেৰা মাৰি তেও মোক ক'লে এলেন খিৰিকিখন জপাই দে। মই জাৰত কঁপি কঁপি মৰিব লাগিছোঁ দেখা নাইনে? এই বুলি কৈ তাই পানীছাই হৈ থকা জুহালৰ কাষলৈ চাপি গ'ল। কথা কেইটা কওতে তাই দাঁত কৰচিছিল।

হিণ্ডলেই তাইৰ হাতখনত ধৰি চাই ক'লে এইজনীৰ গা বেযা। সেইবাবেই বোধহয তাই যোৱা নিশা শুবলৈ নগৈ ইযাত বহি থাকিল। কি যে অশান্তি। এইখন ঘৰত আকৌ কাৰোবাৰ অসুখ ওলোৱাটো মোৰ সহ্য নহ'ব। বৰষুণত তিতিবলৈ যাবলৈ ভোক পাইছিলে কিহে?

দুৰ্ম্মুখ জোজেফে চেগ চাযেই আছিল। সি মাত লগালে 'কিহে পাব আৰু। আনদিনা যিহে পায়। ডেকা ল'ৰাৰ পিচত লৰিছে।

বাপু, তই কি মানুহ অ জোজেফৰ পিনে চাই তেও ক'লে 'তোৰ ঠাইত যদি মই হলোঁহেতেন এই গোটেই মখাকে মই দুৱাৰৰ বাহিৰ কৰি দিলোঁহেতেন। আন কথা নাই। যিদিনাই মই ঘৰত নাথাকিম সেইদিনাই লিণ্টন ডেকাটি মনে মনে আহি সোমাবহি। আৰু তই নেলী তয়ো এজনী ভাল মানুহ। তই পাকঘৰত বহি চাই থাকিবি— এমূৰে এই গৰাকী সিমূৰে সেইজন— মুখামুখিকৈ বহি লৈ কি যে প্ৰেমালাপ। হিথ্‌ক্লিফ নামৰ সেই চয়তান অঘৰীটোৰ লগত ৰাতি বাৰবজালৈকে মুকলি পথাৰত ঘূৰি ফুৰা এইবোৰ ভাল কাম বুলি কোনে ক'ব? তইঁতে ভাব মোৰ চকুত

একো পৰা নাই। মই কণা। পিচে মই কণা নহওঁ দেই। লিন্টনক অহা যোৱা কৰা মই দেখা পাইছিলোঁ। আৰু তই, (মোৰ ফাললৈ চাই তেওঁ ক'লে) তই বেটীয়ে বাটত ঘোঁৰাৰ খুৰাৰ শব্দ শুনিয়েই এইপিনে এই গৰাকীক দুৱাৰ মেলি দিবলৈ কোৱাও মই শুনিছিলোঁ।

কেথেৰিনে খঙেৰে মাত লগালে চুপ থাকহঁত। লুকাই চুৰকৈ পৰৰ কথাৰ ভাগ লৈ থকাটোৱেই হ'ল তহঁতৰ স্বভাৱ। মোৰ আগত দম্ভালি মাৰিবলৈ নাহিবিহঁক। হিণ্ডলে শুনা এডগাৰ লিন্টন কালি হঠাতে আহি ওলাইছিল। আৰু তাক লৰালৰিকৈ ঘূৰি যাবলৈ কলোঁ মই। কাৰণ তুমি তেতিয়া যি অৱস্থাত আছিলা সেই অৱস্থাত তাক লগ পাবলৈ তুমি ইচ্ছা নকৰিলাঁহেতেন বুলি মই বুজি পাইছিলোঁ।

কবাযেকে মাত দিলে তই যে মিছা মাতিছ, কেথি সেইকথা মোৰ বুজিবলৈ বাবী নাই। তই হলি এক নম্বৰ আও গৰু। বাৰু লিন্টনৰ কথা সম্প্ৰতি বাদ দে এটা কথা তই মোক কচোন— যোৱা নিশা তই হিথক্লিফিৰ লগত নাছিলিনে? সচাঁটো ক তাৰ কিম্বা অপকাৰ হ ব বুলি তই কথা লুকুৱাব নালাগে। মই তাক দুচকু পাৰি দেখিব নোৱাৰোঁ সেইটো জনা কথা। পিচে অলপ দিন আগতে সি মোৰ এটা উপকাৰ নকৰা নহয়। সেই কথাকে বিবেচনা কৰি তাৰ প্ৰতি মই কিছু দয়াপৰবশ হৈ দেখুৱাব পাৰোঁ— তাৰ মূৰটো বাৰু মই নাভাঙো। মোৰ কোপদৃষ্টিৰ পৰা ৰক্ষা পৰিবলৈকে তাক মই আনি এতিয়াই, এই ৰাতিপুৱাতে কামলৈ উলিযাই পঠাম। সি ওলাই যোৱাৰ পিচত তোৰ লগত মই দৰকাৰী কথা বতৰা পাতিম।

কেথেৰিনে জবাব দিলে যোৱা নিশা মই হিথক্লিফক দেখাকে নাই। কোৱাৰ লগে লগে তাই উচুপি উচুপি কান্দিবলৈ ধৰিলে। আৰু তুমি যদি তাক ঘৰৰ পৰা উলিযাই পঠাব খুজিছাঁ ময়ো তাৰ লগতে ওলাই যাম। পিচে তাক ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিযাৰ সুবিধাটো তুমি ৰোধহয় নাপাবা— সি গলেই বোধহয়। কৈ অতাঁলে নতাঁলে তাই হুক হুক কৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে কান্দোন নাথামেহে নাথামে।

হিণ্ডলেই তাইক বেচকৈ এজাউৰি গালি দিলে আৰু তাইক নিজৰ কোঠালৈ যাবলৈ হুকুম কৰিলে। বিনা কাৰণত তাই হিযা ধাকুৰি কান্দি থকাটো তেওৰ সহ্য নহয বুলিও শুনাবলৈ নাপাহৰিলে। মই বুজাই বঢাই তাইক তাইৰ নিজৰ কোঠালৈ যাবলৈ সৈমান কৰালোঁ কিন্তু কোঠালৈ সোমায়েই তাই যিটোহে দৃশ্যৰ সূচনা কৰিলে তাক মই কস্মিন কালেও নাপাহৰোঁ। মই যিহে ভয় খালো। কেথি আইটি হঠাতে বলীয়া হৈ পৰিল বুলি মোৰ ভাব হ'ল। লৰালৰিকৈ ডাক্তৰক খবৰ দিবলৈ যাবলৈ মই জোজেফক কাকৃতি কৰিলোঁ।

ডাক্তৰ কেনেথে কেথিক দেখা মাত্ৰেই ক'লে যে তাই ভয়ানক ভাবে অসুস্থ। তাইৰ তেতিয়া জ্বৰ উঠিছিল। আচলতে তাইৰ বলিয়ালিৰ আৰম্ভণি হৈছিলেই।

ডাক্তৰে তাইৰ কিছু তেজ বাহিৰ কৰি দিলে, আৰু খাদ্যৰ ভিতৰত মাত্ৰ ছানা কটা গাখীৰ আৰু পনীয়া মণ্ড দিবলৈ ক'লে। তাই যাতে খটখটিয়েদি বাগৰি নিদিয়ে বা

খিৰিকিযেদি বাহিৰলৈ জপিয়াই নিদিয়ে সেই বিষযে চকু ৰাখিবলৈ কলে। এইদৰে দিহা দি ডাক্তৰ গ'লগৈ কাৰণ তেওঁৰ অনেক ৰোগীৰ ঘৰলৈ তেতিয়া যাব লগা আছিল। ইঘৰ সিঘৰৰ মাজৰ দূৰত্বও তেতিয়া তিনি মাইলতকৈ কম নহয।

মই যে খুব পাকৈত শুশ্ৰূষাকাৰিণী আছিলোঁ তেনে নহয়। জোজেফ আৰু গৃহস্থজনে মই পৰাখিনিও কৰিব নোৱাৰে। যি কি নহওঁক আমাৰ আটাইৰে যত্নত ৰোগী ক্ৰমাৎ ভালৰ ফাললৈ আহিল। ৰোগী হিচাপে কেথি আইটিৰ মেজাজ আছিল অত্যন্ত খিটখিটিয়া। তেওৰ ওচৰত বহি থকাটোও আছিল ক্লান্তিকৰ।

বৃদ্ধা লিন্টন আইদেউ আমাৰ ঘৰলৈ কেইবাবাৰো আহি খা-খবৰ লৈ সহায় সাৰথি কৰি আছিল। সময়ত গালিও পাৰে ঢমকিও দিয়ে কামবনৰ দিহা দিও যায়। কেথেৰিনে গা টঙাবলৈ লোৱা দেখি তেও তাইক থ্রাচক্রচ গ্রেঞ্জ'লৈ লৈ যাব খুজিলে। নেৰা নেপেৰাকৈ লাগিল। আমি ৰক্ষা পোৱা যেন পালোঁ। পিচে ভদ্ৰ মহিলাই নিজৰ এই উদাৰতাৰ বাবে পিচত অনুতাপ কৰিব লগা হ'ল। তেও আৰু তেওঁৰ স্বামী উভযৰে গালৈ কেথেৰিনৰ জ্বৰ বাগৰিল আৰু দুদিনমান অগাপিচাকৈ দুযো চকু মুদিলে।

কেথি আইটি আমাৰ লগলৈ আকৌ ঘূৰি আহিল। এইবাৰ তেও আগতকৈযো বেচি খিংখিঙিয়া আৰু উদ্ধত হৈ আহিল। ধুমুহা বৰষুণৰ সেই সন্ধিযাৰ পৰা হিথ্‌ক্লিফৰ কোনো শুং সূত্ৰই পোৱা নগ'ল। এদিনাখন উখনা উখনি লাগি থাকোতে খং উঠিলত মই ক'লোঁ যে হিথ্‌ক্লিফ আঁতৰি যোৱাৰ মূলতে তেওৱেই জগৰীয়া। তেতিযাৰ পৰা কেইবামাহলৈকে তাই মোৰ লগত কথা বতৰাই নপতা হ'ল— চাকৰণী হিচাপে মোক যি দুই এক আষাৰ মাতবোল কৰে সিমানেই। জোজেফকো নমতা হ'ল। কিন্তু তাক নামাতিলে কি হ'ব সি আপোনমনে তাইক উদ্দেশ্য কৰি কথা কৈ থাকিব যেনিবা তাই এজনী সৰু ছোৱালীহে। কেথিয়ে নিজকে এগৰাকী সম্ভ্ৰান্ত মহিলা আৰু আমাৰ কৰ্ত্ৰী বুলি ভাবি সেইদৰে আচৰণ কৰিবলৈ ললে। লগে লগে তেওঁ ভাবিবলৈও ললে যে অলপ আগতে অসুখত পৰি তেও উঠিছেহে, তেওৰ প্ৰতি আমি বিশেষভাবে সদয হৈ দেখুৱাব লাগে। ডাক্তৰেও ক'লে বোলে তেওৰ লগত বৰ খটবান্ধ কৰা ভাল নহয যি দৰে ভাল পায সেই দৰেই চলিবলৈ দিব লাগে। কোনোবাই তেওৰ কথাৰ ওপৰত মাত মাতিলেই তেওঁক মাৰিবলৈ ষড়যন্ত্ৰ কৰা হৈছে বুলি কেথিযে ভাবি লবলৈ ধৰিলে।

মিঃ আৰ্ণশ্ব আৰু তেওৰ লগৰীযাবিলাকৰ পৰা কেথি দূৰে দূৰে থাকিবলৈ ল'লে। খং উঠিলেই তেওঁ ফিটহৈ যাব খোজাৰ দৰে হয। গতিক দেখি আৰু ডাক্তৰৰ কথাও মনত ৰাখি কেথিয়ে যিহকে বিচাৰে তাকে ককায়েকে বিনা বাক্যব্যয়ে দি দিযা হ'ল। তাইৰ উতলা স্বভাৱত ঘিউ ঢালিবলৈ কোনো প্ৰস্তুত নাছিল। তাই যিহকে বিচাৰে তাকে আৰ্ণশ্বই লগে লগে দিয়ে মৰমত যে দিয়ে তেনে নহয় আচলতে জেদত লাগিহে দিয়ে। লিন্টন পৰিয়ালৰ লগত সম্বন্ধ কৰি নিজৰ পৰিযালৰ নাম যশ তাই বৃদ্ধি

কৰিব এইটোৱেই আছিল তেওঁৰ আশা। বাযেকৰ পৰা এইদৰে প্ৰশ্ৰয় পাই থাকি তেওঁ আমাক দাস বন্দীৰ দৰে যেন ভৰিৰে গচকিহে ৰাখিব।

কেথেৰিনক পাই এডগাৰ লিন্টন ইমান মুগ্ধ হ'ল যে দেউতাকৰ মৃত্যুৰ তিনি বছৰ পিচত গিমাৰটনৰ গীৰ্জালৈ তেওঁক বিবাহপাশৰ বাবে লৈ যাওতে তেওঁ নিজকে পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ সখী মানুহটো বুলি ভাবি লৈছিল।

মোৰ প্ৰবল আপত্তি সত্বেও ৱাদাৰিং হাইটচ এৰি মই ইয়ালৈ কেথিৰ লগত আহিব লগা হ'ল। কণমানি হেয়াৰটনৰ তেতিয়া পাঁচ বছৰ মানহে বয়স। মই তাক বৰ্ণমালাখন শিকাবলৈ লৈছিলোঁহে মাথোন। এৰা এৰি হ'বৰ সময়ত আমি বেজাৰত কাতৰ হৈ পৰিছিলোঁ পিচে কেথেৰিনৰ চকুৰ পানীৰ জোৰ আমাৰ চকুলোতকৈ বেচি বুলি প্ৰমাণিত হ'ল। মই ইয়ালৈ আহিব নোখোজা দেখি কেথিয়ে গৈ গিৰিযেক আৰু ককাযেকক লগালে। গিৰিযেকে মোক দৰমহা বহুত বঢ়াই দিব বুলি প্ৰলোভন দিলে। ককাযেকে ধমক দি মোক কাপোৰকানি সামৰি সুতৰি লৈ ওলাবলৈ ক'লে। গৃহিণী নাইকীয়া ঘৰত কোনো তিৰোতা মানুহ থকাটো তেও হেনো নিবিচাৰে। হেয়াৰটনক বোনে চোৱাচিতা কৰিব বুলি ক'লত ক'লে বোলে সহকাৰী পাদুৰী জনৰ হাতত তাক লাহে লাহে গতাই দিয়া হ'ব। গতিকে মোৰ আৰু উপায় নাথাকিল। আহিবলৈ বাধ্য হলোঁ। এষাৰ কথা পিচে মই তেওক নুশুনোৱাকৈ নাহিলোঁ। মই ক'লোঁ যে নিজকে জহান্নামৰ পথত আৰু অধিক বেগেৰে আগুৱাই নিবৰ বাবেহে সজ মতিৰ মানুহখিনিক ঘৰৰ পৰা এটা এটাকৈ বাজ কৰি দিয়া হৈছে। হেয়াৰটনক চুমা খাই মই বিদায় ললোঁ। তেতিয়াৰ পৰা সি মোৰ ওচৰত একেবাৰে অপৰিচিত হৈ পৰিল। এলেন ডীন নামৰ এগৰাকী মানুহে যে এদিন তাক নিজৰ প্ৰাণতকৈযো অধিক ভাল পাইছিল আৰু তেও তাৰ একান্ত আপোন আছিল সেই কথা সি এতিয়া ভাবিবও নোৱাৰে। এইবোৰ স্বাভাৱিক কথা। সংসাৰত এনেকুৱাই হয়।

গৃহকৰ্ত্ৰীৰ কাহিনী এইখিনি পাওঁতেই, ঘড়ীৰ কাঁটালৈ চাই দেখো নিশা ডেৰ বাজি গ'ল। তেও আৰু বহি থকাৰ কথা নুশুনিলে। আচলতে কাহিনীৰ পিচৰ ভাগ পিচত শুনিবলৈ থবলৈ মযো ইচ্ছা কৰিলোঁ। ইতিমধ্যে এলেন ডীন শুবলৈ গলেই। মযো চাওচোন এঘূমটি মাৰিব পাৰোনে কি' যিহে মূৰ কামাৰণি আৰু কামি হাড়লৈকে গাৰ বিষ। তথাপি

১০

নিৰ্জ্জন বাসৰ কি যে সুন্দৰ পূৰ্বাভাস। চাৰি সপ্তাহ ধৰি এই উৎপীড়ন টনা আজোৰা বেমাৰ। আচৰিত শীতল বতাহ, ডাৱৰে ওন্দোলোৱা উত্তৰ আকাশ অগম্য ৰাস্তাঘাট আৰু গাঁৱৰ এলেহুৱা ডাক্তৰ। মানুহ দুনুহ এটা দেখা পাবলৈ বুলিবলৈ নাই, তাৰ ওপৰত আকৌ ডাক্তৰ কেনেথৰ সাৱধানবাণী— বসন্তকাল আৰম্ভ নোহোৱালৈকে ঘৰৰ বাহিৰ ওলোৱা নিষেধ। মজাৰ পৰিস্থিতি।

মিঃ হিথক্লিফে এই মাত্র মোক দেখাকৰি গ'লহি। সাদিনমানৰ আগতে তেওঁ মোলৈ বেইজোৰমান কাম চৰাই দি পঠাইছিল। এইবাৰলৈ বোলে শেষ পাবলৈ আৰু নহ'ব। অহা বছৰলৈ ৰ'ব লাগিব। পাষণ্ড! মোৰ এই বেমাৰৰ বাবে সি সম্পূৰ্ণ নিৰ্দ্দোষ নহয়। কথাটো তেওঁক কবৰ বৰ মন গৈছিল। কিন্তু কওনো কেনেকৈ? ভদ্রলোক আহি মোৰ নৰীযাপাটিৰ ওচৰত পুৰা এঘন্টা বহি গৈছে— তেনে এজন লোকক নো টান কথা এষাৰ শুনাওঁ কেনেকৈ। তদুপৰি তেওঁ দৰব জাতি ঔষধ পথ্য খজুৱতি বেজজ্ঞানী— এইবোৰৰ কথা পতাই নাছিল।

এই সময়কণ ভাল লাগিছে। পঢ়াশুনা কৰিব নোৱাৰোঁ এতিয়াই, বৰ দুৰ্বল হৈ আছোঁ কিন্তু মনোগ্রাহী কিবা এটা নিশ্চয় উপভোগ কৰিব পাৰিম। মিচেচ ডীনক তেওঁৰ কাহিনীটোকে শেষ কৰিবলৈ চোন ক'ব পাৰি। তেওঁ কৈ যোৱা মতে প্রধান প্রধান ঘটনাবোৰ মোৰ মনত আছে। ঠিক মনত পৰিছে, কাহিনীৰ নায়ক ঘৰ এৰি গুচি গ ল আৰু পিচৰ তিনি বছৰলৈকে তেওঁৰ কোনো খবৰ বাতৰি নাই। নায়িকাৰ বিয়া হৈ গ'ল। ঘন্টি টিপি মিচেচ ডীনক মাতিব লাগিল— মোক বেচ আনন্দ মনেৰে কথা বতৰা পাতিব পৰা হোৱা দেখিলে তেওঁ ভালেই পাব।

মিচেচ ডীন আহি মোৰ ওচৰ পালে।

ঔষধটো খাবলৈ আৰু কুৰি মিনিট সময় ৰ'ব লাগিব মহাশয় — তেওঁ প্ৰথমেই মাত লগালে।

ঔষধৰ কথা থওক। মোৰ ইচ্ছা হ'ল—

'ডাক্তৰে কৈছে বোলে আপুনি গুৰি দৰববোৰ বন্ধ কৰিব লাগে। 'নিশ্চয় পৰম আনন্দৰে কৰিম। মই কি ক ব খুজিছোঁ শুনক। মোৰ কাষলৈ আহি ইয়াতে বহক। দৰবৰ বটলৰ পৰা হাত গুচাওক। আপোনাৰ চোলাৰ জেপৰ পৰা গোঠনিখন উলিয়াই লওঁক আৰু আগতে এৰাৰ পৰা এতিয়ালৈ মিঃ হিথক্লিফৰ কাহিনী কৈ যাওক। ঘৰৰ

পৰা ওলাই সি কলৈ গ'ল? বিদেশত গৈ শিক্ষা সমাপ্ত কৰি বেচ ভব্য গব্য পুৰুষ হৈ ঘূৰি আহিল নে কি? বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়িবলৈ সি জলপানী পাইছিলনে? নে সি আমেৰিকালৈ গৈ তাত টকাই টকা কৰিলে? নে ইংলেণ্ডত ৰাস্তাত ডকাইতি কৰি অতি সহজে ধনকুবেৰ হ'ল?

মিঃ লকউদ সি এইবোৰৰ প্ৰত্যেকটোতে অলপমানকৈ হলেও বোধহয় নলগাকৈ নাছিল। পিচে মই চিদাংকৈ একো ক'ব নোৱাৰোঁ দেই। সি টকা ক'ত পালে মই নাজানোঁ বুলি আগতে কৈছোঁৱেই। অজ্ঞান অন্ধকাৰৰ পাট নাদৰ পৰা নিজৰ মনটো উদ্ধাৰ কৰিবলৈকে বা টকা সি ক'ত কেনেকৈ পালে সেই কথাও মোৰ অগোচৰ। পিচে আপোনাৰ সন্মতি সাপেক্ষে মই জনাথিনি মোৰ মতে কৈ যাব খুজিছোঁ। মাত্ৰ কাহিনীটো শুনি আপুনি বিৰক্তি নাপাই আমোদ পালেই হ'ল। আজিপুৱা আপুনি গাটো কিছু ভাল পাইছেনে বাৰু?

'বহুত ভাল পাইছোঁ।

'সেইটো খবৰহে মোক লাগে।

কেঁথেৰিন আইটিৰ লগত মই থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জলৈ গলোঁ।

তেওঁৰ মোৰ প্ৰতি আচৰণো আগতকৈ বহুত সদয় হ'ল। দেখি মই ভাল পালোঁ হতাশো হ'লোঁ। আইটিয়ে লিন্টনক অতিশয় ভাল পাইছিল যেন মোৰ ভাব হ'ল। তেওঁৰ ভনীয়েকৰ প্ৰতিও কেথেৰিনে খুব মৰম সাদৰ দেখুৱাইছিল। ককায়েক ভনীয়েক দুয়ো কেথিৰ সুখ-স্বাচ্ছন্দ্যৰ প্ৰতি অনবৰত তৎপৰ আছিল। কিন্তু পাৰস্পৰিক বুজাপৰা যে কিবা এটা হৈছিল মোৰ তেনে ভাব নহয়। কেথিয়ে নিজৰ জিদ পুৰামাত্ৰাই বজাই ৰাখিছিল— তাইৰ গিৰিয়েক আৰু ননদেহে তাইৰ ওচৰত সেও মানি চলিছিল। এনেবোৰ ক্ষেত্ৰত ৰূঢ় আচৰণৰ কথাই নুঠে কাৰণ প্ৰতিবন্ধকতা আৰু অনীহাৰ সন্মুখীন হ'ব লগা নহলে আচৰণৰ কৰ্কশতানো কোনে দেখুৱাবলৈ যাব?

এটা কথা মই লক্ষ্য কৰিছিলোঁ। ঘৈণীয়েকৰ মনৰ প্ৰফুল্লতা ক'ৰবাত কিবা কাৰণত ম্লান পৰে বুলি এডগাৰ লিন্টনৰ পেটে পেটে বৰ ভয়। পিচে এই ভাবটো তেওঁ কেথিৰ পৰা লুকুৱাই ৰাখিছিল। কিন্তু কেথিৰ কিবা কথাত মই বা আন চাকৰ চাকৰণী কোনোবাই যদি মুখে মুখে উত্তৰ দিয়া শুনিলে তেন্তে তেওঁৰ কপালৰ গাঠি খোপা খালে। তাৰ পৰাই বুজিব লাগিব যে তেওঁ বেযা পাইছে। তেওঁৰ নিজৰ ক্ষেত্ৰত কিন্তু এনেকুৱা প্ৰতিক্ৰিয়া প্ৰকাশ পোৱা আমি দেখা নাছিলোঁ। মোৰ মুখৰা প্ৰবৃত্তিৰ বাবে তেওঁ মোক অনেকবাৰ বকিছে। তেওঁ আমাক স্পষ্টকৈ কৈছিল যে কেথিক বিৰক্ত কৰিলে বা তেওঁৰ খং তোলালে তেওঁ (লিন্টনে) যিমান দুখ পায় তৰোৱালেৰে খোচ এটা মাৰিলেও তেও সিমান দুখ নাপাব।

এনে এগৰাকী মৰমিয়াল গৃহস্থৰ খং তোলোৱাৰ ইচ্ছা মোৰ একেবাৰে নাছিল। সেইবাবে মই সাধাৰণ কথাবোৰত খংখোৱা স্বভাবটো যিমান পাৰি দমাই ৰাখিবলৈ ললোঁ। ছমাহ মান কেথিয়ে বৰ শান্ত আৰু সংযত ভাবে দিন কটালে কাৰণ তেওঁৰ

খং তোলাৰ অৱকাশ আমি ওলাবলৈকে নিদিছিলোঁ। মাজে মাজে তেওঁ বেজাৰত মনমাৰি মাতবোল নকৰাকৈ বহি থাকিছিল। গিৰিয়েকে তেনে পৰিস্থিতিত সহানুভূতিশীল নীৰৱতা অৱলম্বন কৰি তেওৰ প্ৰতি যেন সমাদৰহে দেখুৱাইছিল। লিন্টনৰ মতে অসুখৰ বাবে হোৱা দুৰ্ব্বলতাৰ কাৰণেই তেওৰ পত্নীয়ে হতাশা আৰু নিৰানন্দৰ কবলত পৰি ভুগিব লগা হৈছিল— মানসিক বিষণ্ণতাত তেও আগতেতো ভোগা নাছিল। তেওঁৰ মনলৈ প্ৰফুল্লতা ঘূৰি আহিলে লিণ্টনৰ মনতো প্ৰফুল্লতা ফুটি উঠিছিল। মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস যে তেওঁলোক দুয়ো গভীৰৰ পৰা গভীৰতৰ হৈ গৈ থকা এক সুখানুভূতিত আকণ্ঠ ডুবি গৈ আছিল। পিচে এই সুখানুভূতিৰো এদিন ওৰ পৰিল। এনেকুৱা হয়েই। মানুহৰ আচল চৰিত্ৰ লুকাই নাথাকে —এদিন নহয় এদিন সি ওলাই পৰেই। নৰম আৰু সহিষ্ণু প্ৰকৃতিৰ লোকসকলো আনৰ ওপৰত প্ৰভুত্ব খটাবলৈ বিচৰা বোৰতকৈও বোধহয় বেচিকৈহে আৰু যুক্তিসংগত ভাবে আত্মকেন্দ্ৰিক। এওলোকৰ ক্ষেত্ৰতো সেয়ে দেখা গ'ল— এটা সময়ত তেওলোকৰ নিজৰ নিজৰ মনত এই কথা স্পষ্ট হৈ পৰিল যে এগৰাকীৰ ভাব চিন্তাৰ কেন্দ্ৰ আনগৰাকী প্ৰকৃততে নহয়।

চেপ্তেম্বৰ মাহৰ এদিন এটা ফৰকাল সন্ধিয়া বেলাত মই বাগিচাৰ পৰা এপাচি আপেল চিঙি লৈ ঘৰলৈ ঘূৰিছোঁ। পাচিটো বেচ গধুৰ হৈছিল। সাজ লাগিবৰ হৈছিল। ইতিমধ্য জোনৰ পোহৰ চোতালৰ চুকে কোণে বিয়পি পৰিছিল। পাকঘৰৰ ওচৰৰ খটখটিতে মই পাচিটো নমালোঁ আৰু অকণমান সময় উশাহ সলাই লবলৈ বুলি ৰলোঁ। কোমল মৃদু বতাহ বলিছিল। মোৰ দৃষ্টি জোনটোত আবদ্ধ আছিল। প্ৰবেশ পথলৈ পিঠি দি মই থিয় দি আছিলোঁ তেনেতে পিচফালৰ পৰা কোনোবাই নাম ধৰি মতা শুনিলোঁ

'সেইখিনিত থিয় দি থকাজনী নেলী নহব নে?

মাতষাৰ আছিল গলগলীয়া সুৰটো অপৰিচিত। তথাপিতো মোৰ নামটো উচ্চাৰণ কৰাৰ ধৰণটোত এনে কিবা এটা আছিল যে মোৰ চিনাকি চিনাকি লাগিল। কোনেনো মাতিছে বুলি মই ঘূৰি চালোঁ ভয়ে ভয়েহে ঘূৰি চাইছিলোঁ কাৰণ দুৱাৰবোৰ জপাই থোৱা আছিল আৰু তেনে অৱস্থাত কোননো আহিব পাৰে বুলি মোৰ মনত শংকা হৈছিল। পিচে মই কাকো দেখা নাপালোঁ।

বাৰান্দাত কোনোবা এটাই ইফালে সিফালে অহা যোৱা কৰি থকা দেখিলোঁ। ওচৰ চাপি গৈ দেখোঁ এজন ওখ পাখ মানুহ, পিন্ধনত ক'লা সাজ এযোৰ। মুখখনো ক'লা চুলিবোৰো ক'লা। তেওঁ এফালে হাউলি দুৱাৰৰ খিলিটোত হাত দি ৰৈ আছিল যেন দুৱাৰখন খুলিবহে খুজিছিল।

'কোননো হ'ব এইজন? মই মনে মনে ভাবিলোঁ। 'মিঃ আৰ্ণশ্ব নে কি? এহ, নহয়। মাতটোৰ মিল নাই।

আগন্তুকে মাত লগালে 'মই এঘন্টা পৰ ৰৈ আছোঁ। চাৰিওপিনে নিমাত নিতাল।

মই সোমাবলৈ সাহ কৰা নাই। মই মানুহজনক চিনি নাপাই তেওঁৰ মুখলৈ থৰ লাগি চাই আছোঁ।

'মোক চিনি পোৱা নাই? ভালকৈ চা মই অচিনাকি মানুহ নহয়।

জোনৰ পাতল পোহৰ মানুহজনৰ গাত পৰিছিল। গাল দুখন তেওৰ শেতাঁ গোফেৰে আধা ঢাক খোৱা। ভ্ৰূ যুগল বিযপি পৰা চকুদুটা দলৈ সোমোৱা আৰু সাধাৰণ লোকৰ চকুতকৈ যেন কিবা বেলেগ— দেখিলে তেনে ভাব হয়। হঠাতে মোৰ চকুহাল কাৰ মনত পৰিল।

মই পৰম বিস্ময়ত চিঞৰি দিলোঁ— এ তই? তই আহিছ? মানুহজন যে এই জগতৰ বাসিন্দা মোৰ সন্দেহেই হৈছিল। 'সঁচাকৈয়ে তয়ে হয়? হয়নে ক।

'হয় হয় মই হিথক্লিফেই। তোৰ ভুল হোৱা নাই।

এইবুলি কৈ সি খিৰিকিৰ ওপৰলৈ চালে— তাত তেতিয়া পাতল জোনাক পৰিছিল। কিন্তু ভিতৰ ফালে কোনো পোহৰৰ আভাস নাছিল। খন্তেক ৰৈ সি সুধিলে সিহঁত ঘৰত আছেনে? তাই ক'ত ? নেলী মই ঘূৰি আহিলত তই বৰ স্ফূৰ্ত্তি পোৱা নাই, নহয় ? তই চিন্তা কৰিব নালাগে। তাই ইয়াতে আছেনে? ক। মই তাইৰ লগত অৰ্থাৎ তোৰ গৃহকৰ্ত্ৰীৰ লগত মাত্ৰ এটা কথা পাতিম। যা কগৈ যে গিমাৰটনৰ পৰা এজন মানুহ আহিছে, তেওক দেখা কৰিবলৈ বিচাৰিছে।

মই উত্তেজিত কণ্ঠে কলোঁ 'তেও বা এই খবৰটো কি ভাবে লয় । খবৰটো শুনি তেওঁ কি কৰিব মই ভাবিবই পৰা নাই। ইমান আচম্বিতে ওলাইছহি— মোৰে কি কৰোঁ কি নকৰোঁ লাগি গৈছে— তেও যে একেবাৰে কিংকৰ্ত্তব্যবিমূঢ় হৈ পৰিব। এৰাতো তই হিথক্লিফেই হয় সন্দেহ নাই। পিচে বহুত সলনি হলি। তোক দেখিলে আগৰ মানুহটো বুলি চিনাই টান। কৰবাত চিপাহী চন্তৰী হৈছিলি গৈ নে কি?

অধৈৰ্য্য হৈ সি ক'লে 'মই কৈছো নহয় যা। খবৰটো দেগৈ। নিদিয়মানে মোৰ শান্তি নাই।

এইবুলি কৈয়েই সি দুৱাৰৰ খিলি খুলিলেই। মই ভিতৰলৈ সোমাই গলোঁ। কিন্তু ভিতৰৰ বহা কোঠাতোত লিন্টন দম্পতিক দেখা পাই মোৰ গতি যেন স্থিৰ হৈ গ'ল মই আগবাঢিব নোৱৰা হলোঁ।

শেহত গৈ থৈ মমবাতি কেইডাল জ্বলাই দিব লাগিব নে কি বুলি মই তেওলোকক সুধিলোঁ আৰু দুৱাৰখন মেলি দিলোঁ।

তেওঁলোক দুয়ো এখন খিৰিকিৰ ওচৰত বেৰৰ পিনে পিঠি দি বহি আছিল। দূৰৈত বাগিচাৰ গছগছনি আৰু সেউজ বনানীৰ সিপাৰে গিমাৰটন উপত্যকাটো দেখা পোৱা গৈছিল। ডাঠ কুঁৱলীৰ আবৰণ এটা যেন অকাই পকাই ওপৰলৈ উঠিছিল। এই কুঁৱলীৰ ৰূপালী দৌলৰ উৰ্দ্ধত 'ৰাদাৰিং হাইটচ দৃষ্টি গোচৰ হৈছিল— কিন্তু আমাৰ পুৰণা ঘৰটো দেখা নগৈছিল সেইটো ঘৰ বিপৰীত দাঁতিত পৰিছিল।

কোঠাটোত বহি থকা দম্পতি যুগলৰ মনত আৰু উভয়ে উপভোগ কৰি থকা সেই নৈসৰ্গিক দৃশ্যত যেন কিবা এক অপূৰ্ব প্ৰশান্তি বিৰাজ কৰিছিল। সেই শান্তি ভংগ কৰিবলৈ মোৰ সত নগ'ল। দিব লগা খবৰটো দিবলৈ মই সাহ কৰিব নোৱাৰিলোঁ। সেইবাবে মমবাতি কেইডাল জ্বলোৱা কথাটো সুধিয়েই মই ওলাই যাব খুজিছিলোঁ কিন্তু হঠাতে মই এটা ভুল কৰিবলৈ ওলাইছোঁ বুলি মোৰ উপলব্ধি হ'ল। আৰু সেইবাবে মুখ ঘূৰাই, মুখৰ ভিতৰতে ভোৰভোৰাই কোৱাদি ক'লোঁ 'আইটি গিমাৰটনৰ পৰা কোনোবা এজন আহিছে, তোমাক লগ পাব খোজে।

'তেওক কি লাগে? কেথিয়ে মোক সুধিলে।

'মই সোধা নাই।

'হ'ব বাৰু। পৰ্দাবোৰ পেলাইদে নেলী। চাহ আনচোন। মই তৎক্ষণাত আহিম।

এই বুলি কৈয়ে কেথি কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গ'ল। মানুহজননো কোন এডগাৰ লিন্টনে মোক সুধিলে। সুধিব লাগে বাবেই সোধা যেন লাগিল কাৰণ তেওঁৰ প্ৰশ্নত ঔৎসুক্যৰ কোনো ভাব প্ৰকাশ পোৱা নাছিল।

'আইদেৱে লগ পাবলৈ নিবিচৰা মানুহ এজন আহি ওলাইছে। হিথক্লিফ নামৰ মানুহ এজনক আপোনাৰ নিশ্চয় মনত আছে, মহাশয়। মিং আৰ্ণশ্বৰ ঘৰত যে আছিল।

'কি কৈছ? সেই অঘৰী হালোৱা ল'ৰাটো? সিয়েই আহিছে বুলি তই কেথিক নকলি কিয়?

'মনে মনে থাকক মহাশয়। সেইবোৰ নামেৰে তেওক আৰু নামাতিব। আইদেৱে আপোনাৰ মুখত এইবোৰ কথা শুনিলে মৰ্মান্তিক দুখ পাব। সি পলাই যাওঁতে তেওৰ হিয়া ভাগি যোৱাৰ দৰে হৈছিল। এতিয়া সি ঘূৰি আহিলত তেওৰ মন আনন্দ উল্লাসেৰে ভৰি পৰিব।

মিঃ লিন্টন কোঠাটোৰ এটা দাঁতিলৈ খিৰিকি এখনৰ কাষলৈ গ'ল আৰু বাহিৰৰ ঘাঁহনি ডৰালৈ মূৰ উলিয়াই চাই ৰ'ল। খিৰিকিৰে বোধহয় কেথি আৰু হিথক্লিফক তেওঁ দেখা পালে কাৰণ মই তেওক কোৱা শুনিলোঁ 'সোণজনী তাত বৈ নাথাকিবাঁ। অহাজন যদি লেখৰ মানুহ হয় তেন্তে তেওঁক ভিতৰলৈকে লৈ আহাঁ।

তেওঁৰ কথা শেষ হ'ল কি নহ'ল দুৱাৰৰ খিলি খটক কৰা শব্দ মোৰ কাণত পৰিলেই। কেথেৰিন ওপৰ মহলালৈ উৰি অহাদি আহিল। একেবাৰে উধাতু খাই আহিছে, উত্তেজনাত তেওৰ উশাহ নিশাহ বন্ধ হোৱাৰ অৱস্থা। ইমান উত্তেজিত যে তেওঁৰ আনন্দ তেওৰ মুখত ফুটি উঠা নাছিল। বৰং তেওক দেখিলে ভাব হ'ব যেন কৰবাত কিবা অঘটন এটাহে ঘটিল।

ফোঁপাই জোপাই আহি তেওঁ এডগাৰক ডিঙিত সাবট মাৰি ধৰি উত্তেজিত হৈ ক'লে শুনাচোন শুনা হিথক্লিফ ঘূৰি আহিছে। হিথক্লিফ আহিছে। কৈ কৈ তেওঁ গিৰিয়েকৰ ডিঙিৰ সাবটটো ইমান টান কৰিলে যেন তেওঁক চেপি মাৰিবহে খুজিছে।

গিৰিয়েকে অলপ টান মাতেৰে ক'লে 'ভাল হৈছে, হিথ্‌ক্লিফ ঘূৰি আহিছে। সেইবুলি এতিয়া মোক চেপি মাৰিবানে? হিথ্‌ক্লিফকতো মই কেতিযাও হীৰাৰ টুকুৰা বুলি ভবা নাছিলোঁ। ইমান উত্রাৱল হ'বলৈ কি হৈছে?

কেথিযে উত্তৰ দিলে 'তুমি যে তাক ভাল পোৱা নাছিলা সেইটো মই ভালকৈ জানো। কথাষাৰ কওঁতে তেও আনন্দৰ অধীৰতা যেন কিছু শাম কটাই ললে। 'তথাপিতো অন্ততঃ মোৰ বাবেই, তোমালোক দুজনৰ মাজত এতিয়া বন্ধুত্বৰ ভাব হ ব লাগিব। তাক ওপৰলৈ আহিবলৈ কওঁনে?

'ইয়ালৈ? এই চ'ৰাঘৰৰ মজিযালৈ?

নহ'লে কলৈ? কেথিযে উত্তৰ দিলে।

এডগাৰে বৰ বিৰক্তি পোৱা যেন লাগিল। তেও ক'লে যে হিথ্‌ক্লিফক পাকঘৰলৈকে মাতি নি বহুৱাব পাৰে।

লিন্টনৰ কথা শুনি কেথিযে তেওঁলৈ এনে এক মস্কৰাৰ দৃষ্টিৰে চালে যে এডগাৰৰ আকোৰ গোঁজালি দেখি তেও হাঁহিবই নে কান্দিবই ব ব পোৱৰা ভাব এটা তাত ফুটি উঠিল।

'নহ ব কেথিযে উত্তৰ দিলে। 'মই গৈ পাকঘৰত বহিব নোৱাৰোঁ। এলেন ইযাতে দুখন মেজ আনি পাৰ। এখন তোৰ গৃহস্থ আৰু ইজাবেলাৰ বাবে তেওলোক সম্ভ্রান্ত পর্য্যাযৰ লোক তেওলোকৰ বাবে সুকীযা মেজ। আনখন মোৰ আৰু হিথ্‌ক্লিফৰ বাবে। আমি তলৰ মানুহ, আমাৰ বাবেও সুকীযা মেজ। হ বনে সেইদৰে বোঁৱাচোন মোৰ সোণটো। নে মই অন্য বৰবাত জুই একুৰা ধৰাব লগিব? লাগিব যদি কোৱাঁ। মই তললৈ নামি গৈ মোৰ আলহীক লগ দিওঁগৈ। মোৰ যে ইমান আনন্দ লাগিছে— এই আনন্দ সচাঁ বুলি ভাবিবলৈ টান পাইছোঁ।

এই বুলি কৈযেই তেও আকৌ বিদ্যুলী সঞ্চাৰে যাবলৈ ওলাইছিল। এডগাৰে পিচে বাধা দি ৰাখিলে। মোলৈ চাই তেও ক'লে তই গৈ তাক ওপৰলৈ মাতি আন। আৰু কেথেৰিনক ক'লে 'কেথি সি ঘূৰি আহিলত তোমাৰ মনত খুব আনন্দ লাগিছে, ভাল কথা পিচে অলপ মাত্রাজ্ঞান বজাই চলিলে ভাল হয়। তোমালোকৰ পলৰীযা চাকৰ এটাক তুমি এতিযা ভাই হিচাপে আদৰিবলৈ ওলাইছাঁ— সেই বুলিযেই যে গোটেই ঘৰখনেই তোমাৰ ছেৱতে নাচিব লাগিব তাৰ কোনো মানে নাই।

মই তললৈ নামি গলোঁ। গৈ দেখো যে হিথ্‌ক্লিফ বাৰান্দাত ৰৈ আছে। স্বাভাবিকতেই, তাক ভিতৰলৈ মাতি নিব বুলি সি ভাবি আছে। কোনো বাক্যব্যয নকৰাকৈ সি মোৰ আঙুলিৰ ঠাৰ বুজি পিচে পিচে ওপৰলৈ উঠি আহিলে আৰু মই নি তাক কেথি আৰু তাইৰ গিৰিয়েকৰ আগত থিয় কৰাই দিলোঁ। তেওলোক দুজনৰ ৰঙাচিঙা পৰি থকা গালমুখ দেখিয়েই দুয়োৰে মাজত বেচকৈ এখন থকাখুন্দা লাগি গৈছে বুলি বুজিব পাৰি। কিন্তু হিথ্‌ক্লিফক দুৱাৰমুখত দেখা পায়েই কেথিৰ মুখমণ্ডল অন্য এটা ভাবত আকৌ জিলিকি উঠিল। তেওঁ প্রায় জপিয়াই যোৱাদি গৈ হিথ্‌ক্লিফৰ

হাত দুখনত ধৰি তাক লিন্টনৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল আৰু লিন্টনৰ হাত দুখনত তাৰ হাত দুখন লগাই দিলে। হিথক্লিফৰ লগত যে কৰমৰ্দন কৰিবলৈ লিন্টনৰ একান্ত অনিচ্ছা সেই কথা তেওঁৰ মুখৰ ভাব দেখিয়েই মই বুজিব পাৰিছিলোঁ।

জুই আৰু মমৰ পোহৰত তেতিয়াহে মই হিথক্লিফৰ মুখখন ভালকৈ দেখিবলৈ পালোঁ। তাৰ শৰীৰৰ পৰিবৰ্ত্তন দেখি মই তবধ মানিলোঁ।

সি আগৰ হিথক্লিফ হৈ থকা নাছিল সি বেচ ওখ পাখ গায়ে গাৰিয়ে নিপোটল আৰু আটিল চেহেৰাৰ হ'ল। তাৰ ওচৰত থিয় দিলে লিন্টনক তেনেই লেৰেলা চেপেটা আৰু চুটি চাপৰ যেন লগা হ'ল। তাক মূৰ পোনাই খোজকাটি গৈ থকা দেখিলে সি কেতিয়াবা সৈন্য বাহিনীত আছিল বুলিহে ধাৰণা হ ব। মুখৰ আঁহ পাহ দেখিলে সি যে লিন্টনতকৈ বয়সে ডাঙৰ সেই কথা সহজে বুজা যায়। তাৰ মুখত এক বুদ্ধিদীপ্ত ভাব ফুটি উঠিছিল দেখিলে বুৰ্ব্বক যেন লগা আগৰ ভাবটো আঁতৰিল। ভ্ৰূযুগলত অৱশ্যে কিবা এক হিংস্ৰতাৰ ভাব লুকাই থকা যেন লাগিছিল। গভীৰ ক'লা চকুহালতো এক আদিম বৰ্বৰতাৰ চাপ যেন স্পষ্ট হৈছিল। তাৰ আচৰণ ঠিক নমনীয় বুলি কোৱা নগলেও পূৰ্ব্বৰ ৰুক্ষতা তাত নাছিল বৰঞ্চ সামগ্ৰিক ভাবে এক সম্ভ্ৰম বোধহে তাৰ কথাবতৰাত প্ৰতিফলিত হৈছিল।

তাক এই নতুন ৰূপত দেখি মই যিমান আচৰিত হৈছিলোঁ মোৰ মালিক লিন্টন তাতকৈ বেচি হলেও কম আচৰিত হোৱা নাছিল। এসময়ত হালোৱা ল'ৰা আখ্যা দিয়া মানুহটোক এতিয়া কি বুলি সম্বোধন কৰিব ভাবি তেও বিমোৰত পৰিল। হিথক্লিফে লিন্টনৰ নিশকতীয়া হাতখন এৰি দিলে আৰু নিৰ্ব্বিকাৰ ভাবে তেওঁলৈ চাই থিয় দি ৰ ল।

কেইই ছেকেগুমানৰ পিচত লিন্টনে মাত লগালে বহক মহাশয় বহক। আগৰ দিনৰ কথা সুমৰণ কৰি মোৰ পৰিবাৰে আপোনাক মই পৰম আন্তৰিকতাৰে অভ্যৰ্থনা জনোৱাটো বিচাৰে। নকলেও হ'ব মোৰ পৰিবাৰে ভালপোৱা যি কোনো কামকে কৰিবলৈ মই সদায় আগ্ৰহী।

'মযো হিথক্লিফে উত্তৰ দিলে। 'বিশেষকৈ মই ভাগ ল'ব লগা কিবা কাম যদি থাকে তেনে কামৰ দ্বাৰা তেওৰ মনত সন্তোষ দিবলৈ মই সদায় তৎপৰ। মই আজি পৰম আনন্দেৰে ইয়াত দুঘন্টামান কটাই যাম।

হিথক্লিফ কেথেৰিনৰ মুখামুখিকৈ বহিল। তাই তাৰ মুখলৈ এনেদৰে থৰ লাগি চাবলৈ ললে যেন তাইৰ চাৱনিটো আঁতৰাই নিলেই সি কৰবাত অন্তৰ্ধান হ'ব। সি বৰকৈ মূৰ তুলি তাইলৈ চোৱা নাছিল। কটাক্ষ দৃষ্টিপাত একোটাই যথেষ্ট বুলি বোধহয় সি ভাবিছিল। কিন্তু প্ৰতিটো কটাক্ষপাততে যেন ফুটি উঠিছিল তাইৰ সান্নিধ্য লাভত পোৱা তাৰ অপৰিসীম আনন্দ।

হিথক্লিফ আৰু কেথি উভয়ে উভয়ৰ সান্নিধ্যৰ আনন্দত ইমান নিমগ্ন হৈ পৰিছিল যে তেওঁলোকে সংসাৰখনকে পাহৰি যোৱা যেন হৈছিল। কিন্তু এডগাৰ লিন্টনৰ কথা

সুকীয়া ঃ তেও ইমান অস্বস্তি পাইছিল যে তেওঁৰ মুখ শেতা আৰু বিবৰ্ণ হৈ পৰিছিল। এটা সময়ত কেথি বহাৰ পৰা উঠিল আৰু কাৰ্পেটখন গচকি পাৰ হৈ হিথ্‌ক্লিফৰ ওচৰলৈ গৈ তাৰ হাতদুখন নিজৰ হাতত লৈ হাঁহিত আপোন পাহৰা যেন হৈ ক'লে—

'কাইলৈ এই আটাইবোৰ মোৰ সপোন যেন লাগিব। তোকযে আকৌ এবাৰ লগ পালোঁ তোৰ লগত কথা পাতিলোঁ তোক আনকি স্পৰ্শও কৰিলোঁ— এইবোৰ কথা মই কালিলৈ বিশ্বাস কৰিবকে নোৱাৰিম। তই যে কিমান নিষ্ঠুৰ হিথ্‌ক্লিফ। তই এই আদৰ আপ্যায়ন পোৱাৰ যোগ্যই নহয। তিনিবছৰ মোৰ পৰা আঁতৰি আছ, খবৰ নাই, খাতি নাই, মোলৈ মনতো পৰা নাই।

সি মুখৰ ভিতৰতে অস্পষ্টকৈ ক'লে 'তই মোৰ বাবে ভবাতকৈ কিজানি মই তোৰ কথা অলপ বেচি ভাবিছোঁ। অলপ দিনৰ আগতেহে, কেথি মই তোৰ বিয়াৰ খবৰ শুনিবলৈ পাইছোঁ। আজি তলৰ চোতালত ৰৈ থাকোঁতে ভাবি থৈছিলোঁ যে তোৰ মুখখন এবাৰ চায়েই তোক দেখি ভালপোৱা যেন ভাণ কৰি দেখুৱাই আঁতৰি যাম তাৰ পিচত হিণ্ডলেৰ লগত মোৰ ৰফা দফা হ'ব আৰু তাকে কৰি আপোনঘাতী হৈ আইনৰ মেৰপাকৰ পৰা সাৰি যাম। পিচে তই উলহৰ মাদলি হৈ ইমান আন্তৰিকতাৰে মোক সোধপোচ কৰাৰ পিচত মোৰ মনৰ পৰা সেই ভাব আঁতৰিল। মই কিন্তু তোক সাৱধান কৰি দিছোঁ— ইয়াৰ পিচৰ বাৰ তোক বেলেগ ৰূপত দেখিবলৈ পালে মই কিন্তু সুদাই নেৰিম। আকৌ এবাৰ তই মোক খেদাই পঠাব নোৱাৰিবি। মোৰ কথা ভাবি বাৰু তোৰ সচাঁকৈয়ে বেজাৰ লাগিছিলনে? কাৰণোতো নোহোৱা নহয়। তোক এৰি থৈ গুচি যোৱাৰ পিচত মই জীৱনত বহুত তিক্ততাৰ বহুত সংগ্ৰামৰ মুখামুখি হৈছোঁ। কেথি তই মোক খং নকৰিবি সেই সংগ্ৰাম মই চলাই আছিলোঁ কেৱল তোৰ কথা ভাবিযেই।

এইবোৰ কথাবতৰা শুনিলত লিন্টনৰ অশান্তিয়ে চৰম সীমা পালেগৈ। তেওঁ নিজৰ পত্নীক ক'লে 'কেথেৰিন চেঁচা চাহ খাবৰ মন নাই যদি মেজলৈ আহাঁ। কথাত তেওঁ স্বাভাৱিক সুৰটো আৰু নম্ৰতা ৰক্ষা কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিল। 'মিঃ হিথ্‌ক্লিফ আজি ৰাতি ক'ত থাকিব জানো— কিন্তু যতে নাথাকক তেও বহুদূৰ খোজ কাঢিব লগীয়া হ'ব। ইপিনে মোৰ পিয়াহ লাগিছে।

তেওলোক আটাযে মেজৰ ওচৰ চাপি আহিল। ঘন্টি টিপি ইজাবেলাক মতা হ'ল তেৰোঁ আহি লগ হ'ল। চকী কেইখন মেজৰ ওচৰ চপাই দি মই আঁতৰি গলোঁ।

খোৱাবোৱা তেওঁলোকৰ তেনেকৈ নহলেই। দহ মিনিটমানতে সকলোৱেই সামৰিলেই। কেথেৰিনৰ পিয়লা নভৰোৱাকৈয়ে ৰ'ল— তেওঁ একোকে খাব ব'ব নোৱাৰিলে এডগাৰে অসাৱধানবশতঃ বাটিত পানী ঢালি দিলে আৰু কবলৈ গলে তেওঁ একোকেই মুখত নিদিলে।

আৰু কিছুসময় কটাই, এঘন্টাৰ বেচি নহয়— হিথ্‌ক্লিফ গ'লগৈ। ওলাই যাওঁতে

তাক মই 'গিমাৰটন'লৈ যাব নেকি বুলি সুধিলোঁ সি 'ৱাদাৰিং হাইটচলৈহে যাব বুলি ক'লে। ৰাতিপুৱা তালৈ যাওঁতে মিঃ আৰ্ণশ্বই হেনো তাক সেইদিনালৈ নিমন্ত্ৰণ কৰিছিল।

মিঃ আৰ্ণশ্বই হিথক্লিফক নিমন্ত্ৰণ কৰিছিল। আৰু সি আৰ্ণশ্বৰ ওচৰলৈ গৈছিল। মইতো ভাবি অবাক। সি যোৱাৰ পিচত এই অবিশ্বাস্য কথাটোকে ভাবি আছিলোঁ বহুতপৰ। মনে মনে মোৰ চিন্তাও হৈছিল। জানোচা সি বিড়াল তপস্বীৰ ভাও দি কিবা এটা অপঘাত ঘটাবলৈকে ইয়ালৈ ঘূৰি আহিছে। মোৰ মনে মনে ভাব হৈছিল যে সি আঁতৰি গৈছিল আঁতৰি থকাই যেন ভাল আছিল।

মাজনিশা কেথি হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে মোৰ কোঠাত সোমাল আৰু মোৰ বিচনাৰ কাষত বহিলে মোৰ চুলিত টানি মোক ভাত ঘুমটিৰ পৰা জগাই দিলে।

অনুনয়ৰ সুৰত তাই ক'লে এলেন মোৰ মনটো বৰ উত্ৰাৱল হৈ আছে। মোৰ ইমান ভাল লাগিছে যে মোৰ লগত আৰু কোনোবা থাকি মোৰ সুখৰ ভাগ ল'ব লাগে। এডগাৰে মুখ ওন্দোলাই আছে। তেওঁৰ নিজৰ কোনো আগ্ৰহ নথকা কথা এটাত মই ইমানকৈ আনন্দত অধীৰ হৈ পৰাটো তেওঁৰ পচন্দ হোৱা নাই। তেও কোনো কথাকে ক ব নোখোজে। তেওঁৰ হেনো গা ভাল লগা নাই, টোপনি ধৰিছে। তেওঁৰ তেনে অৱস্থাত মই লেকলেকাই থকা বাবে মোক তেওঁ নিষ্ঠুৰ আৰু আপোনপেটীয়া বুলিহে কৈছে। সামান্য খং উঠিলেই তেও গা ভাল নলগাৰ ভাও জোৰে। হিথক্লিফক প্ৰশংসা কৰি মই কেইটামান কথা কলোঁ আৰু লগে লগে তেওঁ হিংসাতেই নে মূৰ কামোৰণিৰ বাবেই জানো ক'ব নোৱাৰোঁ দিলে কান্দি। কন্দাই কান্দি থাকক বুলি মই গুচি আহিছোঁ।

মই কেথিক কলোঁ 'তেওঁৰ আগত হিথক্লিফৰ প্ৰশংসা কৰাৰনো দৰকাৰ কি আছিল? ল'ৰাকালত ইটোৱে সিটোক দেখিব নোৱাৰিছিল আৰু এতিয়া এডগাৰক প্ৰশংসা কৰা শুনিলেও হিথক্লিফৰ সহ্য নহ'ব। এইটো স্বাভাবিক কথা। লিণ্টনক হিথক্লিফৰ কথা একো নক'বা। নহলে দেখিছোঁ দুয়োটাৰ মাজত ভালকৈ এখুন্দা লাগিব গৈ।

'কিন্তু এইবোৰ জানো দুৰ্ব্বলতাৰ চিন নহয় কেথিয়ে মুখ পাতি ধৰিলে। মই হিংসাত কোৱা নাই— লোকৰ ভাল এটা দেখিলে জ্বলি পুৰি মৰা স্বভাব মোৰ নাই। ইজাবেলাৰ সোণালী চুলিৰ উজ্জ্বলতা দেখিতো মোৰ অন্তৰ ঈৰ্ষাৰ দাবানলত দগ্ধ হোৱা নাই। তাইৰ গাৰ ৰঙৰ শুভ্ৰতা আৰু মসৃণতা দেখিও মোৰ অসহ্য হোৱা নাই। তাইৰ সুৰুচিসম্পন্নতায়ো মোৰ হিংসাৰ উদ্ৰেক কৰা নাই। গোটেই পৰিয়ালটোৱে তাই আলাসৰ লাৰু— সেই কথাত মই জানো কেতিয়াবা মুখ ওফোন্দাইছোঁ? মই মন কৰিছোঁ নেলী আমাৰ মাজত কেতিয়াবা উখনা-উখনি হলে তয়ো তৎক্ষণাত ইজাবেলাৰ ফালেহে হৱ। আৰু ময়ো নিৰ্বোধ মাক এজনী সন্তানৰ কথাতে পমি যোৱা দি তইঁতৰ কথাতে হয়ভৰ দিওঁ। ইজাবেলাক বৰ ভাল ছোৱালী বুলি কৈ কাৰো

কাবুতি কৰি তাইৰ মন ভাল লগাওঁ। আমি দুজনী মিলেৰে থকা দেখিলে কাকেয়েকে ভাল পায— মোৰ তাতেই সন্তোষ। কিন্তু ককায়েক ভনীয়েক দুয়ো একেই ঃ আদৰত নষ্ট হোৱা ল'ৰা ছোৱালী। তেওঁলোকৰ ভাব যেন গোটেই সংসাৰখনেই তেওঁলোকৰ মন যোগাবলৈহে বৈ আছে। দুয়োকে মই ভালকৰি লগাই থাকোঁ ঠিকেই, কিন্তু মই ভাবোঁ দুয়োকে ভালকৈ এজাউৰি শুনালে সিহঁতৰ শুধৰণি হ'ব।

'আইদেউ তোমাৰ ধাৰণাটো ভুল হৈছে মই কলোঁ 'তেওঁলোক দুয়ো তোমাৰ লগত এইবোৰ চুপতিহে কৰি থাকে মই জানো নহয। গতিকে তোমাৰ মন যোগাই চলিবলৈ যত্ন কৰি থাকে মানে সিহঁতৰ খামখেযালিবোৰলৈ বৰকৈ মন কাণ নিদিবা। লাগিব লগা কিবা গুৰুতৰ বিষয হলে তেতিয়া ফেঁপেৰি পাতি ধৰিবা। তেতিয়া দেখিবা তুমি দুৰ্বল বুলি ভাবি থকা মানুহবোৰো তোমাৰ সমানেই জেদী।

প্ৰত্যুত্তৰত তাই হাঁহি হাঁহি ক'লে 'তেনেকুৱা অৱস্থাত আমি মৰণ পণ কৰি যুঁজিম নহযনে নেলী? আচলতে তেনে নহয বুজিছ। লিন্টনৰ প্ৰেমত মোৰ ইমান গভীৰ আস্থা আছে যে মোৰ ভাব হয যেন মই তেওক মাৰি পেলাবলৈ উদ্যত হলেও তেও মোৰ গালে হাত নাদাঙিব।

তেওঁৰ মৰমৰ বাবেই যে তাই তেওক সমীহ কৰি চলা উচিত সেই কথা মই তাইক বুজাই কলোঁ। 'মইতো সমীহ কৰি চলোৱেই তাই উত্তৰ দিলে বিস্তু তেৰোঁ খুটি নাটি কথাবোৰত লাগি থকাটো মই ভাল নাপাওঁ। কিছুমান কথা কেঁচুৱাৰ দৰে। মই হিথক্লিফক প্ৰশংসা কৰি কলোঁ যে তাৰ আমূল পৰিবৰ্তন হৈছে সি এতিয়া সকলোৰে সন্মানৰ পাত্ৰ হোৱাৰ যোগ্য আৰু তাৰ লগত বন্ধুত্ব স্থাপন কৰিবলৈ পোৱাটো যি কোনো ভদ্ৰলোকৰ বাবেই গৌৰবৰ কথা হ ব। এইবোৰ কথা আচলতে তেওঁৰ মুখত ওলালেহে শুৱালেহেঁতেন কিন্তু তেওৰ প্ৰতিক্ৰিয়া হ'ল কি— যেন কান্দিবহে। তেও হিথক্লিফৰ লগত সহজ হ'বলৈ যত্ন কৰা উচিত— এদিন হয়তো তাক তেওৰ ভালো লাগি যাবগৈ পাৰে। লিন্টনক সি বেয়া পাবৰ কাৰণ নথকাতো নহয তৎসত্বেও সি তেওৰ প্ৰতি সুন্দৰ সৌজন্য দেখুৱাইছে। এই কথাটোতো নধৰিল নহ ব।

সি যে 'বাদাৰিং হাইটচ'লৈ গৈছে, তাৰ কাৰণটো তুমি কি বুলি ভাবা বাৰু? মই তাইক সুধিলো। 'দেখাত তাৰ সৰ্বপ্ৰকাৰেই সলনি হৈ গৈছে, এক ধাৰ্মিক খ্ৰীষ্টিযান যেন লাগে— যেন শত্ৰুকো সি সহায়ৰ হাত আগবঢাবলৈ উদ্যত।

'কথাটো ভাবি মযো তোৰ দৰেই প্ৰথমতে আচৰিত হৈছিলোঁ। পিচে কাৰণটো সি মোক ভাঙি পাতি কৈ গৈছে। সি হোনো আজি পুৱা তালৈ গৈছিল। তই তাতে আছ বুলি সি ভাবিছিল আৰু তোৰ পৰাই মোৰ খা-খবৰ লোৱাৰ মতলব তাৰ আছিল। সি যোৱা দেখি জোজেফে হিণ্ডলেক খবৰ দিলেগৈ— সিজন ওলাই আহি সি অতদিনে ক'ত আছিল কি কৰিছিল ইত্যাদি খবৰ সুধিলে। সমস্ত খা-খবৰ লোৱা হ'লত তাক তেওঁ ভিতৰলৈ মাতিলে। ভিতৰত কেইবাজনো মানুহে জুৱা খেলি আছিল। হিথক্লিফ

গৈ সিহঁতৰ লগতে বহিল। মোৰ দাদাই তাৰ লগত খেলি কিছু টকা হেৰুৱালে। পিচে হিথ্‌ক্লিফৰ হাতত বহুত টকা থকা দেখি তাক আকৌ গধূলিলৈ খেলিবলৈ মাতিলে। সিও সন্মত হ'ল আৰু কথামতেই কাম। গৈছে তালৈ। হিণ্ডলে ইমান উতনুৱা স্বভাৱৰ যে সি ভালভাবে চাইচিতি লগভাগ গোটাই ল'ব বুলি আশা কৰিব নোৱাৰি। আগতে ইমান দুৰ্ব্যৱহাৰ কৰি থোৱা মানুহ এটাক যে পূৰাপূৰি বিশ্বাস কৰিব নালাগে সেই ভাব তাৰ মনত নোসোমায়েই। কিন্তু হিথ্‌ক্লিফৰ বাবে তাৰ পূৰ্বৰ অপমানকাৰীৰ ওচৰ চপাৰ ঘাই কাৰণ হ'ল— থ্রাচক্রচ গ্রেঞ্জ'ৰে ওচৰে পাঁজৰে থাকিব পৰাকৈ সি আগৰ থকা ঘৰটোতে থকাৰ বন্দবস্ত কৰি লবলৈ তাৰ ইচ্ছা। সিয়ে ময়ে এসময়ত একেলগে থকা ঘৰটোৰ প্ৰতি তাৰ আকৰ্ষণো আছে। মনে মনে তাৰ আৰু এটা ভাব আছে— ৱাদাৰিং হাইটচ ত থাকিলে মই মাজে মাজে গৈ তাক লগ পাই থাকিব পাৰিম— সি গিমাৰটনত থাকিবলৈ ললে সেইটো সুযোগ মই নাপাম। 'হাইটচ ত থকাৰ বাবে সি ভাল ভাড়া দিবলৈ প্ৰস্তুত সেই কথা সি আৰ্ণশ্বক কৈছে। মোৰ দাদাৰ কথা তইতো জানই— টকাৰ থক তাৰ কোনোদিন নকমিল। গতিকে হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰস্তাৱত সি সন্মত নহৈ নাথাকে। লোভ তাৰ চিৰসংগী। পিচে হ'ব কি— এহাতেৰে গোটাই আনি আনহাতে ছটিযাই দিয়াটোৰেই হ'ল তাৰ দস্তুৰ।

ৱাদাৰিং হাইটচ'নো ডেকা মানুহৰ থকা ঠাই হ'লনে? পিচে হিথ্‌ক্লিফ তাত থাকিবলৈ লোৱাৰ পৰিণাম কি হ'ব পাৰে আইদেউ তুমি ভাবি চোৱা নাই হবলা।

'নভবাঁ নহয় চাইছোঁ ভাবি। চিন্তা মোৰ হিথ্‌ক্লিফৰ বাবে নহয়। তাৰ সুস্থ মগজুৱে তাক বিপদৰ পৰা বচাই ৰাখিব। ভয় হৈছে মোৰ হিণ্ডলেৰ কথা ভাবিহে। পিচে নৈতিক অধঃপতন আৰু বেচি হোৱাৰ অৱকাশ তাৰ নাই। দৈহিকভাবে একো অপকাৰ ভগৱানে নকৰালেই হয়। আজিৰ সন্ধিয়াৰ ঘটনাৰ পিচত মই মানুহৰ ভাগ্য ভগবানৰ হাতত বুলি স্বীকাৰ কৰি লৈছোঁ। মই ভগবানৰ বিৰুদ্ধে খঙত বিদ্ৰোহ কৰি উঠিছিলোঁ— নেলী তই নুবুজিবি মই যে কিমান তিক্ততা আৰু দুৰ্ভোগ সহ্য কৰিব লগা হৈছে। আকৌ এইটোও ভাগ্যৰে জোৰ যে মই এই সমস্ত দুখ কষ্ট অকলেই সহ্য কৰিব পাৰিলোঁ। যি কি নহওঁক সম্প্ৰতি এইবোৰৰ অন্ত পৰিছে, এতিয়াৰ পৰা মই বিনা প্ৰতিবাদে যি কোনো যন্ত্ৰণাকে সহিব পাৰিম। এতিয়াৰ পৰা কোনো তুচ্ছ, সামান্য প্ৰাণীয়েও যদি মোৰ গালত এচৰ মাৰে প্ৰত্যুত্তৰত মই ইখন গালো আগবঢাই দিয়েই ক্ষান্ত নাথাকিম মোক চৰিয়াবলৈ তেওক মই কিবা প্ৰকাৰে যে প্ৰৰোচিত কৰিলোঁ তাৰ বাবে মই ক্ষমাহে খুজিম। মোৰ কাৰ্য্যৰ দ্বাৰা মোৰ ভাব মই প্ৰমাণ কৰিম। মই এতিয়াই গৈ এডগাৰৰ লগত মিত্ৰতাৰ সন্ধি কৰিমগৈ। শুভৰাত্ৰি তই শো নেলী মই আচলতে এজনী দেৱদূতী— যাওঁ।

আত্মসন্তুষ্টিৰ এনে এটা ভাব প্ৰকাশ কৰি তাই গ'লগৈ। তাইৰ অংগীকাৰৰ সফল স্বৰূপ প্ৰকাশ পালে পিচদিনা পুৱা— মিঃ লিণ্টনৰ মনৰ আগৰ খিটখিটিয়া ভাবটো আঁতৰিল (কেথেৰিনৰ উল্লাসৰ আতিশয্য হেতুকে তেওঁৰ মনটো তেতিয়াও অৱশ্যে

বিছু সেমেকি আছিল) আৰু কেথিয়ে আবেলি পৰত ইজাবেলাক লৈ ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ যাব খুজিলত তেওঁ কোনো আপত্তি নকৰিলে। প্ৰতিদানত কেথিয়েও লিন্টনৰ প্ৰতি এনে সস্নেহ ভাব দেখুৱালে যে প্ৰায় এসপ্তাহলৈ ঘৰখনৰ চাকৰ বাকৰ পৰ্য্যন্ত সকলোৱেই এক সহজ আনন্দৰ পৰিবেশত বুৰ গৈ থাকিল। ঘৰখন যেন একপ্ৰকাৰ স্বৰ্গ ৰাজ্যলৈহে পৰিবৰ্ত্তন হ'ল।

হিথ্‌ক্লিফে— ভবিষ্যতে মই মিঃ হিথ্‌ক্লিফ বুলিহে তেওঁৰ নাম উল্লেখ কৰিম— প্ৰথমে প্ৰথমে থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জলৈ সসংকোচে চাইচিতিহে গৈছিল। গৃহস্থই নো তাক কিমান আসৈ দিয়ে তাকে চাই লৈছিল। কেথেৰিনেও তাক দেখা মাত্ৰেই আগৰ দৰে আনন্দত আত্মহাৰা হোৱা ভাবটো আগৰ সমানকৈ দেখুৱাবলৈ এৰিলে। ক্ৰমান্বয়ে হিথ্‌ক্লিফৰ থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জলৈ অহা যোৱা কৰাটো নিতান্তই স্বাভাবিক আৰু প্ৰত্যাশিত বুলি সকলোৱে ভাবি ল'লে।

ল ৰালি কালৰ গহীনালি স্বভাবটোৱে তেতিয়াও হিথ্‌ক্লিফৰ লগ এৰা নাছিল। ফলত ভালেই হৈছিল। মনৰ ভাব অনুভূতিৰ অবাৰিত প্ৰকাশত সিয়েই বাধা দিছিল। ইহঁত দুটাৰ আচৰণৰ এনেবোৰ সতৰ্কতাৰ ফলত লিন্টনৰো মনৰ অস্বস্তি শাম কাটিবলৈ ললে।

পিচে তেওৰ অস্বস্তিৰ এটা নতুন কাৰণ ওলাল। ইজাবেলা লিন্টনে আলহী হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতি এক অপ্ৰত্যাশিত আৰু দুৰ্বাৰ আকৰ্ষণ দেখুৱাবলৈ ললে। তাই তেতিয়া ওঠৰ বছৰীয়া ৰূপহী গাভৰু। বুদ্ধিবৃত্তিত চোকা কিন্তু ব্যৱহাৰ আৰু কথাবতৰাত কিবা যেন ল'ৰালি ভাব। ভাব অনুভূতিও তীব্ৰ আৰু খং তুলিলে একেবাৰে জ্বলি উঠে— এনেহে স্বভাৱৰ ছোৱালী ইজাবেলা। মৰমৰ ভনীয়েকৰ কাণ্ড দেখি ককায়েকতো অবাক। অজ্ঞাত কুলশীল মানুহ এটাৰ লগত সম্বন্ধ কৰিলে পৰিয়ালৰ মান সম্মান নো ক'ত ৰয়? তদুপৰি উদ্বেগৰ আৰু এটা কাৰণ আছিল। পৰিয়ালত দেখাততো পুৰুষ উত্তৰাধিকাৰী নাই। গতিকে এদিন সমস্ত সম্পত্তি হিথ্‌ক্লিফৰ হাতলৈ যোৱাৰ সম্ভাৱনায়ে স্পষ্ট। হিথ্‌ক্লিফৰ চৰিত্ৰ তেওঁৰ বুজিবলৈ আৰু বাকী নাছিল। এতিয়া দেখাত বাহিৰত বহুত পৰিবৰ্ত্তন হৈছে, কিন্তু ভিতৰি কোনো পৰিবৰ্ত্তন হোৱা নাই, আৰু সেইটো স্বভাৱৰ পৰিবৰ্ত্তন হোৱাৰ কথা নায়ো। হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰকৃতি মনত পৰিলেই ভয় লাগে— তেনে এটা মানুহৰ হাতত ইজাবেলাক গতাই দিব লগা হোৱাৰ আগন্তুক হোৱা দেখি তেওৰ মন আশংকাত কঁপি উঠিল।

ভনীয়েক ইজাবেলাই যে নিজৰ ফালৰ পৰাহে হিথ্‌ক্লিফৰ প্ৰতি এই দুৰ্বলতা দেখুৱাইছিল তাৰ নিজৰ যে কোনো আনুভূতিক প্ৰৱণতা এই বিষয়ত নাছিল সেই কথা এডগাৰে জনা নাছিল। এইটো কথা জনাহেঁতেন তেওৰ ভয় আৰু চিন্তা আৰু বাঢ়িলহেঁতেন। ভনীয়েকৰ প্ৰেমৰ কথা কাণত পৰা মাত্ৰকে তেও ভাবি লৈছিল যে হিথ্‌ক্লিফৰ পৰা আগধৰি সঁহাৰি পালতহে ভনীয়েকৰ তাৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ হৈছিল। কিন্তু কথাতো আছিল ওলোটাহে। সিহঁত দুটাৰ মাজত এনে এটা সম্বন্ধই গঢ় লৈ উঠা বুলি শুনি ককায়েকে হিথ্‌ক্লিফকে ইয়াৰ বাবে জগৰীয়া বুলি ভাবি ললে। হিথ্‌ক্লিফহে আগতে আগবাঢ়ি আহিছিল বুলি তেওঁৰ ধাৰণা হৈছিল।

কিছুদিন ধৰি আমি এটা কথা লক্ষ্য কৰিছিলোঁ কিবা এটা কথাত ইজাবেলা আইটি ভিতৰি ভিতৰি যেন দেই পুৰি মৰিছে। তেওঁ যেন অত্যন্ত ক্লান্ত হৈ পৰিছিল। স্বভাৱটো তেওঁৰ খিটখিটিয়া হৈ পৰিছিল অলপতে খং উঠা হৈছিল। কেথি আইদেউক তেওঁ অনবৰতে নানা প্ৰকাৰে অতীষ্ঠ কৰি থাকে। আইদেউৰ সহ্য গুণটো এনেয়ে কম তাতে এইদৰে বিৰক্তি দি দি একেবাৰে ধৈৰ্য্যচ্যুতি ঘটোবাৰ উপক্ৰম। তাইৰ গা-মন বোধহয় ভাল নহয় বুলি ভাবি তাইৰ তেনে আচৰণত আমি বৰ গুৰুত্ব দিয়া নাছিলোঁ। আমাৰ চকুৰ আগতে দিনক দিনে তাই শুকাই খীণাই যোৱা আমি মন কৰিছিলোঁ। এদিন পুৱা তাইৰ মইমতালি যেন অলপ চৰিল। পুৱাৰ জলপান নাখায বুলি তাই জিদ ধৰিলে। কাৰণ বহুত ৹ চাকৰ বাকৰে তাইৰ কথা নুশুনে কোনোবাই দুৱাৰখন ইচ্ছাকৰি খুলি থৈ দি তাইৰ পানী লগাইছে, আগচৰাৰ জুইকুৰা আমি তেওঁক দিগদাৰিত পেলাবলৈকে নুমাও বুলি নুমাই থৈছোঁ ইত্যাদি এশ এবুৰি অবান্তৰ অভিযোগ। কেথি আইদেউৰ ওপৰতো তাইৰ ক্ষোভ— তেও হেনো তাইক কোনো গুৰুত্বই নিদিয়ে ককায়েকেও হেনো তাইক অবহেলা কৰে ইত্যাদি। তাইৰ অভিযোগবোৰ শুনি কেথি আইদেৱেও তাইক ভালকৈ এজাউৰি শুনাই দিলে আৰু বিচনালৈ গৈ শুই থাকিবলৈ ক'লে। লগতে ইয়াকো ক'লে যে তাইৰনো কি হৈছে চাই দিবলৈ ড কেনেথকে তেওঁ মতাই পঠিয়াব।

কেনেথৰ নাম শুনিযেই ইজাবেলা বিচনাৰ পৰা জাপ মাৰি উঠিল আৰু ক'লে বোলে তাইৰ গা ঠিকেই আছে, মাত্ৰ কেথেৰিনৰ দুৰ্ব্যবহাৰেহে তাইৰ জীৱনটো দুঃসহ কৰি তুলিছে।

কেথেৰিন আইদেৱে মুখপাতি ধৰি ক'লে 'দুষ্ট ছোৱালী সকলোৰে আদৰ পাই পাই তুমি চৰি গৈছা নহয়? কোঁৱাচোন তোমাক মই কেতিযা কি বেযা ব্যৱহাৰ কৰিলোঁ? তোমাৰ নিশ্চয় মতিভ্ৰম হৈছে। নহলে এই যুক্তিহীন কথাবোৰ তোমাৰ মুখত ওলাব কেনেকৈ?

ইজাবেলাই উচুপি উচুপি ক'লে 'কালি মোক তুমি দুৰ্ব্যবহাৰ কৰিছা। আৰু এতিয়াও কৰিছা।

'কালি? কেতিয়া কিহৰ বাবে? নবৌৱেকে সুধিলে।

'কিয় কালি মুকলি পথাৰত ফুৰিবলৈ যাওঁতে।

পাহৰিলা? তুমি মোক ক'লা যিপিনেই মন যায় সেইপিনেই ফুৰিবলৈ যাবলৈ অথচ তুমি নিজে হিথ্‌ক্লিফৰ লগ লৈ ফুৰিলা।

'আৰু তাকে কৰিলত তোমাক দুৰ্ব্যবহাৰ কৰা হ'ল? কেথি আইদেৱে হাঁহি হাঁহি সুধিলে। 'তোমাৰ লগ আমি বেয়া পাই তোমাক আঁতৰাবলৈ এইদৰেই ইংগিত দিছিলোঁ বুলি তুমি ভাবিছা হয় কিন্তু কথাটো সচাঁ নহয়। তুমি আমাৰ লগত আছা নে নাই সেই কথালৈ আমি মন কৰাকে নাছিলোঁ। হিথ্‌ক্লিফৰ কথা বতৰাবোৰত তুমি একো ৰাপ নাপাবা বুলি মই মাত্ৰ ধৰি লৈছিলোঁ।

কান্দি কান্দি ইজাবেলাই ক'লে মই নামানোঁ তোমাৰ কথা। মই আঁতৰি যোৱাটোকেই তুমি বিচাৰিছিলাঁ কাৰণ মই হিথ্‌ক্লিফৰ ওচৰতে থাকিবলৈ ইচ্ছা কৰিছিলোঁ। মোলৈ চাই কেথি আইদেৱে সুধিলে এইজনীৰ মূৰ ঠিক আছেনে? ইজাবেলা শুনা হিথ্‌ক্লিফ আৰু মই কি কথা পাতিছিলোঁ মই আখৰে আখৰে কৈ শুনাম। তোমাৰ ৰসৰ ভাগ ক'ত ওলালহেঁতেন মোক ক ব লাগিব।

কথাবতৰা কি পাতিছিলাঁ সেই কথাত মই লগা নাই। মই মাত্ৰ ইচ্ছা কৰিছিলোঁ । বাক্যটো শেষ কৰিবলৈ তেওঁ দ্বিধাবোধ কৰিলে।

তাইক থেৰো গেৰো কৰা দেখি কেথি আইদেৱে ক'লে 'কোৱা নিঃসংকোচে কি ক'ব খুজিছা কোৱাঁ।

কওঁ তেন্তে। তেওঁৰ ওচৰত থাকিবলৈ বিচাৰিছিলোঁ। মই কৈ দিছোঁ সদায় সদায় মোক এইদৰে আঁতৰাই পঠাব নোৱাৰিবাঁ। তুমি বৌ বৰ আপোনপেটীয়া তোমাৰ বাদে আন কাৰোবাকো যে কোনোবাই ভাল পাব পাৰে সেই কথা তোমাৰ সহ্য নহয়।

কেথি আইদেৱে আচৰিত হৈ ক'লে 'তুমি হ'লা নলগা জেঙত লগা এজনী বান্দৰী। পিচে তোমাৰ এই অৰ্বাচিত মই পতিয়ন নাযাও দেই। তুমি যে হিথ্‌ক্লিফৰ পৰা বিমুগ্ধ প্ৰশংসা বিচাৰিব পাৰাঁ বা তাক তোমাৰ মনৰ লোক বুলি ভাবিব পাৰাঁ সেইটো মোৰ ওচৰত একেবাৰে অসম্ভৱ কথা যেন লাগিছে। আশাকৰোঁ তোমাক বুজাত মোৰ ভুল হৈছে নহয়নে ইজাবেলা?

'নাই, মুঠেই হোৱা নাই হিথ্‌ক্লিফৰ মোহত পৰা ছোৱালীজনীয়ে উত্তৰ দিলে। তুমি এডগাৰক যিমান ভাল পাইছিলা তাতকৈ বহুত বেচিগুণে মই হিথ্‌ক্লিফক ভাল পাওঁ। আৰু তোমাৰ আপত্তি নাথাকিলে তেৱোঁ মোক ভাল পাব বুলি মই ভাবোঁ।

'গোটেই ৰাজ্য এখন দিম বুলিলেও মই তোমাৰ দৰে এইদৰে দুই হাত তুলি নাচিবলৈ নাযাওঁ। কেথেৰিণৰ মাতত দৃঢ়তা স্পষ্ট। মোলৈ চাই তেওঁ ক'লে 'নেলী এইজনীয়ে কি যে বলিয়ালি আৰম্ভ কৰিব নুখুজিছে! তাইক বুজাব লাগিব। তযো মোৰ লগ হ চোন। হিথ্‌ক্লিফ কেনে প্ৰকৃতিৰ মানুহ তাইক তই ক। সি হ'ল এটা মস্ত কেচাঁশাল। ভদ্ৰোচিত আচাৰ ব্যৱহাৰ কি সি নাজানে। শিষ্টাচাৰ কাক বোলে সি নুবুজে। যেন এক অনুৰ্বৰ ৰুক্ষভূমি। সেইটো মানুহত অন্তৰ থাপিবলৈ তোমাক মই কোন সতেৰে কওঁ। হিথ্‌ক্লিফৰ চৰিত্ৰ সম্বন্ধে একো নাজানা বাবেই তুমি এইবোৰ সপোন ৰচিছাঁ। তাৰ ৰুক্ষ কৰ্কশ বাহ্যিক ৰূপটোৰ অন্তৰালত এখন সুকোমল অন্তৰ লুকাই আছে বুলি নাভাবিবাঁ। সি খহটা হীৰাৰ টুকুৰা নহয়— গৰ্ভত মাণিক থকা শামুকো নহয়। সি হ'ল উগ্ৰ প্ৰকৃতিৰ এক নিৰ্ম্মম দুৰ্দ্দান্ত মানুহ। তাৰ ইটো সিটো প্ৰতিপক্ষক অনিষ্ট নকৰিবলৈ বুলি তাক মই কেতিয়াও কোৱা নাই সেইবোৰ পক্ষক অনিষ্ট কৰাটো বৰ স্বাৰ্থপৰ আৰু নিষ্ঠুৰ কাম হ'ব বুলি কেতিয়াও মই তাক কোৱা নাই। বৰঞ্চ মই তাক কৈছোঁ সিহঁত সিহঁতৰ ভাগ থাকক তই হস্তক্ষেপ নকৰিবি কাৰণ সিহঁতৰ কিবা এটা অনিষ্ট

হ'লে মই বেয়া পাম। সেইদৰেহে তাক তাৰ প্ৰতিশোধ পৰায়ণতাৰ পৰা মই নিৰস্ত কৰিব পাৰোঁ। এতিয়া হয়তো সি তোমাক চেনেহ দেখুৱাব কিন্তু যি মুহূৰ্ত্তত কিবা প্ৰকাৰে তুমি তাৰ বোজা হৈছা বুলি ভাব এটা তাৰ মনত সোমাব সেই মুহূৰ্ত্ততে সি তোমাক পিহি শেষ কৰি পেলাব। লিন্টন পৰিয়ালৰ কাকো সি ভাল পাব নোৱাৰে বুলি মই ভালদৰে জানোঁ। তৎসত্ত্বেও যে সি তোমাৰ বিষয় সম্পত্তিৰ লোভত তোমাক বিয়া কৰাবলৈ ওলাব সেই কথাও অলপো অসম্ভৱ নহয়। আক্ৰোহৰূপী পাপ তাৰ দিনক দিনে বাঢ়িছে। মই তাক এইটো ৰূপতেই চিনোঁ। আৰু চোৱা মই তাৰ বন্ধু। ইমান আপোন বন্ধু যে সি তাৰ ফালৰ পৰা যদি একান্তই তোমাক পাবলৈ বিচাৰিলেহেঁতেন মই হয়তো উচ্চ বাচ্য একো নকৰি তোমাক তাৰ ফান্দত পৰিবলৈ এৰি দিলোহেঁতেন।

নবৌৱেকৰ কথা শুনি ইজাবেলাৰ তেওঁৰ প্ৰতি খঙহে চৰিল। তেওঁ বাৰে বাৰে ক'লে ছি ছি কেনে লাজৰ কথা। নবৌ তুমি একুৰি শত্ৰুতকৈও ভয়ানক তোমাৰ মুখত অমৃত ভিতৰত হলাহল।

'তাৰ মানে তুমি মোক বিশ্বাস কৰা নাই, নহয়? কেথি আইদেৱে ইজাবেলাক সুধিলে। 'তুমি বোধহয় মোৰ কিবা অসৎ অভিপ্ৰায় থকা বুলি ভাবিছাঁ।

ইজাবেলাই জ্বলিপকি উঠি ক'লে নিশ্চয় আছে। তোমাৰ কথা মনত পৰিলেই মোৰ ভয় লাগে।

কেথেৰিন আইদেৱে ক'লে 'বেচ কথা তেন্তে। তুমি যদি এইদৰেই ভাবিছাঁ তেন্তে মোৰ কথাৰ সচাঁ মিছা প্ৰমাণ তুমি নিজে চোঁৱা। মোৰ ক ব লগা কথা মই ক'লো। বাকীবোৰ এতিয়া তোমাৰ উদ্ধত আত্মম্ভৰিতাৰ গৰাহত।

এই বুলি কৈয়ে কেথেৰিন কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গ ল। তেও আঁতৰি গলত ইজাবেলাই উচুপি উচুপি কবলৈ ধৰিলে তেওঁৰ অহংকাৰৰ বাবে এতিয়া মই ভুগিব লাগিব। সকলোৱেই মোৰ বিৰুদ্ধে। মোৰ একমাত্ৰ আশাও তেও ভাঙি চুৰমাৰ কৰি দিছে। কিন্তু তেও কৈ যোৱা কথাবোৰ গোকাট মিছা নহয় জানো? মি হিথ্‌ক্লিফ দানব নহয়। তেওঁৰ সম্ভ্ৰমবোধ আছে। সেয়ে নহ'লে তেও কেথেৰিনক ইমান দিন কেনেকৈ মনত ৰাখিলেঁহেতেন?

মই প্ৰত্যুত্তৰত ক'লোঁ হিথ্‌ক্লিফক তোমাৰ মনৰ পৰা আঁতৰোৱা। সি এটা অমংগলীয়া প্ৰাণী তোমাৰ জীৱনৰ লগৰীয়া হোৱাৰ অনুপযুক্ত। মিচেচ লিন্টনে কথাবোৰ বৰ চোকাকৈ কৈছে, কিন্তু তেওঁৰ কথাত প্ৰতিবাদ নাখাটে। হিথ্‌ক্লিফৰ অন্তৰখন কেনে সেইকথা মোতকৈ বা আন কোনোবাতকৈ তেও বেচি ভালকৈ জানে। আৰু মই এইটোও জানো যে হিথ্‌ক্লিফ প্ৰকৃততে যিমান বেয়া তাতকৈ বেচি বেয়া বুলি দেখুৱাবলৈ তেওঁ নাযায়। মুখে পেটে একে লোকে নিজৰ কাম কাজৰ মাজত লুক ঢাক নাৰাখে। হিথ্‌ক্লিফ অতদিন চলিছে কেনেকৈ? সি ধনী হ'ল কেনেকৈ? 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ত সি আছে কিয়? সেইটো ঘৰৰ মালিকৰ লগত দেখোন তাৰ ঘৃণাৰ সম্বন্ধ। মানুহে কোৱাকুই কৰা শুনিছোঁ বোলে হিথ্‌ক্লিফ ঘূৰি অহাৰ পিছত মিঃ আৰ্ণশ্বৰ

প্ৰকৃতি আৰু অধিক বেযাৰ পিনেহে গৈছে। দুযোটাই বোলে গোটেই ৰাতি বহি বহি কটায়। হিগুলেই মাটি বন্ধকত থৈ টকা লৈছে। কামৰ ভিতৰত তাৰ মাথোন জুৱাখেলা আৰু মদ খোৱা— আন কাম নাই। এইবোৰ কথা সাদিনমানৰ আগতে মোৰ কাণত পৰিছে। জোজেফে মোক কৈছে। তাক মই গিমাৰটনত লগ পাইছিলোঁ। জোজেফকতো তুমি জানাই। বুঢ়া হৈছে। তাৰ গাত দুটা এটা বদগুণ নথকা নহয় আছে। কিন্তু সি মিছা কথা নকয। সি হিথ্‌ক্লিফৰ বিষয়ে কোৱা কথাবোৰ যদি সঁচা হয় তেনেহ'লে তেনেকুৱা এটা মানুহক তুমি পতিৰূপে পাবলৈ নিশ্চয় নিবিচাৰাঁ। কথাটো ভাবি চাবাঁ। প্ৰত্যুত্তৰত তেও ক'লে এলেন তয়ো আনবোৰৰ লগ ললি। তোৰ এই কুৎসা ৰটনালৈ মই কাণ নিদিওঁ। মোৰ প্ৰতি তোৰ এনেহে বিদ্বেষ যে তই মোক বুজাব খুজিছ যে সংসাৰত সুখ বোলা বস্তুটো নাই।

তাই নিজে যি ভাল দেখে কৰক বুলি এৰি দিয়াহেঁতেন তাই এই দুৰ্ভাগ্যজনক আকৰ্ষণৰ পৰা মুক্তি পালেঁহেতেন নে নিজৰ ভুল পথতে অটল হৈ ৰলহেঁতেন সেই কথা মই ক'ব নোৱাৰোঁ। সেই সময়ত তাইৰ ভৱা চিন্তা কৰিবলৈ চুৰ্তি নাই। পিচদিনাখন ওচৰৰ চহৰত এখন বিচাৰ সভা হৈছিল। মোৰ মালিকো তালৈ গৈছিল। তেও ঘৰত নথকা বুলি গম পাই হিথ্‌ক্লিফ আনদিনাতকৈ সোনকালে আহি আমাৰ ঘৰত ওলাল।

কেথেৰিন আৰু ইজাবেলা ৰেষাৰেষিৰ ভাবত পুথিভঁৰালৰ কোঠাত মনে মনে বহি আছিল। ইজাবেলাৰ পেটে পেটে ভয়— কিজানি কি ভুলেই তাই নকৰিলে! তাতে আকৌ উত্তেজনাৰ মুহূৰ্ত্ত এটাত গোপন ভাববোৰ সদৰি কৰি দিলে। কেথেৰিনে কথাটো আকৌ ভালকৈ গমিপিতি চাই ইজাবেলাক নিতান্তই দোষী বুলি সাব্যস্ত কৰি বিতুষ্ট হৈ ৰ'ল।

হিথ্‌ক্লিফ খিৰিকিৰ দাঁতিযেদি পাৰহৈ যোৱা কেথেৰিনৰ চকুত পৰিল। মই জুহালখন অতাঁই আছিলোঁ। কেথেৰিনৰ ওঠত এটা কুৰ্খুধীয়া হাঁহি বিৰিঙি পৰা মোৰ নজৰত পৰিল। ইজাবেলা নিজৰ চিন্তাতে নে কিতাপ এখনতে, নিবিষ্ট হৈ আছিল। দুৱাৰখন মেল খালতহে গম পালে যে কোনোবা আহিছে। তেতিয়া আৰু তাৰ পৰা আঁতৰি যোৱাৰ সময নাছিল। পৰাহেঁতেন অবশ্যে তাই তাৰ পৰা লৰি নপলোৱাকৈ নাথাকিলহেঁতেন।

কেথেৰিনে ৰংমনেৰে হিথ্‌ক্লিফক আদৰণি জনাই ক'লে 'সোমাই আহাঁ আৰু চকী এখন জুহালৰ ওচৰলৈ টানি নিলে। 'ইযাতে দুই জীব থম থম কৰে বহি আছে। মাতবোল নাই। দুযোৰো মাজৰ মনৰ দাংডাল গুচাবলৈ তৃতীয় এজন ব্যক্তিৰ প্ৰযোজন। সেই যোগ্য ব্যক্তিজন হ'লা তুমিযেই। হিথ্‌ক্লিফ এটা কথাত আজি মোৰ বৰ গৰ্ব্ব হৈছে। মই আজি তোমাক এনে এগৰাকী ব্যক্তি দেখুৱাম যি মোতকৈ তোমাক বেচি ভাল পায়। সাধাৰণ অৰ্থত ভাল পোৱা নহয় মাত্ৰাধিক প্ৰীতিৰ সম্বন্ধৰ কথা মই কৈছোঁ। তুমি বেচ খুচি হ বা বুলি মই জানো। নহয় নহয় নেলীৰ কথা মই কোৱা নাই, নেলীলৈ চাব নালাগে। মোৰ এই ননদজনী তোমাৰ চেহেৰাপাতি আৰু নৈতিক

সৌন্দৰ্য্যৰ প্ৰতি ইমান আকৃষ্ট হৈ পৰিছে যে তোমাৰ প্ৰেমৰ বানত তাই প্ৰায় উটি যোৱাৰ দৰে হৈছে। এডগাৰ লিন্টনৰ ভনী জোঁৱাই হোৱাৰ সুযোগ এতিয়া তোমাৰ হাতত পৰিছে। ইজাবেলা তুমি উঠি যাব নোৱাঁৰা। (এই বুলি কৈ তেও ইজাবেলাৰ হাত এখনত জোৰেৰে থাপমাৰি ধৰিলে। হতভম্ব হৈ পৰা বেচেৰী ইজাবেলা যেন তাৰ পৰা লৰি পলাব পাৰিলে ৰক্ষা পৰে।)

কেথেৰিনৰ কথাত কৃত্ৰিম দুষ্টালিৰ সুৰ। হিথ্‌ক্লিফ তুমি নাজানা এইমাত্ৰ তোমাৰ কথা লৈ আমাৰ মাজত কুকুৰ মেকুৰীৰ দৰে তুমুল তৰ্কাতৰ্কি হৈ গৈছে। তৰ্কত মই হাৰিছোঁ। ইজাবেলাই মোক কৈ দিছে বোলে মই যদি সজে সজে বাট এৰি দিও তেন্তে তেও তোমাৰ হিয়াত এনে এক বাণ নিক্ষেপ কৰিব যে সেই বাণে তোমাক চিৰদিনলৈ শালি থব। মোৰ ছবি তোমাৰ মনৰ পৰা চিৰদিনলৈ অন্তৰ্হিত হ ব।

ইজাবেলাই সন্ত্ৰমৰ সুৰত ক'লে 'কেথেৰিন তুমি সঁচা কথা কোৱাটোক মই কামনা কৰোঁ। মিছামিছি মোৰ অপযশ নাগাবা। ধেমালিতো তেনে নকৰিবা। মিঃ হিথ্‌ক্লিফ অনুগ্ৰহ বৰি আপোনাৰ এই বান্ধবী গৰাকীক মোৰ প্ৰতি দয়া পৰবশ হৈ মোক এৰি দিবলৈ কওক। আপুনি আৰু মই যে অন্তৰংগ বন্ধু নহয সেইকথা তেও পাহৰি গৈছে। তেওঁ যিটো কথা ভাবি আমোদ পাইছে, মোৰ বাবে সেইটো কথাই অত্যন্ত পীড়াদায়ক হৈছে।

হিথ্‌ক্লিফে আৰামকৈ চকীখনত বহি ললে কিন্তু তাৰ প্ৰতি ইজাবেলাৰ অনুৰাগৰ যি সম্ভেদ দিয়া হ'ল তালৈ সি কোনো আগ্ৰহকে নেদেখুৱালে। গতিকে তাই সেই ঠাইৰ পৰা আঁতৰি যাবলৈ আকৌ উচপিচালে আৰু তাইৰ হাতখন এৰি দিবলৈ কেথেৰিনক কাণত ফুচফুচাই সনিৰ্বন্ধ অনুৰোধ জনালে।

'মই তোমাক এৰি দিযাত নাই। কেথেৰিনে ক'লে। 'মই তোমাৰ বাটৰ জেং বুলি আকৌ এবাৰ শুনাৰ মোৰ ইচ্ছা নাই। তুমি এতিয়া ইযাত থাকিব লাগিব। হিথ্‌ক্লিফ মই দিয়া এই সুন্দৰ খবৰটোত তুমি সন্তোষ প্ৰকাশ কৰা নাই কিয়? ইজাবেলাই শপত খাই কৈছে যে তোমাৰ প্ৰতি তাইৰ যি প্ৰেম তাৰ তুলনাত মোৰ প্ৰতি থকা এডগাৰৰ ভালপোৱা তেনেই সামান্য। এনে এষাৰ কথা কালি তেওঁ কৈছিল কোৱা নাছিলনে এলেন? আৰু পৰহি যে আমি একেলগে ফুৰিবলৈ ওলাইছিলোঁ তেতিযাৰ পৰা তাই খং আৰু বেজাৰত একোকে খোৱা নাই, অনশন কৰি আছে। কাৰণটো হ'ল যে মই হেনো তাইক তোমাৰ লগ লোৱাৰ যোগ্য নহয় বুলি আঁতৰাই পঠাইছিলোঁ। তাই সেইদৰেই ভাবিছে।

চকীখন সিহঁতৰ পিনলৈ ঘূৰাই লৈ হিথ্‌ক্লিফে ক'লে 'মই ভবাত তুমি তেওৰ বিষয়ে কোৱা কথা সচাঁ নহয। অন্ততঃ এতিয়া মোৰ ওচৰৰ পৰা তেও আঁতৰি যাব খুজিছে। এই বুলি তেও স্থিৰ অপলক দৃষ্টিৰে ইজাবেলালৈ চাই ৰ'ল। যেন এক আচৰিত বীভৎস পশুলৈহে তেও দৃষ্টিপাত কৰিছে। আপাতঃ ঘৃণনীয় দৃশ্য কিন্তু তাৰো প্ৰতি এক কৌতূহলী মনে যেন ক্ৰিয়া কৰিছে।

বেচেৰীয়ে তেনে এটা পৰিস্থিতি আৰু সহ্য কৰি থাকিব নোৱাৰিলে। তাই এবাৰ ৰঙা পৰে এবাৰ শেতা পৰে। তাইৰ দুগালেদি চকুলো ববলৈ ধৰিলে। তাই কেথেৰিনৰ হাতৰ পৰা জোৰকৈ ওলাবলৈ চালে। নোৱাৰিলে। হাতটো অকাই পকাই ঘূৰালে— মিছা হ'ল। শেষ উপায় হিচাবে তাই কেথেৰিনৰ হাতত নখৰ আগ বহুৱাই দিলে। কেথি আইদেউৰ হাতৰ ঠাৰিত তেজ বিৰিঙি গ'ল। বজ্ৰমুঠি মোকল খালে।

যন্ত্ৰণাত চটফটাই কেথেৰিনে ইজাবেলাক এৰি দিলে আৰু ক'লে এইজনী এজনী সাক্ষাৎ বাঘিনী। যাগৈ যা শিয়ালী ভগবানৰ দোহাই, তই ইয়াৰ পৰা আঁতৰি যা। হিথক্লিফৰ আগতে তাই হাঁতোৰা উলিয়াই দেখুৱালে। ছিঃ ছিঃ। তেওঁ কি ধাৰণা ল ব তই কল্পনা কৰিবও নোৱাৰনে? চাবাঁ হিথক্লিফ— এইবোৰ হাত নহয় হাঁতোৰা। হাঁতোৰাই হাঁতোৰাৰ কাম কৰিব। তুমি তোমাৰ চকুহালৰ বিষয়ে সাৱধান হবাঁ।

'মোক আক্ৰমণ কৰিব খুজিলে সেই দুখন হাত মই মুচৰি ভাঙিম হিথক্লিফে নিৰ্মমভাবে উত্তৰ দিলে। কথাষাৰ ইজাবেলাৰ কাণত নপৰিল কাৰণ ইতিমধ্যে তাই কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গৈছিল আৰু তাই ওলাই যোৱাৰ লগে লগে দুৱাৰখনো জপাই দিয়া হৈছিল। 'কিন্তু কেথি তই সেই নিঃসহায় প্ৰাণীটোক এইদৰে জোবোৱাৰ কাৰণ কি? তই আচল কথাকে কৈছিলি নে?

কেথেৰিনে মাত লগালে 'সেই বিষয়ে কোনো সন্দেহ নাই। মই সঁচা কথাকে কৈছোঁ। আজি কেইবা সপ্তাহো ধৰি তাই তোমাৰ বাবে আকুল হৈ আছে। আজি পুৱা তাই তোমাৰ কথা কৈ কৈ এনে বিছুমান বলিযালি বকিবলৈ ললে যে তাইৰ ব্যাকুলতা শাম কাটক বুলি মই তোমাৰ প্ৰকৃতিৰ বিষয়ে সহজ কথাত তাইক ভালদৰে জনাই দিলোঁ। ফলত তাই মোক ভালকৈ এজাউৰি শুনালে। তুমি পিচে এইটো কথাত লাগি নাথাকিবাঁ। তাইক মই তাইৰ উভহা কথাৰ বাবে মজা দিবলৈ বুলিহে এইবোৰ কথা কৈছিলোঁ। হিথক্লিফ মোৰ মৰমৰ হিথক্লিফ তুমি বিশ্বাস নকৰিব পাৰা। কিন্তু তাইক মই বৰ ভাল পাও— সেইবাবে তাই তোমাৰ ৰাহুগ্ৰাসত পৰাটো মই বিচৰা নাই।

'তেন্তে মোৰ ফালৰ পৰা ক'ব লগাটো কও তাইক ৰাহুগ্ৰাসে গ্ৰাস কৰাৰ অভিপ্ৰায় মোৰ নাই, কাৰণ তাইক মই খুব বেযা পাও। যি ভাল পাও সেযা পৈশাচিক ধৰণৰহে। মমৰ পুতলাৰ দৰে সেই গেন্ধেলীজনীৰ লগত মই অকলে থাকিবলৈ হলে আমাৰ মাজত দৈনিক যি কাণ্ড ঘটিব শুনিলে শান্তি নাপাবি। তাইক মই চকুৰে সৰিয়হ ফুল দেখুৱাম— তাইৰ সেই নীলা চকুহাল ক'লা পেলাই দিম। সেইহাল চকুত লিণ্টন পৰিয়ালৰ ছাপ আছে— সেই কথা মোৰ সহ্য নহয। মই ঘৃণা কৰোঁ।

'সেই হাল ইমান মনোৰম চকু কেথেৰিনে উত্তৰ দিলে। 'যেন কপৌৰ চকু। শান্ত নিৰ্দ্দোষ যেন দেৱদূতীৰ হে চকু।

অলপ সময মনে মনে থাকি সি সুধিলে 'তাই তাইৰ ককায়েকৰ সম্পত্তিৰ উত্তৰাধিকাৰী নহয় জানো? কেথেৰিনে উত্তৰ দিলে মই ভবাত হ'ব নালাগে। ভগবানে নকৰক আধা ডজন ভাগিনীযেক আছে— উত্তৰাধিকাৰ সেই জাকেই

দেখোন নেফানেফ কৰিব। এইটো চিন্তা সম্প্ৰতি বাদ দিয়া। ওচৰ চুবুৰীয়াৰ সম্পত্তি কেনেকৈ হাত কৰিব পাৰাঁ সেইটোৰেই তোমাৰ ধান্দা। এটা কথা মনত ৰাখিবাঁ এই গৰাকী ওচৰচুবুৰীয়াৰ সম্পত্তিবোৰ হ'লে মোৰ।

হিথক্লিফে উত্তৰ দিলে 'মোৰ হোৱাহেঁতেনো তোৰেই হ'লহেঁতেন। কিন্তু ইজাবেলা লিন্টন দেখাত আজলী হলেও তাই সমূলি বুৰ্ব্বক নহয়। পিচে তই কোৱাৰ দৰে প্ৰসংগটো সম্পূৰ্ণ বাদ দিযাই ভাল।

মুখৰপৰা প্ৰসংগটো সিহঁতে তেতিয়ালৈ বাদ দিলে। কেথেৰিনে বোধহয় তাইৰ চিন্তাৰ পৰাও তাক বাদ দিলে। হিথক্লিফে কিন্তু গধূলি সময়ত গোটেই প্ৰসংগটো আকৌ মনত পেলালে। মোৰ চকুত এটা কথা ধৰা পৰিছিল। কেথেৰিন ঘৰত নথকা সময়ত সি হিথক্লিফে অকলে অকলে হাঁহি থাকে— হাঁহি থাকে বুলি ঠিক ক'ব নোৱাৰি কাঠ হাঁহি মাৰে বুলি ক'লেহে উচিত কোৱা হ'ব। মুখেৰে বিৰ বিৰ কৈ কিবা কিবিবোৰ বলকিও থাকে আকৌ মাজে মাজে কিবা চিন্তাত আপোন পাহৰা হৈ বিভোৰ হৈ থাকে।

মই তাৰ গতিবিধি মন কৰি থাকিবলৈ থিৰ কৰিলোঁ। মোৰ চিন্তা কেথেৰিনতকৈও মোৰ গৰাকী এডগাৰ লিন্টনৰ প্ৰতিহে বেচি হ'ল। তাৰ কাৰণো নোহোৱা নহয। লিন্টন আছিল দযালু, বিশ্বাসযোগ্য আৰু সন্মানীয। কেথেৰিন ঠিক তেওৰ বিপৰীত নহলেও তেওৰ দৰে নহয়। কাৰণ তেও যেন প্ৰকৃততে অলপ ঢিলা। সেইবাবে তেওৰ মূল্যবোধত মোৰ সিমান আস্থা নাছিল। তেওৰ ভাব অনুভূতিৰ প্ৰতি যে মোৰ সহানুভূতি আছিল তাতোকৈ কম। আচম্বিতে কিবা এটা পৰিস্থিতিৰ উদ্ভৱ হ'ব আৰু তাৰে গৰিলা লৈ হিথক্লিফ 'ৱাদাৰিং হাইটচ আৰু থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ পৰা আঁতৰি যাব— এনে এটা গোপন আশা মই মনত পুহি ৰাখিছিলোঁ। মোৰ আশা আছিল যে হিথক্লিফ আহি ওলোৱাৰ আগতে আমি যিদৰে কালাতিপাত কৰিছিলোঁ ঠিক সেইদৰেই পুনৰ দিন যাপন কৰিবলৈ পাম। আমাৰ ঘৰত তাৰ সঘন পদাৰ্পণ আমাৰ সকলোৰে বাবে এটা দুস্বপ্ন যেন হৈ পৰিছিলে। 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ত সি খোপনি পুতিবলৈ লোৱাটো আমাৰ বাবে অস্বস্তিকৰ উৎকণ্ঠাৰ কাৰণ হৈছিল। সি তাত থকাৰ কাৰণটোও আমি ভাবি উলিয়াব পৰা নাছিলোঁ। মনত আমাৰ এনেহে লাগিছিল যেন 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ত ভগবানে তেওৰ অবাধ্য মেৰ শাবককহে মেলি দিছে, দলৰ পৰা সি আঁতৰি আহিছে, আৰু তাৰ সমীপতে এক ক্ৰূৰ নিষ্ঠুৰ হিংস্ৰ জন্তুৱে বিচৰণ কৰি ফুৰিছে— যি কোনো মুহূৰ্ত্ততে তাৰ ওপৰত জপিয়াই পৰি সি তাক নিঃশেষ কৰি পেলাব।

১১

কেতিয়াবা কেতিযাবা অকলশৰে এই কথাবোৰ ভবা চিন্তা কৰি থাকি থাকি মই হঠাতে ভয খাই উঠো আৰু লগে লগে মুৰত ওৰণাখন মাৰি লৈ ৰাদাৰিং হাইটচ লৈ খোজ লও— চাও গৈ তাতনো সব ঠিকে ঠাকে আছে বা নাই। হিথ্‌ক্লিফৰ চালচলন আৰু ধ্যান ধাৰণা সম্পৰ্কে মানুহৰ মাজত কি বোৰাকুই হয সেইবোৰ কথা তাক জনাই দিযাটো মোৰ কৰ্ত্তব্য বুলি লবলৈ মোৰ বিবেকে মোক বাধ্য কৰিছিল। পিচে হয কি তাৰ ঘৰৰ ওচৰ পাযো ঘৰত নোসোমোৱাকৈ মই ঘূৰি আহোঁ কাৰণ তাৰ বদ অভ্যাস আৰু আচৰণবোৰ মোৰ মনত পৰাৰ লগে লগে মোৰ কৰ্ত্তব্য বোধৰো অন্ত পৰে। সি মোৰ কথা যে মানিব সেই বিষযে মোৰ সন্দেহ ওপজে।

এদিনাখন মই গিমাৰটনলৈ বুলি ওলাই যাওতে বাট বদলি কৰি ৰাদাৰিং হাইটচ'ৰ সমুখেদি গৈছিলোঁ। তেতিযা আছিল আবেলি সময। উজ্বল এটা আবেলি। বাট পথবোৰ আছিল শুকান আৰু পৰিষ্কাৰ।

গৈ গৈ মই এক প্ৰস্তৰ স্তূপ পালোঁগৈ। স্তূপটো থকা ঠাইত বাও হাতেদি ৰাস্তাটো ঘূৰিছে, আগলৈ সেইখন বিস্তীৰ্ণ মুক্ত প্ৰান্তৰ। প্ৰস্তৰ স্তূপটো আছিল খহটা। ইযাৰ উত্তৰ দিশত ইংৰাজী ডব্লিউ এইটচ (WH) আখৰ দুটা কটা আছিল। পূব পিনে কটা আছিল ইংৰাজী জি (G) আখৰটো আৰু দক্ষিণ পশ্চিম পিনে কটা আছিল ইংৰাজী টি আৰু জি (TG) আখৰ দুটা। আখৰ কেইটাই থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ ৰাদাৰিং হাইটচ আৰু গাওখনলৈ যোৱাৰ পথৰ সংকেত বুজাইছিল।

আবেলিৰ ঈষৎ হালধীয়া ৰ'দ জাকে গ্ৰীষ্মৰ আগলি বতৰা দিছিল। কিয জানো মোৰ মনটো হঠাতে আবেগ প্ৰবণ হৈ পৰিল। অতীতলৈ মোৰ মনে উৰা মাৰিলে। কুৰিবছৰ আগতে হিণ্ডলে আৰু মোৰ বাবে এই টুকুৰা আছিল অতি প্ৰিয় ঠাই। ইয়াতে আমি উভয়ে প্ৰায়ে একেলগে বহি কথাপাতি সময় কটাইছিলোঁ।

কালৰ গতিত জীৰ্ণ হৈ পৰা প্ৰস্তৰ স্তূপটোলৈ মই বহুত সময একেলগে চাই ৰ'লোঁ। গুৰিলৈ চাই দেখোঁ যে তলৰ পিনে ফুটা এটাত এতিযাও বহুত শামুকৰ খোলা সোমাই আছে। সৰু সৰু শিলগুটি কিছুমানো আছে। সেইবোৰ আমিয়েই তাত ভৰাইছিলোঁ। বিগত দিনৰ সেই পৰিস্থিতিটো মূৰ্তিমান ৰূপত মোৰ মানস পটত জিলিকি উঠিল। হিণ্ডলেলৈ মোৰ মনত পৰিল। কব নোৱৰাকৈয়ে মোৰ মুখৰ পৰা 'বেচেৰা হিণ্ডলে কথাষাৰ ওলাই আহিল। ল'ৰা মানুহ হিণ্ডলেই মোৰ চকুলৈ চাই থকা যেন লাগিল। চকুৰ পলকতে সেই দৃশ্যও নাইকিয়া হৈ গ'ল। কিন্তু মোৰ মনটো

কিবা এক অশুভ চিন্তাই আগুৰি ধৰিলে। মই যিমান পাৰোঁ বেগাই 'ৰাদাৰিং হাইট্চ'ৰ পিনে খোজ দিলোঁ। ক'ৰবাত কিবা যেন অমংগলৰ আশংকাই মোক বিতত কৰিলে। 'কিজানি সি আৰু নায়েই। 'কিজানি সি সোনকালেই মৰিব। সেইবাবেহে মোৰ তাক দেখা পোৱা যেন লাগিল। এনেবোৰ আশংকাই মোক 'ৰাদাৰিং হাইটচ'ৰ পিনে গতিয়াই ভুকুৱাই লৈ যোৱা যেন লাগিল।

ঘৰৰ যিমানে ওচৰ চাপিছোঁ সিমানে মোৰ বুকুৰ ধপ্ধপনিও চৰিল। শেহত গৈ থৈ যেতিয়া ঘৰটো মোৰ চকুত পৰিল মোৰ সৰ্বশৰীৰত কঁপনি উঠিল। জপনাৰ সিপাৰে এটা সৰু ল'ৰা— জলঙাৰে মুৰ সুমুৱাই দি মোৰ পিনে চাই আছে। মই ভাবিলোঁ যে মোৰ মনৰ চকুৰে দেখা ল'ৰা হিণ্ডলেৰ প্ৰেতাত্মা সেইটো সি মোতকৈ আগতে এইখিনি পাই মোলৈ চাই আছে। অলপ পিচতহে মোৰ সম্বিৎ ফিৰিল— তেতিয়াহে মোৰ হুঁচ আহিল যে ল ৰাটো হেয়াৰটনহে, আন কোনো নহয়। এসময়ৰ মোৰ মৰমৰ হেযাৰটন। দহ মাহৰ আগতে মই এৰি থৈ যোৱা হেযাৰটন। মই আগতে দেখাতকৈ তাৰ বিশেষ সলনি হোৱা নাই।

'সোণটি ভগবানে তোৰ মংগল কৰক মই ল'ৰাটিলৈ চাই ক'লো। মোৰ মনৰ যুক্তিহীন ভয় ভাববোৰ তেতিযালৈ অন্তৰ্দ্ধান হৈছিল। তই মোক চিনিব পৰা নাই, হেযাৰটন? মই নেলীহে। নেলী অ তোৰ যে আযা আছিল নেলী। মযেই।

সি মোৰ ওচৰৰ পৰা অলপ দূৰলৈ আঁতৰি গ'ল আৰু হাতত এটা শিলগুটি বুটলি ললে।

মই, বাছা তোৰ দেউতাৰক লগ পাবলৈ আহিছোঁ তাৰ প্ৰতিক্ৰিয়া দেখি মোৰ ভাব হ'ল যে নেলী তাৰ মনত কিবাকৈ থাকিলেও মযেই যে সেইজনী মানুহ সেইকথা সি ধৰিব পৰা নাই।

সি তাৰ পাগুপাত অস্ত্ৰপাট মোলৈ এৰেই আৰু। কথা বেগতিক দেখি মই কোমল কথা কৈ তাক নিৰস্ত কৰাৰলৈ চালোঁ পিচে নোৱাৰিলোঁ। হাতৰ শিলগুটি সি মোৰ মূৰলৈ টোঁৱাই মাৰি পঠিযালেই। দলিটো আহি মোৰ ওৰণাত লাগিল। লগে লগে তাৰ মুখৰ পৰা সৰ সৰ কৰে ওলাবলৈ ললে অশ্ৰাব্য গালিৰ জাউৰি। খোনাই খোনাই সেই বাটলুগুটিয়া ল'ৰাটোৱে মোক শাও শপনি দিবলৈ নেৰাই হ'ল। গালি গালাজবোৰৰ অৰ্থ সি বুজি পাইছিলেনে নাই নাজানোঁ কিন্তু কোৱাৰ গতটো সি আযত্ত কৰিছিল বঢ়িয়াকৈ।

সেই সোপা অবাইচ মাত মুখৰ পৰা ওলাওতে তাৰ মুখৰ শিশুসুলভতা অন্তৰ্হিত হৈছিল তাৰ মুখখন দেখাইছিল বিকৃত আৰু কুৎসিত।

তাৰ এনে আচৰণে মোৰ খং তোলাতকৈ বেজাৰহে দিলে। মোৰ কান্দি দিম যেন লাগিছিল। তথাপি জেপৰ পৰা সুমথিৰা এটা উলিয়াই তাক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ বুলি আগবঢ়াই দিলোঁ।

সি ক্ষন্তেক পৰ থেৰো গেৰো কৰি থাকিল কিন্তু পিচ পাকতে চিলাই নিয়াদি মোৰ হাতৰ পৰা টেঙাটো থপিয়াই লৈ গ'ল।

মই আৰু এটা সুমথিৰা উলিযাই সি থপিয়াব নোৱৰা দূৰত্বত তাৰ আগত ধৰিলোঁ।

বাছা অ এই অবাইচ মাতবোৰ তোক কোনে শিকালে অ'? কাৰপৰা শিকিলি? যাজক মহাশযৰ পৰা?

যাজক নে ফাজক মাৰ গুলী। তযো জহান্নামে যা। দে মোক টেঙাটো দে।

'কোনে তোক এইবোৰ বোলমাত শিকালে ক সুমথিৰাটো তেতিয়াহে পাবি। তোৰ শিক্ষক কোন?

'কোন হ ব আৰু— পিতাই চয়তানটো।

'পিতাযেৰৰ পৰা তই শিক কি? মই তাক সুধিলোঁ।

সি উত্তৰ নিদিলে কিন্তু সুমথিৰাটো থপিয়াই নিববৈ ওখলৈ জপিযালে। মই আৰু ওখত টেঙাটো তাৰ আগত দাঙি ধৰিলোঁ। 'আগতে ক পিতাৰে তোক কি শিকায?

একো নিশিকায— মাত্র তাৰ আগত মোক মুখ নেদেখুৱাবলৈ কয। মোক দেখিলে তাৰ সহ্য নহয় কাৰণ মই তাক দিখিলেই শাও দিও। শপত খাও।

'কি বিপদ। চয়তানে হবলা তোক পিতাৰক শাওশপনি দিবলৈ শিকায?

সি কও নকওঁকৈ ক'লে এ এ নহয নিশিকায।

'কোনে শিকায় তেন্তে?

'হিথ্‌ক্লিফে।

হিথ্‌ক্লিফক সি ভাল পায় নেকি বুলি মই তাক সুধিলো।

ও পাও বুলি সি উত্তৰ দিলে।

তাক ভালপোৱাৰ কাৰণ নো কি জানিব খুজি মই তাৰ পৰা মাত্র এনে কেইটামান বাক্যহে উলিয়াব পাৰিলোঁ তাৰ প্রতি পিতাকৰ দুর্ব্যৱহাৰৰ পোটক হিথ্‌ক্লিফে তোলে আৰু তুলিবও পাৰে। বাপেকে তাক গালি গালাজ দিযা বাবে সি (হিথ্‌ক্লিফে) বাপেকৰ অনুৰূপ আচৰণ কৰে। তেওঁ মোক কৈছে যে মই নিজে যি ইচ্ছা যায সেইমতে কৰিব লাগে চলিব লাগে।

পাদুৰী মহাশয়ে তেন্তে তোক লিখা পঢ়া কৰিবলৈ নিশিকায? মই তাক সুধিলোঁ।

'নাই, নিশিকায। হিথ্‌ক্লিফে মোক কৈছে যে আমাৰ দুৱাৰ মুখত হাজিৰ হোৱা দেখিলেই পাদুৰী বেটাৰ দাঁত খুন্দিযাই সৰুৱাই দিব লাগে।

মই সুমথিৰাটো তাৰ হাতত তুলি দিলোঁ আৰু বাপেকক কবলৈ কলোঁ যে নেলী ডীন নামৰ মহিলা এগৰাকী তেওঁক লগ পাবলৈ বিচাৰি জপনা মুখত ৰৈ আছে।

বাগানৰ পটিয়েদি সি ভিতৰলৈ বুলি বাট ললে। সি ঘৰৰ ভিতৰ সোমোৱাও মোৰ চকুত পৰিল। পিচে অলপ পৰৰ পিচত ভিতৰৰ পৰা যিজন মানুহ ওলাই আহিল সেইজন হিণ্ডলে নহয় হিথ্‌ক্লিফহে। তাক দেখা মাত্রকে মই ভূত দেখাদি উর্দ্ধশ্বাসে ভিৰাই লৰিবলৈ ধৰিলোঁ আৰু পুনৰ গৈ সেই প্রস্তৰ স্তূপৰ ওচৰ পালোঁগৈ। সেইখিনি পোৱালৈকে মই ৰোৱা বাদেই, পিচলৈ ঘূৰি চোৱাও নাছিলোঁ।

ইজাবেলা আইটিৰ কাহিনীৰ লগত এইখিনি কথাৰ তেনেকৈ একো সম্পৰ্ক নাই পিচে সেই দিনাৰ সেই অভিজ্ঞতাৰ পিচত মই থিৰ কৰি ললোঁ যে থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জলৈ হিথ্‌ক্লিফৰ অহা যোৱাত মই যি কোনো প্ৰকাৰেই নহওক কিয় বাধা দিবই লাগিব। কেথেৰিন আইদেউ তাৰ ফলত বোধহয় ক্ষুণ্ণ হ ব কিন্তু উপায় নাই। তাৰ অবাঞ্ছিত প্ৰভাবৰ পৰা ঘৰখন মই ৰক্ষা কৰিব লাগিব।

ইয়াৰ পিচৰবাৰ হিথক্লিফ থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জলৈ যেতিযা যায় তেতিয়া কেথি আইদেৱে পাৰ চৰাই এক্সাৰলৈ চাউল ছটিযাই আছিল। তিনিদিন ধৰি বৌৱেক নন্দেকৰ মাতবোল নাছিল পিচে কেথি আইদেৱে তেওঁৰ নানানটা অভিযোগৰ পেনপেননি শুনাই আমাক জুলুম কৰি থকাও নাছিল। আমি সেযে বহুত বুলি স্বস্তি লাভ কৰিছিলোঁ।

ইজাবেলা আইদেউক হিথ্‌ক্লিফে অনাহকত সৌজন্য প্ৰদৰ্শন কেতিয়াও কৰা নাছিল। এইবাৰ যেতিযা সি আহিল আহিয়েই সি আইদেউক দেখিলে। দেখিযেই সি প্ৰথমতে ঘৰৰ আগপিনে কোনোবা আছেনে নাই সাৱধানে চাই ললে। মই তেতিযা পাকঘৰৰ খিৰিকিৰ ওচৰত থিয় দি আছিলোঁ কিন্তু তাক দেখা মাত্ৰেই নিজকে গা ঢকা দিলোঁ। আগচোতালৰ মাজৰ বাটটো পাৰ হৈ হিথ্‌ক্লিফ ইজাবেলাৰ ওচৰলৈ আগুৱাই যোৱা মোৰ চকুত পৰিল কিবা কথা তেওক সি কলেও। ইজাবেলা বৰ অপ্ৰতিভ হোৱা যেন লাগিল। মোৰ ধাৰণা হ'ল যেন তাই তাৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি যাব খুজিছে। তেওঁক যোৱাত বাধা দিবলৈ বুলি হিথ্‌ক্লিফে নিজৰ হাতখন তাইৰ কান্ধত থলে তেও মুখখন ঘূৰাই দিলে। সি ইজাবেলা আইটিক কিবা বিবি প্ৰশ্ন সোধা যেন লাগিল কিন্তু তেও কোনো প্ৰশ্নৰে উত্তৰ দিবলৈ মন নকৰিলে। সি সতৰ্কভাবে ওচৰে পাঁজৰে ভালকৈ চাই ললে আৰু কোনেও তাক দেখা নাই বুলি ভাবি সি দুৰ্বৃত্তই ইজাবেলাক সাৱট মাৰি ধৰিলে।

'বিশ্বাসঘাতক পাষণ্ড। তই এটা মস্ত ঠগ ভণ্ড প্ৰবঞ্চক। ক তই নহব বুলি। তাৰ কাণ্ড দেখি মোৰ মুখৰ পৰা এই কথাবোৰ যেন মই কব নোৱৰাকৈযে ওলাই আহিল।

'কাক বিশ্বাসঘাতক বুলিছ অ নেলী মোৰ গাৰ কাষতে মই কেথেৰিনৰ মাত শুনিলোঁ। মই ইমান একান্তভাবে সিহঁত হালৰ গতিবিধি লক্ষ্য কৰি আছিলোঁ যে কেথেৰিন আইটি কেতিয়া আহি মোৰ ওচৰত থিয় দি আছিল মই গমেই পোৱা নাছিলোঁ। 'কোন হ'ব আৰু আইদেউ— তোমাৰ এই অযোগ্য বন্ধুটি। অলপ ৰসিকতা কৰি মই কলোঁ— 'সেই বদমাইচটো। মনে মনে সোমাই আহিছিল। ছেঃ সি আমাক দেখিলেই। সেযা সি ভিতৰ পিনে সোমাই আহিছে। সি চোন তোমাক কৈছিলে যে ইজাবেলাক সি ঘিণ কৰে দেখিবকে নোৱাৰে। এতিয়াতো তাইৰ লগত প্ৰেম কৰিবলৈ ওলাওঁতেই হাতেলোটে ধৰা পৰিছে। সিনো এতিয়া কি সম্ভাব্য অজুহাত দেখুৱায় মই হ'লে ভাবিয়েই পোৱা নাই।

ইজাবেলাই হিথ্‌ক্লিফৰ বাহুবন্ধনৰ পৰা নিজকে মুক্ত কৰি ওলাই যোৱা কেথেৰিনে

স্বচক্ষে দেখিবলৈ পালে। তাই গৈ বাগিচা পালেগৈ। এক মিনিটমান পিচতে দুৱাৰ ঠেলি হিথ্‌ক্লিফ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল।

মই মোৰ উষ্মা প্ৰকাশ কৰিবলৈ ওলাইছিলোৱেই, কিন্তু কেথেৰিনে খঙেৰে মোক মনে মনে থাকিবলৈ ক'লে। মই মোৰ মুখৰ বৰ বৰ কথা বন্ধ নকৰিলে মোক পাকঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিব বুলিও তেও মোক কবলৈ নাপাহৰিলে। 'তোৰ কথা শুনিলে মানুহে ভাবিব তয়েহে এইখন ঘৰৰ গৃহিণী। তই যিমানৰ মানুহ সিমানতে থাকিবি। তাতকৈ উধাবলৈ নাযাবি। এই বুলি তেওঁ মোক সঁকিযাই দিলে। তাৰ পিছত হিথ্‌ক্লিফলৈ চাই তেও ক'লে হিথ্‌ক্লিফ তোৰ মতলবটো কি? এই গণ্ডগোলবোৰৰ মানে কি? মই তোক কৈছিলো নহয ইজাবেলাৰ পিচত নালাগিবলৈ। মই কাবৌ কৰিছোঁ তই মোৰ কথা শুনিবি। নহলে চাবি তোৰ বাবে এইখন ঘৰৰ আদৰ আপ্যাযনৰ ইতি পৰিব লিন্টন পৰিবাৰৰ ঘৰৰ দুৱাৰ তোৰ বাবে বন্ধ হৈ যাব। সেযে হোৱাটো যদি নিবিচাৰ তেন্তে মোৰ কথা শুনিবি। সেই দুৰ্বৃত্তই উত্তৰ দিলে ' 'তোৰ গৃহস্থ লিন্টনে মোৰ মুখত দুৱাৰ বন্ধ কৰে? কৰককচোন বাৰু চাওঁ। ভগৱানৰ দোহাই, তেনে প্ৰয়াস যাতে সি নকৰে। মই তাক তাহানিৰে পৰা দুচকু পাৰি দেখিব নোৱাৰোঁ। সি সেও মানি ধৈৰ্য্য ধৰি থাকিলেই ভাল হয। তাক স্বৰ্গগামী কৰিবলৈ মোৰ মন দিনক দিনে পাগল হৈ পৰিছে।

ভিতৰ ফালৰ দুৱাৰখন জপাই দি কেথেৰিনে ক'লে চুপ থাক। মোক বিৰক্ত নকৰিবি। মোৰ কথালৈ তই কাণ দিযা নাই কিয? ইজাবেলা আপোন ইচ্ছাৰে তোৰ ওচৰ চাপিছিল নে?

'সেই কথা তোক কিয লাগে? পাষণ্ডটো একেবাৰে গৰ্জ্জি উঠিল। তাই বিচাৰিলে তাইক চুমাখোৱাৰ মোৰ অধিকাৰ আছে। আপত্তি কৰিবলৈ তই কোন? মই তোৰ গিৰিযেৰ নহয় মোলৈ তোৰ ঈৰ্ষা হ'ব লাগে কিয?

কেথেৰিনে উত্তৰ দিলে 'তোলৈ মোৰ ঈৰ্ষা হোৱা নাই। কথাবোৰ গোজৰণি মাৰি কৈছ কিয়? স্বাভাৱিক সুৰতে ক। তোৰ যদি পচন্দ হৈছে, ইজাবেলাক তই বিযা কৰাবি। কিন্তু পচন্দ জানো তোৰ হৈছে? আচল কথাটো ক চোন হিথ্‌ক্লিফ। সেয়া তোৰ দেখোন মাত নাই। মই ভালকৈ জানো তাই তোৰ পচন্দৰ নহয।

মই মাজতে মাত লগালোঁ— 'মিঃ লিন্টনে জানো তেওঁৰ ভনীযেকে এইটো মানুহক বিযা কৰাব খুজিলে সন্মতি দিব?

কেথেৰিনে স্পষ্টকৈ কৈ দিলে কিয় নিদিব। দিবতো। হিথ্‌ক্লিফে ক'লে সি এইবোৰ জেঙাত লাগিবলৈ নোযোৱাই ভাল। তাৰ মতামতৰ মোৰ দৰ্কাৰ নাই। তোক কেইটামান কথা কেথেৰিন মই কব লগা আছে। এতিয়া প্ৰসংগটো ওলাইছে যেতিয়া ভালেই হৈছে। তই এটা কথা জানি থোৱা ভাল— তই যে মোক পৈশাচিক ব্যৱহাৰ কৰিছ সেই কথা মই নজনা নহয়। পৈশাচিক বুলি কৈছোঁ। ও, পৈশাচিক। শুনিছনে নাই? তই যদি ভাবি লৈছ যে মই তোৰ ব্যৱহাৰৰ পৈশাচিকতা গম পোৱা নাই, তেন্তে

তই এক মহা মূৰ্খ। আৰু যদি ভাবিছ যে ভালৰি লগোৱা কথাৰে মোক ফুচুলাব পাৰিবি তেতিয়াও এটা কথাই প্ৰমাণ হ'ব— তই মূৰ্খ। আৰু যদি ভাবিছ যে মই এইবোৰ ব্যৱহাৰৰ প্ৰতিশোধ নোলোৱাকৈ সহি থাকিম তেন্তে জানি থবি তোৰ ভুল হৈছে। মই কি কৰোঁ তই সোনকালেই দেখিবি। তই যে তোৰ ননদৰ মনৰ গোপন কথাটো মোক কলি তাৰ বাবে বহুত ধন্যবাদ। তই জানি থবি এই সুযোগৰ পূৰ্ণ ব্যৱহাৰ মই কৰিম। তই আঁতৰি থাকিলেই ভাল হ'ব কথাবোৰ গাত পাতি নলবি।

কেথেৰিন আইদেৱে নিজৰ কাণ দুখনকে যেন বিশ্বাস নকৰিব। তেও পৰম আশ্চৰ্য্য প্ৰকাশ কৰি ক'লে এইটোৰ চৰিত্ৰৰ এই এটা নতুন দিশ চোন। কি কৈছ? মই তোক পৈশাচিক ব্যৱহাৰ কৰিলোঁ আৰু তই মোৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ লবি? অকৃতজ্ঞ জানোৱাৰ কি প্ৰতিশোধ লবি? কেনেকৈ লবি? কি পৈশাচিক ব্যৱহাৰ তোক মই কৰিলোঁ কচোন শুনোঁ।

হিথক্লিফে টান মাতেৰে উত্তৰ দিলে 'মই তোৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ বিচৰা নাই। মোৰ মতলব সেইটো নহয়। স্বেচ্ছাচাৰী শাসনকৰ্ত্তাই নিজৰ লগুৱা লিকচৌক পিহি পেলায়। সিহঁতে সিজনৰ বিৰুদ্ধে মূৰ দাঙি উঠিব নোৱাৰে— সিহঁতৰ তলতীয়া যিবোৰ সেইবোৰক সিহঁতে চেপি মাৰে। তোৰ নিজৰ স্ফূৰ্ত্তিৰ বাবে তই মোক অত্যাচাৰ কৰি কৰি মাৰিব খোজ মাৰ মই আপত্তি নকৰোঁ। মাত্ৰ মোকো তেনে অলপ স্ফূৰ্ত্তি কৰি লবলৈ দে। আৰু চা তই যাতে মোক অপমান নকৰ চাবি। মোৰ কাৰেংটো ধূলিস্যাৎ কৰি তাৰ ঠাইত জুপুৰী এটা সাজি তাতে মোক ঘৰ হিচাপে থাকিবলৈ দি নিজৰ বদান্যতাত উল্লসিত হ'বলৈ নাযাবি। ইজাবেলাক মই বিয়া কৰোৱাটো তই সচাকৈয়ে বাঞ্ছা কৰ বুলি ভাবিব লগা হলে মই ডিঙিত ৰেপ দি আপোনঘাতী হ'ম।

কেথেৰিনে অসহিষ্ণু হৈ মাত দিলে 'আৰু এই সমস্তৰে গুৰি কথা হ'ল যে তোৰ প্ৰতি মোৰ ঈৰ্ষানল দপদপাই জ্বলি উঠা নাই। (ইজাবেলাক বিয়া কৰাই) ঘৈণী এজনী গোটাই ল বুলি তোক মই আৰু এবাৰ নকও। তেনে কৰিবলৈ যোৱা মানে চয়তানৰ হাতত নিমাখিত অসহায় প্ৰাণী এটা গতাই দিয়াৰ তুল্য হ'ব। সেইটি কাম মই কৰিবলৈ নাযাও। তই দেখিছোঁ আনক যন্ত্ৰণা দিয়েই তৃপ্তি পাব। তোৰ কাৰ্য্যই তাকেই প্ৰমাণ কৰিছে। ভাবি চাচোন তই ইয়াত ওলাওঁতেই এডগাৰ লিন্টনৰ তোৰ ওপৰত কিমান খং উঠিছিল। এতিয়া লাহে লাহে তেওঁৰ তোৰ প্ৰতি থকা কুৎসিত শাম কাটি আহিছে। ময়ো স্বস্তিৰ নিশ্বাস পেলাব পৰা হৈছিলোঁ। কিন্তু আমি শান্তিত থকা দেখি তোৰ গা ছাটি ফুটি কৰিলে— সহ্য নহ'ল আকৌ এখন কাজিয়া লগাবলৈ ওলালি। কৰিব খুজিছ কৰ কাজিয়া এডগাৰৰ লগত আৰু তাকে কৰি ভনীয়েক জনীকো প্ৰতাৰণা কৰ। মোৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ লবৰ বাবে ইয়াতকৈ সুন্দৰ ব্যৱস্থা আৰু তই নাপাবি।

কিছু সময়লৈ দুয়োৰো কথা বতৰা বন্ধ হ'ল। খঙত ৰঙাচিঙা পৰি কেথেৰিন আইদেউ মুখ গোমোঠা কৰি জুহালৰ ওচৰত বহিলগৈ। তেওঁ ইমান উত্তেজিত হৈছিল

যে উত্তেজনা যেন তেও দমাই ৰাখিব নোৱৰাত পৰিছিল।হিথ্‌ক্লিফ জুহালৰ ওচৰতে হাত সাৰটি থিয় দি ৰ'ল। তাৰ মন কুচিন্তাত নিমগ্ন। সিহঁত দুটাক তেনে অৱস্থাতে এৰি মই মোৰ গিৰিহঁতৰ ওচৰলৈ বুলি গ'লো। কেথেৰিনে তলৰ মহলত অতপৰেনো কি কৰি আছে বুলি তেওঁ উচপিচাই আছিল।

মোক দেখা পাই তেও সুধিলে এলেন আইদেৱেৰা ক'ত আছে তই দেখিছনে?

'দেখিছোঁ তেও পাক ঘৰত বহি আছে। মই কৈ গ'লোঁ 'হিথ্‌ক্লিফৰ দুৰ্ব্যৱহাৰত তেওঁ অত্যন্ত ক্ষুব্ধ হৈছে। আৰু মই ভাবো যে এই মানুহজনৰ আমাৰ ইযালৈ অহাযোৱা কৰাটোত অলপ হবাবধা কৰিব লগা হৈছে। এওঁক লাই দি থকাৰ পৰা ভাল নহবগৈ যেন পাইছোঁ। আজি এইখন পযমালতো হৈছেই। এই বুলি কৈ আগচোতালত কি হৈছিল সেই সমস্ত কথা তেওক বিবৰি কলোঁ। পিচৰ খকা খুন্দাৰ কথাও কলোঁ। কথাবোৰ কওঁতে মই কেথেৰিন আইদেউৰ গাত দোষাৰোপ কৰি কোৱা হৈছে যেন নালাগিছিল। পিচত বোধহয তেও হিথ্‌ক্লিফৰ ফলীযা হৈ মাত মাতি নিজৰ গাতে দোষ জাপি লৈছিল যদি সেইটো সুকীয়া কথা।

•মোৰ বক্তব্য শেষ হবলৈ পালেনে নাপালে খঙত জ্বলি পকি উঠি মিঃ লিন্টনে ক'লে এইবোৰ কথা অসহ্য। কেথেৰিনে হিথ্‌ক্লিফক বন্ধু বুলি গণ্য কৰাটোৱেই অত্যন্ত লজ্জাৰ কথা হৈছে। মোক এনে এটা মানুহৰ লগ লগাই দি তেও কি যে বেযা কাম নকৰিছে। এলেন বাহিৰা মানুহ দুটা মোৰ ওচৰলৈ মাতি আন। সেই ইতৰ বজ্জাতটোৰ লগত কেথেৰিনে তৰ্ক কৰি থকাটো মোৰ সহ্য হোৱা নাই। তাৰ মই বহুত প্ৰশ্ৰয দিলোঁ আৰু নহ'ব।

এই বুলি কৈযেই তেও তলৰ মহলালৈ নামিলেই। চাকৰ বাকৰবোৰক তেওৰ লগতে নগৈ খটখটিৰ দাঁতিতে বৈ থাকিবলৈ তেও কলে। তেওৰ লগত গলোঁ মাথোন মই। আমি দুযো তলৰ পাকঘৰ পালোঁগৈ। তাত গৈ দেখোঁ হিথ্‌ক্লিফ আৰু কেথেৰিন আইটিৰ মাজত উখনা উখনি পূৰ্ণ মাত্ৰাত চলি আছে। কেথেৰিন আইদেৱে হিথ্‌ক্লিফক শক্তিযে আঁটে মানে আকৌ গালি গালাজ দিবলৈ ধৰিলে। হিথ্‌ক্লিফে খিৰিকিৰ দাঁতিলৈ গৈ তলমূৰকৈ কেথেৰিনৰ নিন্দা ভৰ্ৎসনা শুনি আছিল। তেওঁৰ ৰণচণ্ডী মূৰ্ত্তি দেখি তেতিয়ালৈ তাৰ চুৰ্ত্তি হেৰাল— সি কেই মুহূৰ্ত্তমানলৈ চুপ মাৰি ৰ'ল। হিথ্‌ক্লিফেই লিন্টনক প্ৰথমে দেখিলে। দেখিযেই সি কেথেৰিনক চুপ কৰিবলৈ তৎক্ষণাৎত ইংগিত দিলে। কাৰণটো বুজিব পাৰি তেৱোঁ নীৰৱ হৈ গ'ল।

কেথেৰিনক উদ্দেশ্য কৰি লিন্টনে সুধিলে এইবোৰ হৈছে কি? সৌ ইতৰ প্ৰাণীটোৰ সেইবোৰ মাত কথা শুনাৰ পিচতো তুমি কি যুক্তিত তাৰ লগত ইয়াত কথাবাৰ্ত্তা পাতি আছাঁহি? তুমি বোধহয় ভাবিছাঁ যে এই অসভ্যটোৰ এইবোৰ স্বাভাবিক আচৰণ আৰু তুমি এইবোৰ সহ্য কৰাত অভ্যস্ত। সেই বুলিয়েই মোৰো এনেবোৰ আচৰণ সহ্য হৈ যাব বুলি তুমি ধৰি লৈছা নে কি?

গিৰিয়েকৰ খং উঠালৈ তাই যেন ভ্ৰূক্ষেপেই কৰা নাই, এনেভাব দেখুৱাই,

কেথেৰিনে সুধিলে 'তুমি দুৱাৰ চুকত ৰৈ আমাৰ কথাবতৰা শুনি আছিলাঁহি নেকি? তেওঁৰ মতলবটো হ'ল গিৰিয়েকৰ খং চৰে যদি চৰক।

হিথ্‌ক্লিফে প্ৰথমতে মূৰ দাঙি চাইছিল কেথেৰিনৰ কথা শুনি সি এইবাৰ তাচ্ছিল্যৰ সুৰত হোঁ হোঁ কৈ হাঁহি দিলে। লিন্টনৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিবলৈকে সি তেনে কৰা যেন লাগিল।

দৃষ্টি আকৰ্ষণ সি কৰিলেও কিন্তু সি ভবামতে এডগাৰ লিন্টনে উত্তেজনাৰ বশবৰ্ত্তী হৈ তাৰ প্ৰতি কোনো বাক্যবাণ নিক্ষেপ নকৰিলে। শান্ত ভাবে স্তুখি মাথি এই কেইটা কথাহে তেও ক'লে ঃ

'মই আজি পৰ্য্যন্ত আপোনাক সহ্য কৰিয়েই আহিছিলোঁ। আপোনাৰ দুশ্চৰিত্ৰৰ সম্বেদ মই নাপাও বুলিহে যে সহ্য কৰিছিলোঁ তেনে নহয়। আপোনাৰ গতি প্ৰবৃত্তি আৰু আচৰণৰ ভূ মই ভালকৈয়ে পাও। তথাপিতো মই ভাবিছিলো যে আপোনাৰ এই স্খলনৰ বাবে আপুনি নিজে পূৰাপুৰিকৈ দায়ী নহয় আংশিক ভাবেহে জগৰীয়া। কেথেৰিনে আপোনাৰ লগত পৰিচিতজনৰ সম্বন্ধ বজাই ৰাখিব খুজিলত মযো সন্মত হৈছিলোঁ। সেয়া হ'ল মোৰ মূৰ্খালি। আপোনাৰ উপস্থিতি হ'ল এক নৈতিক গৰল— হাড়ে হিমজুৱে ধৰ্মপ্ৰাণ ব্যক্তিও ইয়াৰ বিষময় প্ৰভাবৰ পৰা হাত সাৰিব নোৱাৰে। সেই বাবে আৰু পৰিস্থিতি যাতে আৰু বেযালৈ নাযায় সেইকথা চিন্তা কৰি মই ঠিক কৰিছোঁ যে এইখন ঘৰত আপোনাক আৰু সোমাবলৈ দিয়া নহ'ব। আপোনাক এই মুহূৰ্ত্ততে ইয়াৰ পৰা বাহিৰ ওলাবলৈ কোৱা হৈছে, তিনি মিনিট সময়ো যদি পলম কৰে পৰিণতি আপোনাৰ বাবে বেচ অপমানজনক হ'ব।

লিন্টনৰ প্ৰতি পৰম অৱজ্ঞাৰ ভাব চকুৱে মুখে বিযপাই হিথ্‌ক্লিফে খন্তেকৰ তেওঁৰ আপাদমস্তক নিৰীক্ষণ কৰি ক'লে 'কেথি তোৰ এই ভেড়া পোৱালিটোৱে চোন ষাঁড়ৰ দৰে গুজৰিছে। চাবি কৰবাত আকৌ মোৰ লগত ফেঁপেৰি পাতি নৈল নিজৰ মূৰটো ভাঙিব। ভগবানৰ দোহাই, মিঃ লিন্টন মোৰ বৰ আক্ষেপ ৰ'ল যে তুমি মোৰ জোৰৰ নহলা। চিকা মাৰি মই হাত গোন্ধাও কেনেকৈ?

গৰাকী লিন্টনে বাৰান্দাৰ পিনে কেৰাহিকৈ চাই, মানুহকেইটাক মাতি আনিবলৈ মোক ঠাৰে চিয়াঁৰে বুজালে। তেও নিজে তাৰ লগত মৰামৰি কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰা নাছিল।

মই তেওৰ সংকেত বুজি সেইমতে কাম কৰিবলৈ ওলালোঁ। কিন্তু কেথি আইদেৱে কিবা এটা সন্দেহ কৰি মোৰ পিচে পিচে ওলাল। মানুহ কেইটাক মাতিব খুজিলত তেও মোক পিচলৈ টানি আনিলে আৰু লগে লগে দুৱাৰখন ধুম কৰে মাৰি জপাই দি তলা বন্ধ কৰি থলে।

এডগাৰ লিন্টন তেওৰ কাৰ্য্য দেখি বিস্ময়ত হতবাক যেন হ'ল। তেওৰ খঙো উঠিছিল জমদগ্নি যেনকৈ। তাকে দেখি কেথিয়ে ক'লে 'সজ উপায় লোৱা। তেহে শুৱাব। হিথ্‌ক্লিফক আক্ৰমণ কৰাৰ জোখেৰে সাহস যদি নাই, তেন্তে কিবা এটা

অজুহাত উলিযাই লোৱাঁ নতুবা নিজে এপিটন খাবলৈ সাজু হোঁৱা। তোমাৰ যি কণ সাহ আছে তাতকৈ বেচিকৈ থকা বুলি দেখুৱাবলৈ যোৱা বেমাৰটোৰ পৰা তেতিযা নিস্তাৰ পাবাঁ। নহ'ব নহ ব তোমাৰ হাতত মই চাবিটো নিদিও। তাতকৈ মই ইযাক গিলিযেই থম। তোমালোক দুযোজনৰে প্ৰতি দযা পৰবশ হৈ যিমানবোৰ কৰিলোঁ তাৰ ফল এতিযা হাতে হাতে পাইছোঁ। এটা হ'ল দুৰ্ব্বল চিতীয়া আনটো হ'ল দুৰ্বিনীত। দুযোটাকে লাই দি সহি থকাৰ মূৰত এতিযা পাইছোঁ এই কৃতঘ্নতা। অবিশ্বাস্য। এডগাৰ মই তোমাৰ পক্ষ লৈ তোমাক আৰু তোমাৰ পৰিযালক সমৰ্থন কৰিছিলোঁ। এতিযা ভাবিছোঁ মোৰ বিষযে তুমি এটা কুৎসিত ধাৰণা পোষণ কৰাৰ বাবে হিথক্লিফে তোমাক বেতাই চামৰা উঠ'ই দিলেই ভাল হয। ইমান সাহ তোমাৰ! ইমান বেযাকৈ ভাবিব পাৰা তুমি মোৰ বিষযে।।

তেনে এক পৰিণতিৰ বাবে এডগাৰ লিন্টনৰ বেত্ৰাঘাতৰ প্ৰযোজ্য নহ'ল। তেও কেথেৰিনৰ মুঠিৰ পৰা চাবিটো কাঢি নিবলৈ চালে, নিৰাপত্তাৰ কথা চিন্তা কৰি কেথিযে তাক জুহালৰ মাজলৈ দলিযাই দিলে। তাকে দেখি এডগাৰ লিন্টন উত্তেজনাত কঁপিবলৈ ধৰিলে আৰু তেওৰ চকু মুখ ভযাবক ভাবে শেঁতা পৰি আহিল। অপমান আৰু আ ংকই মেৰাই ধৰি তেওক জৰ্জৰিত কৰি পেলালে। তাকে দেখি তেওৰ পৰিবাৰে ঠাট্টা কৰি ক'লে বাঃ বা। কেনে সাহসীটো চোঁৱা। আগৰ দিনত হোৱাহেঁতেন ইযাৰ বাবে তুমি 'নাইট পদবী পালাঁহেঁতেন। আমি হাৰি গলোঁ। হাৰি গলোঁ। ৰজাই নিজৰ সৈন্যসামন্ত লৈ নিগনিৰ দেশলৈ অভিযান চলালে যি হ ব হিথক্লিফে তোমালৈ টোঁৱাই আঙুলি দাঙিলেও সেযে হ'ব। ভয নকৰিবাঁ। তোমাৰ অনিষ্ট নহয। তোমাক বেত্ৰাঘাত নকৰে। তোমাৰ দৰে মানুহক ভেৰা পোৱালীৰ লগত ৰিজালে নুশুৱায আচলতে তোমাক পিযাহ খাই থকা শহা পোৱালী বুলিবহে লাগে।

হিথক্লিফে মাত লগালে 'কেথি তই তোৰ এই দুষ্প্ৰাপ্য কাপুৰুষ প্ৰাণীটোৰ লগতে সংসাৰ কৰি সুখেৰে থাক। তোৰো যে আৰু ৰুচি। মুখেদি লেলাউটি বৈ থকা বেঙে মৃতা গৰু কঁপাদি কঁপি থকা এইটিহে তোৰ পচন্দ হ ল। এইজনৰ বাবেই তই মোক নেওচিলি। মই তাক ঘোচা মাৰিবলৈ নাযাও কিন্তু বেচকৈ এগোৰ তাৰ পেটত বহুৱাম। তেহে মোৰ গাত সুত লাগিব। সি উচুপি আছেনে কি অ ? নে ভযতে মৰভাও জুৰিছে? বদমাচটোৱে এইবোৰ কথা কৈ কৈ লিন্টন বহি থকা চৰীখনৰ পিনে আগুৱাই আহি চৰীখন ঠেলি দিলে। সি আঁতৰি থকাই ভাল আছিল, কাৰণ চৰীখনত জোকাৰটো পৰা মাত্ৰকে এডগাৰ লিন্টন জাপ মাৰি উঠিল আৰু তাৰ ডিঙিত অতৰ্কিতে এনে এটা ভুকু বহুৱাই দিলে যে হিথক্লিফ নহৈ, অলপ ধতুৰা আন কোনোবা হোৱাহেঁতেন সেই পিনেই নাম থলেহেঁতেন।

এক লহমা সময় সি উশাহ নিশাহ ল ব নোৱৰা হৈ পৰি ৰ'ল। সি চটফটাই পৰি থকা কণ সময়ৰ ভিতৰতে মোৰ গৃহস্থ লিন্টন পাচ দুৱাৰেদি চোতাললৈ ওলাই গ'ল আৰু তাৰ পৰা আগফালৰ দুৱাৰ পালেগৈ।

কেথেৰিনে চিঞৰি ক'লে 'সেয়া হ'ল আৰু! তোৰ আৰু ইযালৈ অহাটো ইমানতে শেষ হ'ল। যাগৈ ইয়াৰ পৰা এতিয়াই। তেও আকৌ ওলায়হিহে লাগে— এইবাৰ অকলে নাহে, লগত আধা ডজনমান পালি পহৰীয়া আৰু খণ্ডা বন্দুক এগাল লৈহে আহিব। আমাৰ কথা বতৰা যদি তেওৰ কাণত পৰিছিল তেন্তে তেও তোক কস্মিন কালেও ক্ষমা নকৰিব। তই মোক বৰ বেয়া পৰিস্থিতিত পেলালি হিথ্‌ক্লিফ। যেই কি নহওক তই ইয়াৰ পৰা এতিয়াই আঁতৰি যা। বৈ নাথাকিবি লৰালৰি কৰ। তই ইয়াত ফান্দত পৰাটো মই নিবিচাৰোঁ— বৰং মই লিন্টনকে বেছত আবদ্ধ হৈ পৰাটো সহ্য কৰিব পাৰিম।

গলধনৰ গেৰেহা কিলটোৰ ফৰফৰণি মাৰ নোযোৱাকৈয়ে মই ইযাৰ পৰা পৃষ্ঠভংগ দিম বুলি ভাবিছ নে কি? জহান্নামৰ নামত শপত খাই কৈছোঁ সেইটি নহৈছে। এই কোঠাৰ দুৱাৰডলিৰ বাজ হোৱাৰ আগতেই মই তাৰ কামিহাড়বোৰ পচা আখ্ৰোট ভঙাদি চেপি গুডি কৰিম। মই এতিযাই তাক এমজা বেচকৈ দি নগলে পিচত হযতো তাক মই মাৰিয়েই পেলাম। সেইবাবে কৈছোঁ সি যদি বাচি থকাটো বিচাৰ তেন্তে এপালি দিবলৈ দে। বিধি পথালি নিদিবি।

অলপ আসৈ াতি মই উত্তৰ দিলোঁ • 'তেও নিজে নাহে। গাৰোৱানটো আছে, মালী দুটাও আছে। সিহঁতক লগাই তোক গতিয়াই নি ৰাস্তাত থৈ অহাটো তই নিশ্চয নিবিচাৰ। সিহঁতৰ গাইপতি একোডালকৈ টোকোন আছে। সিহঁতে তেওৰ আদেশ পালন কৰিবনে নাই সেই কথা বহা কোঠাৰ খিৰিকিযেদি চাই থাকিব।

মালী দুটা আৰু গাৰোৱানটো গোট খাইছিলেই। কিন্তু সিহঁতৰ লগত লিণ্টনো আছিল। গোটেইবোৰ চোতাল পাইছিলহি। হিথ্‌ক্লিফে পৰিস্থিতিটো পুনৰ ভাবি চাই, তিনিটা ছোটলোকৰ লগত হতাহতি নকৰিবলৈকে থিৰ কৰিলে। সি জুই চুঙাটোৰে কোবাই দুৱাৰখনৰ তলাটো ভাঙিলে আৰু বাকী কেইটা পিচ দুৱাৰেদি হুৰমূৰকৈ সোমাই অহাৰ মুহূৰ্ত্ততে সি আগদুৱাৰেদি ওলাই গ'ল।

কেথি আইদেউ বৰ উত্তেজিত হৈ পৰিছিল। তেও মোক তেওঁৰ লগতে ওপৰ মহললৈ উঠি যাবলৈ ক'লে। ঘটি যোৱা ঘটনাবোৰত মোৰ অৰিহণা কিমান আছিল সেই সম্পৰ্কে বোধহয তেওৰ কোনো ধাৰণা নাছিল। মযো যিমান দিনলৈ পাৰি তেও নজনাকৈ থকাটোৱেই বাঞ্ছা কৰিছিলোঁ।

চোফাখনত নিজৰ শৰীৰটো পেলাই দি উত্তেজিত সুৰত তেওঁ ক'লে 'মই প্ৰায পাগল হৈ গৈছোঁ নেলী। মোৰ মূৰত যেন হেজাৰটা কমাৰৰ হাতুৰীৰ কোব পৰিছে। ইজাবেলাক কবি তাই যেন মোৰ ওচৰ নাচাপে। এই সমস্ত ঘটনাৰ মূলতে তাই। তাযে বা আন কোনোবাই যদি মোৰ খং চৰায মই উন্মত্ত হৈ াৰিম। আৰু চা নেলী। এডগাৰ লিণ্টনৰ লগত আজি ৰাতি যদি আকৌ তোৰ দেখা দেখি হয তেন্তে কবি যে মই ভীষণ ভাবে অসুস্থ হৈ পৰা আশংকা হৈছে। মোৰ আশংকাই যেন সঁচা হয— সেযে হলেই মই ভাল পাম। তেও মোক ভযানকভাবে দুৰ্ভোগ ভোগাইছে, উৎপীড়ন

কৰিছে। মই তেওক চঁক খুৱাই দিব খুজিছোঁ। কি ঠিক আছে, তেওঁ আহি হয়তো মোক আকৌ এজাউৰি গালি পাৰিব। ওজৰ আপত্তি শুনাব। মই বেচকৈ বুজিছোঁ যে মযো ওলোটা অভিযোগ তেওঁৰ ওপৰত অনা ভাল হ'ব। ভগবানেহে জানে তেনে অভিযোগৰ শেষ ক'ত হ'ব। নেলী কৰিবিনে তই ওলোটা অভিযোগ তেওৰ ওপৰত? ক। তইতো জান এই গোটেই ঘটনাটোৰ বাবে মই কোনো প্ৰকাৰে দায়ী নহওঁ। আঁৰলত বৈ কাণ উণাই থাকি লোকৰ কথা শুনিবলৈ তেওক কিহে পাইছিল? তই আমাৰ ওচৰৰ পৰা যোৱাৰ পিচত হিথক্লিফে যিবোৰ কথা ক'লে সেইবোৰ আছিল সম্পূৰ্ণ অসংযত আৰু আপত্তিজনক। কিন্তু ইজাবেলাৰ পৰা তাৰ মনোযোগ মই সহজেই আৰু শীঘ্ৰেই আঁতৰাব পাৰিলোহেঁতেন। সেযে হোৱাহেঁতেন আনবোৰ কথালৈ চিন্তা কৰিবলগীয়া নাছিল। কিছুমান মানুহৰ গাত কিবা এজনা থাকে— সেই জনাৰ উচটনিতে নিজৰ বিষযে আনৰ পৰা বেযা কিবা এটা শুনিবলৈ মনে যেন উচপিচাই থাকে। এই ক্ষেত্ৰতো সেযে হৈছে। এডগাৰে আমাৰ কথোপকথন নুশুনাহেঁতেন কথা ইমানলৈ নগ'লহেঁতেন। তেওৰো ইমান লঘু লাঞ্ছনা পাব লগা নহ'লাহেঁতেন। মইতো হিথক্লিফক তাৰ আচৰণৰ বাবে ভালকৈ এজাউৰি শুনাইছিলোঁৱেই। তৎ সত্ত্বেও এডগাৰে মোক সিমান বেযাকৈ ক'লে তাৰ পিচত আৰু মই কোনো কথালৈ চিন্তা কৰা নাই। সিহঁত দুটা কোনটো কেনেকৈ মৰে মৰক মোৰ চিন্তা কৰাৰ দৰ্কাৰ নাই। মই ভালকৈ বুজিছোঁ যে আজিৰ পৰিস্থিতিৰ পৰিণতি যিযেই নহওক কিয় আমি আটাইবোৰ ছেদেলি ভেদেলি হৈ পৰিবলৈ বাধ্য। কিমান দিন কোন কাৰপৰা এৰা এৰি হৈ থাকে কোনে জানে। তই চাই থাকিবি নেলী হিথক্লিফৰ লগত যদি মই বন্ধুত্বৰ সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি চলিব নোৱাৰোঁ এডগাৰে যদি এই বিষযত নীচ ধাৰণা এটা লয আৰু ঈৰ্ষা প্ৰকাশ কৰে তেন্তে মই মোৰ নিজৰ অন্তৰ চূৰ্ণ কৰি দি সিহঁত দুটাৰ অন্তৰ বিদীৰ্ণ কৰি দিম। মোক চৰম পৰ্য্যায়লৈ ঠেলি থাকিলে সেইটোৱেই হ'ব এই সমস্তৰে অন্ত পেলোৱাৰ এক সহজ উপায। পিচে এই পন্থা মই এতিযাই নলও— যেতিয়া দেখিম যে আশা আৰু একেবাৰেই নাই তেতিযাহে। লিণ্টনক চমক খুৱাই দিয়াটো মোৰ অভিপ্ৰায নহয়। এতিয়ালৈকে তেও মোক প্ৰৰোচিত কৰা নাই, কৰিবলৈ সাহ কৰা নাই। আশাকৰোঁ তেও এই সুবিবেচনা পৰিহাৰ নকৰিব। কৰিলে কি পৰিণতি হ'ব সেই কথা তেওক তই সোঁৱৰাই দিবি। মোৰ মেজাজ যে উত্তলা সেই কথা যেন নাপাহৰে তেও। নেলী তোৰ মুখৰ এই নিৰ্বিকাৰ ভাবটো তই আঁতৰা— মোৰ বাবে যে তোৰ চিন্তাৰ অন্ত নাই তেনে এটা ভাব ফুটাই তোল।

কিমান অবিচলিত ভাবে কেথেৰিণৰ এই কথাবোৰ মই শুনি আছিলোঁ ভাবিলে এতিয়া আচৰিত লাগে। তেতিয়া কিন্তু মোৰ ভিতৰি ভিতৰি খুব খং উঠিছিল। আইদেৱে কথাবোৰ আন্তৰিকতাৰেই কৈছিল পিচে মোৰ ভাব হৈছিল যে যি গৰাকী মানুহে অনিষ্ট সিদ্ধিৰ বাবে তেওৰ ভাব অনুভূতিবোৰ উত্তেজিত কৰি দেখুৱাবলৈ আগতেই প্ৰস্তুত হৈ লব পাৰে সেই গৰাকী মানুহে সেইবোৰ ভাব অনুভূতি সময়ত সহজেই নিযন্ত্ৰণো কৰিব পাৰে। মই মনে মনে ঠিক কৰি ললোঁ যে আইদেউৰ স্বাৰ্থপৰ

উদ্দেশ্য সিদ্ধি কৰিবলৈ তেওঁ বিচৰা মতে মই তেওঁৰ স্বামীক ভয় খুৱাবলৈ আৰু তেওঁৰ চিন্তা বঢ়াবলৈ নাযাওঁ।

সেইবাবে অলপ পিচতে এডগাৰ লিণ্টন চৰা ঘৰৰ পিনে অহা দেখিও মই তেওঁক একো নকলোঁ। কিন্তু গিৰিয়েক ঘৈণীয়েকৰ মাজত আকৌ কাজিয়া লাগেনে কি সেই কথা জানিবলৈ বুলি তেওঁৰ পিচে পিচে গৈ উৎসুক হৈ ৰ'লোঁ।

কথা আৰম্ভ কৰিলে লিণ্টনেই।

'কেথেৰিণ যতে আছাঁ ততে ৰোঁৱা তেওঁৰ মাতত খঙৰ কোনো আভাস নাই, শোকৰ সুৰ কিন্তু স্পষ্ট। 'মই সৰহ সময় নৰওঁ। মই কাজিয়া কৰিবলৈও অহা নাই, মিটমাট কৰিবলৈকো অহা নাই। মই মাত্র জানিব খুজিলোঁ আজি সন্ধিয়া যিবোৰ ঘটনা ঘটি গ'ল ইয়াৰ পিচতো তুমি —— (হিথক্লিফ)ৰ লগত তোমাৰ ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি চলিবানে

কেথেৰিণ জাঙুৰ খাই উঠিল। গোৰোহনি এটা মাৰি উত্তৰ দিলে 'কাবৌ কৰিছোঁ কাবৃতি কৰি কৈছোঁ সেই প্ৰসংগ আকৌ নুলিয়াবা। তোমাৰ তেজ বেচ চেঁচা সহজে উতলি নুঠে। তোমাৰ শিৰে শিৰে বৰফ চেঁচা পানীহে চলে। কিন্তু মোৰ তেজ উতলি আছে, আৰু এনে নিৰ্বিকাৰ শীতল আচৰণ দেখিলে মোৰ তেজ নাচি উঠে।

লিণ্টন নিজৰ প্ৰশ্নতে লাগি থাকিল— 'মোৰ পৰা যদি অব্যাহতি পাবৰ মন কৰিছাঁ তেনেহ'লে মোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিয়া। তুমি মোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিবই লাগিব। তোমাৰ এই ভাবুকিত মই সেও মানিম বুলি নাভাবিবা। ইচ্ছা হ'লেই তুমি নিৰ্বিকাৰ ভাও এটা দিব পাৰা সেই কথা মই এতিয়া ভালকৈ বুজি পাইছোঁ। কোৱা মোক এতিয়াৰ পৰা তুমি হিথক্লিফক এৰি দিবানে? নে মোক এৰিবা? আমাৰ উভয়ৰ লগতে তুমি সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি চলিব নোৱাৰিবা আৰু তুমি কাক এৰিবা কাক ধৰিবা সেইকথা মই খাটাংকৈ জানিবলৈ বিচাৰিছোঁ।

কেথেৰিণ পাগলীৰ দৰে হৈ, উত্তেজনাত চিঁয়ৰি দিলে মোক অকলে থাকিবলৈ লাগে। মই কৈছোঁ মোক অকলে থাকিবলৈ দিয়া। মই থিয় হৈ ৰ ব নোৱৰা হৈছোঁ তুমি দেখা নাইনে এডগাৰ? এডগাৰ তুমি তুমি মোৰ ওচৰৰ পৰা যোৱা।

মোক বিচাৰি তেওঁ বেলটো ইমান জোৰে টিপিলে যে স্প্ৰিংডালৰ এচোৱা এৰাই গ'ল। মই লাহে ধীৰে কোঠালৈ সোমাই আহিলোঁ। এনেহে খঙৰ ভমক কি ক'ম। সাধু সন্ন্যাসীৰো থিৰ যুগুতি নাইকিয়া কৰিব পৰা খঙ। মই আহি দেখোঁ যে চোফাখনৰ এমূৰৰ কাঠ ডালত মূৰটো থেকেচি থেকেচি তেওঁ চটফটাই পৰি আছে। দাঁতবোৰ এনেদৰে কৰচিছে যেন আটাইগাল ভাগি গুৰি হৈহে যাব।

মি° লিণ্টনে ওচৰতে থিয় দি চাই আছে। তেওঁৰ যেন হঠাতে কেথেৰিণৰ প্ৰতি দয়া উপজিল। তেওঁ মোক অলপমান পানী আনিবলৈ ক'লে। কেথেৰিণ নিজে কথা ক'ব পৰা অৱস্থাত নাছিল।

মই পানী এগিলাচ আনিলোঁ হয় কিন্তু তেও সোহা এটাও নামাৰে। সেইবাবে মই পানীখিনি তেওৰ গালেমুখে ছটিযাই দিলোঁ। কেই চেকেণ্ডমানৰ ভিতৰতে হাত ভৰি দীঘলকৈ মেলি দি কেথেৰিণ ঠৰঙা হৈ পৰিল চকুহাল পিৰিকতি নপৰাকৈ বহলাকৈ মেল খাই গ'ল গালমুখ বিবর্ণ হ'ল আৰু এনেহে লাগিল যেন তেওৰ মৃত্যু সন্নিকট।

লিণ্টন ভয়ত কঁপিবলৈ ধৰিলে।

মই ফুচফুচাই ক'লোঁ 'ভয় খাব লগা একো হোৱা নাই। মোৰ পেটে পেটে ভয় নলগাকৈ থকা নাছিল হলেও লিণ্টনে সেও মনাটো মই বিচৰা নাছিলোঁ।

তেওঁৰ ওঠত তেজ বিৰিঙিছে ভয়ত কঁপি কঁপি লিণ্টনে ক'লে।

'চিন্তা নকৰিব মই গেজেৰা মাৰি ক'লোঁ। তেও সেই ঠাইত উপস্থিত হোৱাৰ আগে আগে কেথেৰিণে যে এইদৰে জঁব উঠাৰ ভাও ধৰিব বুলি কৈছিল সেই কথাও মই তেওক কবলৈ নাপাহৰিলোঁ।

অসাৱধানবশত গোটেই বৃত্তান্তটো মই ডাঙৰ ডাঙৰকৈ কলোঁ। কেথেৰিণে গোটেইবোৰ কথা শুনিলে আৰু লগে লগে তেও চকঁ খোৱা যেন কৰি জাপ মাৰি উঠিলে। তেওৰ চুলিবোৰ আউলি জাউলী হৈ কান্ধলৈ ওলমি পৰিলে চকুহাল টেৰ টেৰ কৰে ৰঙা পৰিলে ডিঙি আৰু বাহুৰ মাংসপেশীবোৰ অদ্ভুতভাৱে গোট মাৰি টান হোৱা যেন হৈ পৰিল। মই মনে মনে হাড়মূৰ ভাগি যোৱাকৈ এপিটন খাবলৈ সন্তম হলোঁ। তেও কিন্তু মোৰ প্রতি কোনো দুর্ব্যবহাৰ নকৰিলে সন্মুখৰ পিনে কিছু সময় ঠৰ লাগি চাই থাকিলে আৰু এসময়ত কোঠাটোৰ পৰা লৰি যোৱাদি ওলাই গ'ল।

মোৰ গিৰিহঁতে মোক কেথি আইদেউৰ পিচে পিচে যাবলৈ নির্দেশ দিলে। মই তেওৰ কোঠাৰ দুৱাৰমুখলৈকে গলোঁ। কিন্তু তেও মোক আৰু যাবলৈ নিদিলে। ভিতৰৰপৰা দুৱাৰখন বন্ধ কৰি দিলে।

পিচদিনা তেও পুৱাৰ জলপান খাবলৈ ওলাই নাহিল। সেইবাবে জা-জলপান তেওঁৰ কোঠালৈকে নি দিম নে কি বুলি মই গৈ সুধিলোঁ। নালাগে বুলি তেও জোকোৰা মাৰি উত্তৰ দিলে। দুপৰীযাৰ সাজ খাবলৈকো তেওঁ নোলাল। মই আকৌ গৈ সুধিলোঁ একে জবাবকে পালোঁ।

পিচদিনাও পৰিস্থিতিৰ সলনি নহ'ল।

মিঃ লিণ্টন পঢ়া কোঠাত সোমাই থাকিল। তেওঁৰ পৰিবাৰে খাইছে নেখাইছে, কি কৰিছে নকৰিছে সেইবোৰলৈ তেওৰ ভ্ৰুক্ষেপ নাই। ইজাবেলাৰ লগত তেওৰ এঘণ্টামান সময় কথা বতৰা হ'ল। কৰাযেকে ভনীযেকৰ মুখৰ পৰা হিথ্‌ক্লিফৰ তাইৰ প্রতি ভাব আৰু আচৰণ সম্বন্ধে দুই চাৰি কথা উলিযাবলৈ চালে। তাই পিচে খাটাং কথা একো নকলে— গাত নলগা ধৰণে দুই এটা জবাব দিলে মাথোন। নিৰাশ হৈ লিণ্টনে সেই চেষ্টা এৰি পেলালে। কিন্তু সেই অপদার্থটোৰ লগত হাতবাট চলাই থাকিবলৈ হলে তেওঁলোকৰ মাজত আৰু কোনো প্রকাৰ সম্পর্ক নাথাকিব বুলি ভনীয়েকক সতর্ক কৰি দিবলৈ তেও নাপাহৰিলে।

ইজাবেলা আইহঁতিয়ে বিষণ্ণ মনে অকলে অকলে ইফাল সিফাল কৰি সময় কটাবলৈ ধৰিলে। তেওঁৰ চকুৰ পৰা পানী যেন নুশুকায়েই। কবাযেকে নিজকে কিতাপৰ দ'মৰ মাজত আবদ্ধ কৰি ৰাখিবলৈ ললে— কিতাপ কিন্তু এখনো তেওঁ মেলি লোৱা নাছিল। মোৰ ধাৰণা যে তেও পেটে পেটে হয়তো ভাবি আছিল যে কেথেৰিণে নিজৰ দুৰ্ব্যবহাৰৰ বাবে অনুতাপ কৰি তেওৰ ওচৰলৈ গৈ ক্ষমা খুজিব আৰু উভয়ৰ মাজত মিটমাট হ ব। কিন্তু কেথৰিণ নাচোৰবান্দা হৈ লঘোণতে দিন কটাবলৈ ললে। তেওঁ খুব সম্ভৱত ধৰি লৈছিল যে প্ৰতিবাৰতে খাবৰ পৰত এডগাৰৰ কেথেৰিণলৈ মনত পৰি শোকে খুন্দা মাৰি ধৰে আৰু অভিমানৰ বাবেহে, তেও গৈ নিজ পত্নীৰ ভৰিত দীঘল দি পৰি ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা নকৰাকৈ আছে। ঘৰখনত বিবেচনা থকা প্ৰাণী এটা বুলিবলৈ কোনোবা আছে যদি একমাত্ৰ মযেই— এনে এটা ভাবকে মনতে পোষণ কৰি মই দৈনন্দিন কামকাজ কৰি নিজকে ব্যস্ত কৰি ৰাখিলোঁ।

মই ইজাবেলাৰ প্ৰতি অযথা কোনো সহানুভূতি দেখুৱাবলৈ যোৱা নাছিলোঁ। আইদেউ কেথেৰিণকো মই বুজনি দিবলৈ বা ভৎৰ্সনা কৰিবলৈ যোৱা নাছিলোঁ। লিণ্টনৰ হা-হুমুনিযাহলৈকো মই কাণ দিয়া নাছিলোঁ। মই পিচে ভালকৈ বুজিলোঁ যে কেথেৰিণৰ মুখৰ মাত এষাৰ শুনিবলৈ ব্যগ্ৰ হৈ থাকি হতাশ হৈ তেও মোৰ মুখৰ পৰা তেওৰ নামটোকে শুনিবলৈ উদগ্ৰীব হৈ আছিল।

তেওঁলোক তিনিও আপোনা আপুনি পুনৰ সমিলমিল ভাবলৈ ঘূৰি অহাটোকে মই বিচাৰিছিলোঁ। এনে এটা প্ৰক্ৰিযা ক্লান্তিকৰ ভাবে দীঘলীযা হ ব বুলি মই বুজি পাইছিলোঁ কিন্তু মই ভবা দৰেই ইযাৰ সূচনা হোৱা দেখা পাই মোৰ মনত অতি আনন্দ লাগিছিল।

তৃতীয দিনৰ দিনা কেথেৰিণ আইদেউৰ দুৱাৰ খোল খালে। তেওৰ পানীখোৱা কলহ আৰু কাঁচৰ লোটাৰ পানীখিনি সলনি কৰি দিবলৈ মোক ক'লে আৰু অলপমান জুলীয়া আহাৰো বিচাৰিলে। তেও মৰিবলৈ ওলাইছিল বুলি ভাবি লৈছিল। মই বুজিলোঁ যে কথাষাৰ তেও এডগাৰ লিণ্টনৰ কাণত পৰাটো বিচাৰিছিল। মই পিচে শুনিহে থলোঁ কাকো একো নকলোঁগৈ আৰু তেওৰ বাবে অলপমান চাহ আৰু জলপান নি দিলোঁ।

তেও পৰম আগ্ৰহেৰে চাহ জলপানখিনি খালে। খাই উঠি গাৰুতে হেলান দি বহিল। কিন্তু বহাৰ লগে লগে হাত দুখন মুঠিযাই ধৰি তেও কেঁকাবলৈ ধৰিলে।

'মই মৰি যাম। মই নাবাচোঁ। মৰাই ভাল। মই মৰিলেনো কাৰ কি ক্ষতি হ'ব। মোৰ খবৰেকেনো লয় কোনে। সেই সোপা মই নোখোৱাই ভাল আছিল। এইবুলি তেও সকলোৱে শুনাকৈ আক্ষেপ কৰি চিঞৰিবলৈ ধৰিলে। অলপ পিচতে কিন্তু তেওঁ ভোৰভোৰাই কোৱা এই কেইটা কথা মোৰ কাণত পৰিল 'নহ'ব মই নমৰোঁ। মই মৰিলে তেওঁ ভালহে পাব। তেও মোক অকণো ভাল নাপায়। মই নোহোৱা হ'লে মোৰ অভাব তেও অনুভবকে নকৰিব।

বাহ্যতঃ শান্তভাব এটা দেখুৱাই মই সুধিলোঁ 'আইদেউ আপুনি কিবা বিচাৰিছিল নে কি? তেওঁৰ বিকৃত মুখভংগী আৰু দুৰ্ব্যৱহাৰ সত্বেও মই তেওৰ ওচৰ চাপিছিলোঁ।

তেওৰ চুলিকোচা শুকাই খীণাই যোৱা মুখখনৰ ওপৰত পৰি আছিল। মোৰ কথা শুনি চুলিকোচা মুখৰপৰা আঁতৰাই তেও সুধিলে 'সেই হতভগীয়াজনে কি কৰি আছে? টোপনিত পৰি বেহুঁচ হৈ আছে, নে মৰিলে ?

'আপুনি মি. লিণ্টনৰ কথা কৈছে? তেওৰ এটাও হোৱা নাই। মই ভবাত তেও ভালেই আছে। মাত্ৰ তেও পঢ়াশুনাত অত্যধিক নিমগ্ন হৈ আছে। লগ ভাগ বুলিবলৈ আন কোনো নাই নহয় সেইবাবে তেও অহৰ্নিশে কিতাপৰ মাজতে ডুবি আছে।

মই এইদৰে কোৱাটো উচিত নাছিল। তেওৰ প্ৰকৃত অৱস্থাটো জনাহেঁতেন মই নকলোহেঁতেনো। পিচে মই ভাবি লৈছিলোঁ যে তেওঁ নিজৰ অৱস্থা যিমান কাহিল বুলি দেখুৱাইছিল তিমান কাহিল প্ৰকৃততে নাছিল। তেও ভাওহে ধৰিছিল বুলি মই ধৰি লৈছিলোঁ। এইটো ধাৰণাৰ পৰা মই নিজকে মুক্ত কৰিব পৰা নাছিলোঁ।

মোৰ কথা শুনা মাত্ৰকে কেথেৰিণে হতভম্ব হোৱাদি হৈ ক'লে 'কিতাপৰ মাজত সোমাই আছে? ইপিনে মই মৃত্যুৰ দুৱাৰডলিত। হায় বিধাতা। মোৰ কি হৈছে তেও জানেনে? মোৰ কিমান পৰিবৰ্ত্তন হৈ গ'ল তেও খবৰ ৰাখিছেনে? বিপৰীতফালৰ বেৰত ওলোমাই থোৱা আয়না এখনত নিজৰ মুখখন চাই চাই তেও প্ৰায় বিননি জুৰিলে। এইখন কেথেৰিণ লিণ্টনৰ মুখেই নে? মই ধেমালিতে এইবোৰ কৰা বুলি ভাবিছে হ'বলা। নাটক কৰিছোঁ বুলি ধৰি লৈছে নে কি? মই যে ধেমালি কৰা নাই, মোৰ অৱস্থাটো যে গুৰুতৰ এই কথাটো তেওক কৈ থৈ আহিবগৈ নোৱাৰনে? নেলী এটা কথা কও— যদি তেতিয়ালৈ মই জীয়াই ৰওঁ মই তেওৰ প্ৰতিক্ৰিয়া জানিব পাৰিলেই এই দুটাৰ এটা কৰিম— হয় লঘোণ দি দি মৰিম— তেওৰ যদি অন্তৰ বোলা বস্তু এটা নাথাকে তেতিয়া সেইটো কোনো শাস্তিযেই নহ'ব তেওৰ বাবে— নহয় গা ভাল পালেই দেশান্তৰী হৈ গুচি যাম। তই বাৰু তেওঁৰ সম্পৰ্কে এতিয়া মোক সঁচা কথা কৈছনে? ভাবি চিন্তি চাই কবি। মোৰ জীৱন সম্পৰ্কে তেও সঁচাকৈয়ে ইমান নিস্পৃহ নে?

'কিনো কয় আইদেউ আপোনাৰ এই মস্তিস্ক বিকাৰ হোৱাৰ কথাৰ তেওঁ ভূকে নাপায়। এটা কথা পিচে ঠিক ° আপুনি লঘোণ দি দি মৰিব পাৰিব বুলি তেওঁ অকণো আশংকা নকৰে। কেথেৰিণৰ কথাৰ উত্তৰত মই কলোঁ।

'নকৰে আশংকা? তই ভাবিছ নে কি মই সেইদৰে মৰিব নোৱাৰিম? মই যে সেইদৰে মৰিব পৰা জনীহে সেই কথা তই তেওক গৈ ক'ব নোৱাৰ নে? তেওক পতিয়ন নিয়াবলৈ তোৰ নিজৰ মনেৰে ভাবি যি পাৰ ক গৈ। মই যে লঘোণ দি মৰিব পাৰিম সেই কথা তই ন দি কগৈ।

এটা কথা পিচে আপুনি পাহৰি গৈছে নহয় আইদেউ। আজি সন্ধিয়া আপুনি বেচ তৃপ্তিৰে কিছু খোৱা লোৱা কৰিলে নহয়। ইয়াৰ শুভফল কালিলৈ আপোনাৰ মুখত যে ফুটি উঠিব।

'মই মৰা বুলি শুনিলে তেওঁ চকু মুদিব বুলি সঠিককৈ জানিব পৰাহেঁতেন মই তৎক্ষণাত আপোনঘাতী হলোঁহেঁতেন। এটা এটাকৈ এই তিনিটা কি যে ভয়ংকৰ নিশা পাৰ নহৈছে। মোৰ চকুৱে চকুৱে লগা নাই। কিযে যন্ত্ৰণাত মই নকটাইছোঁ এই তিনি ৰাতি! মোৰ গাত কিবা এঞ্জনা লম্ভিছে নেলী। মোৰ ভাব হৈছে তই মোক ভাল নাপাৱ। কি আশ্চৰ্য্যৰ ব্যাপাৰ! মোৰ ধাৰণা আছিল যে জগতৰ আটাইবোৰ মানুহেই পৰস্পৰৰ প্ৰতি হিংসা খিযাল দেখুৱালেও মোক ভাল নোপোৱাকৈ কোনো থাকিব নোৱাৰিব। আৰু এতিযা চা মাত্ৰ কেই ঘণ্টামানৰ ভিতৰতে আটাইবোৰ মানুহ মোৰ শত্ৰু হৈছে। এই বিষয়ে মোৰ সন্দেহ নাই। এই নিৰ্বিকাৰ মানুহবিলাকৰ সন্মুখত মৰণ আঁকোৱালি লোৱাটো কি যে এক হতাশজনক ব্যাপাৰ! ইজাবেলাই ইমান ভয় খাইছে যে তাই মোৰ কোঠালৈ আহিবলৈকে সাহস নকৰা হ'ল। কেথেৰিণৰ মৃত্যুৰ মুহূৰ্ত্তটো চাব লগা হোৱাটো তাইৰ বাবে কি যে বেদনাদায়ক নহ ব! এডগাৰ লিণ্টনে বোধহয গম্ভীৰ ভাবে থিয দি থাকি সমস্ত দৃশ্যটোৰ দৰ্শক হৈ থাকিব। অলপ পিচত গ্ৰেঞ্জৰ ঘৰলৈ শান্তি ঘুৰাই অনাৰ বাবে ভগৱানক ধন্যবাদ দি প্ৰাৰ্থনা কৰিব আৰু প্ৰাৰ্থনা সমাপ্ত কৰি আকৌ কিতাপৰ মাজত সোমাবলৈ ঘূৰি যাব। এটা জীযা মানুহ হিচাপে তেওৰ কোনো ভাব অনুভূতি নাই নে কি কচোন। মই মৰিবলৈ ওলাইছোঁ আৰু তেও কিতাপৰ মাজত ডুব গৈ আছে। ইযাৰ মানে কি?

মি লিণ্টনৰ দাৰ্শনিক নিৰ্লিপ্ততাৰ যি ভাবটো কেথেৰিণৰ মূৰত মই সুমাই দিছিলোঁ সেইটো তেও সহ্য কৰিব পৰা নাছিল। ইফালে সিফালে বিচনাত বাগৰি মূৰ খুন্দিযাই তেও ইমান অস্থিৰ হৈ দেখুৱালে যেন তেও পাগলীহে হ'ব। দাঁতেৰে কামুৰি গাৰুটো তেওঁ চিৰাচিৰ কৰি ফালি পেলালে। হঠাতে তেও জাপ মাৰি থিয় হ'ল— গাল মুখলৈ চাব নোৱাৰি যেন জুইহে জ্বলিছে আৰু মোক খিৰিকিখন খুলি দিবলৈ ক'লে। তেতিয়া জাৰকালিৰ মাজভাগ উত্তৰ-পূব পিনৰ পৰা হোহোৱাই বতাহ বলি আছিল গতিকে মই খিৰিকি খুলিবলৈ আপত্তি কৰিলোঁ।

কেথেৰিণৰ মুখৰ ৰং ইমান সলনি হ'বলৈ ললে —এই ৰঙাপৰে এই শেতাপৰে যে মোৰ দেখি ভয় লাগিল। তেওৰ মনৰ স্থিৰতাও সলনি হ বলৈ ধৰিলে— এই উগ্ৰ এই সৌম্য অৱস্থা দেখি তেওৰ পূৰ্বৰ বেমাৰলৈ মোৰ মনত পৰিল। কোনো কথাতেই তেওঁক বিৰোধিতা কৰি তেওৰ খং নোতোলাবলৈ ডাক্তৰে তাহানিতে সকলোকে সাৱধান কৰি দিছিল।

এক মিনিট আগলৈকে তেওঁ আছিল অতি উগ্ৰ। কিন্তু এই মুহূৰ্ত্তত তেওঁ বেচ শান্ত। এটা বাহুত ভেজা দি তেও বিচনাত পৰি আছে। তেওৰ কথামতে খিৰিকিখন খুলি দিবলৈ যে মই সন্মত নহলোঁ তালৈ তেওঁৰ ভ্ৰূক্ষেপেই নাই। অলপ আগতে ফালিচিৰি পেলোৱা গাৰুটোৰ পৰা পাখিবোৰ এটা এটাকৈ উলিয়াই বিচনাত বিধে বিধে সজাইছে। একান্তই লৰা ধেমালি। তেওৰ মন উগ্ৰভাবনাৰ পৰা আঁতৰি গৈ লঘু চিন্তাত নিমগ্ন হ'ল।

'সেইটো হ'ল ডৱিকৰ পাখি তেওঁ অনুচ্ছ সুৰত আপোন মনে কৈ গ'ল এইটো আক বনৰীয়া হাঁহৰ। এইটো পাৰৰ পাখি। আজিকালি দেখিছোঁ পাৰৰ পাখিও গাৰুত সুমাই দিয়ে। ভালেটিহে মই নমৰিলোঁ। এইবাৰ শোওতে মই ইয়াক আঁতৰাই পেলাম। এইটো হ'ল বনৰীযা কুকুৰাৰ পাখি আৰু এইটো টিয়াঁ চৰাইৰ পাখি। বৰ ধেমেলীয়া এই টিয়াঁ পক্ষীবোৰ। মানুহৰ মূৰৰ ওপৰত মণ্ডলাকাৰে ঘূৰে। এই চৰাইৰ পাখি মই আন হাজাৰটা চৰাইৰ পাখিৰ মাজতো চিনি পাম। যিটো টিয়াঁ চৰাইৰ পাখি এইটো— সেইটো টিঁয়া চৰাযে তাৰ বাহলৈ উৰা মাৰি গৈছিল কিন্তু বাটতে ধুমুহা বৰষুণে কোবালে। এই পাখিটো কাঁইটীয়া বননিৰ পৰা বুটলি লোৱা হৈছিল। চৰাইটো গুলীয়াই মৰা হোৱা নাছিল। এই চৰাইটোৰ বাঁহটো জাৰকালি আমি দেখিছিলোঁ— বহুতো খোলাৰে ভৰ্ত্তি হৈ আছিল। হিথক্লিফে এই বাহটোৰ ওপৰতে চিটিকা পাতিছিল। ডাঙৰ চৰাইবোৰ সিয়ান ওচৰেই নাচাপে। টিয়াঁ চৰাই গুলীযাই নামাৰিবলৈ মই তাব প্ৰতিজ্ঞা কৰাইছিলোঁ। তেতিযাৰ পৰা সি মৰাও নাই। এইবোৰ' আৰু বহুত পাখি। এই নেলী কচোন সি মোৰ টিয়াঁবোৰ গুলীযাই মাৰিছিল নে কি? টিয়াঁ চৰাই ৰঙাও থাকেনে কি অ? চাওঁ ৰ।

তেওৰ কথাৰ মাজতে মই কলোঁ এইবোৰ লৰালি তামাচা থোঁৱা। আৰু কৈয়ে তেওৰ পৰা গাৰুটো টানি আনিলোঁ। আনোতে ফটা ফালটো মই মজিয়াৰ গাঁদীলৈ মূৰ কৰি ধৰিছিলোঁ কাৰণ তেও পাখিবোৰ সোপাসোপে উলিযাবলৈ ধৰিছিল। মই তেওক কলোঁ নিতাল মাৰি চকুমুদি দীঘল দি পৰি থাকা। তোমাৰ মনৰ থিৰ নোহোৱা হৈছে। পাখিবোৰ সিচঁৰতি কৰি কি কাণ্ড যে নকৰিলা। গোটেইখন খেৰেচ কৰি পেলাইছাঁ। পাখিবোৰ বৰফৰ কণিকা উৰাদি উৰিছে।

মই ইফালে সিফালে লৰা ধপৰা কৰি পাখিবোৰ বুটলিবলৈ ধৰিলোঁ।

স্বপ্নাবিষ্টৰ দৰে তেও কৈ গ'ল বুজিছ নেলী তোক মোৰ এই মুহূৰ্ত্ত এজনী বুঢী মানুহৰ ৰূপত দেখা যেন লাগিছে। তোৰ চুলিবোৰ যেন পকা কান্ধলৈ ওলমি পৰা। এই বিচনাখন যেন পেনিষ্টন পাহাৰৰ তলৰ গুহাটো তই যেন আমাৰ চেঁউৰী গৰুবোৰলৈ দলিয়াই জখম কৰিবলৈ ভূতৰ দলি গোটাই ফুৰিছ। মোক ওচৰত থকা দেখি ভাও জুৰিছ যে সেইবোৰ দলিচপৰা নহয় উণৰ মুঠিহে। আজিৰ পৰা আঠৈকুৰি বছৰৰ পিচত তোক দেখিবলৈ ঠিক এনেকুৱাই হ ব। এতিযা অৱশ্যে তই তেনে নহয় বুলি মই জানো। তই ভুল কৰিছ নেলী মই আবোল তাবোল গোৱা নাই। মোৰ মনটো ভ্ৰম হোৱা নাই, ঠিকেই আছে। নহলে মই তোক সেই ডাইনীজনী বুলিযেই ভাবিলোহেঁতেন আৰু ভাবি ললোহেঁতেন যে মই পেনিষ্টন পাহাৰৰ তলৰ গুহাৰ মাজত আছোঁ। কিন্তু চা মই ভালকৈ জানো যে এতিযা নিশা আৰু মেজৰ ওপৰত দুডাল মমবাতি আছে। সেই দুডালৰ পোহৰত ক লা বৰ পেৰাটো তিৰবিৰাই আছে।

'ক'লা বৰ পেৰা? ক ত দেখিলা? তুমি কথাবোৰ টোপনিতে কোৱা যেন শুনাইছে।

'বেৰখনৰ গাতে লাগি যে আছে, সেইটো বৰ পেৰা নহয় কি? সদায তাতেই আছে। আজি কেনেবাটো দেখাইছে। পেৰাটোৰ গাত সেইখন মুখ নহয় নে? কাৰ মুখ?

'মই কৈছোঁ নহয এইটো কোঠাত কোনো বৰ পেৰা নাই বুলি। নাছিলো কোনো দিনে। এই বুলি কৈ মই তেওঁৰ মুখখন চাই থাকিব পৰাকৈ পৰ্দাখন কোচাই ধৰিলোঁ।

'সৌ মুখখন তই সঁচাকৈযে দেখা নাইনে? আৰ্চীখনলৈ একান্তমনে চাই চাই তেও মোক সুধিলে।

মই তেওক কি উত্তৰ দিছিলোঁ মনত নাই, কিন্তু সেইখন যে তেওৰ নিজৰ মুখৰে প্ৰতিফলন সেই কথা তেওক মই বুজাব নোৱাৰিলোঁ। সেইবাবে মই উঠি গৈ আৰ্চীখন এখন চাদৰেৰে ঢাকি দিলোঁ।

উদ্বিগ্নভাবে তেও ক'লে 'সেই মুখখন এতিযাও তাতে আছে। সেযা লৰচৰ কৰিছে। কাৰ মুখনো সেইখন? তই আঁতৰি গলে যাৱে সেইখন মুখ তেওঁ আৰ্চীৰ পিচৰ পৰা ওলাই নাহিলেই ৰক্ষা। নেলী তই ঠিক জানিবি এই কোঠাটোত ভূত লম্ভিছে। মোৰ অকলে থাকিবলৈ ভয লাগিছে।

কেথেৰিণৰ হাতখন মোৰ মুঠিত সুমাই লৈ মই তেওক শান্ত হ'বলৈ কলোঁ কাৰণ তেও কেইবাবাৰো ভযত চিকাৰ মাৰি উঠিছিল আৰু আৰ্চীখনৰ ফালে একেথৰে চাই আছিল। মই তেওক সান্ত্বনা দি কলোঁ 'আইদেউ আৰ্চীখনৰ পিচত কোনো নাই। আপুনি নিজৰ ছাঁটোহে তাত দেখিছে।

'মোৰ নিজৰ ছাঁ? তেও সেহাই সেহাই প্ৰশ্ন কৰিলে 'আৰু এইমাত্ৰ ঘড়ীত বাৰ বজাৰ কোব পৰিল। কথাটো তেন্তে সঁচা। ই তেন্তে প্ৰকৃততে মাৰাত্মক।

এই বুলি কৈয়ে তেওঁ কাপোৰবোৰ খামুচি ধৰি চকুৰ ওপৰলৈ তুলি ললে। মই তেওৰ গিৰিযেকক মাতি আনিবলৈ বুলি মনে মনে দুৱাৰমুখলৈ যাব খুজিছিলোঁ কিন্তু তেনেতে এক ভয়ংকৰ চিৎকাৰ শুনি মই উভতিলোঁ। চাদৰখন আযনাখনৰ পৰা পিচলি পৰিছিল।

মই টান মাতেৰে সুধিলোঁ হৈছে কি? কিহৰ বাবে এই চিৎকাৰ? এতিয়া কোৱাচোন ভয়াতুৰ প্ৰকৃততে কোন? সেইখন আৰ্চী আইদেউ। তাতে আপুনি নিজকে দেখিছে। ওচৰতে মযো থিয় দি ওলোৱা নাই জানো?

কঁপি কঁপি উদ্ভ্ৰান্ত হৈ, তেওঁ মোক সাবটি ধৰিলে। ভযৰ ভাবটো লাহে লাহে মুখৰ পৰা গ'ল। তাৰ ঠাইত লাজৰ ৰঙা ৰহণ এটা জিলিকিলে।

'ইস ৰাম! মই ভাবিছিলোঁ মই ঘৰত আছিলোঁ হুমুনিযাহ চাৰি তেওঁ ক'লে। 'মই 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ৰ নিজৰ কোঠাত শুই থকা বুলি ভাবিছিলোঁ। দুৰ্বল হৈ থকা বাবে মোৰ চিন্তাৰো কিবা খেলিমেলিবোৰ হৈছে। মই ক ব নোৱৰাকৈযে চিৎকাৰ কৰিছিলোঁ। তই মোক একো ক'ব নালাগে মাত্ৰ মোৰ লগত থাক। শুবলৈ মোৰ ভয় লাগে— যিবোৰহে সপোন দেখোঁ মই অতিশয় শংকিত হৈ পৰোঁ।

'আইদেউ ভালদৰে এঘুমটি আহিলে আপোনাৰ ভাল লাগিব মই কলোঁ। 'আশাকৰো এইবাৰ আপোনাৰ এটা ভাল শিক্ষা হৈছে। ভৱিষ্যতে লঘোণ দিয়াৰ কথা নাভাবিব আৰু।

'হায়! হায়! মই যদি পুৰণা ঘৰৰ নিজৰ বিচনাখনত পৰি থাকিবলৈ পালোহেঁতেন! এখন হাতেৰে আনখন মোহাৰি মোহাৰি পৰম তিক্ততাৰে তেওঁ ক'লে। 'খিৰিকিৰ দাঁতিত পাইন গছবোৰে ঘৰৰ ছাল কোবাই থকা শব্দ শুনা গৈছে। এবাৰ যদি সেই বতাহৰ ঘ্ৰাণ লবলৈ মই পালোহেঁতেন— মুক্ত প্ৰান্তৰৰ ওপৰেদি বৈ অহা সেই বতাহৰ সুঘ্ৰাণ। এবাৰ মাথোন মোক সেই ঘ্ৰাণ লবলৈ দে নেলী।

তেওঁক শান্ত কৰিবলৈ মই খিৰিকিখন এক মুহূৰ্ত্তৰ বাবে খুলি ধৰিলোঁ। এছাটি শীতল বতাহ সোমাই আহিল। পিচ পলকতে মই খিৰিকিখন বন্ধ কৰি দি নিজৰ থিয় দি থকা ঠাইলৈ ঘূৰি আহিলোঁ।

জঠৰ হোৱা দি তেওঁ তেতিয়াও বিচনাতে দীঘল দি পৰি ৰ'ল। তেওঁৰ দুগাল চকুলোৰে ধুৱাই পেলাইছিল। গাৰ দুৰ্বলতাই তেওঁৰ মনটোও একেবাৰে দুৰ্বল কৰি পেলাইছিল। আমাৰ টিঙ্গিৰিতুলা হেন কেথেৰিণক এতিয়া উচুপি থকা কেঁচুৱা এটিতকৈ বেলেগ যেন নালাগিছিল।

এসময়ত তেওঁ হঠাতে মূৰ পোনাই থিয় হৈ মোক সুধিলে 'মই ইয়াত সোমাই থকা কিমান দিন হ'ল বাৰু নেলী?

'সোমবাৰে গধূলিৰে পৰা সোমাই আছা আৰু এতিয়া হ'ল বৃহস্পতিবাৰৰ নিশা। কবলৈ গলে শুকুৰবাৰৰ পুৱা।

একেটা সপ্তাহৰ ভিতৰতে? ইমান কম সময় হে নে?

'মাত্ৰ চেঁচা পানী আৰু বদ মেজাজৰ ওপৰতে বৰ্ত্তি থকালৈ চাহ নচেই চুটি সময়ো বুলি কোৱা নাযায়। মই উত্তৰত কলোঁ।

এস্ মোৰ আক অন্তহীন সময় যেনহে লাগিছে। যেন দিন যায় ৰাতি নুপুৱায়। তই কোৱাতকৈ সময় বেচি হ ব— মোৰ কেইটামান কথা মনত পৰে নহয়। প্ৰথমতে বহা কোঠাত আছিলোঁ। তাতেই সিহঁত দুটাৰ কাজিয়াৰ সূত্ৰপাত হোৱা নাছিল জানো? এডগাৰে বৰ নিৰ্ম্মম ভাবে হিথ্‌ক্লিফৰ খং তোলাইছিল আৰু মই বলিযাৰ দৰে হৈ এইটো কোঠালৈকে লৰি আহি সোমাই থাকিছিলোঁ— দুৱাৰখন ভিতৰ ফালৰ পৰা বন্ধ কৰি দিযাৰ লগে লগেই মই চৌদিশে আন্ধাৰ দেখিবলৈ ধৰিলোঁ আৰু মজিযাতে মূৰ ঘূৰাই পৰি গলোঁ। মোক প্ৰৰোচিত কৰি থাকিলে মই যে মূৰ ঘূৰাই পৰি যাম বা পাগলী হৈ যাম— সেইবোৰ কথা মই এডগাৰক সঁকিয়াই দিব পৰা নাছিলোঁ। মোৰ মুখত তেনে কথা তেতিয়া ওলোৱাও নাছিল মূৰটোতো সিমান বুধি খেলোৱা নাছিল। তেৱোঁ কিজানি মোৰ যন্ত্ৰণা উপলব্ধি কৰিব পৰা নাছিল। মই মাত্ৰ ইয়াকে সেই সময়ত ভাবিব পৰাত আছিলোঁ যে মই তেওঁৰ মাতবাৰ নুশুনা দূৰত্বলৈ আঁতৰি যাব পাৰিলে ৰক্ষা পৰোঁ। চকুমেলি চাব পৰা আৰু কাণপাতি শুনিব পৰা হোৱাৰ লোখেৰে সুস্থ

যেতিয়া হলোঁ তেতিয়ালৈ ৰাতি পুৱাইছিল। কিছুমান চিন্তাই মোৰ মনত একেবাৰে খলি পুতি ললে। লগ নেৰা হ'ল। মই ভাবি ললোঁ যে মই ঠিক পগলা হৈ গৈছোঁ। তোক কওঁ ৰ কিবোৰ ভাব চিন্তা মোৰ মূৰত খেলাইছিল। মেজৰ খুৰা এটাত মূৰটো লগাই মজিযাত মই পৰি আছোঁ। চকুৰে জলক তবক দেখিছোঁ— খিৰিকিখনৰ চৌকাঠ কেইডালকে ভালকৈ মনিব পৰা নাই। সেই অৱস্থাত মোৰ ভাব হ'ল মই যেন আমাৰ পুৰণি ঘৰৰ কোঠা এটাত বনচোম কাঠৰ পুৰণি তক্তাপোচখনত শুই আছোঁ। কিবা এক গভীৰ বেদনাত মোৰ বুকুখন বিষাই গৈছিল— সাৰ পাই কিন্তু মোৰ মনত নাই কি আছিল সেই বেদনা। বেজাৰটোনো কিহৰ বাবে হৈছিল তাকে বহুত পৰ গুণাগথাঁ কৰি ৰলোঁ। ভবা চিন্তা কৰি থাকি থাকি মই বিতত হলোঁ। হঠাতে মোৰ ভাব হ'ল যে মোৰ জীৱনৰ বিগত সাতোটা বছৰ একেবাৰে অৰ্থহীন ভাবে পাৰ হ'ল। শূন্যতাৰে ভৰা। আচৰিত কথা। দিঠকত তেনে ভাবক প্ৰশ্ৰয় দিয়াৰ কথা মই মনত পেলাব নোৱাৰিলোঁ। মোৰ লৰালি কালৰ কথা। পিতা ঢুকুৱাৰ সৰহ দিন হোৱা নাই। তেও ঢুকুৱাৰ পিচত হিণ্ডলেই ফটোৱা জাৰী কৰিলে যে হিথ্ক্লিফ আৰু মই মিলামিছা কৰিব নালাগে তেতিয়াৰ পৰাই মোৰ দুখ যন্ত্ৰণাৰ আৰম্ভ হ'ল। প্ৰথমবাৰৰ বাবে জীৱনত মই অকলশৰীয়া হলোঁ। ৰাতিৰ ৰাতিটো মই হতাশাত কান্দিছোঁ— তাৰ পিচত এবাৰ মই সপোনতে খিৰিকিখন খুলিবলৈ বুলি হাত মেলোঁতে হাতখনে মেজত খুন্দা খালে। মই হাতখন কাৰ্পেটলৈ নমাই আনিলোঁ আৰু তেতিয়াই মই সাৰ পালোঁ। মোৰ বেদনাবোৰে হতাশাৰ ৰূপ ললে। নিজকে ইমান দুৰ্দশাগ্ৰস্ত বুলি কিয় ভাবিছিলোঁ মই ক ব নোৱাৰোঁ বোধহয় সাময়িকভাবে মোৰ মনৰ স্থিৰতা তেতিয়া হেৰাই গৈছিল। তেনেদৰে ভাবিব লগা হোৱাৰ কাৰণতো একো নাছিল। কিন্তু এটা কথা ভাবি চা চোন বাৰ বছৰ বয়সতে মোক 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ৰ পৰা আঁতৰাই আনিলে মোৰ পূৰ্বৰ সকলো সম্পৰ্কৰ ছেদ পৰিল বিশেষকৈ হিথ্ক্লিফৰ লগত। অথচ সেই হিথ্ক্লিফ আছিল তেতিয়া মোৰ বাবে দেহলাও যেন মোৰ সৰ্ব্বস্ব। যেন একেটা খোচতে মই লিণ্টন পত্নী হৈ পৰিলোঁ এই থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ অধিকাৰিণী হ'লোঁ এজন অচিনাকি লোকৰ পত্নী হলোঁ। মোৰ পূৰ্ব্বৰ সংসাৰৰ পৰা মোৰ সমস্ত সম্পৰ্কৰ পৰা মই নিৰ্বাসিত হলোঁ যেন এক সমাজ বহিৰ্ভূত ব্যক্তি। কল্পনা কৰি চাচোন দুৰ্গতিৰ কি গভীৰ পিটনিত পৰি মই ককবকাই আছোঁ। তই যিমানেই নহয় বুলি নকব লাগে তযেতো মোৰ অৱস্থা নাজল নাথল কৰাৰ গুৰি ধৰিছিলি। মোক শান্তিৰে থাকিবলৈ দিবলৈ তই এডগাৰক ক'ব লাগিছিল— কোৱাটো তোৰ উচিত আছিল। উস্ উস্, মই জ্বলি পুৰি মৰিছোঁ। মই বাহিৰলৈ ওলাই যাব পৰাহেঁতেন। মই যদি আকৌ ছোৱালীৰ বয়স পালোহেঁতেন। মুকলি মনেৰে যথেচ্ছা প্ৰায বন্যপ্ৰাণীৰ দৰে বাধাহীন ভাবে ঘুৰি ফুৰিলোঁহেঁতেন। দুখ-কষ্ট হাঁহি হাঁহি সহ্য কৰিলোঁহেঁতেন দুখ শোকৰ হেঁচাত উন্মাদ প্ৰায় নহলোঁহেঁতেন। মই ইমান সলনি হৈ গলোঁ কিয়? কাৰোবাৰ মুখৰ দুই চাৰিটা কথা শুনিলেই মোৰ গাৰ তেজ টগবগ কৰি উথলি উঠে কিয়? মই ভালদৰে জানো কী এবাৰ বিস্তীৰ্ণ প্ৰান্তৰত মুকলি মনেৰে লৰি ঢাপৰি ফুৰাৰ জীৱনটো পালে মই পুনৰ

আগৰ মানুহজনী হৈ যাম। খিৰিকিখন আকৌ বহলাই মেলি দে মেলি ৰাখ। খৰধৰ কৰ তই দেখো বহাতে ৰলি নুঠ কিয়?

'তুমি জাৰত কঁপি কঁপি মৰাটো মই নিবিচাৰোঁ সেই বাবেই উঠা নাই। মই উত্তৰ দিলোঁ।

প্ৰত্যুত্তৰত তেওঁ মোক বিষণ্ণ ভাবে ক'লে 'তাৰ মানে তই ক'ব খুজিছ যে মোক জীয়াই থকাৰ সুযোগ এটা তই নিদিয়। ঠিক আছে। মই নিজে ইমান অথৰ্ব্ব হোৱা নাই নহয়। মই নিজেই খুলিম।

মই বাধা দিব পৰাৰ আগতেই তেও বিচনাখনৰ পৰা কাতি হৈ উঠি কোঠাটোৰ মজিয়া পাৰ হৈ কোঁ বোঁ ি স গৈ খিৰিকিৰ গুৰি পালেগৈ। খোজ তেওৰ অস্থিৰ ঢলং পলং। খিৰিকিখন খুলি দি তেও বাহিৰলৈ মূৰ উলিযাই চালে। বৰফ চেচাঁ বতাহে তেওঁক যে শাণে কটা দিছে, তালৈ তেওৰ হুচেই নাই। মই তেওক কাবৌ বোকালি কৰি পুনৰ বিচনাত উঠালোঁ। তেওৰ যে ভ্ৰম হৈছে সেই কথা বুজিবলৈ মোৰ বাকী নাথাকিল। তেও প্ৰলাপ বকিবলৈ ল'লে। পিচে সেই অৱস্থাত তেওৰ শৰীৰৰ শক্তি মোৰ গাৰ শক্তিতকৈ যে বহুত বেচি আছিল সেই কথা বুজিবলৈকো মোৰ টান নহ'ল।

আকাশত তেতিয়া জোন নাছিল। বাহিৰৰ সমস্ত জগতখন আন্ধাৰে আবৰি আছিল। ওচৰৰে বা নিলগৰে কাৰো কোনো এটা ঘৰৰ পৰাই পোহৰৰ ৰেঙনি এটাও চকুত পৰা নাছিল। চাকি চুকাবোৰ বহুত আগতেই গৃহস্থই নুমাইছিল। ৱাদাৰিং হাইটচ'ৰ চাকি চুকাৰ পোহৰতো ইযাত কেতিযাও চকুত নপৰেই। তথাপিতো বেথেৰিণে জোৰ দি কবলৈ ললে যে সেই ঠাইৰ পোহৰ তেওৰ চকুত পৰিছে।

তেও পৰম উৎসাহেৰে মোলৈ চাই ক'লে চা সেইটো মোৰ কোঠা। তাতে মমডাল জ্বলি আছে। ওচৰৰ গছ গছনিবোৰ বতাহত কেনেকৈ হালিছে জালিছে। আৰু এডাল মমবাতি জ্বলি আছে। সেইডাল জোজেফৰ খুপৰীটোত জোজেফ বহুত ৰাতিলৈকে নোশোৱে। নহয় জানো? তইতো জান তাৰ অভ্যাসৰ কথা। সি মই ঘূৰি যোৱালৈকে বাট চাই আছে। মই ঘৰলৈ ঘূৰি গলে সি গেটত তলা লগাব। সি আৰু কিছু সময ৰ ব দেই। তালৈ যোৱাটো জানো কম কথা। দুৰ্গম যাত্ৰা। উৎসাহেই নহয যাবলৈ। তাতে আৰু আমি গিমাৰটন পাৰ্ক পাৰ হৈ যাব লাগিব নহয। আমি দুযো এবেলগে এই ঠাইৰ ভূত-প্ৰেতবোৰৰ সন্মুখীন হৈছোঁ। মনত পৰেনে বাৰু? আমি যে ইটোৱে সিটোক কোনে পাৰে কবৰবোৰৰ মাজত অকলে থিয় হৈ অশৰীৰী আত্মাবোৰৰ লগত মুখামুখি হোৱাৰ প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিলোঁ। কিন্তু হিথক্লিফ তই পাৰ যদি এতিযা যা চোন চাও। তই যাও বুলিলে মই তোৰ লগ হ'ম। মই তাত অকলে পৰি থাকিবলৈ নাযাও। ৰাইজে মোক বাৰফুট দত কবৰ দিলেও আৰু গোটেই গীৰ্জা ঘৰটোকে আনি তাৰ ওপৰত জাপি দিলেও তযো মোৰ লগত নথকালৈকে মোৰ শান্তি নহয়। মই শান্তি নাপাওৱেই। মই ঠিককৈ জানো।

এইবোৰ আবৰি বিবৰি গাই তেওঁ খন্তেক পৰ নিমাতে ৰ'ল। অলপ পিচত এটা

অদ্ভুত হাঁহি মাৰি আকৌ আৰম্ভ কৰিলেঃ 'সি কথাটো ভাবি চাইছে সি মোক তাৰ ওচৰলৈ যোৱাটো বিচাৰিছে। কোন বাটেনো যোৱা যাব। সেই কার্কইয়ার্ডৰ মাজেদি নহ'ব তই বৰ লেহেম অ । কথা নকবি তই সদায় মোতকৈ পিচ পৰ।

তেওঁৰ বলিযালি বলকনি মুখপাতি ধৰিবলৈ যোৱাটো বৃথা বুলি জানি মই তেওঁৰ কথা মনে মনে শুনি আছিলোঁ। তেওঁক এৰি নিদিয়াকৈ কেনেকৈ তেওঁৰ গাত কিবা এখন কাপোৰ মেৰাই দিব পাৰি সেইটোৱে হ'ল মোৰ ডাঙৰ চিন্তা। কাৰণ খিৰিকিখন দুফালকৈ মেলি থোৱা আছে সেইটো অৱস্থাত তেওক এৰি দিবলৈ মোৰ সাহ নাই' ঠিক তেনেতে দুৱাৰখনৰ হাতল ঘূৰোৱাৰ শব্দ মোৰ কাণত পৰিল। মই উচপ খাই উঠি ঘূৰি চাই দেখোঁ যে মিঃ লিণ্টন কোঠালৈ সোমাই আহিছে। তেও সেইমাত্ৰ পঢ়া কোঠাৰ পৰা ওলাই আহিছিল। বাৰান্দাই দি পাৰ হৈ যাওতে দুপৰ নিশা আমাৰ দুজনীৰ কথা বতৰা শুনি কৌতুহলী হৈযেই সোমাই আহিল।

কোঠাটোৰ সেই বিৰূপ পৰিৱেশটো চকুত পৰিলতে তেওৰ মুখৰ পৰা এক আতংকৰ শব্দ প্ৰায ওলাইছিলেই মই অতি তৎপৰতাৰে সংকেত দি তাক বন্ধ কৰি মোৰ আশ্চৰ্য্যৰ ভাব প্ৰকাশ কৰি মাত লগালোঁ মহাশয আপুনিহে।

লগে লগে মই কলোঁ 'আইদেউৰ বৰ অসুখ। মোৰ বৰ হাৰাশাস্তি হৈছে। তেওক মই চম্ভালিবই পৰা নাই। আহকচোন আপুনি পাৰে যদি তেওক বিচনালৈ যাবলৈ মান্তি কৰাওক। আপোনাৰ খং-ৰাগ পাহৰি পেলাওক। তেও নিজৰ মতেহে চলিব। আনৰ মতে তেওঁক চলোৱা টান।

তেও খৰকৈ আমাৰ ওচৰ চাপি আহি সুধিলে কি হৈছে? কেথেৰিণৰ অসুখ খিৰিকিখন জপাই দে এলেন। কেথেৰিণ চাও কেথেৰিণ তোমাৰ

এই কেইটা কথা কৈ তেও বৈ গ'ল। কেথেৰিণৰ শোতোৰা পৰি যোৱা বিবর্ণ মুখ খনলৈ চাই তেওৰ মুখৰ মাত হেৰাল। ভযত বিহ্বল হৈ, তেও মাত্ৰ এবাৰ মোলৈ এবাৰ কেথেৰিণলৈ চাইছে।

মই কৈ গলোঁ 'আইদেউ ইযাতেই ওফোন্দ পাতি সোমাই আছে। একো খোৱাবো়া কৰা নাই। কাকো একো অভিযোগ কৰা নাই। আজি সন্ধিয়ালৈকে এই কোঠাত আমাক কাকো সোমাবলৈ দিয়া নাই। গতিকে তেও কেনে আছে আমি আপোনাক জ়া।বও পৰা নাছিলোঁ। তেওৰ এনে অৱস্থা হৈছে বুলি আমি নিজেই জনা নাছিলোঁ। পিচে বৰ বেচি কিবা এটা হৈছে বুলি মই ভবা নাই। কথাকেইটা বৰ ৰুক্ষভাবে কলোঁ নে কি কাৰণ মোৰ কথা শুনিয়েই লিণ্টন জাঙুৰ খাই উঠিল। তেও মুখপাতি ধৰি মোব সুধিলে এলেন ডীন তই কৈছ কি? বৰ বেচি একো নহয বুলি কৈছ? মোক এই কথা নজনোৱাৰ কৈফিয়ৎ ভালদৰে তই দিব লাগিব মনত ৰাখিবি — তেও মোক টান মাতেৰে ক'লে। এই কেইটা কথা কৈয়েই তেওঁ নিজৰ পত্নীক দুবাহুৰ মাজত সুমাই লৈ বৰ চিন্তিত ভাবে তেওঁৰ চকুলৈ চাই ৰ'ল।

প্ৰথমতে কেথেৰিণ আইদেৱে নিজৰ স্বামীক চিনি পাইছে নাপাইছে বুজিবই পৰা নগ'ল। তেওঁৰ উদাস দৃষ্টিত নিজৰ স্বামী যেন ধৰা পৰাই নাই। মস্তিস্কৰ বিকৃতিয়ে কিন্তু তেওঁক একেবাহে অন্যমনস্ক কৰি ৰখা নাছিল— দুই এটা মুহূৰ্ত্তত তেওঁ সুস্থিৰ ভাবে কথা বতৰাও পাতিব পৰা হৈছিল। বাহিৰৰ অন্ধকাৰলৈ একান্তভাবে চাই থকাৰ পৰা তেওঁ লাহে লাহে চকু ঘূৰাই আনি লিণ্টনৰ ওপৰত নিবদ্ধ কৰি খন্তেক থকাৰ পিচত কোনে তেওঁক বুকুত লৈ আছে তেও চিনি পালে। গিৰিয়েকলৈ চাই তেও খঙৰ সুৰেৰে ক'লে তুমি তেন্তে আহি ওলালা এডগাৰ লিণ্টন। কিছুমান মানুহ আছে, লাগ বুলিলে কেতিযাও পাবলৈ নাই, নিবিচাৰিলে ওচৰতে ওলায়। তুমিও তাৰে এজন। বোধহয় এতিয়া বেচ কন্দাকটা হ'ব ইযাত। মই ঠিক বুজি পাইছোঁ। পিচে কি হ'ব মোক সৌ সংকীৰ্ণ সৰু ঘৰটোৰপৰা কোনোৱেই কোনো প্ৰকাৰেই আঁতৰ কৰি ৰাখিব নোৱাৰিব। সেয়ে মোৰ জিৰণিৰ ঠাই। বসন্তৰ আগমনৰ আগেযেই মই তালৈ যামেই। তাতহে, ইযাত নহয— লিণ্টন পৰিবাৰৰ এই ঘৰত নহয়। কথাটো টং কৰিবা। তাতেইহে, মুকলি প্ৰান্তৰত। আৰু তুমি ক'ত থাকা— ইযাতে নে তাতে মোৰ লগ লোৱা নে আনৰ লগত থাকাঁ সেইটো তোমাৰ কথা।

'কেথেৰিণ তুমি কি কৰিছা? এইবোৰ কথাৰ মানে কি? লিণ্টনে অসহায হৈ সুধিলে। 'মই তোমাৰ কোনো নহও নে কি? মোৰ লগত তোমাৰ আৰু কোনো সম্পৰ্ক নাই নেকি? তুমি সেই দুৰ্বৃত্তটোক ভাল পোৱা নেকি— সেই হিথ—

'চুপ কৰা মিচেচ লিণ্টনে ক'লে এই মুহূৰ্ত্ততে চুপ কৰা আৰু এবাৰ যদি তুমি সেইটো নাম উচ্চাৰণ কৰা মই ততালিকে খেল খতম কৰিম। খিৰিকিযেদি জপিযাই দিম। তুমি এতিয়া স্পৰ্শ কৰি থকা মোৰ শৰীৰটো তুমি পাবা কিন্তু মোৰ শৰীৰটো পুনৰবাৰ তুমি স্পৰ্শ কৰাৰ আগতেই মোৰ আত্মাই সৌ শৈল শিখৰত অৱস্থান কৰিবগৈ। তোমাক মই নিবিচাৰোঁ এডগাৰ তোমাৰ প্ৰতি মোৰ কোনো আকৰ্ষণ নাই। তুমি তোমাৰ কিতাপৰ মাজলৈ ঘূৰি যোৱা মোৰ ভাবি ভাল লাগিছে যে তোমাৰ বাবে কিতাপৰ মাজতে সান্ত্বনাৰ থল এখন আছে মোৰ মাজত তোমাৰ বাবে সান্ত্বনাৰ যি স্থল আছিল সি কেতিয়াবাই নোহোৱা হৈ গৈছে।

মই মাজতে কলোঁ 'মহাশয় আইদেউৰ মনৰ স্থিৰতা নোহোৱা হৈছে। আজি গোটেই গধূলিটো তেও আবোল তাবোল বকি আছে। তেওক নিতাল মাৰি থাকিবলৈ দিয়ক তেওঁৰ আলপৈচানো ঠিকমতে ধৰা হওক— তেও ক্ৰমে সুস্থ হৈ আহিব। আগলৈ আমি যাতে তেওক বিৰক্ত কৰি খং নোতোলো সেই কথা মনত ৰাখিব লাগিব।

মিঃ লিণ্টান খঙেৰে ক'লে 'মই তোৰপৰা আৰু একো উপদেশ বিচৰা নাই। তোৰ আইদেৱেৰৰ প্ৰকৃতি তোৰ জনা আছিল। তথাপিতো তেওঁক বিৰক্ত কৰিবলৈ তই মোক উচটনিহে দিলি। তদুপৰি এই তিনিদিন তেওঁ কেনে ধৰণে কটাইছে সেই বিষয়ে ঘূণাক্ষৰেও এটা কথাও নকলি। বৰ নিৰ্দ্দয় কাম কৰিলি। কেইবামাহো ধৰি বেমাৰত পৰি থকা হেতেনো এনে অৱস্থা নহয়গৈ।

মই নিজপক্ষ সমৰ্থন কৰিবলৈ চালোঁ। আন কোনোবাই ধূৰ্ত্তালি আৰু উদ্ধতালি কৰি বিপদ চপাব আৰু মই গালি খাম। সেইটো নহ'ব।

মই ডাঙৰকৈ ক'লো 'আইদেউৰ প্ৰকৃতি মইমত আৰু উগ্ৰ বুলি মই নজনা নহয়। জানো। কিন্তু তেওঁৰ এই অতি খঙাল প্ৰকৃতিটোক যে আপুনি উদগনি দিব সেইটো কথাহে মই জনা নাছিলোঁ। তেও ভাল পাওঁক বুলিয়েই যে মই হিথ্‌ক্লিফৰ পিনে নেদেখা ভাও জুৰি থাকিব লাগিছিল সেইটো কথা মই বুজা নাছিলোঁ। আইদেউৰ অৱস্থাৰ খবৰটো দি মই বিশ্বাসী ভৃত্যৰ কৰ্ত্তব্য কৰিছোঁ আৰু বিশ্বাসী ভৃত্যৰ বানচো মোৰ মিলিছে। যি কি নহওক আগলৈ সাৱধান হ'বলৈ শিকনি এটা পালোঁ। ইয়াৰ পিচৰ বাৰ এনে পৰিস্থিতি হ'লে আপুনি নিজে খা-খবৰ ল'ব।

'আৰু এবাৰ যদি এনে এটা খবৰ মোলৈ আন তেন্তে চাবি এলেন ডীন তই মোৰ লগ এৰিব লাগিব। তেও মোক সাৱধান কৰি দি ক'লে।

'তেন্তে হ'লে আপুনি আৰু একোকে শুনিবলৈকে নাপাব মিঃ লিণ্টন মই কলোঁ। 'আপুনি নথকাৰ চেগ চাই চাই হিথ্‌ক্লিফ আহি আপোনাৰ ভনীয়েকৰ লগত পীৰিতি কৰি থাকিবহি, আৰু আপোনাৰ পৰিবাৰৰ কাণত আপোনাৰ বিৰুদ্ধে বিহ ঢালি থাকিব সেইবোৰ কথাত আপোনাৰ সন্মতি আছে যদি মই নাজানো।

গাত হুঁচ নাথাকিলেও কেথেৰিণে আমাৰ কথাবতৰাৰ উমান ধৰিব পাৰিছিল। 'হায়! হায়! নেলীয়ে বিশ্বাসঘাতকতা কৰিলে বুলি তেও আৰ্তনাদ কৰি উঠিল। 'নেলী মোৰ গুপ্ত শত্ৰু— তই নেলী তই এজনী ডাইনী। সেই বাবেই তই আমালৈ দলিযাবলৈ পকা চপৰা বিচাৰি ফুৰ। এতিয়া যিবোৰ কথা মুখেৰে পাতিলি সেইবোৰ সঁচা নহয় বুলি সৈ কাটি হাও হাও কৰে চিঁয়ৰিবি। ৰবি অলপ। এই বুলি কৈ তেওঁ চকু দুটা ঘোপা কৰি মোলৈ এনেকৈহে চালে চাৱনিটো যেন বলিযাৰহে। লিণ্টনৰ বাহুৰ মাজৰ পৰা উফাল মাৰি আহিবলৈ তেও আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰিলে। ফল কি হয় চাবলৈ মই বাট নাচালোঁ। নিজৰ দায়িত্বতে ডাক্তৰ মাতিবলৈ বুলি স্থিৰ কৰি মই ওলাই গলোঁ।

বাগিচাখন পাৰ হৈ ৰাস্তা ধৰিবলৈ যোৱাৰ সময়তে বাৰীৰ এচুকত বগা কিবা এটাই ইফাল সিফাল কৰি থকা যেন মোৰ ভাব হ'ল। নিজে নিজে লৰচৰ কৰিছে— বতাহত লৰচৰ কৰা নহয়। মোৰ লৰালৰি হৈছিল যদিও কিহেনো লৰচৰ কৰিছে চাওঁ বুলি মই ৰৈ গলোঁ। মনতে ভাবিলোঁ এতিযাই খুদুৱনি মাৰি নললে পিচত মনত ভাব হ'ব যেন সিপুৰীৰ কোনোবাহে আৰ্বিভাব হৈছিল। গতিকে সময়তে সন্দেহ দূৰ কৰা ভাল।

ওচৰ চাপি গৈ মই যি দেখিলোঁ দেখি হতবাক হলোঁ। ইজাবেলা আইটিৰ কুকুৰটোক কমাল এখনেৰে টেটুত বান্ধি ওলোমাই থোৱা আছে আৰু সি প্ৰায় মৰোঁ মৰোঁ হৈছে। মই লৰালৰিকৈ কুকুৰটো মোকোলাই দিলোঁ আৰু কোলাত তুলি লৈ বাগিচালৈ নিলোঁ। যোৱা নিশা ওপৰ মহলত শুবলৈ যাওঁতে কুকুৰটো ইজাবেলাৰ পিচে পিচে যোৱা মই দেখিছোঁ। গতিকে সেই কুকুৰটোৱেই কোঠাৰ পৰা ওলাই

আছিল কেনেকৈ আৰু কোন অনিষ্টকাৰীয়ে তাক এই যন্ত্ৰণা ভোগালে ভাবি মই পাৰ নোপোৱা হলোঁ।

কুকুৰটোৰ ডিঙিৰ গাঠিটো খুলি থাকোঁতেই দূৰৈত কদমত চলা ঘোঁৰাৰ খুৰাৰ শব্দ মোৰ কাণত পৰিছিল। কিন্তু সেই মুহূৰ্ত্তত মোৰ মূৰত যতবোৰহে চিন্তাই জুমুৰি দি ধৰিছিল ক'ৰ কি শব্দ আহিছে তালৈ মনোযোগ দিবলৈ মোৰ সময়েই নাছিল। ৰাতি দুটা বজাত সেই ঠাইত ঘোঁৰাৰ খুৰাৰ শব্দ শুনিবলৈ পোৱাটো কিন্তু প্ৰথমতে আচৰিত কথা আছিল।

ভাগ্যৰ ফেৰত মই ৰাস্তালৈ ওলাই আহোঁতেই সেইখিনিতে ডাক্তৰ কেনেথক লগ পাই গলোঁ। তেও গাঁৱত এজন ৰোগী চাবলৈ ওলাই গৈছিল। মোৰ মুখে কেথেৰিণৰ অসুখৰ কথা শুনি তেও মোৰ লগতে ঘূৰি লিণ্টন পৰিয়ালৰ ঘৰৰ মুখে ওলাল।

ড কেনেথ আছিল খাৰাংখাচ প্ৰকৃতিৰ মানুহ। তেও খোলাখুলিকৈ কৈ দিলে যে তেওঁৰ নিৰ্দেশ মানি নচলিলে কেথৰিণে এই দ্বিতীযবাৰ পুৰণা ৰোগৰ আক্ৰমণটো অতিক্ৰম কৰি জীযাই যে থাকিব তেওৰ সন্দেহ।

মোলৈ চাই ড কেনেথে ক'লে 'নেলী ডীন মোৰ মনেৰে এই অসুখৰ অন্তৰালত আন কিবা এটা কাৰণ আছে। এই 'গ্ৰেঞ্জ'ত হৈছে কি অ? বহুত কিবা কিবি কথা কাণত পৰিছে। কেথেৰিণৰ দৰে ইমান সুঠাম নিপোটল স্বাস্থ্যৱতী ছোৱালী এজনী সামান্য কাৰণত বেমাৰত পৰাৰ কথা নহয। আচলতে এনে মানুহ বেমাৰত নপৰেই। এনেবোৰ মানুহৰ জ্বৰ হ'লে ভাল কৰাটো টান। অসুখ আৰম্ভ হ'ল কেনেকৈ? গিৰিহঁতেই কওক মই উত্তৰ দিলোঁ। পিচে আপুনিতো আৰ্ণশ্ব পৰিযালৰ গৰম মেজাজৰ কথা জানেই। মিচেচ লিণ্টনেই এই বিষযত আনতকৈ ওপৰত— তেওৰ মেজাজেই আটাইতকৈ চৰা। মই মাত্ৰ ইযাকে ক ব পাৰোঁ ৷ এখন কাজিয়াতে ইয়াৰ সূত্ৰপাত হৈছিল। তেও বৰ উত্তেজিত হৈ পৰিছিল আৰু মূৰ্চ্ছা যোৱাৰ দৰে হৈছিল। ক'বলৈ গ'লে কথা সিমানেই— অন্তত তেও তাকেই ক ব। তেও তেনে অৱস্থাতে ফোঁ ফোঁৱাই গৈ নিজৰ কোঠা সোমালগৈ আৰু দুৱাৰ বন্ধ কৰি তাতে নিজকে আবদ্ধ কৰি ৰাখিলে। খোৱা বোৱাও এৰিলে। এতিযা তেও মাজে মাজে ভ্ৰম বকে মাজে মাজে আধা আধি সপোনত থকা দি থাকে ওচৰত থকাবোৰক চিনিও পায় কিন্তু তেওৰ মনটো যতমানে অলীক চিন্তা ভাবনাৰে ভৰি আছে।

ডক্তৰ কেনেথে প্ৰশ্নসূচক ভাবেৰে সুধিলে মিঃ লিণ্টনে বোধহয বৰ দুখ পাব?

'দুখ পোৱাৰ কথা কৈছে? কিবা এটা অঘটন ঘটিবলৈ হ'লে তেওৰ হিয়া ভাগি যাব। তেওক আপুনি অনাহক বেচিকৈ ভয় নুখুৱাব।

ডাক্তৰে ক'লে 'ভাল বাৰু। মই তেওক সাৱধান কৰি দিছিলোঁৱেই। মোৰ সাৱধানবাণী আওকাণ কৰাৰ পৰিণতি তেওঁ ভোগ কৰিব লাগিব। অলপ দিনৰ পৰা তেওঁৰ হিথক্লিফৰ লগত খুব ঘনিষ্ঠতা হোৱা নাইনে?

মই কলোঁ 'হিথক্লিফ প্ৰাযেই 'গ্ৰেঞ্জলৈ আহে। মিঃ লিণ্টনে ভাল পায় বুলি যে

আহে তেনে নহয অহাৰ আচল কাৰণটো হ'ল আইদেৱে তেওঁক লৰালি কালৰ পৰা পাইছে, একেলগে ডাঙৰ হৈছে ঘনিষ্ঠতা আছে। পিচে ইজাবেলা আইটিৰ প্রতি অহেতুক আকৰ্ষণ দেখুওৱাৰ বাবে সম্প্ৰতি তেওক ইয়ালৈ আহিবলৈ মানা কৰি দিয়া হৈছে। তেও যে আৰৌ কেতিযাবা এইখন ঘৰলৈ আহ যাহ কৰিবলৈ পাব আশা নাই।

ডাক্তৰৰ দ্বিতীয় প্রশ্নটো হ'ল মিচ লিণ্টনেও তেওঁৰ প্ৰতি বোনো আগ্রহ নেদেখুৱায় নে কি?

এই বিষয়টো আলোচনা কৰিবলৈ মোৰ ইচ্ছা নাছিল। সেইবাবে ইয়াৰ ওৰ পেলাবলৈ ক'লোঁ 'তেওৰ পেটৰ কথা মই কেনেকৈ জানিম?

মুৰ জোকাৰি ডাক্তৰে ক'লে তই নাজান। তেও বৰ চালাক ছোৱালী। তেওৰ পেট পোৱা টান। পিচে আচলতে ছোৱালীজনী মস্ত বুৰ্ব্বক। বিশ্বাসযোগ্য সূত্রৰ পৰা কথা এটা মোৰ কাণত পৰিছে। যোৱা নিশা (কি যে ভয়ংকৰ নিশা পাৰ হ'ল) হিথ্‌ক্লিফ আৰু তাই তইঁতৰ ঘৰৰ পিচফালৰ বাৰীত একেলগে ফুৰিছে— দুঘণ্টামানতকৈও বেচি সময় ফুৰিছে। সি তাইক তাৰ পৰাই ঘোঁৰাত উঠি তাৰ লগত গুচি যাবলৈ জোৰ কৰিছিল। তাই এবাৰ ভিতৰলৈ যাব খোজোঁতে সি যাবলৈ বাধা দিছে। মই শুনামতে তাই তাক পিচৰ বাৰ লগ পাওতে যাবলৈ সাজু হৈ থাকিব বুলি কথা দিলতহে তাক সেইবাৰলৈ এৰাব পাৰিছে। পিচৰ বাৰ লগনো কেতিয়া পাব সি তাইৰ পৰা শুনিবলৈ নাপালে। তই কিন্তু সময থাকোতেই মি লিণ্টনক কথাটো জনাই থোৱা ভাল হ ব।

এই কথাটো শুনাৰ লগে লগে মোৰ মনত নতুন ভয় সোমাল। মই কেনেথক এৰি থৈ ভিৰাই ধৰি উভতি লৰ দিলোঁ। কণমানি কুকুৰটোৱে তেতিয়াও বাগানত কেংকেঙাই আছিল। মই খন্তেক ৰৈ তাক ওলাই যাবলৈ দিবলৈ বুলি জপনাখন খুলি দিলোঁ কিন্তু সি ওলাই নগৈ ঘূৰি ঘূৰি থকা ঠাইতে ঘাঁহনি ডৰা শুঙিবলৈহে ধৰিলে। পিচ পাকতে সি ৰাস্তালৈ দৌৰ মাৰিবলৈ ধৰিছিলেই, পিচে মই তাক খপমাৰি ধৰি মোৰ লগতে লৈ আহিলোঁ।

ইজাবেলাৰ কোঠালৈ গৈ দেখোঁ মোৰ সন্দেহেই সঁচা। কোঠা খালি। হ কেইঘণ্টামানৰ আগতে ওলোৱাহেঁতেন বৌৱেকৰ অসুখৰ খবৰে হযতো তাইৰ এই অবিবেচনাৰ কাৰ্য্যত বাধা দিলেহেঁতেন। কিন্তু এতিযা কি কৰা যায? লগে লগেই সিহঁতৰ পিচ ল'লে হযতো সিহঁতক লগ পোৱাগৈ যাব পাৰে। কিন্তু মই নিজেতো সিহঁতৰ পিচ ল ব নোৱাৰোঁ। পৰিয়ালটো জগাই দি হৈ চৈ এটাৰ সৃষ্টি কৰাৰ সাহসো মোৰ নহ'ল। মিঃ লিণ্টনক ঘটনাটো জনোৱাৰতো কথাই নাই। তেওঁলৈ মোৰ পুতৌ হ'ল। এনেযে তেও কেথেৰিণৰ অসুখৰ বাবে জলকা লাগি আছে, তাতে আকৌ নতুনকৈ এটা দুখৰ খবৰ দিবলৈ মোৰ সত নগ'ল।

গতিকে মই যি হয় হওঁক বুলি মনে মনে থকাটোকে স্থিৰ কৰিলোঁ। ডঃ কেনেথ অলপ পিচতে পালেহি তেও অহা খবৰ দিবলৈ মই বিমৰ্ষ মনেৰে লিণ্টনৰ ওচৰ পালোঁগৈ।

কেথেৰিণ শুই আছিল। তেও যে স্বস্তিৰে শোৱা নাছিল সেই কথা মই দেখিয়েই বুজি পাইছিলোঁ। তেওৰ মনৰ উদ্ভ্ৰান্ত চিন্তাবোৰ লিণ্টনে কিছু শাম কটাব পাৰিলে। মই সোমাই যাওঁতে তেওঁ গাৰুটোতে কিলাকুটিৰে হেলান দি পত্নীৰ মুখৰ প্ৰতিটো ভাঁজ প্ৰতিডাল ৰেখা একান্ত মনোযোগেৰে চাই আছিল। সেইখন মুখত যেন বেদনাৰ মূৰ্ত্ত প্ৰকাশ হোৱা তেও দেখা পাইছিল।

ডাক্তৰে ৰোগীক পৰীক্ষা কৰি চাই ক'লে যে শান্ত আৰু নিৰুদ্বেগ পৰিবেশ এটাত ৰাখিব পাৰিলে তেও ভাল হৈ উঠিব। তেওৰ কথাৰ পৰা মই যি বুজি পালোঁ ডাক্তৰে ৰোগীৰ মৃত্যু হ'ব বুলি আশংকা কৰা নাছিল ৰোগী উন্মাদ হৈ যাব পাৰে বুলিহে ভয় কৰিছিল।

সেই নিশা মোৰ চকুৰে চকুৰে নালাগিল। মিং লিণ্টনৰো টোপনি নাহিল। আচলতে আমি কোনো বিচনালৈ নগলোঁৱেই। পিচদিনা পুঁৱা চাকৰ নাকৰবোৰো আনকাল উঠা সময়তকৈ বহুত আগতেই উঠিলে। সিহঁতে ইফাল সিফাল কৰোঁতে হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে কৰিছিল কথাবতৰাও ফুচফুচাইহে পাতিছিল। প্ৰত্যেকেই ব্যস্ত হৈ পৰিছিল। ব্যতিক্ৰম আছিল মাত্ৰ ইজাবেলা। তাই যে ইমান কুম্ভকৰ্ণৰ দৰে শুব পাৰিছে সেইটো কথাকে বাকীবোৰ মানুহে কোৱাকুই কৰিবলৈ ল'লে। মি লিণ্টনেও ভনীয়েক শোৱাৰপৰা উঠিল নে নাই খবৰ ল'লে। তাই উঠি আহি তেওৰ ওচৰ চপাটো মিং লিণ্টনে আশা কৰিছিল। বৌৱেকৰ ইমান অসুখ অথচ নন্দেকজনীক ওচৰে পাঁজৰে দেখিবলৈকে নাই— এই কথাটো ভাবি ককায়েক অলপ বিমৰিযো হ'ল।

ভনীয়েকক মাতি আনিবলৈ জানোচা পঠায এই ভাবি মোৰ গাত কঁপনি উঠিছিল। পিচে মোৰ কপাল ভাল ভনীয়েক পলাই যোৱাৰ খবৰটো প্ৰথমতে মই দিব লগা নহ'ল। চাকৰণী এজনী— ভবা চিন্তা কৰিব পৰা মূৰ এটা তাইৰ নাছিল— নিচেই পুৱাতে কিবা সকামত গিমাৰটনলৈ গৈছিল। তাই ফোঁপাই জোপাই লৰি আহি, চিঞৰ বাখৰ কৰি কথাটো ৰজনজনা কৰি দিলে।

'হায়! হায! হায! আৰু কি হ'ব লগা আছে, কোনে জানে? মহাশয মহাশয আমাৰ সৰু আইদেৱে

তাইৰ চিঞৰ বাখৰত অতীষ্ঠ হৈ মই কলোঁ মুখ বন্ধ কৰ! কেপ্‌কেপাই নাথাকিবি।

মিং লিণ্টনে তাইক অলপ প্ৰশ্ৰয় দি ক'লে 'কি ক'ব খুজিছ, মেৰী লাহে লাহে ক। কথাটো কি? তোৰ সৰু আইদেৱেৰৰ কি হৈছে?

গ'ল গ'ল তেওঁ গুচি গ'ল। সৌ তাত যে থাকে হিথক্লিফ তাৰ লগতে পলালে।

অত্যন্ত উত্তেজিত হৈ লিণ্টনে ক'লে মিছা কথা। এইটো অসম্ভৱ কথা। এনে এটা ভাব তোৰ মূৰত সোমাল কেনেকৈ? এলেন ডীন যা চোন তাইৰ খবৰ লগে।

অবিশ্বাস্য কথা। হ'ব নোৱাৰে।

ইয়াকে কৈ কৈ তেওঁ চাকৰণীজনীক দুৱাৰমুখলৈ লৈ গ'ল আৰু তাই কিহৰ ভিত্তিত এনে এটা অশুভ বতৰা দিলেহি জানিবলৈ বিচাৰিলে।

তাই খোনাই খোনাই উত্তৰ দিলেঃ গাখীৰ আনিবলৈ যোৱা ল'ৰা এটা মই বাটতে লগ পালোঁ। সি হে সুধিলে আমাৰ ঘৰত মানে থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জত কিবা অথন্তৰ ঘটিছেনে কি বুলি। মই ভাবিলোঁ সি আইদেউৰ অসুখৰ কথা সুধিছে, সেইবাবেই মই ঘটিছে বুলি উত্তৰ দি থলোঁ। তেতিয়া সি মোক সুধিলে সিহঁত হালক বিচাৰি কোনোবা গৈছে চাগৈ ইতিমধ্যে নহয় জানো? তাৰ প্ৰশ্ন শুনি মই অবাক হৈ তালৈ চাই ৰলোঁ। তাকে দেখি সি বুজিলে যে মই আচলতে একো গম পোৱা নাই। তেতিয়াহে সি ক'লে বোলে গ'ল নিশা মাজ নিশাৰ অলপ পিচতে গিমাৰটনৰ পৰা দুমাইল মান দূৰত এখন কমাৰৰ দোকানত ঘোঁৰাত উঠি অহা মতা-মাইকী মানুহ এহালে ঘোঁৰাৰ খুৰাত ফতা লগাবলৈ নামিছিল। মানুহ হালনো কোন কমাৰৰ জীয়েক চুৰকৈ জুমি চাইছিল। চাই তাই দুযোকে চিনি পালে। মানুহটোযে হিথ্‌ক্লিফ তাই স্পষ্টকৈ জানিলে। তাৰ বাদে আন কোনো হ বই নোৱাৰে। মানুহটোৱে তাইৰ বাপেকৰ হাতত কামৰ পয়চাখিনি দিয়াও তাই দেখিছে। মহিলাগৰাকীয়ে ওৰণিৰে মুখ ঢাকি ৰাখিছিল পিচে খাবলৈ বুলি পানী এগিলাচ খুজি লৈ খাবলৈ ধৰোঁতেই ওৰণি পিচলি গ'ল আৰু সেই সুযোগতে তাই মানুহ গৰাকীক ভালকৈ দেখি চিনি পাইছে। ঘোঁৰাৰ লেকাম ধৰিছিল হিথ্‌ক্লিফেই। সিহঁত গাওঁৰ ওখোৰা মোখোৰা ৰাস্তা পাৰ হৈ ওলাই গৈছিল। কমাৰৰ জীয়েকে পিতাকক সেই মানুহ হালনো কোন একো কোৱা নাছিল কিন্তু আজি পুৱা গোটেই গিমাৰটন তাই বৌজাল-বৌজাল কৰি দিছে।

আনক দেখুৱাবলৈকে মই লৰি ইজাবেলাৰ কোঠালৈ গলোঁ গৈ দেখোঁ কোঠা উদং। ঘূৰি আহি কলোঁহি, এৰা চাকৰণীজনীৰ কথাই সঁচা ইজাবেলা পলাইছে। মিঃ লিণ্টন আকৌ বিছনাত বহিছিল। মোক ঘূৰি অহা দেখি মোৰ চকুলৈ মূৰ দাঙি চালে মোৰ চকুৰ ভাষা বুজি পালে আৰু কোনো বাক্যব্যয় নকৰি পুনৰ তলমূৰ কৰিলে।

'সিহঁতক বাটতে আগচি ধৰি তাইক ঘূৰাই অনাৰ ব্যৱস্থা কৰিব নালাগে জানো? মই কলোঁ। 'কিনো কৰিলে ভাল হ ব এতিয়া?

ককায়েকে উত্তৰ দিলে তাই নিজ খুচিমতে গৈছে। তাই মন কৰিলে যোৱাৰ অধিকাৰ তাইৰ আছে। তাইৰ কথা কৈ আৰু মোক আমনি নিদিবি। এতিয়াৰ পৰা তাই আৰু মোৰ নামতহে ভনী। তাৰ মানে মই কোৱা নাই যে তাইক মই পৰিত্যাগ কৰিছোঁ। তাইহে মোক এৰিছে।

সেই প্ৰসংগত তেওঁ সিমানকে ক'লে। ভনীয়েকৰ বিষয়ে আৰু এটা কথাও নুলিয়ালে। তাই গৈ ক'ত ঘৰ লৈছে সেই কথা মই জনা মাত্ৰকে তাইৰ বয়বস্তুবোৰ পঠাই দিবলৈ মাত্ৰ মোক কলে।

১৩

দুমাহলৈ পলৰীয়া হাল আঁতৰি থাকিল। সেইখিনি সময়তে কেথেৰিণ আইদেউৰ অসুখ আৰু বেছি বাঢ়িলে। বাঢ়িলেও ভালো হ'ল। ডাক্তৰৰ মতে অসুখ আছিল মস্তিস্কৰ প্ৰদাহৰ ফলত হোৱা জ্বৰ। এডগাৰ লিণ্টনে তেওঁৰ পৰিবাৰক যি পৰিচৰ্য্যা সেই সময়ত কৰিলে কোনো মাকেই তেওঁৰ একমাত্ৰ ল'ৰাকো তেনে শুশ্ৰূষা কৰিব নোৱাৰে। দিনে নিশাই তেওঁ ৰোগীৰ ওচৰত বহি চাই থাকে আৰু ৰোগীৰ খেজালনি আমনি সমস্ত সহ্য কৰি থাকে। মতিভ্ৰম ৰোগীৰ আলপৈচান ধৰা জানো কম কথা। ড কেনেথে মন্তব্য কৰিছিল বোলে তেওঁ কেথেৰিণক যমৰ দুৱাৰমুখৰপৰা ওভোতাই আনিছে। আনিছেহে আনিছে, তেওঁ এটা চিন্তাও গোটাই ল'লে— চিন্তাটো হ'ল কেথেৰিণৰ ভৱিষ্যতক লৈ। পিচে লিণ্টনে তেওঁক নিজৰ খোৱা শোৱালৈ আওকাণ কৰি নিজৰ স্বাস্থ্যৰ বিনিময়ত বুলিয়েই ক'ব পাৰি নেৰানেপেৰা শুশ্ৰূষা কৰি কেথেৰিণক সুস্থ কৰি তুলিলে। ড কেনেথে ৰোগী বিপদ মুক্ত বুলি ঘোষণা কৰিলত লিণ্টনৰ মন তেওঁৰ প্ৰতি অসীম কৃতজ্ঞতাৰে উপচি পৰিল। ঘণ্টাৰ পিচত ঘণ্টাকৈ তেওঁ ৰোগীৰ কাষত বহি, ৰোগী ক্ৰমাৎ ভাললৈ আহিবলৈ ধৰা অৱস্থাটো পৰ্য্যবেক্ষণ কৰি থাকে। তেওঁৰ একান্ত আশা যে শাৰীৰিক ভাৱে সুস্থ হৈ উঠাৰ লগে লগে কেথেৰিণে মানসিক সুস্থতাও ঘূৰাই পাব। তেওঁ আগৰ কেথেৰিণ হৈ পৰিব।

বহুদিন ধৰি শয্যাগত হৈ পৰি থকাৰ পিচত মাৰ্চ্চ মাহৰ আগভাগত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে কেথেৰিণে বিচনা এৰিব পৰা হ'ল। তেওঁ কোঠাৰ পৰা ওলোৱা সোমোৱা কৰিবলৈ ল'লে। মি লিণ্টনে ৰোগীৰ গাৰুৰ কাষত কেইটিমান বসন্ত কালত ফুলা হালধীয়া গুটিমালী ফুল সজাই থৈছিলে। চকু মেলি বহুদিনৰ মূৰত সুন্দৰ ফুল কেইপাহি দেখি আনন্দত তেওঁৰ মন উথলি উঠিল। তেওঁ ফুল কেইপাহ হাতত তুলি ললে।

ৱাদাৰিং হাইটচ'ত এইবিধেই আটাইতকৈ আগেয়ে ফুলা ফুল তেওঁ মন্তব্য কৰিলে। এই ফুলে মোৰ মনত মৃদু বতাহ আৰু মিঠা ৰ'দ আৰু বিগলিত বৰফৰ স্মৃতি জগাই তোলে। এডগাৰ দক্ষিণী পচোৱা বলিব পায নহয়? বৰফ পৰা বোধহয় শেষ হ'ল?

তেওঁৰ স্বামীয়ে উত্তৰ দিলে : বৰফ গলি গলি শেষ হৈছে। বিস্তীৰ্ণ তৃণভূমিত মাত্ৰ দুঠাইত মই দুটা ডাঙৰ চপৰা দেখিছোঁ। আকাশ নীলা। স্কাইলাৰ্ক চৰাইবোৰে উলাহতে আকাশত উৰিবলৈ লৈছে। জান জুৰিবোৰ পানীৰে পাৰলৈকে উপচি আছে। কেথেৰিণ,

যোৱাটো বসন্তত এই সময়তে তোমাক মোৰ এই ঘৰলৈ আনিবলৈ মই উদগ্ৰীব হৈ পৰিছিলোঁ। এতিয়া ভাবিছোঁ তুমি পৰ্ব্বতৰ পৰা দুই এক মাইল ওপৰত থকাটোৱেই ভাল আছিল কিজানি। ওপৰৰ বতাহ ইমান মিঠা— মৃদু বতাহে তোমাৰ স্বাস্থ্য সোনকালেই ঘূৰাই আনিব।

'তালৈ মই মাত্ৰ এবাৰহে যাম' ৰোগীয়ে উত্তৰত ক'লে 'আৰু তুমি মোক তাতে এৰি থৈ আহিবাঁ। তাতেই মই চিৰদিন থাকিম। অহাটো বসন্তত তুমি মোক এইটো ঘৰত বিচাৰি ব্যাকুল হবা আজিৰ দিনটোলৈ মনত পেলাই তুমি তেতিয়া ভাবিবাঁ তুমি এই দিনটোত কিমান সুখী আছিলা।

মৰম সাদৰ আৰু মিঠা মিঠা কথাৰে লিণ্টনে নিজৰ পত্নীক ওপোচাই পেলালে। কেথেৰিণে কিন্তু অন্যমনস্ক ভাবে যুল কেইটালৈ চাই ৰ'ল। তেওৰ চকুৰ কোণত পানী গোট খালে আৰু পিচ মুহূৰ্ত্ততে দুগালেদি বাগৰি আহিল। কেথেৰিণ যে ভাল হৈ আহিছে সেই কথা আমি বুজি পাইছিলো। একে ঠাইতে বহুদিন সোমাই থকাৰ বাবেহে তেওৰ মন এনেদৰে নিৰাশাৰে ভৰি পৰিছিল। গতিকে ঠাই সলনি কৰিলে তেওৰ মনটো ফৰকাল হ'ব বুলি আমি ভাবিছিলোঁ।

কেইবাসপ্তাহো ধৰি ব্যৱহাৰ নকৰাকৈ পৰি থকা আগফালৰ কোঠাটোত জুই একুৰা ধৰিবলৈ গৃহস্থই মোক ক'লে। খিৰিকিৰ কাষত গাত ৰ'দ পৰাকৈ এখন আৰামী চকীও পাৰি দিবলৈ ক'লে। কোৱামতেই মই কৰিলোঁ। লিণ্টনে তেওৰ পৰিবাৰক দাং কোলাকৈ আনি জুইৰ কাষত চকীত বহুৱাই দিলে। তেও বহুতপৰ জুইৰ উম লৈ তাতে বহি থাকিল। চাৰিওফালৰ ইটো সিটো চিনাকি বস্তুবোৰকে দেখি বহুতদিনৰ মূৰত তেওৰ মনটো মুকলি হ'ল বেমাৰী হৈ একেটা কোঠাতে পৰি থাকি থাকি বিষণ্ণ হোৱা মনটো যেন পাতল হ'ল। পিচে গধূলি সময়লৈ তেও ভাগৰত একেবাৰে লালকাল হৈ পৰিল কিন্তু আগৰ কোঠালৈ তেওক আমি কোনোপধ্যেই ঘূৰাই নিব নোৱাৰিলোঁ আমাৰ কাবুতি মিনতি সমস্তই বৃথা হ'ল। গতিকে বহা কোঠাৰ চোফাখনকে বিচনাৰ দৰে পাৰি দিয়া হ'ল। অন্য এটা কোঠা ঠিকঠাক কৰি নোলোৱালৈকে তেও তাতেই থাকক।

খটখটিযেদি উঠা নমা কৰিলে ভাগৰ লাগে সেয়ে নহওক বুলি বহা কোঠাৰ ওপৰতে নতুনকৈ কোঠা এটা তেওৰ বাবে আমি চিজিল কৰি দিলোঁ। কেইদিনমানৰ ভিতৰতে তেও এডগাৰৰ কান্ধত ভৰ দি ইটো কোঠাৰ পৰা সিটো কোঠালৈ যাব পৰা হ'ল। তেওঁ একেবাৰে ভাল হৈ উঠিব বুলি মই আশা কৰিছিলোঁ। তেওৰ সেৱা শুশ্ৰূষাত মই একান্ত মনযোগেৰে লাগিযেই থাকিলোঁ। তেও সম্পূৰ্ণ সুস্থ হৈ উঠিব বুলি কৰা আশাৰ কাৰণ আৰু এটা আছিল কাৰণ তেও জীযাই থকাৰ ওপৰতে আৰু এটা প্ৰাণী জীয়াই থকাৰ কথাটো নিৰ্ভৰ কৰিছিল। আমি আশা কৰিছিলোঁ যে অনতিপলমে লিণ্টনৰ অন্তৰত আনন্দ দিবলৈ এটি উত্তৰাধিকাৰীৰ জন্ম হ'ব আৰু সেয়ে হ'লে তেওঁৰ সা-সম্পত্তিবোৰ কোনোবা অনাত্মীয় লোকে আত্মসাৎ কৰাৰ পৰা ৰক্ষা পৰিব।

এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰা দৰকাৰ। ঘৰ এৰি পলাই যোৱাৰ ডেৰমাহ মানৰ মূৰত ইজাবেলাই চমু চিঠি এখন লিখি হিথ্‌ক্লিফৰ লগত তাইৰ বিয়া হোৱা বুলি ককায়েকক জনাইছিল। চিঠিখনত ভাবাবেগৰ লেশ মাত্ৰও নাছিল — কিন্তু শেহৰপিনে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনাৰ সুৰ প্ৰকাশ কৰা বাক্য এটা আছিল।

মই জনাত লিণ্টনে চিঠিখনৰ উত্তৰ নিদিলে। আৰু এপষেকমান যোৱাৰ পিচত মই তাইৰ পৰা এখন দীঘলীয়া চিঠি পালোঁ। পাই মই আচৰিতো হ'লোঁ কাৰণ মধুযামিনীৰ দিন পাৰ হৈছে কি নহৈছে এনে সময়তে নৱ বিবাহিতা ছোৱালী এজনীৰ পৰা দীঘলীযা চিঠি এখন পোৱাটো অপ্ৰত্যাশিত কথা। মই চিঠিখন ৰাখি থৈছোঁ। অতীতৰ বহুতো স্মৃতিযেই অতি মূল্যবান। আপোনাক পঢ়ি শুনাও ৰ'ব। চিঠিখনত তেওঁ লিখিছে,

প্ৰিয় এলেন

কালি ৰাতি মই ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ আহিলোঁ। ইয়ালৈ আহিহে কেথেৰিণৰ অসুখৰ কথা গম পালোঁ। ইয়াৰ আগতে মই জনাই নাছিলোঁ। মই তেওঁলৈ লিখাটো বোধহয় সমীচীন নহ'ব। দাদালৈ চিঠি দিলেও যে উত্তৰ পাম আশা নাই— তেওঁৰ বোধহয় মোৰ ওপৰত খুব খং উঠি আছে, হয়তো মনত এতিয়াও বৰ দুখ পায়েই আছে। কিন্তু কাৰোবালৈ লিখিবই লাগিব আৰু তোৰ বাদে আন কালৈনো মই লিখিম?

এডগাৰক কবি তেওঁৰ মুখখন এবাৰ দেখিবলৈ পোৱাৰ বিনিময়ত মই সমস্ত জগতখন দিবলৈ প্ৰস্তুত। আৰু কবি যে থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ এৰি যোৱাৰ চৌবিশ ঘণ্টাৰ পিচতে মোৰ অন্তৰখন তালৈ ঘূৰি গৈছে। মোৰ অন্তৰ এতিয়াও তাতে আছে। লিণ্টনৰ আৰু কেথেৰিণৰ প্ৰতি মোৰ অন্তৰ স্নেহৰ উষ্ণতাৰে উপচি আছে। মই এই ভাব প্ৰকাশ কৰি দেখুৱাব নোৱাৰো (এই কেইটা কথাৰ তলত আঁচ টানি বিশেষ গুৰুত্ব বুজোৱা হৈছে)। তেওঁলোকে মই যাম বুলি আশা কৰিব নালাগে আৰু মোৰ বিষয়ে যি ধাৰণা লয় লওক। মাত্ৰ মোক দুৰ্বলচিতীয়া আৰু তেওঁলোকলৈ মৰম চেনেহ নাইকিয়া বুলি নধৰিলেই হয়।

চিঠিখনৰ বাকী অংশ কেৱল তোৰ বাবে। মই তোক দুটা প্ৰশ্ন সুধিব খুজিছোঁ। প্ৰথমটো হ'ল

তই ইয়াত থাকোঁতে মানবীয় সহানুভূতিবাচক সাধাৰণ গুণবোৰ কেনেকৈ ৰক্ষা কৰি আছিলি? মই দেখিছোঁ ইয়াত মোৰ চৌপাশৰ মানুহবোৰ একেবাৰে ভাব-লেশহীন অনুভূতি বুলিবলৈ তেওঁলোকৰ একো নাই।

দ্বিতীয়টো প্ৰশ্নত মই বিশেষ আগ্ৰহী। প্ৰশ্নটো হ'ল

হিথ্‌ক্লিফ বাৰু প্ৰকৃততে মানুহ নে? যদি মানুহ হয় সি পাগল নে কি? যদি নহয় সি এটা পিশাচ নে কি? এই প্ৰশ্ন কেইটা কিয় মই কৰিছোঁ তাৰ কাৰণটো মই নজনাও। কিন্তু মই কাবৌ কৰিছোঁ তই যেতিয়া মোক চাবলৈ ইয়ালৈ আহিবি তই মোক কবি— মই বিয়া কৰোৱা এই প্ৰাণীটো প্ৰকৃততে কি? আৰু এলেন তই সোনকালেই এদিন

আহ। আহিবই লাগিব। চিঠিৰ উত্তৰ দিব নালাগে। তই নিজেই আহিবি। আহোঁতে এডগাৰৰ পৰা কিবা এটা লৈ আহিবি।

এতিয়া শুন মোৰ নতুন ঘৰে মোক কিদৰে লৈছে, আৰু মই ভবাত ভৱিষ্যতেও ল'ব। ঘৰখনত ব্যৱহাৰিক সা-সুবিধাখিনি নাই, সেইটো বেলেগ কথা। সেইবোৰ কথালৈ মই বৰকৈ মূৰ ঘমোৱা নাই। সেইবোৰৰ অভাৱেই মোৰ অশান্তিৰ একমাত্ৰ কাৰণ হোৱাহেঁতেন মই আনন্দত নাচি উঠিলোহেঁতেন।

থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ পিচপিনে তেতিয়া বেলি লহিযাইছে। তাৰ পৰাই মোৰ অনুমান হ'ল তেতিয়া আবেলি ছয় মান বাজিছে। সেই সময়তে আমি আহি 'ৱাদাৰিং হাইটচ পালোহি। মোৰ লগৰজনে অৰ্থাৎ হিথ্‌ক্লিফে এঘণ্টামান ৰৈ উদ্যানখনকে কেন্দ্ৰ কৰি গোটেই ঠাইখিনি এবাৰ চকু ফুৰাই চাই ললে। গতিকে আমি ঘৰৰ পদূলিমুখ পাওঁমানে আন্ধাৰেই হ'ল। আমি গৈ প্ৰথমতে ভৰাল ঘৰৰ চোতালত ভৰি দিলোঁ। পুৰণা ভৃত্য জোজেফে হাতত মমবাতি এডাল লৈ আমাক আগবঢাই নিবলৈ ওলাই আহিল। তাৰ স্বভাৱো যেনে কাৰ্য্যও তেনে। মমবাতিডাল মোৰ মুখৰ সমানকৈ ওপৰলৈ দাঙি বিদ্বেষপূৰ্ণভাবে কেৰাহিকৈ সি মোলৈ চালে চাই ওঠ কামুৰিলে আৰু মোৰ পৰা মুখ ঘূৰালে। তাৰ অভ্যৰ্থনাত তাৰ প্ৰকৃতিটো ধৰা পৰিল।

আমাক তাতে এৰি সি ঘোঁৰা দুটা আস্তাবললৈ লৈ গ'ল ঘূৰি আহি সি পদূলিৰ গেটখন বন্ধ কৰি থলে। আমি যেন এক প্ৰাচীন দুৰ্গৰ ভিতৰতহে সোমালোঁ তেনে এটা ভাব মোৰ মনলৈ আহিলে।

হিথ্‌ক্লিফে চোতালতে ৰৈ জোজেফৰ লগত কথা পাতিবলৈ ধৰিলে। মই পাকঘৰলৈ সোমাই গলোঁ। যিহে চেহেৰা পাকঘৰৰ— তই যোৱাৰে পৰা বোধহয় সোতা-বাঢনীৰ মুখ দেখা নাই। চাৰিওপিনে আবৰ্জ্জনা লেতেৰা। তই থকা দিনৰ পাকঘৰটোৱেই সেইটো বুলি ভোৰ চিনি পোৱাই টান হ'লহেতেন।

পাকঘৰৰ জুহালৰ গুৰিত দেখিলেই অতি অঘাইত, যেন লগা ল'ৰা এটা বহি আছিল। গায়ে গাৰিযে বেচ নোদোকাটো। পিন্ধনত তাৰ ময়লা চোলা এটা। চকুহাল দেখাত কেথেৰিণৰ দৰে লাগে। মুখৰ সাঁচটোও তেওৰ দৰেই।

ল ৰাটো এডগাৰৰ সম্বন্ধীয় ভাগিনীয়েক হ ব বুলি মই অনুমান কৰিছিলোঁ। এডগাৰৰ ভাগিনীয়েক মানে এক প্ৰকাৰে মোৰো ভাগিনি। গতিকে তাৰ লগত দোস্তি পকোৱাৰ মতলবেৰে মই তাৰ লগত কৰমৰ্দন কৰি তাক চুমা খাবলৈ আগবাঢিলোঁ। তাৰ লগত প্ৰথমৰ পৰাই এটা বন্ধুতাৰ ভাব গঢি লোৱা ভাল হ'ব বুলি মই ভাবিছিলোঁ।

তাৰ ভোটোকা ভোটোক আঙুলিৰে হাত দুখন মোৰ হাতত লবলৈ মই তাক 'ভালনে তোমাৰ? বুলি সুধি ওচৰ চাপি গলোঁ।

সি এনে এটা দোৱানত মুখৰ ভিতৰতে কিবা ভোৰভোৰালে যে মোৰ বুজাৰ সাধ্য

নহ'ল।

মই পুনৰবাৰ তালৈ চাই কলোঁ তুমিযে মযে বন্ধু হ'ম নহয় নে হেয়াৰটন?

কিবা এষাৰ অশ্লীল উচ্চাৰণ কৰি সি মোক কৈ দিলে যে মই তাৰপৰা তৎক্ষণাত আঁতৰ নহলে সি থ্রটলাৰ বোলা কুকুৰটো মোৰ গাত লগাই দিব।

যেনে কথা তেনে কাম। সি কুকুৰটোক মাতিলেই। 'চাও থ্রটলাৰ এইপিনে বোলা মাত্রকতে কোঠাৰ এচুকত এটা প্রকাণ্ড চিকাৰী কুকুৰ কাণমূৰ জোকাৰি থিয় হ'ল। এতিয়া ক ইযাৰ পৰা যাব নে নাযাব? সি মোক কৰ্তৃত্বৰ সুৰত সুধিলে।

প্রাণৰ মাযাত মই তাৰপৰা আঁতৰিবলৈকে ঠিক কৰিলোঁ। দুৱাৰডলি পাৰ হৈ ওলাই আহি, মই সেইখিনিতে আনবোৰো গোট খাওক বুলি থমকি ৰলোঁ। মিঃ হিথ্‌ক্লিফক ওচৰে পাঁজৰে কতো দেখা পোৱা নগ'ল। মই গৈ জোজেফক ঘোঁৰাশালৰ মুখত লগ ধৰি মোৰ লগতে ভিতৰলৈ সোমাই আহিবলৈ তাক খাটনি জুৰিলোঁ। পিচে সি নাকটো কোঁচাই, মোলৈ একেথৰে কিছু সময চাই থাকি উত্তৰ দিলে 'হৰি। হৰি। এনে কথানো কোনোবাই কৰবাত শুনিছেনে? তুমি কি কৈছা মই কি জানো।

মই ভাবিলোঁ যে সি কাণ গধুৰ মানুহ, ভালকৈ নুশুনে। সেইবাবে ডাঙৰ ডাঙৰকৈ কলোঁ 'মই কৈছোঁ যে তুমি মোৰ লগত ভিতৰলৈ আহিব লাগে। মানুহটোৰ দুৰ্বিনীত আচৰণত মই বৰ বিৰক্তও হৈছিলোঁ।

সি উত্তৰত ক'লে নাই, নোৱাৰিম। মোৰ আন কাম কৰিব লগা আছে। কোৱাৰ লগে লগে সি লেমৰ ফিটাডাল বঢাই দিলে আৰু পোহৰত মোৰ সাজপাৰ আৰু মুখৰ চেহেৰালৈ চাই চৰম অবজ্ঞা প্রকাশ কৰিলে। সাজপাৰ মোৰ ঠিকেই আছিল মুখৰ চেহেৰাহে ভাগৰ জোগৰত ক'লামলা পৰিছিল।

চোতালখনতে মই এপাক ঘূৰিলোঁ। এপিনেদি এটা কোঠাত পোহৰ এটা দেখি সেই ফাললৈ গলোঁ আৰু বন্ধ দুৱাৰত টকিযালো। ভাবিছিলোঁ কোনোবা চাকৰ নাকৰ হযতো ওলাই আহিব।

দুৱাৰ মুখতে কিছুপৰ মই ৰৈ থাকিলোঁ। এসময়ত দুৱাৰখন মেল খালে আৰু এজন লেংলেঙীয়া ক্ষীণকায মানুহ ওলাই আহিল। পিন্ধনত তেও একেবাৰে জধলা। চুলিবোৰ দীঘল আৰু কান্ধলৈকে পৰা। তাৰ বাবেই মানুহজনৰ মুখত গঢগতিৰ চিন ধৰা টান। তেওৰ চকুহালো আছিল কেথেৰিণৰ দৰে— কেথৰিণৰ ঠিক নহয যেন তেওৰ এক ক্ষীণ আভাস হে। কেথেৰিণৰ চকুৰ সৌন্দৰ্য্য তাত প্রতিফলিত হোৱা নাছিল।

মোক দেখা পাই তেও খঙেৰে সুধিলে তুমি কোন? কি লাগে ইয়াত?'

'মোৰ নাম আছিল ইজাবেলা লিণ্টন মই উত্তৰ দিলোঁ। 'আপুনি মহাশয় মোক আগতে দেখিছে। অলপ দিনৰ আগতে মিঃ হিথ্‌ক্লিফৰ লগত মোৰ বিযা হৈছে। তেওঁৰেই মোক ইয়ালৈ লৈ আহিছে। মই ভবাত আপোনাৰ অনুমতি সাপেক্ষই

আনিছে।

ভোকাতুৰ কুকুৰনেচীয়া বাঘৰ দৰে মোলৈ হিংস্র দৃষ্টিৰে চাই, সেই মানুহজনে মোক সুধিলে সি তেন্তে ঘূৰি আহিছে?

'হয় মই উত্তৰ দিলোঁ 'আমি এইমাত্র পাইছোঁহি। কিন্তু তেওঁ মোক পাকঘৰৰ দুৱাৰ মুখতে এৰি কেনিবাদি গ'ল। মই ভিতৰলৈ সোমাই যাব খুজিছিলোঁ পিচে আপোনাৰ সৰু ল'ৰাটিযে বাধা দিলে আৰু চিকাৰী কুকুৰ এটা লগাই দিব খুজি মোক বাৰুকৈযে ভয় খুৱালে। 'সি নাৰকীযে তাৰ মুখৰ জবাব ৰাখিছে যদি ভালেই হৈছে' মোৰ ভবিষ্যতৰ আশ্রযদাতাই মুখৰ ভিতৰতে ভোৰভোৰাই ক'লে। তাকে কৈ থাকোতে তেও দূৰলৈ আন্ধাৰৰ আবৰণ ভেদ কৰি একাগ্র সন্ধানী দৃষ্টিৰে চালে— হিথক্লিফক কৰবাত দেখা পাযেই বা' লগে লগে আৰম্ভ হ'ল শাও শপনিৰ এক অবিৰাম স্বগতোক্তি। হিথক্লিফ পাষণ্ডই তেওঁক ঠগবাজি কৰাইহেঁতেন তেও কি প্ৰতিশোধ ললেহেঁতেন সেই কথাও তেওঁ যোগ দিবলৈ নাপ'হৰিলে।

এই দ্বিতীযটো কোঠালৈ সোমাই অহাৰ বাবে মোৰ এতিযা অনুশোচনা হ'ল। তেওঁ গালি গঞ্জনা সোপা উজাৰি দি থকাৰ সময়তে মই ভাবিলোঁ যে আঁতৰি গুচি যাও কিন্তু মনৰ ইচ্ছা কাৰ্য্যকৰী কৰিবলৈ নৌ পাওঁতেই তেও মোক ভিতৰলৈ যাবলৈ হুকুম কৰিলে আৰু মই সোমাই যোৱাৰ লগে লগে দুৱাৰখন জপাই দাং মাৰি থলে।

ভিতৰত একুৰা জুই দপদপাই জ্বলি আছিল। সভাঘৰ যেন বিৰাট ঘৰটোত পোহৰ বুলিবলৈ সেই এটাই— জুইকুৰাই। কোঠাটোৰ মজিয়াখনৰ ৰং বিবৰ্ণ হৈ যোৱা। সৰু কালতে মই ৰ লাগি চাই থকা দস্তাৰ থালবিলাক ধূলি-মাকতি লাগি একেবাৰে বিবৰ্ণ হৈ পৰিছে কত দিন যে সেইবোৰ ধোৱা-মোহৰা কৰা নাই।

মই বোলো কাম কৰা মানুহ এজনী মাতোঁ শোৱা কোঠা এটা মোক দেখুৱাই দিযক— মাতোনে বুলি মই সুধিলো হয কিন্তু মি আৰ্ণশ্বই ও আঁ একোকে নকৰিলে। জেপত হাত দুখন সুমাই তেও কোঠাটোৰ ইমূৰ সিমূৰ কৰি থাকিল। মই যে তাত আছোঁ সেই কথা যেন তেও পাহৰিলেই। তেওঁ ইমান গভীৰ চিন্তাত নিমগ্ন হৈ আছিল আৰু তেওৰ মুখৰ চেহেৰা ইমান মানবদ্বেষী যেন লাগিল যে কথাষাৰ দুনাই সুধিবলৈ মোৰ সাহ নহ'ল।

মোৰ মনলৈ সেই সমযত কিবোৰ ভাব আহিছিল তই শুনিলে আচৰিত নহবি এলেন। সেই আতিথেযতাশূন্য নিৰ্জ্জন পৰিবেশত— নিৰ্জ্জন বুলি ক'লে ঠিক কোৱা নহ'ব নিৰ্জ্জনতাতকৈ অধিক— মই অকলে অকলে বহি আছোঁ। মোৰ মনত পৰিছিল যে চাৰিমাইল দূৰতে মোৰ আপোন ঘৰখন আছে, আৰু তাত আছে এই সংসাৰত মই ভালপোৱা একমাত্র মানুহ কেইগৰাকী। হযতো আটলাণ্টিক মহাসাগৰো মই অতিক্রম কৰি যাব পাৰিম কিন্তু সেই চাৰিটা মাইল ডেই পাৰ হৈ যোৱাৰ কথা মোৰ বাবে অসম্ভৱ।

মই নিজকে প্রশ্ন কৰিলোঁ— মই এতিয়া কলৈ যাও? কি কৰোঁ? সামান্য আৰাম

ক'ত পাম? এডগাৰ আৰু কেথেৰিন কাকো তই নকবি মই সাৱধান কৰি দিছোঁ, হিথ্‌ক্লিফৰ বিপক্ষে আৰু মোৰ সপক্ষে মোৰ ওচৰত থিয় হৈ মাত মাতোতা প্ৰাণী কোন ওলাব এইটো চিন্তাই সৰ্বোপৰি তেতিয়া মোক বিতত কৰিছিল।

'ৱাদাৰিং হাইটচ'ত মই আপোন ইচ্ছাৰেই, আনন্দেৰেই, থাকিবলৈ গৈছিলোঁ কাৰণ মই জানিছিলোঁ যে তাত থাকিলে হিথ্‌ক্লিফৰ লগত অকলে থকাৰ পৰা মই বাচিম। কিন্তু কেনেবোৰ মানুহৰ মাজত আমি সোমাবলৈ ওলাইছিলোঁ সেই কথা তেওঁতো জানিছিল— সেইবোৰ মানুহে যে আমাৰ কথাত অনাহক হস্তক্ষেপ কৰিব সেই কথা তেও চিন্তাই কৰা নাছিল।

বহুতপৰ মই অকলে অকলে বেজাৰ মনেৰে গুণাগথাঁ কৰি বহি থাকিলোঁ। ঘড়ীত আঠ বজাৰ বোব পৰিল— আঠৰ পিচত ন তথাপিতো মিঃ আৰ্ণশ্বই একেদৰেই বুকুলৈ তল মূৰকৈ হাত দুখন জেপত ভৰাই, নীৰবে ইমূৰ সিমূৰ কৰিয়েই থাকিলে। মাত্ৰ মাজে মাজে কেতিয়াবা একোটা কেঁকনি বা তিক্ততাসূচক শব্দ তেওঁৰ মুখৰ পৰা বাহিৰ হৈছিল।

ঘৰখনত ক'ৰবাত তিৰোতা মানুহৰ মাত কাণত পৰেনে কি শুনিবলৈ মই কাণ উণাই ৰ'লোঁ। অনুশোচনাৰে মোৰ মন ভৰি পৰিছিল। অশুভ কিবা এটা ঘটাৰ আশংকাত মোৰ মন ভয়ত কঁপি উঠিছিল। শেহাস্তৰত মোৰ আত্মসংবৰণৰ সীমা পাৰ হ'ল মই দীঘল দীঘলকৈ হুমুনিয়া চাৰিবলৈ ধৰিলোঁ আৰু ফেকুঁৰি ফেকুঁৰি কান্দিবলৈ ললোঁ।

কিমান ব্যাকুল ভাবে মই কান্দিছিলোঁ সেই কথা যেন মই নিজেই গম পোৱা নাছিলোঁ। মোৰ কান্দোন শুনি মিঃ আৰ্ণশ্ব ভ্ৰুখি মাখি ইমূৰ সিমূৰ কৰি থাকোঁতেই, মোৰ সন্মুখত থিয় দি ৰ'লহি, আৰু মোলৈ অতি আচৰিত ভাবে চালে। তেও মোলৈ তেনেদৰে চোৱাৰ সুযোগ লৈ মই ক'লোঁ 'ইমান দূৰ আহি মোৰ ভাগৰ লাগিছে। মই শুব খুজিছোঁ। বাইজনী ক'ত আছে? তাই উপযাচি নাহে যেতিয়া আপুনিযেই কওকচোন তাইক মোৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ।

'ইয়াত কোনো চাকৰণী নাই। তুমি নিজে সব চাইচিতি যা-যোগাৰ কৰি ল'ব লাগিব।

'মই তেন্তে ক'ত শুব লাগিব ? মই উচুপি উচুপি সুধিলোঁ ভাগৰ আৰু দূৰৱস্থাত জৰ্জৰিত হৈ মই আত্মসন্মানবোধ হেৰুৱাই পেলাইছিলোঁ।

'জোজেফে তোমাক হিথ্‌ক্লিফৰ কোঠাটো দেখুৱাই দিব। সৌ দুৱাৰখন খোলা সি তাতেই আছে।

মই তেওঁ কোৱামতেই কৰিবলৈ উদ্যত হৈছোঁ কিন্তু তেওঁ মোক হঠাতে বাধা দি একেবাৰে এক আচৰিত সুৰত ক'লে ৰ বা ভিতৰফালৰ পৰা তুমি দুৱাৰখনৰ তলা বন্ধ কৰি দিবা আৰু খিলিটোও লগাই দিবা। কিন্তু মিঃ আৰ্ণশ্ব কিয় তেনেকুৱা কৰিব লাগে? মই ইচ্ছাকৃতভাবে হিথ্‌ক্লিফৰ সৈতে আবদ্ধ হৈ থাকিব লগা হোৱা কথাটো

ভাল পোৱা নাছিলোঁ।

তেওঁ উত্তৰ দিলে এযা চোৱা এই বুলি কৈ নিজৰ জেপৰ পৰা এটা আচৰিত ধৰণে সজা পিষ্টল বাহিৰ কৰিলে। পিষ্টলৰ নলটোৰ লগত দুয়ো দাঁতিযে ধাৰ থকা এখন শ্পিং লগোৱা ছুৰী গজালি থোৱা আছে। 'হতাশগ্রস্ত মানুহ এটাৰ বাবে ই এক ডাঙৰ প্রলোভন। হয়নে নহয়? প্রত্যেক নিশা মই এইটো হাতত লৈ তাৰ দুৱাৰখন খোলা আছে নে কি চাও। এই প্রলোভন মই বাধা দি ৰাখিব নোৱাৰোঁ। মই যদি এবাৰলৈয়ো দুৱাৰখন খোলা পাও তাৰ পিনে হ'ল আৰু। কোনো ব্যতিক্রম নোহোৱাকৈ প্রতি নিশা মই এই চেষ্টা চলাওঁ। হযতো আগ মুহূৰ্ত্তত এনে কাৰ্য্য কৰাৰ বিপৰীতে এশ এটা যুক্তি মোৰ মনলৈ আহিছে তথাপি মোৰ গাত কিবা পিশাঁচ এটা বোধহয আছে মোক বলাই ঘটাই লৈ ফুৰিছে সিয়েই মোক এই মানুহটোক মাৰিবলৈ অহৰহ মোৰ কাণত ফুচফুচাই আছে। —তাক মৰাৰ ফলত মোৰ উদ্দেশ্যযোৰ যদি বিফলো হয হওক তথাপি মই তাক মাৰিব লাগিব। তুমিতো হিথ্‌ক্লিফক ভাল পোৱা। সেই ভালপোৱাৰ স্বাৰ্থতে সেই পিশাচটোক যতদিন পাৰা প্রতিৰোধ কৰি ৰাখিবা। সময় আহিলে সৰগৰ সমস্ত দেবতাকুলেও তাক ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিব।

মই পৰম ঔৎসুক্যৰে অস্ত্রপাটলৈ চকু দিলোঁ। এক বীভৎস চিন্তা মোৰ মূৰত সোমাল। এনে এটা বস্তু মোৰ থাকিলে কিমান যে ক্ষমতা হাতলৈ নাহিব! মই তেওৰ হাতৰ পৰা বস্তুটো মোৰ হাতত লৈ লিৰিকি বিদাৰি চালোঁ। ধাৰৰ ফালটোত আঙুলি বুলায়ো চালোঁ। এক লহমাৰ বাবে মোৰ মুখত প্রতিফলিত হৈ যোৱা ভাব এটা লক্ষ্য কৰি তেওঁ অতি আচৰিত হ'ল। সেই ভাব বিভীষিকাৰ নাছিল আছিল এক আক্রোহী লোভী আকাঙ্ক্ষা। তেও তৎক্ষণাত মোৰ হাতৰ পৰা পিষ্টলটো থপিয়াই নিলে আৰু খাপৰিত ভৰাই থলে।

তেও ক'লে 'হিথ্‌ক্লিফক এই কথা তুমি কলেও ক ব পাৰা। তাক সাবধান কৰি দিবা। তাৰ ওপৰত নজৰো ৰাখিবা। আমাৰ মাজৰ সম্বন্ধ কি প্রকাৰৰ তুমি বোধহয় এতিয়া বুজিছাই। তাৰ বিপদৰ কথা ভাবি তুমি বিচলিত হোৱা নাই দেখোন। আচৰিত কথা।

'হিথক্লিফে আপোনাৰ কি অপকাৰ কৰিছে? মই সুধিলোঁ। 'তেওৰ কি দোষৰ বাবে আপুনি তেওঁক ইমান ভযানক ভাবে হিংসা কৰে? তাৰ সলনি তেওঁকচোন আপুনি ঘৰ এৰি যাবলৈকে ক ব পাৰে।

'সেইটো নহ'ব ' একেবাৰে গৰ্জি উঠি আৰ্ণশ্বই ক'লে 'সি ইযাৰ পৰা যাব খুজিলে মই তাক জীয়াই নাৰাখিম তাক যদি তুমি এই ঠাই এৰিবলৈ কোৱা জানি থবাঁ, তুমিয়েই তাৰ হত্যাকাৰিনী বুলি পৰিগণিত হবাঁ। মই কি সব হেৰুৱাব লাগিব? একো ঘূৰাই নাপাম? হেযাৰটন মগনীযা হ'ব লাগিব নেকি? জহান্নামৰ দোহাই, মই সব ঘূৰাই পাবই লাগিব পামেই। সেযে নহয় মই তাৰ সোণবাণ গালো হস্তগত কৰিহে এৰিম। তাৰ পিচত মোক লাগিব তাৰ তেজ। তাৰ আত্মা মোক নালাগে— সেইটি বস্তু নৰকৰ ভাগৰ। তাৰ আত্মা নৰকত সোমালে নৰক দহগুণ বেচি কদাকাৰ হ'ব বেচি

অন্ধকাৰ হ'ব।

এলেন তই মোক তোৰ পূৰ্ব্বৰ গৃহস্বামীৰ অভ্যাসৰ কথা কৈছিলি। মানুহজন প্ৰায় পাগল বুলিয়েই ক'ব লাগিব। অন্ততঃ যোৱা নিশা তেওঁৰ অৱস্থা তেনেকুৱাই আছিল। তেওঁৰ ওচৰত থাকিবলৈ মোৰ বুকু কঁপি উঠিছিল। তেওঁৰ ব্যৱহাৰৰ তুলনাত জোজেফ বোলা চাকৰটোৰ অভদ্ৰ আচৰণো বহুত ওপৰৰ যেন লাগিছিল।

মানুহজনে আকৌ আগৰ দৰে চিন্তাত নিমগ্ন হৈ, জেপত হাত ভৰাই, নখ মাটি লেখি আগপিচ কৰিবলৈ ধৰিলে। সেই সুযোগতে মই খিলিদাল খুলি পাক ঘৰলৈ দৌৰ দিলোঁ।

জোজেফ জুহালৰ ওচৰতে বহি আছিল। জুইত এটা ডাঙৰ গামলাত কিবা বহাই থোৱা আছিল। ওচৰতে বেঞ্চ এখনত কাঠৰ বাকচ এটাত এবাটি ওটমিল। গামলাটো উতলিবলৈ ধৰিছিল সি তাত হাত দি চাই নমাই আনিবলৈ ধৰিছিলেই। মই ভাবিছিলোঁ যে সি আমাৰ বাবে কিবা ৰন্ধা বঢ়া কৰিছে। মোৰ ইমান যে ভোক লাগিছিল। সেইবাবে মই ভাবিলোঁ যে যিহকে নাৰান্ধক লাগে অন্তত খাব পৰা হ'ব লাগে। সেইবাবে জোজেফক উদ্দেশ্য কৰি মই কলোঁ যে লুথুৰি পিঠা (পৰিজ)খিনি ময়ে সিজাম। এইবুলি কৈয়ে মই গামলাটো সি হাতে পোৱাৰ পৰা আঁতৰাই নি ৰাখিলোঁ আৰু মোৰ হেট আৰু যোঁৰাত উঠি আহোঁতে পিন্ধা পোচাক সলাবলৈ ওলালোঁ। মই সি শুনাকৈ কলোঁ মি আৰ্ণশ্বই মোক নিজেই নিজৰ থকা খোৱাৰ দিহা কৰি লবলৈ কৈছে। মযো তাকেই কৰিম। মই তোমালোকৰ মাজত ভদ্ৰ মহিলা সাজি নাথাকিম দেই। তেনে কৰিবলৈ হ'লে লঘোণত মৰিব লাগিব।

মোৰ কথা শুনি বহাতে থাকি সি ভোৰভোৰালে 'হায বিধাতা এযা আৰু নতুন আদেশ। ইতিমধ্যে মোৰ দুজনা গৃহস্বামী আছেই, এতিয়া এগৰাকী গৃহকৰ্ত্ৰীও মোৰ মূৰৰ ওপৰত জাপ খালে দেখিছোঁ। কথাষাৰ কওঁতে সি তাৰ শিৰদিয়া মোজাযোৰ আঁঠুৰ পৰা সৰু গাঠিলৈকে মোহাৰি আছিল। 'মোৰ দেখিছোঁ ইয়' পৰা পলোৱাৰ সময় আহিল। এই পুৰণি ঠাইকণ এদিন এৰি যাব লগা হ'ব বুলি মই ভৰা নাছিলোঁ। পিছে এতিয়া দেখিছোঁ সময় পালেহিযেই।

তাৰ এই থুনথুননিলৈ মই কাণ নিদিলোঁ। মই হাতেকামে লাগি গলোঁ। কি ৰং ৰহইচৰ সময় হ'ব লাগিছিল এই কেইটা দিন অথচ হ'ল কি ! ইয়াকে ভাবি ভাবি মোৰ হুমুনিযাহ ওলাইছিল। পিচে মই সেইবোৰ চিন্তা মনৰ পৰা লগে লগে দূৰ কৰিলোঁ। বিগত দিনবোৰৰ সুখৰ স্মৃতিয়ে মোক বৰ পীড়া দিছিল। অতীতৰ সুখস্মৃতিযে যিমানেই মোৰ মনত উক দিবলৈ ধৰিলে সিমানেই তাক নিবাৰিত কৰিবলৈ বেছি খৰধৰকৈ মই কামত লাগিলোঁ, খৰধৰকৈ মই হেতাৰে লুথুৰি লৰাবলৈ লাগি গলোঁ।

মোৰ কাম কাজৰ গতি দেখি জোজেফৰ খং উঠিলে। 'হ'ল আৰু আজি সি কিৰকিৰে ক'লে 'হেয়াৰটন তোৰ আজি খোৱাটো হ'ল আৰু। এইসোপা লুথুৰি হ'ল নে পকা দলি? কোনে খাব? মই হোৰাহেঁতেন বাটিয়ে কাঁহীয়ে আটাইবোৰ থেকেচি ভাঙিলোঁহেতেন। ৰক্ষা তেও, সিহঁত দুটাৰ কাণত এতিয়াও এই হেঁতা কেৰাহীৰ টুঁ টাং

শব্দ কাণত পৰা নাই।

সঁচা কথা মই ৰন্ধা বঢ়াত লাগি গোটেইবোৰ কিবা ওলট পালট কৰি পেলালোঁ। ডাঙৰ ডাঙৰ চাৰিটা বাটিত লুথুৰিবোৰ বাকি দিছিলোঁ। এটেকেলি খাটি গাখীৰো গুৱালৰ ঘৰৰ পৰা অনাই থোৱা আছিল। টেকেলিটো দেখা মাত্রকে থাপমাৰি ধৰি মুখে ওঠে লগাই, হেয়াৰটনে ঢোক ঢোককৈ গাখীৰ পিবলৈ ধৰিলে।

মই প্রতিবাদ কৰি কলোঁ যে সি সৰু এটা পিয়লাত বাকি লৈহে গাখীৰখিনি খাব লাগে। সি জুঠা কৰাৰ পিচত সেইখিনি গাখীৰ মই খাব নোৱাৰোঁ। পিচে এইবাৰ কথাতে জোজেফৰ লাগিল দোঁকোহ সি জ্বাঙুল খাই উঠিলে। সি ক'লে বোলে গাখীৰ টেকেলি এবো চুৱা হোৱা নাই, আৰু মোৰ ইমান চিবচাকো ভাল নহয়। ইত্যাদি প্রকাৰে সি বহুত ভোৰভোৰালে।

ইয়াৰ মাজতে সেই পোৱালী পিশাচটোৱে গাখীৰ টেকেলিত মুখ দি পিযেই থাকিল। মাজে মাজে মূৰ তুলি সি মোলৈ বেপৰোৱা ভাবে চায় আৰৌ গাখীৰৰ টেকেলিত মুখ লগায়।

মই কলোঁ 'মই মোৰ আহাৰ অন্য এটা কোঠাত খাম। ইয়াত নহ ব। চ'ৰাঘৰ বুলিবলৈ বেলেগ ঠাই এচমকা নাইনে ইয়াত?

কি কৈছা? চ'ৰাঘৰ? চ'ৰা ঘৰহে হয। ক'ত চ'ৰা ঘৰটো আছে? ইয়াত চ'ৰাঘৰ ত'ৰাঘৰ নাই। আমাৰ লগ যদি তুমি ভাল পোৱা নাই, তেন্তে সৌৱা গৃহস্বামী আছে, তেওৰ লগ লোৱা গৈ। আৰু যদি গৃহস্বামীক ভাল নালাগে তেন্তে আমাৰ লগ লোৱা।

'তেন্তে মই ওপৰ মহলালৈ যাও। মোক কোঠা এটা দেখুৱাই দিযা।

মোৰ বাটিটো থাল এখনৰ ওপৰত থৈ আৰু অলপ গাখীৰ মোৰ নিজৰ বাবে আনিবলৈ বুলি মই বাহিৰ ওলাই গলোঁ।

মুখেৰে ভোৰভোৰাই জোজেফ উঠো নুঠোকৈ বহাৰপৰা থিয হ'ল আৰু মোৰ আগে আগে ওপৰ মহলালৈ যোৱা খটখটিত উঠিল। আমি ওপৰ মহলাৰ বাহিৰা বস্তু দমাই থোৱা কোঠাটোৰ দাঁতি পালোঁগৈ। যাওতে বাটত পোৱা ইটো সিটো কোঠাৰ দুৱাৰবোৰ মেলি সি ভিতৰলৈ ভুমুকি মাৰি চায আৰৌ দুৱাৰখন বন্ধ কৰি থয় আৰৌ আগবাঢে।

শেহত গৈ গৈ আমি এটা কোঠা পালোঁগৈ। কোঠাটোৰ উৰলি যাব ধৰা দুৱাৰখন ঠেলামাৰি সি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল আৰু ক'লে 'ইযাত এইটো কোঠা আছে। দুই এবাটি লুথুৰী জলপান ইযাতে বহি খাব পাৰি। ঘেহুৰ মুঠা কেইটামান চুকলৈ পেলাই থোৱা আছে। ধূলিবালি লাগি থকা নহয। একেবাৰে চফা। তোমাৰ দামী চিকুৰ কাপোৰত ধূলি লাগিব বুলি ভয় কৰিছা যদি তোমাৰ ৰহল ৰুমালখনকে ওপৰত পাৰি লোৱা।

তথাকথিত 'কোঠাটো আছিল এটা পাৰবাঁহৰ দৰে— লাংখা লিংখি বস্তুৰে ভৰাই থোৱা। ভিজা ঘেহুঁৰপৰা ওলোৱা ভেকুৰা ভেকুৰি গোন্ধ। কেউ দাঁতিয়ে নানা তৰহৰ

বস্তু দমাই থোৱা। মাজখিনিতে খালি।

জোজেফক মই খঙেৰে সুধিলোঁ তুমি মোক কি বুলি ভাবিছা? এই ঠাইত মানুহ শুব পাৰে নেকি? মই মোৰ শোৱা কোঠাটো বিচাৰিছোঁ।

ভাচ্ছিল্যৰ সুৰত সি মোৰ কথাৰ দ্বিৰুক্তি কৰি ক'লে 'শোৱা কোঠা? যি কেইটা শোৱা কোঠা আছে, আটাইকেইটা তুমি দেখিছাই। সেইটো মোৰ।

সি অন্য এটা কোঠালৈ আঙুলিয়াই দেখুৱালে। এইটো কোঠাও প্ৰথমতে দেখুওৱাটোৰ দৰেই, মাত্ৰ ইযাত বেৰৰ দাঁতিয়ে দাঁতিযে বস্তুবোৰ নাই, খালি। ইযাতে এখন চাপৰ বহল আঠুৱা নথকা খাট আৰু নীলৰঙী এখন তুলি। তুলিখন এমূৰলৈ মেৰাই থোৱা আছিল।

'তোৰ শোৱা কোঠাৰ মোৰ কি দৰ্কাৰ? তাৰ কথা শুনি মই জাঙুল খাই উঠিলোঁ। 'মিঃ হিথ্‌ক্লিফ বোধহয ঘৰৰ মুধচত উঠি নোশোৱে। নে শোৱে?

কথাটো যেন নতুনকৈ হে বুজিলে তেনে ভাব দেখুৱাই জোজেফে ক'লে 'অ মিঃ হিথ্‌ক্লিফৰ শোৱা কোঠাৰ কথা কৈছা? কথাটো একেবাৰতে ক ব নোৱাৰিলা নে কি? তেতিয়াতো মই তোমাক এই বিষযে সবিশেষ জনালোহেঁতেন। তেওঁৰ কোঠাটো তুমি চাব নোৱাৰিবা। কোঠাটো তেওঁ সদাযে তলা মাৰি থয়। তেওঁৰ বাদে আন কোনো ভাত সোমোৱা নিষেধ।

মই নকৈ নোৱাৰিলোঁ 'তোমাৰ এইখন বঢ়িযা ঘৰ। আৰু যেনে ঘৰ তেনে বাসিন্দা। এই সোপাৰ বলিযালিৰ লগত মোৰ ভাগ্য জড়িত কৰিবৰ দিনা সংসাৰৰ যতমানে বলিযালি বোধহয় মোৰ মূৰতে থুপ খাইছিল— নহলে মোক কিহে পাইছিল এনে এটা পথ ল বলৈ? যেই কি নহওক সেইটো কথা বৰ্ত্তমানে থাকক। ঘৰটোত আৰু কোঠা আছে। ভগৱানৰ দোহাই, খৰ কৰ মোক এটুকুৰা জেগা দেখুৱাই দে মই কাটি হওঁ ক'ৰবাত।

মোৰ কথাৰ সি কোনো উত্তৰ নিদিলে মাত্ৰ কাঠৰ খটখটিয়েদি তললৈ গপগপ কৰে নামি গ'ল আৰু এটা কোঠাৰ মুখত ৰলগৈ। তাত থকা কাঠৰ উচ্চ মানৰ আচবাব পত্ৰবোৰ দেখি মই বুজিলোঁ যে ভাত সেইটোৱেই আটাইতকৈ ভাল কোঠা হ'ব।

কোঠাটোত এখন কাৰ্পেট পৰা আছিল। দামী কাৰ্পেট। কিন্তু ওপৰৰ চানেকিবোৰ ধূলি মাকটিৰে পোতখাই অস্পষ্ট হৈ গৈছে। কোঠাটোত এখন জুহালো আছিল। ওচৰ পাঁজৰে টুকুৰা টুকুৰি কাগজ সিচঁৰতি হৈ আছিল। এখন বনচোম কাঠৰ পালেং তাৰ ওপৰত দামী দামী আৰু আধুনিক ফেচনৰ বিচনাৰ আৰু পৰ্দ্দাৰ কাপোৰ। কিন্তু সেইবোৰ জধে মধে ব্যবহাৰ কৰা হৈছে বুলি দেখিলেই ধৰিব পাৰি। পৰ্দাৰ ৰচিবোৰ অ'ত ত'ত ওলমি থকা আঙঠিবোৰো পূৰাকৈ নাই। অ'ত ত'ত ছিগি আছে। একালেদি এখন পৰ্দাৰ এটা মূৰ মাটিলৈকে ওলমি আছে। কোঠাটোৰ চকীবোৰো ভগাছিগা কিছুমান বেচিকৈয়ে ভগাছিগা। বেৰৰ কাঠবোৰতো ঘূণে ধৰি ফুটা কৰা—

ঠায়ে ঠায়ে ফুটাবোৰ ডাঙৰেই।

সেইটো কোঠাতে সোমাই ৰাত্তিটোলৈ বাগৰ এটা মাৰো বুলি মন বান্ধিছোঁ মাথোন তেনেতে সেই অধামূৰ্খটোৱে ঘোষণা কৰিলে বোলে কোঠাটো গৃহস্বামীৰহে।

তেতিয়ালৈ খোৱা বস্তুবোৰ চেঁচা হৈছিল মোৰ ভোকো হৰিছিল ধৈৰ্য্যৰো সীমা চেৰাইছিল। মই তাক কলোঁ যে লৰালৰিকৈ ঠাই এটুকুৰা মোক সি যোগাৰ কৰি দিব লাগে মই তাতে অলপ জিৰণি লম।

মুখেৰে অশালীন কথা কিছুমান মাতি মাতি সি ক'লে 'কোন জহান্নামলৈ তুমি যাবা? তুমি বিবাহিতা আৰু এতিয়া ক্লান্ত। তুমি হেয়াৰটনৰ সৰু কোঠাটোৰ বাহিৰে আন আটাইবোৰ কোঠা দেখিলা। ঘৰটোত তুমি দীঘল দিবলৈ আৰু এটা কোঠা নাই।

মোৰ ইমান খং উঠিলে যে মোৰ হাতত থকা থালবাটি থেকেচ কৰে মাটিলৈ পেলাই দিলোঁ। লুথুৰী পিঠা ছিটিকি পৰিল কাঁহীবাটি ভাগি টুকুৰা টুকুৰ হ'ল। খটখটিৰ মূৰতে মই বহি দিলোঁ আৰু দুহাতৰ তলুৱাৰ ফাঁকত মুখখন গুজি লৈ উচুপিবলৈ ধৰিলোঁ।

এহ হে, ভাল কৰিলা বেথি আইটি ভাল কৰিলা। গৃহস্বামী এতিয়া এই পিনেই আহিব আৰু ভগা টুকুৰাবোৰৰ ওপৰত ভৰি দিব আৰু লগে লগে তেওঁ কি সুধিব কি হ ব ভগৱানেহে জানে। অপদাৰ্থ ক'ৰবাৰ। এই কাৰ্য্যৰ বাবে তুমি এতিয়াৰ পৰা বৰদিনৰ সময়লৈকে উপবাস থাটি প্ৰায়শ্চিত্ত কৰিবলগীয়া। তুমি বৰ ৰাগ দেখুৱাইছা। সেই ধুনীয়া ধুনীযা বস্তু কেইটা ভাঙি চূৰ্ণ বিচূৰ্ণ কৰিলা। পিচে তোমাৰ এই দেমাকি কিমান দিন দেখুৱাবা চাম। হিথ্‌ক্লিফে এনে ব্যৱহাৰ সহ্য কৰি থাকিব বুলি ভাবিছা নেকি? এই দুষ্টালি কৰি তুমি ধৰা নপৰাকৈ ৰলেই হয। ধৰা পৰিলে তোমাৰ কি গতি হ'ব কোনে জানে।

মোক বকি বকি সি তলৰ মহলাত থকা তাৰ নিজৰ গুহা যেন কোঠাটোত সোমাবলৈ গ'ল। লগতে মমবাতিডালো লৈ গ'ল। মই এন্ধাৰতে বহি থাকিলোঁ।

মই ভাবিচিন্তি চাই দেখিলোঁ যে কামটো ভাল নহ'ল। গতিকে মোৰ খং অহংকাৰ দমাই থৈ যি হৈ গ'ল তাৰ চিন মোকাম যিমান পাৰি নাইকিয়া কৰিবলৈ মই যত্নপৰ হলোঁ।

একেবাৰে অপ্ৰত্যাশিতভাবে সহায় কৰোঁতা এটিও আহি ওলাল— সেইটি হ'ল চিকাৰী কুকুৰটি থ্ৰটলাৰ। আমাৰ পুৰণা কুকুৰ স্কাল্‌কাৰৰ পোৱালী বুলি মই তাক চিনি পালোঁ। পোৱালিতে ই থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জত আছিল। পিতাই হিণ্ডলেক এই পোৱালিটো দিছিলে। কুকুৰটোৱে মোক চিনি পালে যেন মোৰ অনুমান হ'ল কাৰণ চিনাকি ভাবত ই নাকটো মোৰ নাকত লগাই দিলে আৰু পিচ মুহূৰ্ত্ততে মাটিত পৰি থকা লুথুৰিবোৰ চেলেকিবলৈ ধৰিলে। মই আন্ধাৰতে খেপিয়াই খেপিয়াই ভগা চীনা মাটিৰ টুকুৰাবোৰ গোটাই পেলালোঁ কাঠত লাগি থকা গাখীৰবোৰ হাতৰ কমালেৰে মচি পেলালোঁ।

আমাৰ কাম সমাপ্ত হৈছে নহৈছে, তেনেতে মই আৰ্ণশ্ব আমাৰ পিনে অহাৰ খোজ শুনিবলৈ পালোঁ। থ্ৰট্লাৰে পিচ ঠেঙৰ মাজত নেগুৰ গুজি বেৰৰ দাতিত থিয় দিলে মই ওচৰৰ দুৱাৰখনৰ মুখলৈ আঁতৰি গলোঁ। কুকুৰটো পিচে ধৰা নপৰাকৈ নাথাকিল বুলি মই বুজি পালোঁ। কাৰণ তলৰ মহলত লৰা ঢপৰা কৰা আৰু তাৰ লগে লগে কুকুৰৰ কেংকেঙনি আহি মোৰ কাণত পৰিছিল। বহুত পৰ ধৰি সেই কেংকেঙনি চলি আছিল কাণত পৰিলেই ভুক্তভোগী জীৱৰ প্ৰতি কাৰো পুতৌ নোহোৱাকৈ নাথাকিলহেঁতেন। কুকুৰটোৰ দশাতকৈ মোৰ দশা ভাল আছিল। আৰ্ণশ্বই মোক লক্ষ্য নকৰাকৈয়ে মোৰ দাঁতিয়েদি পাৰ হৈ গ'ল আৰু কোঠাত সোমাই দুৱাৰ জপাই দিলে।

ঠিক তাৰ পিচতেই জোজেফে হেয়াৰটনক শুৱাবলৈ লৈ আহিলে। মই সোমোৱা কোঠাটো আছিল হেযাৰটনৰ আৰু মোক তাত দেখি বুঢ়াটোৱে (জোজেফে) ক'লে 'জুহালৰ ওচৰলৈ গ'লে তোমাৰ ঠাই হ'ব তোমাৰ অহংকাৰো বজাই ৰাখিব পাৰিবা। সেইটো কোঠা এতিয়া খালি হৈ আছে। গোটেইটো তুমি দখল কৰি লব পাৰা ।

তাৰ কথা শুনি মই পাৰ পেৰাদি পালোঁ। জুহালৰ ওচৰ'ৰ চকী এখনত আৰামকৈ সোমাই লোৱাৰ লগে লগে মোৰ চকু দুটা জাপ খাই আহিলে। মই টোপনি গলোঁ।

মোৰ ভাল টোপনিয়েই হৈছিল— বেচ গধুৰ টোপনি। মিঃ হিথ্‌ক্লিফ আহি মোক জগাই দিলে। সি তেতিযাহে ঘৰ সোমাইছিলহি। সোমায়েই মই তাত কি কৰি আছোঁ সি মোক সুধিলে।

তেতিয়ালৈকে উজাগৰে থকাৰ কাৰণটো মই তাক কলোঁ— কলোঁ যে আমাৰ কোঠাৰ চাবিটো তাৰ জেপত আছিল। 'আমাৰ বুলি নকলোঁ যেনিবা বোদোৰ বাইতহে হাত দিলোঁ। সি ডাঠি কলে যে কোঠাটো মোৰ কস্মিন কালেও নাছিল আৰু কস্মিন কালেও নহ বও। সি আৰু ক'লে যে— বাদ দে তাৰ ভাষাৰ মই পুনৰাবৃত্তি কৰিব নোৱাৰোঁ। তাৰ স্বাভাৱিক আচৰণৰ কথাও মই তোক নকও। সি বৰ ধূৰ্ত্ত। মোৰ তালৈ ঘৃণা লাগি গৈছে। তাৰ কথা আৰু কাম দেখি তাৰ প্ৰতি মোৰ বিৰাগ জন্মিছে। তাৰ গতিমতি দেখি মোৰ কেতিযাবা কেতিয়াবা ইমান আচৰিত লাগে যে সি যে এটা ভয়ানক প্ৰাণী সেই কথা মই পাহৰিয়েই যাওঁ। তৎসত্ত্বেও মই সঁচাকৈ কৈছো নেলী হিথ্‌ক্লিফলৈ মোৰ যিমান ভয লাগে বিষাক্ত সাপ এটা বা বাঘ এটালৈকো সিমান ভয নালাগে। কেথেৰিণৰ বেমাৰৰ কথা সিয়েই মোক কৈছে আৰু ককাইদেউকেই তাৰ বাবে জগৰীযা কৰিছে। সি মোক কৈছে যে এডগাৰক এসেকা দিব নোৱৰালৈকে তাৰ হৈ ময়েই শাস্তি ভোগ কৰিব লাগিব।

মই হিথ্‌ক্লিফক ঘৃণা কৰোঁ। মই বৰ দুৰ্ভগীয়া। মই এক মহামুৰ্খ। এইবোৰ কথাৰ সামান্য আভাসো 'গ্ৰেঞ্জ'ৰ কাকো নিদিবি। তই আহিবি বুলি মই সদায় বাটলৈ চাই ৰ'ম। মোক নিৰাশ নকৰিবি।

ইজাবেলা।

১৪

চিঠিখন পঢ়ি অতাযেই মই গৃহস্বামীৰ ওচৰলৈ গৈ কলোঁ যে তেওঁৰ ভনীয়েক 'থ্ৰাচক্ৰছ গ্ৰেঞ্জ'লৈ আহিছে, আৰু আইদেউৰ অসুখ বুলি শুনি দুঃখ প্ৰকাশ কৰিছে, লগতে তেওঁ ককায়েকৰ ওচৰলৈ আহিবলৈকো একান্ত ইচ্ছা কৰিছে। ককায়েকে তেওক ক্ষমা কৰাৰ চিন হিচাপে তেওঁলৈ কিবা এটা বস্তু যথাসম্ভৱ সোনকালে মোৰ যোগেদি পঠাই দিবলৈকো তেও কৈছে। এই আটাইবোৰ কথা তেও মোলৈ লিখা এখন চিঠিত ব্যক্ত কৰিছে বুলি মই ক'লোঁ।

লিণ্টন মহাশয়ে ক'লে 'ক্ষমা ? তাইক মই ক্ষমা কৰিবলগীয়া কিটো আছে? এলেন আজি আবেলি তই 'থ্ৰাচক্ৰছ হাইটচ'লৈ মন কৰ যদি যাবি। ইজাবেলাক কবিগৈ যে মই তাইৰ ওপৰত খং কৰা নাই। তাইক হেৰুৱাইহে মই কষ্ট পাইছোঁ। কষ্টৰ বিশেষ এটা কাৰণ আছে ঃ হিথ্‌ক্লিফৰ লগত তাই সুখী হ'ব বুলি মোৰ মনে ধৰা নাই। তাইক মই গৈ দেখা কৰাৰ কথাই নুঠে। কবিগৈ যে আমাৰ এই এৰাএৰি চিৰকালৰ বাবে হ'ল। তাই যদি সঁচাকৈয়ে মোৰ কথা কিবা অলপমানো ভাবে তেন্তে তাইক কবি তাইক বিয়া কৰোৱা সেই বদমাইচটোক দেশান্তৰী হ'বলৈ মান্তি কৰাব লাগে।

মই অনুনয়ৰ সুৰত সুধিলোঁ 'আপুনি তেওঁলৈ সামান্য দুই এষাৰ কথাও নিলিখেনে ?

'নাই, নিলিখোঁ তেওঁ উত্তৰ দিলে। 'দৰ্কাৰ নাই। হিথ্‌ক্লিফৰ পৰিয়ালৰ লগত মোৰ যোগাযোগ যিমান সম্ভৱ কমকৈ হ'ব। মোৰ পৰিয়ালৰ লগতো সেই পৰিয়ালৰ কোনো যোগাযোগ থকাটো মই নিবিচাৰোঁ। এনে যোগাযোগ প্ৰায় নহবই।

মিঃ এডগাৰৰ উদাসীনতাই মোক অতিকৈ হতাশ কৰিলে। তেওঁৰ এই ভাব অনুভূতিবোৰনো মই কেনেকৈ সামান্য কোমলাই, মোলায়েম কৰি ভনীয়েকক কমগৈ সেই কথাকে মই 'থ্ৰাচক্ৰছ হাইটচ'লৈ যাবলৈ ওলাই চিন্তা কৰি আছিলোঁ। ইজাবেলাক সান্ত্বনা দিবলৈ বুলি দুটামান আখৰো নিলিখাৰ কাৰণটো মই তাইক কি বুলি নো কমগৈ সেইটো কথাও ভাবি মই বিমোৰত পৰিছিলোঁ।

ৰাতিপুৱাৰ পৰা ইজাবেলাই মই যাম বুলি বাট চাই আছিল। বাৰীৰ মাজৰ বাটেদি দুৱাৰমুখলৈ আগবাঢ়োঁতে তাই মোলৈ খিৰিকিৰে চাই থকা মোৰ চকুত পৰিছিল। দূৰৰ পৰাই মই তাইলৈ চাই মূৰ দুপিয়াইছিলোঁ। কিন্তু কোনোবাই জানোচা দেখে, এই আশংকাত তাই মোক নেদেখাৰ দৰে নিজকেই আঁতৰাই নিলে।

দুৱাৰত টোকৰ নমৰাকৈয়ে মই সোমাই গলোঁ। আগৰ সেই আনন্দমুখৰ হাঁহি কিৰিলিৰে উৰি যাওঁ উৰি যাওঁ ঘৰটোৰ কি যে হুতচিৰি নিমাওমাও চেহেৰা। এই কথা মই কবই লাগিব। ইজাবেলাৰ ঠাইত যদি মই হলোঁহেতেন মই অন্ততঃ জুহালৰ গুৰিৰ ঠাইখিনিকে সাৰিপুচি আঁতাই ললোঁহেঁতেন। মেজ্জ কেইখনৰ ধূলি মাকতিবোৰ জাৰি জোকাৰি নিকা কৰি থলোহেঁতেন। পিচে কি হ'ব— চাৰিওপিনৰ অযত্নৰ পৰিবেশটোত তেওৰ হতাশাগ্ৰস্ত মনটো যেন সহজতে অভ্যস্ত হৈ পৰিছিল। তেওঁৰ মৰমলগা মুখখন শেতা হৈ পৰিছিল আৰু এটা উদাস উদাস ভাব তাত ফুটি উঠিছিল। তেওঁৰ চুলিবোৰ আউলি জাউলি হৈ আছিল কিছুমান চুলি দীঘলকৈ আঠুলৈকে ওলমি আছিল কিছুমান বেণী এডাল যেন কৰি মূৰত মেৰাই থোৱা আছিল। সাজপাৰৰ কথানো কি ক'ম— বোধহয় আগদিনা গধূলিৰ পৰাই পিন্ধা সাজ তেও তেতিয়ালৈকে সলোৱা নাছিল।

হিণ্ডলে সেই সময়ত ঘৰত নাছিল। মিঃ হিথক্লিফ মেজ্জ এখনৰ ওচৰত বহি পকেট বহী এখনৰ পাত লুটিয়াই আছিল। মোক দেখা পাই সি থিয় হ'ল মোৰ ভালবেয়াৰ খবৰ ললে আৰু বহিবলৈ চকী এখনো আগবঢাই দিলে।

সেইটো পৰিবেশত অকল হিথক্লিফকেই মাৰ্জিত যেন লাগিছিল। দেখাত তাক তেতিয়া যিমান ভাল লাগিছিল আগতে কেতিয়াও তেনে লগা নাছিল। পৰিস্থিতিয়ে সিহঁতক ইমান সলনি কৰিলে যে পোন প্ৰথমবাৰ লগ পোৱা মানুহ এজনে ভাবিবলৈ বাধ্য হ'ব যে হিথক্লিফৰ দৰে জাতভদ্ৰ শিষ্টাচাৰী ভদ্ৰলোক দ্বিতীয় এজন আৰু নাই, আৰু তেওঁৰ পত্নী ইজাবেলাৰ দৰে আধলী তিৰোতা আৰু এজনী ভূ-ভাৰতত পাবলৈ নহ'ব।

মোক দেখি ইজাবেলা উলাহেৰে আগবাঢি আহিল আৰু কবায়েকৰ পৰা আশাকৰা চিঠিখন লবলৈ হাত মেলিলে।

মই মূৰ জোকাৰিলোঁ— কিন্তু সংকেতটো তেওঁ বুজি নাপালে। মই ওৰণাখন খুলি বোঠাটোৰ এদাঁতিত থবলৈ ওলালত তেৰোঁ পিচে পিচে গ'ল আৰু মোক ফুচফুচাই কলে যে মই কি নিছোঁ লগে লগেই তেওঁক দিব লাগে।

হিথক্লিফে পৰিস্থিতিটো বুজি পাই ক'লে 'নেলী তই ইজাবেলাৰ বাবে যদি কিবা আনিছ— আনিছ ঠিকেই, ননাকৈ নো সুদা হাতে আহিছনে? ইয়াতে দি দে। লুকঢাক কৰিব নালাগে। আমাৰ মাজত লুকুৱাব লগা কোনো কথা নাই।

মই উত্তৰ দিলোঁ— 'দিবলৈ মই একো অনা নাই। সঁচা কথাটোকে সদৰি কৰাটো ভাল হ'ব বুলি মই ভাবিলোঁ। 'আমাৰ গৃহস্বামীয়ে ভনীয়েকক কবলৈ কৈ পঠাইছে বোলে সদ্যহতে তেওঁ ইয়ালৈ নাহেও চিঠিপত্ৰও নিলিখে। আইদেউ ককাইদেৱেৰাই তেওঁৰ মৰম স্নেহ তোমালৈ যাচিছে, আৰু তুমি যাতে সুখী হোৱা সেই শুভেচ্ছাও জনাইছে। তেওঁক যি মনোকষ্ট দিলা তাৰ বাবে তেওঁ তোমাক ক্ষমা কৰিছে বুলিও কৈ পঠাইছে। তেওঁ আৰু কৈ পঠাইছে বোলে দুইখন ঘৰৰ মাজত আহযাহ ৰক্ষা কৰাৰ

কোনো প্ৰয়োজন নাই, কাৰণ তাৰ পৰা ভাল কিবা এটা হ'ব বুলি তেওঁ ভবা নাই।

হিথ্‌ক্লিফৰ পত্নীৰ ওঁঠ দুটা সামান্য কঁপি উঠিল। তেওঁ খিৰিকিৰ দাঁতিৰ নিজৰ বহা ঠাইলৈ ঘূৰি গ'ল। গিৰিয়েক উঠি আহি, জুহালৰ কাষত মোৰ ওচৰতে বহি ললে আৰু কেথেৰিণৰ বিষয়ে ইটো সিটো কথা সুধিবলৈ লাগিলে।

কেথেৰিণৰ অসুখৰ সম্পৰ্কে যিমানখিনি কোৱাটো উচিত সিমানখিনি মই তেওঁৰ আগত কলোঁ আৰু সি পেৰি পেৰি অসুখটো আৰম্ভনো হ'ল কেনেকৈ সেই কথা মোৰ পৰা উলিযালে।

নিজে নিজে বেমাৰ মাতি লৈছে বুলি কৈ মই কেথেৰিণক দোষাৰোপ কৰিলোঁ। আনেও কৰিব কাৰণ সেইটো তেওঁৰ প্ৰাপ্য। মই হিথ্‌ক্লিফক কলোঁ যে লিণ্টন মহাশয়ে যিটো ভাল বুলি ভাবিছে, তেৰোঁ তাকেই মানি ল'ব লাগে আৰু ভাললৈকে হওক বা কাললৈকে হওক লিণ্টন পৰিযালৰ কথাত সি অযথা সোমাবলৈ যাব নালাগে। 'মিচেচ লিণ্টন ক্ৰমাৎ ভাললৈ আহিছে মই কৈ গলোঁ কিন্তু তেওঁ আগৰ মানুহজনী হৈ আৰু নুঠে। এই যাত্ৰালৈ কথমপি জীৱনটো বাচিছে। তেওঁৰ প্ৰতি তোৰ কিবা অলপমানো ভাব আছে যদি তেওঁৰ ওচৰলৈ তই নাযাবি। আচলতে তই এই দেশ একেবাৰে এৰি গুচি যোৱাটোৱেই ভাল হ'ব। এনে এটা কথাত তই মন বেয়া কৰিব লগাও একো নাই। কাৰণ কেথেৰিণ লিণ্টন তোৰ বিগত দিনৰ বান্ধৱী কেথেৰিণ আৰ্ণশ্ব নহয়। মোৰ পৰা সৌ যুৱতী গৰাকী যিমান পৃথক লিণ্টন পত্নী কেথেৰিণো কেথেৰিণ আৰ্ণশ্বৰ পৰা সিমান পৃথক। তেওৰ চেহেৰা সলনি হ'ল তেওঁৰ চৰিত্ৰ তাতোকৈ বেচি সলনি হ'ল। পৰিস্থিতি গুণে তেওঁৰ সহচৰ হৈ থাকিব লগা হোৱা পুৰুষজনে কেথেৰিণ পূৰ্ব্বতে কি আছিল সেই কথা মনত ৰাখি মানবীয় বিবেচনাৰ খাতিৰত কৰ্ত্তব্যবোধৰ তাগিদাতহে তেওৰ প্ৰতি স্নেহৰ ভাব এটা ৰক্ষা কৰিব পাৰিব।

নিজকে সংযত যেন দেখুৱাবলৈ চেষ্টা কৰি হিথ্‌ক্লিফে মাত লগালে 'তেনে এটা কথা তেনেই স্বাভাবিক। তোৰ গৃহস্বামীযে কেৱল মানবতাৰ স্বাৰ্থত আৰু কৰ্ত্তব্যৰ বিবেচনাৰেহে তেওঁৰ পত্নীৰ লগত সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি চলিব পাৰিব। কিন্তু তই ভাবিছনে কি যে তেওঁৰ মানবীযতা আৰু কৰ্ত্তব্যবোধৰ ওচৰতে মই কেথেৰিণক সমৰ্পণ কৰিম? কেথেৰিণৰ প্ৰতি মোৰ যি ভাব তেওঁৰ স্বামীৰ তেওঁৰ প্ৰতি তেনে ভাবৰ লগত তুলনা হয় বুলি তই ভাব নে কি? তই আজি এই ঘৰ এৰি যোৱাৰ আগতে মোৰ আগত এটা প্ৰতিজ্ঞা কৰি যাব লাগিব— প্ৰতিজ্ঞাটো হ'ল যে তই তেওঁৰ লগত মোৰ সাক্ষাৎকাৰ সুচল কৰি দিবি। তেওঁ মান্তি হওকেই বা নহওকেই মই তেওঁক দেখা কৰিমেই। তই কি কব?'

'মই ক'ম হিথ্‌ক্লিফ, তই এই কাম কৰিবলৈ কেতিয়াও নাযাবি। যোৱা উচিত নহয়। মোৰ গাত ভেজা দি এনে এটা কাৰ্য্য তোক মই কৰিবলৈ নিদিওঁ। মিঃ লিণ্টন আৰু তোৰ মাজত আৰু এবাৰ লগালগি হোৱা মানেই কেথেৰিণৰ অনিবাৰ্য্য মৃত্যু মাতি অনা, মনত ৰাখিবি।'

'তোৰ সহায়ত তেনে এটা পৰিস্থিতিৰ হাত সৰা যাব পাৰে হিথ্‌ক্লিফে কৈ গ'ল,

'আৰু এনে এটা দুৰ্যোগৰ সম্ভাৱনা যদি হয়— মিঃ লিণ্টনে তেওঁৰ পত্নীৰ জীৱন বিপন্ন কৰা আৰু এটা মাত্ৰ কামো যদি কৰে তেন্তে ঠিক আছে, ময়ো চৰম পন্থা ল'ম— তাৰবাবে মোক কোনেও দুষিব নোৱাৰিব। তই বাৰু মোক অকপটে ক চোন, লিণ্টনৰ অবিহনে কেথেৰিণে অন্তৰত বৰ দুঃখ পাব নেকি? তেনে হোৱাৰ আশংকাত অৱশ্যে মোৰ মনটো কোঁচ খাই যায়। মই পিচ হোঁহকা মাৰোঁ। এইটো কথাৰে পৰাই, কেথেৰিণৰ প্ৰতি গিৰিয়েকৰ আৰু মোৰ মনৰ ভাৱৰ পাৰ্থক্যটো তই বুজিব পাৰিবি। সি যদি মোৰ ঠাইত আৰু মই যদি তাৰ ঠাইত হ'লোহেঁতেন মই তালৈ আঙুলি এটাও নোটোৱালোহেঁতেন— তাৰ প্ৰতি থকা তীব্ৰ ঘৃণা সত্বেও তেনে কাম মই নকৰিলোঁহেঁতেন। হ ব পাৰে সেই ঘৃণাৰ তীব্ৰতাই মোৰ নিজৰ জীৱন বিষময় কৰি তুলিছে, তথাপিতো মই তাৰ বিৰুদ্ধে এখোজো আগ নাবাঢ়িলোঁহেঁতেন। তই হয়তো বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পাবি তেনে এটা পৰিস্থিতি হোৱাহেঁতেন তাক মই কেথেৰিণৰ সংগৰ পৰা নিলগত নাৰাখিলোহেঁতেন— যিমান দিন তেও তাৰ সংগ বিচাৰে সিমান দিন মই সেই সুযোগৰ অনুমতি তাক দিলোঁহেঁতেন। যি মুহূৰ্ত্তত তাই তাৰ প্ৰতি ভাব নোহোৱা হ'ল বুলি গম পালোঁহেঁতেন সেই মুহূৰ্ত্তত মই তাৰ বুকু চিৰি ৰক্তপাত কৰিলোঁহেঁতেন। কিন্তু তেনে এটা ক্ষণ অহাৰ আগলৈকে— তই মোক বিশ্বাস নকৰ মই জানো তইতো মোক বুজি নাপাব— মই যন্ত্ৰণাত তিল তিল কৈ মৰিলোঁহেঁতেন, কিন্তু তাৰ চুলি এডালো স্পৰ্শ নকৰিলোঁহেঁতেন।

'তথাপিতো তই এতিয়া কি কৰিবলৈ ওলাইছ? মই মুখ প্ৰতি ধৰিলোঁ। 'মানুহ গৰাকী লাহে লাহে ভাল হৈ আহিবলৈ লৈছে, আৰু তই ওলাইছ তেওক লগ ধৰি তেওৰ মন আকৌ অশান্তিৰে ভৰাই তুলিবলৈ। তেও তোক এতিয়া প্ৰায় পাহৰিয়েই পেলাইছে। তেনেস্থলত তই তেওক দেখা দি পুনৰ তেওৰ মনটো বেদনা আৰু সংঘাতেৰে উত্তলাই তুলিলে তেওৰ উপকাৰ কৰা হ ব বুলি তই ভাবিছ কেনেকৈ?

হিথক্লিফে ক'লে 'কেথেৰিণে মোক প্ৰায় পাহৰিযেই পেলাইছে বুলি তই কৈছ যদিও আচলতে কথাটো সঁচা নহয়। তই জান নেলী তেও মোক পাহৰি যোৱা নাই। তই জান ময়ো জানো, লিণ্টনৰ কথা যদি তেওঁ এবাৰ ভাবে মোৰ কথা হেজাৰবাৰ ভাবে। এসময়ত মযো ভাবিছিলোঁ যে তেও মোক প্ৰায় পাহৰি গ'ল— ভাবি ভাবি বেদনাত ক্লান্ত হৈ পৰিছিলোঁ— সেইটো আছিল মোৰ জীৱনৰ এক অতীৱ ক্লান্তিকৰ অধ্যায়। ইয়ালৈ যেতিয়া মই যোৱা গৰমৰ দিনত ঘুৰি আহোঁ, তেতিয়াও সেইটো ভাৱেই মোৰ অহৰহ পীড়া কৰি আছিল। কিন্তু কেথেৰিণে নিজে কোৱা কথাইহে মোৰ মনত এই মাৰাত্মক চিন্তাটো পুনৰ সুমুৱাই দিলে, আৰু এবাৰ এই চিন্তা মনত সোমোৱাৰ পিচত লিণ্টন বা হিণ্ডলেৰ বাবে মোৰ মনত ঠাই ক'ত? মোৰ জীৱনৰ সমস্ত স্বপ্নৰো অস্তিত্ব যেন তেতিয়া নাইকিয়া হৈ গ'ল। এতিয়াৰ পৰা মাত্ৰ দুটা শব্দই মোৰ ভবিষ্যত আবৰি ৰাখিব— মৃত্যু আৰু নৰক— কেথেৰিণক হেৰুৱাব লগা হ'লে নৰক হ'ব মোৰ জীৱনৰ নামান্তৰ।

'তথাপিতো এটা কথা ভাবি মই আচৰিত হওঁ। এডগাৰ লিণ্টনৰ তেওঁৰ প্ৰতি

অনুৰাগ মোৰ অনুৰাগতকৈ গভীৰতৰ বুলি মই যে ক্ষন্তেকৰ বাবে হ'লেও ভাবিব পাৰিছিলোঁ। সেইটো মোৰ মূঢ়তাৰ পৰিচায়ক। ধীণমিন মানুহটো— সি তাৰ সমস্ত সত্তাৰে চাৰিকুৰি বছৰ ধৰি তেওঁক ভাল পালেও সেই ভাল পোৱা মই এটা দিনতে তেওঁক নিবেদন কৰা ভাল পোৱাৰ সমান হ'ব নোৱাৰে। কেথেৰিণৰো আছে এক গভীৰ অন্তৰ। তেওঁৰ সমস্ত প্ৰেমৰ অধিকাৰী মাত্ৰ লিণ্টনেই হ'ব সেইটো যেন গণ্ডুষত সাগৰ ভৰোৱাৰ দৰে কথা। ছিঃ ছিঃ। কেথেৰিণে তাক তাইৰ নিজৰ কুকুৰটো বা ঘোঁৰাটোতকৈ বেছি ভাল পায় বুলি তই যদি ভাবিছ, তেন্তে ভুল কৰিছ। মোক ভাল পোৱাদি তাক কোনোবাই ভাল পাব পাৰে নে কি? তাই তাক কিহৰ বাবে ভাল পাব?

হঠাতে পৰম উৎফুল্ল মনেৰে ইজাবেলাই কৈ পেলালে 'কেথেৰিণ আৰু এডগাৰে পৰস্পৰক অতি ভাল পায়। তেওঁলোকৰ বিষয়ে এইদৰে কোৱাৰ অধিকাৰ কাৰো নাই। আৰু মোৰ ককাইদেউক কোনোবাই এইদৰে লঘু কৰি ভাবিলে সেই কথা মই নীৰৱে সহ্য কৰাত নাই।

'তোমাৰ ককাই দেৰেৰাই তোমাকো চোন অতিপাত ভাল পায় নাপায় জানো? হিথ্‌ক্লিফে তেওঁক মুখ পাতি ধৰিলে 'পিচে ক'তা তেওচোন পৰম আনন্দেৰে তোমাক সংসাৰত উটুৱাই দিলে?

'মোৰ মনোবেদনাৰ কথা তেওতো নাজানে? মই তেওঁক সেইবোৰ কথা একো কোৱা নাই।

'তুমি কিবা কথা তেওক কৈছা। তেওঁলৈ তুমি চিঠি দিছা নাই দিয়া জানো ?

'মোৰ যে বিয়া হ'ল সেই কথাকে লিখি জনাইছিলোঁ। তোমাক চিঠিখন মইচোন দেখুৱাইছিলোঁৱেই। তুমি দেখোন জানাই।

'তাৰ পিচত আৰু একো লিখা নাই?

'নাই লিখা।

মই মাত লগালোঁ 'ইজাবেলা আইদেউক বিয়াৰ পিচত বৰ বেলেগ যেন দেখাইছে। তেও বৰ মনমৰা হৈ পৰিছে। তেও কাৰোবাৰ পৰা প্ৰত্যাশিত ভালপোৱা পুৰাকৈ পোৱা নাই যেন লাগিছে। কাৰ ভাল পোৱা সেই কথা মই অনুমান কৰিব পাৰিছোঁ। পিচে মই বোধহয় মুকলিকৈ নোকোৱাই ভাল হ'ব।

হিথ্‌ক্লিফে ক'লে, 'মই ভবাত তেওৰ নিজৰে। তেও দিনে দিনে জাধলী তিৰোতা এজনী হৈ যাবলৈ ধৰিছে। মোৰ সন্তোষ লগাবলৈ যত্ন কৰি কৰি তেও ভাগৰি পৰিছে। বৰ বেছি সোনকালেই এই অৱস্থাটোৰ উদ্ভৱ হ'ল। তই কিজানি বিশ্বাস নকৰিবি, আমাৰ বিয়াৰ পিচদিনাই তেওঁ ঘৰলৈ ঘূৰি যাবলৈ বিচাৰি কন্দাকটা কৰিছিল। এটা কথা ভালেই হৈছে— তেওঁৰ আচৰণ অতি সুৰুচি সম্মত নোহোৱা বাবে এইখন ঘৰৰ লগত তেওঁ মিলি যাব পাৰিব। ইচ্ছামতে অ'ত ত'ত ঘূৰি ফুৰি মোৰ নাক কাণ কটাবলৈ মই এওঁক নিদিম। এই বিষয়ে মই বেচ সাৱধান হ'ম।

মই মাত লগালোঁ এটা কথা হিথক্লিফ তই পাহৰিলে নচলিব— তোৰ পৰিবাৰ

আলাসত ডাঙৰ হোৱা ছোৱালী, তেওঁ ঘৰ-ঘৰোৱাহৰ আদৰ সাদৰ পাই ডাঙৰ হৈছে। ঘৰৰ একমাত্র ছোৱালী— আটাইৰে আলাসৰ লাক। গতিকে তেওঁ এতিয়া ইয়াত অনাদৰ অৱহেলা পাব নালাগিব। তই তেওঁৰ লগত থকাকৈ এজনী বেটী যোগাৰ কৰি দে— ঘৰ দুৱাৰ তাই পৰিপাটি কৰি ৰাখিব। তই তেওক মৰমেৰে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব। মিঃ এডগাৰৰ বিষয়ে তোৰ মনোভাৱ যিয়েই নহওক কিয়, ইজাবেলাৰ আসক্তিৰ গভীৰতা তই স্বীকাৰ নকৰি নোৱাৰিবি। সেয়ে নোহোৱা হ'লে তেওঁ নিজৰ ঘৰৰ সুখ স্বাচ্ছন্দ্য আৰু বন্ধু বান্ধবক এৰি থৈ তোৰ লগত এনে এখন হাবিতলীয়া ঠাইত থাকিবলৈ আপোন ইচ্ছাৰে ওলাই নাহিলহেঁতেন।

হিথক্লিফে উত্তৰ দিলে পূৰ্বৰ লগভাগ, সুখ স্বাচ্ছন্দ্য নিজৰ মানুহ দুনুহ তেওঁ এৰিছে এক ভ্রান্তি বশতঃ। তেওঁ মোক ৰোমান্সৰ নায়ক হিচাবে কল্পনা কৰিছিল। ভাবিছিল যে তেওক মই আৰাধ্যা গোঁসানী হিচাবে ভজি থাকিম। মোৰ বিষয়ে তেওঁ আকোৰগোজকৈ এনে এক অদ্ভুত অভিলাষী ধাৰণা পোষণ কৰিছে যে তেওক মই বিচাৰ বিবেচনা থকা প্রাণী হিচাবে গণ্য কৰিবলৈকো টান পোৱা হৈছোঁ। মোৰ বিষয়ে তেঁওঁৰ যি অযথা ধাৰণা তেওৰ কাৰ্য্যও তদনুৰূপ। পিচে এতিয়ালৈ তেও মোৰ স্বৰূপ চিনিছে বুলি মোৰ ধাৰণা হৈছে। প্রথমে প্রথমে তেওৰ মুখৰ হাঁহি আৰু অংগীভংগীবোৰ দেখিলেই মোৰ খং উঠিছিল— এতিযা সেইবোৰ লাহে লাহে নোহোৱা হৈছে। মোৰ প্রতি তেওঁৰ অনুৰাগৰ বিষযে আৰু তেওৰ নিজৰ সম্পৰ্কেও মোৰ ধাৰণা তেওক স্পষ্ট কৰি শুনাইছিলোঁ কিন্তু তেও মূৰ্খ মই যে সঁচাসচিঁকৈযে তেওঁৰ বিষয়ে তেনে ধাৰণা পোষণ কৰিছিলোঁ সেই কথা বুজাৰ সাধ্য তেওঁৰ নাই। মই যে তেওক ভাল নাপাও সেই কথা তেওঁক বুজোৱাটোতো সহজ কথা নাছিল। একোবাৰ মোৰ ভাব হৈছিল যে সেই কথাটো বোধহয় তেওৰ মূৰত নোসোমাবই। এতিযাও তেও যেন কথাটো ভালদৰে বুজা নাই। আজি পুৱা তেও এটা বিস্ময়কৰ আবিষ্কাৰহে যেন কৰিলে এনে ভাবত ঘোষণা কৰিলে যে তেওঁৰ মনত মোৰ প্রতি ঘৃণা উদ্রেক কৰাত মই প্রকৃততে কৃতকাৰ্য্য হৈছোঁ। কি যে এক দুঃসাধ্য ব্যাপাৰ। সঁচাকৈয়ে যদি তেওঁৰ এইফেৰা উপলব্ধি হৈছে তেন্তে তেওঁৰ প্রতি মই কৃতজ্ঞ হ'ম। ইজাবেলা তোমাৰ কথা মই বিশ্বাস কৰিব পাৰোঁনে? মোক ঘিণ কৰা বুলি তুমি ধুৰূপ নে? তোমাক যদি মই এবেলাৰ বাবেও অকলে এৰি যাও তুমি ফেঁকুৰি ফেঁকুৰি কাওবাও কৰি মোৰ ওচৰলৈ ঘূৰি নহাকৈ থাকিবানে? তেওঁ এতিয়া ভাবিছে, তই আগত আছ বাবে মই একেবাৰে মৰমিযাল স্বামীটি হৈ দেখুৱালে ভাল হয়। মই বুজিছোঁ নহয় তেওৰ মনৰ কথা। আচল কথাটো ওলাই পৰিলে তেওঁৰ সন্মানত লাগে। পিচে এই অনুৰাগ যে একান্তই একপক্ষীয় আছিল সেই কথা কোনোবাই জানে নে নাজানে মোক নালাগে। এই বিষয়ে মই তেওঁক একো ভুৱা দিয়া নাই। তেওঁক মৰম দেখুৱাই প্রতাৰণা কৰিছোঁ বুলি তেওঁ মোক ক'ব নোৱাৰে।

থ্রাচক্রচ গ্রেঞ্জ'ৰ পৰা ওলাই আহিয়েই তেওঁ মোক প্রথমতে যিটো কাম কৰা দেখিলে সেইটো আছিল— তেওঁৰ পোহনীয়া কুকুৰটোক মই ৰচীৰে ওলোমাই দিছিলোঁ।

সেই কাম নকৰিবলৈ তেওঁ কিমান যে কাকুতি নকৰিলে মই ক'ত শুনিলোঁ। মই বৰং কলোঁহে যে এটা মাত্ৰ ব্যতিক্ৰম বাদ দি তেওঁৰ লগত জড়িত আন সমস্ত প্ৰাণীকে ফাঁচীত ওলোমাই দিবলৈ পালেহে মোৰ শান্তি। এটা মাত্ৰ ব্যতিক্ৰম মানে বোধহয় তেওঁ নিজৰ কথাকে বুজিলে। কিন্তু কোনো প্ৰকাৰ আসুৰিক কাৰ্য্যই তেওঁৰ মনত ঘৃণা বা বিৰক্তিৰ উদ্ৰেক কৰা নাছিল। মোৰ ধাৰণা হৈছে যে এনে কাৰ্য্যৰ প্ৰতি তেওঁৰ যেন এক সহজাত আকৰ্ষণহে আছে— মাত্ৰ তেও নিজে অক্ষত হৈ ৰ'ব পাৰিলেই হয়। এতিয়া ক'চোন এই পুতৌ লগা নীচমনা গোলামী চৰিত্ৰৰ কুকুৰধুলি জীৱটোৱে বাৰু তাইক মই ভাল পাওঁ বুলি কেনেকৈ ভাবিব পাৰে? এইদৰে ভবাটো তাইৰ বাবে চৰম মূৰ্খতাৰ পৰিচায়ক নহয় নে? একেবাৰে এক অবাস্তব কথা নহয়নে? তোৰ গৃহস্বামীক তই কৈ দিবি গৈ নেলী যে মোৰ জীৱনত এই জনীৰ দৰে ইমান তুচ্ছ, নগণ্য জীৱ এটা লগ পোৱা নাই। তাই আনকি লিণ্টন নামটোতো কলংক সানিছে। তাইনো কিমান কি সহ্য কৰিব পাৰে সেই কথা পৰীক্ষা কৰিবলৈকো মই এৰি দিছোঁ কাৰণ উৎপীড়নৰ নতুন কৌশল উদ্ভাৱন কৰিব মই নোৱৰা হৈছোঁ। মাৰধৰ কৰাৰ পিচতো তাই নিৰ্লজ্জ ভাবে পুনৰ কাওমাও কৰি ওচৰ চাপেহি। পিচে তই তেওক কবিগৈ ভনীয়েকৰ বাবে চিন্তা কৰি অন্তৰত দুঃখ পাব নালাগে। মই আইন বহিৰ্গত একো কাম এতিয়ালৈকে কৰা নাই। তেওঁ মোৰ পৰা বিবাহ বিচ্ছেদ বিচাৰিব লগা একো কাম মই এতিয়ালৈকে কৰা নাই। এইটো কথাও লগতে কও আমাৰ মাজত বিচ্ছেদ ঘটাবলৈ কোনোবা ওলালেও ইজাবেলাই সহ্য নকৰিব। তাই মোৰ পৰা আঁতৰি যাবলৈ ইচ্ছা কৰিলে যাব পাৰে— তাইৰ উপস্থিতিটো হ'ল এক বিৰক্তিজনক উপদ্ৰব স্বৰূপ তাৰ তুলনাত তাইক উৎপীড়ন কৰি পোৱা তৃপ্তি তেনেই নগণ্য।

হিথক্লিফৰ কথা শুনি মোৰ ধৈৰ্য্যচ্যুতি ঘটিল। মই খঙেৰে ক'লোঁ 'হিথক্লিফ তই পাগলৰ দৰে কথা কৈছ, আৰু মোৰ ধাৰণা তোৰ পত্নীয়েও তই পাগল বুলিয়েই ধৰি লৈছে। সেইবাবেই তেওঁ তোক এতিয়ালৈকে সহ্য কৰি আহিছে। তই এতিয়া তেওঁ তোক এৰি যাব পাৰে বুলি কৈছ যেতিয়া খুব সম্ভৱ তেও এই সুযোগৰ সদ্ব্যৱহাৰ কৰিব। আপোন ইচ্ছাৰে এইটো মানুহৰ লগত দিন কটাবলৈ থাকি যাবলৈ তুমি ইজাবেলা নিশ্চয় ইমান মোহত পৰা নাই। নে মই ভুল কথা কৈছোঁ?

খঙত চকু ৰঙা কৰি ইজাবেলাই উত্তৰ দিলে এলেন সাৱধান। তাইৰ চকুহালত গিৰিয়েকৰ প্ৰতি ঘৃণা স্পষ্ট হৈ পৰিছিল। 'তেওঁ কোৱা এটা কথাও বিশ্বাস নকৰিবি। এওঁ হ'ল মিছা কথাৰ ভৰাঁল এটা পাষণ্ড। এওঁতো মানুহ নহয়। এটা অসুৰ। তেওঁক এৰি গুচি যাব পাৰোঁ বুলি আগতেও কৈছে। যাবলৈ মই যত্ন নকৰাও নহয়। পিচে তেনে প্ৰচেষ্টা দুনাই আৰু নকৰোঁ। তই, এলেন মোক কথা দি যাব লাগিব— কথা দে যে এওঁ কোৱা কেলেংকাৰী কথাবোৰৰ এটা কথাও ভ্ৰাতৃ বা ককাইদেউ বা কেথেৰিণৰ আগত নকৱ। বিহৰে ভাও নধৰক কিয়, এওৰ উদ্দেশ্য হ'ল এডগাৰক একেবাৰে হতাশাগ্ৰস্ত কৰা। তেওঁ মোক কৈছেই বোলে এডগাৰৰ ওপৰত কাও

মাৰিবলৈ হে তেওঁ মোক বিয়া কৰাইছে। সেইটোহে আছিল তেওঁৰ প্ৰকৃত উদ্দেশ্য। তেনে সুবিধা তেওঁ লবলৈ নাপায়— ধ্ৰুৰূপ জানিবি। তেনে হোৱাৰ আগতে মই মৰিম। মোৰ আশা মোৰ প্ৰাৰ্থনা, তেওঁ যেন নিজৰ এই নৃশংস বিচাৰ বিবেচনা পাহৰি যায়— তেওৰ হাততেই যেন মোৰ মৃত্যু হয়। মই কল্পনা কৰিব পৰা একমাত্ৰ উপভোগটো হ'ল— মোৰ মৃত্যু নহয় তেওৰ মৃত্যু।

'হ'ব হ'ব আজিলৈ ইমানতে সামৰ হিথ্‌ক্লিফে উত্তৰ দিলে। 'কাছাৰীত সাক্ষী দিবলৈ মাতিলে তাই কোৱা কথাবোৰ মনত ৰাখিবি নেলী। তই সেই মুখখনলৈ ভালকৈ এবাৰ চা। সেইখন মুখে মোক যেন অভিযুক্ত কৰিবলৈ উদ্যত হৈছে। নহ'ব নহ'ব ইজাবেলা তই তোৰ নিজৰ অভিভাবক এতিয়া হ ব নোৱাৰিবি। মই তোৰ আইনত অভিভাবক সেইবাবে তোক মোৰ লগতে ৰাখিব লাগিব। এই দায়িত্ব যিমানেই বিৰক্তিজনক নহওক উপায নাই, মই পালন কৰিবই লাগিব। এতিয়া ওপৰ মহলালৈ যা গৈ। মই এলেন ডীনক গোপনে এটা কথা ক ব লগা আছে। সেইপিনে নহ'ব মই ওপৰ মহলালৈ যাবলৈ কৈছোঁ তালৈ যা। কথা ক'লে শুনিবি। এইপিনে এই ষ্টেটেদিহে ওপৰলৈ উঠে। এস বাছাই নাজানেই।

এইখিনি কথা কৈ তেওঁ ইজাবেলাক বাহুত ধৰি বোঠাৰ পৰা গতিয়াই উলিয়াই দিলে আৰু এইদৰে ভোৰভোৰাই পুনৰ কোঠালৈ সোমাই আহিল 'মোৰ কোনো দয়া মমতা নাই। একো দয়ামমতা নাই। যিমানেই কুকুৰ ধুলি জীৱটোৱে কাওমাও কৰিব সিমানেই মই তাইক গচকি পেটৰ নাড়ীভুৰু উলিয়াই দিম। এইটো এটা নৈতিক শিক্ষা— কষ্ট যিমানেই বেচি হ ব মোৰ উৎপীড়নৰ উৎসাহো সিমানেই বাঢ়ি যাব।

মোৰ ওৰণাখন মূৰত লবলৈ লৰালৰি কৰি মই তাক সুধিলোঁ 'দয়া মমতা কথাষাৰৰ অৰ্থ কিবা বুজি পাবনে? জীৱনত কেতিযাবা কাৰোবাৰ বাবে দয়া মমতা অনুভব কৰি পাইছনে?

মই যাবলৈ ওলোৱা দেখি হিথ্‌ক্লিফে ক'লে ওৰণাখন থ। তই এতিযাই যাব নোৱাৰ। নেলী মোৰ এই খিনিলৈ আহ। কেথেৰিণক লগ পাবলৈ মই কৃতসংকল্প সোনকালেই তেওঁক মই লগ পাব লাগে। মোৰ উদ্দেশ্য সিদ্ধি কৰাত তই সহায় কৰিব লাগে। মোৰ কথা শুনি মোৰ মতে চলি যদি তই সহায় কৰ ভালেই। নহ'লে মই তোক বাধ্য কৰিম। মই শপত খাই কৈছোঁ ঃ মই কাৰো একো অনিষ্ট নকৰোঁ। কোনো গণ্ডগোল সৃষ্টি কৰাৰ অভিপ্ৰায় মোৰ নাই। মিঃ লিণ্টনৰ খং তোলাৰ বা তেওক অপমান কৰাৰ মতলবো মোৰ নাই। মই মাত্ৰ কেথেৰিণৰ নিজৰ মুখৰ পৰা তেওঁৰ গা এতিয়া কেনে আছে সেই কথা জানিবলৈ বিচাৰিছোঁ। তেওঁৰ অসুখনো কিয় হ বলৈ পালে আৰু এই সময়ত মই তেওঁক কি প্ৰকাৰে সহায় কৰিব পাৰোঁ সেই কথাও মই তেওঁক সুধিব লাগে। যোৱা নিশা থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ বাৰীত ছয় ঘণ্টা কাল পৰ দি আছিলোঁ। আজি ৰাতি মই আকৌ তালৈ যাম। ভিতৰলৈ সোমোৱাৰ সুযোগ এটা নাপাও মানে প্ৰতি নিশা প্ৰতি দিনে তালৈ গৈ থাকিম। এড্‌গাৰ লিণ্টনে মোৰ বাট আগচিলে তাক ঘুচিয়াই ওফৰাই পেলাবলৈ মই কুণ্ঠিত নহম। তাক এনে পিটন দিম যে মই তাত থকা সময়খিনিত সি কেওমেও কৰিব নোৱাৰিব। তাৰ চাকৰ বাকৰবোৰে

মোক ধৰিবলৈ আহিলে সিহঁতক এই পিষ্টলবোৰ দেখুৱাই মই ভয় খুৱাই আঁতৰাই পঠাম। পিচে লিণ্টনৰ বা তাৰ চাকৰ নাকৰবোৰৰ লগত মুখামুখি হ'ব নলগাটোৰেই আটাইতকৈ ভাল কথা হ'ব। এই কামটো তই অতি সহজে কৰিব পাৰ। মই গলে তোক সংকেত দি জনাম আৰু তেতিয়া তই মোক কেথেৰিণ অকলে থকাৰ চল চাই, কাৰো চকুত নপৰাকৈ ভিতৰলৈ লৈ যাবি। মই ওলাই নোযোৱালৈকে তই পহৰা দি থাকিবি। তই ধীৰ বিবেচনাৰ তিৰোতা। মই কোৱামতে কৰিবলৈ মান্তি হ। বহুত অশান্তি এৰ খাব।

মোৰ গৃহস্বামীৰ ঘৰত তেনে এক বিশ্বাসঘাতকতাৰ কাৰ্য্য কৰাটো মোৰ পক্ষে অসম্ভব বুলি মই উত্তৰ দিলোঁ আৰু তাৰ নিজৰ সন্তোষৰ স্বাৰ্থত কেথৰিণৰ মন পুনৰ অশান্ত কৰি তোলাটো যে অতি নিষ্ঠুৰ আৰু স্বাৰ্থপৰ কাৰ্য্য হ'ব সেই কথাও তাৰ সোঁৱৰাই দিলোঁ।

মই কলোঁ 'নিচেই সাধাৰণ কথা একোটাতে তেওঁ বিষম ভাবে উত্তেজিত হৈ পৰে। তেওঁ অত্যন্ত আবেগ সৰ্ব্বস্ব জীৱ। মই বটিযাকৈ জানো যে অপ্ৰত্যাশিত ভাবে তই তেওৰ আগত দেখা দিলেগৈ তেও স্থিৰ হৈ ৰ'ব নোৱাৰিব। হিথক্লিফ তই মনৰ পৰা এই ধান্দা এৰি পেলা। অন্যথাই মই মোৰ গৃহস্বামীক তোৰ মতলবৰ কথা জনাই দিবলৈ বাধ্য হম। তেনে কৰিলে তেওঁ নিজৰ ঘৰ গৃহস্থালি আৰু পৰিয়ালবৰ্গক অবাঞ্চিত অনুপ্ৰৱেশৰ বিৰুদ্ধে সুৰক্ষিত কৰাৰ ব্যবস্থা নিশ্চয ল'ব।

'তেনেহলে তোক মই ইযাত আটক কৰি ৰাখিম নেলী। হিথ্‌ক্লিফে উত্তেজিত সুৰত ক'লে। কালিলৈ পুৱাৰ আগতে তই 'ৰাদাৰিং হাইটচ এৰি যাবলৈ নাপাবি। মোক দেখিলে কেথেৰিণে মনৰ স্থিৰতা ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰিব বুলি কোৱাটো এটা প্ৰলাপ মাথোন। আৰু তেওক চমক খুৱাই দিযাৰ কথা যে কৈছ, চমক খুৱাব মই নোখোজো। তেওঁক তই এনে এটা সম্ভাৱনাৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰি লবি। মই তেওঁক লগ পাবগৈ পাৰোঁ নে কি সুধিবি। কেথেৰিণে মোৰ নামটোও মুখলৈ নানে বুলি তই কৈছ, মোৰ কথাও কোনেও তেওঁৰ আগত নুলিযায় বুলিছ। ঘৰখনত মই যদি এটা নিষিদ্ধ বিষয় তেন্তে কাৰ আগত কেথেৰিণে মোৰ কথা উলিযাব? তেও তহঁত সকলোকে গিৰিয়েকৰ চোৰাংচোৱা বুলি ভাবে। হায়! হায়! মই বেচকৈ বুজিছোঁ, তহঁত জাকৰ মাজত থাকি তেও নৰক যন্ত্ৰণা ভোগ কৰিছে। তেওঁৰ নীৰবতা, আৰু ইটো সিটো অনেকটা কথাৰ পৰা তেওঁৰ মনৰ গতিবিধি মই বুজিব পাৰিছোঁ। তই কৈছ যে তেও প্ৰায়ে ছাটিফুটি কৰি থাকে সদায় উগুল-থুগুল মনেৰে থাকে। এইবোৰ শান্ত মনৰ চিন বুলি কবি নে কি? তই তেওঁৰ মনটো অস্থিৰ হ'ব পাৰে বুলি কৈছ— তেওঁৰ সেই ভয়ংকৰ নিঃসংগ পৰিবেশত মনটো অস্থিৰ নহৈ হ'ব কি? আৰু সেই লেখা, অধম প্ৰাণীটো— কৰ্তব্য আৰু মানবতাৰ স্বাৰ্থত তেওঁৰ আলপৈচান ধৰি থকা জীৱটো। পুতৌ দেখুৱাবলৈ গৈছে, কৰুণা দেখুৱাইছে। তাৰ নিষ্প্ৰাণ পৰিচৰ্যাৰে সি তেওঁক স্বাস্থ্য দান কৰিব পাৰিব বুলি ভবা কথাটো ফুলৰ গামলাত ওক গছ এজোপা ডাঙৰ দীঘল কৰিব পাৰি বুলি ভবাৰ দৰে কথা। কথাটো এতিয়াই ইযাতেই ঠিক কৰা যাওক। তই

ইয়াতে বন্দী হৈ ৰবি আৰু মই লিণ্টন আৰু তাৰ লগুৱা লিকচৌৰ লগত হুতাহুতি কৰি কেথেৰিনৰ ওচৰলৈ সোমাই যাম নে মোৰ অতদিনৰ বান্ধবীৰ দৰে মোৰ কথা শুনিবি আৰু মোৰ মতে কৰিবি? কি কৰ ঠিক কৰ কাৰণ তই যদি তোৰ কথাতে আঁকোৰগোজকৈ লাগি থাক তেন্তে মই আৰু এক মিনিট সময়ো ইযাত নষ্ট কৰাৰ যুক্তি নাই।

লকউদ মহাশয় আপুনি বুজিছেই নিশ্চয় মই কমেও পঞ্চাচ বাৰ হিথ্‌ক্লিফৰ লগত যুক্তিতৰ্ক কৰিলোঁ সিমানবাৰ মই তাৰ কথা ৰাখিব নোৱাৰোঁ বুলিও খোলাখুলিকৈ ক'লো— কিন্তু শেহত গৈ থৈ সি মোক এটা মোকাবিলা কৰিবলৈ মান্তি কৰালে— তেওঁৰ পৰা চিঠি এখন নি কেথেৰিণক দিবলৈ মোক মান্তি কৰালে। লগতে এইটো কথাও থাকিল যে তেও যদি হিথ্‌ক্লিফক দেখা কৰিবলৈ সন্মত হয় তেন্তে গিৰিযেক ঘৰত নথকা সময়ৰ সম্ভেদটো মই তেওক জনাব লাগিব। তেনে অৱস্থাত তেও কেথেৰিণৰ লগ পাবলৈ অবাধে সোমাই যাব। মই ওচৰত নাথাকিম আৰু মোৰ লগৰীযা চাকৰ চাকৰণীবোৰকো মই নিৰাপদ দূৰত্বত ৰাখিম। এইটো ব্যৱস্থা কৰিবলৈ মই গাত ললোঁ।

মোৰ সিদ্ধান্তটো ভুল হ'ল নে শুধ হ'ল? মোৰ আশংকা যে মই ভুল সিদ্ধান্ত ললোঁ। সেই অৱস্থাত সেইটোৰ বাহিৰে বিকল্প কাৰ্যকৰী ব্যৱস্থা দেখাত নাছিল তথাপিতো মোৰ ভাব হয় যেন কথাটো ভাল নহ'ল। মই তেতিয়া ভাবিছিলো যে হিথ্‌ক্লিফৰ কথাত মান্তি হৈ মই আৰু এটা বিষম পৰিস্থিতিৰ উদগীৰণত বাধা দিলোঁ। লগতে মই ইযাকো ভাবিছিলোঁ যে কেথেৰিণৰ মানসিক সংকটত ইযাৰ ফল হয়তো ভালহে হ'ব। কিন্তু লগে লগে মোৰ এটা কথা মনত পৰিল। ইঘৰৰ কথা সিঘৰত নেভেটিবলৈ এডগাৰ লিণ্টনে এসময়ত মোক সতৰ্ক কৰি দিছিল। এই সিদ্ধান্তৰ সম্পৰ্কত মোৰ মনত উদ্ভৱ হোৱা অশান্তি মই এই বুলি দূৰ কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিলোঁ। মোৰ এই কাৰ্য্য বিশ্বাসঘাতকতা বুলিও বিবেচিত যদি হয় হওক এই প্ৰকাৰ কাৰ্যৰ কিন্তু ইয়াতেই শেষ। ইযাৰ পুনৰাবৃত্তি আৰু নহ'ব। এই ভাবেৰেই মই মনক বুজনি দিছিলোঁ।

তথাপিতো থাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জলৈ ঘূৰি যাওঁতে মোৰ মনটো তাৰ পৰা অহাতকৈ গধুৰ হৈ পৰিছিল। কেথেৰিনৰ হাতত চিঠিখন দিযা ভাল হ'ব নে নহয় সেই বিষযেও চিঠিখন দিয়াৰ আগতে মোৰ মনত বহুত সংশয়ৰ সৃষ্টি হৈছিল। তথাপিতো প্ৰায় নিজৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধেই চিঠিখন মই তেওঁৰ হাতত দিলোঁ।

অ' ডং কেনেথ আহিছে। মই ওলাই গৈ তেখেতক আপোনাৰ গা বহুত ভাল বুলি কৈ আহোঁ গৈ। মোৰ কাহিনী দীঘলীয়া। শেষ কৰিবলৈ আৰু এটা পুৰা বেলা খতি কৰিব লাগিব।

কাহিনী দীঘলীয়া নহয় শোকাবহহে। এনে এটা পৰিবেশত এনে এটা কাহিনী শুনিবলৈ মই বিচাৰিছিলোঁ বুলি ক'ব নোৱাৰোঁ। পিচে সেই কথা চিন্তা কৰি লাভ নাই।

শ্ৰীমতীৰ কাহিনীৰ পৰা মই সজ শিক্ষাকে লাভ কৰিম। প্ৰথমতে মই ঠিক কৰিলোঁ যে কেথেৰিণ হিথ্‌ক্লিফৰ উজ্জ্বল দুচকুৰ আকৰ্ষণৰ প্ৰতি মই নিজকে সদা সতৰ্ক কৰি ৰাখিব লাগিব। সেই যুৱতীৰ ওচৰত মোৰ হিয়া সমৰ্পণ কৰিবলৈ হলে মই নিজকে এটা অদ্ভুত পৰিস্থিতিত জড়িত কৰি পেলোৱা হ'ব— কোনে জানে স্ত্ৰীয়েক যদি মাকৰে দ্বিতীয় সংস্কৰণেই হৈ পৰে।

১৫

আৰু এটা সপ্তাহ পাৰ হৈ গ'ল। বসন্ত কাল সাদিন ওচৰ চাপিল মোৰ স্বাস্থ্যও তদনুৰূপে ভাল হৈ আহিল। মোৰ প্ৰতিবেশীৰ সমস্ত কাহিনী ইতিমধ্যে মই মোৰ গৃহ পৰিচাৰিকা গৰাকীৰ মুখৰ পৰা শুনিবলৈ পাইছোঁ। কামৰ মাজে মাজে সুৰুঙা উলিয়াই তেওঁ বেলেগ বেলেগ সময়ত মোক গোটেই ইতিহাস সদৰি কৰি ক'লে। মই তেওৰ ভাষাৰেই, মাত্ৰ কিছু চুম্বকৰূপে কাহিনীটো বিবৰি যাম। কাহিনী কোৱাত তেও বেচ পাৰ্গত। এই বিষয়ত তেওক চেৰ পেলাব পাৰিম বুলি মই নাভাবো।

'ৱাদাৰিং হাইটচ লৈ যোৱাৰ দিনা গধূলি পৰত শ্ৰীমতী ডীনে কৈ গ'ল মিঃ হিথক্লিফে থাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ ওচৰে পাঁজৰে ইফাল সিফাল কৰি আছিল বুলি মই জানিছিলোঁ— জানিছিলোঁ মানে তেওক প্ৰায় দেখাৰ দৰেই বুলি ধৰক। সেইবাবে মই ঘৰৰ বাহিৰ ওলোৱা নাছিলোঁ কাৰণ চিঠিখন তেতিয়াও মই হাতত লৈযেই ফুৰিছিলোঁ। তেওঁৰ মুখামুখি হৈ আৰৌ ভাবুকি খাবলৈ বা বিৰক্ত হ'বলৈ মই ইচ্ছা কৰা নাছিলোঁ।

মোৰ গৃহস্বামী কৰবালৈ বুলি ওলাই নোযোৱালৈকে চিঠিখন কেথেৰিণৰ হাতত নিদিবলৈ মই ঠিক কৰিছিলোঁ কাৰণ চিঠিখন পাই তেওৰ প্ৰতিক্ৰিয়া কি হ'ব সেই কথা মই অনুমান কৰিব পৰা নাছিলোঁ। ফলত তিনি দিনৰ পিচতহে তেওক মই চিঠিখন দিব পাৰিলোঁ। চতুৰ্থ দিনটো আছিল দেওবাৰ। সিদিনা পৰিয়ালৰ বাকীবোৰ মানুহ গীৰ্জালৈ যোৱাৰ পিচতহে চিঠিখন তেওৰ কোঠালৈ নি মই দিলোঁগৈ। মই অৱশ্যে ঘৰত অকলে নাছিলোঁ। মোৰ লগত ঘৰৰ কামকাজ চোৱাচিতা কৰিবলৈ চাকৰ এটাও আছিল। সাধাৰণতে আমি এটা কাম কৰিছিলোঁ ঃ গীৰ্জাৰ প্ৰাৰ্থনাৰ সময়খিনিত আমি আগফালৰ দুৱাৰৰ তলা মাৰি থৈছিলোঁ। কিন্তু সেইদিনা বতৰটো বৰ সুন্দৰ আৰু ফৰকাল হোৱা দেখি মই দুৱাৰখন দুফালকৈ মেলি থৈছিলোঁ। খোলা দুৱাৰেদি কোন সোমাই আহিব মই জানিছিলোৱেই সেইবাবে মোৰ কথা ৰাখিবলৈ মই প্ৰস্তুত হ'লো। চাকৰটোক মই কলো যে আইদেৱে সুমথিৰা কেইটামান বিচাৰিছে, সি লৰমাৰি গৈ গাৱঁৰ পৰা কেইটামান গোটাই আনক। দাম পিচদিনা দি দিব। মোৰ কথা শুনি সি ওলাই গ'ল। মই ওপৰ মহললৈ উঠিলোঁ।

মিচেচ লিণ্টনে তেতিয়া এটা ঢিলা সোলোকা বগা সাজ পিন্ধি আছিল। গাত এখন পাতল চাদৰ পেলাই লৈছিল। আনকালৰ দৰে সেইদিনাও তেও খোলা খিৰিকিৰ দাঁতিত বহি আছিল। তেওঁৰ ঘন দীঘল চুলি কোচাৰ কিছু অংশ অসুখৰ আৰম্ভণিতে কাটি পেলোৱা হৈছিল। এতিয়া তেওঁ চুলিখিনি সাধাৰণভাবে আঁচুৰি আগটো কান্ধৰ

ওপৰত পেলাই থৈছিল। তেওঁৰ চেহেৰা সলনি হৈ পৰিছিল। এই কথাটো মই হিথক্লিফক কৈছিলোৱেই। কিন্তু মনৰ শান্ত সৌম্য ভাবটো থাকিলে তেওঁক সেই পৰিবৰ্তনবোৰৰ ফলত অতি সুন্দৰ দেখাইছিল। তেওৰ সেই সৌন্দৰ্য আছিল যেন অপাৰ্থিৱ।

তেওঁৰ চকুৰ পূৰ্বৰ তীব্ৰ চাৱনিৰ ঠাই লৈছিল এক স্বপ্নীল বিষাদিত কোমলতাই। তেওঁৰ দৃষ্টি সমীপৰ জগতখনত নিবদ্ধ নাছিল সি যেন প্ৰসাৰিত হৈছিল দূৰৰ আৰু দূৰৰ দিগবলয়লৈ যেন এই বিশ্বৰ বলয় ৰেখাৰ সিপাৰলৈ। তেওঁৰ মুখৰ বিবৰ্ণতা গালৈ মঙহ অহাৰ লগে লগে কিছু আঁতৰিল কিন্তু তাৰ ঠাই ললে তেওৰ মানসিক অৱস্থাৰ পৰিণতি এক অদ্ভুত চাৱনিয়ে। সেই চাৱনিত যেন তেওঁৰ যন্ত্ৰণাৰ উৎস প্ৰকট হৈ পৰিছিল। তেওক দেখা যি কোনো লোকৰে দৃষ্টি তেওঁৰ মুখাবয়বত নিবিষ্ট হৈ পৰিছিল। তেওঁক তেনে অৱস্থাত দেখিলেই মোৰ ভাব হৈছিল— অকল মোৰে নহয় মই ভাবো আন যি কোনো লোকৰে ভাব হৈছিল— যে তেও আৰোগ্যৰ পথত আগবঢ়া নাছিল— আগবাঢ়িছিল অনিবাৰ্য অবক্ষয়ৰ পথতহে।

তেওৰ সন্মুখৰ খিৰিকিৰ চৌকাঠৰ তলৰ পাটত এখন কিতাপ মেলি থোৱা আছিল। গাত নলগা যেনৈকৈ মৃদু বতাহ বলি আছিল, আৰু মেলি থোৱা কিতাপখনৰ পাতবোৰ বতাহে মাজে মাজে লুটিযাই আছিল। বোধহয় লিন্টন মহাশয়েই কিতাপখন সেই ঠাইত থৈছিল কাৰণ মই জনাত কেথেৰিণ আইদেৱে কোনোদিনে কিতাপ পঢ়া বা আন কোনো প্ৰকাৰৰ কাৰ্যত মনটো ব্যস্ত ৰাখিবলৈ যত্ন কৰা মই দেখা নাছিলোঁ। আগতে তেওৰ ৰাপ থকা বিছুমান বিষয়ৰ প্ৰতি তেওৰ মন আকৃষ্ট কৰিবলৈ লিন্টন মহাশয়ে প্ৰায়ে যত্ন কৰা মই দেখিছিলোঁ।

তেওৰ এনে প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰতি কেথেৰিণ আইদেউ সম্পূৰ্ণ সজাগ আছিল আৰু মন ভালে থাকিলে গিৰিয়েকৰ এনে কাৰ্য শান্তচিত্তে সহ্য কৰিছিল কিন্তু মাজে মাজে ক্লান্ত একোটা হুমুনিয়াহ চাৰি সেই সমস্তই যে বৃথা চেষ্টা সেই কথাকে যেন ঘোষণা কৰিছিল। শেহত এনে হয়গৈ যে তেওঁ একেবাৰে বিমৰ্ষ হৈ পৰে আৰু শোকাতুৰ মুহূৰ্তত তেওৰ স্বামীক চুমাৰে ওপোচাই পেলায। কেতিযাবা আকৌ এনে হয যে অধৈৰ্য হৈ তেও মুখ ঘূৰাই নিযে লিণ্টনৰ হাতৰ মাজত মুখ ঢাকে বা খঙেৰে তেওক ঠেলামাৰি নিজৰ কাষৰ পৰা আঁতৰাই দিযে। তেনেকুৱা সময়ত তেও কেথৰিণক অকলশৰে থাকিবলৈ এৰি দিযে কাৰণ তেও ক্ৰমান্বয়ে বুজি পাই আহিছিল যে কেথেৰিণৰ ভাল কিবা এটা কৰাটো তেওৰ সাধ্যৰ বাহিৰত।

গিমাৰটনৰ গীৰ্জাৰ ঘন্টাধ্বনি তেতিযাও কাণত পৰিযেই আছিল। উপত্যকাৰ মাজেদি বৈ যোৱা নিজৰাটোৰ কুলু কুলু শ্ৰুতিমধুৰ শব্দও তেতিয়া আমাৰ কাণত পৰিছিল। গ্ৰীষ্ম কালত মৃদু বতাহৰ কঁপনিত গছৰ পাতত ৰিব্ ৰিব্ শব্দ হয়, সেই শব্দে তেতিয়া তটিনীৰ এই শ্ৰুতিমধুৰ সংগীত যেন ব্যাহত কৰে। এতিয়া কিন্তু তেনে নহয় কাৰণ গছৰ পাতবোৰ ডাঠ হৈ ডালবোৰ ঢাকি ধৰিবৰ নৌ অথোন। গতিকে

জুৰিটোৰ কলৰৱ এতিয়াও কাণত পৰিছেহি। 'ৰাদাৰিং হাইটচ'ত থাকিলে বতাহ বলি নথকা দিনত এই শব্দ সদায়েই শুনা যায় বিশেষকৈ বৰফ গলাৰ পিচত বা একেৰাহে কেইবাদিনো বৰষুণ হোৱাৰ পিচত। আজি এই সময়ত এই সুমধুৰ কুলু কুলু শব্দ শুনি কেথেৰিণে 'ৰাদাৰিং হাইটচ'ৰ কথাকে ভাবি আছিল। ভাবি আছিল বুলি কৈছোঁহে, কিন্তু তেওঁ কিবা ভাবিছিল নে নাই, কিবা কাণপাতি শুনিছিল নে নাই, সেই কথা ডাঠি কোৱা নাযায়। কাৰণ মই এইমাত্র কৈছোঁৱেই, তেও উদাস দৃষ্টিৰে আগলৈ বহুত দূৰলৈ চাই আছিল। তেওক দেখিলে তেও কিবা শুনিছেই নে চাইছেই ঠিক কৰি ধৰা টান।

মই কেথেৰিণৰ ওচৰ চাপি লাহেকৈ কলোঁ 'আইদেউ আপোনাৰ চিঠি এখন আছিল। তেওৰ এখন হাত আঠুৰ ওপৰত তুলি থোৱা আছিল। সেইখন হাততে মই চিঠিখন গুজি দিলোঁ। আপুনি চিঠিখন এতিয়াই পঢ়ক। জবাব এটা বিচাৰিছে। মই খুলি দিম নেকি চিঠিখন?

তেওৰ চকুৰ দৃষ্টি নসলোৱাকৈ ক'লে 'দে।

মই চিঠিখন খুলিলোঁ। এখন চুটি চিঠি।

এতিয়া পঢ়ক এইখন মই ক'লো।

তেওঁ হাতখন আঁতৰাই নিলে চিঠিখন মাটিত পৰি গ'ল। মই আকৌ চিঠিখন তেওৰ কোলাত তুলি দিলোঁ আৰু তেওঁ তাত চকু ফুৰাব বুলি আশা কৰি ৰৈ থাকিলোঁ। কিন্তু তেওঁ চিঠিখন পঢ়াৰ কোনো লক্ষণকে নেদেখুৱালত মই সুধিলোঁ মই পঢ়িব লাগিব নে কি আইদেউ? চিঠিখন হিথক্লিফে দিছে।

তেওঁ যেন উচপ খাই উঠিল। কিবা এটা মনত পৰি যো মনত কষ্ট পাইছে তেনে এটা ভাব মুখত ফুটি উঠিল। তেও যেন নিজৰ মনতে কিবা কিছুমান ভাব জুকিযাই লবলৈ যত্ন কৰিছে তেনে এটা আভাস তেওঁৰ মুখাবয়বত প্ৰকাশ পালে। চিঠিখন তেও হাতত তুলি ললে দেখাত পঢ়িবলৈ লোৱা যেন লাগিল। পঢ়ি পঢ়ি চিঠিখনৰ তললৈ হিথক্লিফৰ চহীটো যেতিয়া পালেগৈ তেতিয়া তেওঁ দীঘলীযাকৈ হুমুনিযাহ কাঢ়িলে। কিন্তু চিঠিখনৰ কথাবোৰ তেওঁৰ বুজা যেন নালাগিল কাৰণ কি উত্তৰ দিমগৈ বুলি সুধিলত তেও মাথোন নামটোলৈ আঙুলিযাই দিলে আৰু মৌন এক কৰুণ প্ৰশ্নসূচক উদ্বিগ্ন চাৱনিৰে চাই ব'ল। মই দেখিলোঁ যে কথাটো তেওঁক বুজাই দিব লগা হৈছে। সেইবাবে তেওঁৰ ওচৰ চাপি মই কলোঁ 'তেওঁ আপোনাক দেখা কৰিবলৈ বিচাৰিছে। তেওঁ আহি বাগিচাত সোমাই আছে, আৰু মই কি উত্তৰ নিওঁ তালৈকে অধৈৰ্য হৈ খাপ পিটি আছে।

এই কথা কেইটা কৈ অতাইছোঁ নতাইছোঁ মই দেখিলোঁ তলৰ ঘাঁহনিত ৰ'দ লৈ শুই থকা প্ৰকাণ্ড কুকুৰ এটা কাণমুৰ জোকাৰি থিয় হৈছে আৰু কাৰোবাক দেখি ভুকিব খুজিছে যেন কৰিছে। কিন্তু পিচ পলকতে আগন্তুকক পৰিচিত লোক বুলি বুজি পাই সি নেজ জোকাৰি চিনাকি ভাবটো প্ৰকাশ কৰিছে।

মিচেচ লিন্টনে আগলৈ হাউলি উৎসুক হৈ কাণপাতি ৰ'ল। পিচ মুহূৰ্ত্ততে ভিতৰলৈ সোমাই অহাৰ কোনোবা মানুহৰ খোজৰ শব্দ কাণত পৰিল।' খোলা দুৱাৰ দেখি হিথক্লিফে ভিতৰলৈ সোমাই অহাৰ প্ৰলোভন সামৰিব নোৱাৰিলে। মই তাক কথা দি পাহৰিলোঁ বুলি সি বোধহয় ভাবি লৈছিল সেইবাবে সি নিজেই নিজৰ উদ্ধত ভাবেৰেই অভীষ্ট সিদ্ধিৰ পথত আগবাঢ়িবলৈ ঠিক কৰিলে।

কেথেৰিণে ৰ লাগি কোঠাৰ দুৱাৰমুখলৈ চাই ৰ'ল। হিথক্লিফে প্ৰথমতে আচল কোঠাটো বিচাৰি পোৱা নাছিল। তাক ভিতৰলৈ সুমাই আনিবলৈ কেথেৰিণে মোলৈ ইংগিত দিলে। পিচে মই দেখুৱাই দিয়াৰ আগতেই সি কেথেৰিণ বহি থকা কোঠাটো বিচাৰি উলিয়ালে — মই ৈগ নাপালোঁৱেই, দুৱাৰমুখহে পাইছিলোঁগৈ — আৰু দীঘল দীঘল দুটা নে এটা বেঙাতে সি আইদেউৰ ওচৰ চাপিল আৰু তেওঁক দুবাহুৰ মাজত সাবটি ধৰিলে। প্ৰায় চাৰি মিনিট সময়লৈ সি মুখেৰে এৰো মতা নাছিল তেওক তাৰ বাহু বন্ধনৰ পৰা মুকলি কৰিও দিয়া নাছিল। সেইখিনি সময়ত তেওৰ মুখত অজস্ৰ চুম্বন সি আঁকি দিছিল। মই ভবাত তেতিয়ালৈকে সিমানবোৰ চুমা সি তাৰ জীৱনত খোৱা নাছিল। কিন্তু প্ৰথমে চুমা কে'থৰিণেই খাইছিল। এটা কথা মই স্পষ্টকৈ বুজিব পাৰিছিলোঁ ° তেওৰ শেতা বিবৰ্ণ মুখলৈ চাবলৈ তাৰ সাহ হোৱা নাছিল। তেওঁক দেখা পোৱাৰ মুহূৰ্তৰ পৰাই সি ভালকৈ বুজি পাইছিল যে কেথেৰিণ আৰু সম্পূৰ্ণ সুস্থ হৈ নুঠে। মৃত্যু তেওঁৰ সন্নিকট বুলি সি উপলব্ধি কৰিছিল। এই উপলব্ধি মোৰো হৈছিল।

'অ কেথি ! অ মোৰ জীউজনী ! তোৰ এনে অৱস্থা মই কেনেকৈ সহ্য কৰো' এয়ে আছিল সি উচ্চাৰণ কৰা প্ৰথম কথা। তাৰ কথাৰ সুৰত তাৰ হতাশা ফুটি উঠিছিল।

এইবাৰ সি ইমান অপলক দৃষ্টিৰে তেওঁলৈ চাবলৈ ধৰিলে যে মই ভাবো দৃষ্টিৰ একাগ্ৰতাৰ বাবেই তাৰ দুচকু চলচলীয়া হৈ পৰিব। কিন্তু তাৰ দুচকু চিন্তাত ৰঙাহে পৰিল সজল হৈ নপৰিল।

মূৰটো পিচফালে হলাই দি কেথেৰিণে হঠাৎ চলচলীয়া হৈ পৰা দুচকুৰে তালৈ একথিৰে চাই ক'লে 'ইয়াৰ পিচত? হিথক্লিফ তই আৰু এডগাৰ লগলাগি মোৰ হিয়াখন চুৰমাৰ কৰিলি। অথচ তহঁত দুয়ো মোৰ ওচৰলৈ আহি কন্দকটা কৰ—যেন তহঁত দুটাক হে মই পুতৌ কৰিব লাগে। মই তহঁতক পুতৌ নকৰোঁ। মই নকৰোঁ। তহঁত দুয়ো মোক মাৰিলি— ইয়াৰ ফলত তহঁতৰ বেচ ভালেই হৈছে। তহঁত যে কিমান বলী! মই যোৱাৰ পিচত আৰু কিমান বছৰ বাৰু তই জীয়াই থাকিবি কচোন।

হিথক্লিফে তেওঁক সাবটি ধৰোঁতে আঠুকাঢ়ি লৈছিল। এতিয়া সি পোন হৈ থিয় দিব খুজিছিল কিন্তু কেথেৰিণে তাক চুলিত ধৰি বহুৱাই দিলে।

পৰম তিক্তভাৱে তেওঁ ক'লে 'আমি দুয়োটা নমৰালৈকে মই যদি তোক ধৰি থাকিব পাৰিলোহেঁতেন ! তই কি কষ্ট পাব নাপাব সেইবোৰ মোৰ চিন্তাৰ বিষয় নহয়। তই কষ্ট নুভুগিবি কিয়? মই ভুগিছোঁ। মই কবৰৰ তলত আশ্ৰয় ললেগৈ তই সুখী হবি নে? তেতিয়া তই মোক পাহৰি যাবিনে? আজিৰ পৰা কুৰি বছৰৰ পিচত তই কিজানি

কৰি 'সেইটো কেথেৰিণ আৰ্ণশ্বৰ সমাধি। বহুত দিনৰ আগতে মই তেওঁক ভাল পাইছিলোঁ তেওঁক হেৰুৱাই মই বৰ কষ্ট পাইছিলোঁ। পিচে সেইবোৰ অতীতৰ কথা। তেওঁ যোৱাৰ পিচত আন বহুতক মই ভাল পাইছোঁ— তেওঁতকৈ মোৰ ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ মোৰ বাবে বেচি মৰমৰ। মই মৰিবৰ সময়ত তেওঁৰ লগ ল'ম বুলি মোৰ মনত আনন্দ লগাৰ কথা নহয়। ল'ৰা-ছোৱালী কেইটা এৰি যাব লগা হ'ল বুলি দুঃখহে লাগিব।— হিথ্‌ক্লিফ তই এইদৰে নকবিনে বাৰু?

নিজৰ মূৰটো তেওঁৰ দুহাতৰ মাজৰ পৰা উফাল মাৰি আঁতৰাই আনি দাঁত কৰচি কৰচি হিথ্‌ক্লিফে কলে 'মোক আৰু উৎপীড়ন নকৰিবি নহ'লে মযো তোৰদৰে পাগল হৈ যাম।

সেই সময়ত সিহঁতৰ সেই যুগল দৃশ্য যি কোনো স্থিৰ চিতে লোকৰ বাবেই অতি আশ্চৰ্যজনক আৰু ভয়ংকৰ বুলি বিবেচিত নোহোৱাকৈ নাথাকিলেহেঁতেন। কেথেৰিণে হযতো ভাবিছিল যে তেওৰ পাথিব শৰীৰৰ লগতে পাথিব চৰিত্ৰটোও এৰি থৈ যাব নোৱাৰিলে স্বৰ্গৰাজ্যও হ'ব তেওৰ বাবে নিৰ্বাসনৰ স্থান মাত্ৰ। শেতা গাল নিস্তেজ ওঠ আৰু তিৰবিৰাই থকা চকুৰে তেওৰ সমস্ত মুখাবয়বত এক বন্য হিংস্ৰতাৰ ভাব ফুটি উঠিছিল। তেওঁৰ হাতৰ খামোচত হিথ্‌ক্লিফৰ চুলিৰ একোচা তেতিয়াও ৰৈ গৈছিল। হিথ্‌ক্লিফে এটা হাতত ভেজা দি উঠিবলে যত্ন কৰি ইটো হাতেৰে কেথেৰিনক সাবট মাৰি ধৰিছিল। সি তেওঁক সেই দুৰ্বল অৱস্থাত ইমান জোৰেৰে হেঁচি ধৰিছিল যে তেওঁৰ দুবাহুৰ মাজৰ পৰা সি ওলাই গলত তেওৰ গাত নীলা নীলা দাগ বহি যোৱা দেখা গৈছিল।

একে উন্মত্ততাৰে সি তেওক সুধিলে 'তোক কোন জনাই লম্ভিছে যে মৰিবলৈ ওলাই তই মোক এইদৰে কব পাৰিছ? তই ভাবিছ নে কি যে তোৰ এই সমস্ত কথা মোৰ মনত ৰৈ যাব আৰু তই মোক এৰি যোৱাৰ পিচত অহনিশে মোৰ বুকুত শেল মৰাদি মাৰি থাকিব? মই তোক মাৰিলোঁ বুলি কওতে যে তই সঁচা কোৱা নাই সেই কথা তই ভালকৈ বুজি পাৱ মই জানোঁ। এই কথাটোও তই, কেথেৰিণ ভালকৈ জান যে মোৰ বাবে তোক পাহৰি যোৱাটো মোৰ নিজৰ অস্তিত্ব পাহৰি যোৱাৰ দৰেই অসম্ভব কথা। তই শান্তিত থাকিবি আৰু মই নাৰকীয যন্ত্ৰণাত তিলতিলকৈ ভুগি মৰিম— এইখিনিযেই তোৰ পৈশাচিক স্বাৰ্থপৰতাৰ বাবে যথেষ্ট নহয় নে? কেথেৰিণ ইমান উত্তেজিত হৈ পৰিছিল যে তেওঁৰ বুকুৰ স্পন্দন দ্ৰুত হৈছিল তেওৰ ফোপনি উঠিছিল আৰু তেও অত্যন্ত ক্লান্ত হৈ পৰিছিল। তেওঁৰ বুকুৰ ধপধপনি মেৰঁ কাণত পৰিছিল।

'মই শান্তি নাপাম তেও সেহাই সেহাই কলে। উত্তেজনাৰ চাপ শাম নকটালৈ তেওঁ আৰু একো ক'ব নোৱাৰিলে। মাজতে ৰৈ গ'ল।

অলপ পিচত লাহে লাহে তেওঁ পুনৰ কবলৈ আৰম্ভ কৰিলেঃ 'হিথ্‌ক্লিফ, মই ভোগাতকৈ অধিক যন্ত্ৰণা তই ভোগ কৰাটো মই বিচৰা নাই। আমাৰ দুয়োৰে বিচ্ছেদ

নঘটাটোৱেই মেৰ চৰম অভিলাষ। মই মৰাৰ পিচত মোৰ কিবা কথাই যদি তোক যন্ত্ৰণা দিয়ে ঠিক জানিবি সমাধিৰ গহ্বৰত থাকিও মযো সেই একেই যন্ত্ৰণা ভোগ কৰিম। মোৰ কথা ভাবি মোক ক্ষমা কৰি দে। আহ, মোৰ ওচৰলৈ আহ। আৰৌ আঠুকাটি মোৰ ওচৰ চাপ। তোৰ জীৱনত তই মোক কেতিয়াও একো অন্যায় কৰা নাই। মোৰ ওপৰত তই যদি খং ৰাখ মোৰ কটু কথাতকৈও তোৰ সেই খং তোৰ নিজৰ বাবে অধিক যন্ত্ৰণাদায়ক হ'ব। এইখিনিলৈ নাহ আৰৌ? আহচোন।

হিথক্লিফ গৈ তেওঁৰ চকীৰ পিচফালে থিয় হ'ল আৰু তেওঁৰ গাত হেলান দিলে কিন্তু এনেভাবে দিলে যে তাৰ মুখখন কেথেৰিণৰ চকুত নপৰে। তাৰ মুখখন প্ৰবল আবেগত নীলা হৈ গৈছিল। তাব চাবলৈ তেও ঘূৰি বহিলে কিন্তু সি বাধা দিলে। হঠাতে সি উচাটি মাৰি আঁতৰি গৈ জুহালৰ ওচৰ পালেগৈ আৰু তাতে আমাৰ ফালে পিঠি দি নীৰৱে থিয় হৈ ৰ'ল।

কেথেৰিণৰ সশংকিত দৃষ্টিয়ে তাক অনুসৰণ কৰিছিল। তাৰ প্ৰতিটো চলন ফিৰণেই তেওঁৰ মনত নতুন আবেগৰ উদ্ৰেক কৰিছিল। খন্তেক পৰ মনে মনে থাকি আৰু একেথৰে তালৈ চাই থাকি তেও আৰৌ কথা ক বলৈ ধৰিলে। এইবাৰ কথাবোৰ মোক সম্বোধন কৰি কোৱা। তেওঁৰ কথাত ক্ৰোধ আৰু হতাশাৰ সুৰ স্পষ্ট। তেও কৈ গ'ল চাচোন নেলী মৃত্যুৰ হাতৰ পৰা বচাবলৈ সি মোক তিলমান দযা মৰমো দেখুৱাব নোখোজে। সি আৰু বোলে মোক ভাল পায! তাৰ ভালপোৱাৰ প্ৰমাণ সেইটোৱেই। হব বাৰু। সেইটো হিথক্লিফ মোৰটো হিথক্লিফ নহয। মোৰ হিথক্লিফক মই এতিযাও ভাল পাযেই থাকিম। তাক মোৰ লগতে লৈ যাম— সি মোৰ অন্তৰাত্মাত সোমাই আছে। তাৰ পিচত চিন্তা কৰি কোৱাদি ক'লে এই ভগ্নস্তূপ বন্দীশালখনেই মোৰ যন্ত্ৰণাৰ প্ৰধান কাৰণ। ইয়াত সোমাই থাকি থাকি মোৰ অসহ্য লাগিছে। মই সেই বিশাল মুক্ত জগতখনত বিচৰণ কৰিবলৈ বিচাৰোঁ। অভিলাষ মাত্ৰ নহয— প্ৰাণে মনে উপভোগ কৰিবলৈ বিচাৰোঁ সেই মুক্ত জগতৰ স্বাদ। সেই জগতৰ এক সত্তা হবলৈ লাগে মোক। নেলী তই ভাবিছ তোৰ অৱস্থা মোতকৈ ভাল আৰু তই অধিক সৌভাগ্যৱতী। তোৰ গাত শক্তি আছে স্বাস্থ্য আছে। তোৰ মোলৈ পুতৌ হয মই জানো। সোনকালেই এই পৰিস্থিতিৰ সলনি হ'ব। মই তোক পুতৌ কৰিম। মই তহঁত সকলোৰে উৰ্দ্ধলৈ গতি কৰিম। আচৰিত কথা হিথক্লিফ মোৰ ওচৰ নাচাপে।' তেও নিজকে কোৱাদি কৈ গ'ল মই ভাবিছিলোঁ সি মোৰ ওচৰ চাপিব খুজিছিল। হিথক্লিফ সোণটো। তই এতিয়া বেজাৰ কৰি নাথাকিবি। আহচোন মোৰ কাষলৈ আহ, হিথক্লিফ।

হিথক্লিফৰ ওচৰ চপাৰ ইচ্ছা তেওঁৰ ইমান প্ৰবল হ'ল যে তেওঁ চকীখনৰ এদাঁতিত ধৰি থিয় দিলে। তেওঁৰ ঐকান্তিক মিনতি শুনি সি তেওঁলৈ ঘূৰি চালে। দৃষ্টিত তাৰ প্ৰচণ্ড উন্মত্ততা। তাৰ সজল বহল চকু দুটা এটা সময়ত কেথেৰিণৰ ওপৰত স্থিৰ হৈ ৰ'ল। আবেগত তাৰ বুকুৰ উঠানমা তীব্ৰ হ'ল। এক লহমা সিহঁত আঁতৰা আঁতৰি হৈ আছিল কিন্তু তাৰ পিচত কোন মুহূৰ্তত মই তৰ্কিবই নোৱাৰিলোঁ কেথেৰিণ তাৰ পিনে যেন জাপ মাৰি গ'ল আৰু সি তেওঁক এনে এক দৃঢ় বাহুবন্ধনত সুমাই ললে

যে তাৰ পৰা তেও জীৱন্তে ওলাই আহিব পাৰিব বুলি মই ভাবিব পৰা নাছিলোঁ। আচল কথা তেও দেখ্‌দেখকৈয়ে বাহ্যজ্ঞান শূন্য হৈ পৰিছিল। হিথ্‌ক্লিফে ওচৰতে থকা চকী এখনলৈ নিজকে দলিয়াই দিয়া দি দিলে, আৰু কেথেৰিণ আইদেউ মূচকচ গ'ল নেকি চাবলৈ বুলি মই লৰালৰিকৈ ওচৰ চাপিলত সি মোলৈ চাই দাঁত কৰচিবলৈ ধৰিলে আৰু পগলা কুকুৰৰ দৰে মুখেদি ফেনাবলৈ ললে আৰু প্ৰবল আসক্তিৰে কেথেৰিণক নিজৰ বুকুৰ মাজলৈ টানি নিলে। তাক দেখি সেই সময়ত মোৰ এনেহে লাগিছিল যেন সি মানুহ নামধাৰী জীৱ নহয়। মোৰ ভাব হ'ল যে সেই মুহূৰ্তত মই কিবা কথা কলেও সি কিজানি বুজি নাপাব সেইবাবে মই অলপ আঁতৰত কিংকৰ্তব্যবিমূঢ় হৈ, নিমাতে থিয় দি থাকিলোঁ।

কেথেৰিণে অলপ লৰচৰ কৰা দেখি মই অলপ আশ্বস্ত হলোঁ। হাতখন মেলি তেও তাৰ গলত সাবটি ধৰিব খুজিছিল আৰু নিজৰ গালখন তাৰ গালৰ ওচৰ চপাই দিছিল। এই গোটেইখিনি সময় তেও তাৰ কোলাতে আছিল। উন্মত্তভাবে তেওক আকোঁৱালি লৈ আৰু ঘনে ঘনে চুমা খাই সি কৈ গ'ল ০ 'তই কিমান নিষ্ঠুৰ সেই কথা মই এতিয়া বুজিছোঁ। নিষ্ঠুৰ আৰু অবিশ্বাসী। তই মোক কিয় ঘিণ কৰিছিলি? কসচান কেথি তই নিজৰ অন্তৰখনক বিশ্বাসঘাতকতা কৰিছিলি কিয়? তোৰ প্ৰতি মোৰ এষাৰিও পুতৌৰ মাত নাই। এয়া তোৰ প্ৰাপ্য। তই নিজে নিজক তিল তিলকৈ মাৰিছ। বুজিছোঁ এতিয়া তই মোক চুমাৰে ওপচাই পেলাব পাৰ কান্দিব পাৰ মোৰ পৰা হাজাৰ চুমা আদায় কৰি লব পাৰ মোক কন্দুৱাব পাৰ। মোৰ চুমা আৰু চকুপানীয়ে তোক ধ্বংস কৰিব তোক অভিশপ্ত কৰিব। তই মোক ভাল পাইছিলি। তেনেস্থলত মোক ত্যাগ কৰাৰ তোৰ কি অধিকাৰ আছিল? কি অধিকাৰ? উত্তৰ দে মোক। লিণ্টনৰ প্ৰতি সাময়িক আকৰ্ষণৰ বাবে? ভগৱান বা চয়তানে দিয়া কোনো প্ৰকাৰ দুখ-যন্ত্ৰণা অধঃপতন আনকি মৃত্যুৱেও আমাৰ বিচ্ছেদ ঘটাব নোৱাৰিলেহেঁতেন। তেনেস্থলত তই স্বইচ্ছাৰে এই বিচ্ছেদ ঘটালি। মই তোৰ অন্তৰ চূৰ্ণ-বিচূৰ্ণ কৰা নাই। কৰিছ তই নিজে। আৰু তোৰ নিজৰ অন্তৰ ভাঙি চুৰমাৰ কৰোঁতে তই মোৰ অন্তৰো ভাঙি গুড়ি কৰি দিলি। মই এতিয়াও সবল হৈ আছোঁ—সেইটোৱেই মোৰ দুৰ্ভাগ্য। মই জীয়াই থাকিবলৈ বিচাৰোঁ জানো? হায় বিধাতা ! তোৰ অবিহনে তোৰ আত্মা সমাধিৰ গহ্বৰত ৰাখি মোৰ জীয়াই থকাৰ অৰ্থই বা কি?

কেথেৰিণে উচুপি উচুপি কলে ০ 'মোক এৰি দে। মোক এৰি দে। মোক অকলে থাকিবলৈ দে। মই যদি কিবা অন্যায় কৰিছিলোঁ তাৰ প্ৰায়শ্চিত্ত মই মোৰ মৃত্যুৰে কৰিছোঁ। যথেষ্ট হৈছে। তয়তো মোক এৰি গুচি গৈছিলি। কিন্তু তোক মই ভৎৰ্সনা নকৰোঁ। মই তোক ক্ষমা কৰি দিছোঁ। তয়ো মোক ক্ষমা কৰি দে। ক্ষমা? কাক ক্ষমা কৰিব লাগে? ক্ষমা নাই। কি হাত কি হ'ল । কি সুন্দৰ এহাল চকু কি হ'ল । আকৌ মোক এটা চুমা দে, কেথি। তোৰ চকুহাল মই চাব নোৱাৰোঁ। তই মোৰ প্ৰতি যি কৰিলি তাৰ বাবে তোক মই ক্ষমা কৰি দিছোঁ। মই মোৰ হত্যাকাৰিণীক ভাল পাওঁ। কিন্তু তোৰ হত্যাকাৰীক? সেইটো কেনেকৈ সম্ভৱ হ'ব?

খন্তেক পৰ সিহঁত দুয়ো নীৰৱে ৰ'ল। চকুলোৰে দুয়োটাৰে গাল উটি গ'ল। মোৰ

ধাৰণা সাবটাসাবটি কৰি সিহঁত দুয়ো উচুপিছিল। এনে একোটা পৰিস্থিতিত হিথ্‌ক্লিফেও কান্দিব পাৰে যেন লাগিছিল।

ইতিমধ্যে বেলি লহিয়ালে। আবেলি হ'ল। মোৰ বৰ অস্বস্তি লাগিল। সুমথিৰা টেঙা বিচাৰি আনিবলৈ পঠোৱা মানুহটো ঘূৰি আহিল। ছাঁবোৰ দীঘল দীঘল হ'ল। গিমাৰটনৰ গীৰ্জাৰ চূড়াত বুঁৰলীৰ আবৰণ এটা ডাঠ হৈ দেখা দিলে।

গীৰ্জাৰ প্ৰাৰ্থনা শেষ হ'ল মই জাননী দিলোঁ। গৃহস্থ আহি আধাঘন্টামানৰ ভিতৰত ইয়াত ওলাবহি। মোৰ কথা শুনি হিথ্‌ক্লিফে গেঙনি এটা মাৰি মোক এক্সাউৰি শাওপাত দিলে আৰু কেথেৰিণক আৰু জোৰেৰে বুকুৰ মাজলৈ টানি ললে। তেওঁ নিশ্চল হৈয়ে ৰ'ল।

খন্তেক পিচতে কেইটামান চাকৰ পাকঘৰৰ পিনে আগবাঢ়ি অহা মই দেখা পালোঁ। সিহঁতৰ পিচে পিচে বিছু দূৰত লিণ্টন। পদূলিৰ গেটখন তেও নিজেই খুলিলে আৰু জহকালি যেন লগা আবেলিৰ কোমল মিঠা ৰ'দ চেৰেঙাৰ উম উপভোগ কৰি কৰি লাহে লাহে ঘৰৰ পিনে আগুৱাই আহিল।

মই উৎকণ্ঠিত হৈ ক'লো, 'তেও আহি পালেই। ভগৱানৰ দোহাই, ইয়াৰ পৰা ওলাই তললৈ নামি যা। আগফালৰ খটখটিত বোনো নাই, তাত কাকো লগ নাপাবি। খৰ কৰ। তেওঁ ভিতৰ নোসোমোৱালৈকে গছবোৰৰ মাজত লুকাই থাক গৈ।

কেথেৰিণৰ বাহু বন্ধনৰ পৰা নিজকে মুক্ত কৰিবলৈ লৈ হিথ্‌ক্লিফে ক'লে মই যাওঁ কেথি। কিন্তু মই যদি জীযাই থাকোঁ তই টোপনি যোৱাৰ আগতে মই তোক আকৌ লগ পাম। মই তোৰ খিৰিকীৰ পৰা দহ হাত দূৰলৈকো নাযাও।

দুৰ্বল দেহাৰ শক্তিয়ে আঁটে মানে তাক সাবটি ধৰি কেথিয়ে ক'লে 'তই যাব নোৱাৰ। মই কৈ দিছোঁ তই নোৱাৰ যাব।

সি বিননিৰ সুৰত ক'লে মাত্ৰ এঘন্টাৰ বাবে।

একমিনিটৰ বাবেও নোৱাৰ যাব তেওঁ উত্তৰ দিলে।

ভীতিবিহ্বল অনুপ্ৰবেশকাৰীয়ে উত্তৰ দিলে মই যাবই লাগিব। লিণ্টন ওলাবহিয়েই এতিয়া।

এইবুলি কৈ সি বহাৰ পৰা উঠি তেওঁৰ হাতৰ সাবটৰ পৰা নিজকে মুকলি কৰিব খুজিলে কিন্তু কেথেৰিণে তাক আৰু জোৰেৰে সাবটি ললে। উত্তেজনাত তেওঁৰ উশাহ চুটি হ'ল। তেওঁৰ মুখমণ্ডলত এক উন্মাদ দৃঢ়তা পৰিস্ফুট হৈ পৰিল।

তেওঁ চিঞৰি চিঞৰি ক'লে 'নহ'ব। নোৱাৰ যাব। নাযাবি। নাযাবি না। এয়ে শেষ বাৰ। এডগাৰে আমাক একো অপকাৰ নকৰে। হিথ্‌ক্লিফ মই মৰিম। মই মৰিম।

জাপ মাৰি উঠি আকৌ চকীখনত বহি লৈ হিথ্‌ক্লিফে ক'লে 'অহাদ্মামে যাবলৈ ধৰা মূৰ্খটো আহি ওলালহিয়েই। মৰমী জনী মনে মনে থাকা। নাকান্দিবা। কেথেৰিণ নাকান্দিবা। মই ৰাক থাকিম। নাযাওঁ। সি মোক ইয়াতে গুলী কৰিলেও মই মুখত আশীৰ্বাদৰ মাত এষাৰ লৈয়ে মৰিম।'

আকৌ দুয়ো বাহুবন্ধনত নিমগ্ন হ'ল। খটখটিৰে গৃহস্থ ওপৰলৈ উঠি অহাৰ শব্দ মোৰ কাণত পৰিল। মই জ্বৰ ঘামে ঘামিবলৈ ললোঁ। মই ভয়ত পেপুৱা লাগিলোঁ।

মই বৰ উত্তেজিত সুৰত হিথক্লিফক কলোঁ 'তই তেওঁৰ বলিয়ালি প্ৰলাপলৈ কাণ দিছ কিয়? তেও কি কৈছে নিজেই নাজানে। নিজক বচাবৰ বাবে ৰাগুস্থান তেওৰ নোহোৱা হ'ল বুলিয়েই তই তেওক ডুবাবি নে? উঠ। তই তৎক্ষণাত নিজকে তেওৰ পৰা আঁতৰাই আনিব পাৰ। তই কৰা কামৰ ভিতৰত এইটোৱেই আটাইতকৈ নৃশংস। আমি আটাইৰোৰ নিৰ্গমে মৰিলোঁ— গৃহস্থ গৃহস্থনী চাকৰ সকলো একেলগে ডুবিলোঁ।

অসহায় হৈ মই হাত দুখন মোহাৰি মোহাৰি চিঞঁৰিবলৈ ধৰিলোঁ। মোৰ চিঞৰ শুনি লিন্টন খৰ খুজীয়াকৈ ওপৰলৈ উঠি আহিল। উত্তেজনাৰ সেই চৰম মুহূৰ্তটোত এটা কথাত চকু পৰিলত মই সামান্য স্বস্তিৰ নিশ্বাস এৰিলোঁ— কেথেৰিণৰ হাত দুখন হিথক্লিফৰ গাৰ পৰা এৰাই পৰিছে আৰু তেওঁৰ মূৰটো তললৈ দোঁ খাই গৈছে।

'সেই গৰাকী মৰিলেইনে মূচকচেই গ'ল—কি বা হ'ল, মোৰ মনত তেনে এটা ভাবেই খেলালে। যি হৈছে ভালেই হৈছে। মৰিছে যদি উত্তম হয। জীযাই থাকি আটাইৰে বাবে এটা বোজা হ বলৈহে হৈছে। আটাইকে ভাল দুৰ্ভোগ ভোগাইছে।

এডগাৰ লিন্টন তেওঁৰ অনিমন্ত্ৰিত অভ্যাগতৰ ওপৰত জপিযাই পৰিল। বিস্ময আৰু ক্ৰোধত মানুহটো তেতিযা একেবাৰে শেতা পৰি গৈছিল। তেও কি কৰিবলৈ উদ্যত হৈছিল মই ক ব নোৱাৰোঁ। ইটোৱে কিন্তু ফেপেৰি পাতি নধৰিলে শান্ত হৈযে ৰ'ল। দেখাত প্ৰাণহীন দেহাটো সি দুবাহুৰ মাজত সুমাই ললে।

'মোৰ কথা শুন। সি এডগাৰক ক'লে যদি তই মানুহেই হব পিশাচ নহব তেন্তে পোন প্ৰথমে কেথৰিণক ভাল কৰিবলৈ চা। পিচে পৰেও মোৰ লগত তোৰ কথা হ'ব পাৰিব।

এইবুলি কৈ সি আগফালৰ বহা কোঠালৈ ওলাই গৈ তাতে বহিল। মিঃ লিন্টনে মোক মাতি পঠালে। বহুত কষ্ট কৰি অনেক প্ৰবন্ধে অনেক সাধ্য সাধনা কৰি আমি তেওৰ হুঁচ ঘূৰাই আনিলোঁ। কেথেৰিণে হুমুনিযাহ এটা চাৰিলে বৈকালে কিন্তু কাকো চিনি নাপালে। পত্নীৰ জীৱনৰ প্ৰতি উদ্বিগ্নতাত লিন্টনে ঘৃণিত শত্ৰু হিথক্লিফৰ কথা পাহৰিয়েই গ'ল। মই কিন্তু পাহৰা নাছিলোঁ। চেপ্প চাই মই তাৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লোঁ যে কেথেৰিণ ভালৰ পিনে আহিছে, আৰু সি ততালিকে আঁতৰ হ'ব লাগে। ৰাতিটো কি দৰে পাৰ হয় সেই কথা পুৱা সি মোৰ পৰা জানিবলৈ পাব বুলিও মই তাক আশ্বাস দিলোঁ।

'মই কোঠাৰ পৰা ওলাই যাবলৈ আপত্তি নকৰোঁ, কিন্তু মই বাগিচাত লুকাই থাকিমগৈ। আৰু নেলী মনত ৰাখিবি, কালিলৈ তই তোৰ কথা ৰাখিব লাগিব। মই সৌ নাগফণা কেইজোপাৰ ওচৰতে ৰৈ থাকিম। তই যদি কথা নাৰাখ, ঠিক জানিবি লিন্টন ঘৰত থাককেই বা নাথাককেই, মই আকৌ আহিম।' এইবুলি কৈ হিথক্লিফে আধামেলা দুৱাৰখনেদি ভিতৰলৈ এবাৰ ভুমুকিয়াই চালে, আৰু মই কোৱা কথাৰ সত্যতা দেখা পাই, থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ পৰা ওলাই গ'ল।

১৬

সেই নিশা বাৰ বজাত আপুনি 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ত দেখা কেথৰিণ নামৰ ছোৱালীজনীৰ জন্ম হৈছিল। সাত মহীয়া গৰ্ভৰ এটি ক্ষুদ্ৰকায় শিশু। তাৰ দুঘন্টাৰ পিচতে শিশুটিৰ মাকে ইহলীলা সামৰিলে। অন্তিম মুহূৰ্তত তেওঁ হিথক্লিফকো নিবিচাৰিলে এডগাৰকো চিনি নাপালে। সেই যে বেহুঁচ হৈছিল তাৰ পিচত তেওঁৰ সংজ্ঞা আৰু পুৰাপুৰিকৈ ঘূৰি নাহিল।

কেথেৰিণক হেৰুৱাই এডগাৰ বলীয়া হোৱাদি হ'ল। সেইটো এটা বৰ দুখলগা আৰু দীঘলীয়া কাহিনী। তেওৰ বেদনা কিমান গভীৰ আছিল সেই কথা তেওঁৰ কাৰ্য আৰু আচৰণৰ পৰা জনা গ'ল।

উত্তৰাধিকাৰী নোহোৱাটো তেওঁৰ বেদনাৰ এটি প্ৰধান কাৰণ বুলি মোৰ ভাব হৈছিল। খীণমিন শিশুটিক চাই চাই মই সেই কথাই ভাবিছিলোঁ ভাবি ভাবি মোৰ দুঃখ লাগিছিল।

বেচেৰা নিঃসহায শিশুটি। এটি অবাঞ্ছিত প্ৰাণী। তাইৰ জীৱনৰ প্ৰথম কেইঘন্টাত কান্দি কান্দি মৰি যাবলৈ ওলোৱা যেন হওঁতেও আগবাঢ়ি আহি তাইক হাতত তুলি ল বলৈ কোনো নাছিল। পিচ'লৈ অৱশ্যে আমি তাইৰ ভাল আদৰ যত্ন লৈছিলোঁ। প্ৰযোজনতকৈও বেচি যেনেকৈযে লৈছিলোঁ। কিন্তু হ'লে কি হ'ব ওপজাৰ সময়ত আপোন বুলিবলৈ নথকা ছোৱালীটিৰ মৰিবৰ সময়তো একেই দশা হয় গৈ নে কি!

পিচদিনাৰ ৰ'দালি পুৱা— বতৰ বেচ ফৰকাল আছিল। বহিৰ্জগতৰ পৰিবেশ আছিল আনন্দমুখৰ কিন্তু থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ত নিমাওমাও পৰিবেশ। ৰ'দৰ পোহৰ আহি কোঠাত পৰিছিলহি। চোফা এখনত এডগাৰ লিন্টন চকু মেলি শুই আছিল— ৰ'দৰ জিলিকনি তেওঁৰ গালে মুখে পৰিছিল। তেওৰ কাষত কেথেৰিণৰ মৃত শৰীৰটো পৰি আছিল। দেখাত তেওকো নিঃপ্ৰাণ যেনেই লাগিছিল। তেৰোঁ সমানেই জঠৰ হৈ আছিল। লৰচৰ নাই। নিদাৰুণ মানসিক যন্ত্ৰণাৰ পৰা নিষ্কৃতি পোৱাৰ ক্লান্তিত তেওঁ যেন অবস হৈ পৰিছিল। কিন্তু কেথেৰিণৰ মৃত দেহৰ জড়তা আছিল পূৰ্ণ শান্তিৰ প্ৰতীক। প্ৰাণহীন অৱস্থাতো তেওঁক অপৰূপা যেন লাগিছিল। ভ্ৰূযুগল তেওঁৰ নিমজ হৈ আছিল চকুৰ পতা জাপ খাই আছিল ওঁঠহালত যেন এটি মিচিকি হাঁহি বিৰিঙিছিল। স্বৰ্গৰ অপেচৰীও কিজানি দেখিবলৈ সিমান ধুনীয়া নহয়। যি পৰম শান্তিত তেওঁ বিশ্ৰাম লৈছিল সেই শান্তি যেন ময়ো মৰ্মে মৰ্মে উপলব্ধি কৰিব পাৰিছিলোঁ। স্বৰ্গীয় শান্তিত নিমগ্ন হৈ থকা সেই মূৰ্তিটো চাই থাকোঁতে মোৰ মনো এক পবিত্ৰতাৰ

আভাসেৰে সিক্ত হৈ পৰিছিল। মাত্র কেইঘণ্টামানৰ আগতে কিবা যেন প্রেৰণা প্রণোদিত হৈ তেওঁ উচ্চাৰণ কৰা এই কথা কেইষাৰ মোৰ মনলৈ আহিল ঃ 'আমাৰ পৰা সুদূৰত আমাৰ সকলোৰে পৰা উৰ্দ্ধত। মৰ্ত্ত্যতেই বা স্বৰ্গতেই যতেই বিচৰণ কৰি নাথকক তেওঁৰ আত্মাই ভগবৎ শান্তিত আশ্রয় লৈছে।

মোৰ নিজৰ কথা এটা বৰ অদ্ভুত যেন লাগে ঃ মৃতকৰ ওচৰত পৰ দি থাকিলে আন কোনোৱে যদি কাষত বৈ কন্দাকটা কৰি নাথাকে তেন্তে এক বিৰল সুখানুভব মোৰ হয়। এই পাথিৱ সংসাৰ বা নৰক একোৱেই বিঘ্নিত কৰিব নোৱৰা এক শান্তি যেন মই প্রত্যক্ষ কৰোঁ। পৰলোকৰ স্বৰূপ যেন তেনে অবস্থাত মই উপলব্ধি কৰিব পৰা হওঁ— অন্তহীন আলোকময় এক অস্তিত্ব য'ত জীৱন অসীম প্রেম সহানুভূতিৰে প্লাৱিত আৰু আনন্দ অবিমিশ্র আৰু সম্পূৰ্ণ। কেথেৰিণৰ নিষ্প্রাণ দেহৰ কাষত বৈ থাকোঁতে লিন্টনৰ প্রেমো স্বার্থভাবশূন্য নাছিল বুলি মোৰ ধাৰণা হৈছিল নহলেনো মুক্তি পাই আঁতৰি যোৱা কেথেৰিণৰ বাবেনো তেও ইমানদৰে শোক কৰেনে?

সংসাৰত থকা দিন কেইটা তেও শান্তিত নাছিল—তেও কটাইছিল এক উচ্ছৃংখল জীৱন ধৈৰ্যৰে জীৱনৰ জয় পৰাজয় গ্রহণ কৰাৰ প্রবৃত্তি তেওঁৰ নাছিল। তেনে এক ব্যক্তিৰ আত্মাই পৰলোকত শান্তি পাব জানো পাৰে? নিৰুদ্বেগ মুহূৰ্তত যুক্তিতৰ্কৰে চালিজাৰি চাই, এনেবোৰ সন্দেহক হয়তো প্রশ্রয় দিব পাৰি কিন্তু মৰা শ এটা আগত লৈ নোৱাৰি।

শৱ দেহ দেখিলে সদায়েই এক শান্তিৰ ভাবেই আহে—মৃতকৰ জীৱন পৰিক্রমাৰ লগত সি অসম্পৃক্ত নে বি সেই ভাব তেতিয়া মনত নেখেলায়।

মহাশয় আপুনি কওকচোন বাৰু এনেবোৰ মানুহ পৰলোকত সুখী হ'ব পাৰেনে? মোৰ জানিবৰ বৰ মন যায়।

শ্ৰীমতী ডীনৰ উত্তৰ মই নিদিলোঁ। প্রশ্নটো মোৰ বাবে কিবা বামাচাৰী যেন লাগিছিল। শ্ৰীমতী ডীনে কৈ গ'ল ঃ 'কেথেৰিণ লিন্টনে যি ভাবে জীৱন অতিবাহিত কৰিলে সেই কথা ভাবিলে তেওঁ যে পৰলোকত সুখী হ'ব পাৰিছে, তেনে নালাগে। পিচে তেওঁ এতিয়া ভগবানৰ হাতত। এইবোৰ কথা চিন্তা কৰাৰ প্রয়োজন নাই।

এডগাৰ লিন্টনক টোপনি গৈ থকা যেন লাগিছিল। সূৰ্যোদয়ৰ লগে লগে মই কোঠাটোৰ পৰা হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে বাহিৰলৈ ওলালোঁ। বাহিৰৰ মুকলি বতাহত মোৰ গা মন ভাল লাগিল। চাকৰ-বাকৰবোৰে ভাবিছিল যে মই গোটেই নিশা উজাগৰে বহি থকাৰ পিচত টোপনি ভাঙিবলৈ বাহিৰলৈ ওলাইছোঁ কিন্তু মোৰ ঘাই উদ্দেশ্য আছিল হিথক্লিফক দেখা কৰা। বাগিচাৰ গছবোৰৰ মাজতে যদি সি ওৰে ৰাতি সোমাই আছে তেন্তে এইপিনে ঘৰৰ ভিতৰত কি ঘটিছে সি গম পোৱাৰ কথা নহয়। গিমাৰটনলৈ অৱশ্যে খবৰ পঠোৱা হৈছিল, আৰু খবৰ লৈ যোৱা মানুহটোক ঘোঁৰা চেকুৰাই যোৱা যদি সি দেখা পাইছে তেতিয়া হয়তো সি ঘটনাটো অনুমান কৰিবও পাৰে। যদি সি ঘৰৰ তেনেই ওচৰত আছিলেই তেন্তে হ'লে ঘৰৰ দুৱাৰ খিৰিকি

জপোৱা মেলা, চাকিৰ পোহৰ ইফালে সিফালে অনা নিয়া কৰা ইত্যাদিৰ পৰা ভিতৰত যে কিবা এটা ঘটিছে সেই কথা কিজানি বুজিব পাৰিছে।

মই হিথক্লিফক লগ কৰিবলৈ ওলাইছিলোঁ যদিও তাৰ মুখামুখি হ'বলৈ পেটে পেটে ভয়ো খাইছিলোঁ। দুঃসংবাদটো তাক দিবই লাগিব বুলি মই ঠিক কৰিছিলোঁ কিন্তু কেনেকৈ দিয়া যাব সেইটোহে ভাবি পোৱা নাছিলোঁ। হিথক্লিফ বাগানৰ গছৰ আঁৰ লৈ থিয় দি আছিল। মই তাক তাতে লগ পালোঁ। বুঢ়া গছ এজোপাত সি হেলান দি আছিল— টুপিটো মূৰৰ পৰা খুলি লৈছিল। তাৰ চুলিবোৰ নিয়ৰত তিতি জপ্‌জপীয়া হৈ আছিল। সি সেই একেটা ভংগীতে নিশ্চয় বহুতপৰ নিথৰ হৈ থিয় দি আছিল কাৰণ চৰাই চিৰিকটিবোৰে মানুহ এটা যে ওচৰতে থিয় দি আছে তালৈ ভ্ৰূক্ষেপেই কৰা নাছিল— সিহঁতে তাক জগাকাঠ বুলিহে ভাবিছিল। পাতসীয়া এহালে এবাৰ ইফালে এবাৰ সিফালে উৰাউৰি কৰি ওচৰতে বাঁহ সাজি থকা মোৰ চকুত পৰিছিল। মই ওচৰ চাপিলত চৰাই হাল উৰি গ'ল আৰু হিথক্লিফে মই যোৱা গম পাই মূৰ তুলি মোলৈ চাই ক'লে 'কেথেৰিণ মৰিল। তই খবৰ দিবলৈ অহালৈ জানিবলৈ মই ৰৈ থকা নাই। চকুৰ পৰা ৰুমাল গুচা— মোৰ আগত সোঁত সোঁতাই থাকিবলৈ নাহিবি। তহঁত আটাইবোৰ জহান্নামে যাইক। তহঁতৰ চকুপানীৰ তেওঁৰ দৰকাৰ নাই।

মই অকল কেথেৰিণৰ শোকতে কন্দা নাছিলোঁ হিথক্লিফৰ বেজাৰতো মই কান্দিছিলোঁ। তালৈ মোৰ বৰ দুখ লাগিছিল। নিজৰ বা আনৰ কাৰো প্ৰতিয়েই কোনো মায়া মমতা নথকা লোককো আমি প্ৰায়ে সহানুভূতি দেখুৱাও। তাৰ মুখলৈ প্ৰথমবাৰ চাযেই ঘটনাৰ সম্ভেদ সি পাইছে বুলি মই ধৰিব পাৰিছিলোঁ। তাক দেখি একেবাৰে অবাস্তৱ ভাব এটা মোৰ মনলৈ আহিছিল। তাৰ ওঠ দুটা যেন কঁপিছিল সি একেথিৰে তললৈ চাই আছিল। তাকে দেখি মই ভাবিলোঁ যে তাৰ অন্তৰখন ভাগি পৰিছে, আৰু এতিয়া সি বোধহয় ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছে।

উচুপনি বন্ধ কৰি মই ক'লোঁ এৰা আইদেউ ঢুকাল। তেওঁ স্বৰ্গগামী হ'ল। নিজৰ অসৎ ধান্দাবোৰ এৰি আনৰ দেখি শুনি শিকনি লৈ সজ পথত চলিলে আমি সকলোৱে এদিন তেওঁক স্বৰ্গত লগ পামগৈ।

দাঁত কৰচি সি মোক গেঙেৰি দি সুধিলে 'তেওঁ তেন্তে সময় থাকোঁতেই সজ শিকনি লৈছিল বুলি তই ক'ব খুজিছ নে কি? তেও সাধু সন্ন্যাসীৰ দৰে ইহলীলা ত্যাগ কৰিছে নেকি? ক চোন তেওঁ ঢুকোৱাৰ খুটি-নাটি সমস্ত বৃত্তান্ত মোক ক, কেনেকৈ ?

কেথেৰিণ নামটো সি মুখলৈ আনিব খুজিছিল, কিন্তু নোৱাৰিলে। কোৱাৰি দুটা ইকটি বিকটি কৰি সি ৰৈ থাকিল। তেনে আচৰণত তাৰ অন্তৰ্দ্বন্দ্ব প্ৰতিফলিত হৈছিল। মই যে তাৰ দুঃখত দুখী তালৈ তাৰ ভ্ৰূক্ষেপেই নাই। সি ভয়ংকৰ মূৰ্ত্তিৰে, অপলক দৃষ্টিৰে মোলৈ চাই আছিল। বহুতপৰ সেইদৰে চাই থকাৰ পিচত সি মোক সুধিলে 'তেওঁ কেনেকৈ ঢুকাল? বহুত কষ্ট কৰিহে যেন প্ৰশ্নটো সি মুখলৈ আনিছে। কথাষাৰ

সোধোঁতে তাৰ দৰে অলপ কষ্টৰে কেৰেপ নকৰা মদগজ মানুহটোৰো গোটেই গাটো কপিছিল।

তাৰ অৱস্থা দেখি মই মনে মনে ভাবিলোঁ বেচেৰা ! ইয়াৰ অন্তৰ আৰু ভাব চিন্তাও আন দহজনৰ পৰা বেলেগ নহয়। তাকে আনৰ পৰা লুকুৱাবলৈ যত্ন কৰি নিজকে আনতকৈ বেলেগ বুলি দেখুৱাবলৈ যোৱাৰ পৰা লাভ কি ? ভগৱানে তো তোৰ অহংকাৰ নেদেখাকৈ থকা নাই। তোৰ অহংকাৰৰ বাবেই ভগৱানে তোক এইদৰে লঘু কৰি শাস্তি বিহিছে।

এইখিনি আছিল মোৰ মনৰ ভাব। এইবাৰ সি শুনাকৈ মই উত্তৰ দিলোঁ একেবাৰে শান্তভাবে যেন এটা ভেৰা পোৱালীৰ দৰে তেওঁ শেষ নিশ্বাস কাঢ়িলে। টোপনিৰ পৰা হঠাতে সাৰ পাই, আকৌ হাত ভৰি পোনাই টোপনি যোৱা কেঁচুৱা এটাৰ দৰে তেৰোঁ শেষ নিদ্ৰাৰ কোলাত পৰিল। এটা দীঘল হুমুনিয়া চাৰি তেওঁ অৱস হৈ হাতভৰি মেলি দিলে আৰু পাঁচ মিনিট পিচতে তেওঁৰ হৃৎস্পন্দনৰ সহাঁৰি পোৱা নগ'ল।

সসংকোচে সোধো নোসোধোকৈ সি আকৌ সুধিলে 'তেওঁ তেওঁ বাৰু মোৰ কথা কিবা কৈছিলনে ? ইমান ভয়ে ভয়ে সি প্ৰশ্নটো কৰিছিল যেন উত্তৰটো শুনিবলৈ তাৰ সাহে নুকুলাইছিল। ভাবিছিল প্ৰত্যুত্তৰত এনে কিছুমান দীঘলীয়া বৃত্তান্ত শুনিব লগা হ'ব যিবোৰ তাৰ সহ্যৰ সীমাৰ বাহিৰত হ'ব।

'তেও সংজ্ঞা ঘূৰাই নাপালে। তই এৰি যোৱাৰ পিচৰে পৰা তেও কাকো চিনি পোৱা যেন নেদেখুৱালে। এটা মৃদু মিচিকিয়া হাঁহি যেন ওঠ দুটাত বিয়পাই তেওঁ পৰি ৰ'ল। তেওঁৰ মনটো যেন অতীতৰ সোণালী দিনবোৰলৈ উৰা মাৰিছিল। এটা শান্ত স্বপ্নৰ পৰিবেশত তেও চিৰ নিদ্ৰাৰ আশ্ৰয় ললে। একেদৰেই যেন পৰলোকত তেও সাৰ পাই উঠে।

মাটিত গোৰোহানি মাৰি আৰু ভয়ংকৰ দৃঢ়তাৰে চৰম উত্তেজনাত হিথক্লিফে দিববিদিগ জ্ঞানশূন্য হৈ চিয়ঁৰি দিলে 'নৰকত তাই সাৰ পাওঁক। তাইতো মোক শেহলৈকে ফাঁকি দিয়েই গ'ল। তাই এজনী মিছলীয়া মানুহ। তাই ক'ত আছে ? সৌ তাত ? স্বৰ্গত ? নহয় তাই স্বৰ্গত নাই। তাই মৰা নাই। ক'ত আছে তাই ? হায়। হায়! তই কৈছিলি বোলে মোৰ দুখযন্ত্ৰণাৰ কথা তই নাভাব। মই এটা মাত্ৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিম— মোৰ জিভা জঠৰ হৈ নোযোৱালৈকে মই ইয়াৰ হেজাৰ বাৰ পুনৰাবৃত্তি কৰিম— কেথেৰিণ আৰ্ণশ্ব মই জীয়াই থাকোঁ মানে যাতে তোৰ শান্তি নহয়। তই কৈছিলি মই তোক মাৰিলোঁ বুলি। আহ্ তেন্তে মোৰ গাত লম্ভিবলৈ আহ। মৃত আত্মাই তাৰ হত্যাকাৰীক লম্ভেই। মই এই কথা বিশ্বাস কৰোঁ। পৃথিবীত প্ৰেতাত্মাবোৰে বিচৰণ কৰে বুলি মই জানো। মোৰ লগত অহৰহ থাক এতিয়া তই। যি ৰূপতে ইচ্ছা সেই ৰূপতে থাক। মোক পাগল কৰি দে। মাত্ৰ তোক বিচাৰি পাব নোৱৰা এই শূন্যতাত এই অন্ধকূপত মোক অকলে নেৰিবি। হায় ভগবান। মই বুজাব নোৱাৰোঁ এই যন্ত্ৰণা। মই মোৰ জীৱনস্বৰূপ তোৰ অবিহনে মোৰ আত্মাস্বৰূপ তোৰ অবিহনে জীয়াই থাকিব নোৱাৰোঁ।

এইবুলি আৰ্তনাদ কৰি কৰি সি তাৰ মূৰটো গঠীয়া গছডালত খুন্দিযাবলৈ ধৰিলে আৰু এবোবাৰ মূৰ তুলি চকুহাল বহলকৈ মেলি ওপৰলৈ চাই এনেদৰে গুজৰিবলৈ ধৰিলে যে দেখিলে ভাব হ'ব যেন সি মানুহ নহয় যাঠি জোঙেৰে খুচি খুচি মাৰিবলৈ লোৱা কিবা এক বন্য প্ৰাণীহে। গছৰ বাকলিত মই কেইবা ঠাইতো তেজৰ চেকুৰা লাগি থকা দেখা পালোঁ। তাৰ হাত আৰু কপালতো তেজৰ দাগ আছিল। বোধহয় আগদিনা নিশাও হিথ্‌ক্লিফে অনেকবাৰ এনেকুৱা উন্মত্ত আচৰণ কৰিছিল। তাৰ কাণ্ড দেখি তালৈ মোৰ পুতৌ ওপজা নাছিল—মই স্তম্ভিতহে হৈছিলোঁ। তথাপি তাক তেনে অৱস্থাত এৰি যাবলৈ মই মন কৰা নাছিলোঁ। কিন্তু যেই মাত্ৰ সি সামান্য সম্বিৎ ঘূৰাই পাই মোক তালৈ একেথৰে চাই থকা দেখিলে সেই মাত্ৰকতে সি গুজৰি গুমৰি মোক তাৰ পৰা আঁতৰ হ বলৈ ক'লে। মই তাৰ কথা মতেই সেই ঠাই এৰিলোঁ। তাক শান্ত কৰা বা প্ৰবোধ দিয়াটো মোৰ সাধ্যৰ বাহিৰত আছিল।

ঢুকুৱাৰ পিচৰ শুকুৰবাৰটোত কেথেৰিণৰ কবৰ দিয়াৰ দিন ঠিক কৰা হৈছিল। তেতিয়ালৈকে তেওঁৰ কফিনটো আবৃত হৈ প্ৰকাণ্ড চ'ৰাঘৰটোতে থাকিল। ফুল আৰু সুগন্ধি পাত তাৰ ওপৰত ছটিয়াই থকা হৈছিল। অতন্দ্ৰ প্ৰহৰী যেন হৈ লিন্টনে দিনে ৰাতিয়ে কফিনটো ৰখি আছিল। আৰু মোৰ বাদে আন কোনেও নজনাকৈ হিথ্‌ক্লিফেও ৰাতি ৰাতি কোঠাৰ বাহিৰত টোপনি খতি কৰি পৰ দি আছিল।

হিথ্‌ক্লিফৰ লগত মই কোনো প্ৰকাৰ যোগাযোগ ৰখা নাছিলোঁ। তথাপিতো মই বুজি পাইছিলোঁ যে পাৰিলে সি ভিতৰলৈ সোমাই কফিনটোৰ ওচৰ চাপিবলৈ চল চাই আছে। মংগলবাৰৰ দিনা গধূলি হোৱাৰ অলপ পিচতে ভাগৰতে লালকাল দি লিন্টন মহাশয় কেইঘণ্টা মানৰ বাবে কফিনটোৰ কাষৰ পৰা আঁতৰি গৈছিল। হিথ্‌ক্লিফে তাৰ প্ৰেয়সীৰ পচি যাবলৈ ধৰা মূৰ্তিটোক শেষ বাৰলৈ বিদায় জনাবৰ বাবে সুযোগ এটা দিবলৈ মোক অনবৰত কাকুতি কৰি আছিল। গধূলিৰ সেইটো সুযোগতে মই গৈ সি থকা পিনৰ খিৰিকি এখন খুলি দিলোঁ আৰু সি হাতত সাৰে ভৰিত সাৰে ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। সি ইমান সন্তৰ্পণে আৰু সাৱধানে সোমাইছিল যে সি সোমোৱাৰ চিন ধৰিব পৰা টানেই হ লহেঁতেন। কিন্তু মৃতদেহৰ মুখৰ কাপোৰখন অলপমান ইফাল সিফাল হৈ থকা দেখি মই বুজিলো যে সেইটো হিথ্‌ক্লিফৰ কাম—সি ইতিমধ্যে আহি গৈছে। তদুপৰি মই মজিয়াতে পাতল চুলিৰ গাঁঠি এটাও দেখা পালোঁ। ৰূপালী সূতা এডালেৰে তাক মেৰাই থোৱা আছিল। হাতত তুলি লৈ চাই দেখিলোঁ যে সেইখিনি কেথেৰিণৰ ডিঙিৰ মাদলী এটাত ভৰাই থোৱা সূতাৰ লগৰ সূতা। হিথক্লিফে মাদলিটো মেলি তাত থকা চুলিবোৰ উলিয়াই, নিজৰ চুলি তাত ভৰাই, আকৌ বন্ধ কৰি থৈছিল। মই দুয়োখিনি চুলি একেলগ কৰি মেৰিয়াই মাদলীটোত ভৰাই থলোঁ।

মিঃ আৰ্ণশ্বক ভনীয়েকৰ সমাধি দিয়ালৈ মতা হৈছিল। তেওঁ পিচে নাহিল নহাৰ কোনো কাৰণো নেদেখুৱালে। গতিকে নিজৰ স্বামীৰ বাহিৰে ওচৰ পাঁজৰৰ আধিখন্দুৱা থোৱা মানুহ আৰু চাকৰ বাকৰহে সমাধিৰ সময়ত গোট খাইছিল। ইজাবেলাক আহিবলৈ কোৱা হোৱা নাছিল।

কেথেৰিণৰ সমাধি পিচে গীৰ্জাৰ চাৰিসীমাৰ ভিতৰত নহ'ল। তেওঁৰ আত্মীয় স্বজনৰ কবৰ দিয়া ঠাইতো নহ'ল। কথাটো দেখি গাওঁৰ বাইজ আচৰিত হৈছিল। গীৰ্জাৰ কাষৰে হেলনীয়া ঠাই এটুকুৰা বাচি লৈ তাতে তেওঁক সমাধিস্থ কৰা হ'ল। এতিয়া গছ-লতাই তাক ঢাকি পেলাইছে। ওপৰত শেলুৱৈ গজি পিচল কৰি থৈছে। পিচলৈ তেওঁৰ স্বামীকো সেই ঠাইতে সমাধিস্থ কৰা হৈছিল। ইমূৰে সিমূৰে একোটা শিলৰ টুকুৰা থোৱা হৈছে, তাৰ পৰাহে সেই ঠাইত সমাধি কেইটা আছিল বুলি চিন ধৰিব পাৰি।

১৭

কেথেৰিণৰ সমাধিৰ শুকুৰবাৰৰ দিনটোৰ পিচৰ এমাহলৈ ফৰকাল দিন নাছিল। সেইদিনা সন্ধিয়া আকাশ গোমালেঃ বতাহৰ দক্ষিণমুৱা গতি উত্তৰ-পূব মুৱা হ'ল। প্ৰথমে আহিল বৰষুণ তাৰ পিচত তুষাৰপাত আৰু বৰফ।

সেই শুকুৰবাৰটোৰ দিনা পুৱা বতৰৰ এনেহে গতি হ'ল যে আগৰ তিনিটা সপ্তাহ যে সুন্দৰ ফৰকাল দিন আছিল ভাবিবলৈকে টান লগা হ'ল। প্ৰিমৰ'জ আৰু ক্ৰকাচ ফুলবোৰ বৰফত পোত খালে লাৰ্ক চৰাইৰ কুজন নীৰৱ হ'ল গছগছনিৰ কোমল নতুন পাতবোৰ ফাটি ছিটি গ'ল ক'লা পৰিল। গোটেই পৰিবেশটো শীতল আৰু অনুৎসাহজনক হৈ পৰিল। মিঃ লিন্টন তেওঁৰ কোঠাতে সোমাই থাকিল। আগফালৰ কোঠাটো মই এক প্ৰকাৰ শিশুশালালৈ সলনি কৰিছিলোঁ। তাতে ক্ষীণকায় কেঁচুৱাটি আপডাল কৰি মই সৰহ সময় বহি থকা কৰিলোঁ। কেঁচুৱাটি আঠুৰ মাজত সুমাই লৈ থাকোঁ তাই পিচে অনবৰত কান্দিযেই থাকে। নিচুকাবলৈ বুলি মই মাজে মাজে হাতত তুলি লওঁ আৰু জোকাৰোঁ। পৰ্দা নথকা খিৰিকিখন বৰফৰ টুকুৰাৰে পোত খাই গৈছিল। মই তাকে চাই চাই বহি আছিলোঁ। তেনেতে দুৱাৰখন হেঁচা মাৰি খুলি কোনোবা এগৰাকী ফোপাই জোপাই, অথচ হাঁহি হাঁহি ভিতৰলৈ সোমাই অহা দেখিলোঁ।

দেখি আচৰিত হোৱাতকৈ মোৰ খং হে উঠিল বেচি। মই ভাবিছিলোঁ কোনোবা এজনী চাকৰণীয়েই হ'ব। সেইবাবে মই দাবী দি ক'লোঁ 'হৈছে, হৈছে। বহুবালি দেখুৱাবলৈ থ। মিঃ লিন্টনে তোৰ এই হাঁহি খিকিন্দালি শুনিলে কি ক'ব?

মোৰ কথাৰ উত্তৰত এটি পৰিচিত কণ্ঠই মাত লগালে 'বেয়া নাপাবি। ভয় কৰিব নালাগে এডগাৰ শুই আছে। মই হাঁহি ৰাখিবলৈকে টান পাইছোঁ।

সেইদৰে কৈ কৈ আগন্তুক গৰাকী জুহালৰ কাষলৈ আহিল আৰু ফোঁপাই জোপাই, জুইৰ কাষত থিয় দি এহাতেৰে নিজৰ পেটত হেঁচি ধৰিলে।

'বাদাৰিং হাইটচ'ৰ পৰা গোটেই ছোৱা বাট মই দৌৰি দৌৰি আহিছোঁ অলপ ৰৈ তেওঁ ক'লে। 'মাজে মাজে উৰি আহিছোঁ বুলিও ক'ব পাৰি। কতবাৰ যে উজুটি খাই পৰিছোঁ তাৰো লেখ নাই। ইচ্, গোটেই গাত বিষ উঠিছে। তই ভয় খাব নালাগে ৰ। অলপ দম লৈ লওঁ সব কথা ক'ম। পিচে এই মুহূৰ্ত্ততে এটা কাম কৰ—ঘোঁৰা গাড়ীখনক কৈ থৈ আহ— মোক গিমাৰটনত থৈ আহিবগৈ লাগিব। চাকৰ বাকৰ এটাক ক'চোন, মোৰ আলমাৰীৰ পৰা শুকান কাপোৰ-কানি কি পায় উলিয়াই আনক।'

আগন্তুক গৰাকী আছিল ইজাবেলা—হিথ্‌ক্লিফৰ পত্নী। তাইৰ পৰিস্থিতি মুঠেই হাস্যকৰ নাছিল। তাইৰ চুলিবোৰ মুকলিকৈ কান্ধলৈকে পৰি আছিল। তাৰ পৰা টপ্ টপ্‌কৈ পানী সৰিছিল। তাই ছোৱালী মানুহৰ সাজকে পিন্ধি আছিল। সেই সাজে তাইৰ বয়সত মানে কিন্তু পদবীত নুশুৱায়। হাতখৰা চুটি ফ্ৰক এটা পিন্ধিছে মূৰত ওৰণা নাই, ডিঙিতো একো মৰা নাই। ফ্ৰকটো পাতল চিল্কৰ তিতি গাত লিপিট খাই ধৰিছে। ভৰিত পাতল চটি জোতা এযোৰ মাত্ৰ। এখন কাণৰ তলত এটুকুৰা কটা। অতিপাত ঠাণ্ডা বাবেহে তাৰ পৰা তেজৰ ধাৰ বোৱা নাছিল। তাইৰ গাল মুখ শেতা গাল এখনতো এটা আঁচোৰ। তাইক ইমান ক্লান্ত দেখাইছিল যে থিয় দি ৰব নোৱাৰিবই যেন লাগিছিল। তাইক ভালকৈ চাই চিতি মইতো বেচ ভয়েই খালোঁ।

ঘোঁৰাগাড়ী বন্দবস্ত কৰিবলৈ ক'লত মই ক'লো 'আইজনী আগতে গাৰ কাপোৰ কানি গোটেইবোৰ সলাই লোৱা। তাৰ পিচতহে মই তোমাৰ কথা শুনিম। তাৰ আগতে মই ইয়াৰ পৰা লৰচৰ নকৰোঁ। আৰু গিমাৰটনলৈ তুমি আজি ঘূৰি যাব নোৱাৰিবা। গতিকে ঘোঁৰাগাড়ীক সাজু হ'বলৈ কোৱাৰ দৰকাৰ নাই।

'যাব মই লাগিবই। যামেই। খোজবাটিয়েই হওক বা বাগীত উঠিয়েই হওক মই যামেই। কাপোৰ-কানিবোৰ সলাই লোৱাত মোৰ আপত্তি নাই। আহ। চাচোন ডিঙিয়েদি তেজ বৈ আহিছে। জুইৰ তাপত বেচিকৈ ধৰিছে।

ঘোঁৰাগাড়ীখনক সাজু হ'বলৈ ক'বলৈ তাই মোক পেৰি থাকিল। অগত্যা গাৰোৱানটোক সাজু হ'বলৈ কোৱা হ'ল এজনী চাকৰণীয়ে গুকান কাপোৰৰ টোপোলা এটাও বান্ধি সাজু কৰিলে। তেতিয়াহে তাই গাৰ তিতা কপোৰবোৰ সলাবলৈ মান্তি হ'ল আৰু ডিঙিৰ ঘা টুকুৰা মোক লাৰি চাৰি চাবলৈ দিলে।

'মোৰ কাম শেষ হ'লত জুহালৰ ওচৰত আৰামী চকী এখনত তাই বহি ললে। চাহ একাপ হাতত লৈ তাই মোক ক'লে এলেন মোৰ মুখামুখিকৈ বহ। কেথেৰিণৰ কেঁচুবাটি আঁতৰাই থৈ আহ। তাইক মই চাব খোজা নাই। মই সোমাই অহাৰ গতিটো দেখি তই হয়তো ভাবিবি যে কেথেৰিণৰ প্ৰতি মোৰ কোনো ভাব নাই। পিচে সেইটো কথা সঁচা নহয়। মই কান্দিছোঁ, বুজিছ। হিয়া ঢাকুৰি কান্দিছোঁ। কন্দাৰ কাৰণ মোৰ আছে—আনতকৈ বেচিকৈ আছে। তোৰ মনত পৰিব লাগে কেথেৰিণৰ লগত মিলমাল নোহোৱাকৈয়ে মই এই ঘৰ এৰি গৈছিলোঁ। এই এটা কাৰণৰ বাবেই মই নিজাক কেতিয়াও ক্ষমা নকৰিম। সেইবুলি কিন্তু নাভাবিবি যে সেই জানোৱাৰটোৰ প্ৰতি মোৰ কিবা সহানুভূতি আছে। মোক সৌ ফুই চুঙাটো দে চোন। সি মোক দিয়া এইটোৱেই শেষ চিন হিচাপে মোৰ হাতত আছে। এইবুলি কৈ তাই সোণৰ আঙঠি এটা অনামিকাৰ পৰা একৰাই আনি মাটিলৈ দলিয়াই দিলে। এইটো মই ভাঙি গুড়া কৰি পেলাম বুলি চৰম আক্ৰোশেৰে আঙঠিটো ফুঁই চুঙাটোৰে কোবাবলৈ ধৰিলে। এইবাৰ ইয়াক পুৰিম —এইবুলি কৈ কোবাই চেপেটা কৰা আঙঠিটো জ্বলি থকা কয়লাৰ মাজলৈ দলিয়াই দিলে। 'সি মোক ঘূৰাই পায় যদি নতুন এটা কিনি দিব। সি

মোক বিচাৰি আহিব পাৰে। অন্ততঃ এডগাৰক অপ্ৰস্তুত কৰিবলৈকে সি ইয়ালৈ আহিব পাৰে। মই নাথাকোঁ বুজিছ, থাকিলে জানোচা সি সেইটো অচিলাকৈ লৈ এইখিনি পাবহি। তাৰ মূৰত কেতিয়া কি দুৰ্মতি খেলায় কোনে জানে। তদুপৰি এডগাৰেও মোৰ প্ৰতি একো সদয় ব্যৱহাৰ কৰা নাই, কৰিছে জানো? তাৰ সহায় বিচাৰি মই নাহোঁ তাক আৰু বেচি জঞ্জালতো মই নেপেলাওঁ। প্ৰয়োজনৰ তাগিদাতহে মই ইয়াত আশ্ৰয় বিচাৰি সোমালোঁ। সেই দুৰ্বৃত্তটো ওচৰে পাঁজৰে নাই বুলি জনাহেঁতেন মই পাক ঘৰতে ৰৈ গলোহেঁতেন তাতে মুখ হাত ধুই, হাত ভৰি সেঁকি লগা বস্তু কেইপদ তোৰ পৰা লৈ সেই দানবৰ অৱতাৰটোৰে লগ পাব নোৱৰা ঠাইলৈ গুচি গলাহেঁতেন। তাৰ যে কি প্ৰচণ্ড খং নুঠিছিল! সি মোক ধৰিব পৰাহেঁতেন কি যে নহ'লহেঁতেন! দুখৰ কথা আৰ্ণশ্ব গাৰ বলত তাৰ জোৰৰ নহয়। হিণ্ডলেই তাক চূৰ্ণ বিচূৰ্ণ কৰি পেলাব যদি পাৰিলেহেঁতেন। তেন্তে হ'লেতো মই তাৰ তেনে গতি নোচোৱাকৈ লৰি পলাই নাহিলোহেঁতেনেই।

মই মাজতে মাত দিলোঁ 'আইটি ইমান খৰকৈ কথা নকবা। তোমাৰ ডিঙিত বান্ধি দিয়া ৰুমালখন খহি পৰিব। সেইখন খহি পৰিলে কটা টুকুৰাৰ পৰা আকৌ তেজ ওলাব। চাহখিনি খোৱা অলপ দম লোৱা আৰু হাঁহিবলৈ এৰা— এই ঘৰৰ এইটো পৰিবেশত হাঁহি তামাচা শোভা নাপায় বিশেষকৈ তোমাৰ এই অৱস্থাত।

'তই ঠিকেই কৈছ। নহয় বোলাৰ উপায় নাই। সেয়া শুনাচোন কেঁচুৱাকণে আকৌ কান্দিছে— অনবৰত কান্দিযেই আছে। তাইৰ কান্দোন মোৰ কাণত নপৰাকৈ আঁতৰলৈ পঠাই দে চোন— এঘন্টাৰ বাবে আঁতৰ কৰি পঠিযাই দে। মই সৰহ সময় নকৰোঁ।

মই ঘণ্টি টিপি চাকৰণী এজনীক মাতি আনি কেঁচুৱাটিক আঁতৰাই নিবলৈ ক'লোঁ। 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ৰ পৰা তেনে দুৰৱস্থাৰে তাই ওলাই অহাৰ কাৰণটোনো কি আৰু তাইনো আমাৰ লগত নাথাকি ক'লৈ যাব খুজিছে সেইবোৰ কথা তেতিয়াহে মই ইজাবেলাক সুধিলোঁ।

মই ইয়াত থকা উচিত আৰু মোৰ থাকিবৰ মনো আছে, তাই ক'লে। এডগাৰকো সান্ত্বনা দিব লাগে কেঁচুৱাকণৰো লালন পালন কৰিব লাগে। তদুপৰি এই 'গ্ৰেঞ্জেই হ'ল মোৰ আপোন ঠাই। পিচে সি (হিথ্ক্লিফে) মোক ইয়াত থাকিবলৈ নিদিয়ে। ইয়াত থাকি খাই বৈ হৃষ্ট পুষ্ট হৈ স্ফূৰ্ত্তিৰে দিন কটোৱা দেখিলে তাৰ সহ্য হ'ব বুলি ভাবিছ নে কি? আমাৰ শান্তি ব্যাহত নকৰাকৈ সি থাকিব পাৰিব বুলি তই নাভাবিবি। এটা কথাত পিচে এতিয়া মোৰ সন্তোষ—মই জানো যে সি মোক একান্তই ঘৃণা কৰে। সি দেখা পাব পৰাৰ দূৰত্বত বা মোৰ মাত তাৰ কাণত পৰাৰ দূৰত্বত মই থাকিলেই তাৰ ছাটি ফুটি আৰম্ভ হয়। মই তাৰ ওচৰ চাপিলেই তাৰ মুখৰ মাংসপেশীবোৰ লগে লগে ঘৃণাত কোঁচ খায়, মুখখন বিকৃত হৈ পৰে। তদুপৰি, মই যে তাক ঘৃণা কৰাৰ যুক্তিযুক্ত কাৰণ আছে সেইটো কথাও সি জানে। মোক দেখিলেই

ঘৃণাত সি উথলি উঠাৰ সেইটোও এটা কাৰণ। পূৰ্বৰ বিদ্বেষতো আছেই। মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস, ইয়াৰ পৰা কোনোমতে ওলাই গ'লে, সি মোক সমস্ত ইংলেণ্ড ঘূৰি বিচাৰি ফুৰিবলৈ নাযায়। সেইবাবে মই লৰালৰিকৈ ইয়াৰ পৰা ওলাব লাগে। এসময়ত ভাবিছিলোঁ তাৰ হাতত মৰাই ভাল, মাৰিলে সি মোক মাৰক। তাৰ প্ৰতি মোৰ প্ৰেম সমূলে নিৰ্বাপিত হ'ল। সেয়ে মোৰ স্বস্তি। তাক মই কিমান ভাল পাইছিলোঁ সেই কথা মোৰ মনত পৰে বোধহয় এতিয়াও মই তাক ভাল পাব পাৰিম যদিহে—। নাই, নাই, নালাগে সি মোক গোঁসানী আৰাধনাৰ দৰে আৰাধিলেও তাৰ দানবীয় প্ৰকৃতি নাইকিয়া নহয় কিবা কৈ এবাৰ নহয় এবাৰ সি উক দি উঠিবই। কেথেৰিণে তাক ইমান ভালকৈ জানিও যে তাক ইমান ভাল পাব পাৰিলে তাৰ কাৰণ বোধহয় তাইৰ ৰুচি বৰ বিকৃত আছিল। নহ'লে এনে কথা সম্ভৱ নহয়। পিশাচটো। তাৰ অস্তিত্ব যদি নাইকিয়া হৈ গ'লাহেঁতেন। মোৰ স্মৃতিত তাৰ অস্তিত্ব নাইকিয়া যদি হ লহেঁতেন।

চুপ। চুপ। ইমানলৈ নাযাবা। সি এটা মানুহ, পিশাচ নহয়। তাৰ কথা অলপ ভালকৈ ভাবাঁচোন। তাতকৈয়ো বেয়া মানুহ সংসাৰত আছে নহয়।

সি মানুহ নহয় ইজাবেলা গুজৰি উঠিল। 'সি মোৰ পৰা কোনো সদয় ভাবো দাবী কৰিব নোৱাৰে। মই তাক মোৰ অন্তৰখন দিছিলোঁ। সি সেই অন্তৰখন মুচৰি মাৰি পেলাই মোলৈ দলিযাই দিলে। এলেন তই জানই, মানুহে অন্তৰেৰে অনুভব কৰে কিন্তু মোৰ অন্তৰকে সি নাইকিয়া কৰিলে যেতিয়া তাৰ বাবে মই কিবা অনুভূতি দেখুৱাও কেনেকৈ? আৰু দেখুৱাবলৈকো নাযাও নাযাও। আজিৰ পৰা আৰম্ভ কৰি তাৰ মৰাৰ দিনলৈকে সি কেঁকাই থাকিলেও নাযাও। কেথেৰিণৰ বাবে কান্দি কান্দি চকুৰে তেজৰ লো বোৱালেও নাযাও। নাযাও নাযাও কেতিয়াও নাযাও। এইবুলি কৈ ইজাবেলাই কান্দিবলৈ ধৰিলে কিন্তু পিচ পাকতে চকুহাল মচি লৈ আকৌ এইদৰে ক বলৈ আৰম্ভ কৰিলে ৹

কিহৰ বাবে মই পলোৱাৰ পথ ল'বলৈ বাধ্য হলোঁ তই মোক সুধিছ। এই পন্থা ল বলৈ মই বাধ্য হ'লো কাৰণ মোৰ ওপৰত তাৰ প্ৰচণ্ড খং উঠিছিল আৰু সি আচৰণত হিংস্ৰ হৈ পৰিছিল। সকলো বিচাৰ বিবেচনা সি পাহৰি গ'ল। তাক জ্বলাব পাৰি মই ভালেই পাইছিলোঁ। কিন্তু আত্মৰক্ষাৰ কথাও মই পাহৰি যোৱা নাছিলোঁ। সেইবাবে মই আগে ভাগে পলালোঁ। তাৰ হাতত পৰিলে সি মোৰ ওপৰত বেচিকৈ প্ৰতিশোধ লব।

কালি মিঃ আৰ্ণশ্ব কেথৰিণৰ সমাধিলৈ অহাৰ কথা আছিল। সেই উদ্দেশ্যে তেওঁ নিজকে প্ৰকৃতিস্থ কৰিও ৰাখিছিল—বৰ বেচি নিচা কৰা নাছিল। আনকালে হ'লে বলিয়াৰ দৰে লৰালৰি কৰি ছয় বজাতে পাটিত পৰিব বাৰ বজাত নিচা লগাই বিচনাৰ পৰা উঠিব। কালি তেনে কৰা নাছিল। তেওঁ শোৱাৰ পৰা উঠোতে মন একেবাৰে মৰা। তেওঁ উঠি আহি জুহালৰ কাষত বহিল আৰু ইঘটিৰ পিচত সিঘটিকৈ জিন আৰু ব্ৰেণ্ডি পিবলৈ ল'লে।

হিথ্‌ক্লিফ নামটো মুখলৈ আনিবলৈকে মোৰ ভয় লাগে। যোৱা ৰবিবাৰৰ পৰা আজি এই এসপ্তাহ দিন সি ঘৰত নাই। তাক কোনে খুৱাইছে মই কব নোৱাৰোঁ। সৰগৰ দেৱতা সকলেই নে মৰতৰ আত্মীয় স্বজনেই, সিহে জানে। আমাৰ লগত বহি কিন্তু সি এই এসপ্তাহে জলপান এটাও খোৱা নাই। আজি ৰাতিপুৱা আহি ক'ৰবাৰ পৰা ওলাইছেহি, আৰু চিধাই ওপৰ মহললৈ গৈ নিজৰ কোঠাত তলা বন্ধ কৰি সোমাই আছেগৈ— তাৰ লগ যেনিবা কোনোবাই বিচাৰিছেহে ! তাতেই সি মেথডিষ্টৰ (নিযমনিষ্ঠ খ্রিষ্টিয়ানৰ) দৰে প্রার্থনা কৰি সোমাই আছে। দেৱ-দেৱীৰ নামত উপাসনা কৰিছে নির্জীৱ ধূলি বালিক ঈশ্বৰক প্রার্থনা কৰোঁতে ভাবিছে তাৰ নিজৰ কৃষ্ণাঙ্গ পিতাকৰ কথা। এইবোৰ মন্ত্র পাঠ সি বহুতপৰ ধৰি কৰিছে—ইমান সময় কৰিছে যে শেহলৈ তাৰ মাত ভাগি গৈছে— এইবোৰ সামৰি সি আকৌ উধাও হ'ল। সদায় চিধাচিধি এই 'গ্ৰেঞ্জ'লৈ আহে। এডগাৰে যে চিপাহী চন্তৰী এটা মাতি আনি তাক হাজোতত ভৰোৱাই থোৱা নাই সেইটো কথাতহে মই বৰ আচৰিত হৈছোঁ। কেথেৰিণৰ কথা ভাবি মোৰ দুখ হয় কিন্তু এই দুখদায়ক অস্তিত্ব এটাৰ পৰা আঁতৰি আহিব পৰাটো মোৰ বাবে বৰ ডাঙৰ কথা। সেইবাবেই এই শোকাবহ পৰিস্থিতিতো মোৰ মনটোত স্ফূৰ্তি দেখা পাইছ।

ৱাদাৰিং হাইটচত জোজেফৰ অন্তহীন উপদেশবাণী শুনাত মই অভ্যস্ত হৈ পৰিছিলোঁ। প্রথমতে তাৰ কথাবোৰ শুনি দুখ পাই কান্দিছিলোঁ। পিচলৈ মোৰ চকুলো নোলোৱা হ'ল। আগতে ভীত সন্ত্রস্ত হৈ, জগৰীয়া ভাবেৰে ঘৰৰ ভিতৰত ইফাল সিফাল কৰিছিলোঁ। পিচলৈ সেইবোৰ ভাব কমিল। জোজেফৰ যি কোনো কথাতে মই কান্দো বুলি তই নাভাবিবি কিন্তু সি আৰু হেযাৰটন হ'ল দুটা জঘন্য জীৱ। শোৱালী গৃহস্থটি তাৰ উগ্র সমর্থক। সেই ঘৃণনীয় বুঢা মানুহটো মোৰ অলপো সহ্য নহয় তাতকৈ বৰং মই হিণ্ডলেৰ লগত বহি তাৰ ভযলগা কথাবোৰক শুনি থাকিব পাৰোঁ।

হিথ্‌ক্লিফ ঘৰত থাকিলে মই পাকঘৰতে সোমাই থাকিবলৈ বাধ্য হও। তাতে চাকৰ বাকৰৰ লগত কথা পাতি সময় কটাও নতুবা জেকা মানুহ দুটি নথকা কোঠাবোৰে এটাত লঘোণে ভোকে পৰি থাকোঁ। যেতিয়া সি ঘৰত নাথাকে— এই সপ্তাহত সি ঘৰত নাছিল— মই জুহালৰ কাষত মেজ চকী এযোৰ গোটাই লওঁ। মিঃ আৰ্ণশ্বই কি কৰে নকৰে তালৈ মই ভ্রূক্ষেপ নকৰোঁ। মোৰ কামত তেওঁ হেতাওপৰাও নলগায়। আগতকৈ তেওঁ এতিয়া বহুত শান্ত। মাত্র কোনেও তেওঁক জোকাই নললেই হ'ল। আগৰ সমানকৈ জকি নুঠে কিন্তু আগতকৈ আজিকালি অধিক বিষণ্ণ। জোজেফে ডাঠি কৈছে যে তেওঁৰ বোলে বহুত সলনি হ'ল আৰু ভগৱানৰ কৃপা বোলে তেওঁ পাইছে। তাৰ মতে তেওঁৰ অন্তৰ যেন অগ্নিত পৰিশোধিত হৈছে। মই পিচে তেওঁৰ ধ্যান ধাৰণা চাল চলন ভালৰ ফাললৈ অহাৰ কোনো লক্ষণ দেখা নাই। অৱশ্যে আহিছে নাহিছে চোৱাৰ মোৰ কোনো দৰ্কাৰো নাই। কালি গধূলিৰে পৰা মই এচুকত বহি পুৰণা কিতাপ পত্র পঢ়ি আছিলোঁ। ৰাতি তেতিয়ালৈ বাৰমান বাজিবৰ হৈছিল। বাহিৰত বৰফ পৰিছিল। বতাহো মাৰিছিল। মোৰ মনটো ইমান বিষণ্ণ হৈ পৰিছিল যে ওপৰ মহলালৈ উঠি যাবলৈ যেন কিবা আলস্য লগা দি লাগিছিল। মোৰ ঘনে ঘনে

কেথেৰিনলৈ মনত পৰিছিল তাইৰ সমাধিস্থল মোৰ চকুত ভাহি উঠিছিল। কিতাপৰ পৃষ্ঠাৰ পৰা মূৰ তুলিলেই সেই দুখ লগা দৃশ্যটো মোৰ চকুৰ আগত ভাহি উঠে।

হিণ্ডলে মোৰ বিপৰীতে বহি আছিল। এহাতত মূৰটো হেলান দি তেৱোঁ বোধহয় একেটা কথাকে চিন্তা কৰি আছিল। তেও মদ গিলিছিল কিন্তু মদৰ ৰাগীত একেবাৰে কাণ্ডজ্ঞান শূন্য হৈ যোৱা নাছিল। দুই তিনি ঘন্টামান ধৰি তেও লৰচৰ কৰা নাছিল মুখেৰে একো মতাও নাছিল। গোটেই ঘৰটো নিজম পৰি আছিল। কাৰো ক'তো সাৰ সুৰ নাই। বতাহৰ উচুপনি যেন লগা শব্দই হে খিৰিকিবোৰ মাজে মাজে লৰাই আছিল। কয়লাৰ অঙঠাবোৰ মাজে মাজে ভাগি পৰিছিল তাৰ পৰা প্ৰায় অস্ফুট একোটা শব্দ হৈছিল। মমৰ ফিটাডাল মাজে মাজে কাটি দিওতে কিৰিচ কাৰে কেচিৰ শব্দ হৈছিল। সিমানেই। তাৰ বাহিৰে আৰু কোনো সাৰ সুৰ নাই। হেয়াৰটন আৰু জোজেফ দুৰ্ঘোৰ টোপনিত বিচানত পৰি আছিল। একেবাৰে এক বিষণ্ণ পৰিবেশ। কিতাপৰ পাত লুটিযাই মই মাজে মাজে হুমুনিযাহ চাৰিছিলোঁ মোৰ ভাব হৈছিল যে পৃথিবীৰ পৰা সমস্ত আনন্দ যেন চিৰ কাললৈ অন্তৰ্হিত হৈছিল। কোনোপধ্যেই যেন আৰু আনন্দৰ জোৱাৰ পৃথিবীত প্ৰবাহিত কৰাব পৰা নহ'ব—মোৰ তেনে লাগিছিল। পাকঘৰৰ দুৱাৰত হোৱা খট খট শব্দই এসময়ত এই বিষণ্ণ নীৰৱতা ভংগ কৰিলে। হিথক্লিয কেথেৰিণৰ কবৰ ৰখি থকাৰ পৰা উলটি আহিল— হঠাতে বতাহ বৰষুণ অহাত মই ভবাত আন দিনাতকৈ সোনকালেই সি ঘূৰিছিল।

আগফালৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰি থোৱা আছিল। আন এখন দুৱাৰেদি সি সোমাই আহিবলৈ যত্ন কৰা আমাৰ কাণত পৰিল। মোৰ মনৰ ভাব মুখত প্ৰায় ফুটি ওলাইছিলেই, চেপা দি ৰাখিবলৈ টান হৈছিল। তাকে দেখি অতপৰে দুৱাৰ মুখলৈ ৰ লাগি চাই থকা মি হিণ্ডলেই মোৰ পিনে ঘূৰি চাই ক'লে মই তাক পাঁচ মিনিট সময় বাহিৰত ৰাখি থওঁ। তোমাৰ আপত্তি আছে নেকি?

'নাই নাই। আপুনি তেওঁক গোটেই নিশাটো বাহিৰত ৰাখিলেও মই ভালেই হে পাম। মই উত্তৰ দিলোঁ। 'লওক এই চাবিটোৰে তলাটো বন্ধ কৰি খিলিডাল লগাই দিয়ক।

হিথক্লিফে দৱাবমুখ পোৱাৰ আগতেই আৰ্ণশ্বই এই কামফেৰা সামাধা কৰিলে। ইযাৰ পিচত তেওঁ চকীখন মোৰ মেজৰ ইদাঁতিলৈ চপাই ল'লে। তেওঁৰ চকুৰ পৰা এক তীব্ৰ ঘৃণাৰ উয়া বাহিৰ হৈছিল। অনুৰূপ ভাবে মোৰ চকুতো বিচাৰি তেওঁ ক'লে 'তোমাৰ আৰু মোৰ দুয়োৰে সৌ মানুহটোৰ লগত মকাবিলা কৰিব লগা আছে। আমি যদি ভীৰু নহও তেনে হ'লে দুয়ো লগলাগি কামটো এতিয়াই কৰি পেলাব পাৰোঁ। তুমি তোমাৰ ককাইদেৱাৰৰ দৰেই কোমল মনা নেকি? তুমি কি ভাবিছা? এবাৰলৈকো মূৰ তুলি এষাৰো নমতাকৈ শেহলৈকে এইদৰেই সহি সামৰি থাকিয়েই কটাই দিবা—বুলি ঠিক কৰিছানে কি? মই আৰু সহ্য কৰি থাকিব নোৱৰা হৈছোঁ। মোৰ তাক বেচকৈ এসেকা দিবৰ মন আছে। মাত্ৰ কোৰটো ঘূৰি আহি মোৰ

গাত নপৰিলেই হয়। পিচে হিংসা আৰু বিশ্বাসঘাতকতা হ'ল দুমুখীয়া যাঠি যালৈ টোঁওৱা যায় তাতকৈ যি টোঁৱায় তাৰহে বেচিকৈ ঘাইল কৰে।

হিণ্ডলেই ডাঙৰকৈ ক'লে বিশ্বাসঘাতকতা আৰু হিংসাৰ প্ৰত্যুত্তৰ হ'ল হিংসা আৰু বিশ্বাসঘাতকতা। শ্ৰীমতী হিথক্লিফ মই তোমাক একো কৰিবলৈ নকও মাত্ৰ ইয়াতে থিৰ হৈ বহি থাকিবা মুখেৰে একো নামাতিবা। বোবা ভাও ধৰিবা। পাৰিবানে কোৱা। এই পাষণ্ডটোৰ খতম লগাব পাৰিলে তুমি মোৰ সমানেই ভাল পাবা বুলি মই বুজি পাইছোঁ। তুমি তাক আঁতৰ কৰিব নোৱাৰিলে সিয়েই তোমাৰ মৃত্যুৰ কাৰণ হ'ব। সি মোক ডুবাব। এই জহান্নামে যোৱা পাষণ্ডটো ভাল লক্তিলহি। সেয়া দুৱাৰত সি ঢকিয়াবলৈ ললেই, সি হে যেন গৃহস্থ। তুমি মুখ নেমেলোঁ বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰা আৰু ঘড়ীৰ ঘন্টা বজাৰ আগতেই— এক বাজিবলৈ তিনি মিনিট আছে— তুমি মুক্ত হ'বা।

'মই তোলৈ চিঠিত লিখা সা সৰঞ্জামবোৰ সি বুকুৰ মাজৰ পৰা উলিয়াই ল'লে আৰু মমডাল ঠিক নুমাব ধৰিছে এনেতে মই তেওঁৰ হাতত থাপ মাৰি ধৰিলোঁ।

'মই মনে মনে নাথাকিম মই ডাঙৰ ডাঙৰকৈ ক'লোঁ। 'তাৰ গাত আপুনি হাত নিদিব। দুৱাৰখন বন্ধই থাকক। আমি চুপ চাপ বহি থাকোঁহক।

নহ'ব ভগবানৰ দোহাই, মই কামটো কৰিম বুলি ঠিক কৰিলোঁ যেতিয়া কৰিহে এৰিম মিঃ হিণ্ডলেই দৃঢ়প্ৰতিজ্ঞ হৈ ক'লে। 'তুমি নিবিচাৰিলেও মই তোমাক উপকাৰ এটা কৰিব লাগিব আৰু হেয়াৰটনৰ প্ৰতিও সুবিচাৰ কৰিব লাগে। মোক কেনেকৈ ৰক্ষা কৰিবা সেই কথা ভাবি তুমি মূৰ ঘমাব নালাগে। কেথৰিণ গ'লেই। এই মুহূৰ্ততে মই মোৰ নিজৰ ডিঙিত ৰেপ দি মৰিলেও কোনেও কান্দিবলৈ নাযায় কোনো লজ্জিত হ'বও নালাগে। কাম শেষ কৰাৰ এয়ে সময়।

'মোৰ তেতিয়া ভালুকৰ সৈতে যুঁজা বা পাগলৰ লগত যুক্তি তৰ্ক কৰাৰ দৰে অৱস্থা। মোৰ বাবে মাত্ৰ এটা উপায়েই আছিল। মোৰ চিলিঙৰ ওচৰলৈ বগাই গৈ বাহিৰলৈ মূৰ উলিয়াই, ভিতৰ সোমাই আহিলে তাৰ কি দশা হ'ব সেই কথা তাক (হিথক্লিফক) চিঞঁৰি চিঞঁৰি ক'লোঁ তই আজি বাহিৰত ক'ৰবাত থকাই ভাল হ'ব মই জয়োল্লাসিত যেন হৈ ডাঙৰ ডাঙৰকৈ ক'লোঁ 'তই সোমাই আহিব খুজিলে মি আৰ্ণশ্বই তোক গুলীয়াই মাৰিব।

'তই ভালে ভালে দুৱাৰ খোল সি মোক দাবী দিয়াৰ সুৰত ক'লে। তাকে কওঁতে সি মোৰ প্ৰতি এনে কিছুমান মাত মাতিছিল যে সেইবোৰ আৰু মই ইয়াত দুনাই মুখলৈ আনিব খোজা নাই।

'মই এইবোৰ জঞ্জালত সোমাবলৈ যাব খোজা নাই। ঠিক আছে, সোমাই আহ আৰু গুলীখাই মৰ। মই মোৰ কাম কৰিলোঁ।

সেইবুলি কৈ মই খিৰিকিখন জপাই দি জুহালৰ গুৰিৰ মোৰ ঠাইলৈ আহিলোঁ। সি সন্মুখীন হোৱা বিপদৰ বাবে তাৰ প্ৰতি চিন্তা কৰাৰ ভাবটো মই নেদেখুৱালোঁ। সিমানখিনি কপটাচৰণ মোৰ বাবে সম্ভৱ নহয়।

'আৰ্ণশ্ব মোৰ ওপৰত অগ্নিশৰ্মা হৈ উঠিল। মই বোলে সেই বদমাইচটোক এতিয়াও ভাল পাওঁ দেখুৱাইহে তাক কেটেৰা জোঙৰা কৰোঁ আৰু কত কথা। মই বোলে ছোট মন এটা দেখুৱালোঁ—তাৰ বাবে তেওঁ মোক বেচকৈ এজাউৰি গালি দিলে। মই পেটে পেটে ভাবিছিলোঁ (বিবেকৰ আঁচোৰ মই খোৱা নাছিলোঁ) যে হিথ্‌ক্লিফে তেওঁৰ দুখৰ ওৰ পেলালে তেওঁৰ প্ৰতি এটা ডাঙৰ উপকাৰ কৰা হ'ব আৰু তেওঁ যদি হিথ্‌ক্লিফৰ দিহা লগায় তেন্তে মোৰ প্ৰতি এটা ডাঙৰ উপকাৰ কৰা হ'ব। এইবোৰ চিন্তাকে মনত আউটি থাকোঁতেই, মোৰ পিচফালৰ চাপৰ খিৰিকিৰ ফ্ৰেমটো হিথ্‌ক্লিফে বাহিৰৰ পৰা ভুকুৱাই ভাঙি পেলালে। কেটোৰ ক'লা মুখখনেৰে সি ভিতৰলৈ এনে ভাবে জুমি চালে যে দেখিলেই গাৰ নোম শিয়ঁৰি উঠে। খিৰিকিৰ মাজত ওখকৈ দিয়া লোৰ শলিডালৰ বাবে সি সোমাই আহিবও নোৱাৰে। তাৰ অৱস্থা দেখি মোৰ হাঁহি উঠিল। মই নিজে নিৰাপদ অৱস্থাত থকা বুলি ধৰি লৈছিলোঁ। হিথ্‌ক্লিফৰ মূৰৰ চুলি আৰু গাৰ কাপোৰ কানি বৰফৰ টুকুৰাৰে বগা হৈ আছিল। জাৰ আৰু খং দুযোটাই গোট খাই তাৰ দাঁতে দাঁতে মাৰিছিল। কুকুৰৰ দাঁতৰ দৰে জোঙাল দাঁতবোৰ আন্ধাৰতো জিলিকিছিল। 'ইজাবেলা সি বাহিৰৰ পৰা চিয়ঁৰি চিয়ঁৰি মোক ক'লে 'মোক ভিতৰলৈ সোমাই যাবলৈ দে নহ'লে তই পিচত পস্তাবি। তাবে কওতে জোজেফৰ ভাষাত সি দাঁত কৰ্চি আছিল।

তাৰ কথাৰ উত্তৰত মই ক'লোঁ 'মই নৰহত্যাত জড়িত হ'ব নোৱাৰোঁ। হিণ্ডলেই হাতত চুৰী এপাট আৰু গুলী ভৰোৱা পিষ্টল এটা লৈ বৈ আছে।

'মোক পাকঘৰৰ দুৱাৰেদি সুমুৱাই নে বুলি সি আকৌ কাকুতি জুৰিলে।

প্ৰত্যুত্তৰত মই ক'লোঁ 'মোতকৈ আগতে সি সেইখিনি পাবগৈ। বৰফ পৰিলাতে যে গুচি আহিলি তাৰ পৰা বুজা গ'ল তোৰ প্ৰেম কিমান গভীৰ। হিথক্লিফ তই নহ'লে মই হোৱাহেঁতেন মই কেথেৰিণৰ সমাধিত দীঘল দি পৰি ৰলোহেঁতেন আৰু প্ৰভুভক্ত কুকুৰৰ দৰে তাতেই মৰিলোহেঁতেন। সংসাৰত জীয়াই থাকি আৰু এতিয়া কাম নাই, নহয়? কেথেৰিণেই তোৰ জীৱনৰ সমস্ত আনন্দৰ উৎস বুলি তই মোক ভালকৈ বুজাই দিছিলি নহয়। এতিয়া পিচে কেনেকৈ বাচি আছ?

খিৰিকিৰ ভগা টুকুৰাৰ ওচৰলৈ আহি হিথ্‌ক্লিফে সুধিলে সি সৌ খিনিতে আছে, নহয় নে? মোৰ অস্ত্ৰপাট উলিয়াই আনিব পৰাহেঁতেন তাক এসেকা দিব পাৰিলোহেঁতেন।

এলেন তই নিশ্চয় মোক অত্যন্ত কু-কৰ্মী বুলি ভাবিছ কিজানি। কিন্তু গোটেইবোৰ কথা তই এতিয়াও নাজান। সেইবাবে তেনে এটা সিদ্ধান্ত নল'বি। হিথ্‌ক্লিফৰ জীৱন নাশ কৰাৰ কোনো প্ৰচেষ্টাতে মই কোনো পধ্যেই সহায়ো নকৰিলোহেঁতেন বা সহাঁৰিও নিদিলোহেঁতেন। কিন্তু তাৰ মৃত্যুৰ আকাঙ্ক্ষা মই কৰিবই লাগিব। সেইবাবে মই তাক ঠাট্টা কৰি কথাবোৰ কোৱাৰ পিচত পৰিস্থিতিয়ে যি ৰূপ ল'লে তাক দেখিহে মই একেবাৰে হতাশ হলোঁ ভয়ো খালোঁ। সি আৰ্ণশ্বৰ পিষ্টলটো তেওঁৰ হাতৰ পৰা জোৰেৰে কাঢ়ি ল'লে।

কঢা-আজোঁৰা কৰোঁতে পিষ্টলটো ফুটিল আৰু ছুৰীপাত বিপৰীত পিনে বেকা হৈ গৈ আৰ্ণশ্বৰ মণিবন্ধত খোচ খাই লাগি ধৰিলে। হিথক্লিফে জোৰেৰে টানি তাক উলিয়াই আনিলে তাকে কৰোঁতে মঙহ বখল খাই গ'ল। এইবাৰ সি মস্ত এটা পাথৰ দাঙি লৈ তাৰে খিৰিকিখনৰ শলিডাল মৰিযাই ভাঙিলে আৰু জাপমাৰি ভিতৰলৈ সোমাই আহিলে। অসহ্য বিষত আৰু কোনোবা এডাল শিৰ ছিগি অত্যাধিক ৰক্তপাত হোৱাত আৰ্ণশ্ব সংজ্ঞাহীন হৈ পৰি আছিল।

সেই অৱস্থাতে দুৰ্বৃত্তটোৱে তেওৰ গাত উঠি গচকি তেওঁক পিহি পেলালে আৰু মূৰটো বাৰে বাৰে পকা মজিযাত থেকেচিবলৈ ধৰিলে। এই কাৰ্য কৰি থাকোঁতে মই গৈ যাতে জোজেফক মাতি আনিব নোৱাৰোঁ সেই উদ্দেশ্যে সি এহাতেৰে মোক ধৰি আছিল।

অমানবিক আত্মসংবৰণৰ দ্বাৰাহে হিথক্লিফে আৰ্ণশ্বক একেবাৰে খতম নকৰাকৈ এৰিব পাৰিলে। সি প্ৰায় ৰুদ্ধশ্বাস হৈ পৰিছিল। সেই অৱস্থাৰেই সি দেখাত নিৰ্জীৱ যেন লগা দেহটো চোচোৰাই নি দীঘলীযা বেঞ্চখনত পেলাই দিলোগৈ। তাতে সি আৰ্ণশ্বৰ কোটৰ জেপটো ফালি তাৰে খুব জোৰেৰে ঘাঁ টুকুৰা বান্ধিলে। তাকে কৰি থাকোঁতে সি পাৰেমানে থুৱাই আছিল আৰু শাও দি আছিল।

মোৰ হাতটো এৰি দিয়াৰ লগে লগেই মই লৰি গৈ বুঢ়া চাকৰটোৰ ওচৰ পালোঁগৈ আৰু তাক যিমান খৰকৈ পাৰি ঘটনাটো বিবৰি কলোঁ। সি লাহে লাহে মোৰ বৃত্তান্তটোৰ তাৎপৰ্য বুজা যেন লাগিল কাৰণ সি হেঁফাই ফোঁপাই, একোবাৰত একেলগে দুটাকৈ খটখটি দেও দি খৰকৈ তললৈ নামি আহিল। মুখেৰে কৈ আহিছে ° এতিয়া আৰু কিটো কৰিবলৈ আছে ! এতিয়া কৰিবলৈ আৰু কি আছে?

হিথক্লিফ গজি উঠিলে ৹ এতিয়া কৰিবলৈ ইযাকে আছে ঃ তোৰ গৃহস্থ বলীযা হৈছে আৰু এমাহ মান যদি সি জীয়াই থাকে তেন্তে মই তাক পগলা ফাটেকলৈ নিম। চালা দাঁত নাইকিযা লাপুং কুকুৰ মোক দুৱাৰ মাৰি বাহিৰত থবলৈ ইমান সাহ তোৰ হ'ল ক'ৰ পৰা? সেইখিনিতে ভোৰভোৰাই ফৰফৰাই থিয দি থাকিব নালাগে। এই খিনিলৈ আহ। এইটোক শুশ্ৰূষা মই নকৰোঁ। ঘাঁ টুকুৰা ধুৱাই দে। মমডাল জ্বলি আছে, চাবি।

দৃশ্যটো দেখি ভযত পেপুৱা লাগি হাতমূৰ জোকাৰি জোজেফ ক'লে 'তাৰ মানে তুমি এওঁক হত্যা কৰিলা। জীৱনত এনে দৃশ্য কদাপি দেখা নাই। হে ভগৱান-

হিথক্লিফে তাক এনে এটা গতা মাৰিলে যে সি হামখুৰি খাই তেজৰ ডোঙাতে পৰি গ'ল। তাৰ গালৈ গামোচা এটুকুৰা হিথক্লিফে দলিযাই দিলে। পিচে তাৰে তেজবোৰ টুকি ঠাই টুকুৰা শুকুৱাই পেলোৱাৰ সলনি সি দুই হাত প্ৰাৰ্থনাৰ ভংগীত যোৰ কৰি মুখেৰে পুতপুতাবলৈ ধৰিলে। তাৰ প্ৰাৰ্থনাৰ পুৰণিও পুৰণি আওপুৰণি বিং বাং ভাষা শুনি মোৰ হাঁহি উঠি গ ল। সেই সমযত মোৰ মানসিক অৱস্থা এনেহে আছিল যে যি

কোনো কথাকে মই বেপৰোৱাভাবে লব পাৰিছিলোঁ। কোনো কথাতেই মই সন্ত্ৰস্ত নহৈছিলোঁ। ফাঁচী কাঠত ওলমাৰ আগমুহূৰ্তত বিছুমান অপৰাধীযে একো যেন হোৱাই নাই তেনে যেনৰে দেখুৱাদি মোৰো কামকাজ আৰু ধ্যানধাৰণা দুৰ্ভাবনাহীন হৈছিল।

অত্যাচাৰীটোৱে এইবাৰ মোৰ ফালে চাই ক'লে এহ, তোৰ কথা পাহৰিছিলোঁৱেই। সেই কামটো তই কৰিবি। জহান্নামে যা। কাল নাগিনী তই তাৰ লগ লৈ মোলৈ বুলি হুল চাচিছ, নহয়? সেই কামটো তোৰ বাবে উপযুক্ত হ'ব।

এইবুলি কৈ সি মোক ইমানদৰে জোকাৰিবলৈ ধৰিলে যে মোৰ দাঁতে দাঁতে কৰচনি খাই কুট কুট আৱাজ হ'বলৈ ধৰিলে। এইবাৰ সি মোক জোজেফৰ গুৰিতে বহুৱাই দিলে। সি তেতিয়ালৈ তাৰ প্ৰাৰ্থনা পাঠ কৰি অতাইছিল। এইবাৰ সি জনাই দিলে যে সি তৎমুহূৰ্ততে থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জলৈ যাব। মি লিণ্টন স্থানীয় বিচাৰক— তেওঁৰ ওচৰত সি গোচৰ দিবগৈ। সেই সময়ত লিণ্টনৰ এজনীহে নালাগে আঠকুৰি জনী ঘৈণীযেক মৰিলেও ঘটনাটোৰ তদন্ত বোলে তেওঁ কৰিবই লাগিব।

নিজৰ মতলবত সি ইমান নাচোৰবান্দা হৈ লাগিল যে যোৱাৰ আগতে মোৰ মুখৰ পৰা গোটেই ঘটনাটো আকৌ এবাৰ শুনি লোৱাটো সি জৰুৰী বুলি ভাবিলে। অগত্যা উপায়হীন হৈ মযো ঘটনাৰ আদ্যোপান্ত তাৰ প্ৰশ্ন অনুসৰি কলোঁ। মোৰ গাৰ ওপৰতে থিয় দিযাদি বৈ থৈ, আৰু আক্ৰোশত ফোঁচ ফোঁচাই সি সমস্ত কথা শুনি ললে।

গোটেই ঘটনাটোৰ মূলতে যে হিথক্লিফ নহয় সেই কথা জোজেফক বুজোৱাই টান হৈছিল। পিচে তেনেতে আৰ্ণশ্বই তেওঁ তেতিয়াও জীযাই আছে বুলি সেহাই সেহাই মাত লগালে। জোজেফে লৰালৰিকৈ দুঢোকমান মদ গিলাই দিলে। তাৰ জোৰতে আৰ্ণশ্বই ভালদৰে হুঁচ পালে আৰু বিছু লৰচৰ কৰিব পৰা হ'ল।

বেহুঁচ হৈ পৰি থকা অৱস্থাত লাঠিগোৰ গাত কি পৰিছিল তাৰ জ্ঞান আৰ্ণশ্বৰ নাছিল বুলি জানি হিথক্লিফে ক'লে যে সি ৰাগীৰ জালত একেবাৰে মাতাল হৈ আছে, গতিকে তাক বিচনালৈ নিব লাগে। এইফেৰা সজ উপদেশ দি সি গ'লগৈ। মই বৰ ভাল পালোঁ। হিণ্ডলেই জুহালৰ ওচৰৰ মজিয়াতে দীঘল দিলে। মই নিজৰ কোঠালৈ গলোঁ। ইমান সহজে যে সাৰি যাম সেই কথা মই ভাবিবই পৰা নাছিলোঁ।

আজি আগবেলা দুপৰীয়াৰ প্ৰায় আগে আগে মোৰ কোঠাৰ পৰা ওলাই আহি দেখোঁ যে মিঃ আৰ্ণশ্ব জুহালৰ গুৰিত বহি আছে। দেখাত মানুহজনৰ মৃতপ্ৰায় অৱস্থা। তাৰ পাপ গ্ৰহটোও ওচৰতে আছিল। তাৰো অৱস্থা তেনেকুৱাই— শেঁতা আৰু লেৰেলা পৰা মৰামুজা। দুপৰীয়াৰ আহাৰ খোৱাৰ ইচ্ছা এটায়ো নেদেখুৱালে। ৰৈ থাকোঁতে থকোঁতে ভাত-আঞ্জা চেঁচা হ'ল। মই আৰু বাট নাচালোঁ। অকলেই খাবলৈ ললোঁ।

আনবোৰে নাখালে বাবে যে মই ৰং মনেৰে নাখালোঁ তেনে নহয়। মাজে মাজে মোৰ এক সন্তুষ্টিৰ ভাবো মনলৈ আহিছিল। মাজে মাজে সিহঁত দুটালৈ চাই মই ভাবিছিলোঁ যে সিহঁতকৈ মই ওপৰৰ। বিবেকৰ তাড়ণা মই ভোগা নাই—সেইটো আছিল মোৰ বাবে পৰম স্বস্তিৰ কাৰণ।

খোৱাবোৱা শেষ কৰি মই জুহালৰ ওচৰ চাপি গলোঁ। সাধাৰণতে তেনে কৰাৰ স্বাধীনতা মোৰ নাথাকে । আৰ্ণশ্বৰ বহা আসনৰ ওচৰেদি গৈ এচুকত তেওঁৰ ওচৰতে আঠুপাতি বহিলোঁ।

হিথক্লিফে মোলৈ লক্ষ্য কৰা নাছিল। সি নিশ্চল হৈ বহি আছিল। যেন এটুকুৰা পাথৰহে। মই তাৰ গোটেই অবয়বটোলৈ লক্ষ্য কৰিলোঁ। তাৰ যিখন কপালত মই এসময়ত পুৰুষালিৰ পুৰাপুৰি চিন দেখা পাইছিলোঁ সেইখন কপালত এতিয়া কিবা এক নৃশংসতাৰ চাপ। চিন্তাত তাৰ কপাল থুপ খাই আছে। তাৰ জেঠীসজীয়া কুহাল অনিদ্ৰাৰ হেতুকে সোমাই পাটাদ যেন হ'ল। অনিদ্ৰাই কেৱল নহয় অশ্ৰুপাতো বোধহয় এটা কাৰণ। তাৰ চেলাউৰিবোৰ মই তিতি থকা দেখিছিলোঁ। তাৰ ওঁঠ দুটাত আগৰ তীব্ৰ অৱজ্ঞাৰ ভাবটো নাইকিয়া হৈছিল তাৰ ঠাইত ফুটি উঠিছিল কিবা এক সংজ্ঞাবিহীন বেদনাৰ ছাপ। হিথক্লিফ নহৈ আন কোনোবা হোৱাহেঁতেন এনেকুৱা শোকৰ প্ৰতিমূৰ্তি দেখি মই মুখ ঢাকিলোহেঁতেন। তাৰ বেলিকা কিন্তু মই খুব ভালহে পালোঁ। পৰাভূত শত্ৰুক অপমান কৰাটো বৰ নীচ কাম হ'লেও এই ক্ষেত্ৰত মই তেনে এটা কামকে নকৰি নোৱাৰিলোঁ। জোঙা মাৰি এদালৰে তাৰ গাত খোঁচ এটা মাৰিলোঁ। তাৰ দুৰ্বলতাৰ সুযোগ লৈহে মই হুলেৰে হুল শ্যাৰ সুখকণ উপভোগ কৰিব পৰাটো সম্ভৱ।

ছি ছিঃ আইটি মই মাত লগালো 'তোমাৰ কথা শুনিলে মানুহে ভাবিব যে জীৱনত তুমি বাইবেলখনৰ পাত এটাও লুটিয়াই চোৱা নাই। ভগৱানে যদি তোমাৰ শত্ৰুক শাস্তি দিয়ে তুমি তাতেই সন্তুষ্ট থকা উচিত। ভগৱানৰ বিচাৰৰ ওপৰত তোমাৰ নিজৰ বিচাৰ আৰোপ কৰিবলৈ যোৱাটো ধৃষ্টতা আৰু নীচতাৰ পৰিচায়ক।

'আনৰ ক্ষেত্ৰত তই কোৱা কথাটো সঁচা কিন্তু হিথক্লিফৰ ক্ষেত্ৰত নহয়। তাক মই নিজ হাতেৰে এশিকনি দিবলৈ নাপালে মোৰ গা নুজুৰায়। শাস্তি সি কম পাওক তাতো মই ৰাজী মাত্ৰ সি জানিব লাগিব যে সেই শাস্তি তাক মই দিছোঁ। তাৰ ওচৰত মোৰ বহুত দেনা আছে। মাত্ৰ এটা চৰ্তত মই তাক ক্ষমা কৰিব পাৰোঁ। চকুৰ সলনি চকু কাটি দাঁতৰ সলনি দাঁত কাটি প্ৰতিটো যন্ত্ৰণাৰ মোচৰৰ বাবে একোটা মোচৰ দি, মোক সি যিমান ভোগালে, তাক মই সিমান ভোগাবলৈ পাব লাগিব। আঘাত মোক সিয়েই প্ৰথমে হানিছিল সেইবাবে ক্ষমাও প্ৰথমে সিয়েই মাগিব লাগিব। তেতিয়া হয়তো এনেন মই তাৰ প্ৰতি অলপ সদয় হ'ব পাৰোঁ। পিচে মই তাৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ লব পৰাটো একেবাৰে অসম্ভৱ কথা। সেইবাবে তাক মই ক্ষমা কৰিব নোৱাৰোঁ। হিণ্ডলেই পানী অলপ খুজিছিলে। পানী এগিলাচ আগবঢাই দি মই তেওক কেনে আছে সুধিছিলোঁ।

'যিমান বেয়া হ'লে মোৰ ভাল লাগিলহেঁতেন সিমান নহয়। মোৰ বাহুটো বাদ দি, গোটেই গাটোত এনেহে বিষ যেন মই ক'ৰবাত হেজাৰটা ভূতৰ লগতহে যুঁজ কৰি আহিছোঁ' তেওঁ উত্তৰত ক'লে।

'হ'বই, আচৰিত হ'ব লগা কি আছে। মই মন্তব্য কৰিলোঁ 'কেথেৰিণে বৰ গৰ্ব কৰি কৈছিল যে তাই তোমাক কোনোবাই শাৰীৰিকভাৱে আক্ৰমণ কৰাৰ পৰা ৰক্ষা কৰি থাকে। তাইৰ কথাষাৰৰ অৰ্থ এয়ে আছিল যে তোমাক অনিষ্ট কৰিব খোজা কেইজনমান লোকে তাই বেয়া পাব বুলি ভাবিয়েই তোমাৰ গালৈ হাত নাদাঙে। সমাধিৰ অটল গহ্বৰৰ পৰা মানুহ আচলতে উঠি নাহে, আহিব নোৱাৰে। নোৱৰাটো ভালৰ কাৰণেই হয়। নহ'লে তাই যোৱা নিশা যিহে বীভৎস দৃশ্য দেখিলহেঁতেন। বুকু আৰু বাহুত আপোনাৰ ঘাঁ লগা নাইনে? সেইবোৰ ঠাইত আপোনাৰ জখম হোৱা নাইনে?

'মই ক'ব নোৱাৰোঁ। কিন্তু তুমি কিহৰ ইংগিত দিছা? মই বেহুঁচ হৈ পৰি থাকোঁতে সি মোক মৰিযাবলৈ মৰসাহ কৰিছিলে নেকি?

মই ফুচফুচাই ক'লোঁ সি আপোনাক গৰকি গুৰিয়াই, মাটিত মুখ থেকেচা দি অত্যাচাৰ কৰিছিলে। দাঁতেৰে কামুৰি আপোনাক বখলিয়াই পেলাবলৈ তাৰ জিভাৰ পানী পৰি আছিল— সি তো পুৰাপুৰি মানুহ নহয়— আধাহে মানুহ। আধাও নহয়।

'মোৰ দৰেই মি আৰ্ণশ্বয়ো আমাৰ উভয়ৰ শত্ৰু হিথক্লিফৰ মুখলৈ মূৰ দাঙি চালে। সি তাৰ নিজৰ নিদাৰুণ মানসিক যন্ত্ৰণাত ছাটিফুটি কৰি আছিল আৰু তাৰ চাৰিওপিনে কি ঘটিছে দেখাত তাৰ একো খবৰ লোৱা নাছিল। যিমানেই অধিক সময় সি থিয় দি থাকিলে সিমানেই বেচিকৈ তাৰ চিন্তাৰ ক্ৰূৰতা তাৰ চকুৰে মুখে ফুটি উঠা দেখা গ'ল।

'উস! ভগৱানে যদি এই শেষ যন্ত্ৰণাৰ মুহূৰ্ত্তটো তাক চেপি মাৰিবৰ জোখেৰে মোক বল শক্তিকণ দিলেহেঁতেন মই হাঁহি হাঁহি নৰকলৈ গলোহেঁতেন — অধৈৰ্য্যৰ সুৰত মানুহজনে কেকাই কেৰাই মাত লগালে। কথা কেইটা কওঁতে তেওঁ পোন হ'বলৈ চেষ্টা কৰি চটফটাইছিল কিন্তু নোৱাৰিলে হতাশ হৈ আকৌ দীঘল দি পৰিল। তেওঁ বুজি পালে যে প্ৰতিপক্ষৰ লগত যুঁজিবলৈ গাত শক্তি তেওঁৰ নাই। সকলোৱে শুনাকৈ মই মাত লগালোঁ 'সি যে তোমালোকৰ মাজৰ এগৰাকীক মাৰিলে সেয়ে আটিছে। 'গ্ৰেঞ্জ'ত সকলোৱে জানে যে হিথক্লিফ নলতাহেঁতেন তোমাৰ ভনীয়েৰা আজিও বাচি থাকিলেহেঁতেন। আনে যিহকে নাভাবক কিয় মই কিন্তু জানো তাৰ প্ৰেমতকৈ তাৰ ঘৃণা সহ্য কৰাটো সহজ। সি আহি ওলোৱাৰ আগতে আমি কিমান সুখী আছিলোঁ কেথেৰিণ কিমান সুখী আছিল— সেই কথা ভাবিলে সি আবিৰ্ভাব হোৱা দিনটোকে অভিশাপ দিবৰ মন যায়।

'মোৰ কথা হিথক্লিফৰ কাণত পৰিল আৰু কথাৰ সত্যতাও সি উপলব্ধি কৰিলে যেন বোধ হ'ল। কওঁতাই কি ভাবত কথাবোৰ কৈছে তালৈ সি বৰ ভ্ৰূক্ষেপ কৰা

নাছিল। দেখিলোঁ যে তাৰ দুচকুৰ পৰা সৰসৰ কৰে পানী বাগৰি জুহালৰ ছাইত পৰিছে। দুঃখৰ চুটি চুটি হুমুনিয়াহত তাৰ উশাহ যেন বন্ধ হোৱাৰ উপক্ৰম।

নিদাৰুণ অৱজ্ঞাৰে মই তালৈ একেথৰে চাই ৰ'লোঁ। মোৰ হাঁহি উঠি গ'ল। নৰকৰ কপাট হঠাতে মোৰ বাবে খোল খাই গৈছে বুলি মোৰ বেচ ভয়ো লাগি গ'ল। হাঁহি মোৰ থামি গ'ল। দানৱ হেন হিথক্লিফ ইমান নিষ্প্ৰভ আৰু ক্লান্ত হৈ আছিল যে অৱজ্ঞাৰ আৰু এটা শব্দও মই উচ্চাৰণ কৰিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলোঁ।

শোকসন্তপ্ত হিথক্লিফে মোক ধমক দি ক'লে ইয়াৰ পৰা গুচ। মোৰ চকুৰ আঁতৰ হ। কথা কেইটা তাৰ মুখত ভালকৈ ফুটা নাছিল কিন্তু তাকে কৈছিল বুলি মই ধৰি লৈছিলোঁ।

'মাফ কৰিবি মই উত্তৰ দিলোঁ 'কেথেৰিণক মযো ভাল পাইছিলোঁ। এতিয়া তেওঁৰ কন্যাযেকক পৰিচৰ্যাৰ প্ৰয়োজন হৈছে। কেথেৰিণৰ কথা ভাবি ময়েই তেওঁক আলপৈচান ধৰিম। কেথেৰিণ গ'ল এতিয়া হিণ্ডলেতে তেওঁক মই দেখা পাইছোঁ। হিণ্ডলেৰ চকু দুটা ঠিক কেথেৰিণৰ চকুৰ দৰে তই বালি ঘোকা মাৰি উলিয়াই আনিব খুজিছিলি কাৰণেহে এতিয়া ৰঙা ক'লা পৰি আছে, আৰু তেওঁৰ

উঠ বুলিছোঁ হতভাগী মূৰ্খ নহ'লে তোক মই গৰকি মাৰি পেলাম— হিথক্লিফ গৰ্জি উঠিল আৰু মোৰ ফালে এচোঁচা ললেই। মযো পিচলৈ এহোঁচোকা মাৰিলোঁ।

পলাবলৈ সাজু থাকি মই মাত লগালোঁ পিচে বেচেৰী কেথেৰিণে তোক বিশ্বাস কৰি হাস্যকৰ ঘৃণাজনক আৰু সন্মান হানিকৰ শ্ৰীমতী হিথক্লিফ উপাধিটো লোৱাহেঁতেন তেওঁৰো অৱস্থা একেই হ'লহেঁতেন। তোৰ এই জঘন্য ব্যৱহাৰ তেওঁ নীৰৱে সহি নাথাকিলেহেঁতেন। তেওঁৰ ঘৃণা আৰু বিৰক্তি প্ৰতিবাদত সৰৱ হৈ উঠিলহেঁতেন।

'হিথক্লিফ আৰু মোৰ মাজতে আছিল কাঠৰ বেঞ্চখন— তাৰ পিচফালটো ওখ আৰ্ণশ্বও তাতে বহি আছিল। সেইবাবে মোক ধৰিবলৈ যত্ন নকৰি সি মেজৰ পৰা কটাৰী এখন তুলি লৈ মোৰ মূৰলৈ দলি মাৰি পঠিয়ালে। কটাৰীখন আহি মোৰ কাণৰ লতিৰ তলত লাগিল। মোৰ মুখৰ কথা মুখতে হৰিল। পিচ মুহূৰ্ত্তে মই দুৱাৰমুখলৈ জাপ দিলোঁ আৰু তাৰ গালৈ এখন কটাৰী যমুটি মাৰি পঠিয়ালোঁ। মোৰ ধাৰণা সেইখন তাৰ গাত মোৰ গাতকৈ দকৈ বহিছে।

সি উন্মত্ত হৈ মোলৈ চোঁচা লৈছিল কিন্তু আৰ্ণশ্বই তাক গবা মাৰি ধৰি বাট ভেটিলে। তাকে কৰোঁতে দুযোটা জোতাপুটি লাগি জুহালৰ ওচৰত পৰি গ'ল। তাতেই মোৰ তাৰ লগত শেষ দেখা।

মই পাক ঘৰৰ মাজেদি পলাইছোঁ। পাক ঘৰতে পাই জোজেফক মই তাৰ গৃহস্বামীৰ ৰক্ষাৰ বাবে তৎক্ষণাত যাবলৈ ক'লোঁ। লৰালৰিত মই হেয়াৰটনক ভৰিৰে ওফৰাই নিলোঁ। সি সেই সময়তে দুৱাৰ মুখত পাৰি থোৱা চকী এখনৰ পিঠিটোত কুকুৰ-

পোৱালী কেইটামান ওলোমাই ফাঁচী দিয়াৰ খেল খেলি আছিল। পাক ঘৰৰ পৰা ওলাই মই ওখ ৰাস্তাটোৰেদি দিলোঁ দৌৰ। মোৰ এনেহে লাগিছিল যেন মই নৰকৰ পৰা মুক্তি পোৱা এক সৌভাগ্যশালী আত্মাহে। কিছুদূৰ জপিয়াই, দৌৰি আৰু মাজে মাজে উৰি অহাদি অহাৰ পিচত মই ৰাস্তা এৰি বিস্তীৰ্ণ মুকলি প্ৰান্তৰৰ মাজেদি পোনালোঁ। কেতিয়াবা পথাৰৰ আলিত উজুটি খাই পৰিছোঁ কেতিযাবা পিটনিত পৰিছোঁ বোকাই বালিয়ে তেনেই লুতুৰি পুতুৰি হৈছোঁ— তথাপিতো লক্ষ্য এটাই, কেনেকৈ থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ পাওহি। 'গ্ৰেঞ্জ'ৰ চাকিৰ পোহৰ লক্ষ্য কৰি বাট বুলিছোঁ। তালৈ আৰু নাযাও। 'ৰাদাৰিং হাইটচ'ত এৰাতিও থকাতকৈ মই লাগে চিৰকাললৈ নৰকবাসীয়েই হ'ম।

ইজাবেলাৰ কথা বন্ধ হ'ল। তাই এপিযলা চাহত চুমুক দিলে। চাহ খাই থিয হ'ল আৰু মূৰত ওৰণাখন মাৰি দিবলৈ ক'লে। মই এখন বৰ কাপোৰ আনি দিছিলোঁ সেইখনো ভালকৈ গাত মোৰ হতুৱাই মেৰোৱাই ল'লে। তাই যাবলৈ ওলাল। মই আৰু এঘন্টামান ৰৈ যাবলৈ কাবৌ কোবালি কৰিলোঁহে কৰিলোঁ তাই মান্তি নহ'ল। তাই যোৱাৰ আগতে চকী এখনত থিয দি বেৰত ওলোমাই থোৱা এডগাৰ আৰু কেথৰিণৰ ছবি দুখনত চুমা খালে মোকো খালে আৰু গাড়ীত উঠিলগৈ। তাইৰ লগত ওলাল ফেনী—চাকৰণী ছোৱালীজনী। বহুতদিনৰ মূৰত তাইৰ কৰ্ত্ৰীক লগ পাই তাইৰ কিমান যে স্ফুৰ্ত্তি! ইজাবেলা সেই যি গ'ল আৰু গলেই—এই অঞ্চললৈ আৰু ঘূৰি নাহিল। কিন্তু কথাবোৰ কিছু থানথিত লগাৰ পিচত ককাযেক ভনীযেকৰ মাজত নিযমীযাকৈ চিঠিৰ আদান প্ৰদান হৈছিল।

মোৰ ধাৰণা দক্ষিণৰ কোনোবা পিনে লণ্ডনৰ ওচৰত তাই নতুনকৈ ঠাই ল'লৈগ। ইয়াৰ পৰা আঁতৰি যোৱাৰ কেইমাহমান পিচতে তাইৰ এটি ল'ৰা হৈছিল। তাৰ নামো লিন্টন থোৱা হৈছিল। তাই চিঠিত লিখা মতে প্ৰথমৰে পৰাই সি বেমাৰী আৰু খিংখিঙিয়া প্ৰকৃতিৰ আছিল।

মিঃ হিথক্লিফে এদিন বাটত মোক লগ পাই ইজাবেলা ক'ত থাকে সুধিছিল। মই নকলোঁ। সি ক'লে যে দৰকাৰী কথা ক'ব লগা একো নাছিল— মাত্ৰ তাই ককাযেকৰ ওচৰলৈ নাহিলেই হ'ল। ককাযেকে ৰাখিব খুজিলেও তাৰ মতে তাই তেওঁৰ লগত থকাটো ভাল নহ'ব।

মই নকলেও আন কোনোবা চাকৰৰ পৰা হিথক্লিফে ইজাবেলাৰ থকা ঠাইৰ কথা আৰু তাইৰ ল'ৰা এটা হোৱাৰ কথা গম পালে। পিচে সি তাইক উৎপীড়ন কৰিবলৈ নগ'ল। তাইৰ প্ৰতি তাৰ আকৰ্ষণ হেৰাই যোৱাটোৱেই বোধহয তাৰ অনীহাৰ কাৰণ আছিল।

মোক লগ পালেই সি কেঁচুৱাটোৰ কথা সুধিছিল। কেঁচুৱাটোৰ নামটো শুনি সি ক্ৰুৰ হাঁহি এটা মাৰি কৈছিল ঃ 'তাৰ মানে সিহঁতে কেঁচুৱাটোকো মই ঘৃণা কৰাটো বিচাৰে হযনে নহয়?

মই ক'লোঁ যে সি কেঁচুৱাটোৰ বিষয়ে একো কথাকে জনাটো কোনেও নিবিচাৰে।

'পিচে সিহঁতে মনত ৰখা ভাল হ'ব যে মই যেতিয়াই ইচ্ছা তেতিয়াই বৈঁচুৰ্যাটো লৈ আহিম।

সৌভাগ্যক্রমে তেনে এটা দিন অহাৰ আগতেই বৈঁচুৰ্যাটোৰ মাকৰ, অৰ্থাৎ ইজাবেলাৰ মৃত্যু হৈছিল। সেয়া কেথেৰিণৰ মৃত্যুৰ প্ৰায় তেৰ বছৰৰ পিচৰ কথা। লিণ্টনৰ বয়স তেতিয়া বাৰ বছৰ নে অলপ বেছি।

ইজাবেলাৰ অপ্ৰত্যাশিত আবিৰ্ভাৱৰ পিচদিনা গৃহস্বামীৰ লগত মোৰ কথা বতৰা হোৱাৰ সুযোগেই নোলাল। তেওঁ কথাবতৰা পাতিবলৈ এৰি দিছিল আৰু তেওঁৰ লগত কোনো কথাকে আলোচনা কৰিব পৰা নোগেছিল। কেতিয়াবা পিচে তেওঁক দুই চাৰিটা কথা শুনিবলৈ মান্তি কৰাব পাৰিছিলোঁ। ভনীয়েকে গিৰিয়েকক এৰি গুচি গৈ যে ভাল কাম কৰিলে সেই কথা তেনেবোৰ সময়ত তেওঁ স্পষ্টকৈ কোৱা মোৰ মনত আছে। হিথক্লিফক তেওঁ ইমান তীব্ৰভাৱে ঘৃণা কৰিছিল যে তেওঁৰ দৰে শান্তস্বভাৱৰ লোক এগৰাকীৰ পক্ষে সেইটো সম্ভৱপৰ বুলি ভবাই টান হয়। তাৰ প্ৰতি তেওঁৰ বিদ্বেষ ইমান তীব্ৰ আছিল যে তাৰ লগত হঠাতে দেখাদেখি হৈ যাব পাৰে বা তাৰ নাম কাণত পৰিব পাৰে এনে সম্ভৱপৰ ঠাইলৈ তেওঁ যোৱাটোৱেই বাদ দিছিল। বেজাৰ আৰু এনেবোৰ বিবেচনা গোট খাই তেওঁক একেবাৰে ঘৰ সোমা স্বভাৱৰ কৰিলে। স্থানীয় বিচাৰকৰ কামটো তেওঁ বাদ দিলে গীৰ্জালৈও নোযোৱা হ'ল গাৱঁৰ মানুহৰ লগত সকলো প্ৰকাৰ সংশ্ৰৱ ত্যাগ কৰিলে আৰু নিজৰ ঘৰ আৰু বাগানৰ মাজতে একেবাৰে অকলশৰে দিন কটাবলৈ ল'লে। ব্যতিক্ৰম মাত্ৰ ইমানেই যে অকলে অকলে মুকলি পথাৰৰ পিনে মাজে মাজে যায় আৰু যায় তেওঁৰ পত্নীৰ সমাধিৰ পিনে তাকো ঘাইকৈ গধূলি বা নিচেই পুৱাতে যাতে আন মানুহ বাহিৰলৈ ওলোৱাৰ আগতে তেওঁ ঘূৰি ঘৰ সোমাবহি পাৰে।

কিন্তু তেওঁ ইমান ভাল মানুহ আছিল যে সৰহদিন তেওঁ একেবাৰে অসুখী হৈ কটাব নোৱাৰিলে। কেথেৰিণৰ আত্মাই তেওঁক লন্তি থাকক এনে প্ৰাৰ্থনা তেওঁৰ নাছিল। তেনে প্ৰাৰ্থনা আছিল হিথক্লিফৰ।

সময় অতিবাহিত হোৱাৰ লগে লগে তেওঁৰ মনলৈ আহিল উদাসীনতা আৰু সাধাৰণ আনন্দতকৈ অধিক মধুৰ এক বিষণ্ণতা। কেথেৰিণৰ স্মৃতি তেওঁৰ মনত নিবিড় আৰু প্ৰেমসিক্ত হৈয়ে ৰ'ল। কেথেৰিণে স্বৰ্গবাস কৰিছে বুলি তেওঁৰ দৃঢ় বিশ্বাস আছিল আৰু আশা কৰিছিল যে তেৰোঁ এদিন সেই ৰাজ্যলৈ উত্তৰণ কৰিব। তেওঁৰ পাৰ্থিব সান্ত্বনা আৰু আসক্তিও আছিল। কেথেৰিণৰ শিশুটিৰ প্ৰতি প্ৰথমতে কেইদিনমান তেওঁ দেখাত উদাস আছিল বুলি মই আগতে কৈছিলোঁ। কিন্তু সেই উদাসীনতা এপ্ৰিল মাহত বৰফ গলাৰ দৰে গলি গ'ল। কেঁচুৱাটিয়ে কলকলাবলৈ বা বাগোৱা চোচৰা কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰাৰ আগতেই তেওঁৰ হিয়াত সি নিগাজী স্থান অধিকাৰ কৰি ল'লে আৰু বৈঁচুৰাটিৰ ভালবেযাৰ বিবেচনাই তেওঁৰ বাবে সৰ্বপ্ৰথম কথা হ'ল।

শিশু কন্যাটিৰ নাম ৰখা হ'ল কেথেৰিণ— কিন্তু লিন্টন মহাশয়ে পত্নী কেথেৰিণৰ নামটো কেতিয়াও চুটিকৈ নমতাৰ দৰে এতিয়া জীয়েকৰ নামটোও পুৰাকৈ নামাতিছিল। পত্নী কেথেৰিণৰ নামটো চুটিকৈ নমতাৰ কাৰণ এটা বোধহয় আছিল— হিথ্‌ক্লিফে তেওঁক চুটি নামেৰে মাতিছিল। কণমানিজনীক তেও সদায় কেথি বুলি মাতিছিল সেইটো মাতেৰেই মাকৰ পৰা তাইৰ প্ৰভেদটো স্পষ্ট হৈছিল অথচ মাকৰ লগত থকা সম্বন্ধৰো ই স্মাৰক হিচাপে কাম কৰিছিল। কেথিৰ প্ৰতি তেওঁৰ স্নেহ, কেথেৰিণৰ জীয়েক হিচাপে যিমান তেওঁৰ নিজৰো জীয়েক বুলি বিজ্ঞানি সিমান নাছিল।

লিন্টন আৰু হিণ্ডলে আৰ্ণশ্বক মই প্ৰায়ে ৰিজাই চাইছিলোঁ। একে পৰিস্থিতিত এই দুজন মানুহৰ আচৰণ আৰু কাৰ্য ইমান বেলেগ বেলেগ কিয হয সেই কথা মই ভাবি উলিযাব পৰা নাছিলোঁ। তেওলোক উভয়ে আছিল মৰমিযাল স্বামী নিজৰ সন্তানৰ প্ৰতি আকৰ্ষণো আছিল উভয়ৰে। ভালেই হওক বা বেয়াই হওক উভয়ে একে বাট বুলিব নোৱৰাৰ কাৰণটো মই বিচাৰি পোৱা নাছিলোঁ। পিচে মোৰ মনত ধাৰণা হৈছিল যে দেখাত অধিক ৰূঢ আৰু প্ৰতিৰোধক্ষম যেন লাগিলেও হিণ্ডলে আৰ্ণশ্ব আছিল আচলতে পুতৌ লগাকৈ দুৰ্বল। লিন্টনৰ সমান তেও কোনোপধ্যেই নাছিল। কল্পনা কৰা যাওক যে তেওলোক দুযোজন একো একোখন জাহাজৰ কেপ্তেইন। বিষম পৰিস্থিতিত হিণ্ডলেই জাহাজ এৰি পুলুকা মাৰিব সাৰেং লস্কৰবোৰে জাহাজখন ডুবাৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ চাওক চাৰি নিজৰ মাজতে উখনাউখনি কৰি উচ্ছৃংখল হৈ চৈ এটা কৰিব জাহাজখন ৰক্ষা পৰাৰ আশা আৰু নাথাকে। লিন্টন কিন্তু তেনে এটা পৰিস্থিতিত সাহস আৰু দৃঢতাৰে পৰিস্থিতি চম্ভালিবলৈ সাজু হ'ব। তেওঁ ভগৱানৰ ওপৰত ভৰসা কৰিছিল ভগৱানেও তেওক আকোঁৱালি লৈছিল। এজন আছিল সদায আশাবাদী ইজন মাত্ৰ হতাশ হৈছিল। নিজ নিজ ভাগ্য তেওলোকে বাছি লৈছিল আৰু কাকো দোষাৰোপ নকৰাকৈ তাক বহন কৰিবলৈ তেওলোক বাধ্য।

পিচে লকউদ মহাশয় আপুনি মোক নীতি শিক্ষাৰ বিষয়ে বক্তৃতা দি থকাটো নিবিচাৰে। আপুনি এই আটাইবোৰ কথা নিজে বিচাৰ কৰি চাব। অন্ততঃ আপোনাৰ নিজৰ মতে ভাবি চাব। মই নিজেও নো তাতকৈ কি বেচি কৰিছোঁ?

আৰ্ণশ্বৰ মৃত্যু দেখদেখকৈয ওচৰ চাপি আহিছিল। ভনীয়েকৰ মৃত্যুৰ ছমাহৰ পিচতে তেও ঢুকাল। ঢুকুবাৰ আগতে কি হৈছিল সেই কথা আমি 'গ্ৰেঞ্জ'ত থকাবোৰে ভালকৈ জানিবলৈ নাপালোঁ। সমাধিৰ যা-যোগাৰত যি পাৰোঁ সহায় কৰি দিবলৈ বুলি যাওতে যি শুনিলোঁ সিমানেহে। মি কেনেথেই দুঃসংবাদটো মিঃ লিন্টনক দিছিলহি।

পুৱাতে ঘোঁৰাৰে আহি সেইদিনা তেওঁ আমাৰ চোতালত নামিছিলহি। পুৱা বুলিও একেবাৰে উপজি পুৱাতে। সিমান পুৱাতে কোনোবা ওলালেহি কিবা বেয়া খবৰ আনিছে বুলি বুকুত ঢক কৰে মাৰে নহয।

মই ভয় খাই নাযাবলৈ বুলি মিঃ কেনেথে কথাষাৰ পাতলাই উলিয়ালে। তেওঁ

ক'লে বুজিছু নেলী। তয়ে ময়ে এতিয়া শোকাচাৰ পালন কৰিব লগা হ'ল। এইবাৰ কোন সিপৰীয়া হ'ল বাৰু ক'চোন পাৰ যদি।

চক খাই মই সুধিলোঁ কোন? কোন ঢুকাল?

ঘোৰাৰ পৰা নামি আৰু গাদীখন গজাল এটাত ওলোমাই থৈ তেওঁ ক'লে 'অনুমান কৰ। আৰু তোৰ এপ্ৰনখনৰ আগটো কাটি ল। তোৰ দৰ্কাৰ হ'ব।

'হিথ্‌ক্লিফ ঢুকোৱা নাই তো? মই প্ৰায় আৰ্তনাদৰ সুৰত সুধিলোঁ।

'কি কৈছ? সি মৰিলে তই কান্দিবি নে কি? ডাক্তৰ কেনেথে মোক সুধিলে। 'নাই, নাই, হিথ্‌ক্লিফ মৰা নাই। সি বেচ মজবুত ডেকাটো হৈয়ে আছে। এই মাত্ৰ দেখি আহিছোঁ তেজে গালে ফুটি যাওঁ ফাটি যাও যেন হৈ আছে। ঘৈণীয়েক মৰাৰ পিচৰ পৰা খুব শকত হৈছে সি।

অধৈৰ্য্য হৈ মই সুধিলোঁ 'কোন তেন্তে মিঃ কেনেথ? কি নিদিয়ে কেলেই?

হিণ্ডলে আৰ্ণশ্ব— তোৰ পুৰণি মিত্ৰ হিণ্ডলে ঢুকাল তেওঁ উত্তৰ দিলে। কম অসংযত অবাধ জীৱন এটা কটাই গ'ল। এ তই চোন চকু চলচলীয়া কৰিলিযেই। নাকান্দিবি। মৰিবৰ সময়তো তাৰ এবো সলনি নহ'ল বুজিছু। এসোপা খাযেই মৰিল— কি নবাবৰ চাল একেবাৰে' বেচেৰা' বেযাও লাগে দে চোন— যিমান নহওক বহুত দিনৰ লগ। হওতে সি মোক কম অপকাৰ কৰি যোৱা নাই' তাৰ যে বিমান দুষ্ট বুদ্ধি নাছিল ভাবিবলৈকে টান। বয়স হোৱা নাছিল— একুৰি সাত পাৰ হ'ল বি নহ'ল সিমানহে। তোৰো সিমানেই হে বযস। তইঁত দুযোৰে একে বছৰতে জন্ম বুলি বাৰু কোনে ভাবিব পাৰিব?

কেথেৰিণৰ মৃত্যুতকৈও আৰ্ণশ্বৰ মৃত্যুৰ শেলপাত মোৰ বাবে অধিক দুঃসহ আছিল। আগৰদিনৰ কথাবোৰ মনত পৰিল। আগফালৰ মুকলি কোঠাত বহি মই আপোন মানুহ এজন ঢুকুৱাৰ দৰে কান্দিলোঁ। আন কোনোবা এটা চাকৰক লগতলৈ মিঃ লিন্টনৰ ওচৰলৈ যাবলৈ মই কেনেথক ক'লোঁ।

এটা প্ৰশ্ন বাৰে বাৰে মোৰ মনত খুন্দিয়াই আছিল— হিণ্ডলেই ন্যায্য বিচাৰ পালেনে? যেতিয়া যিহকে কৰি নাথাকোঁ কিয় সেই প্ৰশ্নটোৱে মোক আমনি দি থাকে। এই চিন্তাটোৱে মোক ইমানকৈ লগ নেৰা হ'ল যে মই ঠিক কৰিলোঁ লিন্টনৰ পৰা অনুমতি লৈ মই ৱাদাৰিং হাইটচলৈ যাম আৰু তাত শেষ কৃত্যৰ যা যোগাৰত যি পাৰো সহায় কৰি দিমগৈ। মিঃ লিন্টন প্ৰথমে মান্তি নহয়েই, পিচে মই তেওঁক বৰকৈ পেৰিবলৈ ধৰিলোঁ আৰু কেনে নি সংগ অৱস্থাত সি মৰি পৰি আছে সেই কথাও ক'লোঁ। মই ক'লোঁ যে মোৰ আগৰ গৃহস্বামী আৰু তোলনীয়া ভাই হিচাপে মোৰ ওপৰত তেওৰ নিজৰ থকাদি হিণ্ডলেৰো কিছু দাবী আছে। সক ল'ৰা হেযাৰটন যে তেওঁৰ পত্নীৰ ভতিজাক সেই কথাও মই তেওঁক সোঁৱৰাই দিলোঁ আৰু ক'লোঁ যে ওচৰ সম্পৰ্কৰ আন কোনো লোক নাথাকিলে তেওঁৰেই তাৰ অভিভাৱকৰ দায়িত্ব ল'ব লাগিব। তদুপৰি সা-সম্পত্তি কালৈ থৈ গৈছে আৰু দেনা পাওঁনা কি এৰি থৈ গৈছে

সেইবোৰৰ খা-খবৰ লৈ যথোচিত কৰাটোও তেওঁৰেই কৰ্ত্তব্য হ'ব বুলিও মই ক'লোঁ। এনেবোৰ বৈষয়িক ব্যাপাৰত লাগিবৰ জোখেৰে সেই সময়ত তেওঁৰ মনৰ প্ৰস্তুতি নাছিল। তৎসত্ত্বেও তেওঁ মোক তেওঁৰ উকীলৰ লগত যোগাযোগ কৰিবলৈ ক'লে আৰু শেহান্তৰত মোক 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ যাবলৈ অনুমতি দিলে। তেওঁৰ উকীলেই আৰ্ণশ্বৰো উকীল আছিল। মই গাঁৱলৈ গৈ উকীলজনক মোৰ লগত আহিবলৈ ক'লোঁ। তেওঁ মূৰ জোকাৰি অসন্মতি প্ৰকাশ কৰি ক'লে যে হিথক্লিফকে অকলে যি কৰে কৰিবলৈ এৰি দিয়া ভাল হ'ব। তেওঁ সন্দেহ প্ৰকাশ কৰি ক'লে বোলে হেয়াৰটনৰ ভিক্ষাৰী দশাহে হোৱা সম্ভৱ।

বাপেক ধাৰত পোত খাই মৰিছে আটাইবোৰ সম্পত্তি বন্ধকত দি থোৱা আছে। স্বাভাৱিকতে এতিয়া যিজন উত্তৰাধিকাৰী হ'ব তেওঁ ধৰুৱাবোৰৰ অন্তৰ কিছু কোমলাব পাৰিলেহে যদি তেওঁলোকে এৰা ধৰা কৰে। তালৈকে কিছু সময় লাগিব তত্তাভুকুতাৰ এতিয়াই নহয়।

'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ গৈ মই ক'লো যে সমাধিৰ কাম কাজবোৰ সুচাৰুৰূপে সম্পন্ন হৈ যোৱাত সহায় কৰিবলৈকে বুলি মই তালৈ গৈছিলোঁ। জোজেফে মোক দেখি বৰ ভাল পালে। তাক বৰ দুখত থকা যেন লাগিছিল। হিথক্লিফে ক'লে যে তাৰ মতে মই যোৱাৰ দৰ্কাৰ নাছিল কিন্তু গলোঁৱেই যেতিয়া ইচ্ছা কৰিলে ৰৈ গৈ সমাধিৰ বাবে যা যোগাৰ কৰাত যি পাৰোঁ সহায় কৰি দিব পাৰোঁ।

'আচলতে সেই নিৰ্বোধটোৰ শটো চাৰি আলিতে কোনো নিয়ম নিষ্ঠা পালন নকৰাকৈয়ে পুতি থবহে লাগিছিল। কালি আবেলি মই তাক দহ মিনিট সময় অকলে এৰি থৈ গৈছিলোঁ। সেই সময়তে সি ঘৰটোৰ দুৱাৰ দুখন ভিতৰৰ পৰা ভালকৈ শলখা লগাই জপাই দিলে আৰু ইচ্ছাকৃতভাৱেই সি গোটেই ৰাতি মদ খাই খাই মৰিছে। ৰাতিপুৱা ঘোঁৰাৰ নাকৰ ঘেৰ ঘেৰণিৰ দৰে শব্দ এটা আমাৰ কাণত পৰিলত আমি দুৱাৰ ভাঙি সোমাই গৈ দেখোঁ কাঠৰ দীঘল বেঞ্চ এখনত তেৰা চীৎ খাই পৰি আছে। হেঁচি ঠেলি চিকুটি বাঁকুহি চালোঁ হে চালোঁ কোনোপধ্যেই সি সাৰ নাপায়। মিঃ কেনেথক খবৰ দিয়ালোঁ পিছে তেওঁ আহি পোৱালৈ জানোৱাৰটো এটা মৰা শ লৈ পৰিণত হ'লেই। চেঁচা পৰি ঠৰঙা লাগিল। সেইবাবেই কৈছোঁ তাৰ বাবে এতিয়া বেচি হৈ চৈ কৰাৰ আৱশ্যক নাই, হিথক্লিফে ক'লে।

বুঢ়া চাকৰ জোজেফেও হিথক্লিফে দিয়া বৃত্তান্তটোকে সঁচা বুলি দোহাৰিলে। তথাপি সি ভোৰভোৰাই ক'লে হিথক্লিফ নিজেই ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ যোৱা ভাল আছিল। মই ওচৰত থাকিব লাগিছিল। পিচে মোক হে পঠালে। মই ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ যাওঁতে তেওঁ মৰা নাছিল— ঘূৰি আহি দেখোঁ এই অৱস্থা।

অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়া যথোচিত সন্মান আৰু নিয়ম নিষ্ঠাৰে হ'ব লাগিব বুলি মই টানি ধৰিলোঁ। মিঃ হিথক্লিফে ক'লে যিদৰে মন যায় কৰি থাক। এটা কথা মাত্ৰ মনত ৰাখিবি। গোটেইখিনি খৰচ মোৰ জেপৰ পৰাহে যাব।

সি মুখখন গোমোঠা কৰি থাকিল। যেন একো হোৱাই নাই তেনে এটা ভাব।

ভালো পোৱা নাই, বেযাও পোৱা নাই— এনে এটা নির্বিকাৰ ভাব। ভাবাবেগ তাৰ মুখত যদি কিবা ফুটি উঠিছিল সেইটো হ'ল এটা টান কাম কৃতকার্যতাৰে সম্পন্ন কৰাৰ বাবে অহা সন্তোষৰ ভাব। তাতোকৈ ডাঙৰ কথা এবাৰত মই দেখিলোঁ তাৰ মুখত বেচ আনন্দ উল্লাসৰ চিন ফুটি উঠিছে। কফিনটো ঘৰৰ পৰা উলিয়াই নিয়াৰ সেই মুহূর্তটোতে। লোকক দেখুৱাই সি শবানুগামীও হৈছিল। হেয়াৰটনক লগত লৈ কফিনৰ পিচে পিচে গৈছিল। কিন্তু তাকে কৰাৰ আগমুহূর্তত দুর্ভগীয়া ল'ৰাটোক ওচৰৰ মেজত এখনত তুলি লৈ পৰম উল্লাসৰ সুৰত সি কৈছিল 'সোণাই, এতিয়াৰ পৰা আৰু তই মোৰ। একেজাক বতাহৰ কোব খাই দুজোপা গছৰ এজোপা আন জোপাৰ দৰে ডাল পাত ভাঙিছিগি বাৰভঙ্গীয়া হয়নে নহয় দেখা যাব।

তাৰ কথা শুনি নির্বোধ প্রাণীটিয়ে বৰ ভাল পোৱা যেন লাগিল। সি হিথক্লিফৰ মোচ কোচাত আৰু গালত আঙুলি ঘঁহাবলৈ ল'লে। পিচ মই তাৰ কথাৰ মান বুজি পালোঁ আৰু বেক্তেৰাই মাত দিলোঁ 'হিথক্লিফ সেই ল'ৰাটো মোৰ লগতে থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'লৈ যাব লাগিব। তাৰ ওপৰত তো তোৰ সামান্য অধিকাৰো নাই।

লিন্টনে সেইদৰে কৈছে নেকি? সি সুধিলে।

'নিশ্চয় কৈছে, তেওঁ মোক ল'ৰাটো লগত লৈ যাবলৈ আদেশ দিছে মই উত্তৰত ক'লোঁ।

'বেচ কথা বদমাইচটোৱে উত্তৰ দিলে এইটো কথা বাৰু এতিয়ালৈ থ। পিচে সৰু ল'ৰা এটা ডাঙৰ কৰাৰ চখ এটা মোৰ আছে। গতিকে তই তোৰ গৃহস্বামীক কবিগৈ যে এইটো ল'ৰা আঁতৰাই নিলে মই নিজৰটো ল'ৰা ইয়ালৈ আনি লব লাগিব। কোনো বিচাৰ বিবেচনা নকৰাকৈ সুৰ সুৰ কৰে হেয়াৰটনক ইয়াৰ পৰা মই লৈ যাবলৈ নিদিও। পিচে সেইটো ল'ৰা যে মই আনিম সেই বিষয়ে মই নিশ্চিত। কথাটো কবি গৈ।

এইটো ইংগিতেই আমাৰ হাত বান্ধি পেলালে। মই ঘূৰি গৈ এডগাৰ লিন্টনক কথাটো ক'লোঁ। প্রথমৰ পৰাই বিষয়টোত তেওঁৰ কোনো উৎসাহ নাছিল এতিয়া আৰু এই কথাত হস্তক্ষেপ কৰাৰ কথা তেও নাভাবিলে। ইচ্ছা কৰাহেঁতেনো যে তেওঁৰ হস্তক্ষেপৰ ফলত কিবা লাভ হ'লহেঁতেন কোৱা টান। ফলত ৱাদাৰিং হাইটচ'ত এতিয়া আলহীয়েই গৃহস্থ হ'ল। তেও উকীলক প্রমাণ কৰি দেখুৱালে—আৰু উকীলেও মি লিন্টনক প্রমাণ সহ দেখুৱালে যে আর্ণশ্বই তেওঁৰ সমস্ত মাটি নগদ টকাৰ বিনিময়ত বন্ধকত দি থৈ গৈছে। তেওঁৰ চখ্ আছিল চিকাৰ কৰাৰ। সেই চখতে সমস্ত টকা উৰাই গৈছে। বন্ধক লোৱা মানুহটো আছিল হিথক্লিফ।

এইদৰেই, যি হেয়াৰটন অঞ্চলটোৰ ভিতৰতে মাতব্বৰ মানী আৰু সম্ভ্রান্ত লোক হৈ থাকিব লাগিছিল সেই হেয়াৰটনৰ আজি অৱস্থা নাই—সি তাৰ বাপেকৰ পৰম শত্রুৰ ওচৰত একান্ত নির্ভৰশীল। নিজৰ ঘৰতে এতিয়া সি চাকৰ থকাদি থাকে। দৰমহা নোহোৱা চাকৰ। নিজৰ অৱস্থাৰ পৰিবর্তন ঘটাবও সি নোৱাৰে কাৰণ তাৰ বন্ধু বুলিবলৈ কেও নাই। তদুপৰি তাক যে অন্যায় কৰা হৈছে, বঞ্চিত কৰা হৈছে সেই কথাও সি নাজানে।

১৮

শ্ৰীমতী ডীনে কৈ গ'ল 'সেই দুৰ্দশাগ্ৰস্ত কালছোৱাৰ পিচৰ বাৰটা বছৰেই মোৰ জীৱনৰ আটাইতকৈ সুখময় কাল। কণমানি ছোৱালীজনীৰ সাধাৰণ অসুখ অশান্তিৰ বাহিৰে সেই কেইটা বছৰত আন একো বিপদ বিঘিনি নাছিল। ধনীৰে হওক বা দুখীয়াৰে হওক ল'ৰাছোৱালী বুলিলে অসুখ অশান্তি থাকেই।

ছমাহৰ পিচৰ পৰা কেঁচুৱাটি লহপহকৈ বাঢ়ি আহিল। মাকৰ মৃত্যুৰ দুবছৰ নৌ হওতেই তাই দুই চাৰিটা কথাও ক'ব পৰা হ'ল আৰু পৰি ধৰি খোজকাঢ়িবলৈকো ল'লে।

নিৰানন্দ নিষ্প্ৰাণ ঘৰখনলৈ এই সামান্য প্ৰাণীটোৱেই যেন আনন্দৰ প্লাবন আনিলে। মুখখন দেখিবলৈ তাইৰ বৰ ধুনীয়া। আৰ্ণশ্ব পৰিয়ালৰ ধুনীয়া ক'লা চকু আৰু লিণ্টন পৰিয়ালৰ উজ্জ্বল বং সৰু সৰু হাত ভৰি আৰু হালধীয়া কেকোৰা চুলি তাই জন্মগত বৈশিষ্ট্যৰূপে পাইছিল। তাই অতি স্ফূৰ্তিবাজ ছোৱালী আছিল কৰ্কশতা তাইৰ মুঠেই নাছিল। অন্তৰখন তাইৰ অতি অনুভূতিপ্ৰৱণ আৰু স্নেহশীল আছিল। আনৰ লগত আন্তৰিক সম্বন্ধ স্থাপন কৰিব পৰা গুণটোৱে তাই মোক তাইৰ মাকলৈ মনত পেলাই দিছিল। তেৱোঁ মানুহক নিবিড়ভাৱে ভাল পাব পাৰিছিল। তৎসত্বেও তাই হুবহু মাকৰ দৰে নাছিল। তাই কপৌ এটাৰ দৰে কোমল আৰু নিৰ্জু স্বভাৱৰ আছিল। মাতটো আছিল বৰ মৃদু, ভাবভংগীত আছিল এক বিষণ্ণতাৰ চাপ। তাইৰ খং উগ্ৰ নাছিল প্ৰেম নাছিল তীব্ৰ। তাইৰ প্ৰেম আছিল গভীৰ আৰু সূক্ষ্ম।

পিচে তাইৰ যে অকল গুণেই আছিল দোষ নাছিল তেনে নহয়। মুখে মুখে উত্তৰ দিয়া আৰু জেদী প্ৰকৃতি এটা তাইৰ আছিল। অৱশ্যে শান্ত হওক দুষ্ট হওঁক সকলো ল'ৰাছোৱালীৰে এই স্বভাৱটো থাকেই। কোনোবা চাকৰে যদি তাইক কিবা লগালে তাই তৎক্ষণাত ক'ব পিতাক কৈ দিম ৰ। আৰু পিতাকে যদি চকুৰ চাৱনিৰেও তাইক তিৰস্কাৰ কৰি কিবা ক'লে তেন্তে হ'লেতো তাৰ পৰিণতি হৃদয় বিদাৰক হ'ব। পিতাকে কোনোদিনে এষাৰ টান মাতো তাইক দিয়া মোৰ মনত নপৰে।

জীয়েকৰ শিক্ষাৰ দায়িত্ব লিণ্টনে সম্পূৰ্ণভাৱে নিজে লৈছিল। এই দায়িত্বটো তেওঁ এক প্ৰকাৰ ধেমালি হিচাপে লৈছিল। সৌভাগ্যক্ৰমে প্ৰখৰ বুদ্ধি আৰু শিক্ষাৰ প্ৰতি থকা ধাউতিৰ বাবে সোনকালেই তাই এগৰাকী ভাল ছাত্ৰী হৈ উঠিছিল। কথাবোৰ তাই দ্ৰুত গতিত আয়ত্ত কৰিব পাৰিছিল। জীয়েকক শিক্ষাদান কৰাটো লিণ্টনৰ বাবে সাৰ্থক হৈছিল।

তেৰ বছৰ বয়সলৈকে তাই অকলে ওচৰৰ উদ্যানখন পাৰ হৈও এখোজো যোৱা নাছিল। ক'ৰবাত কাচিৎ লিন্টন মহাশয়ে তাইক এমাইল দুমাইল বাট লগত লৈ বাহিৰলৈ ওলাইছিল। তেও আন কাৰো লগত তাইক যাবলৈ দিয়া নাছিল। গিমাৰটন বোলা ঠাই টুকুৰা তাই দেখা নাছিল তাৰ নামহে শুনিছিল। নিজৰ ঘৰটোৰ বাহিৰে তাই সোমোৱা আন একমাত্ৰ ঘৰটো হ'ল গীৰ্জা ঘৰটো। তাইৰ বাবে ৱাদাৰিং হাইটচ আৰু হিথক্লিফৰ কোনো অস্তিত্ব নাছিল। তাইৰ জীৱন আছিল একেবাৰে নিঃসংগী। দেখাত তাইৰ অসন্তোষ বুলিবলৈ নাছিল। কেতিয়াবা খিৰিকিৰ বাহিৰৰ জগতখনলৈ চাই থাকি থাকি তাই সোধে এলেন পাহাৰবোৰৰ শিখৰলৈ যাব পৰা হ'বলৈ মোক আৰু কিমানদিন লাগিব? পাহাৰবোৰৰ সিপাৰে বাৰু কি আছে? সাগৰ?

'নহয় বেথি আইটি। সাগৰ নহয়। এইবোৰৰ দৰে সিপাৰেও পাহাৰেই বুলি মই উত্তৰ দিছিলোঁ।

তাই এদিন সুধিছিল 'সৌ সোণালী শিলৰ টুকুৰাবোৰ আচলতে কি বাৰু? সেইবোৰৰ তলত থিয় দিলে কেনে লাগে বাৰু?

পেনিষ্টন ক্ৰেগচৰ হঠাতে ঘোৰ লোৱা নামনি ভাগটোৱে তাইৰ দৃষ্টি বৰকৈ আকৰ্ষণ কৰিছিল। বিশেষকৈ অস্তগামী সূৰ্যৰ কিৰণ ইয়াৰ চুডাত পৰিলে যি সময়ত ই জিলমিলাই থাকে আৰু সমস্ত পাৰ্শ্বভূমি পাতল আন্ধাৰে আবৰি ধৰে সেই সময়ত।

মই তাইক বুজাই কৈছিলোঁ যে সেইবোৰ প্ৰকাণ্ড শিলৰ টুকুৰা। সিবোৰৰ ফাঁকত মাটি বুলিবলৈ নাই। সেইবাবে তাত জোপোহা গছ এজোপাও গজিব নোৱাৰে।

'ইয়াত সন্ধিয়া হৈ গলেও পাহাৰ শিখৰৰ শিলবোৰ ইমান উজ্বল হৈ কিয় থাকে? তাই মোক সুধিছিল।

কাৰণ শিলবোৰ আমাতকৈ বহুত ওখত আছে মই তাইক বুজাইছিলোঁ। 'তুমি তালৈ উঠিব নোৱাৰা। বৰ থিয় আৰু ওখ। শীতকালি আমাৰ ইয়াতকৈ আগতে তাত বৰফ পৰে। তদুপৰি উত্তৰ পূব পিনৰ সেই ক'লা গাঁতটোত মই গ্ৰহকালিৰ মাজভাগলৈকে বৰফ জমা হৈ থকা দেখিছোঁ।

বাঃ। তুমি সেই শিলবোৰত উঠিছা ? উল্লাসত অধীৰ হৈ তাই ক'লে। 'তেন্তে ময়ো (তোমাৰ দৰে) এগৰাকী মহিলা হ'লে তালৈ যাব পাৰিম। দেউতা তালৈ গৈছেনে এলেন? মই টপৰাই উত্তৰ দিলোঁ 'সেই শিলবোৰ যে চাবলগীয়া নহয় সেইকথা তোমাক দেউতাৰাই ক'ব আইটি। তেখেতৰ লগত তুমি ঘূৰি ফুৰা মুকলি ঘাঁহনি পথাৰখনেই বেচি ভাল। তদুপৰি থ্ৰাচক্ৰচ পাৰ্কখনেই পৃথিৱীৰ ভিতৰতে আটাইতকৈ ভাল ঠাই।

মোৰ কথা শুনি তাই মনে মনে ভোৰভোৰাই ক'লে 'কিন্তু মোৰ বাবে পাৰ্কখন চিনাকি ঠাই সেই শিলৰ টুকুৰাবোৰতো মই ওচৰৰ পৰা দেখাগৈ নাই। আটাইতকৈ ওখ সেই ঠাইৰ পৰা চাৰিওফালে চাবলৈ বৰ ভাল লাগিব। মোৰ পোৱালি ঘুঁৰী মিন্নিৰ পিঠিত উঠি কেতিয়াবা তালৈ যাম।

এজনী চাকৰণীয়ে তাইক পৰীৰ গহ্বৰৰ কথা ক'লত তাই একেবাৰে উত্ৰাৱল হৈ পৰিল। তাই তালৈ যাবই। দেউতাক লিণ্টনক এইবোৰ কথাকে কৈ কৈ তাই আমনি দি থাকিবলৈ ল'লে। তেৱোঁ কৈ থ'লে যে ডাঙৰ হ'লে তাই সেই ঠাইলৈ যাব পাৰিব। কিন্তু কেথি আইটিয়ে তাইৰ বয়স সদায় মাহৰ হিচাপতহে জোখে আৰু মই এতিয়া 'পেনিষ্টন ক্ৰেগ লৈ যাব পাৰ হৈছোঁনে বুলি ঘনে পতি পেঘেনিযাই থাকে।

সেই পাহাৰৰ পিনে যোৱা ৰাস্তাটো 'ৱাদাৰিং হাইটচ ৰ ওচৰেদি গৈছে। সেই বাটেদি যাবলৈ এডগাৰৰ সত নগৈছিল। সেইবাবে কেথি আইটিযে সদায একেটা উত্তৰকে পাইছিল এতিযাও নৌ অথোন আইজনী এতিযাও নৌ।

গিৰিযেকক এৰি যোৱাৰ পিচত ইজাবেলা বাৰ বছৰতকৈ বেচি দিন জীযাই আছিল বুলি মই কৈছোঁৱেই। তেওঁৰ পৰিযালৰ মানুহবোৰ শাৰীৰিক গঠনত আছিল আলসুৱা। এই অঞ্চলৰ মানুহবোৰৰ তেজ গোৰা চেহেৰা গালে মুখে যাটি যাও ফুটি যাও যেন। ইজাবেলা আৰু এডগাৰৰ তেনে চেহেৰা নাছিল। ইজাবেলাৰ একেবাৰে শেহৰ বেমাৰটো কি আছিল মোৰ মনত নাই। যিমান দূৰ এতিযা মনত পৰে ককাযেক-ভনীযেক উভযেই একেদৰে ঢুকাইছিল। জ্বৰ হৈছিল। প্ৰথমতে পাতলীযা কুহকুহীযা জ্বৰ কিন্তু নেৰে আৰু যিমানেই দিন যায সিমানেই জ্বৰৰ হেঁচাত ৰোগীৰ দেহাও বাহিল হৈ পৰে— ক্ষয হৈ যায শেহত ৰোগী মৰেগৈ।

ইজাবেলাই এবাৰ ককাযেকলৈ এখন চিঠি দিছিল— সেই চিঠিত তাই লিখিছিল বোলে চাৰিমাহ বেমাৰত ভোগাৰ পিচত তেতিযা তাইৰ ভাললৈ অহা যেন লাগিছিল। যদি পাৰে এবাৰ তাইৰ ঘৰলৈ যাবলৈ ককাযেকক তাই বৰকৈ কাকুতি মিনতি কৰিছিল কাৰণ তাইৰ বোলে বহুত কথা বেহা লগাবলগীযা আছিল। তাই ককাযেকৰ পৰা বিদায ল বলৈও বিচাৰিছিল আৰু পুতেক লিণ্টনক নিজৰ হাতৰ পৰাই ককাযেকৰ ওচৰত গতাই দি নিশ্চিন্ত হ ব খুজিছিল। তাইৰ ইচ্ছা আছিল ল'ৰাটোক ককাযেকৰ লগত থৈ গ'লেই তাৰ পঢ়াশুনা হ ব। বাপেক হিথক্লিফৰ পুতেকক ভৰণ পোষণ দিয়াৰ বা তাৰ শিক্ষাদীক্ষাৰ দাযিত্ব লোৱাৰ অভিপ্ৰায নাছিল বুলি তাই ধৰি লৈছিল।

ভনীয়েকৰ অনুৰোধ ৰক্ষা কৰাত ককাযেক লিণ্টনে অকণো পলম নকৰিলে। সাধাৰণ উপলক্ষত তেওঁ ঘৰ এৰি ক'লৈকো নগৈছিল কিন্তু ভনীয়েকৰ চিঠি পাই তৎক্ষণাত তেওঁ যাবলৈ ওলাল। কণমানি কেথিক মোৰ দাযিত্বত থ'লে। তাইক অকলে নেৰিবলৈ বাৰে বাৰে মোক সঁকিযাই দিলে। আনকি মোৰ লগতো তাই বাগানৰ বাহিৰ ওলোৱাটো তেওঁ নিষেধ কৰিলে। জীযেক অকলে ফুৰাৰ কথাটো তেওঁ বিচৰা নাছিল।

তেওঁ তিনি সপ্তাহ ঘৰৰ পৰা আঁতৰি আছিল। প্ৰথমৰ দুই এদিন কেথি পুথিভঁৰালৰ কোঠাৰ এচুকত মন বেয়া কৰি বহি থাকিল। নপঢ়েও নেখেলেও। চুপ চাপ বহি থাকি তাই মোক একো দিগদাৰ দিযা নাছিল। পিচে দিন একেদৰে নগ'ল। কেইদিনমানৰ পিচত তাই বৰ আমনি দিবলৈ ধৰিলে। কথাই কথাই খং কথাই কথাই গপ ঠেহ।

অলপ কথাতে লাগে। মোৰো তেতিয়া আৰু তাইৰ পিচে পিচে ওপৰ মহল তল মহল কৰি লৰি ফুৰিবৰ বয়স নাই। গতিকে তাই নিজে নিজেই ওমলি জামলি থাকিবলৈ বুলি মই এটা উপায় উলিয়ালোঁ।

ঘৰৰ কাষৰ মুকলি ঠাইখিনিতে তাইক এবোপাক মই ফুৰি আহিবলৈ দিলোঁ। মন গ'লে খোজ কাঢ়ি যায় মন গ'লে ঘোঁৰাত উঠি যায়। তাই ঘূৰি আহিলে মই তাইৰ সঁচা বা সাজিকোৱা আটাইবোৰ বৃত্তান্ত ধৈৰ্য ধৰি শুনোঁ।

তেতিয়া জহকালি। সুন্দৰ ফৰকাল বতৰ। তাইৰ অকলে অকলে ফুৰাত ইমান নিচা বহিল যে বেতিয়াবা নিচেই পুৱাৰে পৰা এপৰ বেলি তাই বাহিৰতে থকা হ'ল। গধূলি সময়খিনি তাইৰ কাল্পনিক কাহিনীবোৰ মোক শুনাওতেই পাৰ হয়। চৌহদৰ জপনাত সাধাৰণতে তলা মাৰি থোৱা থাকে। সেইবাবে তাই বাহিৰলৈ ওলাই যাব বুলি মই ভবা নাছিলোঁ আৰু খোলা থাকিলেও তাই দূৰলৈ যাবলৈ সাহ কৰিব বুলি মই শংকা কৰা নাছিলোঁ।

দুৰ্ভাগ্যক্ৰমে মোৰ ধাৰণা মিছা প্ৰমাণিত হ'ল। এদিন পুৱা আঠ বজাত তাই মোৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে যে সেইদিনা তাই আৰব দেশৰ বেপাৰী সাজি লগত দলবল লৈ মৰুভূমি পাৰ হ ব। গতিকে তাই লগত নিবলৈ মানুহ আৰু জন্তু উভয়ৰ বাবে যথেষ্ট ৰচদ পাতিৰ মই যোগান ধৰিব লাগে। জন্তুৰ ভিতৰত এটা ঘোঁৰা আৰু তিনিটা উট। এটা ডাঙৰ চিকাৰি কুকুৰ আৰু দুটা সৰু সৰু চুটি চুটি নোমৰ কুকুৰকে তাই উট বুলি লৈছিল। মই এসোপামান মিঠৈ লাৰু আৰু মিঠা মিঠা খোৱা বস্তু যোগাৰ কৰি এটা মোনাত ভৰাই দিলোঁ। ঘোঁৰাৰ জীনৰ এফালে তাই মোনাটো আঁৰি ল'লে আৰু পৰী এজনীৰ দৰে পৰম উল্লাসেৰে জাপ মাৰি ঘোঁৰাত উঠিল। জুলাই মাহৰ ৰ'দৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ চেপেটা বহল টুপিটো মূৰত ল'লে আৰু পাতল ওৰণাখন উৰি ল'লে। এইদৰে সটম হৈ তাই কুকুৰখুজীয়া কদমত ঘোঁৰা চলাই দিলে। মই ঘোঁৰা দৌৰাবলৈ মানা কৰিছিলোঁ আৰু সোনকালে ঘূৰি আহিবলৈ কৈছিলোঁ। মোৰ কথা তাচ্ছিল্য কৰি তাই হাঁহি হাঁহি উৰাই দিলে।

দুপৰীয়া চাহখোৱাৰ পৰত নোলালহি। ডাঙৰ চিকাৰী কুকুৰটো বুঢ়া হৈছিল— আৰু আৰামপ্ৰিয়ও আছিল— সি আহি ওলাল কিন্তু যাত্ৰীদলৰ বাকীবোৰৰ কাকো ক'তো দেখিবলৈকে পোৱা নগ'ল। কেথিও নাই ঘোঁৰাও নাই, কুকুৰ দুটাও নাই। মই ইফালে সিফালে তাইক বিচাৰি যাবলৈ আক তাক পঠিয়ালো আৰু শেহত নিজেই ওলালোঁ।

আমাৰ ওচৰৰ এখন বাৰীৰ ঢাপত এটা মানুহে জেওৰা দি আছিল। ছোৱালীটি দেখিছিলেনে নে কি বুলি সুধিলত সি ক'লে 'ৰাতিপুৱাতে দেখিছিলোঁ। ঘোঁৰাৰ চাবুক হিচাপে ল বলৈ বুলি মোৰ হতুৱাই হেজেল গছৰ ঠানি এটা কটাই লৈছিল। তাৰ পিচত ঘোঁৰা দৌৰাই সৌ পিনৰ দাঁতিৰ বাটটোৱেদি গুচি গৈছে। তাৰ পিচত আৰু মই দেখা নাই।

এইযাৰ কথা শুনি মোৰ কেনে অৱস্থা হৈছিল আপুনি নিশ্চয় অনুমান কৰিব পাৰিছে। চাঁত কৰে মোৰ মনত খেলালে যে তাই নিশ্চয় 'পেনিষ্টন ক্ৰেগ্‌চ'লৈ গৈছে।

'তাইৰ কি দশা হ'ব।' কথাষাৰ মোৰ মুখৰ পৰা আপোনা আপুনি ওলোৱাদি ওলাল। মানুহটোৱে মেৰামতি কৰি থকা জেওৰাখনৰ এটা সুৰুঙাইদি মই ঘাই ৰাস্তালৈ পোনাই দিলোঁ।

যেন কিবা এটা জেদত লাগিহে মই ইমাইলৰ পিচত সিমাইলকৈ বাটবুলি গৈ আছোঁ। গৈ গৈ কেবুৰি এটা পাৰ হৈ ৰাদাৰিং হাইটচ'ৰ ওচৰ পালোঁগৈ। কিন্তু ওচৰে পাঁজৰে ক'তো কেথেৰিণক দেখিবলৈ পোৱা নগ'ল।

পেনিষ্টন ক্ৰেগ্‌চ হিথ্‌ক্লিফৰ ঘৰৰ পৰা ডেৰমাইল দূৰত গ্ৰেঞ্জৰ পৰা চাৰি মাইল। গতিকে তালৈ গ'লে ৰাতি হ'ব বুলি মোৰ ভয় লাগিল।

'সেইবোৰত উঠিবলৈ গৈ যদি তাই পিচল খাই পৰি হাডমূৰ ভাঙি মৰিছে— তেতিয়া কি হ'ব। হায় ভগৱান!

মোৰ উৎকণ্ঠা সঁচাকৈয়ে বৰ যন্ত্ৰণাদায়ক হৈছিল। পিচ পাম খেতিৰ ঘৰটোৰ ওচৰেদি কোবাকুবিকৈ খোজ দিওঁতে মোৰ হঠাতে সৰু কুকুৰ দুটাৰ এটাত— চালি বোলাটোত— চকু পৰিল। ভয়ংকৰ প্ৰাণী সেইটো। তাক দেখি মোৰ যেন ধাতু আহিল। খিৰিকি এখনৰ তলত সি নেজ পেলাই শুই আছে। মূৰটো উখহি আছে। কাণৰ পৰা তেজ বৈ আছে। জপনাখন খুলি মই লৰালৰিকৈ দুৱাৰৰ ওচৰলৈ পোনালোঁ আৰু ভিতৰলৈ সোমাই যাবলৈ বিচাৰি চকিযালো। এজনী তিৰোতা মানুহ দুৱাৰখুলি ওলাই আহিছিল— মানুহজনী মোৰ চিনাকি আগতে গিমাৰটনত আছিল। আৰ্ণশ্বৰ মৃত্যুৰ পিচৰ পৰাই তাই তাত আছে।

মোক দেখি তাই ক'লে বুজিছোঁ তুমি তোমাৰ সৰু আইটিজনীক বিচাৰি এইখিনি পাইছাঁহি। ভয় নকৰিবাঁ। তাই ইযাত বেচ নিৰাপদে আছে। গৃহস্থহে পিচে ঘৰত নাই। ভালেই হৈছে।

'তেওঁ ঘৰত নাই নেকি? নে আছে?' মই ফোঁপাই জোপাই সুধিলোঁ। এপাচি চিন্তা মূৰত লৈ ঢপলিয়াই অহা দি আহি মই একেবাৰে লবেজান হৈ পৰিছিলোঁ।

'নহয় মানে তেও আৰু জোজেফ দুয়ো ওলাই গৈছে। এঘন্টামানৰ আগতে ঘূৰি আহি পোৱাৰ আশা নাই। আহা সোমাই আহা। অকণমান জিৰাই লোৱাঁহি।

তাইৰ কথামতে মই ভিতৰলৈ সোমাই গৈ দেখোঁ জুহালৰ ওচৰত কেথিয়ে এখন চকীত বহি লৈ আৰামত ভৰি নচুৱাই আছে। সেইখন তাইৰ মাকৰ কৈচুৱাকালৰে চকী। তাই হেটটো খুলি বেৰত ওলোমাই থৈছে। তাই বেচ আৰামত থকা যেনেই লাগিল। হাঁহি মাতি পৰম উল্লাসেৰে হেয়াৰটনৰ লগত পেকপেকাই আছে। হেয়াৰটন এতিয়া গজলীয়া ডেকা বয়স তাৰ ওঠৰ বছৰত সোমাল। বেচ চঞ্চল চেহেৰা। সি কেথিলৈ পৰম বিস্ময়ত ৰ লাগি চাই আছিল। তাই সোধা অন্তহীন প্ৰশ্নবোৰৰ সি

একোটোকে বুজা নাছিল। তাই কোবা কথাবোৰৰো মাথামুণ্ড সি একো ধৰিব পৰা নাছিল।

ছোৱালীটি দেখা পাই মই অতি আনন্দিত হ'লোঁ কিন্তু সেই আনন্দ লুকুৱাই ৰাখি মুখত খং ভাব এটা বিৰিঙাই ক'লোঁ 'দেউতাৰা ঘূৰি অহালৈকে আৰু তুমি ঘোঁৰাত উঠিবলৈ নাপাবাঁ। আজিয়েই শেষ। দুষ্ট ছোৱালী—তোমাক মই আজিৰ পৰা দুৱাৰডলিৰ বাজ হ বলৈ নিদিও।

বা' এলেন আনন্দত উৰুলীকৃত হৈ জপিয়াই মোৰ কাষলৈ আহি তাই ক'লে 'আজি ৰাতি তোমাক মোৰ এটা মজাৰ সাধু ক বলৈ আছে। মোক তুমি ভাল বিচাৰি পালাঁহি ইযাত। এই ঠাইলৈ তুমি আগতে আহিছা নে?

হেটটো পিন্ধি লোৱা আৰু তৎক্ষণাত ঘৰলৈ আহা মই ক'লোঁ। 'কেথি আইটি তোমাৰ বাবে মোৰ আজি ভযানক দুৰ্গতি হৈছে। তুমি মোক বৰ অন্যায় কৰিছা। এতিযা ঠেহ পাতি মুখ ওফোন্দাই উচুপি লাভ নাই। তোমাক বিচাৰি চাৰিওপিনে চলাথ কৰোঁতে মোৰ যি কষ্ট হ'ল তাক নোহোৱা কৰিবাঁ কেনেকৈ? মি' লিন্টনে মোক কৈ গ'ল তোমাক বাহিৰলৈ যাবলৈ নিদিবলৈ আৰু তুমি মনে মনে আহি এইখিনি পালাহি। তুমি অতি ধূৰ্ত ছোৱালী মই এতিযাহে বুজিলোঁ। তোমাব আৰু কোনেও বিশ্বাস নকৰিব।

মোৰ ববনি শুনি তাই উচুপি উচুপি সুধিলে 'পিতাইচোন মোক একো কৈ যোৱা নাছিল। তুমি ভালকৈ জানিবা এলেন তেও মোক কেতিযাও গালি নিদিযেহি। তেওৰ কেতিয়াও খং নুঠে। তোমাৰ হে উঠে।

'হৈছে, হৈছে মই ক'লোঁ। চাও ফিটাডাল মই বান্ধি দিও। এতিযা আৰু ঠেহ্পেচ ধৰি থাকিব নালাগে। ইচ লাজো নালাগে। তেৰ বছৰীযা বুঢ়ী। এতিযাও কেঁচুৱা হৈযে আছে।

মূৰৰ পৰা হেটটো আঁতৰাই দলিযাই দি মোৰ পৰা দূৰলৈ গৈ ধোঁৱা ওলাই যোৱা চুঙীটোৰ ওচৰত গপ পাতি ৰৈ থকা দেখি তাইক এইদৰে মই ক'লোঁ।

ইযাকে শুনি চাকৰণীজনীযে ক'লে 'মিচেচ ডীন এই ধুনীযা আইটিজনীক খং নকৰিবা। তুমি চিন্তা কৰা বুলি ভাবিহে আমি এওঁক ইযাতে ৰখালোঁ। তেওঁতো আৰু আগলৈ যাবলৈ ওলাইছিল। হেযাৰটন তেওৰ লগত যাবলৈ উপযাচি ওলাইছিল আৰু মই ভাবিলোঁ যে সি যোৱাটো ভালেই হ ব। পাহাৰৰ ওপৰত একেবাৰে হাবিতলীয়া বাট। এই সমযছোৱাত হেযাৰটনে জেপত হাত দুটা ভৰাই ওচৰতে থিযদি আছিল। সি ইমান অপ্ৰস্তুত হৈছিল যে কি ক ব ভাবিযেই পোৱা নাছিল। তাৰ মুখৰ পৰা এষাৰ কথাও ওলোৱা নাছিল। কিন্তু তাৰ মুখৰ ভাব দেখি বুজা গৈছিল যে মই গৈ তাত ওলালত সি একেবাৰে ভাল পোৱা নাছিল।

চাকৰণীজনীৰ কথালৈ কাণ নিদি মই সুধিলোঁ 'মই কিমান পৰ ৰৈ থাকিম? দহ মিনিটৰ ভিতৰতে আন্ধাৰ হ'ব এতিয়া। কেথি ঘোঁৰা পোঁৱালিটো ক'ত এৰিলা? আৰু

ফিংক্স নামৰ কুকুৰটো একা? লৰালৰি কৰা নহ'লে মই তোমাক ইয়াতে এৰি থৈ গুচি যাম।

তাই উত্তৰত ক'লে 'ঘোঁৰা পোৱালিটো আগফালৰ চোতালত আছে। ফিংক্সকো তাতে বান্ধি থোৱা আছে। তাক আন কুকুৰে কামুৰিছে। চাৰ্লিকো কামুৰিছে। মই এই আটাইবোৰ কথা তোমাক ক বলৈ ওলাইছিলোৱেই। পিচে তোমাৰ খং উঠি আছে। নালাগে শুনিব যোৱা।

মই তাইৰ হেটটো তুলি লৈ মূৰত পিন্ধাই দিও বুলি আগবাঢ়ি গলোঁ। কিন্তু সেইটো ঘৰত থকা মানুহবোৰে তাইৰ পক্ষ লোৱা দেখি তাই কোঠাটোৰ ভিতৰতে ডেও দি নাচিবলৈ ধৰিলে। মই খেদা মাৰি গৈ ধৰিব খুজিলত নিগনিৰ দৰে ইফালে সিফালে আচবাব পত্ৰবোৰৰ ওপৰেদি বাগি দি ইপিনে সিপিনে লৰিবলৈ ধৰিলে। তাইক খেদি ফুৰিবলৈ যোৱাটো মোৰ বাবে বৰ হাস্যকৰ কথা হৈ পৰিল।

হেযাৰটন আৰু চাকৰণীজনীয়ে দশ্যটো দেখি হাঁহিবলৈ ধৰিলে। তাই নিজেও সেই হাঁহিত যোগ দিলে। তাইৰ দুষ্টালি বাঢ়িল হে। খং উঠি মই দাবী দি ক'লোঁ কেথি আইটি এটা কথা। এই ঘৰটো কাৰ সেই কথা জানিলে তুমি তৎক্ষণাত ইয়াৰ পৰা ওলাবলৈ বিচাৰিবা।

হেযাৰটনৰ পিনে মুখ ঘূৰাই চাই তাই সুধিলে 'তোমাৰ দেউতাৰাৰ ঘৰ নহয় নে?

তলমূৰা হৈ, লাজতে ৰঙাচিঙা পৰি সি ক'লে নহয়।

তাইৰ চকুৰ স্থিৰ দৃষ্টি সি সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে। অথচ সেই হাল চকু তাৰ নিজৰ চকুৰ দৰেই।

'কাৰ তেন্তে? তোমাৰ প্ৰভুৰ? তাই আকৌ সুধিলে।

সি আৰু ৰঙাচিঙা পৰিল আৰু মুখেৰে শপত জাতীয় বিবা শব্দ এটা ভোটভোটাই মুখ ঘূৰালে।

ছোৱালীজনীয়ে নেৰে বিৰক্তি লগাকৈ পোঘনিযাই আছে। মোৰ ফালে চাই সনিৰ্বন্ধ অনুৰোধৰ সুৰত তাই সুধিলে 'তেওৰ প্ৰভু কোন? তেও 'আমাৰ ঘৰ 'আমাৰ মানুহ বুলি কৈছিল। তেওঁক মই মালিকৰে ল'ৰা বুলি ভাবিছিলোঁ। আৰু তেও মোক কেতিযাও আইদেউ ('মিচ) বুলি সম্বোধন কৰা নাই। চাকৰ যদি সি সেইদৰেহে সম্বোধন কৰিব লাগিছিল নহয় জানো?

এই বালিকাসুলভ কথাত হেযাৰটনৰ মুখ শাওণৰ মেঘৰ দৰে ক'লা পৰিল। মই মনে মনে তাইক জোকাৰি দিলোঁ আৰু শেহাত্তৰত তাইক মোৰ লগত ওলাবলৈ সাজু কৰালোঁ।

গ্ৰেঞ্জত থকা চোৱাৰী ল'ৰাবোৰক কোৱাদি এই অজলা আত্মীয় ল'ৰাটিলৈ চাই কেথিয়ে ক'লে যা মোৰ ঘোঁৰাটো লৈ আহ গৈ। তই মোৰ লগত আহিব পাৰ।

পিটনিত বোনখিনিত নো ভূত প্ৰেতবোৰ চিকাৰীৰ ৰূপত ওলায মোৰ চাবৰ মন গৈছে। আৰু তইঁতে যে স্কলপৰী নে কি বোৰৰ কথা কৱ সেইবোৰৰ সাধু শুনিবৰো মন গৈছে। পিচে লৰালৰি কৰ। কি হ'ল লৰচৰেই দেখোন নকৰ? মোৰ ঘোঁৰাটো আন বুলিছোঁ নহয।

'তোৰ চাকৰ হোৱাৰ আগতে তই শাওপাত খাই নৰকলৈ যোৱাটো মই চাই ল'ম ল ৰাটোৱে গেঙেৰি দি উত্তৰ দিলে।

আচৰিত হৈ বেথেৰিণে সুধিলে 'কি চাই ল'বি?

'তই নৰকলৈ যোৱাটো চাম বুজিছ নিলাজী ডাইনী সি দাঁত কৰচি উত্তৰ দিলে।

'বেথি আইটি হৈছে আৰু বন্ধ কৰা। তুমিও আৰু কি বোৰ মানুহৰ যে লগ নালাগিলাহি। মই মাজতে মাত দিলোঁ। 'ভাল ঘৰৰ সৰু ছোৱালী এজনীৰ নো এনেবোৰ কথা বোনোবাই কয়নে? আহঁ তাৰ লগত তৰ্ক কৰিবলৈ নালাগিবা। আহঁ, আহঁ মিন্নিক আমি নিজেই বিচাৰি আনি শুচি যাও।

কিন্তু তাই অতি আচৰিত হৈ মোলৈ থৰ লাগি চাই সুধিলে সি মোক এইদৰে ক বলৈ সাহ পালে ক'ত? মই বোৱামতে সি কাম কৰিব নালাগ জানো? ঐ বদমাইচ স্তীব তই বি কৈছিলি মই পিতাক কৈ দিম। তেতিয়া চাবি।

এই ভাবুকিটো হেযাৰটনৰ গাতে নালাগিল। সেইবাবে তাই খঙত জ্বলি পকি উঠিল তাইৰ চকু চলচলীয়া হ'ল। চাকৰণীজনীলৈ চাই কেথিয়ে ক'লে যোঁৰাটো তই আনগৈ। এই মুহূৰ্ত্তে মোৰ কুকুৰটোকো মেলি দে। চাকৰণীজনীয়ে উত্তৰ দিলে 'আইটি লাহে লাহে বোৱাঁচোন। আমাক শিষ্টাচাৰ দেখুৱালে তোমাৰ হানি একো নহয। এই হেযাৰটন গৃহস্বামীৰ ল'ৰা নহয় সঁচা কিন্তু সি সম্বন্ধত তোমাৰ দাদা। মোৰ নিজৰ বেলিকা কথা হ'ল যে তোমাৰ আলপৈচান ধৰিবলৈ মোক নিযোগ কৰা হোৱা নাই।

সি মোৰ সম্বন্ধীয় দাদা। কি যে কৱ। অৱজ্ঞাৰ হাঁহি এটা মাৰি তাই ক'লে।

'হয়তোন আচলতে হয চাকৰণীজনীযে উত্তৰ দিলে।

মনত বৰ দুখ পোৱা যেন দেখুৱাই বেথি আইটিযে ক'লে এলেন সিহঁতক এনেবোৰ কথা ক'বলৈ নিদিবি। পিতা গৈছে লণ্ডনৰ পৰা মোৰ সম্বন্ধীয় দাদাক আনিবলৈ। মোৰ সেই দাদাজন ভদ্ৰলোকৰ ল'ৰা। মোৰ ইযাকে কৈ তাই কৈ 'ল আৰু কান্দি দিলে। এনে এটা হজুৱা ল'ৰাৰ লগত যে তাইৰ কিবা সম্বন্ধ থাকিব পাৰে সেই কথা ভাবি তাই বৰ বিচলিত হৈ পৰিল।

'নাকান্দিবা নাকান্দিবা মই তাইক সৰু সৰুকৈ ক'লোঁ। মানুহৰ কত ৰকমৰ কত যে সম্বন্ধীয দাদা থাকিব পাৰে। তাৰ পৰা তো ক্ষতি একো নহয। তেনেবোৰ মানুহক ভাল নালাগিলে বা মানুহবোৰ অশিষ্ট হ'লে সিবোৰৰ পৰা আঁতৰি থাকিলেই হ'ল।

তাই বাৰে বাৰে কৈ গ'ল সি মোৰ সম্বন্ধীয দাদা নহয এলেন নহয নহয়।

কথাটো ভাবি ভাবি তাই শোকত বিহ্বল হৈ পৰিছিল। সেই চিন্তাৰ পৰা যেন পৰিত্ৰাণ বিচাৰি তাই মোৰ বুকুত মূৰ গুজি দিলে।

কেথি আৰু চাকৰণীজনীৰ কথাত মই বৰ বিৰক্ত হৈছিলোঁ। কেথিয়ে যে কৈ দিলে লিন্টন অলপতে আহিব বুলি সেই কথা চাকৰণীজনীৰ মুখেদি গৈ তো হিথ্‌ক্লিফৰ কাণত পৰিব। কেথিয়েও পিতাক ঘূৰি অহাৰ লগে লগে হেযাৰটনৰ দৰে হজুৱা ল'ৰা এটানো কেনেকৈ তাইৰ সম্বন্ধীয় ককায়েক হ'ল সেই কথা সুধিব।

তাক চাকৰ বুলি ভবাত হেযাৰটনৰ মনত উদ্রেক হোৱা নিদাৰুণ বিৰক্তিৰ ভাবটো লাহে লাহে পাতলিল। কেথিৰ বেজাৰ দেখি তাৰো মনত দুঃখ লাগিল। ঘোঁৰাটো আনি সি দুৱাৰ মুখত বান্ধিলে। তাইৰ মন ভাল লগাবলৈ সি এটা ধুনীয়া কুকুৰ পোৱালীও আনি তাইক দিলেহি।

কন্দা বন্ধ কৰি তাই তাৰ পিনে এবাৰ ভীতিবিহ্বল চাৱনিৰে চালে আৰু পিচ মুহূৰ্ততে পুনৰ হুকহুকাই কান্দিবলৈ ধৰিলে।

ৰেচেৰা ল'ৰাটোৰ প্ৰতি ছোৱালীটিৰ বিৰূপ মনোভাব দেখি মই হাঁহি সামৰিব নোৱাৰিলোঁ। ল'ৰাটো আছিল গাযে-গাৰিযে আটিল হৃষ্টপুষ্ট সুগঠিত। নাক মুখ দেখিবলৈ ভাল। শকত আৰু স্বাস্থ্যবান। পিন্ধনত হে তাৰ কাপোৰ কানি কাম অনুযায়ী। পথাৰত কাম কৰা আৰু বিস্তীৰ্ণ প্ৰান্তে শহাপহু আৰু আন আন চিকাৰ বিচাৰি ফুৰা মানুহৰ সাজ। তৎসত্ত্বেও মোৰ ভাব হৈছিল যে তাৰ চেহেৰাৰ পৰা তাৰ যে এটা ডাঙৰ মন আছে সেই কথা ধৰা টান নহয়। বাপেকৰ গাত থকাতকৈ তাৰ গাত বহুত ভাল গুণ আছিল। পিচে পৰিস্থিতিৰ গুণত তাৰ সম্ভ গুণবোৰৰ বিকাশ নহ'ল। ফলত বাবাতে ছাটি ধৰি বাটিবলৈ নিদিয়া শস্যৰ দৰে তাৰো দশা হ'ল। বেযা গুণবোৰহে বাটিল। পিচে অনুকূল পৰিবেশ পোৱাহেঁতেন তাৰ সজ গুণবোৰৰ সুন্দৰ বিকাশ হ'লহেঁতেন। মই ভবাত মিঃ হিথ্‌ক্লিফে তাক শাৰীৰিক দুৰ্ব্যৱহাৰ কৰা নাছিল। হেযাৰটনৰ নিৰ্ভীক প্ৰকৃতিৰ বাবে হিথ্‌ক্লিফে তেনে ব্যৱহাৰ কৰাৰ কথা ভাবিব নোৱাৰিছিল। ভয় ভ্ৰান্তি বোলা কথাটো তাৰ নাছিলেই। হিথ্‌ক্লিফে তাৰ প্ৰতি থকা নিজৰ বিদ্বেষ এনেভাবে প্ৰযোগ কৰিছিল যে তাৰ ফলত হেযাৰটন এটা পশুৰ স্তৰলৈ নামিলে। লেখা পঢ়া কৰিবলৈ তাক কোনোদিনে শিকোৱা নহ'ল। কিবা বদ অভ্যাস দেখিলে তাক দাবী ধমকি দি মুচিতেই আঁতৰোৱা নহ'ল। হিথ্‌ক্লিফৰ অসুবিধা নকৰিলে কোনো বদ অভ্যাসৰ বাবেই সি গালি খাব লগা নহৈছিল। ভালৰ পিনে ধাউতিৰ যে কথাই নাই, বেয়াৰ প্ৰতিও তাৰ বিৰাগ নাই। মোৰ যি কাণত পৰিল তাৰ পৰা বুজিলোঁ যে তাৰ অধঃপতনৰ বাবে জোজেফো কম জগৰীয়া নহয়। পুৰণি পৰিয়ালটোৰ সিয়েই হে মুৰব্বী বুলি তাক উচটাই দি দি ল'ৰাকালত সি তাক নষ্ট কৰিলে। কেথেৰিণ আৰ্ণশ্ব আৰু হিথ্‌ক্লিফ সৰু থাকোঁতে সি সিহঁতৰ ওপৰতে সমস্ত দোষ দি কৈছিলে বোলে গৃহস্থৰ ধৈৰ্যচ্যুতি ঘটোৱাৰ মূলতে সিহঁত দুটাই, সিহঁত দুটাৰ কুকৰ্মৰ বাবেই বোলে গৃহস্থই মদত মুখ দি সমস্ত কথা পাহৰি থাকিব লগা হৈছিল। ঠিক এইদৰেই এতিয়াও

হেয়াৰটনৰ সমস্ত দোষ ত্ৰুটিৰ বাবে সি তাৰ (হেয়াৰটনৰ) সম্পত্তি অন্যায়ভাবে আত্মসাৎ কৰা হিথ্ক্লিফকে জগৰীয়া কৰিলে।

ল'ৰাটোৱে শপত শাতি খালে বা গালি গালাজ পাৰিলে জোজেফে শুনি থাকে তাক শাসন নকৰে। তাৰ কথা আৰু কাৰ্য যিমানেই নিৰ্দ্দাহ নহওক কিয় সি চাই থাকে বা শুনি থাকে প্ৰতিবাদ কৰি কথা এষাৰ নকয়।

ল'ৰাটো অধ পাতে যোৱা দেখি সি সন্তোষহে পাইছিল। সি একেবাৰে ভুল বাটে গৈ আছে বুলি জোজেফে বঢ়িয়াকৈ বুজিছিল। তাৰ আত্মা যে জহান্নামৰ পথত সেই কথা সি জানিছিল পিচে তাৰ মতে ল'ৰাটোৰ তেনে অধোগতিৰ বাবে জগৰীয়া সি নহয় হিথ্ক্লিফহে। হেয়াৰটনৰ তেজ এদিন তাৰ হাতত লাগিব বুলি সি বুজি পাইছিল আৰু সেইটোৱেই আছিল তাৰ বাবে পৰম সন্তোষৰ কথা।

জোজেফে হেয়াৰটনৰ মনত বংশ গৌৰৱৰ ভাব এটা সুমাই দিছিল। পৰাক্টতেনে ল'ৰাটো আৰু ৱাদাৰিং হাইটচ'ৰ বৰ্তমানৰ গৰাকীৰ মাজত সি বিদ্বেষৰো সূচনা কৰিলেহেঁতেন কিন্তু হিথ্ক্লিফৰ প্ৰতি তাৰ আছিল এক যুক্তিহীন ভয়। তেওঁৰ প্ৰতি তাৰ ভাব বক্ৰোক্তি শ্লেষ আৰু গোপন নিন্দা তিৰস্কাৰত প্ৰকাশ পাইছিল।

'ৱাদাৰিং হাইটচ ত তেতিয়াৰ দিনত চাল চলন কেনেকুৱা আছিল মই খুব ভালকৈ নাজানোঁ। মই আনৰ পৰা শুনা কথাহে কৈছোঁ। মই নিজ চকুৰে বৰ বেছি দেখা নাছিলোঁ। গাঁৱৰ ৰাইজে কোৱামতে হিথ্ক্লিফৰ হাত বৰ টান আছিল আৰু তেওঁৰ আধিখন্দুৱা খোৱা ৰাইজৰ প্ৰতি তেওঁ আছিল বৰ নিষ্ঠুৰ। কিন্তু ঘৰখনৰ ভিতৰত এটা পুৰণিকলীয়া সম্ভ্ৰান্ত আৰামদায়ক পৰিবেশ স্পষ্ট হৈছিল। গৃহস্থালিখন তিৰোতা মানুহে চলোৱা বাবেই সি সম্ভৱ হৈছিল। হিণ্ডলেৰ দিনত লাগি থকা খকাখুন্দা কাজিয়াবোৰ এতিয়া আৰু ঘৰৰ ভিতৰত নলগা হ'ল। গৃহস্থ অতি বিষণ্ণ মনে থাকে ভাল বেয়া কোনো লোকৰে লগত কোনো কথাবাৰ্তা নাপাতে তথাপি তেওঁ—

এইবোৰ কথা কৈ থাকিলে মোৰ কাহিনী আগ নাবাঢ়ে। কেথি আইটিৰ লগত মিলমাল হওক বুলি হেয়াৰটনে সন্ধিৰ চিন হিচাপে দিয়া কুকুৰ পোৱালিটো আইটিয়ে নললে আৰু নিজৰ কুকুৰ দুটা উলিয়াই দিবলৈ ক'লে। মেলি দিলত সিহঁত দুয়োটা খোৰাই খোৰাই, তলমূৰ কৰি কেথিৰ ওচৰ পালেহি। লগে লগে আমি আটায়ে ঘৰলৈ বুলি যাত্ৰা কৰিলো। মানুহ, জন্তু সকলোৰে তেতিয়া অৱস্থা কাহিল।

দিনটোনো কেনেকৈ কটালে সেই বিষয়ে মই কেথিৰ মুখৰ পৰা এষাৰ কথাও উলিয়াব নোৱাৰিলোঁ। কোৱাৰ ভিতৰত মাত্ৰ ক'লে যে 'পেনিষ্টন ক্ৰেগচ'লৈ যোৱাটোৱেই আছিল তাইৰ লক্ষ্য। মইতো সেইটো অনুমান আগতেই কৰিছিলোঁ। 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ৰ ওচৰ পাওঁতে হেয়াৰটন ওলাই আহি তেওঁলোকক দেখিলে। তাৰ লগত কেইটামান কুকুৰ আছিল। সেই কেইটাই তাইৰ লগৰ কুকুৰহালক কামুৰিলে।

কুকুৰ কেইটাৰ ভিতৰত কাজিয়া বাৰুকৈয়ে হৈছিল। দুয়ো পক্ষই নিজৰ নিজৰ কুকুৰ অতি কষ্টেৰেহে আঁতৰাই নিব পাৰিছিল। তাতেই পৰিচয়ৰ সূত্ৰপাত। কেথেৰিণে

হেযাৰটনক নিজৰ পৰিচয় দিলে আৰু ক'লৈ যাবলৈ ওলাইছে তাকো ক'লে। শেহত তাক তাই বাটটো দেখুৱাই দিবলৈকো ফুচুলাই ফুচুলাই মান্তি কৰালে।

হেযাৰটনেই তাইক পৰীৰ গহ্বৰৰ ৰহস্যৰ কথা ক'লে আৰু আন বহুতো আচৰিত আচৰিত ঠাইৰ কথাও ক'লে। কিন্তু মোৰ লগত ৰেষাৰেষি হোৱা বাবে ক'ত কি দেখিলে সেইবোৰ কথা তাই মোক নক'লে।

এটা কথা পিচে মই ভালকৈ বুজিব পাৰিলোঁ। তাক চাকৰ বুলি ভাবি তাৰ অনুভূতিত আঘাত নিদিযালৈকে আৰু হিথ্‌ক্লিফৰ চাকৰণীজনীয়ে হেযাৰটন তাইৰ সম্বন্ধীয় ককাযেক বুলি কৈ তাইক লাজত নেপেলোৱালৈকে তাইৰ পথ প্ৰদৰ্শকজন তাইৰ বেচ প্ৰিযপাত্ৰই হৈছিল।

হেযাৰটনে তাইৰ প্ৰতি প্ৰযোগ কৰা তিৰস্কাৰৰ কথাবোৰ তাইৰ অন্তৰত লাগি আছিল। ঘৰত তাইক সকলোৱে 'আইজনী মাজনী সোণজনী পৰীজনী বুলি মাতে কিন্তু বাহিৰত ক'ৰ এটা অচিনাকি মানুহে তাইক ইমান জঘন্য ভাবে অপমান কৰিব এইটো ঘটনা কেনেকৈ ঘটিব পাৰিলে সেই কথা যেন তাইৰ বাবে এক ভঙাব নোৱৰা সাঁথৰ হৈ ৰ'ল। মই পিচে এই প্ৰসংগটো পিতাকৰ ওচৰত নুলিযাবলৈ তাইক প্ৰতিজ্ঞা কৰোৱালোঁ।

মই কেথি আইটিক ক'লোঁ যে তাইৰ পিতাকে ব্লাদাৰিং হাইটচ'ৰ গোটেই ঘৰখনকে ভাল নাপায। তাই তালৈ গৈছিল বুলি শুনিলে তেও যে বৰ বেজাৰ পাব সেই কথাও মই তাইক বুজাই ক'লোঁ। মই বিশেষকৈ তাইক ক'লোঁ যে তাই তালৈ যোৱা বুলি গম পালে পিতাকে মোক কামত আওহেলা কৰা বুলি চাকৰিৰ পৰা বিদায দিব আৰু মই 'গ্ৰেঞ্জ এৰি গুচি যাব লাগিব। তেনে এটা সম্ভাৱনা কেথিযে কেতিয়াও বাঞ্ছা কৰা নাছিল। গতিকে তাই পিতাকৰ ঘূৰ্ণাক্ষৰেও এই বিষযে একো নকয বুলি মোক কথা দিলে আৰু তাই কথা ৰাখিলেও। মোৰ কথা ভাবিযেই ৰাখিলে। মুঠৰ ওপৰত কেথি আছিল এজনী সৰু মৰমলগা ছোৱালী।

১৯

দাঁতিত ক'লা আঁচ টনা চিঠি এখনৰ পৰা মোৰ গৃহস্বামী লিন্টাৰ প্ৰত্যাৱৰ্তনৰ তাৰিখটো জানিব পাৰিলোঁ। ইজাবেলা ইতিমধ্যে ঢুকাল। জীযেকক শোকাচাৰ পালনৰ যাবতীয় নিয়ম পালন কৰাবলৈ লিন্টনে মোলৈ লিখিছিল। তদুপৰি তেওঁৰ ডেকা ভাগিনীযেকটোৰ বাবে এটা কোঠা আৰু আন প্ৰয়োজনীয় বস্তুৰ যোগাৰ কৰি থবলৈ মোক সেই চিঠিৰেই জনাইছিল।

পিতাক ঘূৰি আহি পাবহি বুলি শুনি কেথেৰিণ আনন্দত উৰুলীকৃত হৈ পৰিল। তাইৰ 'আচল সম্বন্ধীয় কবায়েকটোৰ বিষয়েও তাইৰ যেন জল্পনা-কল্পনাৰ শেষ নোহোৱা হ'ল। তাইৰ কল্পনাত সি অসংখ্য গুণৰ আকৰ ৰূপে উদ্ভাসিত হৈছিল।

লিন্টন মহাশয় ঘূৰি আহি পাব লগা প্ৰত্যাশিত সন্ধিযাটো পালেহি। পুৱাৰে পৰা কেথি আইটি নিজৰ বস্তুবাহানি থানথিত লগাই থোৱাত ব্যস্ত হৈ আছিল। এতিয়া গধূলি পৰত নতুন ক'লা ফ্ৰকটো পিন্ধি— বেচেৰী। পেহীযেকৰ মৃত্যুৰ সংবাদে তাইক বিশেষ শোকাভিভূত কৰা নাছিল— তাই মোক নানাটা কথা পেঘেনিযাই থাকিবলৈ লাগিলে— তাই সেইবোৰ কথা বিশেষ বুজাও নাছিল। পিতাকহঁতক দূৰৈৰ পৰাই আগবঢাই আনিবলৈ বুলি তাই চোতালৰ মূৰলৈকে অহা যোৱা কৰি আছিলে আৰু মোকো তাইৰ লগে লগে অহাযোৱা কৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিলে।

গছৰ ছাঁত ওখোৰা মোখোৰা শেলুৱৈ বন্ধা ঘাঁহনিৰ ওপৰত অহা যোৱা কৰি থাকোঁতে তাই কেপকেপাই আছিল। লিন্টন মোতকৈ মাত্ৰ ছমাহৰহে সৰু তাই কৈছিল 'তাক খেলাৰ লগৰীয়া হিচাপে পালে কি যে মজাৰ নহ'ব! ইজাবেলা পেহীয়ে পিতালৈ তাৰ সুন্দৰ চুলিৰ একোচা নমুনা পঠাইছিল। মোৰ চুলিতকৈ পাতল কিন্তু সমানেই মিহি। শণসূতাৰ দৰে বগা আৰু লহপহীয়া। মই সৰু কাচৰ বাকচ এটাত চুলিকোচা সাৱধানে ৰাখি থৈছো। এই চুলি যাৰ তেওঁৰ লগত পৰিচয় হ'বলৈ পালে যে বিমান ভাল লাগিব— এই আশাটো মই সদায় পুহি ৰাখিছোঁ। ইচ মোৰ যে ইমান ভাল লাগিছে!— মই ইমান সুখী! পিতা পিতা, মৰমৰ পিতা! আহাঁ এলেন আমি লৰি যাও বলাঁ। আহাঁ দৌৰোঁ।

এবাৰ তাই দৌৰি আগলৈ যায় ঘূৰি আহে, আকৌ দৌৰি যায়। মই লাহে ধীৰে গৈ গেটৰ ওচৰ পাওঁগে মানে তাই কেইবাবাৰো সেইদৰে লৰা ঢপৰা কৰিলে। এইবাৰ তাই অহাযোৱা কৰা বাটটোৰ দাঁতিৰ ঘাঁহনিতে বহি ললে আৰু ধীৰে সুস্থিৰে ধৈৰ্য

ধৰি তাতে বহি থাকিবলৈ যত্ন কৰিলে কিন্তু নোৱাৰিলে। এক মিনিট সময়ো তাই থিৰেৰে ৰ'ব নোৱাৰে।

'ইমান বেলি কৰিছে ! তাই অধৈৰ্য্য হৈ ক'লে। সৌৱা ৰাস্তাত মই ধূলি উৰা দেখিছোঁ। পিতাইহঁত আহিছে। এ নহয়। কেতিয়া পাবহি? আমি আৰু অলপ আগবাঢি যাও ব'লা এলেন। মাত্ৰ আধা মাইল। ও বুলি কোৱাঁচোন সৌ কেঁকুৰিটোত যে বাঁহ গছৰ জোপা কেইটা আছে, সেই ঠাই পৰ্যন্ত যাও। ব'লা।

মই মান্তি নহ'লোঁ। শেহান্তৰত যেনিবা তাইৰ উৎকণ্ঠাৰ শেষ হ'ল। ঘোঁৰা গাড়ীখন দূৰত দেখা গ'ল।

গাড়ীখন ওচৰ চাপিলত খিৰিকিৰে মুখ উলিয়াই চাই থকা পিতাকক দেখা পায়েই কেথি আইটিয়ে আনন্দত আপোন পাহৰা হৈ দুহাত মেলি জপিয়াই কিৰিলিয়াই দিলে। খৰধৰ কৰি লিন্টন মহাশয় গাড়ীৰ পৰা নামিল— জীয়েকৰ দৰেই তেওঁৰো গাত তত নোহোৱা হৈছিল। বহুত সময়লৈ বাপেক-জীয়েকৰ কথাই অন্ত নপৰিল। আনৰ কথা ভাবিবলৈ তেতিয়া তেওঁলোকৰ সময় নাই। বাপেক-জীয়েকে পৰস্পৰে সাবটা সাবটি কৰি থাকোঁতেই গাড়ীৰ ভিতৰলৈ জুমি চাই মই দেখিলোঁ লিন্টন ল'ৰাটো এচুকত শুই আছে। তাৰ গাত এটা পচমৰ বৰ চোলা যেন জাৰ কালিহে। শেতা লাহী গাৰে মাইকী মুৱা ল'ৰা এটা। মোমাই ভাগিনৰ মাজৰ মিল ইমান আছিল যে তাক মোমায়েকৰ ভায়েক বুলি ক'লেও কোনেও অবিশ্বাস নকৰিলেহেঁতেন। পিচে ভাগিনীয়েকৰ মুখত আছিল কিবা যেন এক ক্লান্তি আৰু অৱসাদৰ ভাব দেখিলে ভাব হ'ব যেন স্বভাৱত সি খিঙখিঙিয়া। মোমায়েকক দেখিলে তেনে নালাগিছিল।

মোৰ গৃহস্বামীয়ে মই ভাগিনীয়েকক চাই থকা দেখিলে। মোৰ ওচৰলৈ আহি কৰমৰ্দন কৰি তেওঁ মোক ক'লে যে দীঘলীয়া যাত্ৰাৰ অন্তত ভাগিনীয়েক ক্লান্ত হৈ পৰিছে, গতিকে সি গাড়ীতে শুই থাকক তাক জগাব নালাগে। গাড়ীৰ দুৱাৰখন তেওঁ মোক জপাই দিবলৈ ক'লে।

কেথিয়েও তাক এবাৰ চাবলৈ বৰ মন কৰিছিল কিন্তু পিতাকে তাইক মাতি লৈ গ'ল আৰু বাগিচাৰ মাজৰ বাটেদি দুয়ো কথা পাতি পাতি আগুৱাই গ'ল। মই চাকৰ বাকৰবোৰক গৃহস্বামীহঁত আহি পোৱাৰ খবৰটো দিবলৈ বাপেক জীয়েকৰ আগে আগে খৰকৈ খোজ দিলোঁ।

সন্মুখৰ কোঠাৰ খটখটি পাই, লিণ্টনে জীয়েকক ক'লে 'আইজনী তোমাক এটা কথা কওঁ। তোমাৰ এই পেহীয়েৰৰ ল'ৰাটো তোমাৰ দৰে বলীও নহয় ৰংমনাও নহয়। অলপ দিনৰ আগতে তাৰ মাক ঢুকাইছে। সেইবাবে সি তৎক্ষণাত তোমাৰ লগ লৈ তোমাৰ সমানে লৰি ঢাপৰি খেলাধুলা কৰিব বুলি আশা নকৰিবা। অন্ততঃ আজিৰ গধূলিটো সি নিৰলে কটাওক বাজী ? কেথৰিণে উত্তৰ দিলে 'নিশ্চয় । তুমিতো ভাল কথাই কৈছা পিতা । পিচে মই তাক এবাৰ চাই লওঁ । সি এবাৰলৈকো বাহিৰলৈ মূকে কৰা নাই ।

তেতিয়ালৈ গাড়ীখন আহি দুৱাৰমুখত ৰ'ল । ল'ৰাটোক জগাই দিয়া হ'ল আৰু মিঃ লিণ্টনে তাক গাড়ীৰ পৰা নমাই আনিলে।

ভাগিনীয়েৰলৈ চাই তেও ক'লে লিণ্টন এইজনী তোমাৰ ভনী কেথি । এই বুলি কৈয়েই দুযোটাৰে সৰু সৰু হাত দুখন তেও মিলাই দিলে। তাইৰ তোমাক ভাল লাগিছেই। চাবা আৰু তুমি আজি ৰাতি কন্দাকটাখন কৰি তাইৰ মনত দুখ নিদিবা। ৰংমনে থাকিবলৈ যত্ন কৰিবা। যাত্ৰাৰ অন্ত পৰিল। আপোন মনে জিৰাই শঁতাই, খেলাধুলা কৰি থকাৰ বাহিৰে তোমাৰ আন একো কৰিবলৈ নাই ।

কেথেৰিণৰ কৰমৰ্দ্দনৰ পৰা হাতখন একৰাই আনি সি ক'লে মই তেন্তে শোওঁ গৈযে। কৈযেই সি ওলাই আহিব খোজা চকুপানী মচিবলৈ হাতখন চকুলৈ নিলে।

মই সৰু সৰুকৈ ক'লোঁ 'হ'ল আৰু। নাকান্দে নহয়। ইমান ভাল ল'ৰাটো আমাৰ । তুমি এতিয়া তাইকো কন্দুৱাবা । চোৱাঁচোন তুমি কন্দা দেখি তাই কিমান বেজাৰ পাইছে ।

তাৰ বাবে বেজাৰ লাগিযেই নে কি নাজানোঁ কেথি আইটিয়েও মন বেয়া কৰি পিতাকৰ ওচৰলৈ গ'ল। তিনিও গৈ পুথিভঁৰালৰ কোঠাটোত সোমাল। তাতেই ইতিমধ্যে চাহৰ যা-যোগাৰ কৰা হৈছিল।

মই লিণ্টনৰ টুপি আৰু বৰ চোলাটো খুলি দিলোঁ আৰু মেজৰ কাষতে এখন চকীত তাক বহুৱাই দিলোঁ। কিন্তু চকীত বহিযেই সি আকৌ কান্দিবলৈ ধৰিলে। মোমাযেকে তাক কি হৈছে সুধিলে।

উচুপি উচুপি সি ক'লে 'মই চকীত বহিব নোৱাৰোঁ।

'নালাগে বহিব চকীত। চোফাত বহঁগৈ । এলেনে তোমাক তাতে চাহ নি দিবগৈ । মোমাযেকে ধৈৰ্য্য ধৰি উত্তৰ দিলে।

গোটেই বাটছোৱাত ঠেহঁ পেচ পাতি থকা অসুখীয়া ল'ৰাটোৱে মোমায়েকক হাৰাশাস্তি কৰি আহিছে বুলি মোৰ ধাৰণা হ'ল।

লিণ্টন লাহে লাহে চোফাৰ ওচৰলৈ গৈ তাতে দীঘল দি পৰিল গৈ। কেথিযে সৰু টুল এখনত তাৰ চাহ কাপ ওচৰ চপাই দিলে।

প্ৰথমে প্ৰথমে তাই চুপচাপ বহি আছিল। পিচে সৰহপৰ তাই মনে মনে থাকিব নোৱাৰিলে । পেহীয়েকৰ পুতেকক তাই বৰ আদৰুৱা কৰি ল বলৈ বিচাৰিছিল। তাই তাৰ চুলিত হাত বুলাই দিবলৈ গালত চুমা খাবলৈ আৰু তাইৰ নিজৰ পিযলাত চাহ বাকি দিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিলে। সি যেন এটা কেঁচুৱাহে । তাইৰ মৰম সাদৰ তাৰ ভাল লাগিল। ক বলৈ গলে সিও এটা কেঁচুৱাইহে । সি তাৰ চকুপানী মচিলে আৰু এটা পাতল মিচিকিযা হাঁহিও তাৰ ওঠত বিৰিঙি উঠিল।

সিহঁত হালক এক মিনিটমান সময় চাই থাকি মিঃ লিণ্টনে মোক ক'লে 'সি ইয়াত নিজকে মিলাই লব পাৰিব। এলেন আমি তাক ইয়াত ৰাখিব পাৰিলে ভাল হ ব ।

সমনীয়া লগ এটা পালে তাৰ মনটো ভালে থাকিব আৰু গাত বলশক্তিও দিনে দিনে বাঢ়িব ।

'ঠিকেইতো যদিহে তাক আমি ৰাখিব পাৰোঁ মই মনতে ভাবিলোঁ । কিন্তু ৰাখিব পৰা যে হ ব সেই বিষয়ে মোৰ মনলৈ ঘোৰ সন্দেহ আহিল। ৱাদাৰিং হাইটচ'ত তাৰ পিতাক আৰু হেয়াৰটনৰ লগত এই কৃশকায় প্ৰাণীটো তিষ্ঠিব কেনেকৈ ? সেই দুই ব্যক্তি তাৰ খেলাৰে লগৰীয়া হ ব নে তাক তেওঁলোকে কিবা শিকাব বুজাবই । পিচে মোৰ সন্দেহৰ অৱসান ঘটিবলৈ সৰহ সময় নালাগিল। মই ভবাতকৈয়ো সোনকালেই তাৰ নিৰসন হ'ল । চাহ খোৱা হ'লত ল ৰা ছোৱালী হালক ওপৰ মহললৈ লৈ গৈছোঁ । তাতে লিণ্টনক শুৱাইছোঁ । তাৰ টোপনি নহালৈকে সি মোক তাৰ ওচৰৰ পৰা এৰি নিদিযে । তাৰ টোপনি গলত মই তললৈ নামি আহি বৰ চ'ৰাৰ ডাঙৰ মেজখনৰ কাষত থিয় দিছোঁ আৰু এডগাৰ লিণ্টনৰ শোৱা কোঠাত থবলৈ বুলি মম এডাল জ্বলাইছোঁ। তেনেতে পাকঘৰৰ পৰা চাকৰণী এজনী আহি মোক খবৰ দিলে বোলে হিথক্লিফৰ চাকৰ জোজেফ আহি দুৱাৰমুখত ৰৈ আছে। গৃহস্থৰ লগত বোলে তাৰ কথা আছে।

কথাটো শুনিযেই মোৰ মনটোত বৰকৈ উগুল থুগুল লাগিল। মযে আগতে তাক কি লাগে সুধি লও ৰ মই কলোঁ। এনে অসময়ত মানুহক দিগদাৰি দিবলৈ ওলাইছেহি । ইমান দূৰৰ পৰা তেওঁলোক আহি এইমাত্ৰ পাইছেহি হে । গৃহস্থই যে তাক লগ কৰিব মই কব নোৱাৰিছোঁ ।

এই কেইটা কথা কৈ অন্তবলৈ নৌ পাওঁতেই, জোজেফ পাকঘৰেদি সোমাই আহিলেই, আহি বৰ চ'ৰাত হাজিৰ হ'লহি । পিন্ধনত তাৰ দেওবৰীয়া সাজ মুখখনত তিক্ততা আৰু এক কৃত্রিম শুদ্ধাচাৰিতাৰ ভাব স্পষ্ট । এহাতে হেটটো আনহাতে লাঠিডাল লৈ সি দুৱাৰডলিত থকা ব্ৰঠখনত জোতাযোৰ মচি ল'বলৈ ধ ৰ ল ।

একেবাৰে নিৰ্ব্বিকাৰ ভাবে মই তাক শুভ সন্ধ্যা জনাই সুধিলোঁ 'আজিনো এই ৰাতিখন তই কিয় ওলালিহি ?

সি মোক এৰাঁতিলৈ গটা মাৰি দি ক'লে 'মিঃ লিণ্টনৰ লগতহে মোৰ কথা আছে।

মিঃ লিণ্টন শুইছেগৈ । জৰুৰী প্ৰয়োজন নাথাকিলে তেওঁ তোৰ কথা এতিয়া নুশুনিব । তই বৰং সৌ তাতে বহি কি খবৰ আছে মোৰ আগত কৈ যা মই কলোঁ ।

জপাই থোৱা দুৱাৰবোৰলৈ চাই সি সুধিলে তেওঁৰ কোঠা কোনটো ?

মই বুজিলোঁ যে সি মোৰ কথা শুনাত নাই । সেইবাবে বৰ অনিচ্ছাৰে মই পুথিভঁৰালৰ কোঠাটোলৈ গৈ অসময়ত অহা জোজেফৰ কথা লিণ্টন মহাশয়ক কলোঁ । লগতে ইয়াকো কলোঁ যে তাক পিচদিনা পুৱা আহিবলৈ কৈ তেতিয়ালৈ পঠাই দিয়াই ভাল হ ব ।

পিচে মিঃ লিণ্টনে মোক তাকে কৰগৈ বুলি কবলৈ নাপালেই, জোজেফ মোৰ পিচে পিচে গৈ তাত থিয় দিলেগৈ । কোঠাৰ মেজখনৰ এচুকত সি লাখুটিডালত

দুহাতেৰে ধৰি থিয় দিলে আৰু যেন তেও অসন্মতি প্ৰকাশ কৰিবই বুলি আশংকা কৰি ডাঙৰ ডাঙৰকৈ ক'লে হিথ্‌ক্লিফে পুতেকক লৈ যাবলৈ মোক পঠাইছে। আৰু তাক নিনিয়াকৈ মই ঘূৰি যাব নোৱাৰোঁ।

তাৰ কথা শুনি এডগাৰ লিণ্টন এক মিনিটমান সময় মৌন হৈ ৰ'ল। তেওঁৰ চকুৰে মুখে এক সীমাহীন বেদনাৰ ছায়া প্ৰকট হ'ল। তেও নিজ বিবেচনাৰেই ল ৰাটোৰ আদৰ যত্ন ললেহেঁতেন। তাতে এতিয়া তেওৰ মনত পৰিল ইজাবেলাৰ আশা আৰু আশংকাৰ কথা পুতেকৰ বাবে তাইৰ চিন্তা আৰু উৎকণ্ঠাৰ কথা আৰু পুতেকক তাই তেওৰ হাতত গতাই থৈ যোৱাৰ কথা। এইবোৰ কথা ভাবি ল'ৰাটোক এতিয়া হিথক্লিফৰ হাতত এৰি দিব লগা হ ব যেন দেখি তেওৰ অন্তৰে হাহাকাৰ কৰি উঠিলে আৰু কি প্ৰকাৰে ইয়াক বাধা দিব পাৰি সেই কথা চিন্তা কৰি চালে।

তেও কোনো উপায় দেখা নাপালে। ভাগিনীয়েকক লগতে ৰাখি থোৱাৰ সামান্য ইচ্ছাকো ফুটপালে হিথক্লিফ যে নিজৰ দাবীত আৰু অধিক জেদী হ'ব সেই কথাও তেও উপলব্ধি কৰিলে। গতিকে বাপেকৰ ওচৰত ল'ৰা গতাই দিয়াৰ বাহিৰে আন উপায় তেওৰ মনত নেখেলালে। পিচে ল'ৰাটিক তেতিয়া টোপনিৰ পৰা জগাবলৈ তেওৰ সত নগ'ল।

তেও শান্তভাবে ক'লে মিং হিথ্‌ক্লিফক কবিগৈ যে তাৰ ল'ৰা কালিলৈ ৱাদাৰিং হাইটচলৈ যাব। সি এতিয়া ভাগৰত লালকাল দি শুই আছে এতিয়া আকৌ কোনো ঠাইলৈকে সি যোৱাৰ কথা নহয়। ল'ৰাটোৰ মাকে মইহে তাৰ অভিভাৱক হোৱাটো বাঞ্ছা কৰিছিল আৰু বৰ্ত্তমান সময়ত তাৰ স্বাস্থ্যও অতিশয় দুৰ্ব্বল।

হাতৰ লাঠিডাল মাটিত থুকি থুকি কৰ্ত্তৃত্বশীল সুৰত জোজেফে ক'লে নহ'ব। হিথ্‌ক্লিফে ল'ৰাৰ মাকৰ ইচ্ছাও নামানে আন কাৰো ইচ্ছাৰ কথাও নুশুনে। তেওক তেওৰ ল'ৰা লাগিবই। মই তাক লগত লৈ যামেই। কথা সিমানেই।

মিং লিণ্টনে স্পষ্টকৈ ক'লে ল'ৰাটো আজি ৰাতি নিব নোৱাৰ বুলিছোঁ নোৱাৰ। তললৈ নামি যা আৰু তোৰ গৃহস্বামীক মই এইমাত্ৰ যি কথা কলোঁ তাকে আখৰে আখৰে কʼগৈ। এলেন তাক ৰাস্তা দেখুৱাই দে। যা বুলিছোঁ।

সেই বুলি কৈ জোজেফক কান্ধত ধৰি বাহিৰ উলিয়াই দি তেও কোঠাৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিলে।

জোজেফে চিঞৰি চিঞৰি ক'লে বেচ বাৰু কালিলৈ তেও নিজে আহিব তেওক যদি পাৰা এইদৰে বাহিৰ কৰি দিবা দেখা যাব। এই বুলি সঁকিয়াই দি সি লাহে লাহে তাৰ পৰা গ'লগৈ।

২০

জোজেফৰ ভাবুকি যাতে বাস্তৱত পৰিণত হ’বলৈ নাপায় সেই উদ্দেশ্যে মিঃ লিণ্টনে মোক ক’লে যে কেথি আইটিৰ ঘোঁৰা পোৱালীজনীতে উঠাই ভাগিনীয়েকটিক পিচদিনা সোনকালে পুৱাতে হিথক্লিফৰ ঘৰলৈ লৈ যাব লাগে । তেওঁ কৈছিলে—

‘ভাগিনটোৰ ভাগ্য ভৱিষ্যতে ভালেই হওক বা বেয়াই হওক তাৰ ওপৰত আৰু আমাৰ হাত নাই । সেইবাবে সি কʼলৈ গʼল মোৰ ছোৱালীজনীক তই নকবি । এতিয়াৰ পৰা আৰু তাই তাৰ লগত মিলা-মিছা কৰিব নোৱাৰিব । সিয়ে ওচৰতে আছে সেই কথা তাই নজনাকৈয়ে থকা ভাল । নহলে তাই ‘ৱাদাৰিং হাইটচ’লৈ যাবলৈ ছটফটাই থাকিব । মাত্ৰ ইয়াকে কবি যে বাপেকে তাক হঠাতে মাতি পঠালে আৰু সেইবাবে সি আমাক এৰি যাব লগা হ’ল ।

পুৱা পাঁচ বজাতে সৰু ল’ৰা লিণ্টনে বিচনাৰ পৰা কোনোপধ্যে উঠিবৰ মন নকৰে । আকৌ এঠাইলৈ যাব লাগিব বুলি কওতে সি অতি আচৰিত হ’ল । পিচে মই কথাটো পাতলাই দি ক’লো যে সি তাৰ পিতাক মিঃ হিথক্লিফৰ ওচৰলৈহে যাব লাগে । তেওঁ তাক চাবলৈ বৰকৈ ইচ্ছা কৰিছে । সি আগদিনাৰ দীঘলীয়া যাত্ৰাৰ ভাগৰ মাৰি লোৱালৈ বাট চাবলৈ তেওঁৰ ধৈৰ্য্য নাই ।

একেবাৰে হতভম্ব হৈ সি সুধিলে ‘মোৰ পিতা ! আয়ে চোন মোক কেতিয়াও মোৰ পিতা এজন আছিল বুলি কোৱা নাছিলে ! তেওঁ থাকে ক’ত ? মই মোমাইদেউৰ লগতে থাকিম ।

‘ইয়াৰপৰা অলপ দূৰত তেওঁ থাকে’ মই উত্তৰত কলোঁ ‘সৌ পাহাৰবোৰৰ সিপাৰেই তেওঁ থাকে । বৰ দূৰ নহয় । মন কৰিলে তুমি খোজকাঢ়ি আহিবও পাৰিবা । ঘৰলৈ গৈ পিতাৰক দেখা পাবা গৈ তোমাৰ ভালহে লাগিব লাগে । মাৰাক যিদৰে ভাল পাইছিলা তেওঁকো সেইদৰে ভাল পাবলৈ যত্ন কৰিবা । তুমি তেওঁক ভাল পালে তেওঁ তোমাক ভাল পাব ।

ল’ৰাটিয়ে সুধিলে ‘বুজিলো বাৰু । কিন্তু এইবোৰ কথা আগতে কোনেও মোক কোৱা নাছিল কিয় ? আনৰ দৰে আই পিতাই একেলগে থকা নাছিল কিয় ?

‘তেওঁ ব্যৱসায় চলাব লাগে । ব্যৱসায় এই ফালে । সেইবাবে তেওঁ ইয়াতে থাকে । স্বাস্থ্যজনিত কাৰণত তোমাৰ মা দক্ষিণ পিনে থাকিব লগা হৈছিল । সেইটোৱেই কাৰণ’ মই উত্তৰত কলোঁ ।

ল'ৰাটোৱে মোক পেৰিবলৈ ললে ঃ 'আয়ে মোক তেওঁৰ বিষয়ে একোকে কোৱা নাছিল কিয় ? মোমাইদেউৰ কথা তেওঁ প্ৰায়ে কৈছিল । দেখাৰ আগতেই মোমাইদেউক মোৰ ভাল লাগি গৈছিল । পিতাক নো মই কেনেকৈ ভাল পাব পাৰিম ? তেওঁক মই চিনিয়েই নাপাওঁ ।'

মই তাক কলোঁ 'সব ল'ৰা-ছোৱালীয়েই মাক-বাপেকক ভাল পায । তোমাৰ মাৰাই বোধহয় ভাবি ললে যে বৰকৈ দেউতাৰাৰ কথা কৈ থাকিলে তুমি কিজানি তেওঁৰ লগতে থাকিবলৈ বিচাৰিবাঁ । সেইবাবেই নকলে চাগে । লৰালৰিকৈ ওলোৱা । এনে এটা সুন্দৰ পুৱাত ঘোঁৰাৰ পিঠিত এঘণ্টা উঠি যোৱাটো এঘণ্টা বেচিকৈ শোৱাতকৈ বেচি উপকাৰী ।

ল'ৰাটোৱে সুধিলে তাযো যাব নে কি আমাৰ লগত ? কালি লগ পোৱা সৰু ছোৱালীজনী ?

এতিয়া নাযায মই উত্তৰ দিলোঁ ।

'মোমাইটি যাব ? ল'ৰাটোৱে আকৌ সুধিলে ।

'নাযায় । মইহে তালৈকে তোমাৰ লগত যাম ।

লিণ্টনে আকৌ গাৰুত মুৰ গুজিলে আৰু কিবা অলস চিন্তাত নিমগ্ন হ'ল ।

কিছুপৰ তলকা মাৰি থাকি সি উত্তৰ দিলে 'মোমাইটি লগত নহলে মই নাযাওঁ । তুমি মোক কলৈ নিব খুজিছাঁ মই নাজানোঁ ।

পিতাকক লগ পাবলৈ যাবলৈ মন নকৰাটো যে ভাল কথা নহয সেই কথা মই তাক বুজাবলৈ যত্ন কৰিলোঁ । তথাপি সি লৰচৰেই নকৰে সাজপাৰ কৰিবলৈ নুঠে । শেহত গৈ থৈ তাক বিচনাৰ পৰা উঠাবলৈ মোমাযেকৰ সহায় ল'ব লগা হ'ল তেওহে ফুচুলাই মেলি তাক উঠালে ।

বেচেৰা ল'ৰাটোক মিছা আশ্বাস বিছুমান দিয়া হ'ল । সি বেচি দিনলৈ আঁতৰি থাকিব নালাগে মোমাযেক আৰু কেথিয়ে তাৰ খা-খবৰ লবগৈ ইত্যাদি অনেক কথা । আটাইবোৰ ভুৱা । এনেকুৱা সজা কথা আৰু বহুতো মই তাক ওৰে বাটচোৱা শুনাই গৈছিলোঁ । একেটা কথাকে বাৰে বাৰেও কৈছিলোঁ ।

ফৰকাল বতৰ । মুকলি প্ৰান্তৰৰ কেঁচা ঘাঁহৰ গোন্ধ আৰু মিন্নিৰ কদমত চলা গতি —আটাইবোৰ মিলি তাৰ মনৰ বিষণ্ণতা অলপ পৰৰ পিচতে পাতলালে । সি তাৰ নতুন ঘৰৰ সম্পৰ্কে ইটো সিটো কথা আৰু ঘৰত কোন কোন থাকে ইত্যাদি বিষয়ে আগ্ৰহেৰে জানিবলৈ বিচাৰিলে ।

'ব্ৰাদাৰিং হাইটচ' থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ দৰেই ভাল লগা ঠাইনে বাৰু ? এৰি থৈ যোৱা উপত্যকাৰ নামনি অঞ্চললৈ শেহবাৰলৈ চাই সি সুধিলে । সেই সময়ত তাৰ পৰা উঠা পাতল কুঁৱলীয়ে নীলাভ আকাশত বৃত্তাকাৰ ৰূপ লৈছিল ।

লিণ্টন বোপাটিৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত মই কলোঁ ব্ৰাদাৰিং হাইটচ ইযাৰ সমানকৈ

গছগছনিবে পোত খোৱা নহয়। ইমান ডাঙৰ নহয় । কিন্তু তাৰপৰা চাৰিওপিনৰ গ্ৰাম্যাঞ্চল্ বৰ ভালকৈ দেখা পোৱা যায় । তাৰ বতাহ ইয়াৰ বতাহতকৈ বিশুদ্ধ আৰু শুকান । তোমাক ভালকৈ সুজিব । প্ৰথমতে দেখিলে ঘৰটো তোমাৰ বৰ পুৰণা আৰু আন্ধাৰে আবৰা যেন লাগিব পাৰে পিচে ই এক সম্ভ্ৰান্ত পৰিয়ালৰ ঘৰ । এই অঞ্চলত মোমাইটিয়েৰাৰ ঘৰৰ পিচতে এইটোৱেই আটাইতকৈ ভাল ঘৰ । ইয়াত মুকলি পথাৰত আপোন মনে ফুৰি ফুৰিবলৈ তুমি ইমান ভাল পাবা । হেয়াৰটন আৰ্ণশ্ব কেথি আইটিৰ মোমায়েকৰ ল'ৰা । এক প্ৰকাৰে তাৰ লগত তোমাৰো তেনে সম্বন্ধই হয় গৈ । ধুনীয়া ধুনীযা ঠাইবোৰ সিয়েই তোমাক দেখুৱাই ফুৰিব । ফৰকাল বতৰত সেউজীয়া চুক এটা চাই তুমি তাতে বহি কিতাপ পটি থাকিবও পাৰিবা । মাজে মাজে হয়তো তোমাৰ মোমাইটিযেৰাযো তোমাৰ লগতে ফুৰিবলৈ ওলাই আহিব । তেওঁ প্ৰায়ে পাহাৰবোৰত ফুৰে ।

মোৰ পিতা দেখিবলৈ কেনেকুৱা ? মোমাইটিৰ সমান ডেকা আৰু সুদৰ্শন চেহেৰাৰ নে ?

বযসত তেওঁ ডেকা কিন্তু তেওৰ চুলি আৰু চকু ক'লা । মুখখন দেখাত মোমাইটিয়েৰাৰ দৰে কোমল নহয । কঠোৰ । কিন্তু তেওঁতকৈ গায়ে গাৰিযে ডাঙৰ আৰু ওখও । প্ৰথমতে দেখিলে তেওঁক তোমাৰ বৰ শান্ত আৰু দয়ালু প্ৰকৃতিৰ যেন নালাগিবও পাৰে— কাৰণ চালচলনত তেও তেনে নহয় । তথাপিতো মনত ৰাখিবা তেওঁৰ লগত তুমি মুকলি মনেৰে আৰু অন্তৰংগ ভাবে কথা পাতিব লাগিব । স্বাভাৱিকতেই তেও তোমাক মোমাইটিয়েৰাই ভাল পোৱাতকৈয়ো বেচি ভাল পাব কাৰণ তুমি তেওৰ নিজৰ।

'ক'লা চুলি আৰু চকু লিণ্টন বোপাই কিবা এটা ভাবিলে আৰু ক'লে 'তেওঁনো কেনেকুৱা মই কল্পনা কৰিবলৈকে টান পাইছোঁ । তাৰ মানে মই তেওৰ নিচিনা নহয় । হওঁ জানো ?

'সিমান নোহোৱা মই উত্তৰ দিলোঁ । ল'ৰাটোৰ গাৰ বগা ৰং পাতল চেহেৰা আৰু ডাঙৰ ডাঙৰ অবসন্ন চকু হাললৈ চাই মই মনে মনে ভাবিলোঁ মিল তিলমানো নাই । চকু দুটা মাকৰ চকুৰ দৰে দেখাত হয কিন্তু কিবা থং ৰাগৰ মুহূৰ্তত উত্তেজিত নহলে তাত তো মাকৰ চকুৰ তিৰবিৰণি আৰু উদ্দীপ্ত ভাব ফুটি নুঠে ।

'কিযে আচৰিত কথা । তেওঁ যে মোক আৰু মাক চাবলৈ এবাৰো যোৱা নাছিল । সি মনতে বিৰবিৰালে । 'তেওঁ মোক কেতিয়াবা দেখিছেনে ? দেখিছে যদিও মোৰ কেঁচুৱাতে দেখাহে । তেওঁৰ বিষয়ে মোৰ একো কথাই মনত নপৰে ।

মই ল'ৰাটিক ক'লোঁ এটা কথা নহয় লিণ্টন বোপাটি । তিনিশ মাইলতো কম দুৰ নহয় । তোমাৰ বাবে দহ বছৰ আৰু এজন বয়সস্থ লোকৰ বাবে দহ বছৰ এক নহয় । এনেও হ'ব পাৰে যে মিঃ হিথক্লিফে আজি যাওঁ কালি যাওঁ কৰি থাকোঁতেই বছৰৰ পিছত বছৰ বাগৰি গ'ল, যাবলৈ হয়তো সুৰিধাকে কৰিব নোৱাৰিলে।

এতিয়াতো আৰু বহুত পলম হৈ গ'ল । এই বিষয়ে তেওঁক প্ৰশ্ন সুধি বিৰক্ত নকৰিবা । মিছামিছি তেওঁৰ মনত দুখ দিয়াহে হ'ব ।'

বাকীছোৱা বাট ল'ৰাটো আপোন চিন্তাতে নিমগ্ন হৈ আছিল । এসময়ত আমি গৈ পাম ঘৰৰ মুখ পালোঁগৈ । ল'ৰাটোৰ মুখত সেই সময়ত কি ভাব অনুভূতিনো ফুটি উঠিছে তাৰে বুজ লবলৈ মই তাৰ মুখলৈ চালোঁ । সি একাত্তমনে ঘৰটোৰ পুৰণিকলীয়া কাৰুকাৰ্য্য আৰু গছগছনিবোৰলৈ অলপ পৰ চাই ৰ'ল । সি যে তাৰ নতুন ঘৰটো আৰু তাৰ পৰিবেশ ভাল পোৱা নাছিল সেই কথা তাৰ মুখত ফুটি উঠিছিল । কিন্তু লগে লগেই সি তাৰ অপছন্দও প্ৰকাশ কৰা নাছিল— সিমানকণ কাণ্ডজ্ঞান তাৰ আছিল । কিজানি ভিতৰখন বাহিৰখনৰ দৰে নহয়েই বা ।

ল'ৰাটো ঘোঁৰাৰ পৰা নমাৰ আগতেই মই আগবাঢ়ি গৈ দুৱাৰ খুলিলোঁ । তেতিয়া চাৰে ছয় বাজি গৈছিল । পৰিয়ালটোৱে পুৱাৰ জা জলপান খাই অঁতাইছে মাথোন । চাকৰ এটাই খোৱা মেজখন মচি পৰিষ্কাৰ কৰি আছিল । জোজেফ তাৰ গৃহস্বামীৰ চকীৰ ওচৰতে থিয় দি আছিল— কিবা লেঙেৰা ঘোঁৰা এটাৰ কথা সি কৈ আছিল । হেযাৰটন খেৰণি লৈ যাবলৈ সাজু হৈছিল ।

মোক দেখা পাই হিথ্‌ক্লিফে মাত লগালে 'নেলী তই আহিলি । নিজৰ মাল কিজানি নিজেহে বুটলিবগৈ লগা হ'ব পাৰে বুলি মই চিন্তাহে কৰিছিলোঁ । তই লগতে তাক লৈয়েই আহিলি ভাল কৰিলি । দেখা যাওকচোন ই আমাৰ কি কামত আহে ।

এই বুলি কৈয়ে সি দুৱাৰৰ ফালে খোজ ললে । হেৰাৰটন আৰু জোজেফে কথাটোনো কি জানিবলৈ কৌতূহলী হৈ মুখ আঁ কৰি পিচে পিচে গ'ল । বেচেৰা লিণ্টন বোপাটিয়ে তিনিওটাৰ মুখলৈ ভয়ে ভয়ে চালে ।

বৰ গহীনাই ল'ৰাটোৰ মুখলৈ চাই থাকি জোজেফে ক'লে 'সাইলাথ আপোনাৰ দৰেই । এইটো আপোনাৰে ল'ৰা ।'

পুতেক বিব্ৰত হোৱাকৈ একেথৰে তালৈ চাই থাকি কাঠ হাঁহি এটা মাৰি হিথ্‌ক্লিফে ক'লে

'বেচ। বেচ ধুনীযাটো দেখাত। বেচ মৰম লগা । ইয়াক বাৰু শামুক আৰু টেঙা দৈ খুৱাই ডাঙৰ কৰিছেনে কি ? এ নৰকলৈকে যাওঁ সেইটোতো মই ভবাতকৈয়ো বেয়া কথা । চয়তানটোৱে জানে যে মই বৰ আশাবাদী নাছিলোঁ।

পৰিস্থিতি দেখি লিণ্টন কঁপিবলৈ ধৰিলে । বেচেৰা একেবাৰে হতভম্ব হৈ পৰিছিল । সি বাপেকৰ কথাৰ অৰ্থ ভালদৰে বুজা নাছিল । তাকে উদ্দেশ্য কৰিয়েই কথাবোৰ কৈছিল নে কি সেইটোও সি জনা নাছিল । আচলতে সেই কঠোৰ প্ৰকৃতিৰ দাঁত নিকটাই হাঁহি থকা অপৰিচিত মানুহটোৱেই যে তাৰ বাপেক তাকো সি ধাৰণা কৰা নাছিল । ভয়ত কঁপি কঁপি সি মোক সাবটি ধৰিছিল । হিথ্‌ক্লিফে ওচৰতে মূঢ়া এটা পাৰি তাক ইয়ালৈ আহ বুলি ক'লত সি মোৰ কান্ধত মূৰ গুজি কান্দিবলৈ ধৰিলে।

'ছিঃ ছিঃ বুলি কৈ হিথক্লিফে হাত মেলি তাক জোৰেৰে টানি নি দু আঁঠুৰ মাজত সুমাই ধৰিলে তাৰ থুতুৰিটোত ধৰি মুখখন ওপৰলৈ দাঙি ধৰি ক'লে এইবোৰ পেনপেননি ইয়াত নচলিব । তোৰ নাম কি ? লিণ্টন ? ও লিণ্টন । আমি তোক অনিষ্ট নকৰোঁ নহয় । তই সাইলাখ মাৰৰে ল'ৰা হলি । হবহু । অই গেঁৰ নসৰা মুৰ্গী পোৱালী তোৰ গাত মোৰ চিন কি আছে অ ? '

হিথক্লিফে এইবাৰ ল'ৰাটোৰ টুপিটো গুচাই দিলে আৰু তাৰ দীঘল, শণ যেন চুলিকোচা পিচফাললৈ লুটিয়াই দিলে তাৰ খীণ আৰু সৰু সৰু আঙুলিত হাত বুলাই চালে । এই পৰীক্ষা নিৰীক্ষাৰ সময়ত লিণ্টনে কন্দা বন্ধ কৰি ডাঙৰ ডাঙৰ নীলা চকুহাল বহলকৈ মেলি তাৰ পৰীক্ষক জনলৈ চাই আছিল । ল'ৰাটোৰ হাতভৰি আটাইবোৰ ক্ষীণ আৰু দুৰ্বল বুলি জনাৰ পিচত হিথক্লিফে তাক সুধিলে 'তই জানো মোক চিনি পাইছ ?

'নাই পোৱা কিবা এক ভয়াৰ্ত্ত দৃষ্টিৰে তালৈ চাই চাই লিণ্টনে উত্তৰ দিলে ।

'মোৰ কথা অন্ততঃ শুনিছ ।

'নাই শুনা সি পুনৰ উত্তৰ দিলে ।

'নাই শুনা ? মাৰৰ বাবে কি লজ্জাৰ কথা । মোৰ প্ৰতি তোৰ পুত্ৰোচিত ভাব জগাই তুলিবলৈ তাই তেন্তে এবোকে নকৰিলে । বাৰু এতিয়া জানি থ তই মোৰ ল'ৰা । মাৰ নটিনীযে তোৰ এইহেন বাপেৰটোৰ কথা তোক জানিবলৈ নিদি বৰ জঘন্য কাম কৰিলে । শুন এতিয়া কোচমোচ খাব নালাগে । ৰঙাচিঙা পৰিবও নালাগে । হওক তেও তোৰ গাত যে বগা তেজ নাই সেইটো দেখিবলৈ পোৱাটোও কম ভাগ্যৰ কথা নহয় । ভাল ল'ৰা হবি— তোৰ বাবে যি কৰিব লাগে মই কৰিম । নেলী তোৰ ভাগৰ লাগিছে যদি বহ, নাই লগা যদি ঘৰলৈ ঘূৰি যা । 'গ্ৰেঞ্জ'ত থকা সেই অকৰ্মণ্যটোৰ আগত তই ইযাত যি দেখিছ, যি শুনিছ আখৰে আখৰে ভেটিবিগৈ বুলি মই জানোৱেই । তই যোৱাই ভাল সোনকালে তই ইয়াত থাক মানে এইটোৰ ইয়াত মনেই নবহিব ।

'হিথক্লিফ ল'ৰাটিক তই মৰমৰ চকুৰে চাবি বুলি আশা কৰিলোঁ । নহলে তাক বেচিদিন নাপাবি । মনত ৰাখিবি এই পৃথিৱীত নিজৰ বুলিবলৈ তোৰ সিয়েইহে যি। প্ৰত্যুৰ্ত্তৰত মই ক'লোঁ।

হাঁহি হাঁহি সি কলে 'মই তাক খুব মৰম কৰিম । তই ভয কৰিব নালাগে । মাত্ৰ আন কোনেও তাক মৰম কৰাটো মই নিবিচাৰোঁ । তাক মই একচেটীয়াকৈ মৰম কৰিবলৈ বিচাৰোঁ । তাৰ মৰম আনে ল'বলৈ বিচাৰিলে মোৰ সহ্য নহ'ব । আৰু মৰম কৰাৰ কথা যে কৈছ, চা চাই যা মই মৰম কৰোঁনে নকৰোঁ । জোজেফ এই ল'ৰাটোৰ বাবে কিছু জা-জলপান লৈ আহ । হেয়াৰটন নৰকৰ দমৰা, যা, কামলৈ যা ।' সিহঁত দুটা আঁতৰি গলত সি ক'লে 'মোৰ ল'ৰাটোৱেই হ'ল তোৰ গৃহস্বামীৰ ঘৰটোৰো সম্ভাব্য উত্তৰাধিকাৰী । সেই উত্তৰাধিকাৰ তাৰ বাবে সাব্যস্ত হোৱাৰ আগতে

তাৰ মৰণ বাঞ্ছা মই নকৰোঁ । তদুপৰি সি মোৰ, আৰু মোৰ পো-পোৱালি সহজে সিহঁতৰ সম্পত্তিৰ উত্তৰাধিকাৰী হোৱা চাবলৈ মই উদগ্ৰীৱ হৈ আছোঁ । মোৰ ল'ৰাই সিহঁতৰ সতিসন্ততিক সিহঁতৰ পৈত্ৰিক মাটিকে চহাবলৈ দিন হাজিৰাত নিযুক্ত কৰা মোক চাবলৈ লাগে । এইটো কথাৰ বাবেইহে মই এই পোৱালিটোক প্ৰতিপাল কৰিবলৈ লৈছোঁ । তাৰ নিজৰ পৰিচয়ত তাক মই ঘৃণাৰ চকুৰেহে চাওঁ । সি মোৰ মনত এনে কেতবোৰ স্মৃতি উদ্ৰেক কৰে যাৰ বাবে তাক মই সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ। পিচে সেই বিবেচনাটোৱেই যথেষ্ট । সি মোৰ লগত নিৰাপদেই থাকিব । মই তাৰ ভাল আদৰ যত্ন লম । তোৰ গৃহস্বামীয়ে তাৰ জীয়েকৰ যিদৰে লয় সেইদৰেই, তাতকৈ কম নহ'ব । ওপৰ মহলাত মই তাৰ বাবে এটা কোঠা আটক ধুনীয়াকৈ সজোৱাই ৰাখিছোঁ । মই তাৰ বাবে এটা মাষ্টৰো বন্দবস্ত কৰি থৈছোঁ । কুৰি মাইল দূৰৰ পৰা আহিব । সপ্তাহত তিনি বাৰকৈ । য়িহঁকে শিকোঁ বোলে শিকাব । পোৱালিটোৰ কথা মানি চলিবলৈ মই হেয়াৰটনক কৈ দিছোঁ । তাৰ লগৰবোৰৰ পৰা সি বেলেগ আৰু ওপৰৰ । সি ভদ্ৰ ঘৰৰ । এই কথাটো যাতে মানি চলা হয় সেই বিষয়ে মই সকলো বন্দোবস্ত কৰি থৈছোঁ । মাত্ৰ কথা হ'ল যে এই পোৱালিটো ইমানৰ যোগ্য নহয় । মোৰ আশা আছিল তাক লৈ মই সংসাৰত গৌৰৱ কৰিব পাৰিম । সেইটোৱেই হ'ব সংসাৰত মোৰ বাবে পৰম আশীৰ্বাদ । পিচে কি হ'ব এই ভয় পাদুৰা পেনপেনাই থকা প্ৰাণীটো দেখি মই বৰ হতাশ হৈছোঁ ।

হিথক্লিফে এইবোৰ কথা কৈ থাকোঁতে জোজেফে এবাটি গাখীৰ আৰু লুচুৰি সিজোৱা আনি ল'ৰাটিৰ আগত হাজিৰ কৰিলে । পৰম বিতৃষ্ণাৰে বস্তুখিনি লিৰিকি বিদাৰি থাকি সি কলে যে সেইসোপা সি খাব নোৱাৰে ।

পুতেকৰ প্ৰতি থকা বাপেকৰ ঘৃণা আৰু অবজ্ঞাৰ ভাব জোজেফৰ চকুৰে মুখেও ফুটি উঠা মই ধৰিব পাৰিলোঁ । কিন্তু বাপেকৰ আগত পুতেকক দুৰ্ব্যৱহাৰ কৰি কিবা কবলৈ তাৰ সাহস নাছিল কাৰণ পুতেকক সম্ভ্ৰমেৰে ব্যৱহাৰ কৰিব লাগিব বুলি হিথক্লিফে ইতিমধ্যেই তাক আৰু আনবোৰ চাকৰ নাকৰক নিৰ্দেশ দি থৈছিল ।

লিণ্টনৰ মুখলৈ চাই, আৰু ওচৰৰ আনে শুনে বুলি ভয় কৰি মাতটো সৰু কৰি জোজেফে সুধিলে খাব নোৱাৰা ? কিয় ? হেয়াৰটন বোপাটি সৰু থাকোঁতে এইবোৰকে খাইছিল আন বেলেগ একো খোৱা নাছিল । আৰু মই ভাবোঁ সি খাব পৰাবোৰ তুমিও খাব পাৰিবা ।

লিণ্টনে কেটেৰাই মাত দিলে 'মই এই সোপা নাখাও । লৈ যা মোৰ ওচৰৰ পৰা ।'

জোজেফে খঙেৰে খোৱাৰ থালিখন তুলি আমাৰ ওচৰলৈ আনিলে । হিথক্লিফৰ নাকৰ প্ৰায় তলতে থালখন লৈ সি সুধিলে এই বোৰনো খাব নোৱৰাৰ কাৰণ কি হ'ল ?

'কি হৈছেনো ? সি সুধিলে ।

এ, জোজেফে মাত লগালে 'সৌ বাপুটিয়ে কৈছে তেওঁ বোলে এইবোৰ খাব নোৱাৰে । মই পিচে কাৰণটো বুজিছোঁ । তেওঁৰ মাকৰো খোৱা বোৱাত এনেবোৰ চাকচিক আছিল । তেওঁৰ মাকৰ বেলিকা তেওঁ যি ঘেহুঁৰ কটি খায় সেই ঘেহুঁ সিঁচিবৰ পৰাই আমি হুচিয়াৰ হ'ব লগা হৈছিল ।'

হিথ্‌ক্লিফে খঙেৰে উত্তৰ দিলে, 'তাৰ মাকৰ নাম মোৰ আগত নলবি । সি কি খাব পাৰে তাকে তাক দে । বচ । নেলী তইতো জানিবি সি সাধাৰণতে কি খায় ?

মই কলোঁ যে তপতোৱা গাখীৰ বা চাহ হলেই হয় । পৰিচাৰিকাজনী তাকে আনিবলৈ গ'ল ।

'হওঁক তেওঁ, মই মনে মনে ভাবিলোঁ 'বাপেকৰ আপোনপেটীয়া স্বভাবৰ কাৰণেই ল'ৰাটো সুখত থাকিব পাৰিব । সি তাৰ লেৰেলা চেপেটা চেহেৰাটো দেখিছেই, আৰু তাক যে সাৱধানে চোৱাচিতা কৰিব লাগিব সেই কথাও বুজি পাইছে । হিথ্‌ক্লিফৰ ধান্দাৰ যে কিছু সলনি হৈছে সেই কথা মই গৈ মোৰ গৃহস্বামীক কমগৈ । তেওঁ শুনিলে অলপমান শান্তি পাব ।

আৰু বৈ থকাৰ প্ৰয়োজন নেদেখি মই কোঠাৰ পৰা বাজ ওলালোঁ । ঠিক সেই সময়তে এটা চিকাৰী কুকুৰ লিণ্টনৰ পিনে চিনাকি ভাবত আগবাঢ়ি গ'ল । ভয়ত সি কুকুৰটো খেদি পঠাবলৈ 'ছেই, ছেই কৰি চিঞঁৰিছিল আৰু হাত জোকাৰিছিল । তাৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি আহিবলৈ মই সেইটো সুযোগকে ললোঁ । পিচে তাক মই ঠগিব নোৱাৰিলোঁ । মই যে তাক এৰি গুচি আহিছোঁ সেইটো কথা তাৰ সতৰ্ক দৃষ্টিত ধৰা পৰিল । বাহিৰৰপৰা দুৱাৰখন জপাই দিওঁতেই তাৰ বাৰে বাৰে কৰা কৰুণ চিৎকাৰ মোৰ কাণত পৰিল ॰ 'মোক এৰি নাযাবাঁ। নাযাবাঁ ঐ। মই ইয়াত নাথাকোঁ। নাথাকোঁ ইয়াত।

লগে লগে দুৱাৰৰ খিলি বন্ধ কৰি দিয়া শব্দ মোৰ কাণত পৰিল । জোজেফইতে তাক ওলাই আহিবলৈ নিদিলে। মই আহি মিন্নিৰ পিঠিত উঠি ধীৰ কদমত ঘৰ পালোঁহি । মোৰ অভিভাবকত্বৰ চমু অধ্যাযৰো ওৰ পৰিল।

২১

কেথি আইটিয়ে সেইদিনা কান্দিকাটি আমাক বৰ আমনি কৰিলে । ৰাতিপুৱা বৰ স্ফূৰ্ত্তিৰে শোৱাৰ পৰা উঠিছে । ভাবিছে পেইীয়েকৰ পুতেকৰ ওচৰত গৈ বহিব । কিন্তু যেই মাত্ৰ সি শুচি যোৱা বুলি শুনিলে সেই মাত্ৰকতে তাই ইমান হুৰাওৰাৰে কান্দি ইমানি বিননিখন জুৰিলে যে তাইক বুজনি দিয়াই টান হ'ল । শেহাত্তৰত দেউতাকে নিজে আহি তাইক নিচুকাব লগা হ'ল । তেও কলে যে ল'ৰাটো সোনকালেই ঘূৰি আহিব কিন্তু লগতে 'যদিহে মই তাক লগ পাও' কথাষাৰো লগাই দিলে । আৰু তেনে আশাতো নাছিলেই ।

পিতাকৰ কথাষাৰত তাই বৰ পতিয়ন যোৱা নাছিল । কিন্তু সময়ৰ শক্তি বৰ বেচি । তাই মাজে মাজে লিণ্টন কেতিয়া আহিব বুলি বাপেকক সুধি আছিল কিন্তু শেহলৈ তাৰ কথা তাই পাহৰিলে । ইমানকৈ পাহৰিলে যে পিচত যেতিয়া দেখিলে তেতিয়া তাক তাই চিনিবই নোৱাৰিলে ।

ইটো সিটো কামত গিমাৰটনলৈ যাওতে 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ত গৃহস্থালি তদাৰক কৰা মানুহজনীক মই মাজে মাজে লগ পাইছিলোঁ । তেতিয়া মই সৰু ল'ৰাটি কেনে আছে তাইক সুধিছিলোঁ । কাৰণ কেথি আইটি নিজৰ ঘৰত আবদ্ধ হৈ সোমাই থকা দি লিণ্টনো 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ত আবদ্ধ হৈ সোমাই থাকিছিল । বাহিৰত তাক দেখা পোৱা নগৈছিল । সেইজনী মানুহৰ পৰাই মই গম পালোঁ যে তাৰ স্বাস্থ্য ভাল হোৱা নাছিল আৰু চাকৰ বাকৰবোৰক সি বোলে বৰ আমনি দি থাকিছিল । তাইৰ মতে মিঃ হিথক্লিফে তাক আগতকৈযো বেয়া পোৱা আৰু দেখিব নোৱৰা হৈছিল । পিচে সি পাৰিতপক্ষে আনৰ পৰা কথাটো লুকুৱাই ৰাখিবলৈ যত্ন কৰিছিল।

লিণ্টনৰ মাতটোৰেও তাৰ কাণত বিন্ধিছিল আৰু তাৰ সৈতে একেটা কোঠাতে সি সৰহপৰ বহি থাকিবও নোৱাৰিছিল ।

বাপেক পুতেকৰ মাজত কথাবাৰ্ত্তা প্ৰায় নহৈছিল । লিণ্টনে পঢ়িব লগা পাঠ পঢ়ে আৰু তাৰ নিজৰ কোঠাত সোমাই থাকে । কেতিয়াবা গোটেই দিন বিছনাতে পৰি থাকে । তাৰ সদায় কাহ, কফ পানীলগা মূৰ কামোৰণি গাৰ বিষ ইত্যাদি এটা নহয় এটা থাকেই ।

তিৰোতা জনীয়ে মোক কৈছিল 'ইমান অলপ ধতুৰা আৰু নিজৰ বিষয়ে সজাগ প্ৰাণী মই দ্বিতীয় এটা আৰু দেখা নাছিলোঁ । সন্ধিয়া যদি অলপ সময় বেচিকৈ খিৰিকিখন খোলা থাকিল হ'ল আৰু । ইমান চেঁচা বতাহ । মই মৰিম ঐ বুলি

চিএৎৰ বাখৰ লগাই দিব । সদায় সদায় লাৰু মিঠাই নহলেই তাৰ নহয় । গাখীৰৰতো কথাই নাই— প্ৰতিদিনে লাগিবই লাগিব । মাত্ৰ গাখীৰ, গাখীৰ আৰু গাখীৰ । আৰকালি তাৰ বাদে আমি আনবোৰ কেনেকৈ কঁপি মৰো তালৈ তাৰ ভ্ৰূক্ষেপ নাই সি নিজে পচমৰ বৰ চোলা এটাৰে গাটো মেৰাই লৈ জুইৰ ওচৰত চকী এখনত বহি থাকিব । কাষতে ইটো সিটো বস্তু চেলেকি থাকিবলৈ বা চোবাই থাকিবলৈ যোগাৰ দি থাকিব লাগিব । হেয়াৰটন যদি কেনেবাকৈ তাৰ লগতে ধেমালি কৰোঁ বুলি ওচৰ চাপিল নিশ্চয় জানিবা দুয়োটাৰ মাজত কাজিয়া লাগিবই কাজিয়া লাগি এটা ভোৰভোৰাই, শাওশপনি আওঁৰাই আঁতৰিব আনটো কান্দি কান্দি বহি থাকিব । হেয়াৰটন ল'ৰাটো প্ৰকৃতিত কঠুৱা হয় কিন্তু সি দুষ্ট প্ৰবৃত্তিৰ নহয় । মই ঠিককৈ জানো লিণ্টন হিথ্‌ক্লিফৰ নিজৰ লৰা নোহোৱাহেঁতেন হেয়াৰটনে তাক থেকেচি গুৰি কৰি দিলেও বাপেকে অকণো বেয়া নাপালেহেঁতেন । সি আমাক যতবোৰ দিগদাৰি দিয়ে তাৰ আধাখিনিও জানিলে বাপেকে তাক ঘৰৰ বাহিৰ কৰি দিলেহেঁতেন । পিচে তাকে কৰিব লগা পৰিস্থিতিলৈ সি নোসোমায়েই । সি পুতেকৰ কোঠালৈ নাযায়েই, আৰু পুতেকে তেনে আচৰণ তাৰ (হিথ্‌ক্লিফৰ) সন্মুখত তাৰ নিজৰ কোঠাত কৰিলে তাক তৎক্ষণাত তাৰ নিজৰ কোঠালৈ পঠাই দিয়ে ।

মানুহজনীৰ কথাৰ পৰা মই বুজিলোঁ যে কাৰোপৰা কণমানো সহানুভূতি নাপাই সৰু ল'ৰা লিণ্টন আগতে নহলেও এতিয়া আপোনপেটীয়া আৰু কোনেও ভাল পাব নোৱৰা স্বভাবৰ হৈ পৰিছে । ফলত তাৰ বিষয়ে জনাৰ আগ্ৰহ মোৰ ক্ৰমাৎ কমি আহিল । পিচে তাৰ দুৰ্ভাগ্যৰ কথা ভাবিলে মোৰ এতিয়াও দুখ লাগে । মই এতিয়াও ভাবোঁ যে তাক আমাৰ লগত থৈ দিয়াহেঁতেনেই ভাল হ'লহেঁতেন।

মিঃ এডগাৰে ভাগিনীয়েকৰ খা-খবৰ লবলৈ মোক প্ৰায়ে উৎসাহিত কৰি আছিল । তাৰ কথা তেওঁ বৰকৈ চিন্তা কৰিছিল আৰু মোৰ ধাৰণা তাক এবাৰ চাই অহাৰ বাবে লাগিলে বিপদৰ সন্মুখীন হ বলৈকো তেও প্ৰস্তুত আছিল । লিণ্টন ঘৰৰ পৰা বাজ হৈ গাওৰ পিনে আহে নে নাহে সেই কথা গৃহস্থী চম্ভলা মানুহজনীক সুধিবলৈ তেওঁ মোক এবাৰ কৈছিল ।

মই নোসোধাকৈ থকা নাছিলোঁ । মানুহজনীযে মোক কৈছিল যে মাত্ৰ দুবাৰ সি ঘৰৰ বাজ ওলাইছে সেই তেতিয়াৰ পৰা । দুয়োবাৰ অৱশ্যে ঘোঁৰাত উঠি ওলাইছিল আৰু বাপেক হিথ্‌ক্লিফ লগত আছিল । প্ৰতিবাৰতে পিচৰ তিনি চাৰি দিন মানলৈ সি বিচনাৰ আশ্ৰয় ল ব লগা হৈছিল।

মোৰ যিমান দূৰ মনত পৰে লিণ্টন ৱাদাৰিং হাইটচলৈ যোৱাৰ দুবছৰৰ পিচত সেইজনী গৃহপৰিচাৰিকা গ'লগৈ । তাইৰ ঠাইত অন্য এজনী মানুহ আহিল । তাইক মই চিনি নাপাও । তাই এতিয়াও তাত আছে।

থাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ত সময় প্ৰবাহ তাৰ চিৰাচৰিত মৃদু আৰু নিৰুদ্বেগ গতিত চলি থাকিল । কেথি আইটিয়ে ষোলত ভৰি দিলে । তাইৰ জন্ম দিনত আমি কোনো প্ৰকাৰ

ৰং তামাচা কৰা নাছিলোঁ কাৰণ সেই দিনটো তাইৰ মাকৰ মৃত্যু দিৱসো আছিল । সেই দিনটো তাইৰ দেউতাকে সদায় পুথিভড়াল কক্ষত সোমাই থাকি কটায়— কেতিয়াও তাৰ ব্যতিক্ৰম নহয় । গধূলি সময়ত সেই দিনটোত তেওঁ গিমাৰটন গীৰ্জাৰ পিনে ফুৰিবলৈ ওলাই যায় আৰু তাতে মাজ নিশাৰ পিচলৈকে ঘূৰি ফুৰি কটায় । সেইবাবে কেথেৰিণৰ স্ফূৰ্ত্তি তামাচা কৰিবৰ মন গলে নিজে নিজেই যি মন যায় কৰিব লগা হয় আৰু কৰে ।

এইবাৰৰ বিশ মাৰ্চৰ দিনটো আছিল এক ৰৌদ্ৰোজ্জ্বল বসন্তৰ দিন । পিতাক পঢ়া কোঠাত সোমালত কেথি সাজিপাৰি ফুৰিবলৈ যাবলৈ বুলি ওলাই আহিল । তাই মোক কলে যে মোৰ সৈতে মুকলি পথাৰত এপাক ফুৰিবলৈ তাই পিতাকৰ অনুমতি বিচাৰিছিল । অলপ দূৰ গৈ এঘণ্টাৰ ভিতৰতে ঘূৰি আহিবলৈ পিতাকে তাইক অনুমতি দিছে ।

তাই ক'লে এতিয়া লৰালৰি কৰি ওলা এলেন । মোৰ কলৈ যাবলৈ মন গৈছে, মই জানো । দলনিত যে এজাক ডাউকৰ বাহ আছে, তালৈ যাম । সিহঁতে বাহবোৰ ইতিমধ্যে সাজিলে নে নাই মোৰ চাবৰ মন গৈছে ।

'সেই ঠাই চোন বহুত দূৰ আগলৈ মই কলোঁ । 'সিহঁতে দলনিৰ দাঁতিত কণী নাপাৰে নহয় ।

'নহয় নহয় তই নাজান। মই পিতাৰ লগত তেনেই ওচৰলৈকে গৈছোঁ ।

মই মোৰ ওৰণা মূৰত লগাই লৈ কথাটো আৰু বিশেষ ভবা চিন্তা নকৰাকৈ তাইৰ লগত ওলাই গলোঁ । তাই প্ৰায় জপিযাই যোৱাৰ দৰে এবাৰ মোৰ আগ হয় আকৌ ঘূৰি আহে, আকৌ আগুৱাই যায়— এইদৰে মোৰ লগত আগবাঢ়িল । যেন এটা তেজবজীয়া চিকাৰী কুকুৰহে ।

ফৰকাল ৰদালি দিন । দূৰৰ পৰা বা নাতিদূৰৰ পৰা লাৰ্ক পখীৰ গীত আহি আমাৰ কাণত পৰিছিল । মোৰ খুব ভাল লাগিছিল । পিচলৈ পৰা একোচা সোণালী চুলি গোলাপী গাল মুখ আৰু তিৰবিৰাই থকা চকুহালেৰে মোৰ পৰম প্ৰিয় কেথিক অপূৰ্ব্ব লাগিছিল । সেই সময়ত তাই এজনী পখীৰ দৰে আছিল দুঃখ বুলিবলৈ যেন তাইৰ নাছিল সুখতেই দিন কটাইছিল । ভাবিলে দুঃখ লাগে এনে এজনী ছোৱালীয়ে পিচলৈ সন্তোষত দিন যাপন কৰিবলৈ নাপালে ।

'কেথি আইটি তোমাৰ ডাউক চৰাইবোৰ ক'ত ? মই তাইক সুধিলোঁ। 'সিহঁত থকা ঠাইৰ আমি ওচৰ চাপিলোঁ কিজানি। 'গ্ৰেঞ্জ'ৰ চাৰিসীমা কেতিযাবাই এৰি থৈ আহিলোঁ।

'অলপ দূৰ গ'লেই হ'ব মাত্ৰ অলপ দূৰ বুলি কৈ কৈ তাই আগবাঢ়ি গৈয়েই থাকিল । সৌ পাহাৰটোলৈ উঠি গৈ সেই টিপটো পাৰ হবি । আৰু তই সি দাঁতি পাৱগৈ মানে মই চৰাইজাক হুৰাই উৰাই দিম ।

কিন্তু পাহাৰ আৰু টিপ যে এটা নহয় । অনেক । গতিকে সেইবোৰ বগাই বগাই

শেহাস্তৰত মই ভাগৰি পৰিলোঁ । মই তাইক কলোঁ যে আমি আৰু আগবাঢ়িব নোৱাৰোঁ তাৰ পৰাই ঘূৰি যাব লাগিব ।

কিন্তু তাই মোতকৈ বহুত আগবাঢ়ি গ'ল দেখি মই তাইক পিচৰপৰা চিঞৰিলোঁ । কিন্তু তাই নুশুনিলেই, নে শুনিও নুশুনাৰ ভাও জুৰিলে, ক'ব নোৱাৰোঁ । কিন্তু তাই গৈয়েই থাকিল । শেহত তাই এটুকুৰা দ পিটনিত জপিয়াই পৰিল আৰু 'বাদাৰিং হাইটচ'ৰ দুমাইল মান ওচৰ পাওতেহে তাইক আকৌ মই পিচে পিচে ঢপলিয়াই গৈ লগ পালোঁ । দুজনমান মানুহে তাইক আগুৰি ধৰা মোৰ চকুত পৰিল । তাৰে এটা মানুহ আছিল হিথ্‌ক্লিফ ।

ডাউকৰ বাহ লণ্ডভণ্ড কৰি থাকোঁতেই তাই হাতেলোটে ধৰা পৰিল ।

সেইখিনি ঠাই আছিল হিথ্‌ক্লিফৰ । গতিকে চোৰাংকৈ চিকাৰ কৰা ছোৱালী বুলি ভাবি সি কেথি আইটিক গালি গালাজ পাৰি আছিল । কষ্টেমষ্টে গৈ গৈ সিহঁতৰ ওচৰ পাওতে কেথিয়ে এই বুলি কৈ থকা মোৰ কাণত পৰিল 'মই চৰাই দেখাও নাই, ধৰাও নাই । এটাও নাপালোঁ । তাই নিজৰ কথাৰ সত্যতা প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ হাত দুখন মেলি দিলে । 'মই কণীবোৰ নিম বুলিও অহা নাছিলোঁ । পিতাৰ মুখে শুনিছিলোঁ এইপিনে বোলে ডাউকৰ কণী বহুত আছে । মই কণীবোৰ চাবলৈহে আহিছিলোঁ ।

অসৎ অভিপ্ৰায়ৰ দৃষ্টিৰে মোলৈ চাই হাঁহি এটা মাৰি হিথ্‌ক্লিফে বুজালে যে কেথি আইটিক সি চিনি পাইছে, আৰু সেইবাবে চকুৰে মুখে বিদ্বেষৰ ভাব ফুটাই সি সুধিলে 'তোমাৰ পিতা নো কোন ?

থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ মিঃ লিণ্টন তাই উত্তৰ দিলে । মই ভাবিছিলোঁ তুমি মোক চিনি পোৱা নাছিলা নহলে তুমি সেইদৰে মোক নকলাহেঁতেন ।

অত্যন্ত বিদ্ৰূপৰ সুৰত সি সুধিলে 'তোমাৰ পিতা বৰ মানী আৰু শ্ৰদ্ধেয় ব্যক্তি বুলি তুমি ভাবা দেখিছোঁ ।

হিথ্‌ক্লিফৰ পিনে কৌতূহলী দৃষ্টিৰে চাই কেথিযে সুধিলে 'তুমিনো কোন ? সৌ মানুহটো মই আগতে দেখিছোঁ । সি তোমাৰ ল'ৰা নে কি ?

কেথিয়ে কোৱা মানুহটো আছিল হেযাৰটন— তাত গোট খোৱা আনটো মানুহ । বিগত দুবছৰত গাত মঙহ ধৰোৱা আৰু শক্তি বঢ়োৱাৰ বাদে তাৰ আন একো সলনি হোৱা নাই । দেখিবলৈ সি আগৰ দৰেই অশুৱনি আৰু আচৰণতো পূৰ্ব্বৰ দৰেই ৰুক্ষ হৈয়েই আছিল ।

'কেথি দইটি কথাৰ মাজতে মই মাত লগালোঁ 'আমি ওলাই অহা এঘণ্টাৰ ঠাইত এতিয়া তিনিঘণ্টা হ ব । আমি ঘূৰি যাও বলা ।

হিথ্‌ক্লিফে মোক হেঁচা মাৰি একাষৰীয়া কৰি থৈ ক'লে 'সেই মানুহটো মোৰ ল'ৰা নহয় । পিচে মোৰ নিজৰ ল'ৰা এটা আছে, আৰু তাক তুমি লগো পাইছাঁ আগতে । যদিও তোমাৰ বাইজনীয়ে যাওঁ যাওঁ লগাইছে, মই ভাবো তোমালোক দুয়োৰে অলপ

ভিৰাই শঁতাই লোৱা ভাল হ'ব । মুকলি পথাৰৰ এই টিলাটো পাৰ হৈয়েই আমাৰ ঘৰ । অলপমান ভিৰাই ললে ঘৰ গৈ সোনকালেহে পাবাগৈ । তোমালোকক যথাযোগ্য সমাদৰেৰেই সোধপোছ কৰা হ'ব ।

হিথক্লিফৰ প্ৰস্তাৱত কোনোপধ্যেই মান্তি হ'ব নালাগে বুলি মই কেথিৰ কাণত ফুচফুচাই কলোঁ । তাঁলৈ যোৱাৰ প্ৰশ্নই নুঠে ।

'কিয় ? তাই ডাঙৰকৈ সুধিলে 'লৰা ঢপৰা কৰি কৰি মোৰ ভাগৰ লাগিছে । ৰাস্তাটোও নিযৰ পৰি পিচল হৈ আছে । মই ইযাত বহিব নোৱাৰোঁ । এলেন আমি তাঁলৈ যোৱা ভাল হ'ব । তদুপৰি তেওঁ কৈছে বোলে পুতেকক মই দেখিছোঁ । মই ভবাত তেওঁৰ ভুল হৈছে । পিচে তেওঁ ক'ত থাকে মই অনুমান কৰিব পাৰিছোঁ । 'পেনিচটন ক্ৰেগচ'ৰ পৰা আহি যে পাম ঘৰটোত সোমাইছিলোঁ তাতে । নহয় জানো ?

তাতে থাকোঁ । আহ নেলী আপত্তি নকৰিবি । আমাক দেখি গলে তাই বৰ ভাল পাব । হেয়াৰটন তই ছোৱালীজনীৰ সৈতে আগবাঢ় । তই মোৰ সতে আহ, নেলী হিথক্লিফে ক'লে । কোৱাৰ লগে লগে সি মোৰ বাহু এটাত ধৰি লৈছিল । তাৰ হাতৰ পৰা নিজকে মোকলাই ল'বলৈ টনা-হেঁচা কৰি মই কলোঁ 'নহ ব কেথি কলৈকো যাব নোৱাৰে । পিচে তাই ইতিমধ্যে গলেই, আৰু প্ৰায় দৌৰি যোৱাদি গৈ দুৱাৰমুখ পালেগৈ । হেযাৰটন তাৰ লগে লগে নগ'ল । সি মাজ বাটতে পুলুকা মাৰি আঁতৰিলে ।

মই ক'লোঁ 'হিথক্লিফ এইবোৰ বৰ অন্যায় কথা হৈছে । লোকে তোৰ কথা ভালকৈ নকয় বুলি তই জানই । তাতে আৰু তোৰ তাত তাই লিণ্টনক লগ পাবগৈ । আমি ঘূৰি গৈ ঘৰ পোৱাৰ পিচত সকলো কথা জনাজাত হৈ পৰিব । আৰু দোষটো মোৰ গাতেই পৰিব ।

সি ক'লে তাই লিণ্টনক লগ পোৱাটো মই বিচাৰোঁ । এই কেইদিন তাৰ গা-মূৰ কিছু ভাল হৈছে । কোনোবাই লগ পাব পৰাকৈ তাৰ গা সাধাৰণতে ভালে নাথাকেই। আমি বাৰু তাইক মোৰ ঘৰলৈ যোৱা কথাটো গোপন কৰি ৰাখিবলৈ মান্তি কৰাম । তেতিয়াতো আৰু চিন্তা কৰিবলগীয়া একো নাই ।

'চিন্তা কৰিবলগীয়া কথা এয়ে যে তাইক তোৰ ঘৰলৈ সোমাবলৈ দিছোঁ বুলি জানিলে বাপেকে মোৰ ওপৰত বেয়া ভাব ল'ব । মই ভালকৈ জানো যে তাইক তোৰ ঘৰলৈ নিয়াত তোৰ এক কু-অভিসন্ধি আছে । মই উত্তৰ দিলোঁ ।

'মোৰ মতলব একেবাৰে চফা । মই তোক ভাঙি পাতি কওঁ ৰ । মই বিচাৰোঁ ইহঁত দুয়ো ইটো সিটোৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হওক । তাৰ পিচত বিয়া। মই তোৰ গৃহস্বামীৰ ভালৰ বাবেহে কৈছোঁ। তাৰ সেই গাভৰু ছোৱালীজনী যদি মোৰ ইচ্ছাৰ অনুকূলে যোৰ খায় তেন্তে তাই লিণ্টনৰ সৈতে উত্তৰাধিকাৰৰ সমভাগী হ'ব । বেয়ানো কি

হ'ব ? 'আৰু দৈবাৎ যদি লিণ্টন মৰি থাকে— আৰু তাৰ জীৱনৰ নো কি ভৰষা আছে, সদায় বেমাৰ নুগুছেই, তেতিয়াতো কেথিয়েই উত্তৰাধিকাৰী হ'ব। মই তাৰ কথাৰ মূৰত কলোঁ।

'নাই, হ'ব নোৱাৰিব ।ইচ্ছা পত্ৰত তেনে কোনো কথা লিখা নাই । তাৰ সম্পত্তি তেতিয়া মোলৈ আহিব । পিচে হুই কাজিয়া যাতে নহয় সেই উদ্দেশ্যে মই সিহঁত হালৰ বিয়া হোৱাটো বিচাৰোঁ আৰু এই মতলব পূৰ কৰিবলৈ মই দৃঢ সংকল্প ।

'আৰু মায়ো এই এটা কথাত দৃঢ সংকল্প এই ছোৱালীটি আৰু দ্বিতীয়বাৰ মোৰ সৈতে তোৰ ঘৰ গচকিবলৈ ইয়ালৈ নাহে । তই জানি থবি । ইতিমধ্যে আমি পদুলিৰ ওচৰ পাইছিলোঁগে । কেথি আইটি আমালৈ বৈ আছিল ।

মোক মনে মনে থাকিবলৈ কৈ হিথ্‌ক্লিফে আগবাঢ়ি গৈ লৰালৰিকৈ দুৱাৰখন খুলিবলৈ ল'লে । কেথিয়ে তালৈ বাৰে বাৰে চালে— মানুহটোৰ সম্বন্ধে কি ধাৰণা কৰিব তাকে যেন তাই ঠিক কৰিব পৰা নাই, তেনে ভাব । এবাৰ তাইৰ চকুৰে চকুৰে পৰিলত সি মিচিক কৰে হাঁহি এটা মাৰিলে তাইক কথা কওঁতে মাতটোও অলপ নৰমসুৰীয়া কৰিলে ।মই ভাবিলোঁ যে মাকৰ স্মৃতিয়ে হয়তো তাইৰ কিবা অনিষ্ট চিন্তা কৰাত তাক বাধা দিব । পিচে তেনে চিন্তা মোৰ মূৰ্খতাৰ পৰিচায়ক বুলিহে প্ৰমাণিত হ'ল। লিণ্টন ল'ৰাটি জুহালৰ কাষত থিয় দি আছিল । সি পথাৰৰ ফালৰ পৰা এপাক ঘূৰি আহি তেতিয়া ঘৰ সোমাইছিলহি । টুপিটো মূৰৰ পৰা খোলাই নাই । শুকান জোতাযোৰ নি দিবলৈ সি জোজেফক চিএঞৰি আছিল ।

বয়স চাই সি ঠিকেই ওখপাখ হৈছিল । ষোলত সোমোৱা নৌ এথোন । চকুমুখ এতিয়াও ধুনীয়া ৰংটো মোৰ মনত পৰাতকৈ যেন বেচি মুকলি । পিচে সেইবোৰ হাৱা পানীৰ গুণত হে হোৱা । আচল স্বাস্থ্য তাৰ তেতিযাও নাছিল ।

কেথি আইটিৰ পিনে ঘূৰি চাই হিথ্‌ক্লিফে সুধিলে এইটি কোন চিনি পাইছা ?

ইটোৰ পৰা সিটোলৈ দৃষ্টি আঁতৰাই নি তাই সসন্দেহ সুধিলে 'তোমাৰ ল'ৰা ?

'ঠিকেই ধৰিছাঁ । মোৰে ল'ৰা। পিচে তাক তুমি এইবাৰহে জানা প্ৰথমবাৰ দেখিলা ? ভাবাঁচোন এ তুমি দেখিছোঁ পাহৰিলাই। লিণ্টন তোৰ মনত পৰা নাইনে ? তোৰ মোমায়েৰৰ জীয়েক । তই যে চাবলৈ বুলি অধৈৰ্য্য হৈ আমাক বুটুৰি থাকি বিৰক্তি দি আছিলি । এই জনীয়েই ছোৱালী ।

নামতো শুনিযেই আনন্দত আৰু বিস্ময়ত অধীৰ হৈ কেথিয়ে ক'লে এইটো লিণ্টন ? সেই অকণমানি লিণ্টনটো ? সি তো মোতকৈ ওখ আছিল । তুমি লিণ্টন হয় ?

লিণ্টন আগবাঢ়ি আহি নিজৰ পৰিচয় সাব্যস্ত কৰিলে । তাই তাক হেঁপাহেৰে চুমা খালে । সময়ে যে সিহঁত দুটাক কিমান সলনি কৰিলে তাকে ভাবি ইটোৱে সিটোলৈ আচৰিত হৈ ৰ লাগি চাই থাকিলে ।

ওথ পাথাই কেথি আইটি ঠিক জোখৰে হৈছিল— যিমান ওখ হ'ব পৰা সম্ভৱ সিমানখিনি ওখ তাই হৈছিল । তাইৰ গাটো শকত অথচ ল-নি । ঠৰঙা নহয় গুণা এগছৰ দৰে লেউ সেউ । পৰিপূৰ্ণ স্বাস্থ্য । প্ৰাণোজ্জ্বল। লিণ্টনৰ চাৱনি আছিল শেঁতা খোজ কাটলো আছিল মন্থৰ । তাৰ গাটোও আছিল অত্যন্ত খীণ । কিন্তু তাৰ কথাবাৰ্ত্তা আৰু আচকাত এনে এক সৌজন্য প্ৰতিফলিত হৈছিল যে তাৰ গুণত তাৰ সমস্ত শাৰীৰিক নূন্যতা যেন তল পৰিছিল । তাৰ বাবেই তাক ভাল লগা হৈছিল ।

লিণ্টনৰ লগত অনেক প্ৰীতি সৌজন্য বিনিময় কৰাৰ পিচত কেথি আইটি হিথ্‌ক্লিফৰ ওচৰ চাপিল । সি তেতিয়া দুৱাৰ মুখত বৈ আছিল । এবাৰ বাহিৰলৈ চায় এবাৰ ভিতৰলৈ । পিচে বাহিৰলৈ চাই থকা যেন দেখুৱালেও ভিতৰলৈহে তাৰ বেচি চকু । ভিতৰত থকা ল'ৰা-ছোৱালী হালে কি কৰিছে সেইটো চাবলৈহে সি আছিল বেচি কৌতূহলী।

'তেন্তে তুমি মোৰ পেহা হোৱা ? তাই তাক চালাম ঠুকি সুধিলে । প্ৰথমবাৰ দেখা পাওঁতে তুমি বৰ গোমোঠা মাৰি থাকিলেও মোৰ তোমাক ভাল লগা যেন লাগিছিল । লিণ্টনক লগত লৈ তুমি 'গ্ৰেঞ্জলৈ নোযোৱা কিয ? অত বছৰ ইমান ওচৰতে আছাঁ অথচ আমাৰ তালৈ যোৱা নাই, এইটো তো বৰ আচৰিত কথা। কিহৰ বাবে নোযোৱাকৈ আছা ?

হিথ্‌ক্লিফে উত্তৰ দিলে 'তুমি ওপজাৰ আগতেই মই কেইবাবাৰো 'গ্ৰেঞ্জ'লৈ গৈছিলোঁ । বাৰু সেই পৰ্ব্ব থাকক । আৰু যদি চুমা আছে, লিণ্টনক দিয়া । মোক দিলে কি হ'ব অযথা ব্যয কৰাহে হ'ব ।

এইবাৰ কেথি মোৰ ওচৰলৈ উৰি অহাদি আহি মোক সাবট মাৰি ধৰি টপাটপ চুমা খাই খাই মোক ক'লে দুষ্ট এলেন । তোক বেযা পাইছোঁ যা । মোক ইয়াত সোমাবলৈকে নিদিছিলি নহয় । আজিৰ পৰা পিচে মই প্ৰতিদিনে পুৱা ইয়ালৈ খোজকাঢি আহিম । আহিম নে খুড়া ? পিতাকো মাজে মাজে লৈ আহিম । আমাক লগ পালে তোমাৰ ভাল নালাগিব জানো ?

'নিশ্চয হিথ্‌ক্লিফে উত্তৰ দিলে পিচে কথাষাৰ কওতে সি এনেভাবে মুখ বিকটাই ক'লে যে তাতে তাৰ দুযোগৰাকী ভাবী অতিথিৰ প্ৰতি গভীৰ বিদ্বেষ প্ৰকট নোহোৱাকৈ নাথাকিল । পিচে কথা এটা হ'ল নহয কেথেৰিণৰ পিনে মুখ ঘূৰাই সি ক'লে

কওঁ বুলি ভাবিলোঁ যেতিযা কওঁৱেই আৰু । তোমাৰ পিতাৰাৰ মোৰ প্ৰতি ৰব ভাল ভাব নাই । এসময়ত আমাৰ মাজত কাজিয়া লাগিছিল । বৰ বেয়াকৈ লাগিছিল । তুমি যদি তেওঁৰ আগত ইয়ালৈ আহিছিলা বুলি কোৱাগৈ তেন্তে আগলৈ এই পিনে অহাৰ মূৰ মৰিব । তোমাক আৰু তেওঁ ইয়ালৈ আহিবলৈ নিদিব । গতিকে তোমাৰ যদি পেহীয়েৰৰ পুতেকক আগলৈকো লগ পোৱাৰ ইচ্ছা আছে তেন্তে তুমি কাকো এই কথা নকবাঁ । কিন্তু তুমি আহি থকাত বাধা নাই ।

কথা শুনি কেথেৰিণ জয়পৰি ষোৱাদি গ'ল । তাই হিথ্‌ক্লিফক সুধিলে 'তোমালোকৰ মাজত দন লাগিছিল কিয় ?

হিথ্‌ক্লিফে উত্তৰ দিলে 'তোমাৰ পিতাৰে মোক বৰ টোকোনা বুলি ধৰি লৈছিল আৰু ভাবিছিল যে মই ভনীয়েৰক বিয়া কৰাবৰ লায়ক নহওঁ । তৎসত্ত্বেও যেতিয়া মই তাইক আনিছে এৰিলোঁ তেতিয়াতো পিতাৰাৰ দৰ্প চূৰ্ণ হ'ল । এই বাবেই তেওঁ মোক কেতিযাও ক্ষমা নকৰে ।

কেথেৰিণে উত্তৰ দিলে 'সেইটো অন্যায় কথা । মই তেওক কেতিয়াবা সেইবুলি কম । কিন্তু লিণ্টন আৰু মইতো তোমালোকৰ কাজিয়াৰ বাবে দায়ী নহও । ঠিক আছে তেন্তে মই ইযালৈ নাহোঁ । তেওঁ যাব 'গ্রেঞ্জ'লৈ ।

লিণ্টনে সৰু সৰুকৈ ক'লে 'মই যাবলৈ বহুত দূৰ হ'ব । চাৰি মাইল খোজ কাঢি যাবলৈ হ'লে মই মৰিব লাগিব । তুমিয়ে আহিবা মিচ কেথেৰিণ মাজে মাজে আহিবা । প্রতিদিনে পুৰা আহিব নালাগে । সপ্তাহত দুবাৰ বা এবাৰ ।

বাপেকে পুতেকলৈ তীব্র ঘৃণাৰ চাৱনিৰে চালে ।

মোলৈ চাই সি ক'লে 'নেলী দেখিছোঁ আটাইবোৰ পণ্ডশ্রমহে হ'ল । অজগাটোৱে তাইক মিচ কেথেৰিণ বুলিহে মাতিছে । সি কিমানৰ লাযক বুজি পাবলৈ তাইক সৰহ সময নালাগে । আৰু বুজি পোৱাৰ লগে লগে তাই তালৈ পিঠি দিব । কিন্তু হেযাৰটন হোৱাহেঁতেন— তই নাজান নেলী তাৰ সমস্ত বদগুণ সত্ত্বেও সিহে মোৰ পচন্দৰ । দিনটোত মই কুৰিবাৰ তাৰ কথা ভাবোঁ । এই ল'ৰাটো যদি আন কোনোবা হ'লহেঁতেন সি মোৰ প্রিযপাত্র হৈ পৰিলহেঁতেন । পিচে মই ভবাত তাইৰ প্রেমৰ পৰা সি নিৰাপদ । সেই অধম জীৱটোক যদি চটফটীয়া হোৱা নেদেখোঁ তেন্তে হেয়াৰটনক তাৰ বিৰুদ্ধে মই উচটাই দিম । মই ভবাত সি ওঠৰ বছৰ হোৱালৈকে যে টানিব আশা নাই । জহান্নামে যাওক সেই মৰবুঁচিযাটো । চাচোন চা সি ভৰি মচাতহে লাগিছে— তাইৰ পিনে চাবলৈ তাৰ আজৰিয়েই নাই । বোলো লিণ্টন ।

'পিতা কিবা কৈছা ?

'বোলো পেহীয়েৰৰ জীয়েকজনী ওলাইছেহি, তইনো তাইক বাৰীখনতে এপাক ফুৰাবগৈ নোৱাৰনে ? ইফালে সিফালে নি শহাৰ গাত এটা বা নেউলৰ বাহ এটাকে দেখুৱাব পাৰ । তই জোতা সলোৱাৰ আগতে তাইক বাগানলৈ লৈ যা । ঘোঁৰাশাললৈকো নি তোৰ ঘোঁৰাটো দেখুৱাগৈ ।

কেথিলৈ চাই লিণ্টনে সুধিলে বাৰী ঘৰ পকাই ফুৰাতকৈ তুমি ইয়াতে অলপপৰ বহিবলৈকে ভাল পাবা যেন পাইছোঁ নহয নে ? তাৰ কথাত এনে এটা সুৰ ফুটি উঠিল যাৰ পৰা বুজা গ'ল যে ওলাই যাবলৈ সি একেবাৰে অনিচ্ছুক ।

দুৱাৰমুখেদি বাহিৰলৈ চাই কেথিয়ে ক'লে, তুমিহে জানা । তাইৰ কথাৰ সুৰৰ পৰা বুজা গ'ল যে ওলাই যাবলৈ তাইৰ মনটো আছে ।

লিণ্টন কিন্তু বহাৰ পৰা নুঠিল । সি জুইৰ কাষ চাপিহে গ'ল । হিথ্‌ক্লিফ বহাৰ পৰা উঠি পাক ঘৰলৈ গ'ল তাৰ পৰা চোতাললৈ ওলাই হেয়াৰটনক চিঞৰি মাতিলে ।

হেয়াৰটন হিথ্‌ক্লিফৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু দুয়োটা লগ খাই আকৌ আমি থকা ঠাইত ওলালহি । হেয়াৰটনে গা ধুই উঠিছিলহে । তাৰ চিকচিকাই থকা গাল আৰু ভিজা চুলিৰ পৰা সেই কথা দেখিলেই বুজিব পৰা গৈছিল ।

ঘৰ চোৱাচিতা কৰা মানুহজনীয়ে পূৰ্ব্বতে কোৱা কথাষাৰ মনত পৰিলত কেথেৰিণে হিথ্‌ক্লিফক সুধিলে 'পেহা সেইটোতো মোৰ মোমাইদেউৰ লৰা নহয় । হয় জানো ?

'হয় তোমাৰ মাৰৰ ভতিজাক । তাক তোমাৰ ভাল লগা নাইনে ?

কেথেৰিণৰ চকুৰে মুখে এটা অস্বস্তিৰ ভাব ফুটি উঠিল । হিথ্‌ক্লিফে আকৌ সুধিলে ধুনীয়া ল'ৰা নহয় নে ?

শিষ্টাচাৰবিহীন সেই প্ৰাণীটো বেঙাৰ দৰে থৰ দি ৰ'ল । এবাৰ সি হিথ্‌ক্লিফৰ কাণে কাণে কিবা এটা ক'লে ।

হিথ্‌ক্লিফে হাঁহি দিলে । হেয়াৰটন বিবৰ্ণ হৈ পৰিল । মই মন কৰিলোঁ যে কোনোবাই তাক অসন্মান কৰে বুলি সি সদা সতৰ্ক আৰু তাৰ নিজৰ হীনাৱস্থা সম্পৰ্কেও সি একেবাৰে সজাগ নোহোৱা নহয় । পিচে তাৰ প্ৰভু বা অভিভাৱকজনে তাৰ সংকোচ ভাবটো এই বুলি কৈ আঁতৰ কৰি দিলে •

'হেয়াৰটন তই আমাৰ পচন্দৰ হৈ পৰিবি । তাই কৈছে তই বোলে— কি কৈছিলে ? কিবা এটা কৈছিলে আৰু । শুনিলে ভাল লগা কথা । এই শুন । তই ছোৱালীজনীক বাগানখনত এপাক ফুৰাই আনগৈ । চাবি আৰু ভদ্ৰলোকৰ দৰে চলিবি । অবাইচ মাত নামাতিবি । তাই নাচালে তয়ো তাইৰ মুখলৈ থৰ লাগি চাই নাথাকিবি । তাই তোলৈ চালে তই তোৰ মুখ ঢাকি পেলাবি । কথা কওতে লাহে লাহে কবি । হাত দুটা জেপত ভৰাই নথবি । যা । যা ! যিমান পাৰ ছোৱালীজনীৰ মন যোগাই ফুৰাই আনগৈ।

কেথি আৰু হেয়াৰটন খিৰিকিৰ ওচৰেদি পাৰ হৈ যোৱালৈকে সি চাই থাকিলে । হেয়াৰটনে মুখখন কেথেৰিণৰ পিনে কৰাই নাই । বিপৰীত পিনে ঘূৰাই ৰাখিছে । সদায় দেখি থকা ঠাইখন আৰু তাৰ দৃশ্যৰাজিক সি অচিনাকি কোনোবাই চোৱাদি আৰু শিল্পীৰ একাগ্ৰতাৰে চাবলৈ ধৰিলে ।

কেথেৰিণে চল বুজি এবাৰ তালৈ চালে । কিন্তু তাক ভাল লগাৰ কোনো ভাব তাইৰ মুখত ফুটি উঠা দেখা নগ'ল । তাই আপোনমনে ভাল লগা বস্তু ইটো সিটো চাই গ'ল । তাই নিজমনে গুণগুণকৈ গীত এটা সৰু সৰুকৈ গাই গৈছিল । সিহঁতে পৰস্পৰৰ মাজত কোনো বাক্য বিনিময় কৰা নাছিলে ।

হিথ্‌ক্লিফে মাত লগালে মই তাৰ মুখখন চাই থলোঁ নে কি ? গোটেই সময়খিনিত

সি টু শব্দ এটাও কৰা নাই । নেলী, তাৰ এই বয়সত বা তাতোকৈ কমত মই কেনে আছিলোঁ তোৰ মনত আছে নহয় ? মই এনে বেঙা আছিলোঁনে ? জোজেফে ক'বৰ দৰে 'তাগদ নোহোৱা ?

'ইয়াতকৈয়ো বেয়া আছিলি । মুখেৰে তো কথাই নুফুটিছিল তোৰ । 'তাক মোৰ ভাল লাগে । সি ডাঙৰ ডাঙৰকৈ কৈ গ'ল । 'সি মোৰ আশা পূৰ্ণ কৰিছে— সি আজন্ম জধামূৰ্খ এটা হোৱাহেঁতেন মই ইমান ভাল নাপালোঁহেতেন । পিচে সি মূৰ্খ নহয় । তাৰ ভাব অনুভূতি মই বুজি পাও । তেনেবোৰ ভাব অনুভূতি মোৰো আছিল ।

'তাৰ মনত এতিয়া কি কষ্ট হৈছে মই ঠিকমৈক বুজিব পাৰিছোঁ । এয়া আৰম্ভণিহে পিচে সি আৰু ভুগিব । তাৰ ৰুক্ষতা আৰু অজ্ঞানতাৰ পাট নাদৰ পৰা সি কেতিয়াও ওপৰলৈ উধাব নোৱাৰিব । তাৰ বাপেক বজ্জাতটোৱে মোক যিমান তললৈ নমাইছিল মই তাক তাতকৈ বেচি তললৈ নমাইছোঁ । তাৰ আসুৰিক প্ৰকৃতি লৈ সি গৰ্ব্ব কৰে । পশু প্ৰবৃত্তি ব্যতিৰেকে যি কোনো বিবেচনাকে মূৰ্খামি আৰু দুৰ্ব্বলতাৰ পৰিচায়ক বুলি ঘিণ কৰিবলৈ মই তাক শিকাইছোঁ । হিণ্ডলেই পুতেকক দেখাহেঁতেন বেচ গৰ্ব্ববোধ কৰিলোহেঁতেন বুলি বাৰু তই নাভাবনে ? মই মোৰ ল'ৰাক লৈ যিমান গৰ্ব কৰিছোঁ ঠিক সেই দৰেই ? পিচে তফাৎ এটা আছে । এটা যেনিবা এটুকুৰা সোণ কিন্তু ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে ৰাস্তা বন্ধা শিলৰ টুকুৰাৰ দৰে আনটো যেন এছটা টিন দেখাত ৰূপৰ যেন কৰিবলৈ ঘঁহি মাজি চিকচিকিয়া কৰা হৈছে । মোৰ ল ৰাৰ গাত গুণ বুলিবলৈ একো নাই । তথাপি যি সামান্য আছে তাৰে যিমান পাৰি তাক উপযুক্ত কৰি তুলিবলৈ মই যত্ন কৰিম । তাতেই মোৰ সাৰ্থকতা । হিণ্ডলেৰ পুতেকৰ গাত বৰ ভাল ভাল গুণ আছিল । পিচে এতিয়া সেইবোৰ সমূলে লোপ পালে । কোনো কামতেই নাহে । ততোধিক শোচনীয় । মোৰ অনুশোচনা কৰিবলৈ একো নাই । তাৰ হ'লে আছে । মোৰ বাদে আনে যিমান আছে বুলি জানে তাতকৈ বহুত বেচি । ইয়াৰে সৰ্বোত্তম হ'ল এই যে হেয়াৰটন মোৰ অত্যন্ত অনুৰাগী । বাপেক হিণ্ডলেৰ প্ৰতিও সি তিমান অনুৰাগী নাছিল । ধৰি ল সেই বজ্জাত কালটো সমাধিৰ অতল গৰ্ভৰ পৰা পুতেকৰ দুষ্কাৰ্য্যৰ বাবে মোক জগৰীয়া কৰি গালি গালাজ দিবলৈ ওলাই আহিছে । তেতিয়াতো বেচ মজা হ ব । দেখিবি পুতেকে বাপেকক কৰ্থনা কৰিবলৈ লাগি গৈছে । সংসাৰত বন্ধু বুলিবলৈ একমাত্ৰ ময়েই । মোক লাঞ্ছনা কৰিলে সি কাকো সহ্য নকৰে ।

এই বুলি কৈ নিজৰ চয়তানী চিন্তাত নিজেই ৰস পাই হিথ্‌ক্লিফে কাঠ হাঁহি এটা মাৰিলে । মই তাৰ কথাৰ কোনো জবাব নিদিলোঁ কাৰণ জবাব সি বিচৰা নাই বুলি মই বুজি পাইছিলোঁ ।

এই গোটেই সময়ছোৱাত লিণ্টন আমাৰপৰা বহুত দূৰত বহি আছিল । কোনে কি কৈছে নকৈছে তাৰ কাণত পৰা নাছিল । পিচে সি অস্থিৰ হৈ ইচাট বিচাট কৰা আমাৰ চকুত পৰিল । ভাগৰ লাগিব বুলি ভয় কৰি কেথেৰিণৰ সংগৰ পৰা নিজকে বঞ্চিত কৰা বাবে তাৰ বোধহয় অনুশোচনা হৈছিল ।

বাপেকে মন কৰিলে যে লিণ্টনে খিৰিকিয়েদি বাহিৰলৈ চাই আছে । বাৰে বাৰে টুপিটো পিন্ধো নিপিন্ধো কৰি সি মূৰলৈ হাত নিয়াও তাৰ চকুত পৰিল ।

তাকে দেখি যেন তাৰ মনলৈ কিছু উৎসাহ আহিল । পুতেকলৈ চাই সি বংমনেৰে কোবাৰ ভাও ধৰি ক'লৈ এই এলেহুৱা ল'ৰা । উঠ । কি চাই আছ ? দৌৰ সিহঁতৰ পিচত । সিহঁত গৈ মৌ বাহ থকা চুকটো পাইছেগৈহে ।

যেন গাৰ সমস্ত শক্তি প্ৰয়োগ কৰি লিণ্টন থিয় হ'ল আৰু জুহালৰ গুৰি এৰিলে । খিৰিকিখন মেলি থোৱাতে আছিল । লিণ্টন ওলাই যোৱাৰ লগে লগে কেথিয়ে নিবোকা লগৰীয়া হেয়াৰটনক দুৱাৰখনৰ ওপৰত কি লিখা আছে সোধা মোৰ কাণত পৰিল ।

হেয়াৰটনে তলমূৰ ওপৰ কৰি হেবাং এটাৰ দৰে নিৰ্ব্বাক হৈ তাইলৈ চাই ৰ'ল । কি উত্তৰ দিব ভাবি নাপাই সি মূৰ খজুৱাবলৈ ললে ।

'কিবা লাগবান্ধ নোহোৱা কথা লিখা আছে আৰু । মই পঢ়িব পৰা নাই ।

পঢ়িব পৰা নাই ? সেইটো আক কেনে কথা ? মইতো পঢ়িব পাৰিছোঁ ইংৰাজীত লিখা আছে দেখোন । কিন্তু তাত লিখিছে কিয সেইটো কথাহে মোক লাগে ।

লিণ্টনে খিক খিককৈ হাঁহিলে । তাৰ মনৰ প্ৰফুল্লতাৰ সেযে আছিল প্ৰথম প্ৰকাশ । কেথেৰিণক সি ক'লে 'সি পঢ়িবকে নাজানে । এনে এটা স্তধামূৰ্খ কৰবাত থাকিব পাৰে বুলি বাৰু তুমি বিশ্বাস কৰিবানে ?

কেথেৰিণে গহীন হৈ সুধিলে 'সি মানসিক ভাবে সুস্থ নে কিবা বিকাৰ আছে ? মই এতিযালৈকে তাক দুবাৰ প্ৰশ্ন কৰিলোঁ কিন্তু প্ৰতিবাৰতে সি এনে অজলাৰ দৰে চালে যে মোৰ মনেৰে মই কি সুধিছোঁ সি একো বুজাই নাই । ময়ো তাক বুজিব পাৰিছোঁ বুলি কব নোৱাৰোঁ ।

লিণ্টনে আকৌ হোঁ হোৱাই হাঁহিলে আৰু অবজ্ঞাৰ দৃষ্টিৰে হেয়াৰটনলৈ চালে । সেই মুহূৰ্ত্তত সি কিবা কথা বুজিব পৰা অৱস্থাত আছিল বুলি কোৱা টান ।

লিণ্টনে ক'লে তাৰ দোষৰ ভিতৰত মাত্ৰ এটাই ৹ এলাহ । হয় নে নহয় আৰ্ণশ্ব ? মোমাইদেউৰ জীয়েকে তোক একেবাৰে গোট গৰু বুলি ভাবিছে । তই কব নহয় 'কিতাপ পঢ়া তোক নালাগে বুলি । এতিয়া বুজিছ তাৰ ফল কেনে হয ? কেথেৰিণ তুমি তাৰ অদ্ভুত ইযৰ্কচায়াৰ উচ্চাৰণ মন কৰিছা নে ?

হেয়াৰটন গৰগৰাই উঠিল । লিণ্টনক সি নিতৌ লগ পায । সেইবাবে তাৰ কথাৰ উত্তৰ দিবলৈ সি সক্ষম । তালৈ চাই সি চয়তানক আজুঁৰি ক'লে 'কি দৰ্কাৰডাল আছে কিতাপ পঢ়াৰ ? সি এই বিষযে ব্যাখ্যা কৰিবলৈকো উদ্যত হৈছিল কিন্তু তেনেতে কেথি আৰু লিণ্টনে হাঁহি দিলে । হেয়াৰটনৰ অদ্ভুত কথাবাৰ্ত্তাই যে সিহঁতক স্ফূৰ্ত্তিৰ খোৰাক যোগাব পাৰিছে সেই কথা ভাবি তাই বৰ ভাল পালে ।

লিণ্টনে খিকখিকাই হাঁহি সুধিলে 'চয়তানক টনা আঁজোৰা কৰিছ কিয় ? পিতাই চোন তোক অবাইচ্চ মাত নামাতিবলৈ কৈছিল । তই দেখিছোঁ তেনে মাত এটা নমতাকৈ মুখকে মেলিব নোৱাৰ । ভদ্ৰলোকৰ দৰে আচৰণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰচোন । এতিয়ালৈ কৰ ।

লিণ্টনে এইদৰে কবলৈহে পালে হজুৰা ল'ৰাটো একেবাৰে দাং খাই উঠিল । তাক যে অপমান কৰা হৈছে সেই কথা সি বুজি পালে । সি ক'লে তই নামতহে মতা ল'ৰাটো চিৰি চেহেৰাৰে গোটেইটো তিৰোতা সজীযা । সেয়ে নোহোবাহেঁতেন তোক এই মুহূৰ্ত্ততে বগৰাই দিলোঁহেঁতেন জনা নাই বেটা ছিৰিশলী ।

সিহঁতৰ কথাবতৰা হিথক্লিফৰ কাণত পৰিছিল মোৰ কাণতো পৰিছিল । তাক সেই ঠাইৰ পৰা গুচি যোৱা দেখি সি হাঁহি এটা মাৰিলে কিন্তু পিচ মুহূৰ্ত্ততে দুৱাৰমুখত ৰৈ অদৰকাৰী কথা চোবাই থকা লিণ্টন আৰু কেথেৰিণলৈ অত্যন্ত খং আৰু বিদ্বেষ দৃষ্টিৰে চালে । হেয়াৰটনৰ দোষ ক্ৰটীৰ কথা কৈ থাকোঁতে থাকোঁতে সিহঁতৰ কথাবতৰা বেচ জমাল হৈ পৰিছিল । তাৰ বিষয়ে বহুতো গল্প গুজৱ লিণ্টনে কেথেৰিণক শুনালে । হেয়াৰটনৰ মুখৰ আৰু হিংসৰী কথাবোৰ শুনি তাই বেচ স্ফূৰ্ত্তি পাইছিল । কিন্তু তেনেবোৰ মাতকথাই প্ৰমাণ কৰা তাৰ অসৎ প্ৰকৃতিৰ কথা তাইৰ মনলৈ অহা নাছিল । মোৰ হ'লে লিণ্টনৰ প্ৰতি কিবা সহানুভূতি হওক চাৰি তাক মোৰ ভাল নলগাহে হ'ল । মোৰ ভাব হ'ল যে বাপেকে তাক তাচ্ছিল্যৰ চকুৰে চোৱাৰ কাৰণ নথকা নহয় ।

আমি আবেলিলৈকে তাত থাকিলোঁ । তাতকৈ আগতে কেথি আইটিক তাৰপৰা আঁতৰাই আনিবকে নোৱাৰিলোঁ । ভাগ্য ভাল মোৰ গৃহস্বামী তেওঁৰ পঢা কোঠাৰ পৰা ওলোৱাই নাছিল আৰু সেইবাবে আমি বহুত সময় ঘৰৰ পৰা আঁতৰি থকা বুলিও তেওঁ গম নাপালে ।

ঘৰলৈ ঘূৰি আহোঁতে মই মনে মনে ঠিক কৰিছিলোঁ যে আমি সেইমাত্ৰ এৰি থৈ অহা মানুহবোৰৰ স্বভাৱ চৰিত্ৰৰ বিষয়ে মই কেথেৰিণক কম কিন্তু সিহঁতৰ প্ৰতি মোৰ কিবা বেয়া ভাব এটা আছে বুলি ধাৰণা এটা কেনেবাকৈ তাইৰ মূৰত সোমাল ।

'সেয়া— মই জানো নহয় এলেন তই পিতাৰ পক্ষ লবি । তই যে নিৰপেক্ষ নহয় সেই কথা মই এতিয়া বেচকৈ বুজি পাইছোঁ । নহ'লে লিণ্টন ইয়াৰ পৰা বহুত দূৰত থাকে বুলি অত বছৰে তই মোক ফাঁকি দি প্ৰবঞ্চনা কৰি নাথাকিলিহেঁতেন । আচলতে মোৰ খুব খং উঠিছে কিন্তু মোৰ মনটো এতিয়া ইমান ভাল লাগিছে যে সেই খং মই দেখুৱাব নোৱাৰোঁ । তই পিচে মোৰ পেহাৰ বিষয়ে ইয়াত একো নুলিয়াবি। তেওঁ মোৰ পেহা, মনত ৰাখিবি আৰু তেওঁৰ লগত কাজিয়া কৰা বাবে পিতাক মই বেচমতে এজাউৰি শুনাই দিম ।

এই মৰ্ম্মেই তাই অনৰ্গল কথা কৈ থাকিলে মোক মোৰ কথা কবলৈ সুযোগকে নিদিলে । তাইৰ ভুল হৈছে বুলি পতিয়ন নিয়াবলৈ মই চেষ্টা কৰিবলৈ এৰি দিলোঁ।

'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ যোৱাৰ কথা সেই নিশা তাই লিণ্টনক নকলে কাৰণ তেওঁক সেইদিনা তাই লগেই নাপালে। পিচদিনা গোটেই কথাটো ওলাই পৰিল। মই বিৰক্ত হলোঁ। তথাপিতো মই বৰ বেয়া পোৱা নাছিলোঁ। মই ভাবিছিলোঁ যে কথাটো ওলালেই যেতিয়া বেথেৰিণক লিণ্টনৰ ওচৰলৈ দুনাই নাযাবলৈ সতৰ্ক কৰি দিয়াৰ দায়িত্ব মোতকৈ পিতাকেই বেচি ভালকৈ বহন কৰিব পাৰিব। পিচে 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ তাইনো কিয় যাব নালাগে সেই সম্পৰ্কে তেওঁ তাইক পতিয়ন নিয়াই বুজাব নোৱাৰিলে। তাইৰ ওপৰত আৰোপ কৰা বাধা নিষেধবোৰৰ যুক্তিযুক্ততা থকাটো তাই বিচাৰিছিল।

ৰাতিপুৱা পিতাকৰ লগত মুখামুখি হোৱাৰ পিচতেই তাই ক'লে 'কালি মুকলি পথাৰৰ মাজেদি ফুৰিবলৈ যাওতে কাক লগ পালোঁ অনুমান কৰাচোন। এ পিতা এইবোৰৰ গুৰিতে তুমিযেই। তুমিতো ভাল কাম কৰা নাই। কৰিছা জানো বোৱাচোন। মই দেখিলোঁ— পিচে শুনা এলেনৰ লগ হৈ তুমি মোক অতদিনে যে ভাঁৰি আছিলা সেই কথা মই কেনেকৈ ধৰা পেলালোঁ সেইকথা ক'ম এতিয়া। মই অনবৰত আশা কৰি আছোঁ লিণ্টন আহিব বুলি সি নহা দেখি মই হতাশ হৈ পৰিছোঁ অথচ তুমি মোক ফাঁকি দি আছা।'

ইয়াৰ পিচত তাই পিতাকক আগদিনা ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ যোৱাৰ এটা পুংখানুপুংখ বিৱৰণ দিলে। তাত কি হ'ল কি নহ'ল তাকো ক'লে। কথাবোৰ তাই কৈ থাকোঁতে মোৰ গৃহস্বামীয়ে মোলৈ কেইবাবাৰো তিৰস্কাৰৰ দৃষ্টিৰে চালে কিন্তু তাইৰ বৃত্তান্ত শেষ নোহোৱালৈকে এবো নামাতিলে। তাই কৈ অতালত তেওঁ তাইক ওচৰ চপাই নি লিণ্টন ওচৰতে থকাৰ কথাটোনো কিয় তেওঁ তাইৰ পৰা লুকুৱাই ৰাখিছিল সেই সম্পৰ্কে তাই কিবা জানে নে কি সুধিলে। নিৰ্দ্দোষ সংগসুখ এটা উপভোগ কৰাত বিনাকাৰণত তেওঁ তাইক বাধা দিছে বুলি তাই ভাবিব পাৰে কেনেকৈ ?

'কাৰণটো হ'ল তুমি হিথক্লিফক বেয়া পোৱা সেই বাবে। 'তেন্তে কেথি কথাটো হ'ল এনেকুৱা। মই তোৰ ভাব অনুভূতিতকৈ মোৰ ভাব অনুভূতিক বেচি গুৰুত্ব দিওঁ— তই সেই বুলি ভাব তেন্তে ? নহয় মই হিথক্লিফক বেয়া পাইছিলোঁ বাবে নহয় হিথক্লিফে মোক বেয়া পায় বাবেহে মই বাধা দিছিলোঁ। সি হ'ল একেবাৰে নৃশংস প্ৰকৃতিৰ মানুহ। যাৰ প্ৰতি এবাৰ বিদ্বেষ তাৰ মনত সোমাল সামান্য চেলু পালেই তাক অন্যায় অবিচাৰ কৰি শেষ কৰাতেই তাৰ আনন্দ নহলে তাৰ শান্তি নাই। মই জানিছিলোঁ যে তোমাৰ পেহীয়েৰাৰ ল'ৰাৰ লগত যোগাযোগ হোৱাহেঁতেন হিথক্লিফৰ লগত চিনাকি নোহোৱাকৈ তুমি থাকিব নোৱাৰিলাহেঁতেন। এই কথাও মই জানিছিলো যে মোৰ ছোৱালী বুলিয়েই সি তোমাকো ঘৃণাৰ চকুৰে চাব। সেইবাবে অকল তোমাৰ মংগল কামনা কৰিহে তুমি যাতে লিণ্টনৰ লগত আকৌ লগালগি নোহোৱা তাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিলোঁ। অন্য কাৰণ একো নাছিল। তুমি

ডাঙৰ হ'লে আটাইবোৰ কথা তোমাক ক'ম বুলি মই ভাবি আছিলোঁ, পিচে বহুত পলম হৈ গ'ল ।

পিতাবৰ কথাত মুঠেই পতিয়ন নগৈ কেথেৰিণে ক'লে 'কিন্তু পিতা, হিথ্‌ক্লিফক যে মই বৰ অমায়িক পালোঁ । লিণ্টনে মৰে লগালগি হোৱাত তেও হলে একো আপত্তি কৰা নাই । তেওঁ কলে বোলে যেতিয়াই ইচ্ছা তেতিয়াই মই তেওঁৰ ঘৰলৈ যাব পাৰোঁ মাত্ৰ মই তোমাক জানিবলৈ দিব নালাগিব কাৰণ তুমি তেওঁৰ লগত কাজিয়া কৰিছিলা আৰু ইজাবেলা পেহীক বিয়া কৰোৱা বাবে তুমি তেওক কম্মিন কালেও ক্ষমা নকৰা । তুমিহে নিদিয়া দোষ তোমাৰ গাতহে । তেওঁতো লিণ্টনকে মোকে অন্তত বন্ধুত্বৰ সম্পৰ্ক স্থাপন কৰাত বাধা দিয়া নাই । দিছাঁ তুমিহে ।

মোৰ গৃহস্বামীয়ে দেখিলে যে জীয়েকে পেহাক হিথ্‌ক্লিফৰ দুষ্ট চৰিত্ৰৰ বিষয়ে কোনো কথাকে বিশ্বাস নকৰে । সেইবাবে তেও মোটামুটি ভাৱে তাৰ ইজাবেলাৰ প্ৰতি কৰা ব্যৱহাৰ আৰু 'বাদাৰিং হাইটচ হস্তগত কৰি লোৱাৰ কথা তাইক কলে । এই সম্পৰ্কে তেও দীঘলীয়া বিবৰণ দিবলৈ সাহ নকৰিলে কাৰণ তেওৰ পুৰাতন শত্ৰু হিথ্‌ক্লিফৰ নাম মনলৈ অহাৰ লগে লগে মিচেচ লিণ্টনৰ মৃত্যুৰ সময়ৰে পৰা তাৰ প্ৰতি তেওৰ অন্তৰত ৰুদ্ধ হৈ থকা ভয় আৰু ঘৃণাত আকৌ এবাৰ তেওঁৰ বুকু কঁপি উঠিল । সি আহি তেওৰ জীৱনত খেলি মেলি নলগোৱাহেঁতেন তেও আজিও জীযাই থাকিলহেঁতেন — এই বেদনাদায়ক ভাবটোৱে অহৰহ তেওক পীড়ি আছিল । হিথ্‌ক্লিফক তেও হত্যাকাৰী বুলিয়েই গণ্য কৰিছিল ।

কেথি আইটিয়ে বেয়া কাম কাক বোলে নাজানিছিলেই । তাইৰ নিজৰো দোষ বুলিবলৈ তেনেকৈ একো নাছিল । সামান্য অবাধ্যতা আৰু অবিচাৰৰ ধৰিব নলগীয়া দুই এক কাৰ্য্য হঠাতে ভমক কৈ উঠি পিচ মুহূৰ্ত্তে শাঁত পৰা খং নভবা নিচিন্তাকৈ হঠাতে কৰি পেলোৱা কিবা একোটা কাম— তেওৰ নিজৰ দোষ বুলিবলৈ ইমানেই । এইবোৰৰ ক্ষেত্ৰতো আকৌ কৰাৰ বা কোৱাৰ লগে লগে অনুতাপ । এনে একজনী ছোৱালীৰ বাবে ঘৃণা বিদ্বেষ আৰু প্ৰতিহিংসাৰ এনে অনুশোচনাবিহীন আৰু বছৰৰ পিচত বছৰ ধৰি জীপ দি ৰখা সংকল্প আছিল নিতান্তই অভাবনীয় । মানৱ প্ৰবৃত্তিৰ এই নতুন দিশটোৰ লগত পৰিচিত হৈ তেও ইমানেই বিস্ময়াভিভূত হৈ পৰিছিল যে পিতাকে বিষয়টো আৰু বহলাই তেওৰ আগত মেলাৰ আৱশ্যকতা নেদেখিলে । মানৱ চৰিত্ৰৰ এইটো ফালৰ লগত তেওঁৰ পূৰ্ব্ব পৰিচয় তেওৰ নিজৰ সমস্ত ধ্যান ধাৰণা আৰু অধ্যয়নৰ বৰ্হিভূত আছিল । তেওঁ এই বুলি কৈ কথাৰ মোখনি মাৰিলে ঃ

'সেই মানুহটোৰ ঘৰ আৰু পৰিয়ালৰ লগত কোনো সংশ্ৰৱ মই কিয় ৰাখিব নোখোজোঁ সেই কথা আইজনী তুমি লাহে ধীৰে গম পাবাঁ । এতিয়া যোৱাঁ তোমাৰ নিজৰ কামত আৰু খেলা-ধুলাত লাগাগৈ । তাৰ কথা আৰু মনলৈ নানিবা ।

পিতাকক চুমা খাই, কেথি আইটি কেইঘণ্টামানৰ বাবে আগৰ অভ্যাস অনুসৰি নিজৰ পাঠ পঢ়াত নিমগ্ন হ'ল । তাৰ পিচত তাই পিতাকৰ লগতে বাগানত ফুৰিলে

আৰু গোটেই দিনটো গতানুগতিকভাবেই পাৰ কৰি দিলে । কিন্তু সন্ধ্যা সময়ত, তাই সাজপাৰ সলাই লোৱাত সহায় কৰিবলৈ বুলি তাইৰ কোঠালৈ সোমাই গৈ দেখোঁ তাই বিচনাৰ দাঁতিত আঠুকাটি উচুপি আছে ।

'ছিঃ ছিঃ আঁকৰী ছোৱালী কৰবাৰ । এই সামান্য কথাটোতে নো কোনোবাই কান্দেনে । আচলতে দুঃখ বুলিবলৈ তোমাৰ তো একো নাই, কেথি আইটি । ভাবিলোৱা— এক মিনিটৰ বাবে ভাবি লোৱা— তোমাৰ পিতাৰা আৰু মই মৰিলোঁ আৰু তুমি সংসাৰত অকলশৰীয়া হৈ গ'লা । তেতিয়া তোমাৰ কেনে লাগিব ? বৰ্ত্তমানৰ পৰিস্থিতিটো তেনে এটা শোকাবহ সম্ভাৱনাৰ লগত ৰিজাই চোৱাচোঁন কেনে পাবা ? গতিকে যিবোৰ বন্ধু বান্ধৱ আছে তাৰ বাবেই ভগৱানৰ ওচৰত কৃতজ্ঞতা জনোৱা অধিক বিচাৰিব নালাগে ।

তাই প্ৰত্যুত্তৰত ক'লে 'মই মোৰ নিজৰ বাবে কন্দা নাই এলেন । মই তাৰ বাবেহে কান্দিছোঁ । সি কালিলৈ আকৌ মোক দেখা পাবলৈ আশা কৰিছিল এতিয়া সি যে কিমান নিৰাশ হ'ব । সি মোলৈ বাট চাই থাকিব অথচ মই নাযাম ।

'যত মানে বাজে কথা মই কলোঁ । তুমি তাৰ কথা যিমান ভাবিছা সিও তোমাৰ কথা সিমান ভাবিছে বুলি তুমি ধৰি লৈছা কিয় ? তাৰ লগ সংগ বুলিবলৈ হেয়াৰটন জানো নাই ? সম্বন্ধীয় ল ৰা এটাক দুটা আবেলিত দুবাৰ মাত্ৰ লগ পাইছা আৰু তাৰ বেজাৰতে ইমান কন্দাকটা । কোনোও এনে নকৰে দেই । শতকৰা নিৰানব্বৈজনে নকৰে । তোমাক হে দেখিলোঁ । তোমাৰ কিয় যোৱা নহ'ল লিণ্টনে অনুমান কৰিব পাৰিব আৰু তোমাৰ কথা ভাবিবলৈকো এৰি দিব ।

আঠু কাটি থকাৰ পৰা উঠি তাই সুধিলে মই যাব নোৱৰাৰ কাৰণটো জনাই তালৈ চিঠি এখন লিখি দিম নে ? আৰু তাক পঢ়িবলৈ দিম বুলি কোৱা কিতাপ কেইখনো পঠাই দিম । তাৰ কিতাপবোৰ মোৰবোৰৰ সমান ভাল নহয় । মোৰবোৰ সি বৰকৈ বিচাৰিছিল । তাক লাগেই । মোৰ কিতাপবোৰ যে বৰ ভাল লগা সেই কথাও মই তাক কৈছিলোঁ । লিখিম নে চিঠি এখন ?

নাই, নাই, নহ'ব চিঠি লিখিব নোৱাৰিবা মই তাইক খাটাংকৈ কলোঁ । 'তুমি লিখিবা সি উত্তৰ দিব আকৌ তুমি লিখিবা— এই পৰ্ব্বৰ অন্তই নপৰিব । নাই, নহ'ব । কেথি আইটি তোমালোক পৰস্পৰৰ লগত যে চা-চিনাকি হৈছিলা সেই কথা একেবাৰে বাদেই দিব লাগিব । তোমাৰ পিতাৰাই ইযাকে বিচাৰিছে । এযে যাতে হয় তালৈ মই চকু ৰাখিম ।

তাই আকৌ কাবৃত্তিৰ সুৰত আৰম্ভ কৰিলে কিন্তু চুটি চিঠি এখন লিখিলেনো ?

মনে মনে থাকা মই ভেকাহি মাৰি কলোঁ । 'তোমাৰ চিঠি লিখা পৰ্য্যায় সুৰু হ'বলৈ আমি নিদিওঁ । শুবলৈ লোৱা ।

তাই মোলৈ অত্যন্ত দুষ্টামিৰ দৃষ্টিৰে চালে— ইমান দুষ্টামিৰ দৃষ্টি যে মই প্ৰথমতে তাইক শুভৰাত্ৰি জনাই চুমা দিবকে নুখুজিছিলোঁ। মই তাইৰ গাত কাপোৰ কানি দি দিলোঁ আৰু কোঠাৰ দুৱাৰ জপাই, ৰুক্ষ মনেৰে ওলাই গলোঁ। ওলাই গলোঁহে হয় মনটোৱে নসহিলে। বেয়া লাগিল। গতিকে লাহে লাহে মই তাইৰ কোঠালৈ ঘূৰি আহিলোঁ। কোঠাত সোমাই দেখোঁ কি মেজৰ ওচৰত, শুদা কাগজ এটুকুৰা আৰু পেঞ্চিল এডাল হাতত লৈ কেথি থিয় দি আছে। মই সোমাই যোৱা দেখি তাই দোষী দোষী ভাবত কাগজ পেঞ্চিল লুকুৱাই পেলালে।

'কেথেৰিণ চিঠি লিখিলেও কিন্তু নি দিবলৈ কোনো নোলায মই কৈ থলোঁ দেই। সদ্যহতে মই তোমাৰ মমডাল নুমাই দিছোঁ।

মমডাল মই নুমাই দিছোঁ কি নিদিছোঁ তাই মোৰ হাতৰ ঠাৰিতে মাৰি দিলে আৰু কেটেৰা মাতেৰে ক'লে

খংমুঈ বুঢ়ী ক'ৰবাৰ।

তাইক মই তাতে এৰি কোঠাৰ বাহিৰ ওলালোঁ। ওলোৱা মাত্ৰকতে তাই ভিতৰৰ পৰা দুৱাৰ বন্ধ কৰি খিলি লগাই দিলে। তাইৰ তেনে খিটখিটিয়া মেজাজ মই আগতে দেখা নাছিলোঁ।

লিখিবলৈ লোৱা চিঠিখন তাই লিখিলেও আৰু গাখীৰ নিবলৈ অহা গাৰঁৰ ল'ৰা এটাৰ হতুৱাই যথাস্থানত দিয়ালেও। কথাটো পিচে মই অলপ দিন পিচতহে গম পালোঁ। কেই সপ্তাহমান পাৰ হোৱাৰ পিচত কেথিৰ মন ভাল হ'ল। মন ভাল হ'ল হয কিন্তু তাইৰ নতুন অভ্যাস এটা মোৰ চকুত পৰিল। তাই বাগানৰ চুক একোটাত গৈ অকলে অকলে বহি থাকিবলৈ ভাল পোৱা হ'ল। তাতে তাই কিবা কিতাপ এখন লৈ বহি থাকে আৰু মই ওচৰ চাপিলে তাই উচপ খাই উঠে আৰু কিতাপখনৰ ওপৰতে হলি পৰে। কাৰণটো হ'ল কিতাপখন মোৰ পৰা আঁৰ কৰাটো। কিতাপখনৰ পাতৰ মাজৰ পৰা নবন্ধা কাগজৰ টুকুৰা কিছুমানৰ মূৰবোৰ ওলাই থকা মোৰ চকুত পৰিছিল।

তাইৰ আৰু এটা ফাকটি মোৰ নজৰত পৰিছিল। নিচেই পুৱাতে উঠি তাই পাকঘৰৰ ওচৰে পাঁজৰে কোনোবাই কিবা এটা দিবহি এনে ভাবত বাট চাই থাকে। পঢা কোঠাত তাইৰ মেজত এটা সৰু ড্ৰয়াৰ আছিল। ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা ধৰি তাই তাকে খুচৰি মুচৰি থকা মোৰ চকুত পৰিছিল। সেই ড্ৰয়াৰটোৰ চাবিটো তাই নেৰে সাৱধানে লগতে লৈ ফুৰে।

এদিন তাই ড্ৰয়াৰটো খুচৰি মুচৰি থাকোঁতে মই মন কৰিলোঁ যে আগতে তাত থকা পুতলা আদি লাপিলুপা বস্তুবোৰ নাই। তাত ভাঁজ কৰি কৰি থোৱা কাগজৰ টুকুৰা কিছুমানহে আছে। মোৰ সন্দেহ হ'ল। তাতনো সেইবোৰ কিহৰ কাগজ জানিবলৈ মোৰ কৌতূহল হ'ল। সেই ৰহস্যময় সঞ্চিত সম্পত্তিপদ নো কি বস্তু জানিবই লাগিব বুলি মই ঠিক কৰিলোঁ। এদিন ৰাতি তাই আৰু দেউতাক ওপৰ মহলত থকাৰ

সুযোগতে মই মোৰ ঘৰৰ চাবিজোটৰ মাজত বিচাৰি ড্ৰয়াৰৰ তলাটো খুলিব পৰা চাবি এটা পালোঁ । সেইটোৱে ড্ৰয়াৰটো খুলি সমস্ত কাগজপত্ৰ তাৰ পৰা উলিয়াই মোৰ হলৌ চোলাৰ মাজত লৈ পিচত লাহে ধীৰে পঢ়ি চাম বুলি মোৰ কোঠালৈ লৈ গলোঁ ।

সন্দেহ মোৰ হৈছিলেই, তথাপি কাগজবোৰ পঢ়ি চাই মই আচৰিত হলোঁ । সেইবোৰ আছিল চিঠি । প্ৰায় প্ৰতিদিনে লিণ্টনে তাইৰ চিঠিৰ উত্তৰত লিখা চিঠি । আগৰ তাৰিখৰবোৰ চুটি চুটি আৰু যেন ভয়ে ভয়ে লিখা । পিচৰ তাৰিখৰবোৰ দীঘল দীঘল একেবাৰে মুৰলি প্ৰেম পত্ৰ । লেখকৰ বয়সৰ অনুপাতে সেইবোৰত অলীক ভাব কল্পনাৰ প্ৰকাশ অনেক । কিন্তু অ'ত ত'ত এনেবোৰ ভাব চিন্তা ফুটি উঠিছে যে সেইবোৰ কোনো অধিক অভিজ্ঞ মনৰহে সৃষ্টি বুলি সহজেই বুজিব পাৰি । সেইবোৰ পঢ়ি কেথি সন্তুষ্ট হৈছিল নে নাই নাজানোঁ কিন্তু মোৰ বাবে সেই সোপা আছিল পেলনীয়া আবৰ্জনা মাথোন ।

যিমানবোৰ চিঠি পাবোঁ পঢ়ি অতাই মই আটাইবোৰ হাঁচতি এখনত বান্ধি একাষৰীয়াকৈ থৈ খালি ড্ৰয়াৰটো আকৌ বন্ধ কৰি থলোঁ ।

অভ্যাস অনুসৰি সেইদিনাও পুৱাতে উঠি কেথেৰিণ পাকঘৰৰ ওচৰ পালেগৈ । মই তাইনো কি কৰে চাই আছোঁ । এনেতে দেখো এটা সৰু ল'ৰা আগবাঢ়ি আহিছে আৰু তাযো দুৱাৰমুখলৈ আগবাঢ়ি গৈছে । গোৱালনী ছোৱালীজনীয়ে তাৰ ঘটিটোত গাখীৰখিনি ভৰাই দিয়াৰ চেগতে কেথিয়ে ল'ৰাটোৰ জেপত কিবা এটা ভৰাই দিলে আৰু জেপৰ পৰা কিবা এটা উলিয়াযো ললে ।

মই তাই নেদেখাকৈ বাগানৰ বাটেদি গৈ ল'ৰাটো ঘূৰি যোৱালৈ খাপ পিটি বৈ থাকিলোঁ । সি ওচৰ চাপিলত মই তাৰ জেপৰ পৰা বস্তুটো কাঢ়ি লব খুজিলোঁ । সি নেৰে যিমান পাৰে যত্ন কৰিছে বস্তুটো লৈ আঁতৰিববলৈ । টনা আঁজোৰাত ঢোলোকনি খাই গাখীৰ আমাৰ গাত পৰিল । মই পিচে তাৰপৰা চিঠিখন উলিয়াই ল ব পাৰিলোঁ আৰু তৎক্ষণাত ঘৰলৈ ঘূৰি নগলে ভাল নহ'ব বুলি ধমকী দি তাক লৰালৰিকৈ আঁতৰাই পঠিয়ালোঁ আৰু বাগানৰ সীমাৰ বেৰৰ দাঁতিত গা ঢকা দি প্ৰেমপত্ৰখন পঢ়িলোঁ । লিণ্টনৰ চিঠিতকৈ তাইৰ চিঠি বেচি খোলা মনৰ আৰু ভাবো অধিক স্বতঃস্ফূৰ্ত্ত । হলেও সামান্য ভাব তুচ্ছ কথা ।

ল'ৰা-ছোৱালীহালৰ কথাকে ভাবি গুণি মই ঘৰৰ ভিতৰ সোমালোঁ । সেইদিনা বতৰ ডাৱৰীয়া চিপ চিপকৈ বৰষুণ দি আছিল । গতিকে কেথিৰ বাবে বাহিৰলৈ ওলাই এচুকত বহি কিতাপ মেলি লোৱাৰ সুবিধা নাছিল । সেইবাবে পুৱাৰ পঢ়াশুনা শেষ কৰি তাই ড্ৰয়াৰটোৰ ওচৰলৈকে আগবাঢ়িলে । তাতেই যেন তাই শান্তি বিচাৰি পাব । ওচৰৰ মেজত বহি পিতাকে পঢ়ি আছিল । ময়ো কিবা এটা কৰাৰ ভাও ধৰি কোঠালৈ সোমাই গলোঁ । ফাটি থকা পৰ্দা এখনৰ মূৰটো সীবলৈ লোৱা যেন দেখুৱাই, মই তাইনো কি কৰে তাকে আঁৰ চকুৰে চাই থাকিলোঁ ।

বাহত সৰু সৰু পোৱালী এগাল এৰি থৈ আহাৰ বিচাৰি উৰি যোৱা চৰাই একজনীয়ে

ঘূৰি আহি যদি দেখে যে তাইৰ বাহ লণ্ডভণ্ড কৰি থোৱা আছে, পোবালী কেইটা তাত নাই, তেন্তে তাইৰ চেবচেকনি আৰু অ'ত উৰি ত'ত পৰি কৰা আৰ্ত্তনাদ কিমান হতাশজনক হয় তাৰ অভিজ্ঞতা আপোনাৰ আছে নিশ্চয় লকউদ মহাশয । দ্ৰয়াৰটো খালি দেখা পাই 'উস্ বুলি যি এষাৰ মাত্ৰ হিয়াভগা মাত বেথিয়ে মাতিলে, সেইষাৰ মাত বাহভগা পোৱালী চুৰি হোৱা চৰাই জনীৰ চিচিয়নীতকৈ কম বেদনাক্লিষ্ট নাছিল । লগে লগে তাইৰ হাহিয়াল মুখখনো ক'লা পৰি গ'ল । তাইৰ 'উস্ ষাৰ শুনি পিতাকেও মূৰ তুলি চালে । তেও তাইক সুধিলে

'কি হ'ল অ আইজনী ? কৰবাত দুখ পালি নে কি ? তেওৰ দৃষ্টি আৰু প্ৰশ্নৰ সুৰটোত ফুটি উঠা ভাবৰ পৰা কেথি আশ্বস্ত হ'ল যে চিঠি সোপা পিতাকৰ হাতত পৰা নাই ।

একো হোৱা নাই পিতা তাই সেপঢুকি উত্তৰ দিলে ।

এলেন এলেন ওপৰ মহলালৈ আহচোন । মোৰ গাটো ভাল লগা নাই ।

মই তাইৰ কথামতে পিচে পিচে গলোঁ ।

মই ওচৰ চাপিলত তাই মোৰ ওচৰত আঠু কাঢি লৈ ক'লে এলেন তই ছি । মোক ঘূৰাই দে । আগলৈ আৰু কেতিয়াও মই এনে কাম নকৰোঁ । পিতাক নকবি। ইতিমধ্যে কৈছ নে কি ? ক কোৱা নাই বুলি ক । মই বৰ দুষ্ট হৈছোঁ মই স্বীকাৰ কৰিছোঁ । আগলৈ আৰু এনে কাম নকৰোঁ।

অত্যন্ত গহীন সুৰত মই তাইক থিয হ'বলৈ কলোঁ । মই আৰম্ভ কৰিলোঁ 'তাৰ মানে আইটি তুমি বহুত আগবাঢি গলা । তোমাৰ লাজ লাগিব লাগিছিল । আজৰি সময়ত এই জাবৰ জোথৰ সোপাকে পঢি থাকা নহয ? এই সোপা দেখোঁ ছপা কৰি উলিয়াব পৰা। পিতাৰাৰ আগত এই সোপা উলিযাই দিলে তেও কি ভাবিব অনুমান কৰিব পাৰা ? এই পৰ্য্যন্ত মই তেওক এইবোৰ দেখুওৱা নাই, কিন্তু তোমাৰ এই গোপন কাহিনী মই সদৰি কৰি নিদিম বুলি নাভাবিবা । ছিঃ ' ছিঃ । তুমিয়েই এই বলিযালি আৰম্ভ কৰিছা নহয । সি এনেবোৰ কাৰ্য্য আৰম্ভ কৰাৰ কথা ভাবিব পাৰে বুলি মোৰ বিশ্বাসেই নহয ।

ফেঁকুৰি ফেঁকুৰি বেথিযে ক'লে মই আৰম্ভ কৰা নাছিলোঁ । সঁচাকৈ কৈছোঁ মই কৰা নাছিলোঁ । ইমানকৈ তাই উচুপিছিল যেন তাইৰ অন্তৰ ভাগিহে যাব । 'মই তাক ভাল পোৱাৰ কথা এবাৰো ভবা নাছিলোঁ যেতিযালৈকে

'ভালপোৱা ?' যিমান পাৰি সিমান তাচ্ছিল্যৰ সুৰত মই কথাষাৰ উচ্চাৰণ কৰিলোঁ । 'ভালপোৱা ? কোনোবাই কেতিয়াবা এনে কথা শুনিছে ? কিয তেন্তে হলে বছেৰেকত এবাৰকৈ আমাৰ ঘেহু নিবলৈ অহা সেই ঘেহু বনা কলৰ মালিকটোক বিয়া কৰোৱাৰ কথাওচোঁন মই কব পাৰোঁ । ভাল পোৱাৰ কথা কৈছা । তোমাৰ জীৱনত লিণ্টনক তুমি মাত্ৰ দুবাৰ লগ পাইছা আৰু সেই দুবাৰত ঘণ্টাৰ লেখত চাৰিঘণ্টা সময়ো হয় কি নহয় । তোমাৰ আবোল তাবোলৰ আবৰ্জ্জনা সোপা ইয়াতে

আছে । মই পঢ়া কোঠালৈ লৈ যাওঁ ৰবা । এনেকুৱা 'প্ৰেম'ৰ বিষয়ে পিতাৰেনো কি কয় শুনা যাওঁক ।

তাই সেই মহামূল্যবান চিঠি সোপা মোৰ হাতৰ পৰা থপিয়াবলৈ চালে । মই মূৰৰ ওপৰলৈ গোটেই গাঁঠটো তুলি ধৰিলোঁ । তেতিয়া যে তাইৰ কি আকৃতি বিকৃতি । মই লাগে চিঠিবোৰ পুৰিয়েই পেলাওঁ কিন্তু পিতাকক যেন নেদেখুৱাওঁ । মই আচলতে কথাটোত বেচি গুৰুত্ব দিয়া নাছিলোঁ ছোৱালী মানুহৰ মনৰ অলীক কল্পনা বুলিয়েই তাক গণ্য কৰিছিলোঁ । তাইক দাবী ধমকী নিদি গোটেই কথাটো মই হাঁহি হাঁহি উৰুৱাই দিবও পাৰোঁ। সেইবাবে মই শেহান্তৰত অলপ ঢিলাই দি তাইক সুধিলোঁ মই যদি এই সোপা পুৰি পেলাওঁ তেন্তে তুমি তালৈ আকৌ চিঠি নিলিখা আৰু তাৰ চিঠি নাৰাখা আৰু কোনো কিতাপৰ আদান প্ৰদানো নকৰা বুলি মোক কথা দিবানে ? মইতো দেখিছোঁ তোমালোকে কোনো খেল ধেমালিৰ বস্তুৰ আদান প্ৰদান কৰা নাই ।

'খেলধেমালিৰ বস্তু আমি আদান প্ৰদান নকৰোঁ তাই অহংকাৰেৰে ক'লে । খন্তেকলৈ তাইৰ লাজ যেন তল পৰিল ।

'তেন্তে আন একো বস্তুৰো দিয়া অনা নকৰিবা । আৰু নকৰা বুলি যদি নোকোৱা তেন্তে চোঁৱা এয়া মই ওলালোঁ ।

তাই মোৰ সাজ পাৰত থাপ মাৰি ধৰি ক'লে 'মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছোঁ এলেন । মই নকৰোঁ । সেই সোপা জুইত দি দে জুইত দি দে ।

জুহালৰ জুইত চিঠিবোৰ পুৰি পেলাবলৈ মই আগবাঢ়িলত তাই যেন কথাটো সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে । তাই মোক বৰকৈ কাবৌ কোকালি কৰি দুই এখন ৰাখিবলৈ বিচাৰিলে ।

'দুই এখন ? কিয় ? লিণ্টনৰ কথা মনত পেলাবলৈ ? হাঁচতিখনৰ গাঁঠি খুলি মই এটা মূৰ জুইৰ ওচৰত ধৰিলোঁ এখন এখনকৈ চিঠি জুইত পৰিল আৰু জুই দপদপাই জ্বলি উঠিল ।

তাই চিৎকাৰ কৰি ক'লে এই হিয়াহীনা মৰতীজনী । মই এখন ৰাখিমেই । এই বুলি কৈ তাই জ্বলি থকা জুইত হাত ভৰাই দি আধাপোৰা কেইখনমান চিঠি উলিয়াই আনিলে । তাকে কৰোঁতে তাইৰ আঙুলি পুৰিলে ।

'হব বাৰু মই কলোঁ । 'পিতাৰাক দেখুৱাবলৈ মযো কেইখনমান ৰাখিম আৰু লগে লগে বাকী থকাবোৰ আকৌ মুঠা কৰি হাঁচতিত ভৰালোঁ আৰু দুৱাৰ মুখৰ পিনে যাবলৈ ধৰা যেন কৰি দেখুৱালোঁ ।

লগে লগে তাই আধা পোৰা চিঠিৰ টুকুৰাবোৰ জুইত পেলাই দিলে আৰু মোকো অগ্নি সংস্কাৰ কাৰ্য্য সামাধা কৰিবলৈ ক'লে । বাকী থকা চিঠিবোৰ মই জুইত সপি দিলোঁ । আটাইবোৰ পুৰি ছাই হৈ গ'ল আৰু তাই বৰ দুঃখ মনেৰে নিজৰ কোঠাত সোমালগৈ । মই গৈ গৃহস্বামীক ক'লোঁগৈ যে জীয়েকৰ গা বেয়া যেন লগাৰ ভাবটো

প্ৰায় আঁতৰিলেই, কিন্তু তাই অলপপৰ নিতাল মাৰি শুই থকা ভাল হ'ব ।

তাই দুপৰীয়া ভাত খাবলৈ নুঠিলে । কিন্তু আবেলি চাহ খোৱাৰ পৰত কোঠাৰ পৰা ওলাই আহিল । মুখ বিবৰ্ণ । চকু ৰঙা পৰা । বাহিৰত দেখাত আচৰিত ধৰণে শান্ত ।

পিচদিনা লিণ্টনে পঠোৱা চিঠিৰ প্ৰত্যুত্তৰত মই লিখিলো৺ 'শ্ৰীমান হিথ্‌ক্লিফ বোপাক লিণ্টন আইটিলৈ চিঠি নিদিবলৈ অনুৰোধ কৰা হ'ল । দিলেও তেওঁ সেই চিঠি নাৰাখিব । তেতিয়াৰ পৰা গাখীৰ নিবলৈ অহা ল'ৰাটোও খালি হাতেৰেই অহা হ'ল ।

২২

গ্ৰীষ্মকাল শেষ হ'ল । শৰৎকাল পালেহি । সাধু মাইকেলৰ জন্ম তিথি (২৯ চেপ্তেম্বৰ) কেতিয়াবাই পাৰ হৈ গ'ল । পিচে সেই বছৰ লখিমী চপোৱা পলম হৈছিল । কিছুমান পথাৰ তেতিয়াও দাবলৈকে আছিল ।

মিঃ লিণ্টনে জীয়েকক লগত লৈ প্ৰায়ে পথাৰৰ শস্য চপোৱা মুনিহ-তিৰোতাবোৰৰ মাজত ফুৰিবলৈ যায় । শস্য চপোৱা শেষ হোৱা সময়লৈ তেওলোক সচৰাচৰ আন্ধাৰ হোৱালৈকে পথাৰত থাকে । সন্ধিয়া পৰত জাৰ পৰে বতৰটোও সেমেকা হয় । গতিকে মোৰ গৃহস্বামীৰ পানী লাগিলে আৰু এদিন দুদিনকৈ গৈ পানীলগা নেৰাই হ'ল। শেহত পানীলগা কলিজাত বহিলগৈ। ফলত জাৰকালিৰ সৰহখিনি দিন তেওঁ ভিতৰতে সোমাই থাকিব লগা হ'ল বাহিৰলৈ ওলোৱা তেওঁৰ তেনেকৈ নহ'লেই ।

পীৰিতিৰ প্ৰথম ৰাগিনীতে বাধা পাই বেচেৰী কেথি ভয় আৰু বেদনাত বৰকৈ বিমৰিষ আৰু বিবসবদনা হৈ পৰিছিল । পিতাকে তাইক পঢ়াশুনা কমকৈ কৰিবলৈ আৰু তাৰ ঠাইত বেচিকৈ শাৰীৰিক ব্যায়াম আদি কৰিবলৈ কৈছিল । তাই তেওৰ লগ আৰু একেবাৰে নোপোৱা হ'ল। তেওৰ ঠাই যথাসম্ভৱ মযে পূৰাবলৈ চালোঁ । এনে কৰাটো মই মোৰ কৰ্ত্তব্য বুলি বিবেচনা কৰিছিলোঁ । পিচে মই সৰহপৰ তাইক লগ দিব নোৱাৰোঁ দুই তিনি ঘণ্টা মানহে পাৰোঁ কাৰণ মোৰ দৈনন্দিন কৰ্ত্তব্য কাম সোপা থাকেই । তদুপৰি দেখদেখকৈয়ে মোৰ লগ তাইৰ বাবে পিতাকৰ লগৰ সমান বাঞ্ছনীয় নাছিল ।

অক্টোবৰ মাহৰ শেহৰ পিনে কি নবেম্বৰ মাহৰ আদিতে কোনো এটা দিনৰ কথা । আবেলি সময় । নতুনকৈ কিনকিনিয়া বৰফ পৰিছিল । বাট পথবোৰ গছৰ পাতেৰে ওপচা পিছল, আৰু চেঁচা । আকাশ আধা আধি মেঘে ঢকা । ক'লা, ওন্দোলোৱা পছোৱা মেঘ— যেন বৰষুণ এই পৰে পৰে । সোনকালেই ধাৰাসাৰে বৰষুণ দিব বুলি মই খাটাংকৈ বুজিছিলোঁ । সেইবাবে মই কেথি আইটিক সেই দিনালৈ ফুৰিবলৈ ওলাব নালাগে বুলি কৈছিলোঁ । কিন্তু তাই মোৰ কথা নুশুনিলে । অগত্যা অনিচ্ছা সত্বেও মই পানীকোট এটা পিন্ধি আৰু হাতত ছাটিটো লৈ তাইৰ লগত ওলালোঁ । প্ৰথমতে কথা আছিল বাগানৰ মূৰলৈকে যোৱাৰ। মনচন ভাল নাথাকিলে তেও ফুৰাৰ নিয়মটো কৰিয়েই সামৰি থৈছিল । এডগাৰৰ গা ভালে নথকা বাবে কেথিৰ মন সদায়েই বিমৰ্ষ হৈ আছিল । এডগাৰো যে অস্বাভাবিক বিমৰ্ষ হৈ পৰিছিল সেই কথা তেওঁৰ

ক্রমাগতভাবে বাঢি যোৱা নীৰৱতা আৰু বেজেৰুৱা মুখখনৰ পৰাই বুজা গৈছিল। ময়ো বুজিছিলোঁ কেথিয়েও বুজিছিল।

তাই বেজাৰ মনেৰে আগবাঢিছিল। আগৰ দৰে আজিকালি তাই লৰি ঢাপৰি বা জপিয়াই নাযায় । সেইদিনা কিন্তু শীতল বতাহ বলি থকা সত্বেও তাইৰ খোজ ধীৰ আৰু মন্থৰ হৈয়ে আছিল । তাই মাজে মাজে হাতটো চকুৰ ওচৰলৈ তুলি গাল দুখন মোহাৰি পেলোৱা মোৰ চকুত পৰিছিল। তাই গোপনে চকুলো টুকিছিল ।

তাইৰ মনটো বেলেগ চিন্তালৈ ঢাল খুওৱাৰ মই উপায় বিচাৰিছিলোঁ । ৰাস্তাটোৰ এদাঁতিয়েদি এটা থিয় গড়া ওখোৱা মোখৰা । তাতে কাঁইটীয়া হেজেল আৰু বাওনা জাতৰ ওক গছৰ পাতলীয়া জংগল । ওক গছবোৰৰ শিপাবোৰ প্রায়ে আধা আধি ওলাযেই আছিল । উঘালিযেই পৰিব নে বৈ থাকিব ক'বলৈকে টান হয । মাটিবোৰ ঢিলা শিপাবোৰে ভালদৰে খামুচি ধৰিবলৈ সুচল নাপায় । ধুমুহা বতাহত কিছুমান গছ ইতিমধ্যেই একতীযা হৈ পৰি গৈছিলেই । গ্রীষ্ম কালত কেথি আইটিয়ে এইবোৰতে উঠি জপিযাই স্ফূর্তি কৰিছিল । ডালে পাতে বগায গছৰ মূৰ দোঁৱাই আনি আকৌ নিজৰ সৈতে ঢিলাই দিযে— চাতকৈ মাটিৰ পৰা বুৰি ফুটমান ওপৰ পায়গৈ । একপ্রকাৰ দোলনা খেলা । তাইৰ এনেকুৱা চটফটীযা আৰু স্ফূর্তিবাজ লৰালি স্বভাৱ দেখি মই ভালেই পাইছিলোঁ । তথাপিতো ওখ ডালত বগোৱা দেখিলেই মই তাইক গালি পাৰিছিলোঁ । পিচে মোৰ গালি পৰাৰ সুৰটোৰ পৰা তাই ততাতৈয়াকৈ নামি নাহিলেও হ'ব বুলি ভালকৈ বুজি পাইছিল । দুপৰীয়াৰ সাজ খোৱাৰ পৰা আবেলি চাহ খোৱাৰ পৰলৈকে তাই দোলনাখনত বতাহত দুলি দুলি পুৰণা নিচুকনী গীত লৰা ওমোলোৱা গীত আদি অকলে অকলে গাই গাই কটায । মোৰ পৰা শিকা গীত সেইবোৰ । নহলে চৰাই চায । সেই খিনিতে চৰাইৰ বাহো বহুত আছিল । চৰাই পোৱালিক টোপ খুৱায আৰু উৰিবলৈ বুলি হুৰাই দিযে । নহ'লে কুচিমুচি চকুমুদি বহি থাকে— কিবা হযতো ভাবে হয়তো কিহবাৰ সপোন দেখে— আলাসত চাং পাতে। মুঠতে তাই তেতিয়া আছিল এজনী ৰাংঢালী পাট গাভৰু । সুখী— কিমান সুখী কথাৰে বুজাব নোৱাৰি।

এজোপা মোচৰ খাই থকা গছৰ শিপাৰ তলৰ কোণা এটালৈ দেখুৱাই মই কলোঁ 'চোঁৱা আইটি জাৰকালি এতিয়াও নৌ হয় অথোন । সৌ তাত সৰু ফুলটো দেখিছানে ? তেনেকুৱা বহুত নীলা নীলা ফুলে গ্রীষ্মকালি এই ডোখৰ ঠাই একেবাৰে দলিচাৰ দৰে কৰি ৰাখিছিল । অলপ বগুৱাবাই যোৱাচোঁন ফুলটো আনি পিতাৰাক দেখুৱালে তেখেতে ভাল পাব ।

অকলশৰে ফুলি থকা ফুলটো কেথিয়ে অপলক দৃষ্টিৰে চাই থাকি শেহত ক'লে

'নাই, নিচিঙো ফুলপাহ দেখাত বিষণ্ণ যেন লাগে। নালাগেনে বাৰু এলেন ?'

'লাগে কিয় নালাগে । যেন তোমাৰদৰেই লঘোণীয়া আৰু বিবর্ণ চেহেৰাৰ । তোমাৰ গাল দুখনো শেঁতা । এতিয়া হাতত ধৰাধৰিকৈ দুয়ো লৰ দিওঁ বলা । তোমাৰ গতি লেহেম যেতিয়া মই তোমাৰ সৈতে সমানে পাৰিম । বলা ।

'নালাগে' তাই উত্তৰত ক'লে আৰু লাহে ধীৰে ইফাল সিফাল কৰিয়েই থাকিল। মাজতে তাই একোবাৰ বয় ক'ৰবাত এখোপা শেলুৰে ক'ৰবাত বা আৰু বগা পৰা এখোপা খাঁহকে চায়। ক'ৰবাত আৰু মুগা পৰা পাতৰ দমৰ ওপৰত গজি থকা সুমথিৰা বৰণীয়া ভেকুলী ছাতি একোটাকে তাই মনোযোগ দি চাবলৈ লয়। মাহে মাজে তাই মুখখন মোৰ পৰা ঘূৰাই লয় আৰু হাতেৰে মচে। তাই যে চকুলো মচিছিল মই ধৰিব পাৰিছিলোঁ।

তাইৰ ওচৰ চাপি কান্ধত হাতখন থৈ মই মৰমেৰে সুধিলোঁ 'কেথৰিণ আইজনী তুমি কান্দিছা কিয়? পিতাৰাৰ পানী লাগিছে বুলিয়েই তুমি কন্দাকটা কৰিব লাগেনে? পানী লগাহে, আন একো নহয় নহয়। সেয়ে ভাগ্যৰ কথা।

এইবাৰ আৰু তাই চকুলো সামৰিবলৈ কোনো যত্নকে নকৰিলে। উচুপনিত তাইৰ উশাহ বন্ধ হৈ যোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। ওহো পানী লগাতকৈ বেয়া কিবা এটা নিশ্চয় হ'ব তাই ক'লে। তই আৰু পিতাই মোক অকলশৰীয়া কৰি থৈ যোৱাৰ পিচত মই কি কৰিম? তই কোৱা কথা কেইটা মই পাহৰা নাই, এলেন। সদায় মোৰ মনত আছে। তই আৰু পিতা নোহোৱা হ'লে সংসাৰখন যে কিমান শুকান শুকান নালাগিব জীৱনটো যে কিমান সলনি হৈ নাযাব।

মই উত্তৰত কলোঁ 'তুমি যে আমাতকৈ আগতে নমৰিবা সেই কথানো কোনে ক'ব পাৰে? অমংগলীয়া কিবা এটা ঘটিব বুলি আগৰে পৰা চিন্তা কৰি থকাটো ভাল কথা নহয়। আমাৰ কোনোবা এজন যোৱাৰ আগতে আমাৰ আটাইৰে আৰু বহুবছৰ পৰমায়ু আছে বুলিয়েই আমি ভাবি থাকিম। পিতাৰা ডেকা মানুহ, মোৰো গাত বল শক্তি অটুট আছে আৰু বয়সো মোৰ দুকুৰি পাঁচ পূৰাকৈ হোৱা নাই। মোৰ আই চাৰিকুৰি বছৰলৈকে জীয়াই আছিল। শেহলৈকে বেচ তজবজীয়া হৈয়ে আছিল। আৰু ধৰি লোৱা পিতাৰা তিনিকুৰি বছৰলৈকে থাকিল— তেতিয়াওচোন তেওঁ তোমাৰ লেখতকৈ বেচি বছৰ জীয়াই থাকিল। কিবা এটা অঘটন ঘটাৰ কুৰি বছৰ পূৰ্বেই তাৰ কাৰণে শোক কৰাটো মূৰ্খামি নহয় নে?

ভীতিবিহ্বল প্ৰত্যাশাৰে আৰু যেন অধিক প্ৰবোধ বিচাৰি তাই মোলৈ চাই ক'লে 'ইজাবেলা পেহী দেখোন পিতাতকৈ সৰু আছিল?

মই উত্তৰত কলোঁ 'ইজাবেলা পেহীয়াৰাক সেৱা শুশ্ৰূষা কৰিবলৈ লগত তুমি মই নাছিলোঁ নহয়। তেওঁতো পিতাৰাৰ সমান সুখী নাছিল। তুমি এতিয়া কৰিবলগীয়াৰ ভিতৰত এটা কথাই জৰুৰী— পিতাৰাক ভালকৈ চোৱাচিতা কৰা আৰু নিজে সংযমে থাকাঁ। তোমাক ৰঙিযাল মনে থকা দেখিলে তেৱোঁ আনন্দমনেৰে থাকিব। আৰু এটা কথা: কোনো কাৰণতেই তেওঁৰ মনত চিন্তাৰ বোজা নিদিবা। এইটো কথা বিশেষকৈ মনত ৰাখিবা। মই কথাৰ লুকঢাক কৰিব খোজা নাই, কিন্তু তুমি যদি গুৰু গোঁসাই নমনা হৈ বেপৰোৱা ভাবে চলিবলৈ লোৱা তেন্তে তুমিয়েই তেওঁৰ মৃত্যুৰ কাৰণ হবা। তেওঁ মৰিলেই যিটো মানুহে ভাল পায় তেনে এটা মানুহৰ পুতেক এটাৰ বাবেই

তোমাৰ মনপ্ৰাণ যদি উদ্ঘাটন হ'বলৈ দিয়া তেন্তে তাৰ পৰিণাম কি হ'ব পাৰে ভাবি চাবাঁ। পিতাৰে বহুত ভাবি গুণি চাই হিথক্লিফৰ লবাৰ লগত তোমাৰ যোগাযোগ নথকাই উচিত হ'ব বুলি ঠিক কৰিছিল আৰু সেইমতেই ব্যৱস্থাও লৈছিল। কিন্তু তাৰ বাবেই তুমি এতিয়া তেওঁৰ ওপৰত উষ্মা প্ৰকাশ কৰিছা বুলি যদি তেওঁ কেনেবাকৈ ভু পায় তেন্তে ফল ভাল নহ'ব বুলি জানিবাঁ।

'পিতাৰ অসুখৰ বাহিৰে সংসাৰত আন এবো কথাৰ বাবেই মোৰ মনে এতিযা ইচাট বিচাট নকৰে' কেথেৰিণে ক'লে। 'পিতাৰ তুলনাত মোৰ বাবে আন যি কোনো কথাই তুচ্ছ। মোৰ গাত হঁচ থাকে মানে তেওক অশান্তি দিয়া কোনো কাম কেতিয়াও নকৰোঁ তেওৰ মনত কষ্ট দিয়া এটা শব্দও মুখেৰে উচ্চাৰণ নকৰোঁ। পিতাক মই নিজতকৈযো ভাল পাও এলেন। ইয়াৰ প্ৰমাণো দিব পাৰোঁ। প্ৰতি নিশা মই ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাও যেন মই পিতাতকৈ পিচত মৰোঁ। কাৰণ মই আগতে গলে পিতাই যি মনোবেদনা পাব সেই বেদনা তেও পোৱাটো মই কল্পনা কৰিবও নোৱাৰোঁ। তেও কষ্ট ভোগাতকৈ ময়েই ভুগিম— এইটোৱেই মোৰ প্ৰাৰ্থনা। ইয়াৰ পৰাই বুজিবি তেওঁক মই নিজতকৈ বেচি ভাল পাও।

মই উত্তৰত ক'লোঁ 'সজ কথা। পিচে কামতহে কথাৰ প্ৰমাণ হ'ব দেই। আৰু এটা কথা মনত ৰাখিবা ঃ তেও ভাল হোৱাৰ পিচত এই ভয়ৰ মুহূৰ্তত কৰা তোমাৰ সংকল্পবোৰ তুমি যাতে পাহৰি নোযোৱা।

কথা পাতি পাতি গৈ গৈ আমি এটা ঘৰ পালোঁগৈ। ঘৰটোৰ দুৱাৰখন ৰাস্তাৰ একেবাৰে কাষতে। সেইটো মুহূৰ্তত কেথেৰিণৰ মনটো হঠাতে ফৰকাল হৈ পৰিছিল। ঘৰটোৰ সীমাৰ দেৱালখনত তাই জাপমাৰি উঠি বহি ললে। কাষতে এজোপা বগী জামুৰ গছ। ওপৰৰ ডালত কেইটামান জামু পকি মোক খা মোক খা কৈ আছে। ডাল কেইটাৰ ছাঁ ৰাস্তাত পৰে। তলৰ ডালবোৰত জামু নাছিল। ওপৰ ডালৰ কেইটা তলৰ পৰা হাত মেলিলে নাপায় কিন্তু কেথেৰিণ উঠি থকাৰ পৰা পায়। সেই জামুকেইটা পাৰিবলৈ বুলি হাত মেলোতেই তাইৰ হেটটো মূৰৰ পৰা সৰি পৰিল। দুৱাৰখনত তলা মৰা আছিল। সেইবাবে তাই হেটটো বুটলি আনিবলৈ গছৰপৰা চুচৰি নামি গ'ল। মই তাইক কৰবাত পৰিব বুলি বাৰে বাৰে তলৰ পৰা সঁকিয়াই আছিলোঁ। অলপ পিচতে তাই বন্ধ দুৱাৰৰ সি পাৰে অদৃশ্য হ'ল।

নামি গ'ল হয় কিন্তু উঠি অহাটো সহজ নাছিল, কাৰণ বেৰখনৰ ভিতৰ ফালটো একেবাৰে নিমজ তাত বগুৱাবাই ওপৰলৈ উঠা নাযায়। ওচৰত থকা আন দুই এজোপা গছৰ ডালে পাতে ধৰি তাই উঠিবলৈ চালে, কিন্তু মিছা হ'ল নোৱাৰিলে। এই কথাটো মোৰ মনত তেতিয়ালৈকে খেলোৱাই নাছিল। মই তলত তাইলৈ পৰ দি থাকোঁতেই ভিতৰফালৰ পৰা খিলখিলকৈ হাঁহি তাই মোক ক'লে এলেন তই চাবিটো বিচাৰি আনগৈ। নহ'লে মই চকিদাৰৰ ঘৰ বিচাৰি যাব লাগিব। এই ফালৰ পৰা বেৰ বগোৱা অসম্ভৱ।

মই উত্তৰত তাইক কলোঁ 'যতে আছা তাতে থাকা । মোৰ হাতত এজোটা চাবি আছে । ইয়াৰে খুলিব পাৰি নে কি চাওঁচোন । নোৱাৰিলে মই যাম বাৰু ।'

দুৱাৰখনৰ ওচৰতে কেথেৰিণে জঁপিয়াই নাচিবাগি স্ফূৰ্ত্তি কৰিবলৈ ললে । মই আটাইবোৰ চাবি এটা এটাকৈ লগাই চালোঁ । এটাৰেও দুৱাৰখন খোলা নগ'ল । সেইবাবে মই তাইক তাতে থাকিবলৈ আকৌ দঢ়াই দঢ়াই কৈ তলাটো খুলিব পৰা চাবিটো আনিবলৈ বুলি যিমান বেগাই পাৰি ঘৰলৈ যাবলৈ ওলাইছোঁ মাথোন এনেতে কিবা এটা শব্দ মোৰ পিনে আগুৱাই অহা শুনি মই বৈ গলোঁ । শব্দটো আছিল ঘোঁৰাৰ খুৰাৰ । কেথিৰ নাচোন বন্ধ হ'ল । লগে লগে ঘোঁৰাও ওচৰ চাপিল । ঘোঁৰাটোও ৰৈ গ'ল ।

'সেযা নো কোন ? মই লাহেকৈ সুধিলোঁ ।

কেথেৰিণে চিন্তিত হৈ মাত লগালে এলেন দুৱাৰখন পাৰিলে খুলি দে ।

গলগলীয়া মাতেৰে এজনে (অশ্বাৰোহীয়ে) ক'লে এযা লিণ্টন আইটি দেখোন । তোমাক ইয়াত পালোঁ ভালেই হ'ল । লৰালৰি নকৰিবা । মই তোমাক কথা এটা সুধিব লগা আছে ।

কেথেৰিণে উত্তৰ দিলে 'মি' হিথক্লিফ মই তোমাৰ লগত কথা নাপাতোঁ । পিতাই তোমাক বেয়া মানুহ বুলি কৈছে । তুমি বোলে পিতাকো মোকো দুয়োকো ঘিণ কৰা । এলেনেও তাকেই কৈছে ।

হিথক্লিফে মাত লগালে 'আচল কথা সেইটো নহয় । মই ভবাত মোৰ ল'ৰাটোক মই ঘিণ নকৰোঁ আৰু তাৰ কথাকে তোমাক মই ক'ব খুজিছোঁ । এ লাজ কৰিছা দেখিছোঁ ' তুমি লাজ কৰিব লগা কথা আছে । দুই তিনি মাহৰ আগলৈকে তুমি লিণ্টনলৈ চিঠি দি আছিলা নহয় ? পীৰিতিৰ খেলা খেলিছিলা ? হয় নে নহয় ? তাৰ বাবে তোমালোক দুয়োটাক বেচমতে বেতাব লাগিছিল । বিশেষকৈ তোমাক । কাৰণ তুমি বয়সত তাতকৈ ডাঙৰ । দেখা গৈছে, দয়া মায়াও তোমাৰ কম । তুমি তালৈ লিখা চিঠিবোৰ মোৰ হাতত আছে, আৰু তুমি যদি মোক এতিয়া লাগবান্ধ নোহোৱা উত্তৰ দিয়া গোটেই সোপা চিঠি মই পিতাৰাৰ হাতত পেলোৱাই দিম । মই ভবাত পীৰিতিৰ খেল খেলি তোমৰ আমনি লাগিল আৰু সেইবাবে এৰি পেলালা । হয়নে নহয় বাৰু ? পিচে তাৰ লগত তুমি মোৰ ল'ৰা লিণ্টনকো নৈৰাশ্যৰ গভীৰ খাদত যে পেলাই দিলা তাৰ গম আছেনে ? সি সঁচাকৈ তোমাক ভাল পাইছিলে । সি তোমাৰ বাবে মৰি গৈছে। তোমাৰ প্ৰেমৰ চাতুৰীত তাৰ হিয়া ভাগি গৈছে। সঁচাসঁচিকৈ ভাগিছে, মই ৰহস্য লগাই কোৱা নাই । কিমান সঁচা মোৰ কথা ? এই মুহূৰ্ত্তত মই তোমাৰ আগত জীয়াই জীয়াই থিয় দি থকাটো যিমান সঁচা তিমান সঁচা । ডেৰমাহ ধৰি হেয়াৰটনে তাক উপলুণ্ঠা কৰিছে, আৰু মই তাতোকৈ কঠোৰ ব্যৱস্থা লৈছোঁ আৰু এই বলিয়ালিৰ পৰা তাক ৰক্ষা কৰিবলৈ কত কি যে ভাবুকি নিদিছোঁ তথাপি তাৰ অৱস্থা দিনক দিনে

শোচনীয় হৈ হে যাব লাগিছে । তুমি তাক ৰক্ষা নকৰিলে, অহা গ্ৰীষ্ম কালৰ আগতে সি ধূলিত মিহলি হৈ যাব ।

মই ভিতৰ ফালৰ পৰা কলোঁ 'বেচেৰী সৰু ছোৱালীজনীক এই যম ফাঁকি কথাবোৰ তই কেনেকৈ ক'ব পাৰিছ ? যোৱা মানুহ গুচি যা । ইমান মিছা কথা তই সাজিব পাৰিছ ? কেথি আইটি, মই শিলেৰে মৰিয়াই তলাটো ভাঙি পেলাম । তুমি তাৰ সেই বাবে ভচহ কথাবোৰ বিশ্বাস নকৰিবা। তুমি নিজৰ গাতে চিকুটি চোৱাচোন অপৰিচিত কাৰোবাৰ প্ৰেমত পৰি কোনোবা মৰিব পৰাটো কেনে অসম্ভৱ কথা ।

হিথ্‌ক্লিফ দুৰ্জনটোৱে ডাঙৰকৈ মাত লগালে ওচৰতে যে টুটকীয়া কোনোবা বৈ আছে মই জনাই নাছিলোঁ । মিচেচ ডীন মোৰ গুণৱতী আইদেউ তোক মোৰ ভাল লাগে পিচে তোৰ এই ইলুটি সিলুটি কথাবোৰ মই ভাল নাপাওঁ । তোৰ এই 'বেচেৰী ছোৱালীজনী'ক মই ঘিণ কৰোঁ বুলি ইমান গোকাট ফাঁকি কথা এটা তই বাৰু কেনেকৈ ক'ব পাৰিলি ? তদুপৰি তাইক এনে কিছুমান মনে সজা কথা কলি যে তাই মোৰ দুৱাৰ মুখকে নগচকা হ'ল । কেথৰিণ লিণ্টন (নামটো মনত পৰিলেই মোৰ ভাল লাগে) আইটি জনী এই সপ্তাহ মই ঘৰত নাথাকোঁ । মই সঁচা কৈছোঁ নে মিছা কৈছোঁ চাবাগৈ । যাবাঁ দেই, নিজে চাবাঁগৈ ভাল ছোৱালী । তোমাৰ পিতাৰাক মোৰ ঠাইত আৰু লিণ্টনক তোমাৰ ঠাইত কল্পনা কৰি চোঁৱাচোন । তেতিয়াহে বুজি পাবাঁ পিতাৰে কাবৌ কোকালি কৰি থাকিলেও তোমাৰ প্ৰতি নিৰ্বিকাৰ হৈ থকা তোমাৰ প্ৰেমিকে তোমাৰ বাবে যদি খোজ এটাও নলৰায় তেন্তে তুমি কেনে পাবা ? মূৰ্খামি কৰি তুমিও একেটা ভুলকে নকৰিবা । মই শপত খাই কৈছোঁ— মিছা হলে নৰকেই মোৰ গতি হওঁক— লিণ্টন মৰিবলৈ ওলাইছে, আৰু তোমাৰ বাদে আন কোনেও তাক বচাব নোৱাৰে ।

তলাটো খোল খালে মই ওলাই আহিলোঁ ।

মোলৈ কঠোৰ দৃষ্টিৰে চাই হিথ্‌ক্লিফে আকৌ ক'লে 'মই শপত খাই কৈছোঁ লিণ্টন মৃত্যুৰ পথত । বেদনা আৰু হতাশাই তাৰ মৃত্যু ওচৰ চপাই আনিছে । নেলী তই তাইক যাবলৈ যদি নিদিয় তই নিজে যাব পাৰ । মই পিচে অহা সপ্তাহৰ আজিৰ এই সময়লৈকে আঁতৰি থাকিম । মই ভবাত তোৰ গৃহস্বামীয়েও জীয়েকক তেওঁৰ ভাগিনীয়েকৰ ওচৰলৈ অহাত আপত্তি নকৰিব ।

ভীতি বিহ্বল চকুৰে হিথ্‌ক্লিফলৈ চাই কেথেৰিণ বৈ যাব খুজিছিল । সেইবাবে মই তাইৰ কান্ধত ধৰি প্ৰায় চোঁচোৰাই নিয়াদি তাইক আৰু ভিতৰলৈ সুমুৱাই নিলোঁ । হিথক্লিফৰ বাহ্যিক কঠোৰতাত তাৰ গোপন শঠতাৰ প্ৰমাণ পাব পৰা নগৈছিল ।

সি তাৰ ঘোঁৰাটো আৰু ওচৰ চপাই নিলে, আৰু তলমূৰে কৈ গ'ল ঃ

'কেথেৰিণ আইটি লিণ্টনক যে মই সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ সেই কথা মই তোমাৰ পৰা লুকুৱাব খোজা নাই । হেৰাৰ্টন আৰু জোজেফে যে মোৰ সমান কণো সহ্য নকৰে। সঁচা কথা সি নিৰ্দ্দয় মানুহ কেইটামানৰ মাজত থাকিব লগা হৈছে । সি

সহানুভূতি আৰু প্ৰেম বিচাৰে । তোমাৰ পৰা মৰমৰ মাত এষাৰেই তাৰ বাবে অব্যৰ্থ মহৌষধ হ'ব । মিচেছ ডীনৰ নিষ্ঠুৰ সকীয়নিবোৰলৈ কাণ নিদিবা । অলপ দয়াপৰৱশ হোৱা, আৰু তাক কেনেকৈ লগ ধৰিব পাৰা চোৱা । দিনে নিশাই সি তোমাক সপোন দেখি থাকে । তুমি নোযোৱাও তালৈ চিঠিও নিলিখা । সেইবাবে সি ভাবি লৈছে তুমি তাক ঘিণ কৰা । তাৰ ধাৰণাটো যে ভুল সেই কথা তাক বুজাব নোৱাৰি

মই দুৱাৰখন জপাই দিলোঁ আৰু দুৱাৰখন খোলখাই নাযাবলৈ বুলি শিল এটাৰে খোলা তলাটো হেঁচি ধৰিলোঁ । ইতিমধ্যে বৰষুণ দিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিলে । গছৰ পাতৰ পৰা টপ টপকৈ পানী পৰিছিলেই । ছাতিটো মেলি ধৰি মই কেথিক মোৰ ওচৰলৈ চপাই আনিলোঁ । বতৰৰ ৰেহৰূপ চাই আৰু পলম কৰা উচিত নহয় বুলি আমি বুজি পাইছিলোঁ ।

ঘৰলৈ উভতি যাওঁতে লৰালৰিত আমি হিথক্লিফে কোৱা কথাৰ প্ৰসংগটো আলোচনা কৰা নাছিলোঁ । কেথেৰিণৰ অন্তৰ যে দুটা গভীৰ বেদনাত এতিয়া ভাৰাক্ৰান্ত হৈ পৰিলে সেই কথা কিন্তু মই সহজেই উপলব্ধি কৰিব পাৰিলোঁ । তাইৰ চকু মুখ বেজাৰত ইমান ক'লা পৰিছিল যে তাইৰ চকুমুখ যেন নালাগিছিলেই । তাই শুনা কথাৰ প্ৰতিটো শব্দই ধ্ৰুব সত্য বুলি যে তাই মানি লৈছিল সেই কথা স্পষ্টকৈয়ে বুজা গৈছিল ।

আমি ঘৰ সোমোৱাৰ আগেয়ে গৃহস্বামী বিচনাত পৰিলেই । কেথিয়ে সাৰ সুৰ নকৰাকৈ সোমাই গৈ তেওঁ কেনে আছে সুধি মাত দিলে পিচে তেওঁৰ তেতিয়া গভীৰ টোপনি । ঘূৰি আহি তাই মোক তাইৰ লগত পঢ়া কোঠাত বহিবলৈ মাতিলে । আমি একেলগে চাহ খালোঁ । লগে লগে তাই উলৰ কম্বল এখনৰ ওপৰত দীঘল দিলে । ভাগৰ লাগিছে বুলি কৈ তাই মোক কথা পাতিবলৈ মানা কৰিলে ।

মই কিতাপ এখন ওচৰতে পাই তাকে পঢ়াৰ ভাও ধৰি বহি থাকিলোঁ । অলপ পিচতে তাই বোধহয় মই পঢ়াত একেবাৰে নিমগ্ন আছোঁ বুলি ভাবি ললে । লগে লগে তাইৰ নীৰৱ অশ্ৰুপাত আৰম্ভ হ'ল । তাই যেন আজিকালি কান্দি থাকিয়েই ভাল পায় মোৰ এনে ভাব হ'ল । কিছুসময়লৈ তাইক কান্দি থাকক বুলি এৰি দিলোঁ পিচে সৰহ পৰলৈ নহয় । মই মাত লগালোঁ । হিথক্লিফে পুতেকৰ সম্পৰ্কে কোৱা কথাবোৰ মই উপলুঙা আৰু তাচ্ছিল্য কৰি উৰাই দিবলৈ বিচাৰিলোঁ । তাই মোৰ কথাতে হয়ভৰ দিব বুলি মোৰ ভাব হৈছিল । কিন্তু হায় তাৰ কথাই তাইৰ মনত কৰা প্ৰতিক্ৰিয়া খণ্ডন কৰাৰ সামৰ্থ্য মোৰ নাছিল । সি যি বিচাৰিছিল সেয়ে হ'ল ।

তাই মোক ক'লে, 'তোৰ কথাই বোধহয় ঠিক, এলেন । পিচে তাৰ বিষয়ে আচল কথাটো নজনালৈকে মই শান্তি নাপাওঁ । মই লিন্টনক ক'ব লাগিব যে তালৈ লিখিবলৈ এৰি দিয়াটো মোৰ দোষ নহয় । মই তাক বুজাব লাগিব যে তাৰ প্ৰতি মোৰ মনৰ ভাবৰ কোনো সলনি নহয় ।'

তাইৰ এই নিৰ্বোধ সহজ বিশ্বাসৰ বিৰুদ্ধে খং বা ধমকী একোৱেই কামত নাহে।

সেই ৰাতিলৈ আমি মন কৰি মাতবোল নোহোৱাকৈ এৰা এৰি হ'লোঁ। কিন্তু পিচদিনা, মই মোৰ মনৰ্জী পাটগাভৰু আইটিৰ ঘোঁৰাৰ কাষে কাষে খুলি খুলি 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ' গৈ আছোঁ। তাইৰ মনৰ দুখ শেতা পাল মুখ আৰু মনমৰা চাৱনিটো মোৰ সহ্য হোৱা নাছিল। মই আশা কৰিছিলোঁ যে লিণ্টনে আমাৰ প্ৰতি কৰা আচৰণেই হিথক্লিফক তাইক কোৱা কথাৰ অসাৰতা প্ৰতিপন্ন কৰিব। এনে এটা ধাৰণাৰ বশবৰ্ত্তী হৈয়েই মই পিচদিনা তাইৰ লগত 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ খুলি খোজ লৈছিলোঁ।

২৩

গোটেই ৰাতি মুষলধাৰে বৰষুণ দি থকাৰ পিচত পিচদিনা পুৱা পাতলীয়া ভাবে তুষাৰপাত হ'বলৈ ল'লে লগে লগে চিপ্‌চিপীয়া বৰষুণো চলি থাকিল। সৰু সৰু জান জুৰিবোৰ পানীৰে উপচি পৰিল । ওখ ঠাইৰ পৰা স্থিৰ স্থিৰকৈ বৈ অহা পানী। আমি বাদাৰিং হাইটচ লৈ যাওঁতে সেইবোৰ পাৰ হৈ যাব লগা হৈছিল। মোৰ ভৰি তেনেই তিতিছিল । মোৰ খঙো উঠি আছিল । মনটো গোমোঠা হৈ আছিল। বিষম পাৰিপাৰ্শ্বিকতাৰ লগত মোৰ মন যেন বক্তিতা খাই পৰিছিল।

হিথক্লিফৰ ফাম ঘৰলৈ আমি ৰান্ধনী ঘৰৰ বাটেদি সোমালোঁ । মিঃ হিথক্লিফ সঁচা সঁচিকৈয়ে আঁতৰি আছিল নে নাই তাৰ চয় নিশ্চয় কৰি লোৱাটো আছিল মোৰ অভিপ্ৰায । তাৰ কথাত মোৰ বিশ্বাস তেনেকৈ নাছিল ।

দপদপকৈ জ্বলি থকা জুই একুৰাৰ কাষত জোজেফ আত্মবিভোৰ হৈ অকলে বহি আছিল । যেন দিব্য ধামতহে বিচৰণ কৰি ফুৰিছে । ওচৰৰ মেজ এখনত মদৰ বটল আৰু গিলাচ, আৰু কেইটুকুৰামান ওট পিঠা । তাৰ চুটি ক'লা বৰণৰ পাইপটো তাৰ মুখত ভৰাই থোৱা আছিল ।

হাতভৰি সেকি লবলৈ বুলি কেথেৰিণ পোনে পোনে গৈ জুহালৰ কাষত বহিল । মই গৃহস্থ ঘৰত আছে নে নাই জোজেফক সুধিলোঁ ।

মোৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ পাবলৈ ইমান সময় ব'ৰ লগা হ'ল যে মই জোজেফ বুঢ়াৰ কাণ গধুৰ হ'ল বুলি ভাবিলোঁ । পিচবাৰ মই ডাঙৰকৈ সুধিলোঁ ।

সি নাকী সুৰীয়া খেং খেঙনি এটা মাৰি উত্তৰ দিলে 'নাই— না— ই । তইঁত য'ৰে পৰা আহিছ তলৈকে উলটি যাগৈইক, যা ।'

ভিতৰৰ পৰা মোৰ সতে একেলগে কোনোবাই খঙেৰে তাক মতা মোৰ কাণত পৰিল । 'মই তোক কিমান বাৰ মাতিব লাগিব ? জুহালত অকণ্ঠা কেইটামানহে আছে। জোজেফ । তৎক্ষণাত আহ ।'

পাইপত জোৰেৰে কেইটামান হোঁপা মাৰি সি একান্তমনে কয়লা জ্বলোৱা লৈৰ তিফাই থুনলে চাই থকাৰ পৰা বুজা গ'ল যে সি নিৰ্বিকাৰ । কোনে মাতিছে মাতক। ঘৰ চোৰাচিতা কৰা মানুহজনী আৰু হেয়াৰটনক ক'তো দেখিবলৈ পোৱা নগ'ল । এটা বোধহয় ওলাই গ'ল, আনজনী কিজানি নিজ কামত ব্যস্ত । আমি পিচে লিণ্টনৰ মাত বুজি পালোঁ, আৰু সেইবাবে ভিতৰৰ কোঠালৈ সোমাই গ'লোঁ ।

আমি সোমাই যাওঁতে লিণ্টনে জোজেফ সোমাই যোৱা বুলি ভাবি তাৰ ওপৰত জঁকি পৰি উঠি ক'লে 'তই কৰবাৰ খুপৰিত পৰি থাকি লঘোণত মৰিলেই ভাল পাম। কথাষাৰ কৈয়েই সি নিজৰ ভুল বুজি পালে আৰু তাতেই বৈ গ'ল। কেথি আইটি তাৰ ওচৰলৈ উৰি যোৱাদি গ'ল।

আঁউজি থকা বিৰাট চকীখনৰ হাতনি ডালৰপৰা মূৰটো পোন কৰি সি সুধিলে 'মিচ লিণ্টন নেকি? ওহোঁ মোক চুমা নাখাবা। মোৰ দম বন্ধ হৈ যাব খোজে। উস্। তুমি আহিব পাৰা বুলি পিতাই কৈছিলে কেথেৰিণৰ সাবটৰ পৰা নিজকে কষ্টেৰে মুক্ত কৰি সি কৈ গ'ল। তাই বৰ অনুতপ্ত যেন হৈ ওচৰতে থিয় দি ৰ'ল। বেয়া নোপোৱা যদি দুৱাৰখন জপাই দিবাঁনে? তুমিয়েই মেলি থৈ আহিলা। সেইজাকে সেই জঘন্য প্ৰাণী জাকে জুইত দিবলৈ এটুকুৰা কয়লা নানে। ইমান জাৰ।

মই অঙঠাবোৰ খুচৰি দিলোঁ আৰু এখৰাহি কয়লা আনি জুইত দিলোঁ। নিশকতীয়াটোৱে তাৰ গাত ফুটছাই পৰিছে বুলি আপত্তি কৰিলে। কিন্তু তাৰ বৰ বেয়া কাহ এটা আছে। কাহি কাহি সি ভাগৰি পৰে। দেখাতো তাক জ্বৰত ভুগি থকা নৰীয়া যেন লাগিছিল। সেইবাবে তাৰ আপত্তিৰ উত্তৰত একো নামাতিলোঁ।

লিণ্টনে অলপ আৰাম পোৱা যেন দেখুৱালত কেথেৰিণে লাহেকৈ সুধিলে পিচে লিণ্টন মোক দেখি তোমাৰ ভাল লাগিছেনে? মই তোমাক কিবা কৰি দিব পাৰোঁনে বাৰু?

উত্তৰত সি ক'লে 'তুমি আগতে নাহিলা কিয়? চিঠি দিয়াৰ সলনি তুমি নিজে আহিব লাগিছিল। সেই দীঘল দীঘল চিঠিবোৰ লিখোঁতে লিখোঁতে মই ক্লান্ত হৈ পৰিছিলোঁ। মই বৰং তোমাৰ লগত কথা পাতিবলৈকে ভাল পালোঁহেতেন। এতিয়া মোৰ কথা পতাৰো শক্তি নাই, আন কিবা কৰাৰো শক্তি নাই। এই জিলাজনী কলৈ গ'ল? (মোলৈ চাই) পাক ঘৰলৈ গৈ তাই তাত আছেনে কি চাই আহিবাঁনে?

কয়লা দি জুই জ্বলাই দিয়াৰ বাবেতো মই ধন্যবাদ নাপালোৱেই সেইটোও এটা কাৰণ। তদুপৰি তাৰ কথামতে ইফাল সিফাল কৰিবলৈকো মোৰ ইচ্ছা নাছিল। সেইবাবে মই কলোঁ 'জোজেফৰ বাদে তাত আন কোনো নাই।'

অন্যফালে মুখ ঘূৰাই সি খঙেৰে ক'লে 'মোক পানী এগিলাচ লাগে। পিতা ঘৰৰ পৰা যোৱাৰ পৰাই জিলাই অনাহকত গিমাৰটনলৈ মাকো মাৰি আছে। অসহ্য হৈছে আৰু। মই তলৰ মহলালৈ নামি আহিবলৈ বাধ্য হৈছোঁ, কাৰণ ওপৰ মহলাৰ পৰা মাতিলে সিহঁতে নুশুনে বুলি ঠিক কৰি লৈছে।

এটা সময়ত কেথেৰিণৰ তাৰ প্ৰতি প্ৰশ্ৰয়পূৰ্ণ আচৰণ যেন ব্যাহত হ'ল। সেই সুযোগতে মই তাক সুধিলোঁ, 'হিথক্লিফ বোপাটি পিতাৰে তোমাৰ আদৰ যত্ন লয়নে বাৰু? 'আদৰ যত্ন লয়নে সুধিছা। পিতাই অন্ততঃ সিহঁতবোৰক মোৰ প্ৰতি অলপ বেচি মনোযোগী কৰায়। পাষণ্ডবোৰ ক'ৰবাৰ। মিচ লিণ্টন, তুমি কিজানি ক'লে এটা কথা বিশ্বাস নকৰিবা— হেয়াৰ্টন নামৰ সেই জালোৱাটোৱে মোক ঠাট্টা মস্কৰা

কৰে। মই তাক ঘিণ কৰোঁ । আচলতে মই সিহঁত আটাইবোৰকে ঘিণ কৰোঁ । সিহঁতজাক জঘন্য মানুহ ।

পানী বিচাৰি কেথি ভিতৰলৈ গ'ল । কাপোৰ সলোৱা কোঠাটোত পানীৰ কলহ এটা পাই তাৰে পৰা মগ্ এটাত এমগ্ পানী ভৰাই আনিলে । সি তাইক তাৰ লগতে মেজত থকা মদৰ বটলৰ পৰা এচামুচ মদো মিহলি কৰি দিবলৈ ক'লে তায়ো সেইমতেই মিহলাই দিলে । এঢোক মাৰি সি যেন কিছু শান্ত হ'ল, আৰু তাইক দয়ালু, আৰু সজ বিবেচনা থকা বুলি শলাগিলে।

তাই আগতে সোধা প্ৰশ্নটোকে আকৌ সুধিলে 'মোক দেখি তোমাৰ ভাল লগা নাইনে ? তাৰ মুখেদি এটা মিচিকিয়া হাঁহি বিৰিঙি যোৱা দেখি তাই বৰ ভাল পালে।

'ওঁ লাগিছেতো । তোমাৰ মাতৰ দৰে মাত এবাৰ শুনিবলৈ পোৱাটো এটা নতুন কথা । পিচে তুমি নহা দেখি মই বৰ বিৰক্ত হৈছিলোঁ । দোষটো মোৰ গাতে বুলি পিতাই ডাঠি কৈছিল । মোক তেওঁ অকৰ্মণ্য ফাঁকিবাজ এক জঘন্য প্ৰাণ বুলি গালিও পাৰিছিলে । পিতাৰ মতে তুমি মোক ঘিণ কৰা । তেওঁ আৰু কৈছিলে যে মোৰ ঠাইত তেও হোৱাহেঁতেন ইমান দিনে থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ মালিকৰ গাদীত তোমাৰ পিতাৰাৰ সলনি তেওঁ বহিলেহেঁতেন । পিচে মই জানো তুমি মোক ঘিণ নকৰা মিচ কৰা জানো?'

কেথি আইটিয়ে মাজতে মাত লগালে 'তুমি মোক কেথি নহলে কেথেৰিণ বুলিয়েই মাতিবা । তোমাক ঘিণ কৰোঁ ? অসম্ভৱ কথা । পিতা আৰু এলেনৰ পিচতে মই তোমাক আন যি কোনো মানুহতকৈ বেচি ভাল পাওঁ । মিঃ হিথ্‌ক্লিফক কিন্তু মোৰ ভাল নালাগে । তেওঁ ঘূৰি অহাৰ পিচত ইয়ালৈ আহিবলৈ মোৰ সাহো নহ'ব । তেও বহুদিন ঘৰৰ পৰা আঁতৰি থাকিব নেকি ?

লিণ্টনে উত্তৰ দিলে 'বহুত দিন নাথাকে । পিচে চিকাৰৰ বতৰ আৰম্ভ হোৱাৰ পৰাই তেওঁ সঘনে মাঁহুনি পথাৰৰ পিনে যায় । তেওঁ ঘৰত নথকা সময়ত তুমি দুই এঘণ্টা মোৰ লগত কটাই যাবহি পাৰা । আহিবাঁনে ? আহিবাঁ বুলি কোৱাঁচোন । মই ভাবি পাইছোঁ যে তোমাৰ আগত মই উগ্ৰ দেখুৱাব নালাগে । তুমি মোক বিৰক্ত নকৰাঁ আৰু সদায় মোক সহায় কৰিবলৈ সাজু হৈ থাকিবাঁ— কোৱাঁচোন হ'বনে নহয় সেইদৰে ?'

তাৰ দীঘল কোমল চুলি কোচাত হাত বুলাই বুলাই তাই ক'লে 'পিতাৰ অনুমতি পোৱাহেঁতেন মই আধাখিনি সময় তোমাৰ লগতে কটালোহেঁতেন । সোণামুৱাটো মোৰ। তুমি যদি মোৰ ভাই হলাহেঁতেন !

সি অধিক উৎফুল্লিত হৈ মাত লগালে, 'সেয়ে হোৱাহেঁতেন তুমি তোমাৰ পিতাৰাক ভাল পোৱাৰ সমানেই মোকো ভাল পালাহেঁতেন নহয় জানো ? পিচে পিতাই কৈছে যে মোৰ পত্নী হলে পিতাৰাহে নালাগে সমগ্ৰ সংসাৰখনতকৈয়ো তুমি মোক বেচি ভাল পাবা । সেইবাবে মই ভাবোঁ যে তুমি মোৰ পত্নী হোৱাই ভাল

'ও হয়, সেইটো কেতিয়াও নহ'ব । পিতাইকৈ আন কাকো মই বেচি ভাল পাব নোৱাৰোঁ। তাই গহীনাই উত্তৰ দিলে। 'তদুপৰি আৰু এটা কথা আছে মহয় কেতিয়াবা কেতিয়াবা মানুহে ঘৈণীয়েকক বেয়া পায় । ঘিণ কৰে । কিন্তু ভায়েক ভনীয়েকক কোনেও বেয়া নাপায় । আৰু তুমি মোৰ ভাই হলে আমাৰ লগতে থাকিব পাৰিবা আৰু মোক ভালপোৱাৰ দৰে পিতাই তোমাকো ভাল পাব ।'

মানুহে যে ঘৈণীযেকক বেয়া পায সেই কথা লিণ্টনে মানি নললে । কিন্তু কেথিয়ে দৃঢ়ভাবে ক'লে যে বহুত মানুহে ঘৈণীযেকক বেয়া পায । উদাহৰণ স্বৰূপে লিণ্টনৰ বাপেকে (হিথক্লিফে) তাইৰ পেহীয়েকৰ প্ৰতি কৰা আচৰণৰ কথাকে তাই উলিযালে। সেইটো কথা তাই ভবাত এক উপযুক্ত নিদৰ্শন হ'ব বুলি তাইৰ বিবেচনাই তাইক কৈছিল ।

নভবা নিচিন্তাকৈ তাই তেনে ধৰণৰ কথা কৈ যোৱাত মই বাধা দিবলৈ চালোঁ কিন্তু কামত নাহিল। তাই যতমানে কথা জানে আটাইবোৰ সদৰি কৰি দিলে। লিণ্টন বোপাই অত্যন্ত বিৰক্ত হৈ ক'লে যে তাই কোৱা আটাইবোৰ কথা মিছা।

প্ৰত্যুত্তৰত তাই ক'লে, 'পিতাই মোক কৈছে । পিতাইতো ফাঁকি কথা নকয় ।

'মোৰ পিতাই তোমাৰ পিতাৰাক ঘিণ কৰে লিণ্টনে ডাঙৰ ডাঙৰকৈ ক'লে । 'তেওঁ তোমাৰ পিতাৰাক এটা তলগুৰীয়া অভাগা বুলি কয় ।

কেথেৰিণ জ্বলি উঠিল । তাই ক'লে 'তোমাৰ পিতাহে দুষ্ট মানুহ । পিতাৰাই কোৱা কথা মোৰ আগত কৈ শুনাব যে পাৰিছা তাৰ মানে তুমিও দুষ্ট। ইজাবেলা পেহীয়ে বিদৰে তেওঁক এৰি গ'ল পিতাৰা দুষ্ট নোহোৱাহেঁতেন জানো এৰিলেহেঁতেন? নিশ্চয় নেৰে ।

লিণ্টনে ক'লে 'তাই এৰি যোৱা নাছিল । মোৰ কথা মিছা বুলি ক'বলৈ নাযাবা।

'কিয় এৰা নাই ? এৰিছিলে'— কেথেৰিণেও ডাঙৰ ডাঙৰকৈ চিঞৰি উত্তৰ দিলে।

'ঠিক আছে। মোৰো কিবা এটা কবলৈ আছে। শুনি লোৱা । তোমাৰ মাৰাই তোমাৰ বাপেৰাক দেখিব নোৱাৰিছিল ঘিণ কৰিছিল। এতিয়া পিচে ?

কেথেৰিণৰ ইমান খং উঠিছিল যে তাই আৰু তাৰ লগত কথা কটাকটি কৰিব নোৱৰা হ'ল । তাই 'উস্ । বুলি আৰ্তনাদ কৰাদি কৰিলে ।

'তোমাৰ মাৰাই মোৰ পিতাক ভাল পাইছিলে ।'

'মিছলীয়া ক'ৰবাৰ । মই তোমাক ঘিণ কৰোঁ,' কোপাই জোপাই তাই ক'লে, খঙত তাইৰ মুখ ৰঙা চিঙা হৈছিল ।

চকীখনৰ কোণত কুচিমুচি সোমাই লৈ কেথেৰিণৰ অসহায় অৱস্থা উপভোগ কৰিবলৈ বুলি ডিঙিটো পিচফালে হলাই সি ক'লে ভাল পাইছিলে। তোমাৰ

মাৰাই মোৰ পিতাইক ভাল পাইছিলে। সঁচা কথা। ডিঙিটো পিচফালে লোৱাৰ কাৰণটো হ'ল যে কেথেৰিণ সি বহি থকা চকীখনৰ পিচপিনে থিয় দি আছিল।

মই কলোঁ, 'হিথক্লিফ মইনা, তুমি চুপ কৰা। এইবোৰ কথা তুমি ব্যগেৰাৰ পৰা শুনিছা, নহয় নে ?

সি উত্তৰ দিলে 'নহয়, মাহ শুনা। তই চুপ কৰ। কেথেৰিণ, জানি লোৱা তোমাৰ মাৰাই মোৰ পিতাক ভাল পাইছিল। পাইছিল। পাইছিল। পাইছিল।

কেথিয়ে আৰু সহ্য কৰিব নোৱাৰিলে। অধৈৰ্য্য হৈ তাই চকীখন ইমান জোৰেৰে জোকাৰি দিলে যে লিণ্টন হাতল এটাত মুখ দি থেকেচা খাই পৰিল। লগে লগে তাৰ এনে এছাট কাহে ধৰিলে যে তাৰ দম বন্ধ হোৱাৰ উপক্ৰম হ'ল। কেথেৰিণক কাবু কৰি দিলে বুলি হোৱা অৰ বিজয় মোৰ কবৰালৈ গ'ল। ইমান বেচিপৰ তাৰ কাহে ধৰি থাকিলে যে মোৰো ভয় লাগি গ'ল। পৰিস্থিতি দেখি কেথেৰিণে মিয়ান গাৱে কান্দিছে। কি যে বেয়া কাম নকৰিলে তাকে ভাবি তাই বিচুৰ্ত্তি হ'ল। মুখেৰে কিন্তু তাই একো মতা নাছিল।

কাহে এৰালেকে মই তাক ধৰি আছিলোঁ। কাহ এৰিলত সি মোক পটা মাৰি দিলে আৰু তলমূৰৈ বহি ৰ'ল। কেথেৰিণেও বেজাৰ কৰিবলৈ এৰিলে আৰু তাৰ মুখে মুখে বহি গম্ভীৰ ভাবে জুইকুৰালৈ চাই ৰ'ল।

দহমিনিটমান সময় যোৱাৰ পিছত মই তাক সুধিলোঁ 'হিথক্লিফ বোপা, এতিয়া অলপ বাৰু পাইছানে?

সি প্ৰত্যুত্তৰত ক'লে 'মই যেনেকুৱা পাইছোঁ তাই থিলাগী নিমৰমিয়াল জনীয়েও তেনে পাব লাগিছিল। ডেহে মোৰ গা জুৰায়। হেয়াৰটনে কোনো দিনে মোৰ গাত হাত দিয়া নাই। কোনো দিনে সি মোক মৰিওৱা নাই। আজি মই বহুত ভাল পাইছিলোঁ আৰু এতিয়া এয়া' সোঁত সোঁতাই সি ক'লে।

'মই তোমাক মৰা নাছিলোঁ কেথিয়ে লাহেকৈ ক'লে। আকৌ আবেগ বিহ্বল হৈ পৰে কিজানি বুলি ভয় কৰি তাই ওঁঠ দুটা চেপি ধৰিলে। অতি কষ্ট খাই থকা মানুহৰ দৰে সি কেঁকাই গেঁথাই, হুমুনিয়াহ চাৰি উস্ আস্ কৰি থাকিল। প্ৰায় পোন্ধৰ মিনিটমান সময় সি এই ভাৱে থাকিল। মোমায়েকৰ জীয়েকৰ মনত দুখ দিবলৈকে সি এই ভাও জুৰিছিল। তাইৰ উচুপনি শাম কটা যেন পালেই তাৰ কেঁকনি গেঁথনিৰ মাত্ৰা চৰিছিল। মাতটোও বৰ কাতৰ ভাবে শেঁহাই শেঁহাই মাতিছিল।

কেথেৰিণে তাৰ কষ্ট সহ্য কৰিব নোৱাৰি শেহাত্তৰত ক'লে 'তোমাক আঘাত দি মই মনত কষ্ট পাইছোঁ, লিণ্টন। কিন্তু সেই সামান্য ঠেলাটো মোৰ গাত লগাহেঁতেন ইমান কষ্ট মই নাপালোঁহেতেন। তুমিও যে ইমান দুখ পাবা সেইটো ময়ো অনুমান কৰিব পৰা নাছিলোঁ। তুমি আচলতে বেচি দুখ পোৱা নাই, নহয় লিণ্টন ? পাইছা জানো ? কোৱাঁচোন। তোমাক কষ্ট দিলোঁ বুলি ভাবি ঘৰলৈ উভতিব লগা হ'লে মোৰ বৰ বেয়া লাগিব। কোৱাচোন।'

সি ভোৰভোৰাই উত্তৰ দিলে 'তোমাৰ লগত মই কথা নাপাতোঁ । তুমি মোক ইমান আঘাত দিছা যে আজি গোটেই ৰাতি মোক কাহকফে দম বন্ধ কৰি থকা দি থাকিব । আজি ৰাতি আৰু ক'ত মোৰ টোপনি হ'ব ! তুমি নিজে ভূগিব লাগিছিল তেহে বুজিলাহেঁতেন এই যন্ত্ৰণা কি । তুমিতো ফত্তি জুৰি শুবাগৈ, মইহে ছটফটাই পৰি থাকিব লাগিব । গুচৰে পাঁজৰেও মোৰ ওচৰত কোনো নাথাকে। এনেকুৱা ভয়ানক ৰাতি তুমি কটাব লগা হ'লে কি কৰিলাহেঁতেন মই ভাবি পাৰ নাপাওঁ ।' এই বুলি কৈয়েই সি নিজৰ দুখ নিজতে পতিয়াই ইনাই বিনাই কান্দিবলৈ ধৰিলে।

'এনেকুৱা কষ্টৰ নিশা কটোৱাৰ অভ্যাস তোমাৰ আছেই যেতিয়া কেথেৰিণে তোমাৰ আৰাম নষ্ট কৰিলে বুলি কোৱাৰ যুক্তি নাই' মই মাত লগালোঁ । 'তাই আজি নথাকিহেঁতেনো তোমাৰ একো বেলেগ নহ'লহেঁতেন । যি কি নহওঁক তোমাক আমনি দিবলৈ তাই আৰু নাহে । আমি গুচি যোৱাৰ পিচত তুমি কিজানি শান্তিৰে থাকিব পাৰিবা ।

লিণ্টনৰ গাৰ ওপৰত উবুৰি খাই কেথেৰিণে সুধিলে 'আমি যাও গৈ তেন্তে লিণ্টন ? মই গুচি যোৱাটো তুমি বিচাৰিছা নে কি লিণ্টন ?

সি ৰুক্ষভাবে উত্তৰ দিলে 'কৰাটো তো কৰিলাই । এতিয়া নকৰা কৰিব নোৱাৰা নহয় । কোৱাৰ লগে লগে সি কুচিমুচি তাইৰ কাষৰ পৰা আঁতৰি গ'ল । 'কৰিলে বেয়াটোহে কৰিবা । মোক আমনি দি দি মোৰ জ্বৰ তোলাই দিবা ।

তাই আকৌ ক'লে 'ঠিক আছে তেন্তে মই তেনেহ'লে যাব লাগিব ?

সি উত্তৰত ক'লে 'মোক শান্তিৰে থাকিবলৈ দিয়া । তুমি কেপকেপাই থাকিলে মোৰ অসহ্য লাগে ।

তাই খন্তেক পৰ থমকি ৰ'ল। 'আহা, আমি গুচি যাওঁ বুলি মই মাতিছোঁহে মাতিছোঁ তাই নুশুনে। অস্বস্তিকৰ কেইটামান মুহূৰ্ত্ত পাৰ হৈ গ'ল । লিণ্টনে মুখেৰেও নামাতে মূৰ তুলিও নাচায় । দেখি শুনি তাই দুৱাৰমুখৰ পিনে এখোজ দুখোজকৈ আগবাঢিল । ময়ো লগতে ওলালোঁ ।

অলপ দূৰ ওলায়েই আমি কিবা এটা চিৎকাৰ শুনি বৈ গলোঁহঁক । লিণ্টন বহি থকাৰ পৰা জুহালৰ গুৰিৰ মজিয়াত বাগৰি পৰিল । চিৎকাৰটো তাৰেই । বৰ কষ্ট পোৱা যেন দেখুৱাই সি ইকাটি সিকাটি কৰি কেঁকাই গোঁথাই পৰি আছিল । দেখা শুনাৰ মনত দুঃখ দিবলৈ সি পাৰেমানে কষ্টৰ ভাওঁ জুৰিছে বুলি দেখিলেই ক'ব পাৰি ।

তাৰ গতিবিধি মই ভালদৰে লক্ষ্য কৰি বুজিলোঁ যে তাৰ মন ভাল লগাবলৈ যোৱাটো একেবাৰে মূৰ্খামিৰ কথাহে হ'ব । কেথেৰিণৰ কিন্তু কথা বেলেগ । তাৰ আৰ্ত্তনাদ শুনিয়েই তাই ভয় খাই লৰি ঘূৰি গৈ আঁঠুকাঢ়ি বহি লৈ কান্দিবলৈ ধৰিলে, লগে লগে তাই তাক বুজনিও দিছে, নাকান্দিবলৈ কাকুতি মিনতিও কৰিছে । এসময়ত সি ভাগৰি জুগৰি শান্ত হৈ পৰিল । পিচে সি চিঞৰ বাখৰ কৰা দেখি তাই কষ্ট পাইছে বুলি ভাবি তাইৰ প্ৰতি দয়া পৰবশ হৈ হে যে সি শান্ত হ'ল তেনে নহয় ।

মই কলোঁ 'তাক দীঘল বেঞ্চখনতে শুৱাই দিওঁ। তাতে সি যিমান মন যায় বাগৰি জুগৰি থাকিব পাৰিব। তাক ৰখি থাকিবলৈ আমি বৈ থাকিব নোৱাৰোঁ। তুমি যে তাক একো সহায় কৰি দিব নোৱাৰা, আৰু তোমাৰ প্ৰতি অনুৰাগো যে তাৰ বেমাৰৰ কাৰণ নহয়, সেই কথা কিজানি তুমি এতিয়া ভালকৈ বুজি পাইছা। এয়া উঠাই দিলোঁ। এতিয়া আহা। তাৰ এই ফাজলামি চাই থাকিবলৈ ওচৰত কোনো নাই বুলি জানিলেই সি নিতাল মাৰি পৰি থাকিব। কেথেৰিণে তাৰ মূৰৰ তলত গাৰু এটা পাৰি দিলে আৰু এগিলাচ পানীও নি দিলে। পানী গিলাচ সি আঁতৰাই থলে আৰু গাৰুটোৰ ওপৰত মূৰটো বৰ কষ্ট পোৱা যেন কৈ ইফাল সিফাল কৰিবলৈ ধৰিলে। গাৰু নহয় যেনিবা এটুকুৰা শিল বা কাঠৰ মুঢ়া এটা হে তাৰ মূৰৰ তলত দিয়া হ'ল।

গাৰুটো বেচি আৰামদায়ককৈ তাই পাতি দিলে। সি আপত্তি কৰি ক'লে সেইটোৰে বোলে তাৰ নহয় বৰ চাপৰ হেনোঁ। কেথেৰিণে আৰু এটা গাৰু আনি ইটোৰ ওপৰতে জাপি দিলে। এইবাৰ বৰ ওখ হ'ল বুলি সি আপত্তি কৰিলে।

উপায় নেদেখি তাই সুধিলে 'কেনেকৈনো দিম তেন্তে? সি ভৰি দুটা কোচাই তাইৰ ওচৰ চাপি গ'ল। তাই বেঞ্চখনৰ ওচৰতে আঁঠু কাটি থকা দি আছিল। সি গৈ তাৰ মূৰটো তাইৰ কান্ধতে থলে।

'সেইটি নহ'ব মই টানকৈ কলোঁ। গাৰুটোৰেই তোমাৰ হ'ব লিণ্টন বোপা। এই ছোৱালীজনীয়ে ইতিমধ্যেই বহুত সময় তোমাৰ লগত নষ্ট কৰিছে। আমি ইয়াত আৰু পাঁচ মিনিটো ৰ'ব নোৱাৰোঁ।

পাৰোঁ পাৰোঁ নিশ্চয় পাৰোঁ কেথেৰিণে উত্তৰ দিলে। এওঁ এতিয়া ধৈৰ্য্য ধৰিছে, আৰু ভালভাবে কথা শুনিছে। এওঁ এতিয়া ভাবিছে যে ইয়ালৈ আহি এওঁক কষ্ট দিয়া হ'ল বুলি ভাবি থাকি আজি ৰাতি তেওঁতকৈ মই বেচি মনোকষ্ট পাম। আৰু সেইবাবেই জানোচা আকৌ নহাকৈ থাকোঁ। সেইটোও এওঁ ভাবিছে। আচল কথাটো কোৱা লিণ্টন। তোমাৰ কষ্টৰ কাৰণ হৈছোঁ যদি মই আকৌ ইয়ালৈ নাহোঁ।

'মোক আৰোগ্য কৰি তুলিবলৈ তুমি আহিবই লাগিব সি উত্তৰ দিলে। 'তুমি অহা উচিতো— কাৰণ তুমি মোক দুঃখ পোৱাইছা। বেচ মতে দুঃখ পোৱাইছা। তুমি মানিবই লাগিব এই কথা। মোৰ এতিয়া গা যিমান বেয়া, তোমালোক আহোঁতে সিমান বেয়া নাছিল। আছিল জানো?

'পিচে তুমিহে কান্দি কান্দি খং কৰি উত্তেজিত হৈ নিজকে বেমাৰী কৰি দিছা।'

লিণ্টনে কলে, 'নহয় মই নিজে নিজকে বেমাৰী কৰা নাই। যিয়েই নহওঁক কিয় আমাৰ মাজত আকৌ দোস্তি হ'ব।

'তুমি মোক বিচাৰা? তুমি কেতিয়াবা কেতিয়াবা মোক চাব খোজা? সঁচা?

'সঁচা বুলিছো মই তোমাক কৈছোঁৱেই।' সি ভেকাহি মাৰি ক'লে। 'বেঞ্চত বহাঁ। তোমাৰ আঁঠুত মোক ভেঁজা দি বহিবলৈ দিয়া। ঠিক আয়ে যেনেকৈ কৰিছিল—

গোটেই আবেলিটো এইদৰে বহি থাকে । কত দিন তেনেকৈ গৈছে । মনে মনে লৰচৰ নকৰাকৈ বহি থাকা । কথা নকবা । গান গাব জানা যদি গান এটা কিন্তু গাব পাৰা। নতুবা সুন্দৰ, ধুনীয়া মনোগ্ৰাহী বেলেড এটাকে গাব পাৰা । তুমি মোক শিকাম বুলি যে কৈছিলা, তেনে এটা বেলেড । নতুবা কাহিনী এটাকে । মই পিচে বেলেড এটাহে ভাল পাম । আৰম্ভ কৰা ।’

কেথেৰিণে তাইৰ মনত থকা আটাইতকৈ দীঘল বেলেডটোকে গালে । দুয়োটাৰে মনত তেতিয়া বেচ শ্ফূৰ্ত্তি । এটাৰ পিচত এটাকে লিণ্টনে তাইক কেইবাটাও বেলেড গোৱালে । মই কৈ আছোঁ আৰু নালাগে সামৰা আজিলৈ হ’ব ক’ত মোৰ কথালৈ কাণ দিয়ে । গৈ গৈ ঘৰীত বাৰ বাজিল । দুপৰীয়া ভাত খাবলৈ হেয়াৰটন ঘূৰি আহিল। চোতালত তাৰ মাত শুনিলোঁ । উঠো নুঠোকৈ কেথেৰিণ বহাৰ পৰা উঠিল । লিণ্টনে তাইৰ ফ্ৰকটোত ধৰি সুধিলে ‘কালিলৈ আকৌ আহিবানে কেথেৰিণ কালিলৈ এবাৰ?

মই উত্তৰ দিলোঁ নাহে । পৰহিলৈকো নাহে । কিন্তু তাই চাপৰি তাৰ কাণে কাণে কিবা এটা বেলেগ উত্তৰ ফুচফুচাই দিলে । লগে লগে তাৰ মনটো ফৰকাল হৈ পৰিল।

ঘৰৰ বাজ ওলালত মই কেথিক কলোঁ ‘আইটি মনত ৰাখিবা কালিলৈ তুমি আহিব নোৱাৰিবাঁ । ভাবিছাঁ নে কি আহিবাঁ বুলি ?

প্ৰত্যুত্তৰত তাই মাথোন হাঁহিলে ।

‘চাওঁচোন তুমি কেনেকৈ ওলোৱা মই কৈ গলোঁ । ‘সেই তলাটো মই ভাল কৰাই আনিম । আৰু তোমাৰ ওলাই যোৱাৰ বাট বন্ধ হৈ যাব।

হাঁহি হাঁহি তাই ক’লে ‘মই দেৱাল বগাই ওলাই যাব পাৰিম । এই ‘গ্ৰেঞ্জ’টোতো এখন ফাটেক নহয় এলেন, আৰু তয়ো ফাটেকৰ দাৰোগা নহয়। আৰু এটা কথা নহয়— মোৰতো প্ৰায় সোতৰ বছৰ বয়স হ’ল। মই এতিয়া এজনী পূৰ্ণ বয়স্কা মহিলা। মই চোৱাচিতা কৰিলে লিণ্টন সোনকালেই ভাল হৈ উঠিব বুলি মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস । মইতো তাতকৈ বয়সে ডাঙৰ । অলপ বেচি জনাবুজা আৰু তাৰ সমান লৰামতীয়া নহয়। হয়নে নহয় ? আৰু মই অলপ ফুচুলালেই মই যিহকে কৰিবলৈ কওঁ তাকেই সি কৰিব। সিটো এটা বেচ ভাল ল’ৰা । মৰম লগা । মাত্ৰ তাৰ মনটো ঠিকে থাকিব লাগে। মোৰ হাতত পৰিব লাগিছিল— মই তাক একেবাৰে আলোঁ লৌৰাটো কৰি তুলিলোহেঁতেন । আমি ইটোৱে সিটোৰ ধ্যান ধাৰণাবোৰৰ লগত পৰিচিত হলে আমাৰ মাজত কাজিয়া নালাগে নহয়নে বাৰু ? এলেন তাক তই ভাল নাপাব ?

‘ভাল পাম ? তাক ?’ মই উত্তেজিত হৈ কলোঁ । ‘বদমেজাজী মৰকুটীয়া এটা— কোনোমতে লেলাই ধেলাই এই কেইবছৰ পাৰ কৰিছে । ভাগ্যে হিথক্লিফে ভবাৰ দৰে সি কুৰিৰ দেওনা পাৰ হ’বলৈ নৰয় । অহা বসন্ত কাললৈকে টানে নে নাটানে সেয়ে মোৰ সন্দেহ । যেতিয়াই মৰে মৰক, তাৰ পৰিয়ালৰ একো হানি নহয় । আমাৰ ভাগ্য ভাল যে বাপেকে তাক নিজৰ লগলৈ নৈ গ’ল । সি যিমানেই মৰম পাব সিমানেই মূৰত উঠিব । সিমানেই আপোনপেটা হ’ব । কেথি আইটি এটা কথা ভাবি

মোৰ ভাল লাগিছে— তাক তোমাৰ স্বামী হিচাপে পোৱাৰ সম্ভাবনা একেবাৰে নাই।

এইখিনি কথা শুনি কেথি একেবাৰে গহীন হৈ পৰিল । ইমান গাত নলগা ভাবে তাৰ সম্ভাব্য মৃত্যুৰ কথা ক'লত তাইৰ অনুভূতিত আঘাত লাগিল ।

বহুতপৰ গুণাগঁথা কৰি থাকি তাই কলে সি মোতকৈ সৰু । সি দীৰ্ঘজীৱী হোৱাটোকে মই কামনা কৰোঁ আৰু হবও। মই যিমান দিনলৈ জীয়াই থাকিম সিও থাকিব লাগিব। সি প্ৰথমতে এই উত্তৰাঞ্চললৈ আহোঁতে যিমান সবল আছিল এতিযাও সিমানেই আছে। এই বিষয়ে মোৰ কোনো সন্দেহ নাই । অলপ জাৰ লাগিলেই তাৰ অসুখ হয়। মাত্ৰ সিমানেই । পিতাৰ যেনেকুৱা তেনেকুৱা। তই কৈছ পিতা ভাল হৈ যাব। সিনো তেন্তে কিয় নহ'ব ?

ঠিক আছে । এইবোৰ কথা লৈ আমাৰ মূৰ ঘমোৱাৰ দৰ্কাৰ নাই । আইটি, এটা কথা শুনি লোঁৱা আৰু মনতো ৰাখি থোৱা— মই মোৰ কথা নেৰোঁ । তুমি যদি আকৌ 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ যাব খোজা— অকলেই হওক বা মোৰ লগতেই হওক মই তোমাৰ পিতাৰাক জনাই দিম । আৰু তেওঁৰ বিনানুমতিত তাৰ লগত তোমাৰ যোগাযোগ পুনৰ আৰম্ভ হ'ব নোৱাৰিব ।

'হৈছেই তাই মুখৰ ভিতৰতে কোৱাদি গোঙোৰা মাৰি ক'লে ।

'হৈছে যদি হৈছে । কিন্তু চলাই থাকিবলৈ দিয়া নহ'ব । মই কলোঁ ।

'দেখা যাওকচোন তাই উত্তৰ দিলে । কৈয়েই তাই মোক পিচপেলাই চেকুৰ মাৰিলে ।

নিশাৰ সাজ খোৱাৰ আগতেই আমি দুয়ো ঘৰ সোমাইছিলোহি । গৃহস্বামীয়ে আমি বাগানত ফুৰি আছিলো বুলি ভাবিছিলে সেইবাবে আমি অতপৰ ক'ত আছিলোঁ নুসুধিলে। ঘৰ সোমায়েই মই লৰালৰিকৈ ভিজা জোতা আৰু মোজা খুলি পেলালোঁ। কিন্তু অত বেলি 'হাইটচ'ত বহি থকাৰ ফল যি হ'ব লগা আছিল হ'ল । পিচদিনা পুৱা মই বিচনাৰ পৰা উঠিবই নোৱাৰোঁ। তেতিয়াৰ পৰা তিনি সপ্তাহ ধৰি মই ঘৰৰ কুটা এডালতো হাত দিব পৰা নাছিলোঁ । তেনে অৱস্থা আগতে কস্মিন কালেও মোৰ হোৱা নাছিল— তাৰ পিচতো ভগৱানৰ কৃপাত এতিয়ালৈকে হোৱা নাই ।

কেথি আইটিয়ে মোক সেই কেই সপ্তাহ নথৈ সেৱা শুশ্ৰূষা কৰিলে। অনবৰত মোৰ লগ হৈ থাকিল। নবীয়া পৰি মই তেনেই দুৰ্ব্বল হৈ পৰিছিলোঁ।

দপদপাই চলি ফুৰি থকা মানুহ এজনীৰ বাবে এনে অৱস্থা এটাত পৰাটো বৰ আমনি লগা কথা । মোৰ পিচে আপত্তি কৰিবলৈ কোনো কাৰণেই নাছিল । পিতাকৰ কোঠাৰ পৰা ওলায়েই কেথেৰিণ মোৰ বিচনাৰ ওচৰ পাবহি । তাই যেন দিনটো পিতাক আৰু মোৰ শুশ্ৰূষাৰ বাবেই দুভাগত ভগাই লৈছিল । এক মিনিটৰ বাবেও কোনো খেলাধূলা, আমোদ প্ৰমোদৰ কথা নাই । নিজৰ খোৱা-বোৱা, পঢ়াশুনা বং-ধেমালি আদি আটাইবোৰ কথাকে তাই আওহেলা কৰিবলৈ ল'লে । তাইৰ দৰে

ধাত্ৰী আৰু ক'ত ওলাব । পিতাকক ইমান আদৰ যত্ন কৰিও, মোৰো ইমান আলপৈচান ধৰিলে—কি ক'ম ! গভীৰ মৰমিয়াল অন্তৰ এখন নাথাকিলে কাৰো বাবে এনে সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰা সম্ভৱ নহয় ।

অ মই এইমাত্ৰ ক'লোঁ যে তাইৰ গোটেই সময়খিনি আমাৰ দুয়োৰে সেৱা-শুশ্ৰূষাতে শেষ হয় । পিচে পিতাকৰ সোনকালে শোৱাৰ অভ্যাস । সন্ধিয়া ছয় বজাৰ পিচত মোকো সাধাৰণতে একো নালাগে । সেইবাবে গধূলিবোৰ তাইৰ নিজৰ বাবে থাকে ।

বেচেৰী ! চাহ খোৱাৰ পিচত তাইনো অকলে অকলে কি কৰি থাকে মই চিন্তা কৰি চোৱাই নাছিলোঁ। মোক শুভৰাত্ৰি জনাবলৈ আহোঁতে তাইৰ গাল দুখন যেন বেচি উজ্জ্বল আৰু তেজ গোৰা হোৱা যেন মোৰ লাগিছিল । তাইৰ গোটেই লাহী গাটোৱেই তেজাল যেন দেখাইছিল । পঢ়া কোঠাত দপদপীয়া জুইৰ ওচৰত বহি থকাৰ বাবেই তেনে হৈছিল বুলি মই ভাবিছিলোঁ । আৰত মুকলি পথাৰৰ মাজেদি ঘোঁৰাত উঠি অহা যোৱা কৰাৰ বাবেহে যে তাইৰ চেহেৰাই তেনে ৰূপ লৈছিল সেই কথা মোৰ সপোনৰো অগোচৰ আছিল ।

২৪

তিনি সপ্তাহৰ মূৰত মই বিচনা এৰি ঘৰৰ ভিতৰতে ফুৰাচকা কৰিব পৰা হ'লোঁ। প্ৰথম বাৰৰ বাবে সন্ধিয়া বাহিৰত বহোঁতে মোৰ দৃষ্টিশক্তি তেতিয়াও ক্ষীণ হৈ থকা বাবে কেথেৰিণকে কিবা এটা পঢ়ি শুনাবলৈ ক'লোঁ । আমি বহিছিলোঁ পুথিভঁৰালৰ কোঠাটোত। গৃহস্বামী তেতিয়ালৈ শুলৈই । তাই মান্তি হ'ল পিচে নোৱৰাত পৰিহে তাই সন্মত হৈছে যেন মোৰ ভাব হ'ল । মোৰ ভাল লগা কিতাপ পঢ়ি শুনাবলৈ তাই ভাল নাপাব পাৰে বুলি ভাবি মই তাইক তাইৰ নিজৰ পচন্দ মতে যি পঢ়ে পঢ়িবলৈ এৰি দিছিলোঁ ।

তাই তাৰ প্ৰিয় গ্ৰন্থ এখন লৈ লাহে ধীৰে এঘণ্টামান সময় পঢ়িলে। তাৰ পিচত আৰম্ভ হ'ল প্ৰশ্নৰ ওপৰত প্ৰশ্ন ঃ

এলেন তোৰ ভাগৰ লগা নাই ? তই এতিয়া শুই থকাই ভাল নহ'ব জানো ? ইমান পৰলৈকে বহি থাকিলে তোৰ গা বেয়া লাগিব এলেন ইত্যাদি ।

মই মাজে মাজে তাইৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত একে কথাকে ক'লোঁ 'নাই, নাই, আইটি মোৰ ভাগৰ লগা নাই।

মোক লৰাব নোৱৰা যেন দেখি তাইৰ পঢ়াত যে মন নাই সেই কথা দেখুৱাবলৈ অন্য এটা বুধি পাঙিলে । তাই হামিয়াবলৈ আৰু এঙামুৰি ভাঙিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। লগে লগে ক'বলৈ ল'লে এলেন মোৰ ভাগৰ লাগিছে।

"থৈ দিয়া তেন্তে, কথাকে পাতোঁ মই উত্তৰ দিলোঁ। এইবাৰ আৰু বেয়াহে হ'ল। তাইৰ মনৰ অস্থিৰতা আৰু খং ভাব প্ৰকাশ পালে আৰু আঠ বজালৈকে ঘনে ঘনে ঘৰী চাবলৈ ল'লে । শেহান্তৰত তাই আৰু বহি থাকিব নোৱাৰিলে, নিজৰ কোঠালৈ গ'লগৈ । দেখাত তাইৰ বৰকৈ টোপনি ধৰিছিল তাইৰ চকুহাল ফুলা ফুলা যেন লাগিছিল মনটোও খিটখিটিয়া হৈছিল আৰু ঘনে ঘনে চকু মোহাৰিছিল ।

দ্বিতীয় দিনা তাইক আৰু অধৈৰ্য যেন লাগিল । তৃতীয় দিনা তাই মূৰ কামুৰিছে বুলি কৈ আঁতৰি গ'ল ।

তাইৰ গতিবিধি মোৰ অদ্ভুত যেন লাগিছিল । বহুত পৰ একেলগে বহি থকাৰ পাচত মই ভাবিলোঁ তাই ভাল পাইছেনে সুধি চাওঁ আৰু ওপৰ মহলত আন্ধাৰত অকলে অকলে থকাতকৈ তলত আহি চোফাত দীঘল দি থাকক, মাতি আনোঁ । এইবুলি মই তাইক বিচাৰি গ'লোঁ ।

কেথেৰিণ ওপৰ মহলাতো নাই, তল মহলাতো নাই । মই এঠাইতো তাইক দেখা নাপালোঁ । চাকৰ নাকৰবোৰেও তাইক দেখা নাই বুলি ক'লে । মই পিতাকৰ কোঠাৰ দুৱাৰত কাণ পাতিলোঁ— কিজানিবা তাই তেওঁৰ ওচৰলৈকে গ'ল । নাই, ভিতৰত

সাৰসুৰ নাই । মই তাইৰ কোঠালৈ গ'লোঁ মমডাল নুমালোঁ আৰু খিৰিকিৰ ওচৰত বহি ললোঁ ।

বাহিৰত তেতিয়া ফৰিংফুটা জোনাক । পাতলকৈ বৰফ পৰিছিল। মাটি ভিজিছিল। মই ভাবিলোঁ তাই কিজানি মুকলি বতাহ খাবলৈ বাগানলৈ গৈছে। বাগানৰ ভিতৰৰ স্কেওৰাখনৰ ওচৰেদি কোনোবা এটা বগুৰাবাই যোৱা মোৰ চকুত পৰিছিল কিন্তু সেয়া কেথি নাছিল। মানুহটো পোহৰৰ পিনে আহিলত দেখোঁ ঘোঁৰা-চোৰা এটাহে।

সি ৰাস্তাপৰ থিয় দি গাড়ী যোৱা বাটটোলৈ চাই ৰৈ থাকিল । তাৰ পিচত কিবা এটা যেন হঠাতে তাৰ চকুত পৰিল এনে ভাবত খৰকৈ আগবাঢ়ি গৈ আকৌ পিচ পাকতে ঘূৰি আহিল। এইবাৰ দেখোঁ সি কেথেৰিণৰ ঘুঁৰীজনী লেকামত ধৰি ধৰি আনিছে, আৰু কেথেৰিণ কাষে কাষে খোজ কাঢ়ি আহি আছে।

মানুহজনে ঘাঁহনিৰ ওপৰেদি কোনো সাৰসুৰ নোহোৱাকৈ ঘুঁৰীজনী আস্তাবললৈ লৈ গ'ল আৰু কেথেৰিণ চ'ৰা কোঠাৰ খিৰিকিৰে ভিতৰলৈ আহিল আৰু মনে মনে মই অইলৈ বাট চাই বহি থকা ঠাইত সোমালহি ।

তাই দুৱাৰখন লাহেকৈ জপালে বৰফত ভিজা মোজাযোৰ আৰু হেটটো খুলিলে আৰু এদঁতিয়াকৈ গাৰ হলৌ-চোলাটো সোলোকাই থবলৈ আগবাঢ়িল । মই যে তাত চোৰাংচোৱাগিৰি কৰি আছোঁ তাই ক'বই নোৱাৰে । তেনেতে মই ঘপহকৰে থিয় হৈ তাইৰ আগত ওলাই দিলোঁ । তাই চক খাই এপলক মান সময় থৰ লাগি ৰ'ল । মুখেৰে কিবা এটা অস্ফুট শব্দও বাস্ত হ'ল ।

মোৰ অসুখত তাই ধৰা আলপৈচানৰ কথা ভাবি তাইক টান কথা কবৰ মোৰ সত নগ'ল। মই তাইক কোমলকৈ সুধিলোঁ 'বেথি আইটি এই সময়তনো তুমি কলৈ ঘোঁৰা চেকুৰিয়াই গৈছিলা ? আৰু অজুহাত একোটা উলিয়াই মোক ফাঁকিকে নো কিয় দিব লাগে? কলৈ গৈছিলা? কোৱাঁ ।

'বাগানৰ ইমূৰলৈ তাই খোনাই খোনাই ক'লে। 'মই ফাঁকি দিয়া নাই ।

'আন কলৈকো যোৱা নাই ? মই সুধিলোঁ । 'নাই যোৱা বুলি তাই মুখৰ ভিতৰতে কৈ জবাব এটা দিলে ।

মই বৰ বেজাৰেৰে ক'লোঁ, 'চোৱাঁ, কেথি আইটি । তুমি জানা যে তুমি ভাল কাম কৰা নাই । নহলে তুমি মোক ফাঁকি দিবলৈ নোযোৱা । তুমি ফাঁকি দিয়াত মই বেজাৰ পাইছোঁ । তোমাৰ পৰা মই তীয়া ফাঁকি এবাৰ শুনাতকৈ মই তিনিমাহ দিন বেমাৰী হৈ বিচনাত পৰি থাকিম সিও ভাল।

তাই জাপমাৰি মোৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু চকুপানী টুকি টুকি মোক সাবটি ধৰিলে।

এলেন তই খং কৰ বুলি মোৰ ইমান ভয় লাগে ।' তাই কৈ গ'ল । খং নকৰ বুলি ক আৰু মই তোক আচল কথাটো ক'ম্ । মই কথাটো লুকুৱাই ৰাখিব খোজা নাই।

আমি দুয়ো খিৰিকিৰ কাষত বহি ললোঁ। গোপন কথাটো যিয়েই নহওক কিয়, মই তাইক গালি নাপাৰোঁ বুলি আশ্বাস দিলোঁ। কথাটো অৱশ্যে মই জানিছিলোৱেই। তাই

কৈ গ'ল ঃ

এলেন, মই 'ৱাদাৰিং হাইট্‌চ'লৈ গৈ আছোঁ। তই অসুখত পৰা দিন ধৰি এদিনো বাদ পৰা নাই। মাত্র তই কোঠাটো এৰাৰ আগত তিনিবাৰ আৰু পিছত দুবাৰ যি ব্যতিক্রম হৈছে। মই মাইকেলক মিন্নিক নিতৌ সন্ধিয়া সাজু কৰি ৰাখিবলৈ, আৰু ঘূৰি অহাৰ পিচত আস্তাবলত ভৰাই থবলৈ নির্দেশ দিছিলোঁ। তই আকৌ তাকো গালি পাৰিব নোৱাৰিবি, মনত ৰাখিবি। মই সাধাৰণতে চাৰে ছয় বজাত 'হাইট্‌চ' পাওঁগৈ আৰু চাৰে আঠ বজালৈকে থাকোঁ। তাৰ পিচত কদমত ঘোঁৰা চেকুৰাই ঘৰলৈ ওভতো। মই মন ভাল লগাবলৈ বুলি তালৈ যোৱা নাছিলোঁ। আচলতে মই বৰ অশান্তি পাই আছিলোঁ। কেতিয়াবা কেতিয়াবা মোৰ মন ভালো আছিল সপ্তাহত এবাৰ মানকৈ। প্রথমতে ভাবিছিলোঁ যে মই লিণ্টনক দিয়া কথা ৰক্ষা কৰিবলৈ তোৰ অনুমতি লোৱাটো টান কাম হ'ব। আমি সেইদিনা তাৰপৰা ওলাই আহোঁতে মই তাক পিচদিনা আকৌ লগ পাম বুলি কথা দিছিলোঁ। কিন্তু পিচদিনা তই ওপৰ মহলাতে থাকিলি বাবে মই সেই অসুবিধাৰ পৰা ৰক্ষা পালোঁ। আবেলি মাইকেলে বাগানৰ দুৱাৰখন বন্ধ কৰি থবৰ সময়ত মই তাৰ পৰা চাবিটো ৰাখি থওঁ। মই তাক কৈছিলোঁ বোলো পেহীৰ ল'ৰাটোৰ অসুখ সি ইয়ালৈ আহিব নোৱাৰে অথচ সি মোক মাতি আছে, আৰু মই গলে সি ভাল পাব কিন্তু পিতাই মোক যাবলৈ নিদিয়ে।

এইদৰে বুজাই মেলি মই তাৰ লগত ঘোঁৰাৰ বন্দৱস্ত কৰিলোঁ। সি পটি ভাল পায আৰু অলপতে সি ইয়াত চাকৰি ইস্তফা দি যাবগৈ— তাৰ বিয়া পাতিছে। সি মোক ক'লে যে মই যদি পুথিভঁৰালৰ পৰা তাক কিতাপ ধাৰে দিওঁ তেন্তে সি মই যি কৰিবলৈ কওঁ কৰিব। মই পিচে তাক মোৰ নিজৰ কিতাপকে দিলোঁ। সেইবাবে সি আৰু ভাল পালে।

মই দ্বিতীয়বাৰ যাওঁতে তাক মই বেচ স্ফূর্তিৰে থকাই দেখিলোঁ। জিল্লাই (জিল্লা সিহঁতৰ ঘৰুৱা কামবনৰ তদাৰক কৰা মানুহজনীৰ নাম) এটা পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্ন কোঠাত বহুৱাই একুৰা জুই ধৰি দিলে। তাই আমাক ক'লে বোলে জোজেফ প্রার্থনা সভালৈ গৈছে আৰু হেয়াৰটন আর্ণশ্বৰ লগত কুকুৰজাক লৈ ডঁৰিক চিকাৰ কৰিবলৈ গৈছে। মই পিচতহে গম পালোঁ যে সি সেইদৰে ওলাই গলে আমাৰ হাবি বননিবোৰ খান্তাং কৰিহে ওভতে। জিল্লাই আমাক ক'লে যে ঘৰত সেই সময়ত আন কোনো নাই যেতিয়া আমি যি ইচ্ছা কৰিব পাৰোঁ।

তাই মোক অলপ আদাৰস মিহলোৱা ৰুটি আৰু এগিলাচ গৰম মদ আনি দিলে। তাইক মোৰ বৰ ভাল স্বভাৱৰ লোক যেন লাগিছিল। লিণ্টন আৰামী চকীখনত বহিছিল। মই বহিছিলোঁ জুহালৰ ওচৰৰ সৰু দোলনা চকীখনত। আমি দুয়োটাৰ কত যে কথা নোলাল। হাঁহি মাতি মহা আনন্দেৰে আমি কথা পাতি আছিলোঁ। গ্রীষ্মকালত আমি কলৈ যাম কি কৰিম সেইবোৰ কথাকে আলচি আছিলোঁ। গোটেই কথাবোৰ তোৰ আগত মই পুনৰাবৃত্তি নকৰোঁ দেই। সেইবোৰ ফাং ফুং বুলি তই হাঁহি দিবি কিজানি।

এসময়ত পিচে আমাৰ মাজত কাজিয়া লগাৰো উপক্রম হৈছিল। গ্রীষ্ম কালৰ এটা গৰম দিন কটোৱাৰ আটাইতকৈ সুন্দৰ উপায়টোৰ কথা ওলাইছিল। সেইটো

হ'ল ঃ পুৱাৰ পৰা গধূলিলৈকে মুকলি পথাৰত খাঁহনিৰ ওপৰত পৰি থকা । ওচৰৰ ফুলবিলাকত পৰি মৌ গুটিবোৱে কৰা অলস গুণ গুণ শব্দ তোমাৰ কাণত পৰিব। তোমাৰ মূৰৰ ওপৰৰ আকাশত লাৰ্ক চৰায়ে গীত গোৱা তুমি শুনিবলৈ পাবা। নীলা আকাশ, ৰ'দ জিলমিল দিন । কি মজা । সেইটোৱেই আছিল তাৰ ধাৰণা— তাৰমতে সেই সুখেই স্বৰ্গ সুখ, তাতকৈ বেছি সুন্দৰ অভিজ্ঞতা আৰু একো হ'ব নোৱাৰে। মোৰ ধাৰণাটো আছিল বেলেগ ঃ পচোৱা বতাহ বলি থাকিব, মই বতাহত লৰি থকা গছৰ সেউজীয়া ডাল এটাত ধৰি ওলমি থাকিম, মোৰ মূৰৰ ওপৰৰ আকাশেদি শুকুলা ডাৱৰে পাল চলাই যাব আৰু অকল লাৰ্ক চৰাযেই নহয়, কুলি, কেতেকী, মইনাৰ সুললিত মধুৰ মাতাও চাৰিওপিনৰ পৰা আহি মোৰ কাণত পৰিব দূৰৈত দেখা যাব বিস্তীৰ্ণ উন্মুক্ত শ্যামল প্ৰান্তৰ— তাৰ মাজত অ'ত ত'ত কজলা বৰণীয়া একোটা টিপ। ওচৰত দীঘল দীঘল কঁহুৱাই বতাহত ঢৌ খেলি খেলি হালিব জালিব । অৰণ্যৰ পৰা আহিব সোঁ সোঁ শব্দ আৰু তাৰ লগত যোগ হ ব পানীৰ খল খলনি উঠাৰ শব্দ। সমগ্ৰ সংসাৰ যেন আনন্দত মতলীয়া । লিণ্টনৰ আদৰ্শ হ'ল সমস্ত জগত নিবিড় শান্তিৰ ভাৱাবেশত আপ্লুত হৈ ৰওক মোৰ আদৰ্শ হ'ল আনন্দৰ অবাধ স্ফুৰণত সমস্ত সংসাৰ আলোড়িত হৈ উঠক ।

মই তাক কৈছিলোঁ যে তাৰ কল্পনাৰ সেই সুখৰ সংসাৰ হ'ব প্ৰায় অৰ্দ্ধমৃত । তাৰ মতে মোৰ কল্পনাৰ সেই সুখৰ সংসাৰ হ'ব উন্মত্ত, মাতাল । মই কলোঁ যে তাৰখন সংসাৰত মই টোপনিত পৰিম তাৰমতে মোৰ খন সংসাৰত সি উশাহকে লব নোৱাৰিব । কোৱাৰ লগে লগে সি খিঙখিঙীয়া হৈযো পৰিল । শেহত গৈ থৈ আমি ঠিক কৰিলোঁ যে উপযুক্ত বতৰত আমি আমাৰ দুয়োটা পৰিকল্পনাকে বাস্তৱত পৰীক্ষা কৰি চাম । ইযাৰ লগে লগে আমি দুয়োটাই ইটোৱে সিটোক চুমা খালোঁ আৰু আমাৰ মাজত পুনৰ প্ৰীতিৰ ভাব আহি গল । এঘণ্টা সময় তাতে বহি থাকি মই ডাঙৰ কোঠাটোৰ মিহি, কাৰ্পেট নপৰা মজিয়াখন চালোঁ । ভাবিলোঁ মেজখন মাজৰ পৰা আঁতৰাই ল'লে তাত খেলিবলৈ মজাৰ হ'ব । কোঠাটো অজৰাই লবলৈ বুলি জিলাক মাতিবলৈ মই লিণ্টনক ক'লোঁ । তাতে আমি কাণিমুণি খেল খেলাৰ কথা ভাবিছিলোঁ। আগতে যে খেলিছিলোঁ আমি তোৰ মনত থাকিব লাগে এলেন । সি পিচে সেই খেল নেখেলে বুলি ক'লে তাৰ বোলে ভাল নালাগে। সি মোৰ লগত বল খেলিবলৈহে বিচাৰিলে। পুৰণি বয়বস্তুৰ মাজত এটা থাকত আমি দুটা বল বিচাৰি পালোঁ। কত ৰকমৰ বস্তুৰ দ'ম । পুৰণা পুতলা, বেডমিণ্টনৰ চাটল কক পাতল বেট সৰু খেলনা গাড়ীৰ চকা, আৰু কত কি । বল দুটাৰ এটাত ইংৰাজী চি (C) আখৰটো লিখা আছিল, আনটোত এইটচ (H) আখৰটো । মই চি (C) আখৰ থকাটো ল'লো, কাৰণ তেতিয়া সেইটো নামেৰে মোৰ নাম বুজাব । সেইদৰে তাৰ নাম বুজাবলৈ এইটচ (H) আখৰটো থকা বলটো ললে । পিচে আখৰটোৰ এফাল এৰাই আছিল। সেইটো তাৰ পচন্দ নহ'ল ।

খেলত মই তাক বাৰে বাৰে ঘটুৱালোঁ । ফলত তাৰ আকৌ খং উঠিল, আৰু কাহিবলৈ ললে। সি তাৰ চকীলৈ উভতি গ'ল। পিচে খং ভাবটো তাৰ বেছিপৰ নাথাকিল। তাৰ মন সোনকালেই ভাল হ'ল। দুটা নে তিনিটা ধুনীয়া গানো গালে—

তই শিকোৱা গানেই, এনেন । শেষত মই ঘৰলৈ উভতিবলৈ ওলালত সি মোক পাচদিনা গধূলিও তাৰ ওচৰলৈ যাবলৈ কাবৌ কোকালি কৰিলে, আৰুময়ো কথা দিলোঁ যাম বুলি ।

মিম্রিৰ পিঠিত উঠি খৰ কদমত মই ঘৰ পালোঁহি । পিচদিনা পুৱালৈকে মই কেৱল 'বাদাৰিং হাইটচ' আৰু মোৰ পৰম প্ৰিয় লিণ্টনৰ কথাকে ভাবি আছিলোঁ । পিচদিনা মোৰ মনটো গধুৰ হৈ আছিল । কাৰণ হ'ল দুটা ঃ প্ৰথম কাৰণ তোৰ গাটো ভাল নাছিল দ্বিতীয়তে মই 'বাদাৰিং হাইটচ'লৈ আহযাহ কৰা কথাটো পিতাই গম পোৱাটো মই পেটে পেটে বিচাৰিছিলোঁ, মোৰ ভাব হৈছিল, গম পোৱাৰ পিচত তেখেতে মই তালৈ যোৱাত আপত্তি নকৰিব । এই চিন্তাতে মোৰ মনত উগুল-থুগুল ভাব। পিচে গধূলি চাহৰ পৰ্ব্ব শেষ হোৱাৰ পিচত দেখিলোঁ বাহিৰত সুন্দৰ জোনাক। গতিকে মই ঘোঁৰাত উঠি ওলাই গলোঁ আৰু ওলাই যোৱাৰ লগে লগে মোৰ মনৰ বিষণ্ণতাও আঁতৰিল।

'আৰু এটা সুন্দৰ সন্ধিয়া আজি মই লিণ্টনৰ লগত কটাব পাৰিম এয়ে আছিল মোৰ গোপন প্ৰত্যাশা । মোৰ প্ৰিয় লিণ্টনৰ সাহচৰ্য্যতে মোৰ আনন্দ।

ঘোঁৰাত উঠি মই সিহঁতৰ বাগানেদি গৈ আছোঁ । গৈ গৈ ঠিক পিচফাললৈ ঘূৰিব খুজিছোঁ এনেতে দেখোঁ আৰ্ণশ্ব বোলা সেই মানুহটো মোৰ ফাললৈ আহিছে । ওচৰ পাই সি মোৰ হাতৰ পৰা লেকামডাল ল'লে আৰু মোক আগদুৱাৰেদি সোমাবলৈ হুকুম দিলে। সি মিম্রিৰ ডিঙিত থপৰিয়াই তাইক মৰম কৰিলে আৰু তাই বৰ মৰমলগা বুলি শলাগিলেও। সি মোৰ লগত কথা পাতিব খুজিছিল যেন মোৰ অনুমান হ'ল । মই মাত্ৰ তাক ক'লোঁ যে সি মোৰ ঘোঁৰীজনীৰ ওচৰ নচপাই ভাল ক'ৰবাত লাঠি মাৰি দিব পাৰে।

সি তাৰ হজুৱা উচ্চাৰণেৰে ক'লে 'লাঠি মাৰিলেও বেচি দুখ দিব নোৱাৰে আৰু হাঁহি এটা মাৰি ঠেং কেইটালৈ চালে ।

মই ভাবিলোঁ প্ৰমাণেই চোৱা যাওক এবাৰ লগাই দিও । পিচে সি মোক দুৱাৰ খুলি দিবলৈ বুলি আঁতৰি গ'ল ।

দুৱাৰখনৰ ওপৰৰ খিলিটো খুলিবলৈ লৈযেই সি কাষত লগাই থোৱা নামফলিখনলৈ চাই, ঠেতমত খোৱা যেন দেখুৱাই, অথচ মুখত আনন্দৰো হাঁহি বিৰিঙাই, বেঙাৰ দৰে ক'লে ঃ

'মিচ কেথেৰিণা মই সৌখন পঢ়িব পাৰোঁ জানা ।' 'বেচতো । মই খুব শস্ফূৰ্ত্তি পাই কলোঁ। 'পটাচোন তুমি দেখিছোঁ বেচ চালাক হৈছা।

আখৰবোৰ জোটাই জোটাই, ঘেঁহাই ঘেঁহাই সি নামটো মাতিলে।

সি আৰু আগবাঢ়িব নোৱৰা দেখি তাক উছাহ দি মই ক'লোঁ ঃ 'সংখ্যা কেইটা পঢ়া। তাত কি লিখা আছে?

'সেইবোৰ মই এতিয়াও পঢ়িব পৰা হোৱা নাই । তাৰ অসমৰ্থতাত মই হাঁহি কলোঁ 'তুমি দেখিছোঁ এটা মস্ত ভেবাৰাম ।

মূৰ্খটোৱে মোলৈ একেথৰে চাবলৈ ধৰিলে । ওঁঠত কাঠহাঁহি এটা যেন ওলাওঁ

নোলাওঁ, চকু দুটা যেন যোগা— এনেহে ভাব যেন মোৰ হাঁহিত সিও যোগ দিবলৈ নিদিয়ে সেই কথা সি ঠিক কৰিব পৰা নাই । তামাচা কৰিহে তাক 'ভেবালাম' বুলিছোঁ, নে অপমান কৰিবলৈ বুলিয়েই সেইদৰে কলোঁ, সি যেন ভাবি পাব পৰা নাই ।

মই হঠাতে পহীন হৈ দি তাৰ সোধোৰ মোৰ অবস্থাৰ অন্ত পেলালোঁ । মই লিণ্টনক লগ কৰিবলৈহে গৈছোঁ, তাৰ ওচৰলৈ যোৱা নাই বুলি কৈ তাক তাৰ নিজৰ কামত যাবলৈ কলোঁ ।

জোনৰ পোহৰত মই ধৰিব পাৰিলোঁ যে সি গোটেই মানুহটো বেয়া চিন্তা পৰিছে। সি থিলিব পৰা হাত নমাই অলপ আঁতৰলৈ গৈ থিয় দি ৰ'ল । মুখত তাৰ কথা নাই। তাৰ যে সন্মানত লাগিছে, সেই কথা তাক দেখিলেই বুজা যায় । নিজৰ নামটো জোঁটাব পাৰিছিল বুলিযেই সি নিজাকে লিণ্টনৰ সমান বুলি ভাবি লৈছিল কিজানি । মই তেনে বুলি নভবা দেখি সি এবেবাৰে ভেবা লাগিলে ।

মই মাজতে মাত লগালোঁ হৈছে আক । কেথৰিণ আইটি বহুত হৈছে । মই তোমাক তিৰস্কাৰ কৰিব খোজা নাই, কিন্তু তুমি তাত যি আচৰণ কৰাৰ কথা কৈছা সেই আচৰণ মই ভাল বুলি ক ব নোৱাৰোঁ। হিথ্‌ক্লিফ বোপাৰ দৰে হেয়াৰটন বোপাও তোমাৰ সম্পৰ্কীয় বুলি মনত ৰখাহঁতেন তেনে আচৰণ কিমান অন্যায় হৈছে তুমি নুবুজাকৈ নাথাকিলাহঁতেন । লিণ্টন বোপাৰ সমানেই জনাবুজা হ'বলৈ ওলোৱাটো তাৰ কাৰণে প্ৰশংসা কৰিবলগীয়া কথাহে । কেৱল লোকৰ আগত যহাবাজকে বোধহয় সি আখৰ চিনা নাছিল । লেখাপঢ়া নজনা বাবে তুমি তাক আগতেও লাজ দিছা । মোৰ বিশ্বাস নিজৰ অজ্ঞতা আঁতৰাই তোমাৰ মনত বং দিয়াহে আছিল তাৰ উদ্দেশ্য। পাৰক নোৱাৰক সি চেষ্টা কৰিছিল। তাৰ বাবেই তাক উপলুঙা কৰি তুমি তোমাৰ নিজৰ শিষ্টাচাৰহীনতাৰহে প্ৰমাণ দিলা। তাৰ পৰিবেশত ডাঙৰ দীঘল হোৱাহঁতেন তোমাৰ আচৰণ কম অমাৰ্জিত হ'লহঁতেন বুলি তুমি ভাবা নেকি ? ল'ৰাকালত সিও তোমাৰ দৰেই বুদ্ধিমান আছিল কথা বতৰাও তোমাৰ দৰেই সহজেই বুজিব পাৰিছিল। দুষ্টমতি হিথ্‌ক্লিফে তাক এবেবাৰে আওহেলা কৰি কৰি তাৰ এনে গতি কৰিলে বাবেই আজি সি তোমাৰ হাতত এইদৰে লাঞ্ছিত হ'বলগা হ'ল । মই বৰ দুঃখ পাইছোঁ । মোৰ কথা শুনি কেথেৰিণে প্ৰায় চিংকাৰ কৰাদি কৰি ক'লে, এলেন, তই কান্দিবি যেনেই পাইছোঁ । পিচে অলপ ৰ চোন পিচৰখিনিও শুনি ল । তেতিয়াহে বুজিবি সি বৰ্ণমালা ফলা মোক ভাল লগাবলৈকে শিকিছে নে নাই । পিচৰ খিনিও শুনি ললেহে বুজিবি সেই পশুটোৰ প্ৰতি ভাল ব্যৱহাৰ কৰাৰ প্ৰয়োজন আছিল নে নাই। এতিয়া শুন ঃ মই সোমাই গ'লোঁ । গৈ দেখোঁ লিণ্টন কাঠৰ দীঘল বেঞ্চখনত দীঘল দি পৰি আছে। মোক দেখা পাই সি মুৰ দাঙি বহিলে। সি মোক ক'লে,

'কেথেৰিণ মৰমীজনী আজি মোৰ গা ভাল নহয় কথা আজি তুমিয়েই কবা মই শুনিমহে। আহাঁ মোৰ কাষতে বহাঁহি । তুমি তোমাৰ কথা ৰাখিবা বুলি মই জানোঁ। কালিলৈকো আহিবাঁ বুলি তুমি কোৱাৰ আগেয়ে তোমাৰ পৰা কথা আদায় কৰিম বুলি মই ভাবিয়েই থৈছোঁ ।

তাৰ গা ভাল নহয় দেখি তাক আমনি দিয়া উচিত নহ'ব বুলি মই বুজি পাইছিলোঁ।

মই কথাবোৰ লাহে লাহে কৈছিলোঁ আৰু তাক কোনো প্ৰশ্ন কৰা নাছিলোঁ। তাৰ যাতে কোনো কথাতে খং নুঠে তালৈ মই বিশেষ লক্ষ্য ৰাখিছিলোঁ। মোৰ বছা বছা কিতাপ কেইখনমান মই লগত লৈ গৈছিলোঁ। তাৰে এখনৰ পৰা সি মোক কিছু অংশ পঢ়িবলৈ ক'লে আৰু ময়ো ঠিক পঢ়োঁ বুলি লৈছোঁ এনেতে আৰ্ণশ্ব দুৱাৰ ঠেলি সোমাই আহিল। আগতে পোৱা অপমানৰ কথা চিন্তা কৰি তাৰ মন কিজানি খঙত উতলি আছিল। সি চিধাই আমাৰ ফালৈ আহিল আৰু লিণ্টনক হাতত ধৰি চোচোৰাই বহাৰ পৰা বগৰাই পেলাই দিলে।

'তোৰ নিজৰ কোঠালৈ যা খঙৰ ভমকত তাৰ মুখৰপৰা কথাবাৰ যেন নুফুটিবই। মুখখন তাৰ গোমোঠা হৈ দেখাত ভয়ংকৰ হৈ পৰিছিল। 'তোকহে লগ পাবলৈ আহিছে, তাইকো লাগিলে লগতে লৈ যা। এইটো কোঠাৰ বাহিৰত দুইতে মোক ৰাখিব নোৱাৰ। ওলা দুইটা।

সি পাৰেমানে আমাক শাও শপনি দিলে। লিণ্টনক সি মুখেৰে ঘাতিবলৈকে সুযোগ নিদিলে। তাক হেঁচি ঠেলি নি পাকঘৰ পোৱালেগৈ। ময়ো লগে লগে গলোঁ। মোক দেখি সি মোলৈকো ভুকু দাঙিলে। পাৰিলে মোকো গটা মাৰি পেলাই দিবৰ মতলব। খন্তেক সময়ৰ বাবে মই ভয়ত কিংকৰ্ত্তব্য-বিমূঢ় হৈ পৰিলোঁ। মোৰ হাতৰ পৰা এখন কিতাপ পৰি গ'ল। সেইখন সি চুটমাৰি বাহিৰলৈ পেলাই দিলে আৰু ভিতৰৰ পৰা দুৱাৰখন বন্ধ কৰি দিলে।

জুহালৰ ওৰিত কোনোবাই ঢেকঢেকাই হঁহা মোৰ কাণত পৰিল। শুনিলেই বুজা যায় সেই হাঁহি আছিল ক্ৰুৰ হাঁহি। ঘূৰি চাই দেখোঁ জোজেফ নামৰ জঘন্য মানুহটো শুকান হড়লা হাত দুখন মোহাৰি মোহাৰি কঁপি কঁপি থিয় দি আছে। মোলৈ কুটিল দৃষ্টিৰে চাই সি ক'লে ঃ

'তোমাক এপালি দিব বুলি মই ভালকৈ জানিছিলোঁ। বেচ ল'ৰা হেয়াৰটন। এতিয়াহে তাৰ আচল প্ৰকৃতিটো ওলাইছে। সৌ তাত কাৰ দখল থাকিব সেই কথা সি জানে। আৰু ময়ো জানোঁ। এ হে হে হে। সি তোমাক এইপিনলৈ উফৰি আহিব লগাৰ দৰে কৰিলে। এ হে হে হে।

বুঢ়া বদমাইচটোৰ তিৰস্কাৰলৈ আওকাণ কৰি মই লিণ্টনক সুধিলোঁ 'আমি তেন্তে কলৈ যাওঁ এতিয়া ? খঙত কঁপি কঁপি লিণ্টন শেতা হৈ গৈছিল। তাৰ ধুনীয়া মুখখন তেতিয়া ভয়ংকৰ দেখাইছিল। তাৰ খীণ মুখখন আৰু ডাঙৰ চকুহাল এক উন্মত্ত, অসহায় ক্ৰোধত ফুলি পৰিছিল। দুৱাৰখনৰ হাতনিত ধৰি সি জোকাৰিবলৈ ধৰিলে— দুৱাৰ ভিতৰৰ পৰা ইতিমধ্যে বন্ধ কৰা হৈছিলেই।

'মোক সোমাই যাবলৈ নিদিলে তোক মই মাৰি পেলাম। মোক সোমাই যাবলৈ নিদিলে তোক মই মাৰি পেলাম বুলি লিণ্টনে চিৎকাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে। 'চয়তান। তোক মই মাৰি পেলাম। মাৰি পেলাম মই তোক' বুলি উত্তেজিত হৈ সি চিঞৰিবলৈ ধৰিলে।

জোজেফে আকৌ গোৰগোৰাই হাঁহিলে ঃ 'ঠিকেই হৈছে। বাপ চাই বেটা।

একেবাৰে বাপেকৰ স্বভাৱ। আমাৰ মাজত চয়তানৰ প্ৰবৃত্তিটোও অলপ অচৰপ আছে নহয় । এই ল'ৰা হেয়াৰটনৰ কথাত নধৰিবা। ভয় নাখাবা। সি তোমাক ধৰিবহি নোৱাৰে।

মই লিণ্টনৰ হাত দুখনত ধৰি তাক সেইখিনিৰপৰা আঁতৰাই আনিবলৈ চালোঁ কিন্তু সি ইমান বীভৎস চিংকাৰ কৰিলে যে মই ভয় খাই তাৰ হাত এৰি দিলোঁ। কিছুপৰ সেইদৰে চিএঞৰাৰ পিছত তাৰ কাহে ধৰিলে মুখেদি তেজ বলে আৰু সি মাটিত ঢলি পৰিল ।

ভয়ত বিভত হৈ মই চোতাললৈ দৌৰ মাৰিলোঁ আৰু টেটুফালি জিলাক চিএঞৰিলোঁ। মোৰ চিএঞৰ তাইৰ কাণত লগে লগেই পৰিল। ভৰাল ঘৰৰ পিচফালে চালি এখনৰ তলত তাই গাখীৰ খিৰাই আছিল। তৎচুৰ্ত্তি হেঁকৰাই তাই যৰে বন তদে এৰি মোৰ আগত থিয় দিলে আৰু কি কৰিব লাগে সুধিলে ।

কি কৰিব লাগে কওঁ চাৰি মোৰ উশাহ সলোৱাই তেতিয়া টান হৈছে। তাইক ভিতৰলৈ চোচোৰাই নিয়াদি নি মই লিণ্টন কেনি আছে চালোঁ । ইতিমধ্যে সি কি অ্থন্তৰ ঘটালে তাকে চাবলৈ হেয়াৰটন কোঠাৰপৰা ওলাই আহিছিল। সি বেচেৰাক দাঙি ওপৰলৈ লৈ যাবলৈ ধৰিছে । জিলা আৰু মই তাৰ পিচে পিচে গলোঁ। কিন্তু খটখটিৰ ওপৰ মূৰ পাওঁতে সি মোক ভিতৰলৈ সোমোৱাত বাধা দিলে আৰু মোক ঘৰলৈ উভতিবলৈহে হুকুম কৰিলে।

মই উত্তেজিত স্বৰত চিএঞৰি চিএঞৰি ক'লোঁ 'তই লিণ্টনক মাৰিলি। মই ভিতৰ সোমামেই ।

জোজেফে দুৱাৰখনত তলা লগাই দি ক'লে যে তেনে কাম মই কৰা অনুচিত। লগতে সি মোক হেয়াৰটনৰ দৰেই পাগল হৈ জন্ম লৈছোঁ নে কি সুধিলে ।

মই কান্দি কান্দি তাতে থিয়দি থাকিলোঁ । জিলা আকৌ মোৰ ওচৰ পালেহি । তাই কলে যে অলপ পিচতে লিণ্টন ভাললৈ আহিব । কিন্তু ওচৰত হৈ থকা চিএঞৰ বাখৰবোৰ তাৰ সহ্য হোৱা নাই । এইবুলি কৈয়েই তাই মোক দাঙি নিয়াৰ দৰে আন এটা কোঠালৈ লৈ গ'ল ।

এলেন সেই পৰিস্থিতিত মই মোৰ মূৰৰ চুলি উঘালি নাইকিয়া কৰিম যেন লাগিছিল। কান্দোতে কান্দোতে মোৰ চকুদুটা যেন কণাহে হ'ব। আৰু তই সহানুভূতিত গলি যোৱা সেই দুৰ্বৃত্তটো তেতিয়া মোৰ সম্মুখত থিয় দি আছিল। সি মোক মাত লগাই গোটেই ঘটনাটোৰ বাবে যে সি দায়ী নহয় তাকে কবলৈ চেগ চাই ফুৰিছিল। মই যেতিয়া গোটেইবোৰ কথা পিতাক জনাই দিম বুলি চিএঞৰি চিএঞৰি তাক কৈ দিলোঁ আৰু তাৰ বন্দী দশা হ'ব নতুবা ফাঁচীশালত ওলমিব বুলি শুনালোঁ সিও হুৰাওবাৰে কান্দি দিলে আৰু নিজৰ ভয়ভাবটো লুকুৱাবলৈ সৰালৰিকৈ তাৰপৰা আঁতৰি গ'ল ।

তথাপিতো সি মোৰ লগ নেৰিলে । বহুতপৰৰ মূৰত সিহঁত আটাইকেইজনে জোৰ কৰি মোক তাৰপৰা পঠিয়াই দিলে । মই ওলাই এশগজমান দূৰ আহিছোঁহে, এনেতে দেখোঁ সি হঠাতে ৰাস্তাৰ কাষৰ জোপাৰ আঁৰৰ পৰা আহি মোৰ আগত ওলাল, মিন্নিক

ৰখালে আৰু মোৰ হাতত খাপ মাৰি ধৰি ললে ।

'মিচ কেথেৰিণ, মই বৰ বেয়া পাইছোঁ, পিচে এই কথাও ভাল নহয় যে —

সি মোক মাৰি পেলাবলৈ ওলাইছে বুলি ভাবি মই তাক চাবুকেৰে এচাট মাৰিলোঁ। লগে লগে সি মোক এৰি দিলে এৰি দিলে হয় কিন্তু কিযে বীভৎস শাও শপনি । মই তাক তাতে এৰি জোৰ কদমত ঘোঁৰা চেকুৰাই ঘৰ পালোঁহি । তেতিয়ালৈ মোৰ আধা মৰা অৱস্থা ।

সেইদিনা ৰাতি মই তোক শুভৰাত্ৰি জনোৱা নাছিলোঁ। পিচদিনা মই 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ নগলোঁ । যাবৰ কিন্তু খুব মন গৈছিল কিন্তু কিবা অমংগলৰ আশংকাত মই অত্যন্ত উত্তেজিত হৈ আছিলোঁ জানোচা মই তালৈ গৈ লিণ্টন মৰিল বুলি শুনোঁ। মাজে মাজে মোৰ তেনে ভাব হৈছিল। মাজে মাজে আৰু হেয়াৰটনৰ লগত মুখামুখি হোৱাৰ আশংকাত মোৰ বুকু কঁপি উঠিছিল।

তৃতীয় দিনা মই মনত বল বান্ধিলোঁ। অনিশ্চিত অৱস্থা এটা মই আৰু সহ্য কৰি থাকিব নোৱাৰিলোঁ । আকৌ এবাৰ মই সুত কৰে বাহিৰ ওলালোঁ । মই পাঁচ বজাতে ওলাইছিলোঁ। এইবাৰ ঘোঁৰা নিয়া নাই, খোজকাটি গৈছিলোঁ। ভাবিছিলোঁ যে মই কোনেও নেদেখাকৈ গৈ চিধাচিধি লিণ্টনৰ কোঠাত সোমামগৈ। পিচে মই যোৱাৰ আগজাননী কুকুৰ জাকেই দিলে । জিলা আগবাটি আহি মোক ক'লে বোলে ল'ৰাটো (অৰ্থাৎ লিণ্টন) ভালদৰে আছিছে। এটা সৰু বেচ পৰিপাটি আৰু মজিয়াত দলিচা পৰা কোঠাত মোক নি তাই ৰহৱালৈগে । তাতে মই লিণ্টনক চোফা এখনত বাগৰ দি মই দিয়া কিতাপ এখন পঢ়ি থকা দেখিলোঁ । তাকে দেখি মোৰ মনত যে কি স্ফূৰ্তি! কিন্তু এনেকুৱা তাই কিজানি নাজান তাৰ এনে বদমেজাজ এঘণ্টা পৰলৈ সি মোক নামাতেও নাচায়ো মোৰ ফালে । আৰু এঘণ্টাৰ মূৰত যেতিয়া তাৰ মুখ খুলিলে তেতিয়া তাৰ কথা শুনিতো মই হতভম্ব হৈ গ'লোঁ । তাৰ মতে দুদিনৰ আগৰ সেই হুলস্থুলৰ বাবে মইহে জগৰীয়া হেয়াৰটনৰ গাত বোলে তাৰবাবে এৰো দোষ নাই ।

তাৰ কথা শুনি মই ইমান আবেগপূৰ্ণ হৈ পৰিছিলোঁ যে ধীৰ, সংযত উত্তৰ দিয়া মোৰ তেতিয়া সম্ভব নহ'লহেঁতেন— অত্যন্ত আবেগিক উত্তৰকে দিব লাগিলহেঁতেন। সেইবাবে মই বহাৰপৰা উঠি কোঠাৰ বাহিৰ ওলালোঁ । সি পিচফালৰপৰা লাহেকৈ শুনা-নুশুনাকৈ 'কেথেৰিণ !' বুলি মাতিছিল কিন্তু তাৰ উত্তৰত মই কিবা এটা কোৱাটো সি বিচৰা নাছিল। সেইবাবে মই পিচলৈ ঘূৰি নাচালোঁ উভতি আহিলোঁ আৰু পিচদিনা দিনৰ দিনটো ঘৰতে থাকিলোঁ। কস্মিনকালেও লিণ্টনৰ ওচৰ আৰু নাচাপোঁ বুলি সেইদিনা মই দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে প্ৰায় স্থিৰ কৰিলোঁ। পিচে লিণ্টনৰ এৰো খা-খবৰ নাপাই মোৰ মনটো ইমান চটফটাবলৈ ল'লে যে মই টোপনিতো শান্তি নোপোৱা হলোঁ ঠিকতো স্থিৰেৰে বহিব নোৱৰা হলোঁ। গতিকে মোৰ সংকল্প গোট মাৰি টান নৌ হওঁতেই, ভাপ হৈ উৰিলে। দুদিনৰ আগতে ভাবিছিলোঁ তালৈ যোৱাটো মোৰ ভুল হৈছিল এতিয়া ভাবিলোঁ তালৈ নোযোৱাকৈ থকাটো মোৰ ভুল হৈছে মাইকেল আহি মিন্নিৰ পিঠিত জীন লগাবনে বুলি সুধিলত মই 'লগাগৈ' বুলি উত্তৰ দিলোঁ । মিন্নিৰ পিঠিত উঠি পাহাৰৰ ওপৰেদি গৈ থাকোঁতে কিবা এক কৰ্তব্য সম্পাদন কৰিবলৈ ওলোৱা বুলি মই নিজকে পতিয়ন নিয়াইছিলোঁ ।

চোতাল পাবলৈ হ'লে আগফালৰ খিৰিকিবোৰ পাৰ হৈ যাব লাগে। গতিকে মোৰ উপস্থিতি লুকুৱাবলৈ যত্ন কৰা যে বৃথা সেই কথা মই বেচ বুজি পাইছিলোঁ।

মই আগফালৰ চ'ৰা কোঠালৈ গৈ পোনোৱা দেখি লিণ্টন তাতে থকা বুলি জনাই মোক ক'লে । মই সোমাই যাওঁতে আৰ্ণশ্বও তাতে বহি আছিল, কিন্তু মোক দেখি সি তৎক্ষণাত তাৰ পৰা ওলাই গ'ল । লিণ্টন ডাঙৰ আৰামী চকীখনত হেলান দি আধা আধি টোপনি যোৱা অৱস্থাত পৰি আছিল । মই জুহালৰ গুৰিলৈ গৈ, গম্ভীৰ ভাৱত ক বলৈ আৰম্ভ কৰিলোঁ ,

'লিণ্টন্ ! মোক তোমাৰ ভাল নালাগে বুলি মই জানোঁ । তোমাক আঘাত দিবৰ মতলবেৰেই মই ইয়ালৈ আহোঁ বুলি তুমি ভাবাঁ । প্ৰতিবাৰতে তোমাৰ তেনে ভাবেই প্ৰকাশ পোৱা মই দেখিছোঁ । সেইবাবে আজিৰপৰা আৰু মই তোমাৰ গুৰিলৈ নাহোঁ। আজিৰপৰা আমাৰ এৰাএৰি । তুমি মোক লগ পাবলৈ মন নকৰা বুলি মিঃ হিথক্লিফক ক'বা । এই বিষয়ে তেওঁ যেন আৰু নানানটা ডালপাত জোৰা দিয়া কথা কৈ নুফুৰে। এইকেইটা কথা মই তাক ভাবুকি দিবলৈ বুলি কোৱা নাছিলোঁ, একপ্ৰকাৰে পেটৰ কথাই কৈছিলোঁ । হলেও হওক এৰা এৰি সেয়ে বৰং ভাল— মোৰ মনত তেতিয়া তেনে এটা ভাৱ।

লিণ্টনে মাত লগালে, 'কেথেৰিণ বহাচোন । হেটটো খুলি থোৱা । তুমি মোতকৈ বহুত সুখী, সেইবাবে তুমি মোতকৈ ভাল হবাই । পিতাই মোৰ দোষবোৰৰ কথা কৈ মোক অনবৰতে থেকেচি থাকে । মোৰ প্ৰতি অৱজ্ঞা দেখুওৱাবো অন্ত নপৰে। ফলত মোৰ প্ৰায়ে নিজৰ মনতে সন্দেহ হয়— মই কিজানি সঁচাসচিকৈয়ে পিতাই কোৱাৰ দৰেই, একেবাৰে অলায়ক বা ! তেনে সন্দেহ মনত আহিলেই মোৰ ইমান খং উঠে আৰু মই ইমান ত্যক্ত-বিৰক্ত হৈ পৰোঁ যে মই কাকো সহ্য কৰিব নোৱৰা হওঁ সকলোকে ঘিণ কৰিবলৈ ধৰোঁ । মই অপদাৰ্থ মোৰ মেজাজো বেয়া । মনো বেয়া । প্ৰায় সদায়েই বেয়া। তুমি সম্বন্ধৰ চ্ছেদ পেলোৱাৰ কথা কৈছা— ইচ্ছা কৰিছা যদি পেলোৱা। অশান্তি এটাৰপৰা হাত সাৰিবা। মাত্ৰ কেথেৰিণ মোৰ প্ৰতি সুবিচাৰ কৰি এই এটা কথা ভাবি চাবাঁ । মই তোমাৰ সমানে ভাল, সহানুভূতিশীল আৰু অমায়িক হ'ব পৰাহেঁতেন, মনো তোমাৰদৰেই, বৰং তোমাতকৈও বেচিকৈহে সুখী আৰু স্বাস্থ্যবান হ'ব পাৰিলোঁহেতেন । তোমাৰ মৰমৰ যোগ্য মই হওঁনে নহও নাজানোঁ কিন্তু তোমাৰ মোৰ প্ৰতি দেখুওৱা সহৃদয়তাৰ গুণে মই তোমাক আজি বেচিকৈ ভাল পাওঁ । মোৰ যি স্বভাৱ, তাক মই তোমাৰপৰা লুকুৱাই ৰাখিবতো নোৱাৰোৱেই, দমাই ৰাখিবও নোৱাৰোঁ । তাৰ বাবে মই কিন্তু সদায়েই অনুতপ্ত । এই অনুশোচনা মোৰ শেষলৈকে থাকিব । মৰাৰ দিনলৈকে থাকিব। মোৰ মনেৰে সি সঁচা কথাকে কৈছিল। তাক মই ক্ষমা কৰা উচিত বুলি মোৰ ভাব হ'ল। পিচ মুহূৰ্ত্ততে হয়তো সি আকৌ কাজিয়া কৰিব— কৰক, মই আকৌ তাক ক্ষমা কৰিব লাগিব। আমাৰ দুয়োৰে মাজত আকৌ মিলমাল হ'ল, কিন্তু তাত থকা গোটেইখিনি সময় আমি দুয়োটাই কন্দাকটা কৰিলোঁ। ঠিক বেজাৰত কন্দা নহয়; লিণ্টনৰ যে তেনে বিষম প্ৰকৃতি, তাৰ বাবেহে কন্দা । সেই প্ৰকৃতিৰ বাবেই সি তাৰ বন্ধু-বান্ধৱকো শান্তিত থাকিবলৈ নিদিব, আৰু নিজেও শান্তিত নাথাকিব ।

সেইনিশাৰ পিচত প্ৰতিদিনে মই গৈ তাক তাৰ বহাকোঠাত লগ ধৰিছোঁ। লিণ্টনৰ পিতাক পিচদিনা ঘৰলৈ ঘূৰিলে। তিনিদিনমান আমি প্ৰথম সন্ধিযাটো কটোৱাদি বেচ হাঁহি তামাচাৰেই কটাইছোঁ। বাকীবোৰ দিন বিষণ্ণ মনেৰে অশান্তিত কটাইছোঁ। কেতিয়াবা তাৰ আপোনপেটীয়া স্বভাব আৰু বিদ্বেষৰ বাবে কেতিয়াবা তাৰ কষ্টৰ কথা ভাবি মই মনত কষ্ট পাইছিলোঁ। কিন্তু তাৰ বদমেজাজ মই নিৰ্বিকাৰভাৱে সহ্য কৰিবলৈ শিকিছোঁ।

মিঃ হিথ্‌ক্লিফে ইচ্ছা কৰিয়েই মোৰ পৰা আঁতৰি ফুৰে। মই তেওঁক প্ৰায় নেদেখাৰ দৰেই। যোৱা দেওবাৰে মই আনদিনাতকৈ অলপ আগতে গৈছিলোঁ। গৈ শুনো যে হিথ্‌ক্লিফে বেচেৰা লিণ্টনক আগৰাতিৰ আচৰণৰ বাবে নিৰ্মমভাৱে গালি গালাজ পাৰি আছে। তেওঁনো কথাটো গম পালে কেনেকৈ ক'ব নোৱাৰোঁ। বোধহয় মনে মনে শুনি আছিল। লিণ্টনৰ আচৰণ অতিশয় প্ৰৰোচনামূলক আছিল হয় পিচে সেইটো মোৰ গাতহে লাগিব লাগে আনৰ গাত লগাৰ কথা নহয়। মই সোমাই গৈ হিথ্‌ক্লিফৰ কথাৰ মাজতে কৈ দিলোঁ যে আমাৰ কথাত তেওঁ মূৰ ঘমাব নালাগে। তেওঁ ঢেকঢেককৈ হাঁহি গুলাই গ'ল। যাওঁতে কৈ গ'ল বোলে মই কথাটো তেনেধৰণে লোৱাত তেও ভালেই পাইছে। মই লিণ্টনক কৈ দিছোঁ যে আগলৈ খং উঠা কথা কিবা কবলৈ থাকিলে সি মোৰ কাণত ফুচফুচাইহে ক'ব পাৰিব, আনৰ কাণত পৰাকৈ ডাঙৰকৈ নহয়।

এতিয়া এলেন তই সমস্ত কথা শুনিলি। 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ যোৱাত মোক বাধা দিব নোৱাৰিবি। দিলে দুটা আত্মাই যন্ত্ৰণাত ছটফটাব। পিতাক কথাটো তই নকলে কাৰো শান্তিত ব্যাঘাত নহয়। তই নকব নহয় ? ক'লে কিন্তু বৰ নিষ্ঠুৰ কাম কৰা হ'ব।

মই উত্তৰত ক'লোঁ কওঁনে নকওঁ মই বাৰু কালিলৈ ঠিক কৰিম। ভাবি চাব লাগিব। এতিয়া শোবাগৈ যোৱা। মই কথাটো চিন্তা কৰি চাওঁ।

কেথেৰিণৰ কোঠাৰপৰা মই পোনে পোনে মোৰ গৃহস্বামীৰ কোঠালৈ গলোঁ, আৰু তাতে তেওক সকলো কথা বিবৰি কলোঁ। নোকোৱাৰ ভিতৰত থাকিল কেথি আইটিৰ লিণ্টন বোপাৰ লগত হোৱা কথা বতৰাবোৰ। হেয়াৰ্টনৰ কথাও মই একেবাৰে উল্লেখ কৰা নাছিলোঁ।

কথাবোৰ শুনি কেথিৰ দেউতাক অতি বিচলিত আৰু চিন্তিত হ'ল। বাহিৰত কিন্তু তেওঁ মনৰ ভাব সিমানকৈ মোৰ আগত প্ৰকাশ নকৰিলে। তাইৰ লগত বিশ্বাস ভংগ কৰা বুলি কেথেৰিণে পিচদিনা পুৰা গম পালে। তাইৰ গোপন যাত্ৰাবোৰৰ যে অন্ত পৰিল সেই কথাও তাই বুজিলে।

পিতাকৰ আদেশৰ বিৰুদ্ধে তাই কত যে কন্দা-কটা আপত্তি-বিপত্তি নকৰিলে! পিচে আটাইবোৰ মিছা হ'ল। লিণ্টনৰ প্ৰতি সদয় হ'বলৈ পিতাকক কিমান যে কাকুতি-মিনতি নকৰিলে! পিতাকে মাত্ৰ ক'লে যে তেও তালৈ চিঠি লিখি জনাব যে যেতিয়াই ইচ্ছা কৰে তেতিয়াই সি 'গ্ৰেঞ্জ'লৈ আহিব পাৰিব কিন্তু 'ৱাদাৰিং হাইট্‌চ'ত সি যে কেথিক কেতিয়াও আৰু দেখিবলৈ নাপাব সেই কথাও তেওঁ তাক লিখি জনাব। ভাগিনীয়েকৰ দেহ-মনৰ অৱস্থাৰ গম পোৱা হ'লে তেওঁ বিজানি সেইকণ সুযোগ আগবঢ়োৱাৰ কথাও নাভাবিলেহেঁতেন।

২৫

মিচেছ্ উীনে ক'লে 'মহাশয় এইবোৰ ঘটনা ঘটিল গ'ল্লবাবৰ জাৰকালি। এবছৰতকৈ কেইদিনমানহে বেচি হৈছে কি নহৈছে। পৰিয়ালৰ অচিনাকি লোক এজনৰ আগত বাৰ মাহুৰ মূৰত এই সমস্ত বৃত্তান্ত মেলিব লাগিব বুলি তেতিয়া মই ভবাও নাছিলোঁ। পিচে এটা কথা! আপুনিও জানো সৰহদিন অচিনাকি হৈ ৰ'ব? ডেকা মানুহ, অকলশৰীয়া জীৱন এটা কিমান দিননো কটাব। কেতিয়াবা কেতিয়াবা মই ভাবোঁ যে কেথেৰিণ লিণ্টনক দেখি প্ৰেমত নপৰাকৈ থাকিব পৰা মানুহ ওলোৱা টান। আপুনি হাঁহিছে পিচে তাইৰ কথা জানিবলৈ আপুনি ইমান ব্যগ্ৰ কিয? তাইৰ কথা ক'লেই চোন আপোনাৰ মুখখন পোহৰ হয় কিয়? আপোনাৰ জুহালৰ কাষৰ বেৰত তাইৰ ফটোখন আঁৰি থবলৈ কৈছে কিয়? আৰু কিয়নো বাৰু—

তাইক থমাই দি মই ক'লোঁ ধীৰে আইটি ধীৰে। তইক মই ভাল পাই পেলোৱাটো অতি সম্ভৱ। কিন্তু তাই মোক ভাল পাব কিয়? এনে ভুল ধাৰণাৰ বশৱৰ্ত্তী হৈ মোৰ মনৰ শান্তি মই বিপন্ন কৰিবলৈ যাওঁ কিয়? তাতে আৰু মোৰ ঘৰো ইয়াত নহয়। ব্যস্ত সংসাৰৰ মানুহ মই ব্যস্ত সংসাৰৰ বুকুলৈকে মই ঘূৰি যাব লাগিব। এতিয়া বাৰু কৈ যোৱা। কেথেৰিণে পিতাকৰ আদেশ মানি ল'লেনে?

ল'লে। পিতাকৰ প্ৰতি স্নেহেই আছিল তাইৰ অন্তৰৰ প্ৰধান অনুভূতি। পিতাকৰ কথাত কোনো খং নাছিল। নিজৰ অমূল্য সম্পদসমূহ বিপদাপন্ন কৰি শত্ৰুৰ হাতত এৰি দিব লগা হোৱা এজন লোকৰ যি মৰ্ম্মস্পৰ্শী বেদনা তেনে বেদনাসিক্ত কোমলতাৰেই তেওঁ নিজৰ ভাব প্ৰকাশ কৰিছিল। তাইৰ জীৱনৰ পাথেয় হিচাবে থৈ যাবলৈ কেইটামান শব্দৰ স্মৃতিৰ বাদে হয়তো তেওঁৰ তেতিয়া একো নাই বুলিয়েই তেওঁৰ ভাব হৈছিল।

কেইদিনমান পিচত তেওঁ মোক কৈছিলঃ

এলেন ভাগিনটো এবাৰ অহাহেঁতেন বা চিঠি এখনকে দিয়াহেঁতেন ভাল আছিল। তই বাৰু তাৰ বিষয়ে কি ভাব মোক খোলাখুলিকৈ কচোন ঃ সি ভাললৈ আহিছেনে? নে ডাঙৰ হৈ অহাৰ লগে লগে তাৰ চৰিত্ৰ বেয়া হৈছে? তাৰ উন্নতি হ'ব বুলি তই ভাব?'

ল'ৰাটো বৰ নিশকতীয়া মহোদয় মই উত্তৰত কলোঁ। ডেকা-ডাঙৰ হোৱালৈ যে বাচি থাকিব কোৱা টান। এটা কথা কিন্তু ঠিক। বাপেকৰ লগত তাৰ মিল নাই। দুভাৰ্গ্যক্ৰমে কেথেৰিণে তাক বিয়া কৰালেও, তাক তাইৰ শাসনতে ৰাখিব পাৰিব।

অৱশ্যে তাক বৰ বেচি লাই দিয়ে যদি কথা সুকীয়া। তেনে কৰাটো হ'ব মূৰ্খামিৰ কথা। মহোদয় তাক ভালদৰে জনাবুজাৰ বাবে আপুনি বহুত সময় পাব। কেথ্ৰেৰিণৰ উপযুক্ত সি হ'বনে নহয় আপুনি নিজেই বুজিব পাৰিব। সাবালক হ'বলৈ তাক আৰু চাৰি বছৰৰ বেছি লাগিব।'

মোৰ কথা শুনি এডগাৰে দীঘলকৈ হুমুনিয়াহ এটা কাঢ়িলে, আৰু খিৰিকিৰে গিমাৰটন পাৰ্কলৈ চালে। ফেব্ৰুৱাৰী মাহৰ আবেলি। পাতল কুঁৱলী পৰিছিল। ৰ'দ আছিল শেতা। গিমাৰটন পাৰ্কত দেৱদাৰু গছ দুজোপা, আৰু কবৰৰ শিল কেইটা অস্পষ্টকৈ আমাৰ চকুত পৰিছিল।

স্বগতোক্তিৰ সুৰত তেওঁ কৈ গ'ল ঃ 'ভৱিতব্য ওচৰ চাপি আহক বুলিয়েই সদায় প্ৰাৰ্থনা কৰি আহিছোঁ। আৰু এতিয়া সি বাস্তৱ ৰূপ লৈ মোৰ আগত উপস্থিত হ'ব খুজিলত মই শিঁয়ৰি উঠিছোঁ মোৰ ভয় লাগিছে। ঠেক উপত্যকাৰ মাজেদি দৰা সাজি অহাৰ স্মৃতি মোৰ মনত এতিয়াও সেউজীয়া হৈ আছে। মধুৰ সেই স্মৃতি। কিন্তু মোৰ ভাব হৈছে যেন খুব সোনকালেই, কেইমাহমান কি কেইসপ্তাহমানৰ ভিতৰতে মোক লৈ গৈ উপত্যকাৰ মাজত সুমাই থোৱা হ'ব। বিবাহৰ সেই স্মৃতিতকৈ আসন্ন মৃত্যুৰ এই পূৰ্ব্বাভাস বেছি মধুৰ যেন লাগিছে। এলেন, তইতো জান কেমানি কেথিজনীক লৈ মই কিমান সুখী। জাৰে-জহে, দিনে-নিশাই তাই এক জীৱন্ত মূৰ্ত্তিমান আশাৰ ৰূপত মোৰ কাষত আছে। কিন্তু পুৰণি গীৰ্জ্জাৰ চৌহদৰ কবৰস্থানত, জুনমাহৰ সন্ধিয়াবোৰত এপৰ বেলিলৈকে কেথিৰ মাকৰ কবৰৰ সেউজীয়া ঘাঁহনিত বাগৰি জুগৰি কেতিয়া মই এই ঘাঁহনিৰ তলত তেওঁৰ কাষত আশ্ৰয় পামগৈ সেই কথা চিন্তা কৰি কৰিও মই কম সুখ অনুভৱ কৰা নাই। মই কেথিৰ বাবে কি কৰিব পাৰোঁ? মই তাইক কি অৱস্থাত এৰি থৈ যাম? লিণ্টন হিথক্লিফৰ পুতেক— এই কথাটো মই ধৰাই নাই। মোৰ অবিহনে সি যদি তাইৰ বাবে মোৰ শূন্যস্থান পূৰাব পাৰে তেন্তে মোৰ পৰা তাইক সি আঁতৰাই নিয়াতো মই আপত্তি নকৰোঁ। সেইটো যদি সম্ভৱ হয় তেন্তে হিথক্লিফে তাৰ অভিসন্ধি সাৰ্থক কৰাত, মোৰ শেষ সম্পদো অপহৰণ কৰি নিয়াত মোৰ আক্ষেপ নাই। কিন্তু লিণ্টন ল'ৰাটো যদি গড়লায়েক হয় বাপেকৰ হাতৰ পুতলা মাত্ৰ হয়, তেন্তে তাৰ হাতত মোৰ ছোৱালীজনী মই চমজাই দিওঁ কেনেকৈ? তাইৰ বাংঢালী মনটো চেপি ৰখাটো মোৰ বাবে বৰ কষ্টৰ কাম হলেও মই তাকেই কৰিব লাগিব। অন্য উপায় মোৰ নাই। মই জীয়াই থাকোমানে তাই শোকতে থাকিব লাগিব আৰু মই এৰি গ'লে তাই হ'ব অকলশৰীয়া। আইজনী মোৰ। তেনে হোৱাতকৈ মই তাইক ভগৱানৰ ওচৰতে সঁপিছোঁ। মোতকৈ আগতে তাইক সমাধি দি যাবলৈ পালেই ভাল হয়।

মই উত্তৰত ক'লোঁ, 'মহোদয় তাইক ভগৱানৰ হাতলৈ এৰক। প্ৰভুৱে নকৰক, আপোনাৰ যদি কিবা এটা হয়, আমি যদি আপোনাক হেৰুৱাব লগা হয় তেন্তে তেৰাৰ স্বৰ্গীয় ছত্ৰছায়াত জীয়াই থাকোমানে ময়ে তাইৰ বন্ধু আৰু উপদেষ্টাৰ স্থান ল'ম।

কেথি আইটি ভাল ছোৱালী। ইচ্ছা কৰি তেওঁ আওবাটে যাব বুলি মই নাভাবোঁ। নিজ নিজ কৰ্ত্তব্য কৰি যোৱা মানুহে শেষত সিদ্ধিলাভ কৰেই।'

বসন্ত কাল পালেহি 'আগফালৰ বাগিচাত জীয়েকৰ লগত লৈ মোৰ গৃহস্বামীয়ে পুত্ৰা-গধূলি আকৌ ফুৰিবলৈ ল'লে। ফুৰিবলৈ ল'লে যদিও তেওঁ গাত ভালকৈ বলশক্তি তেতিয়াও ঘূৰাই পোৱা নাছিল। সংসাৰৰ আওভাও নোপোৱা ছোৱালী কেথি পিতাক ওলাই-সোমাই ফুৰিবলৈ ধৰা দেখি তেওঁ বেমাৰৰ পৰা গা টঙাইছে বুলি তাই ধৰি লৈছিল। আৰু এটা কথা হৈছিলে— তেওঁৰ গাল দুখন টুপটুপীয়া ৰঙা হৈছিলে আৰু চকুলৈ উজ্জ্বলতাও আহিছিলে। এইবোৰ দেখি পিতাকৰ আৰোগ্য প্ৰায় নিশ্চিত বুলি তাই ভাবিছিলে।

কেথেৰিণৰ সপ্তদশ জন্মদিনত পিতাক গীৰ্জাৰ চৌহদত থকা কবৰস্থানলৈ যোৱা নাছিল। সেইদিনা বৰষুণ দি আছিল। মই তেওঁক সুধিছিলোঁ 'মহোদয় আপুনি আজি ৰাতি বোধহয় ওলাই নাযাব?' তেওঁ ক'লে 'এইবাৰলৈ অলপ পলমেই কৰিম।'

-ভাগিনীয়েক লিণ্টনক চোৱাৰ প্ৰবল ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰি তেওঁ ভালে আকৌ চিঠি লিখিলে। শাৰীৰিক ভাৱে অক্ষম ল'ৰাটো আহিব পৰা হৈ থকাহেঁতেন পিতাকেও তাক আহিবলৈ অনুমতি দিলেহেঁতেন। এই বিষয়ত মোৰ সন্দেহ নাই। পিচে হ'ব কি আনে শিকাই দিয়ামতে সি লিখিলে বোলে পিতাক হিথক্লিফে সি 'গ্ৰেঞ্জ'লৈ অহাত আপত্তি কৰে। মোমায়েকে তালৈ মনত পেলাই চিঠি লিখাত কিন্তু সি বৰ ভাল পালে। ফুৰিবলৈ ওলাওঁতে কেতিয়াবা বাটত মোমায়েকৰ লগত দেখা হ'ব বুলিও সি আশা প্ৰকাশ কৰিলে। কেথেৰিণ আৰু তাৰ মাজত যাতে সদায় ইমান এৰাএৰি হৈ নাথাকে তাৰ বাবেও সি নিজে তেওঁক অনুৰোধ জনাব বুলি লিখিলে।

চিঠিখনৰ সেই অংশটো সহজ আৰু সম্ভৱতঃ কথাবোৰো তাৰ নিজা। কেথেৰিণক লগ পাবলৈ দিবলৈ সি নিজেই মোমায়েকক ভালকৈ ক'ব পাৰিব বুলি হিথক্লিফে বুজিছিল। চিঠিখনৰ পিচৰ অংশত এইখিনি কথা লিখা আছিল :

'তেওঁ ইয়ালৈ আহিব লাগে বুলি মই নকওঁ। কিন্তু মোৰ পিতাই মোক তেওঁৰ ঘৰলৈ যাবলৈ নিদিয়ে আৰু আপুনি তেওঁক মোৰ ঘৰলৈ আহিবলৈ নিদিয়ে বাবেই মই তেওঁক লগ পাব নোৱাৰিম নে? মাজে সময়ে তেওঁক লৈ 'হাইটচ'ৰ পিনে ঘোঁৰাত উঠি ফুৰিবলৈ আহকচোন। আপোনাৰ উপস্থিতিতে আমি দুই চাৰিটা বাক্যবিনিময় কৰিম। এনেকৈ একেবাৰে এৰাএৰি হৈ থাকিবলৈ আমি কি অপৰাধ কৰিলোঁ? মোৰ ওপৰত আপোনাৰ খং উঠা নাই বুলি মোক আপুনি বেয়া পোৱাৰ কোনো কাৰণ নাই বুলি আপুনি নিজেই কৈছে। মোমাইদেউ কালিলৈ মোলৈ চিঠি এখন দি 'থ্ৰাচক্ৰস গ্ৰেঞ্জ'ৰ বাহিৰে ক'ত আপোনাক লগ পাম মোক জানিবলৈ দিয়ক। পিতাৰ চৰিত্ৰ যে মোৰ চৰিত্ৰ নহয় সেই কথা আপুনি মোক লগ পালে বুজিব বুলি মোৰ বিশ্বাস। পিতাৰ মতে মোক তেওঁৰ পুতেক বুলি কোৱাতকৈ, আপোনাৰ ভাগিনীয়েক বুলি ক'লেহে বেচি শুৱায়। সঁচা কথা, মোৰ গাত থকা কেতবোৰ দোষৰ বাবে মই

কেথেৰিণৰ অযোগ্য পাত্ৰ। কিন্তু সেইবোৰ দোষ উলাই কৰিবলৈ তেওঁ মান্তি হৈছে। সেইবাবে তেওঁৰ কথা ভাবিবেই আপুনিও সেইবোৰ দোষ-ক্ৰটী উলাই কৰক। আপুনি মোৰ স্বাস্থ্যৰ খবৰ লৈছে— মোৰ গা এতিয়া আগতকৈ ভাল। কিন্তু নৈৰাশ্য আৰু নিঃসঙ্গতাৰ মাজত মোক কেতিয়াও ভাল নোপোৱা আৰু আগলৈকো কেতিয়াও ভাল পাব নোৱৰা মানুহ কিছুমানৰ মাজত নিৰানন্দ ভাৱে দিন যাপন কৰিব লগা হলে মোৰ গা-মন নো ভালে থাকিব কেনেকৈ?

ভাগিনীয়েকৰ বাবে মোমায়েকৰ মন কুমলিছিল সঁচা তথাপি তেওঁ সি বিচৰা অনুমতিটো নিদিলে কাৰণ তেও কেথেৰিণৰ লগত যাব নোৱাৰে।

অহকালি তেওঁলোকৰ লগালগি হ'ব পাৰে বুলি তেওঁ লিণ্টনলৈ লিখিলে। তেতিয়ালৈকে তেওঁ তাক মাজে সময়ে চিঠি-পত্ৰ দি থাকিবলৈকো ক'লে। তেওঁ নিজেও যি পাৰে দিহা পৰামৰ্শ তাক চিঠিৰে দি থাকিবলৈ গাত ল'লে। কিয়নো এক বিষম পৰিস্থিতিত ল'ৰাটো থাকিব লগা হৈছিল সেই কথা তেওঁ ভালকৈ উপলব্ধি কৰিছিল।

লিণ্টনে মোমায়েকৰ কথা নেপেলালে। অবাধে মোমায়েকলৈ চিঠি লিখিবলৈ পোৱাহেঁতেন নিজৰ ওজৰ-আপত্তি আৰু দুঃখ-শোকৰ কথাৰেই তাৰ চিঠিবোৰ ভৰিলহেঁতেন। কিন্তু তাৰ পিতাকে সি লিখা চিঠিবোৰত সতৰ্ক দৃষ্টি ৰাখিছিল, আৰু মোমায়েকে তালৈ লিখা প্ৰতিটো আখৰ সি তেওঁক দেখুৱাব লাগিছিল। সেইবাবে তাৰ ব্যক্তিগত দুঃখ-যন্ত্ৰণাৰ কথা লিখাৰ পৰিবৰ্ত্তে তাৰ বান্ধৱী আৰু স্নেহৰ পাত্ৰীৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিব লগাৰ বেদনাৰ কথাহে সি লিখিছিল। মোমায়েকক সোনকালেই লগ পোৱাৰ সুবিধা এটা দিবলৈও সি বিনম্ৰভাৱে প্ৰাৰ্থনা জনাইছিল। সেই সুবিধা নিদিলে মোমায়েকে তাক মিছা আশা দি ভুৰুকিয়াইহে আছে বুলি ভাবিবলৈ সি বাধ্য হ'ব বুলিও চিঠিত সি স্পষ্টকৈ লিখিলে।

এফালে ভাগিনীয়েকৰ চিঠি আনফালে ঘৰত জীয়েকে কেথেৰিণৰ খাটনি— সাতে সোতৰে গোট খাই মোৰ গৃহস্বামীৰ মন কোমলালে। সপ্তাহত এবাৰমানকৈ সিহঁত দুটাক একেলগে খোজকাঢ়ি বা ঘোঁৰাত উঠি ফুৰিবলৈ দিবলৈ তেও মান্তি হ'ল। তাকো এটা চৰ্ত্তত— মই লগত থাকিব লাগিব আৰু 'গ্ৰেঞ্জ'ৰ ওচৰে পাঁজৰেহে ফুৰিব পাৰিব দূৰলৈ যাব নোৱাৰিব। তেওঁ নিজে লগত যাবলৈ অক্ষম কাৰণ জুনমাহত দেখা গ'ল যে তেওৰ স্বাস্থ্য বেচিকৈ পৰিছেহে। জীয়েকৰ ভৱিষ্যতৰ বাবে তেওঁ প্ৰতিবছৰে উপাৰ্জ্জনৰ একোটা অংশ সাঁচি গৈছিল। তথাপিতো জীয়েকে পূৰ্ব্বপুৰুষসকলৰ ঘৰটো পাওক বা অদূৰ ভৱিষ্যতে তালৈ ঘূৰি যাব পৰা হওক এনে এটা অভিলাষ তেওঁৰ আছিল। স্বাভাৱিক অভিলাষ, যি কোনো পিতৃমাত্ৰৰে থাকে। সেইটো সম্ভৱ হোৱাৰ একমাত্ৰ উপায় হ'ল তেওঁৰ উত্তৰাধিকাৰীৰ লগত তাইৰ বিয়া হোৱাটো। পিচে তাৰ স্বাস্থ্যৰ অৱস্থা যে তেওঁৰ নিজতকৈও শোচনীয় সেই বিষয়ে তেওঁৰ কোনো ধাৰণাই নাছিল। বোধহয় কাৰো নাছিল। 'বাদাৰিং হাইটচ'লৈ কোনো ডাক্তৰক অহাযোৱা কৰা কাৰো চকুত পৰা নাছিল আৰু লিণ্টন ঘোপায়ো আমাৰ কাৰো আগত নিজৰ অৱস্থা সম্পৰ্কে একো কোৱা নাছিল।

মোৰ আশংকাবোৰ যেন অমূলক হয় এয়ে আছিল মোৰ আশা। নুকলি পথাৰত ফুৰা আৰু ঘোঁৰাত উঠাৰ কথা কৈছে যেতিয়া তাৰ স্বাস্থ্য আচলতে ভালহে হৈছে বুলিহে মই ভাবি ললোঁ। নিজৰ অভিলাষ পূৰ্ণ কৰাৰ বাবে সি যি ব্যগ্ৰতা দেখুৱাইছে, তাৰপৰাও তাৰ স্বাস্থ্য শোচনীয় নহয় বুলিহে বুজিব লাগিব। অৱশ্যে এইবোৰ আছিল মোৰ মনৰ যুক্তি-তৰ্কহে।

হিথক্লিফে লিণ্টনক কি অমানুষিক ব্যৱহাৰ কৰিছিল সেই কথা মই পিচতহে গম পালোঁ। মৰিবলৈ ওলাই থকা ল'ৰা এটাক বাপেক এটাই যে তেনে নিৰ্দ্দয় ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে ভাবিবলৈকো টান। কেথেৰিণৰ প্ৰতি লিণ্টনৰ যি আকৰ্ষণ তাৰ মূলতে আছিল হিথক্লিফ। সিহে সেই আপাতদৃষ্টিত স্বাভাৱিক যেন লগা বাসনা তীব্ৰতৰ কৰাইছিল। বেমাৰী পুতেকটো মৰি থাকিলে তাৰ আক্ৰোশী আৰু নিৰ্ম্মম পৰিকল্পনা যে একেবাৰে বৰ্ব্বাদ হৈ যাব সেই উপলব্ধি হোৱাৰ লগে লগে পুতেকৰ প্ৰতি তাৰ আচৰণো আৰু অধিক উগ্ৰ আৰু হিংস্ৰ হ'ল। কেথেৰিণ আৰু লিণ্টনৰ মাজত সম্বন্ধটো যাতে পকা হয় তাৰ বাবে সি দুগুণ উৎসাহী হৈ পৰিল।

২৬

জহ্‌কালিৰ শেহৰ পিনৰ এটা দিনত পিতাকে কেথেৰিণক ভাগিনীয়েক লিণ্টনৰ ওচৰলৈ যাবলৈ দিওঁ নিদিওঁকৈ অনুমতি দিলে। আমি দুয়োজনী ঘোঁৰাত উঠি তালৈ ওলালোঁ।

দিনটো আছিল গুপগুপীয়া গৰম। ৰ'দ নাছিল আকাশৰ অ'ত ত'ত পাতল ৰঙীন মেঘৰ খেলা। আকাশ ওন্দোলোৱা কিন্তু বৰষুণৰ আগন্তুক নাছিল। চাৰি আলিৰ ওচৰত মাইলৰ খুটা এটাৰ ওচৰতে আমি লগালগি হ'বলৈ ঠিক কৰিছিলোঁ। সেইখিনি পাই দেখিলোঁ যে গৰখীয়া ল'ৰা এটাই আমাক কিবা খবৰ দিবলৈ বৈ আছে। আমাক দেখি সি ক'লে 'ডেকা লিণ্টন 'হাইটচ'ৰ ঠিক এইফালেই আছিল। তেওঁ আপোনালোকক আৰু অলপ আগুৱাই যাবলৈ কৈ গৈছে।

মই মন্তব্য কৰিলোঁ 'তেনেহ'লেচোন ডেকা লিণ্টনে মোমায়েকৰ প্ৰথমটো চৰ্তকে উলংঘন কৰিলে। তেওঁ আমাক 'গ্ৰেঞ্জ'ৰ সীমাতে থাকিবলৈ কৈছিল কিন্তু আমিচোন সেই সীমা পাৰ হৈ আহিলোৱেই।

'ঠিক আছে। তাক লগ পালে আমি ঘোঁৰা কেইটাৰ মূৰ কেইটা এইফালে ঘূৰাই ল'ম।' তেতিয়া আমি ঘৰৰ পিনে যাত্ৰা কৰাৰ দৰে দেখাব কেথেৰিণে 'ধেমালি কৰি ক'লে।

'হাইটচ'ৰপৰা পোৱা মাইলমান দূৰতে আমি তাক লগ পালোঁগৈ। তাৰ ওচৰত ঘোঁৰা নাছিল। সেইবাবে আমি নামিবলৈ বাধ্য হলোঁ। আমাৰ ঘোঁৰা কেইটা আমি চৰিবলৈ এৰি দিলোঁ।

আমি যোৱালৈ বাট চাই লিণ্টন বাঁহনিতে দীঘল দি পৰি আছিল। আমি তাৰ তেনেই ওচৰ নচপা পৰ্য্যন্ত সি পৰি থকাৰ পৰা গোন নহ'লেই। থিয় হ'লত দেখোঁ, তাৰ খোজবোৰ বৰ দুৰ্ব্বল থৰক বৰক মুখখন একেবাৰে শেঁতা। মই তালৈ চাই কলোঁ 'হিথ্‌ক্লিফ বোপা ফুৰিবলৈ আহিবৰ জোখাৰেতো তোমাৰ গাত শক্তি নাই। কিয় ওলালা ঘৰৰ পৰা? তোমাক বৰ অসুস্থ যেন দেখাইছে।

কেথেৰিণে তালৈ বেজাৰ মনেৰে চালে। তাৰ অৱস্থা দেখি তাই স্তম্ভিত হ'ল। তাইৰ ওঁঠৰ আনন্দৰ ৰেখা মাৰ গ'ল তাৰ ঠাইত এক উদ্বিগ্নতাৰ ভাব ফুটি উঠিল। ইদিনৰ পিচত সিদিনকৈ বহুতদিন পিচুৱাই থোৱাৰ পিচত দুয়োটা লগালগি হোৱাত যি আনন্দ প্ৰকাশ পাব লাগিছিল, তেনে আনন্দৰ থল তাত নোলাল। আনদিনাতকৈ সেইদিনা তাৰ গা বেচি বেয়া নে কি বুলি তাই সুধিলে।

'নহয় নহয় মোৰ গা বেয়া নহয়। বহুত ভাল বহুত ভাল' সি উত্তৰ দিলে। কথাকেইটা কওঁতে তাৰ টোপনি ধৰিছিল আৰু গাত কঁপনি উঠিছিল। সি তাইৰ হাতত ধৰি আছিল নহ'লে যেন সি পোন হৈ ৰ'বকে নোৱাৰিব। ডাঙৰ নীলা চকুহাল বহলকৈ মেলি সি সসঙ্কোচে তাইলৈ চাইছিল। চকু দুটা গাঁতত সোমাইছিল। তাৰ দৃষ্টি আছিল নিস্তেজ আৰু অৱসন্ন।

কেথেৰিণে তাৰ কথাত ক'লে 'কিন্তু আগৰবাৰ লগ পোৱাতকৈ তোমাৰ গা এতিয়া বেয়া। তুমি খীণাইছাও, আৰু

সি লৰালৰিকৈ মাত দিলে 'মোৰ ভাগৰ লাগিছে। ইমান গৰমত খোজ বঢ়া টান। ইয়াতে অলপ বহোঁ আহাঁ। পুৱাৰ ভাগত মোৰ সদায় গা বেযা লাগে। পিতাই কৈছে মই ৰোগে বৰ খৰকৈ বাঢিছোঁ সেইবাবে।'

তাৰ কথাত কেঁথেৰিণ পতিয়ন নগ'ল। তাই তাৰ ওচৰতে বহি ল'লে। তাইৰ কাষতে সিও আঁউজি বহিলে।

পৰিবেশটো পাতলাই দিবলৈ বুলি কেথিয়ে তালৈ চাই ক'লে, 'এই হ'ল তোমাৰ কল্পিত স্বৰ্গৰাজ্য। তোমাৰ বাৰু মনত পৰেনে যে আমি দুয়ো আম্যাৰ নিজৰ স্বৰ্গৰাজ্যৰ কল্পনা কৰিবলৈ ঠিক কৰিছিলোঁ? তোমাৰ আৰু মোৰ কল্পিত স্বৰ্গৰাজ্য। আমাৰ নিজ নিজ বিবেচনাত সবাতোকৈ মনোৰম বুলি বিবেচিত ঠাইখনত তুমি আৰু মই কটোৱাৰ কথা যে কল্পনা কৰিছিলোঁ। কেতিয়া কটাম সেইটোও আমিয়ে নিৰূপণ কৰাৰ কথা আমি ভাবিছিলোঁ। সেই আঁচনি তোমাৰ নিশ্চয় মনত আছে। এইখন ঠাই প্ৰায় তোমাৰ কল্পনাৰ ঠাইখনৰ দৰেই— মাত্ৰ এতিয়া ইয়াৰ আকাশত ডাৱৰ আছে, কিন্তু কোমল পাতল ডাৱৰ। এনে বতৰ ৰদালি বতৰতকৈ ভালহে। অহা সপ্তাহত তুমি যদি পাৰা, আমি 'গ্ৰেঞ্জ'ৰ পাৰ্কলৈ ঘোঁৰাত উঠি যাম আৰু তাত মোৰ মনৰ স্বৰ্গৰাজ্য কল্পনা কৰি আমি তাত থাকিম।

তাইনো কিহৰ কথা কৈছে লিণ্টনে মনত পেলাব নোৱাৰিলে। কথা পাতি থাকিবলৈ সি বৰ টানো পাইছিল যেন লাগিছিল। তাই আৰম্ভ কৰা বিষয় সম্পৰ্কত তাৰ অনীহা দেখি আৰু কথা বতৰা পাতি থাকিবলৈ তাক অনিচ্ছুক যেন পাই তাই অতিশয় হতাশ হ'ল। তাৰ শৰীৰ আৰু আচৰণত বহুতো পৰিবৰ্তন দেখা গ'ল। আগতে ঠেহ্ পপ লাগিলে ফুচুলালে ভাগে, এতিয়া কিন্তু সি ৰুক্ষ আৰু উদাসীন হৈ পৰিল। আগৰ ইচ্ছা কৰি কন্দাকটা কৰি আদৰ বিচৰা ল'ৰাটো আৰু নাই। তাৰ ঠাইত এতিয়া আছে এটা কৰ্ণীয়া, অক্ষম বালক— সান্ত্বনাৰ বাণী সি শুনিব নোখোজে। আনে কিৰাকিৰি হাঁহি উঠা কথা কৈ তাৰ মন ভাল লগাব খুজিলেও তাৰ খং হে উঠা হ'ল, তাকে কৰি লোকে তাক অপমান কৰিছে বুলি ভবা হ'ল।

কথা বতৰা পাতি তাত বৈ থাকিলে লিণ্টনৰ যে কষ্ট হ'ব সেইকথা কেথিয়ে বুজি পালে। ময়ো বুজিলোঁ। সেইবাবে তাই সেইদিনাতেই এৰাএৰি হ'বলৈ বুলি উঠিল।

বাই ঘুৰিবলৈ ওলালতে লিণ্টনৰ অবসাদ আৰু ক্লান্তি যেন নাইকিয়া হ'ল। তাৰ কি কৰোঁ নকৰোঁ লাগিল। সি সভয়ে 'বাদাৰিং হাইট্‌চ'ৰ পিনে চালে, আৰু অন্ততঃ আৰু আধাঘণ্টা সময় আমাক তাত থাকিবলৈ খাটনি ধৰিলে।

পিচে কেথিয়ে তাক ক'লে 'ৰ'বলৈ কৈছা হয়, পিচে ইয়াত থকাতকৈ তুমি ঘৰত থাকিহে আৰাম পাবা। তদুপৰি আজি মোৰ কথা বতৰা, সাধু কেৰা, গানগোৱা একোৱেই তোমাক ভাল লগাব নোৱাৰিব বুলি মই বুজি পাইছোঁ। এই ছমাহতে তুমি মোতকৈ বেচি জনাবুজা হলা দেখিছোঁ, নহলেতো তোমাৰ মন ভাল লগাব পৰাহেঁতেন মই আপোন মনেৰেই বৈ গলোঁহেঁতেন।

সি উত্তৰত ক'লে 'ৰ'বাচোন নিজে অলপ জিৰাবলৈকে বহোঁ। আৰু শুনাচোন কেথেৰিণ, মই বৰ অসুস্থ বুলি নাভাবিবা। আনকো নক'বা। এই গুপগুপীয়া বতৰ আৰু গৰমৰ বাবেহে মোৰ মনটো বিষণ্ণ হৈ পৰিছে। তোমালোক আহি পোৱাৰ আগতে মই বহুত বাট খোজ কাটিলোঁ। মোৰ বাবে অলপ বেচিয়েই হ'ল। মোৰ গা মোটামুটি ভালেই বুলি মোমাইদেউক কবাগৈ। কবাগৈ নে?

'লিণ্টন তুমি এইদৰে ক'বলৈ কৈছা বুলি মই ক'মগৈ। তোমাৰ গা পূৰাপূৰি ভাল বুলি মোৰ বিশ্বাস হোৱা নাই — কেথেৰিণে এই বুলি তাৰ কথাৰ উত্তৰত ক'লে। দেখদেখ মিছা কথা এটাক লিণ্টনে জোৰেৰে সঁচা বুলি সাব্যস্ত কৰিব খোজা দেখি তাই বৰ আচৰিত হ'ল।

তাইৰ বিচলিত মুখখনৰপৰা দৃষ্টি আঁতৰাই আনি লিণ্টনে কৈ গ'ল, 'অহা বৃহস্পতিবাৰে আকৌ আহিবা, কেথেৰিণ। তোমাক আজি আহিবলৈ দিয়া বাবে মোমাইদেউক মোৰ ধন্যবাদ জনাবা। আৰু এটা কথা: তুমি যদি কেনেবাকৈ মোৰ পিতাৰ মুখামুখি হোৱা, আৰু তেওঁ যদি কিবাকৈ মোৰ কথা সোধে, তেন্তে মই কথা-বতৰা নাপাতি একেবাৰে ভেবাৰাম হৈ থাকিলোঁ বুলি নকবা। বেজাৰ কৰি মন মাৰি নাথাকিবা। তোমাক তেনেকৈ থকা দেখিলে পিতাৰ খং উঠিব।

হিথক্লিফৰ খঙৰ পাত্ৰী তাই হ'ব বুলি ভাবি লৈ কেথেৰিনে উত্তেজিত সুৰত ক'লে 'তাৰ খঙলৈ মই পৰোৱাই নকৰিলেহে পাৰিছোঁ।

কঁপি কঁপি লিণ্টনে ক'লে 'তুমি নকৰা হয়, কিন্তু মই কৰোঁ। পিতাক মোৰ বিৰুদ্ধে নুচটাবা, কেথেৰিণ, তেওঁ বৰ নিৰ্দ্দয় মানুহ।

'তেওঁ তোমাক বৰ কষ্ট দিয়েনেকি লিণ্টন বোপা? মই তাক সুধিলোঁ। 'তাৰ সুপ্ত বিদ্বেষে সক্ৰিয় ৰূপ লৈছে নেকি?

লিণ্টনে মোৰ পিনে চালে কিন্তু একো জবাব নিদিলে। কেথি আৰু দহমিনিটপৰ তাৰ কাষত বহি ৰ'ল। সেইকণ সময়তে লিণ্টনৰ টোপনি ধৰিলে, আৰু তাৰ মূৰ দোঁ খাই বুকুত লাগিলগৈ। অৱসাদ আৰু যন্ত্ৰণাৰ অস্ফুট শব্দ কেইটামানৰ বাহিৰে তাৰ মুখৰ পৰা একো কথা ওলোৱা নাছিল। কেথি কোটায়েন জামু বুটলিবলৈ বুলি আঁতৰি

গ'ল, আৰু এৰেকোচ আনি মোকো দুটামান দিলে, নিজেও খালে। লিণ্টনক নিদিলে। তাক জগালে মিছাতে আমনি দিয়াহে হ'ব বুলি তাই ভাবিলে।

কিছুপৰৰ পিচত মোৰ কাণত ফুচফুচাই তাই সুধিলে, এতিয়ালৈ আধা ঘণ্টা হ'লনে এলেন? ইয়াত আমি থকাৰ পৰা কি লাভ হ'ব? সিতো শুলেই। সিপিনে পিতাই আমাক বিচাৰি হুলস্থূলখন লগাব।

'শুই থকা অৱস্থাতে তাক এৰি যোৱাটো উচিত নহ'ব' মই কলোঁ। 'সি সাৰ পোৱালৈকে ধৈৰ্য্য ধৰি বাট চোঁৱা। ইয়ালৈ আহিবলৈতো তোমাৰ তৰণি নাইকিয়া হৈছিল, পিচে বেচেৰা লিণ্টনক দেখা কৰাৰ যি অভিলাষ তোমাৰ আছিল সি চোন এতিয়া ভাপ হৈ উৰি গ'ল।

কেথেৰিণে ঘূৰাই মোক সুধিলে 'মোক লগ পাবলৈ সি কিয় বিচাৰিছিল? আগতে তাৰ মেজাজ একেবাৰে গোমোৰা হোৱা সত্ত্বেও তাক মোৰ ভাল লাগিছিল। এতিয়া কিন্তু তাৰ এই বিষণ্ণ মানসিক অৱস্থাত তাক মোৰ আগৰ সমান ভাল লগা নাই। এই যে আজি লগালগি হলোঁ যেন কিবা নকৰিলে নোহোৱা কাম এটাহে কৰা হ'ল। তাৰ হাৱভাৱৰ পৰা মোৰ তেনেহে লাগিল। বাপেকৰ গালি খোৱাৰ ভয়তহে সি ইয়ালৈ আহিছিল। লিণ্টনক ইয়ালৈ পঠোৱাত বাপেকৰ কি মতলব আছে নাজানোঁ কিন্তু হিথক্লিফৰ মন যোগাবৰ বাবে ইয়ালৈ অহাত মই নাই। তাৰ স্বাস্থ্য আগতকৈ ভাল হোৱা দেখি মই ভাল পাইছোঁ যদিও তাক আগৰ সমান ভাল লগা নাই। সি মোলৈ আগৰ সমান মৰমো দেখুওৱা নাই।

মই তাইক সুধিলোঁ 'তুমি তেন্তে তাৰ গা আগতকৈ ভাল বুলি ভাবিছা?

'ভাবিছোঁ তো' তাই উত্তৰ দিলে 'সি নিজৰ অসুখ অশান্তিৰ কথা বৰকৈ বঢাই কয়। তাৰ গা বৰ ভাল নহয় বুলি সি মোক পিতাক কবলৈ কৈছে, কিন্তু খুব সম্ভৱতঃ তাৰ ভাল।

মই উত্তৰ দিলোঁ 'তোমাৰ কথাত মই একমত হ'ব নোৱাৰিলোঁ কেথি আইটি। মোৰ মনেৰে তাৰ গা দেখাতকৈ বহুত বেয়া।

ঠিক তেনেতে লিণ্টন টোপনি গৈ থকাৰ পৰা হঠাতে ভয়ত চক খাই উঠাদি উঠিল। তাক নাম ধৰি কোনোবাই মাতিছিল নেকি সি সুধিলে।

কেথেৰিণে ক'লে 'নাই মতা। তুমি টোপনিতহে সেইদৰে ভাবিছা। বাতিপুৱাতে মুকলিথনত তুমিনো কেনেকৈ টোপনি যোৱা মই ভাবি আচৰিত হওঁ।'

আমাৰ পিচফালে থকা ৰুক্ষ টিলাটোলৈ চাই, সেহাই সেহাই সি ক'লে, 'পিতাই কথা কোৱা যেন লাগিছিল। কোনেও যে মতা নাছিল সেই বিষয়ে তুমি নিশ্চিততো? 'সম্পূৰ্ণ নিশ্চিত' বুলি কেথেৰিনে উত্তৰ দিলে। 'মাত্ৰ এলেন আৰু মই তোমাৰ স্বাস্থ্য সম্পৰ্কে কোৱাকুই কৰি আছিলোঁ। যোৱাবছৰ জাৰকালি আমি এৰাএৰি হোৱাৰ সময়তকৈ, এতিয়া বাৰু তুমি সচাঁকৈয়ে গাত বেচি বল পাইছানে? যদি পাইছা তেন্তে

মই ক'ম যে মোৰ প্ৰতি তোমাৰ মৰম কিন্তু বঢ়া নাই। কোৱাচোন তোমাৰ গাৰ বল বাঢ়িছেনে?

'বাঢ়িছে বাঢ়িছে। মই গাত আগতকৈ বহুত বল পাইছোঁ' বুলি লিণ্টনে ক'লে, আৰু কওঁতে তাৰ চকুপানী দুগালেদি বাগৰি আহিল।

তাৰ গুনা যেন লগা মাতটোনো বোনপিনৰ পৰা আহিছে তাকে থিৰাং কৰিবলৈ সি ইপিনে সিপিনে ঘূৰি ঘূৰি চালে।

কেথি বহাৰ পৰা উঠিল। 'আজিলৈ যাওঁ আৰু' কেথিয়ে ক'লে। 'লুকঢাক কৰাৰ কথা নহয় পিচে আজি এইদৰে লগালগি হৈ মোৰ অলপো ভাল নালাগিল। মোৰ বৰং বেজাৰহে লাগিল। তোমাৰ আগতহে কৈছোঁ আনৰ আগত কবলৈ নাযাওঁ। মিঃ হিথ্‌ক্লিফৰ ভয়ত এইদৰে কৈছোঁ বুলি নাভাবিবা।

'মনে মনে থাকা' লিণ্টনে ফুচফুচাই ক'লে। 'ভগৱানৰ দোহাই, মনে মনে থাকা। তেও আহিছে।' এইবুলি কৈ কেথেৰিণৰ বোৱাত বাধা দিবলৈ বুলি সি তাইৰ কান্ধত ধৰিলে কিন্তু হিথ্‌ক্লিফ অহা বুলি শুনি তাই নিজকে তাৰ হাতৰপৰা এৰুৱাই আনিলে আৰু মিন্নিলৈ চাই এটা সুহুৰি মাৰিলে। মিন্নি ওচৰ চাপি আহিল। ঘঁৰী পোৱালী নহয় যেনিবা প্ৰভুভক্ত কুকুৰহে।

ঘঁৰীজনীৰ পিঠিত জাপমাৰি উঠি তাই ডাঙৰকৈ ক'লে 'অহা বৃহস্পতিবাৰে ইয়ালৈ আকৌ আহিম। এতিযালৈ যাওঁ দেই। এলেন আহ, খৰ কৰ।

আমি তাক তাতে এৰি গুচি আহিলোঁ। বাপেক তাৰ পিনে অহাৰ চিন্তাত সি ইমান বিহ্বল হৈ আছিল যে আমি যে গুচি আহিলোঁ সেই কথা সি কিজানি গমেই নাপালে।

আমি ঘৰ পোৱাৰ আগযেই কেথেৰিণৰ মন সলনি হ'ল। তাইৰ খং আৰু বিৰক্তিৰ ঠাইত লিণ্টনৰ প্ৰতি অনুকম্পাৰ ভাব ফুটি উঠিল। তালৈ তাইৰ বেয়া লাগিল। তাৰ স্বাস্থ্য আৰু তাৰ প্ৰকৃত পৰিস্থিতিৰ কথা ভাবি তাইৰ মনলৈ কিবাকিবি আশংকা নহাকৈ নাথাকিল। মোৰ মনলৈকো তেনেবোৰ চিন্তাই আহিছিল। মই পিচে তাইক কলোঁ যে তাই তেতিয়াই বৰকৈ ভাবিব নালাগে আন কাকো কবও নালাগে কাৰণ পিচবৰাৰ লগ পালেহে লিণ্টনৰ স্বাস্থ্যৰ বিষয়ে আমি ভালকৈ জানিব পাৰিম।

ঘূৰি আহি পালত কেথিৰ পিতাকে আমি কলৈ গলোঁ কি কৰিলোঁ জানিবলৈ বিচাৰিলে। ভাগিনীয়েকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰা কথা কেথিয়ে তেওঁক জনালে। বাকীবোৰ কথা তেও মোটামুটিভাৱে কৈ থলে। ময়ো দুই এটা কথা যোগ দিলোঁ, কাৰণ ক'মনো কি লুকুৱাম নো কি মই ভাবিয়েই পোৱা নাছিলোঁ।

২৭

সাতোটা দিন চকুৰ পচাৰতে পাৰ হ'ল। এই কেইদিনত মোৰ গৃহস্বামীৰ স্বাস্থ্য আৰু বেছিকৈ পৰি আহিলে। কেইবামাহৰ ভিতৰত যিমান বেয়া হৈছিল, এতিয়া এদিনতে সিমান শোচনীয হ'বলৈ ধৰিলে।

কেথেৰিণৰ পৰা পৰিস্থিতি লুকুৱাই ৰখাটো সম্ভৱ নাছিল। আমি তাইৰপৰা আঁৰ কৰিব খুজিলেও নিৰ্ম্মম বাস্তৱক তাইৰ চকুত নপৰাকৈ ৰখা টান আছিল। এক ভয়ংকৰ সম্ভাৱনাই ধীৰে ধীৰে যে বাস্তৱত ৰূপ লবলৈ ধৰিছে সেই বিষয়ে তাই লুকাই লুকাই চিন্তা কৰিবলৈ ল'লে।

বৃহস্পতিবাৰ আহি পালত ফুৰিবলৈ ওলাই যোৱাৰ বাবে পিতাকৰ মত লবলৈ তাইৰ সত নগ'ল। ময়ে তাইৰ হৈ অনুমতি ললোঁ। পিতাক বেচিপৰ ৰহি থাকিব নোৱাৰে। পৰাকশ সময়তে তেও দিনৌ একোবাৰ পুথিভঁৰালটোত সোমায়। সেই পুথিভঁৰালটো আৰু পিতাকৰ কোঠাটো— কেথিৰ বাবে এতিয়া সেয়ে সমস্ত জগতখন যেন হ'ল। তাৰ বাহিৰে তাই কলৈকো নোলায়। তাই হয় তেওঁৰ মুৰশিতানত নহয় কাষত বহি থাকিব। এক মুহূৰ্ত্তও লৰচৰ নকৰে। বাপেকৰ ওচৰত পৰ দি দি থাকি লগতে মনৰ দুঃখৰ বাবেও তাই শেঁতা পৰিল। গতিকে তাইক এপাক ফুৰাই আনিবলৈ অনুমতি বিচাৰিলত পিতাক তৎক্ষণাত ৰাজি হ'ল। এপাক ওলাই গ'লে তাইৰ গা মন ভাল লাগিব বুলি বোধহয় তেওঁ ভাবিছিল। তেওঁৰ মৃত্যুৰ পিচত তাই একেবাৰে অকলশৰীয়া হ'ব নালাগিব বুলি ভাবিবলৈ পাই তেওঁ কিছু স্বস্তিৰ নিশ্বাসো পেলাইছিল।

ভাগিনীয়েক লিণ্টনৰ তেওৰ লগত অকল চেহেৰাৰ মিলেই নহয় মনৰো মিল আছে বুলি তেওঁৰ এটা দৃঢ় ধাৰণা আছিল যেন মোৰ লাগিছিল। তেওঁ মাজে মাজে দিয়া একোটা মন্তব্যৰ পৰা মোৰ এই অনুমান হৈছিল। লিণ্টনৰ চিঠিৰপৰা তাৰ চৰিত্ৰৰ দোষ-ত্ৰুটী কিবা আছে নে নাই বুজা নগৈছিল। ময়ো তেওঁৰ এই ভুল ধাৰণাটো ভাঙি দিয়া নাছিলোঁ। মোৰ কিজানি ভুলেই হৈছিল হলেও অক্ষমণীয় ভুল নাছিল। শেষ সময়ত তেওঁক মিছামিছি মনোকষ্ট দিয়াৰ পৰা কিবা লাভ হ'ব বুলি মই ভবা নাছিলোঁ। ভাগিনীয়েকৰ চৰিত্ৰৰ কথা জানিলেও তেওঁ সংশোধনেই কৰিব পাৰিব, নে সংশোধন কৰিবলৈকে সময়কে বা পাব?

আমি ওলাই যোৱাটো আবেলিলৈ থলোঁ। আগষ্ট মাহৰ এটা সোণালী আবেলি— ৰ'দ জিলমিল। পাহাৰৰ পৰা বলা বতাহৰ ছাটিয়ে দেহমন জুৰ পেলাই নিয়ে, গাত যেন নতুনকৈ জীৱনী শক্তিৰ সঞ্চাৰ কৰে।

কেথেৰিণৰ মুখখন ঠিক প্ৰাকৃতিক ভূদৃশ্যৰ দৰে লাগিছিল— এই ছাঁ এই পোহৰে যেন ব্যস্তভাৱে তাত লুকাভাকু খেলিছে। কিন্তু ছাঁবোৰ যেন সৰহপৰ ৰয়, পোহৰৰ ম্যাদ যেন খন্তেকীয়া। পিতাকক এৰি থৈ অহাৰ বাবে তাই যেন নিজকে ক্ষমা কৰিব পৰা নাই।

লিণ্টন আগৰ ঠাইতে থিয় দি থকা দূৰৈৰ পৰাই আমাৰ চকুত পৰিল। তাৰ ওচৰ পালত কেথেৰিণ ঘোঁৰাৰ পৰা নামিল। তেওঁ মোক ক'লে যে তেও মাত্ৰ খন্তেক সময়হে তাৰ লগত থাকিব গতিকে মই ঘোঁৰাৰ পৰা নানামিলেও হ'ব। মই কিন্তু মান্তি নহ'লোঁ। কেথিক এক লহমাৰ বাবেও মোৰ চকুৰ আঁৰ হ'বলৈ দিবলৈ মই প্ৰস্তুত নাছিলোঁ। তেনে এটা দায়িত্ব লবলৈ মই নাৰাজ। সেইবাবে আমি দুয়ো খোজকাটি আগবাঢ়িলোঁ। এইবাৰ লিণ্টন বোপাই আমাক বেচি আলহ-উদহ দেখুৱালে। বৰ স্ফূৰ্ত্তিত থকা যেনো অৱশ্যে নেদেখুৱালে। এটা সমীহৰ ভাবহে তাৰ আচৰণত বিশেষকৈ প্ৰকাশ পালে।

পলমেই হ'ল সি লাহেকৈ ক'লে। তাকে কওঁতেই যেন তাৰ কষ্ট হৈছিল। 'তোমাৰ পিতাৰাৰ বৰ টান নহয় জানো? মই তুমি নাহিবা বুলিহে ভাবিছিলোঁ।

তাক লগ পাই সৌজন্যসূচক কিবা এষাৰ কথা তাই কবলৈ ওলাইছিল পিচে মুখৰ কথা মুখতে থাকিল তাই একেবাৰে জাঙুৰ খাই উঠি তাক সুধিলে মই আহিলত ভালপোৱা নাই বুলি খোলাখুলিকৈ ক'ব নোৱাৰা কিয়? বৰ আচৰিত কথা লিণ্টন। দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে মোক তুমি ইয়ালৈ ইচ্ছা কৰি মাতি আনিছা বোধহয় মনোকষ্ট দিয়াৰ মতলবেৰেই আনিছা আৰু বিনা কাৰণত আনিছা।

লিণ্টনৰ কঁপনি উঠিল। কঁপি কঁপি সি তাইলৈ চালে। তাৰ দৃষ্টিত অনুনয় আৰু লজ্জা একেলগে প্ৰকাশ পালে। কিন্তু তাৰ এই অদ্ভুত আচৰণ সহ্য কৰাৰ জোখাৰে ধৈৰ্য্য কেথেৰিণৰ নাছিল।

তেওঁ কি গ'ল পিতাৰ বৰ অসুখ। তেওঁৰ কাষৰপৰা মোক আতঁৰাই আনিছা কিয়? মই নহাটোকেই বাঞ্ছা কৰিছিলা যেতিয়া আহিব নালাগে বুলি খবৰ এটা নপঠালা কিয়? দিয়া মোক জবাব দিয়া। তোমাৰ লগত ধেমালি কৰিবলৈ বা চুপতি মাৰিবলৈ মই অহা নাই। আৰু তোমাৰ এই চল চাতুৰীবোৰ মই সেওভাও হৈ মানি চলিম বুলিও তুমি নাভাবিবা।

'মোৰ চলচাতুৰী? ভোৰভোৰাই সি সুধিলে 'মোৰ চলচাতুৰী তুমি ক'ত দেখিলা? ভগৱানৰ দোহাই, কেথেৰিণ ইমান খং নাখাবা। মোক যিমান অবজ্ঞাৰ চকুৰে চোৱা চোৱা। মইতো এটা অকৰ্ম্মণ্য ভয়াতুৰ প্ৰাণী। কোনোবাই লঘু লাঞ্ছনা কৰিলে প্ৰতিবাদ কৰিব মই নাজানোঁ। কিন্তু মই তোমাৰ খঙৰ উপযুক্ত পাত্ৰ নহয়। মোৰ পিতাক ঘৃণা কৰা। মোক তোমাৰ অবজ্ঞাৰ কাৰণে ৰাখা।'

'বাজে কথা নক বাঁ। কেথেৰিণে খঙেৰে উত্তৰ দিলে, 'মূৰ্খ ল'ৰা ক'ৰবাৰ! সেইয়া চোৱা— তাৰ কঁপনি উঠিলেই। যেন মই তাৰ গাত হাত দিবলৈহে ওলাইছোঁ।

কাৰো অবজ্ঞা তুমি খুজি ল'ব নালাগে। তোমাক দেখা যিকোনো মানুহেই তোমাক অবজ্ঞা নকৰি নাথাকে। শুচা। জুহালৰ গুৰিৰ পৰা তোমাক আঁতৰাই অনাটো ভুলেই হ'ল। মোৰ ফ্ৰকটো এৰি দিয়া। তুমি কান্দি থকা বাবে আৰু ইমান ভয়খোৱা যেন দেখুওৱা বাবে মই যদি তোমাক কিবা সহানুভূতি দেখুৱাইছিলোঁ তেনে সহানুভূতি ভৰিৰে গচকি পেলাবা। এলেন তেওঁৰ আচৰণ কিমান অশোভনীয় হৈছে তেওঁক কচোন। উঠাঁ। নিজকে সাপ-বেঙৰ পৰ্য্যায়লৈ ননমাবা। উঠাঁ।

দুগালেদি চকুলো বোৱাই, যন্ত্ৰণাকাতৰ ভাবেৰে লিণ্টনে তাৰ দুৰ্ব্বল দেহাটোৰে মাটিত বাগৰ দিলে। কিবা এক ভয়ৰ ভাবে তাক কাতৰ কৰি পেলাইছিল।

সি উচুপি উচুপি ক'বলৈ ধৰিলে 'মোৰ সহ্য নহয় কেথেৰিণ। মই সহ্য কৰিব নোৱাৰিম। কেথেৰিণ মই এটা বিশ্বাসঘাতকো। কিন্তু কথাটো তোমাক ক বলৈ মোৰ সাহ নাই। কিন্তু তুমি গুচি গলে মোক মাৰি পেলাব। মৰমৰ কেথেৰিণ মোৰ জীৱন তোমাৰ হাতত। তুমি মোক ভালপোৱা বুলি কৈছিলা। তুমি মোক ভাল পালেও তোমাৰ একো অনিষ্ট নহয়। তুমি নোযোৱা তেন্তে? দযাবতী কেথৰিণ তুমি নাযাবাঁ। মোক দয়া কৰা। তুমি ইমান ভাল। তুমি বোধহয় সন্মতি দিবা। তেওঁ মোক তোমাৰ লগতে মৰিবলৈকো দিব।

তাৰ এনে অসহনীয় কষ্ট দেখি কেথৰিণৰ সহ্য নহ'ল। আগৰ সেই সমবেদনা আৰু মৰমৰ ভাবটো ঘূৰি আহিল। তাক পৰি থকাৰ পৰা তুলি ধৰিবলৈ তেওঁ আগবাঢ়ি গ'ল। তাৰ অৱস্থা দেখি তেওঁ অত্যন্ত বিচলিত হ'ল আৰু ভয়ো খালে।

'কিহৰ সন্মতি কেথিযে তাক সুধিলে। 'ইযাত থাকিবলৈ সন্মতি? তোমাৰ এই আচৰিত কথাবোৰৰ অৰ্থ কি মোক কোৱাচোন। তেতিযা মই সন্মতি দিম বাৰু। তুমি দেখোন ইটোৰ লগত সিটোৰ মিল নথকা কথাবোৰ কৈছা। তোমাৰ কথাই মোক বিভ্ৰান্ত কৰিছে। অলপ শান্ত হৈ, তোমাৰ বুকুৰ বেদনা নো কি খোলাখুলিকৈ কোৱাঁচোন। লিণ্টন তুমি মোৰ মনত আঘাত দিব নোখোজা নিশ্চয় খোজা জানো? পৰাপক্ষত তো কোনো শত্ৰুকে মোৰ অনিষ্ট কৰিবলৈতো তুমি এৰি নিদিবা— দিবা জানো? মোৰ মতে তুমি নিজৰ কথাত সাহস দেখুৱাব নোৱাৰা কিন্তু তোমাৰ পৰম বন্ধুক তুমি কাপুৰুষৰ দৰে বিশ্বাসঘাতকতা নকৰা।

শুকাই খীণাই যোৱা আঙুলিবোৰ মুঠিমাৰি ধৰি সি সেহাই সেহাই ক'লে 'পিতাই মোক ভাবুকি দিছে। তেওঁলৈ মোৰ বৰ ভয় লাগে। বৰ ভয় লাগে। কথাটো ক বলৈ মোৰ সাহ নাই।

'হয় নেকি। তাচ্ছিল্যসূচক অনুকম্পাৰ ভাব দেখুৱাই কেথেৰিণে ক'লে 'তোমাৰ গোপন ৰহস্য তুমি ৰাখি থাকা। কাপুৰুষালি মোৰ নাই। তুমি আত্মৰক্ষা কৰি থাকা। মোৰ কালৈকো ভয় নাই।

তাইৰ উদাৰতাত তাৰ চকুপানী ওলাল। সি হুক হুক কৰে কান্দিবলৈ ধৰিলে, আৰু সি ধৰি থকা তাইৰ হাতখনত ঘনে ঘনে চুমা খালে। তথাপিতো ৰহস্যটোৰ ভেদ ভাঙিবলৈ তাৰ সাহ নহ'ল।

গোপনীয় কথাটোনো কি হ'ব পাৰে মযো চিন্তা কৰি আছিলোঁ। মোৰ শুভেচ্ছাৰে কেথেৰিণে লিণ্টনৰে বা আন কাৰোবাৰে কিবা এটা উপকাৰ কৰাটো মই বিচৰা নাছিলোঁ। তেনেতে ওচৰত কিহবাৰ খচমচনি শুনি মুৰ তুলি চাই দেখোঁ যে আমাৰ ওচৰত হিথ্‌ক্লিফৰ আবিৰ্ভাব হৈছে। সি বাদাৰিং হাইটচ'ৰ পৰা ওলাই আহিছে। কেথেৰিণ আৰু লিণ্টনলৈ সি কেৰাহিকৈয়ো নাচালে। অথচ সিহঁত নিচেই ওচৰতে আছিল। ইমান ওচৰতে যে তাৰপৰা লিণ্টনৰ উচুপনি কাণত নপৰাকৈ নাথাকে। মোক কিন্তু সি বৰ আন্তৰিকতাৰে মাত লগালে। ইমান হৃদ্যতাৰে আনক সি নামাতে, মোকহে মাতিলে। আৰু মাতষাৰৰ আন্তৰিকতাত মোৰ সন্দেহ নাছিল। সি মোলৈ চাই ক'লে

'নেলী দেখোন। মোৰ ঘৰৰ ইমান ওচৰত তই ওলাবিহি বুলি ভাবিবই পৰা নাছিলোঁ। সিপিনে তহঁতৰ খা-খবৰ কেনে? কচোন। মাতটো সৰু কৰি সি এইবাৰ ক'লে 'ইযে সিযে কোৱাকুই কৰা শুনিছোঁ এডগাৰ লিণ্টন বোলে মৃত্যুশয্যাত? সঁচা নেকি গুজবটো? নে এনেযেহে অতিৰঞ্জিতকৈ ওলাইছে?

'অতিৰঞ্জিত নহয সঁচা কথা। তেওঁৰ দিন টুটি আহিছে। আমাৰ সকলোৰে বাবে বৰ বেজাৰৰ কথা হ'ব কিন্তু তেওৰ নিজৰ বাবে আশীৰ্ব্বাদ স্বৰূপ হ'ব।

'তেওঁ বাৰু আৰু কিমান দিন বাচি থাকিব পাৰে বুলি তই ভাব?

'মই কেনেকৈ জানিম। মই কলোঁ।

হিথ্‌ক্লিফে কেথেৰিণ আৰু লিণ্টনলৈ চাই আছিল। তেওৰ দৃষ্টি সিহঁতৰ পৰা আঁতৰ হোৱা নাছিল। লিণ্টনৰ যেন লৰচৰ্ কৰাৰে বা মুৰটো দঙাৰে শক্তি নাই। কেথেৰিণেও তাৰ বাবেই লৰচৰ কৰিব পৰা নাই। হিথ্‌ক্লিফে সিহঁতলৈ চাই চাই ক'লে 'সৌ ল'ৰাটোৱে মোৰ সকলো আশা পণ্ড কৰিব যেন পাইছোঁ। মোমাযকটো তাতকৈ আগতে মৰিলেই ভাল হয়। বোলো হেৰ' কুকুৰ পোৱালি তই এইদৰে বহুত পৰ এই খেলা দেখুৱাই আছ নেকি? পেনপেনাই থাকিব লাগে কেনেকৈ সেই কথা তাক মই অলপ শিকাইছিলোঁ। মিচ লিণ্টনৰ লগত সি হাঁহি মাতি কথা বতৰা পাতে নেকি?

'ইহঁ মতাৰ কথা কৈছে? মুঠেই নকৰে। অতিপাত সাঙ্কোচ বোধহে কৰে। মই উত্তৰ দিলোঁ। লিণ্টনক দেখিলে এনেহে লাগে যে ভালপোৱা ছোৱালীজনী লগত লৈ পথাৰে সমাৰে ঘূৰি ফুৰাতকৈ ডাক্তৰৰ চিকিৎসা লৈ সি বিচনাত পৰি থাকিবহে লাগে।

থাকিব, থাকিব দুই এদিনতে থাকিব, সৰু সৰুকৈ মুখৰ ভিতৰতে কোৱাদি হিথ্‌ক্লিফে ক'লে। কিন্তু প্ৰথমতে— এই লিণ্টন উঠ। উঠি বহ। হিথ্‌ক্লিফে চিঞৰি চিঞৰি তাক ক'লে, 'মাটিত লেটি লৈ নাথাকিবি। উঠ এতিয়াই।

বাপেকৰ মাত শুনি লিণ্টন সেইপিনেই মুচকচ যোৱাদি গ'ল। সি নিতান্তই অসহায় বোধ কৰিলে। বাপেকে তাৰ ফালে চোৱাটোৱেই কাৰণ হ'ব লাগিব, অন্য কাকাটো দেখোত তেতিয়া একো নাছিল। উঠি বহিবলৈ সি কেইবাৰ চিপো মাৰিলে, কিন্তু তাৰ গাৰ শক্তিয়ে নুকুলালে। সি আকৌ কেঁকনি এটা মাৰি মাটিত লুটি খাই পৰিল।

মিঃ হিথ্‌ক্লিফ আগুৱাই আহি তাক দাঙি ধৰিলে; আৰু ওখ বাহুৰ জোপা এটাত আওঁজাই বহুৱাই দিলে।

এইবাৰ তেওঁৰ উগ্ৰতা সামান্য দমাই ৰাখি হিথ্‌ক্লিফে ক'লে 'মনটো টান কৰি ৰহিবলৈ যত্ন কৰ। নহলে মোৰ এতিয়া খং উঠিব। মই কৈ দিছোঁ। ৰসাতলে যোৱাটো! উঠ বুলিছো নহয় এতিয়াই!'

'উঠিছোঁ পিতা সি ফোঁপাই ফোঁপাই ক'লে। 'মোক মাত্ৰ অকলে থাকিবলৈ দিয়া। নহ'লে মই মুচৰ্চ যাম। মই তুমি কোৱাৰ দৰেই কৰিছোঁ। কেথেৰিণে তোমাক ক'ব যে মই— মই— মই ৰংমনেৰে আছোঁ। উস্। কেথেৰিণ মোৰ কাষত থাকাঁ। তোমাৰ হাতখন দিয়াচোন।

বাপেকে ক'লে 'মোৰ হাতত ধৰি পোন হ। ও এতিয়া তাইৰ হাতত ধৰ। ঠিক আছে। মোৰ পিনে কি চাইছ? তাইলৈ চা। মিচ লিণ্টন ইয়াক ইমানকৈ ভয় খুওৱা দেখি মোক বিজ্ঞানি চয়তান বুলি ভাবিছা। দয়া কৰি তুমি তাৰ লগত ঘৰলৈকে যোৱাচোন। যাবানে? মই তাৰ হাতত ধৰিলেই সি কঁপি উঠে।

কেথেৰিণে লিণ্টনৰ কাণত ফুচফুচাই ক'লে 'লিণ্টন মই ৰাদাৰ্বিং হাইটচ'লৈ যাব নোৱাৰোঁ। পিতাই মোক মানা কৰি দিছে। তেওতো তোমাৰ একো অনিষ্ট নকৰে। কিয় ইমান ভয় কৰিছা?

'মই সেই ঘৰটোত আকৌ সোমাবগৈ নোৱাৰোঁ। তোমাক লগত নিনিযাকৈ মই তাত সোমাবগৈ নোৱাৰোঁ সি উত্তৰ দিলে।

'চুপ কৰ বুলি হিথ্‌ক্লিফে তাক এছাটি ধমক শোধালে। পিতাকৰ প্ৰতি থকা কেথেৰিণৰ সন্তানোচিত ভাবক আমি শ্ৰদ্ধা কৰিব লাগে। নেলী তাক তই ভিতৰলৈ লৈ যা। আৰু মই তই কোৱামতে ডাক্তৰৰ ব্যৱস্থা কৰোঁগৈ। বেচি পলম নকৰোঁ।

'এৰা ডাক্তৰৰ ব্যৱস্থা কৰিব খুজিছ, ভালেই হৈছে, কৰ। মই পিচ কেথি আইটিৰ লগতে থাকিব লাগিব। তোৰ ল'ৰাৰ আলপৈচান ধৰাটো মোৰ কাম নহয়।

হিথ্‌ক্লিফে ক'লে 'তই বৰ কঠোৰ অ'। মোৰ ল'ৰাৰ আলপৈচান ধৰাটো তোৰ কাম নহয় বুলি মই জানো নাজানোঁ? কিন্তু দেখিছই নহয় গাত ধৰিলেই সি কেঁচুৰাটিয়ে কেনেকৈ চিঞৰ বাখৰখন লগায়! শুনিলে তইঁত মৰমত একেবাৰে পমি যাবি। ঠিক আছে, বীৰ পুৰুষ, আহক। মই লগত থাকিম ঘূৰি ব'ল। যাবি? যাবলৈ সাজুনে তই?'

আকৌ এবাৰ সি পুতেকৰ পিনে আগবাঢ়িল আৰু নিশকতীয়া ল'ৰাটোক দাঙি ল'ব যেন কৰিলে। লিণ্টনে কিন্তু পিচহোহঁকা মাৰি কেথেৰিণৰ ফ্ৰকটোত খামুচি ধৰিলে আৰু তাইক তাৰ লগত যাবলৈ কাকুতি কৰিবলৈ লাগিলে। বলিয়াৰ দৰে এনেহে ইনৈনি বিনমিখন সি জুৰিলে যে কেথেৰিণৰ পক্ষে তাক 'নাযাওঁ' বুলি কোৱা টান হ'ল।

মই ইমান আপত্তি কৰিলোঁ কিন্তু লিণ্টনৰ লগত যোৱাৰপৰা মই তাইক বিৰত কৰাব নোৱাৰিলোঁ। আচলতে সি যেনেখনহে কৰিছিল কোনেও পাৰিব। সিনো কিয়লৈ ভয় কৰি বিতত হৈছিল আমাৰ জনাৰ উপায় নাছিল। কিন্তু কিবা এটা ভয় যে খাইছিল সেই কথা একেবাৰে স্পষ্ট হৈ পৰিছিল। সেই ভয় আৰু অলপ বাঢ়িলেই তাৰ একেবাৰে কাণ্ডজ্ঞান শূন্য হৈ যোৱাৰ অৱস্থা।

আমি দুৱাৰডলি পালোঁগৈ। কেথেৰিণ ভিতৰ সোমাই গ'ল। মই বাহিৰতে তাই ওলাই অহালৈ ৰৈ থাকিলোঁ। মই ভাবিছিলোঁ— বেমাৰী ল'ৰাটোক চকী এখনত বহুৱাই দিয়েই তাই লগে লগে ওলাই আহিব। তেনেতে মিঃ হিথ্‌ক্লিফ মোৰ ওচৰত ওলালহি, আৰু মোক ভিতৰলৈ ঠেলা মাৰি দি ক'লে 'নেলী মোৰ ঘৰত প্লেগ মহামাৰী লগা নাই নহয়। মই ভাবিছোঁ আজি তইতক মই অলপ সোধপোচ কৰিম। বহ। মই দুৱাৰখন জপাই দিওঁ।

দুৱাৰখন সি জপাই দিয়াই নহয় তাত তলা লগায়ো দিলে। মই চক খাই উঠিলোঁ।

হিথ্‌ক্লিফে কৈ গ'ল 'তই চাহ খাই যাবি। মই অকলেহে আছোঁ। হেয়াৰটন গৰু কেইটামান লৈ চাপৰিলৈ গ'ল। জিলা আৰু জোজেফ গৈছে ক'ৰবাত স্ফূৰ্ত্তি কৰিবলৈ। মই অকলে অকলে থকাত অভ্যস্ত হলেও মোৰ পচন্দৰ লগভাগ পালে মই বিচাৰোঁ। মিচ লিণ্টন তুমি তাৰ কাষত বহাঁ। মই যি আছে তাকেহে তোমাক দিব পাৰিছোঁ। উপহাৰটো অৱশ্যে একবাৰে লবলগীয়া নহয়। পিচে ইয়াৰ বাদে মোৰ দিবলৈ আন একো নাই। মই লিণ্টনৰ কথা কৈছোঁ। ঐ আই, তাই কেনেকৈ থৰ লাগি চাইছে চোৱা। বৰ আচৰিত কথা। মোলৈ ভয়কৰা যিকোনো প্ৰাণীৰে প্ৰতি মোৰ কিবা অমানুষিক ভাব এটা ওপজে। ইয়াত নহৈ গুৰু-গোসাই নমনা হুবাবাধা নথকা কোনোবা ঠাইত হ'ব লাগিছিল আজি সন্ধিয়া এই দুয়োটাকে ৰেপি ৰেপি কাটি স্ফূৰ্ত্তি কৰিলোহেঁতেন।

এইবুলি কৈ সি দীঘলকৈ উশাহ এটা টানি মেজত এভুকু মাৰিলে আৰু নিজকে কোৱাদি ক'লে ঃ

'নৰকৰ দোহাই! সেই হালক মই ঘিণ কৰোঁ।

উত্তেজিত হৈ কেথেৰিণে হিথ্‌ক্লিফক ক'লে 'মই তোমালৈ পৰোৱাই নকৰোঁ। হিথ্‌ক্লিফৰ পিচৰ কথাকেইটা তাইৰ কাণত পৰা নাছিল।

তাই হিথ্‌ক্লিফৰ ওচৰ চাপি আহিল। খং আৰু মনৰ দৃঢ়তাত তাইৰ ক'লা চকুহাল তিৰবিৰ কৰিছিল।

'চাবিটো দিয়া। মোক লাগিবই। লঘোণত মৰি বাবলগা হলেও মই ইয়াত মুখত পানী এটোপাও নিদিওঁ।' হিথ্‌ক্লিফে চাবিটো হাতত লৈ আছিল। হাতখন সি মেজত পেলাই থৈছিল। তাইৰ কথা শুনি সি মূৰ দাঙি চালে। তাইৰ সাহস দেখি সি আচৰিত নোহোৱাকৈও নাথাকিল। হয়তো বা তাইৰ মাত আৰু চাৱনিৰ পৰা তাই এই সাহস ক'ৰপৰা পাইছে, সেই বিষয়ে সি সচেতন হ'ল।

হিথ্‌ক্লিফৰ হাতৰ পৰা চাবিটো থাপমাৰি তাই প্ৰায় নিছিলেই। কিন্তু সি আকৌ কাঢ়ি ল'লে।

এইবাৰ সি ক'লে, 'কেথেৰিণ লিণ্টন মই সাৱধান কৰি দিছোঁ তোক, আঁতৰি যা নহ'লে মই তোক খুন্দিয়াই পেলাই দিম। তেনে এটা ঘটনা ঘটিবলৈ হ'লে মিচেছ ডীন পাগলী হ'ব।

তাৰ সাৱধানবাণী সত্ত্বেও তাই তাৰ হাতৰ মুঠিৰ পৰা চাবিটো টানি উলিয়াই লবলৈ যত্ন কৰিলে।

'আমি যামেই' তাই আকৌ ক'লে আৰু হিথ্‌ক্লিফৰ লোহাযেন দৃঢ়বদ্ধ মাংসপেশী শিথিল কৰিবলৈ গাৰ সমস্ত শক্তিৰে হেঁচা দিলে। তাই তাক নখেৰে আঁচুৰিলে তাতো কাম নোহোৱাত এইবাৰ তাৰ গাত দাঁত বহুৱাই দিলে।

হিথ্‌ক্লিফে মোলৈ এনে এটা চাৱনিৰে চালে যে এক মুহূৰ্তমান সময় মই হস্তক্ষেপ নকৰাকৈ ৰলোঁ। কেথেৰিণে তাৰ হাতত্হে মনোনিবেশ কৰিছে, তাৰ মুখলৈ চোৱাই নাই। এসময়ত সি হাতৰ পৰা চাবিটো মাটিত পেলাই দিলে কিন্তু তাই বস্তুটো বুটলি ল'বলৈ নৌপাওঁতেই, সি তাইক দুহাতেৰে ধৰি টানি আনি আঁঠুৰ মাজত সুমাই লৈ তাইৰ মূৰৰ দুয়োফালে কটপ্ কটপ্‌কৈ থপৰিযাবলৈ ধৰিলে। তাই পৰি যোৱাহেঁতেন সি কিজানি তাইক বখলিযাই পেলালেহেঁতেন। তাৰ এই নৃশংস কাৰ্য্য দেখি মই প্ৰচণ্ড খঙত তীব্ৰ বেগেৰে তাৰ ওপৰত জপিযাই পৰিলোঁ।

এই পাষণ্ড! পাষণ্ড! দুবৃৰ্ত্ত! বুলি মই তাক আঁজুৰিবলৈ লাগিলোঁ।

সি মোৰ বুকুতে এনে এটা ভুকু মাৰিলে যে মোৰ মাত বন্ধ হৈ গ'ল। মই শকত-আৱত মানুহ, সেইবাবে মোৰ তৎক্ষণাত উশাহ বন্ধ হৈ গ'ল। ভুকু খাই, আৰু লগতে খঙত মোৰ মূৰ ঘূৰাবলৈ ল'লে। মুখেৰে তেজ বমি হ'ব যেন লাগিল।

দুই মিনিটমানহে এই কাণ্ড চলিল। হিথ্‌ক্লিফৰ হাতৰপৰা এৰা খাই কেথেৰিণে হাত দুখন মূৰৰ দুই দাঁতিয়েদি নি তাইৰ কাণ দুখ, আছেনে নাই চালে। তাই বেচেৰী বতাহত লৰা খাগৰিৰ দৰে কঁপিবলৈ ধৰিলে আৰু কিংকৰ্ত্তব্যবিমূঢ় হৈ মেজত ধৰি আঁউজি দিলে।

টনা-আঁজোৰাত চাবিটো মাটিত পৰি গৈছিল। তাকে তুলি ল'বলৈ লৈ বদমাইচটোৱে প্ৰচণ্ড খঙেৰে আকৌ কবলৈ ধৰিলে: ল'ৰা-ছোৱালী শাসন কৰিব মই জানোঁ বুজিছ। মই কোৱামতে এতিয়া লিণ্টনৰ কাষলৈ যা। তাৰ ওচৰত যিমান পাৰ হেঁপাহ পূৰাই কান্দ গৈ। কালিলৈ মই তোৰ বাপেৰৰ ঠাই ল'ম। সংসাৰত বাপেৰ বুলিবলৈ দুই চাৰি দিনৰ ভিতৰত ময়েহে ৰ'মগৈ। আৰু এতিয়া যে এমখা পালি— আৰু পাবি। তইতো উজুটিত পৰি মৰাজনী নহয়। তোৰ গাত বেচ বলশক্তি আছে। আৰু পাবি। তোৰ চকুত এনে চাৱনি যেতিয়াই দেখিম তেতিয়াই বেচকৈ এসেকা পাবি।'

লিণ্টনৰ ওচৰলৈ নগৈ কেথি মোৰ কাষলৈ আহিল আৰু মোৰ ওচৰতে আঁঠুকাঢ়ি বহি লৈ মোৰ কোলাত তাইৰ থকথকাই কঁপাপৰি সেৰাপাতি থকা গাল দুখন গুজি দিলে। তাই ইনাই বিনাই কান্দিছিল। লিণ্টন দীঘল বেঞ্চখনৰ এচুকত কুচিমুচি বহি

আছিল। সাজসুৰ নাই। বাপেকৰ মাকতাৰ গাত নপৰি যে আনৰ গাত পৰিল সেয়ে পৰম ভাগ্য বুলি সি নিশ্চয় তেতিয়া ভাবি আছিল।

আমি আটাইবোৰ বিচূৰ্ত্তি হোৱা দেখি হিথ্‌ক্লিফ বহি থকাৰপৰা উঠি গৈ খৰ্‌খৰ্‌কৈ নিজে চাহ কৰাত লাগিল। কাপপ্লেটবোৰ সজাই থোৱা আছিলেই। একাপ চাহ সি মোলৈ আগবঢ়ালে। সি ক'লে

খংটো দমাই ল। তোৰ আৰু মোৰ এই পোহনীয়া দুটাক অলপ সহায় সাৰথি কৰি দে। মই বাকিছোঁ বাবেই চাহকাপত বিহ ঢলা আছে বুলি নাভাবিবি। মই তোৰ ঘোঁৰা কেইটা কেনি গ'ল চাওঁগে।

সি ওলাই যোৱা দেখি কেনেবাকৈ কেনিবাদি ওলাই যোৱাটোৱেই হ'ল আমাৰ প্ৰথম চিন্তাৰ বিষয়। পাকঘৰৰ দুৱাৰেদি ওলাবলৈ চালোঁ, নোৱাৰিলোঁ বাহিৰৰপৰা বন্ধ কৰা আছে। খিৰিকিৰে ওলাবলৈ চালোঁ নোৱাৰি অতি ঠেক ঠেক। কেথৰিৰ লাহী গাটোও নসৰকে।

আমি দস্তুৰমত বন্দীশালত পৰিলোঁ বুলি জানি লিণ্টনক মই ক'লো, 'বোপা লিণ্টন তোমাৰ এই নাৰকী বাপেৰটোৱে কি কৰিবলৈ ওলাইছে তুমি জানা। গতিকে আমাক তুমি ক ব লাগে তাৰ অভিপ্ৰায় কি। নহ'লে তোমাৰ বাপেৰে কেথেৰিণৰ কাণমোচৰাদি মযো তোমাৰ কাণ মুচৰিম।

কেথেৰিণেও যোগ দিলে। ক'লে এৰা লিণ্টন তুমি ক'ব লাগে। তোমাৰ বাবেহে মই ইয়ালৈ আহিছিলোঁ। তুমি নকলে অতি অধৰম আৰু অকৃতজ্ঞতাৰ কথা হ'ব।

'মোক অলপ চাহ দিয়া। মোৰ পিয়াহ লাগিছে। চাহ এঢোক খাই লৈ মই ক'ম বুলি সি উত্তৰ দিলে। 'মিচেছ ডীন তুমি যোৱাগৈ। তুমি মোৰ ওপৰত চৰ্দাৰী কৰি থকাটো মই ভাল পোৱা নাই। এ কেথেৰিণ তোমাৰ চকুলো মোৰ চাহকাপত পৰিছে। সেইকাপ মই নাখাওঁ। আন একাপ দিয়া।

কেথেৰিণে আন একাপ চাহ তাৰ ফাললৈ আগবঢ়াই দিলে আৰু নিজৰ চকুদুটা মচি ল'লে। দগাবাজ পোৱালিটোৰ যিহে ধীৰ-স্থিৰ গতি যেন একোৱেই হোৱা নাই। দেখি মোৰ বিৰক্তি লাগিল। তাৰ নিজৰ কাৰণে সি যি ভয় কৰিছিল সেই ভয় দেখোন এতিয়া নাইকিয়া হ'ল। মুকলি পথাৰত দেখুওৱা তাৰ দুশ্চিন্তা 'ৱাদাৰিং হাইট্‌চ সোমোৱাৰ লগে লগে অন্তৰ্হিত হ'ল। আমাক ভালে চলাই ভুলাই লৈ যাব নোৱাৰিলে সি ভালকৈ এসেকা পাব বুলি তাক ভাবুকি দিয়া হৈছিল বুলি মোৰ ধাৰণা হ'ল। সেই কাম কৰা হোৱাৰ লগে লগে তাৰ ভয়ো আঁতৰিল।

চাহৰ কাপত দুসোহামান মাৰি সি ক'লে 'পিতাই আমাৰ বিয়া হোৱাটো বিচাৰিছে। তোমাৰ পিতাৰাই এতিয়াই আমাৰ বিয়া হ'বলৈ নিদিয়ে বুলিও তেওঁ জানে। আকৌ পলম কৰিলেও, মই মৰি থাকোঁ বুলি পিতাৰ ভয়। সেইবাবে কালিলৈ পুৱা আমাৰ বিয়া হ'ব, আৰু আজি ৰাতিটো তুমি ইয়াত থাকিব লাগিব। তেওঁ বিচনা দতে ঢলিলে

তুমি বিয়াৰ পাচদিনা ৰবলৈ যাবলৈ পাবা আৰু মোকো তোমাৰ লগত লৈ যাব পাৰিবা।

মই খঙেৰে ক'লোঁ কটা এলাগীৰ পো তোক লগত লৈ যাব? তই বিয়া কৰাবি? কৰ কি? মানুহটো হয় পাগল হ'ব্, নহয় সি আমাক আটাইকে মূৰ্খক বুলি ভাবিছে। এই সুন্দৰী স্বাস্থ্যৱতী, প্ৰাণচঞ্চলা গাভৰু গৰাকীয়ে চিপ টানি থকা বান্দৰ এটাৰ লগত নিজকে সাঙুৰিবলৈ যাব বুলি তই ভাবিব পাৰিছ কেনেকৈ? কেথেৰিণ আইটিহে নালাগে আন কোনোৱেই তোক বিয়া কৰাবলৈ ওলাব বুলি তই ভাবিছ নেকি? ঠগবাজি কৰি আমাক ইয়ালৈ অনাৰ বাবে তোক চমতাৰ কোব দিব লাগে। এতিয়া অজলাৰ ভাও জুৰিবলৈ নাহিবি। তোৰ বিশ্বাসঘাতকতাৰ বাবে তোক বেচকৈ এস্কেকা দিবৰ মোৰ মন গৈছে।

মই তাক গাত্ ধৰি দুটামান জোকাৰ মাৰি লপা থপা দুটামান নিদিয়াকৈয়ো এৰা নাছিলোঁ। কিন্তু লগে লগেই তাৰ কাহ উঠিল আৰু পুতৌ আদায় কৰিবৰ বাবে সি বিনাবলৈ লাগিলে। পৰিস্থিতি দেখি কেথেৰিণে মোক গালি পাৰিলে।

চাৰিওপিনে চকুফুৰাই চাই কেথেৰিণে ক'লে 'গোটেই ৰাতি ইয়াত থাকিব লাগিব? হবই নোবাৰে। এলেন মই লাগে দুবাৰখন জুই দি পুৰিযেই পেলাম কিন্তু ওলাই মই যামেই।

দুবাৰত জুই লগাই দিব বুলি তাই কৈছিলে আৰু লগালেহেতেঁনো কিন্তু প্ৰাণৰ মায়াত লিণ্টন আকৌ ভয়ত ৭পপুৰা লাগিল। উচুপি উচুপি খীণ দুবাহুৰ মাজত সি তাইক সাবটি ধৰি কবলৈ ললে : 'তুমি মোক নিবিচাৰা? মোক তুমি নবচোঁৰা? 'গ্ৰেঞ্জলৈ মোক যাবলৈ নিদিয়া? কেথেৰিণ সোণজনী যিয়েই নহওক লাগিলে মোক এৰি থৈ তুমি যাব নোৱাৰা। তুমি মোৰ পিতাৰ কথা শুনিবই লাগিব শুনিবই লাগিব।'

'মই মোৰ নিজৰ পিতাৰ কথা শুনিম কেথেৰিণে উত্তৰ দিলে 'আৰু এই নিষ্ঠুৰ অনিশ্চয়তাৰপৰা তেওঁক অব্যাহতি দিমগৈ। গোটেই নিশা ইয়াত থাকিব লাগিব? পিতাই ভাবিব কি? ইতিমধ্যে তেওঁৰ চিন্তা লাগিবই পায়। বেৰখোৰত জুই লগাই হওক ভাঙিছিঙি হওক কেনেবাকৈ নহয় কেনেবাকৈ মই এই ঘৰটোৰ পৰা ওলাই যামেই যাম। শান্ত হৈ থাকা। তুমি একো বিপদত পৰা নাই। কিন্তু তুমি যদি মোক বাধা দিয়া মনত ৰাখিবা লিণ্টন তোমাতকৈ পিতাক মই বেচি ভাল পাওঁ।'

কেথেৰিণ উদ্ভ্ৰান্ত হোৱাৰ দৰে হৈছিল তথাপিতো তাই যিমান পাৰি শান্তভাবে কৈছিল যে তাই ঘৰলৈ ঘূৰি যাবই লাগিব। এইবাৰ তাই তাক অনুনয় বিনয় কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু তাৰ স্বাৰ্থপৰ চিন্তা পৰিহাৰ কৰিবলৈ খাটনি ধৰিলে।

সিহঁত দুটাই এইদৰে কথাবতৰা পাতি থাকোঁতেই হিথক্লিফ ঘূৰি আহিল। আহিয়েই মোলৈ চাই কলে, 'তোৰ ঘোঁৰা কেইটা প'নলৈ গ'ল'। এই লিণ্টন, চাওঁ। কৰিছ কি? আকৌ খেন খেন পেন পেন কৰি আছে তাই তোক কি কৰি আছে? বি হেহে হেহে, এতিয়া বিচনালৈ যা। দুই এমাহৰ ভিতৰতে তই তাইক এই উত্তৰালিৰ সমুচিত জবাব

দিব পৰা হ'ৰি। তেতিয়ালে তোৰ হাতলৈ জোৰ আহিব। তই বিশুদ্ধ প্ৰেম বিচাৰিছ? আন এবো বিচৰা নাই? তাই তোক লব লাগিবই। যা। বিচনালৈ যা। তিমা আজি ৰাতি ইয়াত নাথাকে। তই নিজেই কাপোৰ-কানি সলাই লব লাগিব। চুপ। গণ্ডগোল বন্ধ কৰ। কোঠাত সোমোৱাৰ পিচত মই তোৰ ওচৰলৈ নাযাওঁ। তই ভয় নকৰিবি। তইতো আজি ঠিকেই চলিছ। যা এতিয়া। বাকীবোৰ মই চম্ভালিম।'

এইকেইটা কথা কৈ থাকোঁতে সি দুৱাৰখন সামান্যকৈ মেলি ৰাখিছিল। লিণ্টন সাউত কৰে ফাঁকেদি সৰকি গ'ল। কুকুৰ ৰখীয়াটোৱে চেঁপি মাৰিব বুলি সন্দেহ কৰি কুকুৰ এটা যেনেকৈ ফাঁকেদি সৰকি যায় ঠিক তেনে ক্ষিপ্ৰতাৰেই সি কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গ'ল। দুৱাৰত তলাটো আকৌ সি মাৰি দিলে। হিথক্লিফ জুহালৰ ওচৰলৈ গ'ল। তাতে কেথিয়ে মৰে থিয়দি আছিলোঁ। সি ওচৰ চাপিলত কেথেৰিণে মূৰ তুলি চালে আৰু আপোনা আপুনি তাইৰ হাত দুখনে গালদুখন চুই চালে। হিথক্লিফৰ সান্নিধ্যই তাইৰ বেদনাৰ পুনৰ উদ্ৰেক কৰিলে। হিথক্লিফৰ বাহিৰে আন কোনেও কিজানি তাইৰ এই কোমলমতীয়া প্ৰতিক্ৰিয়া কঠোৰভাৱে নললেহেঁতেন। সি তাইলৈ পোন্দোৰাকৈ চাই ভোৰভোৰাই ক'লে

'তই তেনে মোলৈ ভয় নকৰ। তোৰ সাহসকণ ভালদৰে লুকুৱাই ৰাখিছ— তইতো দেখাত অতিপাত ভয় খাইছ।

তাই উত্তৰত ক'লে 'মোৰ এতিয়া ভয় লাগিছে। কাৰণ মই যদি আজি ইয়াত থাকোঁ পিতাই বৰ চিন্তা কৰিব, আৰু চিন্তা কৰি কষ্ট পাব। পিতাক মই কোন সত্তে কষ্ট দিম? সেইটো মোৰ সহ্য নহ'ব। পিতাৰ পিতাৰ এনেয়ে অৱস্থা এতিয়া মিঃ হিথক্লিফ মোক ঘৰলৈ যাবলৈ দিয়ক। লিণ্টনক বিয়া কৰাম বুলি মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছোঁ। পিতায়ো সমত দিব। লিণ্টনক মই ভাল পাওঁ। মই আপোনমনেৰেই কৰিবলৈ ওলোৱা কাম এটা কৰিবলৈ আপুনি মোক জোৰ কৰিব লাগে কিয়?

মই ডাঙৰকৈ ক'লোঁ 'সাহ আছে যদি সি জোৰ কৰকচোন বাৰু। ভগৱানৰ কৃপাত দেশত আইন-কানুন বোলা কথা এটা এতিয়াও আছে। এই আওহতীয়া ঠাইত থাকিলেও মই আইনৰ ওচৰত গোচৰ দিম। মোৰ নিজৰ ল'ৰা হ'লেও দিম। শীৰ্জাৰ যাজক সকলক নজনোৱাকৈ এনে কাম কৰাটো মহাপাপ।

গুণ্ডাটোৱে ভেকাহি মাৰি ক'লে, 'মুখ বন্ধ কৰ। কেঁপকেঁপাই নাথাকিবি। মই তোক মুখ মেলিবলৈ কোৱা নাই। মিচ লিণ্টন, তোৰ বাপেৰে মনোকষ্ট পাব বুলি ভাবিবলৈ পালে মই পৰম আনন্দ লাভ কৰিম। আহ্লাদত মোৰ টোপনিয়েই নাহিবা এনে এটা কথা হ'ব বুলি তই ক'লি যেতিয়া অহা চৌবিশ ঘণ্টাৰ বাবে তোক ইয়াতে মই জমা কৰি থ'ম। আৰু তই যে লিণ্টনক বিয়া কৰাবি বুলি কথা দিছ, কথা ৰাখে বাখ মই চাম। কথা কাৰ্য্যত পৰিণত নোহোৱালৈকে তই ইয়াৰ পৰা ওলাব নোৱাৰ।'

শুনিলে হিয়াৰ আমঠু ক'ৰা পৰি যোৱাকৈ কান্দি কান্দি তাই উত্তেজিত সুৰত ক'লে, 'এলেনকে ভেত্তে পঠাই দিয়ক। মই নিৰাপদে থকা বুলি পিতাক তাই কওকগৈ।

নহলে বিয়াখন এতিয়াই সম্পন্ন কৰক। দেহি ঐ। এলেন পিতাই ভাবিব আমি ক'ৰবাত হেৰালোঁ। কি কৰিম এতিয়া?

'বাপেৰে নাভাবে সেইদৰে। সি ভাবিব যে তাৰ আলপৈচান ধৰি ধৰি তইঁতৰ আমনি লাগিল আৰু সেইবাবে অলপ ৰং-ৰহইচ কৰিবলৈ আঁতৰি আহিছ। সিতো তোক মোৰ ঘৰলৈ আহিবলৈ হাক দিছিল। বাপেৰৰ সেই কথা উলংঘন কৰি তই নিজ ইচ্ছাৰে ইয়ালৈ আহিছ। এই কথা তই নহয় বুলিব নোৱাৰ। তোৰ বয়সত ৰং-তামাচা কৰিবলৈ বিচৰাটোতো একেবাৰে স্বাভাৱিক কথা। বেমাৰী মানুহ এটাক আলপৈচান ধৰি ধৰি তোৰ আমনি লাগিছে— মানুহটোও হ'ল আৰু' তোৰ বাপেৰহে। কেথেৰিণ তোৰ সুখৰ দিনবোৰ আৰম্ভ হোৱালৈ বাপেৰৰ সুখৰ দিনবোৰ শেষ হ'ল। মই বেচকৈ বুজিছোঁ, তই সংসাৰলৈ অহা বাবে সি তোক শাও দিছিল। মই অন্ততঃ দিছিলোঁ। আৰু এতিয়া সি নিজে সংসাৰ এৰি যাবৰ সময়তো শাও দি যাব— তাতনো আচৰিত হ'বলগা কথা কি আছে? তোক অভিশাপ দিয়াত তাৰ লগতে ময়ো যোগ দিম। মই তোক ভাল নাপাও। ভাল পাম কেনেকৈ? কান্দি কান্দি মৰ। মই যি বুজিছোঁ এতিয়াৰ পৰা কান্দি কাটি সময় কটোৱাই হ'ব তোৰ ঘাই কাম। অৱশ্যে লিণ্টনে যদি অন্য ব্যৱস্থা কৰে তেন্তে কথা সুকীয়া। ব্যৱস্থা সি কৰোঁ বুলিলেই নহ'ব নহয় তোৰ দূৰদৰ্শী পিতাৰৰ সন্মতিওতো লাগিব। সি লিণ্টনলৈ সান্ত্বনা আৰু উপদেশ দি লিখা চিঠিবোৰ পঢ়ি মই বৰ ভাল পাইছিলোঁ। একেবাৰে শেহৰ চিঠিত সি মোৰ সোণটোক তাৰ সোণজনীৰ যত্ন ল'বলৈ আৰু বিয়াৰ পিচত তাইৰ প্ৰতি দয়ালু আচৰণ কৰিবলৈ লিখিছিল। দয়া আৰু যত্ন— একেবাৰে বাপেকীৰ অন্তৰৰ কথা। পিচে লিণ্টন তাৰ দয়া যত্ন সমস্ত নিজতেই লগাব লাগিব। লিণ্টন বৰ নিঠুৰ হ'ব পাৰে। দাঁত নিকটাই ভেঙুচালি কৰিলে বা মুখ বিকটাই চিঞৰিলে সি কাকো সহ্য নকৰে। তই ঘৰলৈ গৈ তাৰ মোমায়েকক তাৰ দয়ামায়াৰ নিদৰ্শনৰ বহুতো গল্প ক'ব পাৰিবি। চিন্তাই নকৰিবি।

'ঠিকেই বৈছ তই। তোৰ ল'ৰাৰ চৰিত্ৰৰ কথা ক'চান মই ক'লোঁ। 'তোৰ লগত তাৰ ক'ত ক'ত মিল আছে দেখুৱা। তেতিয়াহলে মই ভাবোঁ এই কালনাগটোৰ ওচৰত নিজকে সঁপি দিয়াৰ আগতে কেথিয়ে আকৌ এবাৰ ভাবি চাব পাৰিব।'

সি উত্তৰ দিলে 'তাৰ অমায়িক গুণৰাজিৰ কথা কোৱাত মোৰ আপত্তি নাই। কাৰণ তাই হয় তাক বিয়া কৰাব লাগিব নহয় তোৰ গৃহস্বামী নমৰালৈকে ইয়াতে বন্দী হৈ থাকিব লাগিব। লগতে তয়ো থাকিব লাগিব। তহঁতক দুয়োকে মই ইয়াতে একেবাৰে লুকুৱাই ৰাখিব পাৰোঁ। কোনেও জানিবকে নোৱাৰিব। তোৰ যদি সন্দেহ আছে, তেন্তে তাইক ক। বিয়া নোহোৱা বুলি দিয়া কথা ঘূৰাই লওক তেতিয়া তই দেখিবি কি হয়।

'কেথেৰিণে ক'লে "কথা ঘূৰাই মই নলওঁ। যদি তাক বিয়া কৰোৱাৰ পিচত মই থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জলৈ ঘূৰি যাব পাৰোঁ তেন্তে এঘণ্টাৰ ভিতৰতে মই তাক বিয়া কৰাম। মিঃ হিথক্লিফ, আপুনি নিৰ্দয় লোক কিন্তু দানৱ নহয়। আৰু কেৱল বিদ্বেষৰ বাবেই মোৰ সমস্ত সুখ চিৰদিনৰ বাবে মষিমূৰ কৰিবলৈ আপুনি নিশ্চয় বিচিৰাবে। পিতাই

যদি মই তেওঁক ইচ্ছাকৃতভাৱে এৰি থৈ অহা বুলি ভাবে আৰু মই উভতি যোৱাৰ আগেয়েই তেওঁৰ মৃত্যু হয় তেন্তে মই কেনেকৈ জীয়াই থাকিম? মই কান্দিবলৈ এৰিছোঁ কিন্তু মই আপোনাৰ ভৰিত পৰি থাকিম। মই লৰচৰ নকৰাকৈ পৰি থাকিম। আপোনাৰ খং উঠা একো কাম মই নকৰোঁ। কিন্তু আপুনি মোৰ মুখলৈ নোচোৱা পৰ্য্যন্ত মই আপোনাৰ মুখলৈ চাই থাকিম। নহব মই মুখ নুঘুৰাওঁ। চাওক মোলৈ। আপোনাৰ খং উঠিব লগা একো নেদেখে। মই আপোনাক ঘিণ নকৰোঁ। মোক আপুনি মৰিওৱাৰ বাবেও আপোনাৰ ওপৰত মোৰ খং নাই। পেহাদেউ, আপুনি জীৱনত কাকো কেতিয়াও ভাল পোৱা নাইনে? কেতিয়াও ভাল পোৱা নাই? ইচ্, আপুনি এবাৰ মোলৈ চাওক। মই ইমান দুৰ্ভগীয়া। আপুনি মোক পুতৌ নকৰি নোৱাৰে।

গুচা মোৰ গাৰ পৰা তোৰ কিৰকিৰীয়া আঙুলি কেইটা। আঁতৰ হ। গোৰ মাৰি দিম নহলে — বুলি হিথ্‌ক্লিফে চিংকাৰ কৰি উঠিল আৰু জোৰেৰে কেথেৰিণক ঠেলা মাৰি দিলে। 'তই মোৰ গা চুই থকাতকৈ ডিঙিত সাপ এটাই মেৰাই থাকিলেই মই ভাল পাম। তই মোক তোষামোদ কৰাৰ কথা ভাবিব পাৰিলি কেনেকৈ? মই তোক ঘিণ কৰোঁ।

সি দুবাহু জোকাৰি থিয় হ'ল। ঘৃণাত যেন তাৰ মাংসপেশীবোৰেই কোচ খাই গৈছিল। চকীখন সি পিচফাললৈ থেকেচা মাৰি থ'লে। লগে লগে মরো থিয় দিলোঁ। ভালকৈ এজাউৰি গালি দিও বুলি মুখ মেলিব খুজিছোঁ কিন্তু প্ৰথম বাক্যটো আধা ওলাওঁতে নোলাওঁতেই সি হুমকি দিলে বোলে আৰু এটা শব্দও মুখেৰে ওলালে সি মোক এটা নিৰ্জ্জন কোঠাত নি আবদ্ধ কৰি থব।

গধূলি হৈ আহিছিল। গদুলিমুখত আমি মানুহৰ মাত শুনিলোঁ। হিথ্‌ক্লিফ লগে লগে বাহিৰ ওলাই গ'ল। তাৰ উপস্থিত বুদ্ধি ঠিক আছিল। আমাৰ নাছিল। দুই তিনি মিনিটমান কথা পতাৰ পিচতে সি ঘূৰি আহিল।

মই হেয়াৰটন আহিছে বুলিহে ভাবিছিলোঁ কেথেৰিণলৈ চাই মই কলোঁ। সি আহি ওলোৱাহেঁতেন। কোনে জানে সি কিজানি আমাৰ ফলীয়া হলেইহেঁতেন।

মোৰ কথা কেইটা হিথ্‌ক্লিফৰ কাণত পৰিল। সি ক'লে 'গ্ৰেঞ্জ'ৰ পৰা চাকৰ তিনিটা পঠাই দিছিল তহঁতৰ খবৰ কৰিবলৈ। তই খিৰিকি এখন খুলি এটাক মাতিব পাৰিলিহেঁতেন। পিচে তই নমতাত সৌ আপীটোৱে ভালহে পাইছে। মই ডাঠি ক'ব পাৰোঁ। ইয়াত বাধ্যত পৰি থাকিবলগীয়া হোৱাত তাই ভালহে পাইছে। মই ভালকৈ জানোঁ।"

ওলাই যোৱাৰ এটা সুন্দৰ সুযোগ যে হেৰুৱালোঁ সেই কথা উপলব্ধি কৰাৰ লগে লগে দুয়োজনীয়ে আকৌ ইমাই বিনাই কান্দিবলৈ ধৰিলোঁ। ৰাতি ন বজালৈকে আমাক তাতে কান্দি থাকিবলৈ এৰি দি সি গুচি গ'ল। ন বজাত আহি সি আমাক বান্ধনি ঘৰৰ মাজেদি ওপৰমহলত থকা জিলাৰ কোঠালৈ যাবলৈ হুকুম দিলে। তাৰ কথা মনাই ভাল হ'ব বুলি মই কেথেৰিণক কাণে কাণে ক'লোঁ। তালৈ গ'লে কিজানি খিৰিকি দুৱাৰ কিবা যগাই কিবা প্ৰকাৰে ওলাই যাব পাৰোৱেই বা।

পিচে তলৰ খিৰিকিবোৰৰ দৰেই সেই কোঠাটোৰ খিৰিকিখনো সৰু ঠেক আছিল। অন্য কেনিও ওলোৱাৰ ফাঁক নাছিল। আমি কোঠাটোতে আবদ্ধ হলোঁ।

আমি এজনীও শোৱা নাছিলোঁ। কেথেৰিণে খিৰিকিৰ কাষত বৈ কেতিয়া ৰাতি পুৱায় অপেক্ষা কৰি আছিল। শুবলৈ কৈ কতবাৰ মই তাইক কাকূতি-মিনতি নকৰিলোঁ একো ফল নধৰিলে। প্ৰতিবাৰতে তাই দীঘলকৈ হুমুনিয়াহ একোটাহে কাঢ়িলে।

মই চকী এখনত বহি হেন্দোল দি দি মোৰ কৰ্ত্তব্যৰ ক'ত ক'ত গাফিলতি হ'ল সেইবোৰকে মনত পেলাই নিজৰ গাতে দোষ দি আছিলোঁ। মোৰ আটাইকেইজন গৃহস্বামীৰ দুৰ্ভাগ্য মোৰ পৰাই হ'ল বুলি মই নিজকে দোষাৰোপ কৰিছিলোঁ। মই জানোঁ যে প্ৰকৃততে কথাটো তেনে নহয়। কিন্তু সেই দুৰ্যোগময় নিশা মোৰ মনত হিথ্ক্লিফকো মোতকৈ কম অপৰাধী যেন লাগিছিল।

পুৱা সাত বজাত হিথ্ক্লিফ আহি কেথেৰিণ উঠিল নে সুধিলে।

দুৱাৰমুখলৈ লৰি গৈ তাই 'উঠিলোঁ' বুলি উত্তৰ দিলে।

'আহ তেন্তে' বুলি কৈ সি তাইক হাতত ধৰি বাহিৰলৈ টানি নিলে। ময়ো লগতে যাব খুজিছিলোঁ কিন্তু সি দুৱাৰখন জপাই তলা মাৰি দিলে।

মোক উলিয়াই দিবলৈ ক'লত সি ডাঙৰ ডাঙৰকৈ ক'লে 'অলপ ধৈৰ্য্য ধৰ। মই তোৰ পুৱাৰ জলপান এইমাত্ৰ পঠাই দিছোঁ।

মই অধৈৰ্য্য হৈ খিৰিকিত ঢকিয়ালোঁ তলা জোকাৰিলোঁ একো ফল নহ'ল। মোক তেতিয়াও কিয় আবদ্ধ কৰি থৈছে বুলি কেথেৰিনে সোধা শুনিলোঁ। সি ক'লে যে আৰু এঘণ্টা মই তাত সেইদৰে থাকিব লাগিব। এইবুলি কৈ সি তাইক লৈ গুচি গ'ল।

দুই তিনি ঘণ্টামান মই তাতে থাকিলোঁ। শেহত কাৰোবাৰ খোজৰ শব্দ মোৰ কাণত পৰিল। কিন্তু হিথ্ক্লিফ অহা নাছিল।

'মই তোলৈ খোৱাবস্তু আনিছোঁ দুৱাৰখন খোল। বৰ ব্যগ্ৰতাৰে দুৱাৰখন খুলি দেখিলোঁ হেয়াৰটন বৈ আছে। তাৰ হাতত গোটেই দিনটো জোৰাকৈ খোৱাবস্তু।

মোৰ হাতত থালখন গুজি দি সি ক'লে ধৰ।

'এক মিনিট ৰ চোন মই তাক অনুৰোধ জনাই কলোঁ। মোৰ কাবৌ কোকালিলৈ আওকাণ কৰি সি 'নহ'ব বুলি কৈ গুচি গ'ল।

তাতেই মই গোটেই দিন আবদ্ধ হৈ ৰলোঁ। ৰাতিটোও। তাৰ পিচতো দুদিন দুৰাতি তাতেই। মুঠতে নিশাৰে পাঁচ নিশা, দিনেৰে চাৰি দিন। পুৱাতে হেয়াৰটন আহি এথাল খোৱাবস্তু দি থৈ যায়। আন কাকো আৰু দেখিবলৈ নাই। সিও আৰু' যেচ জেল দাৰোগা—মুখেৰে একো নামাতে গোমোঠা, যেন বোবাহে। দয়া-মমতাৰ বাবে কাকুতি-মিনতিত সি কাণকৰ নকৰে। নিৰ্বিকাৰ হৈ থাকে।

২৪

পঞ্চম দিনা পুৱা পুৱা বেলাতকৈ আবেলি বোলাহে ভাল, মোৰ কোঠাৰ সমীপত বেলেগ এটা খোজৰ শব্দ শুনিলোঁ। হেয়াৰটনৰ খোজতকৈ পাতল, আৰু বেছি চুটি চুটি। এইবাৰ আগন্তুক কোঠাত সোমাল। আগন্তুক গৰাকী আছিল জিল্লা। তাইৰ গাত বেঙুনীয়া চাদৰ মূৰত ক'লা ৰেচমী ওৰণা। কান্ধত কঁকালৰ ঠাৰিৰে সজা এটা মোনা ওলোমাই লোৱা।

'উস্‌' মিচেচ ডীন তাই উত্তেজিত সুৰত মোলৈ চাই ক'লে 'তোমাৰ কথা লৈ গিমাৰটনত তোলপাৰ লাগিছে। মই বিশ্বাস কৰা নাছিলোঁ কথাটো কিন্তু সকলোৰে মুখে মুখে একেটা কথা— তুমি বোলে ক'লা ঘোঁৰাৰ ডুবিত পৰি তল গ'লা আৰু কেথেৰিণ আইটিও তললৈ গ'ল। পিচতহে গৃহস্বামীৰ পৰা গম পালোঁ বোলে তোমাক তুলি অনা হ'ল আৰু তেওঁ তোমাক ইয়াতে ৰাখি থৈছে। কি হৈছিলে নো? তুমি নিশ্চয় কোনোবা মাজুলীত লাগিছিলাগৈ নহয়নে? ডুবিত তুমি কিমান সময় পৰি আছিলা? মোৰ গৃহস্বামীয়েই সঁচাকৈ তোমাক তুলি আনিছিলেনে? কিন্তু তোমাক দেখোন শুকাই খীণাই যোৱা দেখা নাই। তোমাকতো আগতে ইমান চিন্তিত আৰু মনমৰা অৱস্থাত দেখা নাই।

'তোৰ গৃহস্বামী হ'ল এটা এক নম্বৰ বদমাইচ মই তাইক উত্তৰ দি ক'লোঁ। 'সি পিচে ইয়াৰ বাবে এদিন পস্তাব। সি সেই সাধুটো প্ৰচাৰ নকৰাহেঁতেনো হ'লহেঁতেন। আটাইবোৰ কথা সদৰি হৈ পৰিব।

'কিনো কোৱাহে জিল্লাই সুধিলে। 'এইটোতো তেওঁ উলিয়াই দিয়া গল্প নহয়। গাৱঁৰ সকলোৰে মুখে মুখে এই একেটা কথাই। তুমি বোলে পিটুনিত পৰি হেৰালা।

আৰু মুই ঘূৰি আহি আৰ্ণখৰ লগ ধৰি কলোঁ, মই যোৱাৰ পিচত কেইটামান আচৰিত ঘটনা ঘটিছে নহয় হেয়াৰটন গম পাইছ নে নাই ? সেই ধুনীয়া ছোৱালীজনী আৰু স্ফূৰ্ত্তিবাজ মিচেচ নেলী ডীনজনীলৈ বৰ বেয়া লাগে পায়।

সি আচৰিত হৈ মোৰ মুখলৈ ৰ লাগি চাই থকা দেখি সি একোকে শুনা নাই বুলি মই ভাবিলোঁ, আৰু সেইবাবে মোৰ কাণত পৰা গুজবটোৰ অদ্যোপান্ত তাক কলোঁ।

সমস্ত শুনাৰ পিচত গৃহস্বামী হিথক্লিফে মিচিকিয়া হাঁহি এটা মাৰি মোক ক'লে,

"সিইত ঘুলিত পৰিছিল যদিও এতিয়া ওলাল, জিল্লা। এইটো মুহূৰ্ত্তত নেলী ডীনক তোৰ কোঠাতে সুমুৱাই থৈছোঁ। তই তালৈ গলে কবি তাই এতিয়া যাব পাৰো'ল, এইটো তোৰ কোঠাৰ চাবি। ঘুলিৰ পানী খাই [illegible]

তাই বলীয়াৰ দৰে দৌৰি দৌৰি ঘৰলৈ যাবলৈকে ওলাইছিল। মইহে পিচে তাইৰ ভালকৈ হুঁচ আহক বুলি ইযাতে তাইক ৰাখি থলোঁ। যদি পাৰে তই তাইক এতিয়াই গ্ৰেঞ্জলৈ যাবলৈ কব পাৰ। লগতে মই কোৱা বুলি কবি যে কেথেৰিনো তাইৰ পিচতে বাপেকৰ অন্ত্যেষ্টিক্ৰিয়া পোৱাকৈ গৈ আছে।

শুনি মোৰ দম বন্ধ হোৱাৰ অৱস্থা। 'মিঃ এডগাৰ ঢুকাল নেকি? অ জিল্লা জিল্লা জিল্লা, এতিয়া কি হ'ব? মই কি কৰোঁ।

তাই উত্তৰ দিলে চিন্তা নকৰিবাচোন বাইটি তেওঁ ঢুকুৱা নাই। তুমি বহাঁচোন। তোমাৰ গা এতিয়াও খুব বেযা হৈয়ে আছে। মিঃ এডগাৰে আৰু এদিনমান টানিব পাৰে বুলি ড কেনেথ কৈছে। মই তেওঁক বাটত লগ পাই সুধি আহিছোঁ।

বহাৰ সলনি মই হাততে মোৰ টোপোলা টাপলি যি পালোঁ থাপতে লৈ তলৰ মহললৈ দৌৰ দিলোঁ। বাট খোলা আছিল।

তলৰ মহল পাই মই কেথেৰিণৰ সম্বেদ দিব পৰা কাৰোবাক পাওনে কি বুলি ভাবি ইপিনে সিপিনে চালোঁ। গোটেই ঘৰটোতে ৰ'দ পৰি আছিল। দুৱাৰখনো দুফালকৈ মেলি থোৱা। কিন্তু ওচৰে পাঁজৰে কোনো থকা যেন নালাগিল।

মই গুচিয়েই যাওঁগে নে কেথেৰিণৰ বিচাৰোঁ— এই কথাকে গুণাগঠা কৰি আছোঁ এনেতে জুহালৰ পিনে কোনোবাই কহা শুনিলোঁ।

লিণ্টন দীঘল বেঞ্চখনত অকলে বুঁহিয়াৰ চোবাই চোবাই পৰি আছে। মোৰ ফালে নিৰ্ব্বিকাৰ ভাবে চাইছে, কিন্তু মোক মতা নাই।

মই তাক ডাবি দি কেথেৰিণ ক'ত আছে সুধিলোঁ। মই ভাবিছিলোঁ যে সি অকলে আছে, টানকৈ সুধিলে ভয় খাই কৈ দিব।

একো নজনাৰ ভাও ধৰি সি বুঁহিয়াৰ চোবাযেই থাকিল।

গ'লগৈ নে কি? মই তাক সুধিলোঁ।

'নাই যোৱা। ওপৰ মহলত আছে। তাই যাব নোৱাৰে। আমি তাইক যাবলৈ নিদিও।'

'তইঁতি যাবলৈ নিদিয়? বদমাইচ পোৱালি! মই খঙেৰে কলোঁ। 'মোক তাই থকা কোঠালৈ তৎক্ষণাত লৈ ব'ল নহলে তোক মই মজা দেখুৱাম।

'তালৈ গ'লে পিতাই তোক মজা দেখুৱাব সি উত্তৰত ক'লে। 'তেও মোক কেথেৰিণৰ লগত নৰম ব্যৱহাৰ নকৰিবলৈ কৈছে। তাই মোৰ ঘৈণী মোক তাই এৰি যাবলৈ ওলোৱাটো লাজৰ কথা হ'ব। পিতাই কৈছে তাই বোলে মোক ঘিণ কৰে মই মৰিলেই তাই ভাল পায়। তেতিয়াহ'লে তাই মোৰ ধন সম্পত্তি সোপা পাব। পিচে তাই নাপাব। তাইৰ ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱাটোও নহ'ব। কেতিয়াও নহ'ব। তাই কিমান পাৰে কন্দাকটা কৰিব পাৰে কান্দি কান্দি বেমাৰী হৈ যাব পাৰে কিন্তু যাবলৈ তাই নাপায়।'

এইবুলি কৈ সি আকৌ টোপনিয়াই টোপনিয়াই বুঁহিয়াৰ চোবাবলৈ ধৰিলে। সি যেন

এইমাত্ৰ শুবহে, এনেহে ভাব। মই তালৈ চাই আকৌ আৰম্ভ কৰিলোঁ, 'হিথক্লিফ বোপা, যোৱাবাৰ শীতকালি কেথেৰিণে তোমাক কিমান দয়া মৰম দেখুৱালে সেই আটাইবোৰ পাহৰিলা নেকি? তুমিতো তেতিয়া তাইক কৈছিলা তাইক ভালপোৱা বুলি। তোমাক তাই গান গাই শুনাইছিল কিতাপ আঁ। দিছিল, আৰু বতাহ বৰষুণ নেওচি কতবাৰ যে তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছিল। সেইবোৰ সব পাহৰিলা? এদিন গধূলি তাই আহিব নোৱাৰি কান্দিছে, তুমি তাইলৈ বাট চাই থাকিবা বুলি তাইৰ বেজাৰ। তোমাৰ মতে তাই তোমাতকৈ এশগুণে ভাল তুমি তাইৰ যোগ্য নহয়। এতিয়া তুমি পিতাৰে বোৱা বৰ্তমানে মিছা কথা সোঁপাকে বিশ্বাস কৰিছা অথচ তেওঁ তোমালোক দুয়োকে অতিপাত ঘিণ কৰে। তত্ৰাচ তুমি তাইৰ বিপক্ষে তেওঁৰ ফলীয়া হৈছা। বেচ কৃতজ্ঞতা দেখুৱাইছা নহয়?

লিণ্টনৰ কোৱাৰি অলপ মেল খালে। কুঁহিয়াৰ টুকুৰা সি মুখৰ পৰা আঁতৰাই ললে।

মই কৈ গলোঁ 'তোমাক ঘিণ কৰা কাৰণে তেওঁ ৱাদাৰিং হাইটচলৈ আহিছিল নে কি? কথাটো নিজে ভাবি চোৱা। তোমাৰ বিষয় সম্পত্তিৰ কথা যে কৈছা তুমি কিবা পাবাঁনে নাই তাকে তাই নাজানে। তাই এতিয়া অসুস্থ বুলি কৈছা অথচ তুমি অচিনাকি ঘৰ এটাত সুমাই তাইক অকলশৰে এৰি থৈছা। অনাদৰ কি তুমি নিজেই পাইছা তৎসত্ত্বেও তুমি তাইক এতিয়া আওকাণ কৰিছা। অনাদৰ-অৱহেলা পাই পাই তুমি নিজকে পুতৌ কৰিছিলা তায়ো তোমাৰ বাবে সমব্যথা দেখুৱাইছিল কিন্তু এতিয়া তাইৰ প্ৰতি তোমাৰ কোনো সহানুভূতি নাই। হিথক্লিফ বোপা চোৱা মই এজনী চাকৰণী মাথোন এজনী বয়সীয়া তিৰোতা মই কান্দিছোঁ তাইৰ বাবে অথচ তুমি, তাইৰ প্ৰতি ইমানবোৰ ভালপোৱা আছে বুলি কোৱাৰ পিচতো তাইৰ দুঃখত তোমাৰ এটোপাল চকুলো নোলায়। তাইৰ প্ৰতি ভালপোৱা আছে বুলি যে কৈছিলা সেইটো তোমাৰ ভাও মাথোন। তাকে কৈ তুমি তাইক আভুৱা ভাৰিছিলা। তুমি তাইৰ চৰণত পৰিব লাগে। তুমি নিজৰ দুঃখতহে কান্দিব জানা। তাইক অকলে এৰি থৈ ইযাত তুমি মহা আৰামত পৰি আছাঁহি। তোমাৰ দৰে কাঠচিতীয়া স্বাৰ্থপৰ ল'ৰা দ্বিতীয় এটা আৰু মই দেখা নাই।'

সি খঙেৰে উত্তৰ দিলে 'মই তাইৰ লগত থাকিব নোৱাৰোঁ। মোৰ মতেৰে হলেতো নাথাকোঁৱেই। তাই ইমান কান্দি থাকে মোৰ সহ্য নহয়। পিতাক মাতি আনিম বুলিলেও তাইৰ কন্দা বন্ধ নহয়। এবাৰতো মাতি আনিছিলোৱেই। কন্দা বন্ধ নকৰিলে টেটু চেপি মাৰিব বুলিও তেওঁ তাইক ভাবুকি দিলে কিন্তু তেওঁ ওলাই যোৱাৰ লগে লগেই আকৌ তাইৰ কান্দোন। গোটেই ৰাতি ইনাই বিনাই আছে। মই কৈছোঁ যে তাইৰ কান্দোনত মই শুব পৰা নাই, তাই কাণেই নকৰে মোৰ কথালৈ।'

মই দেখিলোঁ যে সেই হতভাগাৰ কেথেৰিণৰ মানসিক যন্ত্ৰণাৰ প্ৰতি অলপো সমবেদনা নাই। তাক মই সুধিলোঁ, 'পিতাৰ ওলাই গৈছে নেকি?

সি উত্তৰত ক'লে 'পিতাই আগকালৰ চোতালত ডাক্তৰ কেনেথৰ লগত কথা পাতি আছে। ডাক্তৰৰ মতে মোমাইদেউৰ সময় হৈ আহিছে। মই শুনি বৰ ৰং পাইছোঁ কাৰণ মোমাইদেউ মৰিলে মযেই 'গ্ৰেঞ্জ'ৰ গৰাকী হ'ম। কেথেৰিণে সদায় সেইটো তাইৰ ঘৰ বুলি কৈছিল। তাইৰ নহয়, মোৰ। পিতাই কৈছে নহয় তাইৰ যি যি বস্তু আছে আটাইবোৰ মোৰ। তাইৰ ভাল ভাল কিতাপবোৰ মোৰ। আমাৰ কোঠাৰ চাবিটো বিচাৰি লৈ তাইক কোঠাৰ পৰা ওলাই যাবলৈ দিলে, তাইৰ ধুনীয়া ধুনীয়া পোহনীয়া চৰাইবোৰ আৰু মিন্নী নামৰ ঘোঁৰীজনীও তাই মোক দিব বুলি কৈছিল। মই পিছে তাইক কৈ দিলোঁ যে সেইবোৰ আটাইবোৰ মোৰ বস্তু, তাইৰ নিজৰ বুলি দিবলৈ একো নাই। মোৰ কথা শুনি তাই কান্দিবলৈ ধৰিলে আৰু ডিঙিত সোণৰ সৰু বাকচ এটাত ভৰাই লৈ ওলোমাই লোৱা দুখন ছবি— এপিনে তাইৰ মাকৰ ছবি আনপিনে মোমাইদেউৰ ছবি— সেই তেওঁলোকৰ ডেকা বয়সৰ ছবি তাকো মোক দি দিবলৈ ওলাল। এইটো আছিল কালিৰ কথা। মই কলোঁ যে ছবি দুখনো মোৰ আৰু তাইৰ হাতৰ পৰা জোৰ কৰি ছবি দুখন লব খুজিলোঁ। ঘিণলাগীজনীয়ে হাতৰ পৰা এৰিকে নিদিয়ে তাই মোক গটা মাৰি দিলে ফলত মই পৰি গৈ গাত দুখ পালোঁ। পৰি গৈ মই চিঞৰ মাৰি দিলোঁ। তাতে তাই ভয় খালে। পিতা অহা গম পাই তাই বাকচটো ভাঙি চবিখনৰ মাক থকা ফালটো একৰাই মোক দিলে। ইটোফাল তাই লুকুৱাবলৈ যত্ন কৰিছিল। পিতাই মোক কি হৈছে বুলি সুধিলত মই সকলো কথা কলোঁ। মোৰ হাতত থকাখন ছবি পিতাই লৈ গ'ল আৰু তাইৰ হাতত থকাখন মোক দিবলৈ ক'লে। তাই দিব নুখুজিলত পিতাই তাইক মাৰি পেলাই দিলে আৰু ছবিখন জোৰ কৰি 'চেইন'ডালৰ পৰা একৰাই লৈ ভৰিৰে মোহাৰি পেলালে।

'তাইক মৰিওৱা দেখি তুমি ভাল পালানে? মই সুধিলোঁ। সি কথা কৈ থকাটো মই বিচাৰিছিলোঁ।

সি উত্তৰত ক'লে মই নেদেখা ভাও ধৰিলোঁ। পিতাই ঘোঁৰা এটাক বা কুকুৰ এটাক পিটা দেখিলেও মই নেদেখা ভাও ধৰোঁ— ইমান দুখপোৱাকৈ তেওঁ মৰিয়ায়। পিছে প্ৰথমতে মই ভালেই পাইছিলোঁ। মোক গটা মাৰি দিয়াৰ বাবে তাই শাস্তি পাবই লাগে। পিছে পিতা ওলাই গলত তাই মোক খিৰিকিৰ ওচৰলৈ মাতি নি তাইৰ গালমুখ দেখুৱালে। মুখৰ ভিতৰত দাঁতৰ ঘঁহনি খাই ঘা লাগিছে, আৰু তাইৰ মুখ তেজেৰে ভৰ্ত্তি হৈ গৈছে। ছবিখনৰ টুকুৰাবোৰ বুটলি লৈ তাই বেৰৰ পিনে মূৰ কৰি বহিল আৰু তেতিয়াৰেপৰা তাই মোৰ লগত কথা পতা নাই। মাজে মাজে মোৰ ভাব হৈছে যে বিষৰ বাবেহে তাই কথা পাতিব পৰা নাই। সেইবুলি ভাবিবৰ মন অৱশ্যে নাযায়। কিন্তু তাই সঁচাকৈয়ে দুষ্ট হ'ব লাগিব— নহলেনো অনবৰত কান্দি থাকেনে? তাই ইমান শেঁতা হৈছে আৰু দেখাত ইমান উদ্ভ্ৰান্ত যেন হৈছে যে মোৰ তাইলৈ ভয়েই হৈছে।

'চাবিটো তেন্তে তুমি ইচ্ছা কৰিলে আনিব পাৰা? মই তাক সুধিলোঁ।

পাৰোঁ। ওপৰ মহলালৈ গ'লে পাবিম। পিছে মই এতিয়া ওপৰ মহলালৈ যাব নোৱাৰোঁ।

'কোনটো কোঠাত আছে, তাকে কোঁৱা।'

এ হে, সেইটি নহৈছে। ক'ত আছে মই নকওঁ। এইটো আমাৰ গোপন কথা। হেয়োৰটন, জিল্লা কোনেও জানিব নোৱাৰিব ক'ত থোৱা আছে। উস্, তই মোক ভাগৰ লগাই দিছ। যা যা। এইবুলি কৈ সি বাহুত মুৰ গুজিলে আৰু আকৌ চকু মুদি দিলে।

হিথ্ক্লিফক মাত নলগোৱাকে গুচি যোৱাটোৱেই ভাল বুলি মই ভাবিলোঁ। থ্রাচক্রচ গ্রেঞ্জ'ৰ পৰা উদ্ধাৰকাৰী দল এটা লৈ অহাৰ কথা মই পাণ্ডিছিলোঁ।

মোক দেখি লগৰ চাকৰ-চাকৰণীবোৰে আনন্দ পালে যিমান আচৰিতো হ'ল সিমান। কেথেৰিণ ভালে থকা কুলি শুনি দুই তিনিজনীমান গৃহস্বামীৰ কোঠাৰ দুৱাৰ মুখলৈ লৈ তেওঁক খবৰটো দিবলৈ ওলাল। পিচে খবৰটো মই নিজেই দিলোঁগে।

সেই কেইদিনৰ ভিতৰতে তেওঁৰ যিমানহে সলনি হ'ল। মূৰ্ত্তিমান বিষাদ আৰু উদাসীনতা যেন ক্ষণ গণি পৰি আছে। প্ৰকৃত বয়স উনচল্লিচ হ'লেও দেখাত বৰ কমবয়সীয়া যেনেই লাগে। দেখিলে অন্ততঃ দহ বছৰ কম বয়সৰ বুলি লোকে ক ব। তেওঁ কেথেৰিণৰ কথা ভাবি আছিল কাৰণ অস্ফুটস্বৰত তেওঁ তাইৰ নাম লোৱা মোৰ কাণত পৰিছিল। তেওঁৰ হাত এখন মোৰ হাতত লৈ মই তেওঁৰ কাণত ফুচফুচাই ক'লোঁ 'কেথেৰিণ আহি আছে, মহাশয়। তাই জীৱিত আছে, আৰু ভালে আছে। আজি ৰাতিয়েই এইখিনি পাবহি বুলি ভাবিছোঁ।

এই খবৰটো দিয়াৰ প্ৰথম পৰিণতি দেখি মই কান্দিবলৈ ধৰিলোঁ। মিং লিণ্টন বিচনাতে আধা উঠি বহিল ব্যগ্ৰভাৱে কোঠাটোৰ চাৰিওপিনে চালে আৰু লগে লগে মুচৰ্কচ গ'ল।

অলপ পিচতে তেওঁৰ সংজ্ঞা ঘূৰি আহিল। 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ আমিনো কি বান্ধত পৰি যাব লগা হ'ল আৰু কেনেকৈ তাত আবদ্ধ হলোঁ সেইকথা সবিশেষ তেওঁক কলোঁ। হিথ্ক্লিফে মোক জোৰ কৰি ভিতৰ সুমুৱাইছিল বুলি মই কলোঁ কথাটো প্ৰকৃততে সঁচা নাছিল। লিণ্টনৰ বিপক্ষে মই পৰাপক্ষত একোকে নকলোঁ। তাৰ বাপেকৰ পাশবিক কাৰ্য্যৰ কথাও একো নুলিয়ালোঁ। তেওঁৰ দুঃখৰ বোজা আৰু গধুৰ কৰিবৰ ইচ্ছা মোৰ নাছিল। তেওঁৰ স্থাৱৰ অস্থাৱৰ সম্পত্তি পুতেকলৈ বা পাৰিলে নিজৰ নামলৈকে হস্তান্তৰিত কৰাটোৱেই তেওঁৰ শত্ৰুৰ (হিথ্ক্লিফৰ) অন্যতম উদ্দেশ্য আছিল বুলি এডগাৰ লিণ্টনে জানিছিল। কিন্তু তেওঁ মৰাৰ সময়লৈকেনো সি কিয় বাট চাব নোৱাৰিলে সেইটো তেওঁৰ বাবে এটা সাঁথৰ হৈ ৰ'ল। ভাগিনীয়েক আৰু তেওঁ যে প্ৰায় একেসময়তে ইহলীলা ত্যাগ কৰিব সেই কথা তেওঁ ভাবিবও পৰা নাছিল।

তেওঁৰ দানপত্ৰখনত (উইল) সালসলনি ঘটোৱা উচিত হ'ব বুলি তেওঁ ভাবিলে। কেথেৰিণে উত্তৰাধিকাৰ সূত্ৰে যি পাব সেইখিনি তাইৰ নামত থোৱাৰ পৰিবৰ্ত্তে এটা ন্যাসৰ নামত থোৱাটো উচিত হ'ব বুলি তেওঁ বিবেচনা কৰিলে। তাৰেপৰা কেথেৰিণে তাইৰ দিনকেইটাত চলি থাকিব, আৰু তাইৰ পিচত, তাইৰ সন্তি-সন্ততি কিবা হ'লে

সিহঁত চলিব। এনেকুৱা ব্যৱস্থা কৰিলে, লিণ্টন মৰিলেও তেওঁৰ সা-সম্পত্তিবোৰ হিথক্লিফৰ হাতত নপৰাকৈ ৰ'ব।

তেওঁৰ আদেশ অনুসৰি মই উকীলক মাতি আনিবলৈ মানুহ এটা পঠাই দিলোঁ আৰু চাৰিটা মানুহক হাতত অস্ত্র-শস্ত্রৰে সন্তম হৈ, হিথক্লিফৰ বন্দীশালৰপৰা কেথেৰিণক উদ্ধাৰ কৰি আনিবলৈ পঠালোঁ। কেউটা মানুহৰে ঘূৰি অহাত বহুত পলম হ'ল। উকীলৰ ওচৰলৈ যোৱাটো প্ৰথমে ঘূৰিলে।

সি কলেহি বোলে মিঃ গ্ৰীন নামৰ উকীলজন সি গৈ পাওতে ঘৰত নাছিল আগতেই কৰবালৈ ওলাই গৈছিল, আৰু তেওঁ ঘূৰি অহালৈ সি দুঘণ্টা বাট চাব লগা হ'ল। মিঃ গ্ৰীনে গাৱঁত অলপ কাম কৰিব লগা আছে বুলি তাক ক'লে হ'লেও, তেওঁ পিচদিনা নিচেই পুৱাতে থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ ওলাবগৈ বুলি মানুহটোৰ মুখে কৈ পঠালে।

বাকী চাৰিটা মানুহৰ দলটোও ঘূৰি আহিল। কিন্তু সিহঁত সুদা হাতেৰে ঘূৰিল। সিহঁতে কলেহি বোলে কেথেৰিণৰ বৰ অসুখ কোঠাৰ পৰা ওলাবই নোৱাৰে। হিথক্লিফে বোলে সিহঁতক কেথেৰিণৰ ওচৰলৈ যাবলৈ নিদিলে।

সেই সাধুটোকে শুনি ঘূৰি অহা বাবে মানুহ কেইটাক মই বেচকৈ এজাউৰি গালি দিলোঁ। মই পিচে গৃহস্বামীক এই খবৰটো নিদিলোঁগে। পিচদিনা দিনৰ পোহৰত এজাক মানুহ লৈ গৈ 'হাইটচ'ৰপৰা কেথেৰিণক উদ্ধাৰ কৰি আনিবলৈ মই মনতে পাঙিলোঁ। কেথেৰিণক ভালে ভালে আনিবলৈ দিলে ভালেই, কিন্তু তাকে নকৰিলে গোটেই ঘৰ লণ্ড ভণ্ড কৰা হ'ব বুলিও মই ঠিক কৰি ললোঁ।

মৰাৰ আগতে বাপেকে জীয়েকক দেখিবলৈ পোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগিবই বুলি মই মনে মনে শপত খাই ললোঁ। তাকে কৰাত যদি সেই দানবটোৱে হবাবাধা কৰে তেন্তে দৰকাৰ হ'লে তাৰ দুৱাৰডলিতে তাৰ প্ৰাণনাশ কৰা হ'ব।

ভাগ্যৰ ফেৰত মই 'হাইটচ্'লৈ যাব লগাও নহ'ল আৰু কাৰো লগত যুঁজ-বাগৰো কৰিব লগা নহ'ল।

পূৰ্ৱতী নিশা তিনি বজাত মই তলৰ মহলালৈ পানী এঘটি আনিবলৈ বুলি গৈছোঁ। হাতত ঘটিটো আছেই। দীঘল হল ঘৰটোৰ মাজেদি গৈ থাকোঁতে সন্মুখৰ দুৱাৰত টোকৰ পৰা শুনি মই চক খাই উঠিলোঁ।

'মিঃ গ্ৰীনহে হ'ব গ্ৰীনহে আহিছে হ'ব পায়' বুলি মই মনতে চিন্তা কৰিলোঁ। কাৰণ গ্ৰীন যে অহাৰ কথা আছিল মোৰ তেতিয়া মনত পৰিছিল। মই ভাবিলোঁ কাৰোবাক পঠাই দিওঁগৈ দুৱাৰ খুলি দিয়ক উকীলক বহুৱাওক। কিন্তু দুৱাৰত টোকৰ আকৌ পৰিল ডাঙৰ ডাঙৰকৈ নহয় কিন্তু অকণো নোৰোৱাকৈ প্ৰায় অধৈৰ্য্য হৈ, আগন্তুকে দুৱাৰত টুকুৰিয়াই থাকিল।

মই হাতৰ ঘটিটো খিৰিকিৰ কাষত থৈ নিজে দুৱাৰ খুলি দিবলৈ গলোঁ। বাহিৰত পূৰ্ণিমা নিশাৰ ফৰিংফুটা জোনাক। দুৱাৰ খুলি দেখোঁ, উকীলজনে নহয়, মোৰ মুকুৰ পোণা, কেথেৰিণ আইটিজনী হৈ আছে।

তাই মোক সাৱঁট মাৰি ধৰি সুধিলে এলেন এলেন, পিতা জীয়াই আছেনে?"

'আছে আছে, মোৰ বাছা আছে। ভগৱানৰ অশেষ কৃপা তুমি আকৌ আমাৰ মাজৰ নিৰাপদ আশ্ৰয়লৈ আহিলা।

ফোঁপাই জোপাই যিদৰে আহিছে সেইদৰেই তাই পিতাকৰ ওচৰলৈ যায়েই আৰু! মই পিচে তাইক জোৰ কৰি চকী এখনত বহুৱাই দিলোঁ এগিলাচ মদ খাবলৈ দিলোঁ শেতা মুখখন ধুৱাই, মোৰ এপ্ৰনটোকে মোহাৰি কিছু ফৰকাল যেন কৰি দিলোঁ। মই আগতে গৈ তাই অহাৰ খবৰটো দিমগৈ তেতিয়া তাই সোমাই যাব— এয়ে হ'ল আমাৰ বন্দবস্ত। তাইক মই কাবৌ বোকালি কৰি কলোঁ যে তাই যেন লিণ্টনৰ লগত সুখী হ'ব পাৰিব বুলি কয়। মোৰ কথা শুনি তাই চক খাই উঠিল কিন্তু ফাঁকিটো দিবলৈনো মই কিয় কৈছোঁ সেই কথা বুজি পাই মোৰ কথাত সন্মত হ'ল।

বাপেক-জীয়েক লগালগি হওঁতে চাই থকাৰ মত মোৰ নহ'ল। মই কোঠাৰ বাহিৰত প্ৰায় পোন্ধৰ মিনিটমান ৰৈ আছিলোঁ। সেইখিনি সময়ত মই লিণ্টনৰ বিচনাৰ কাষলৈ যোৱা নাছিলোঁ।

বাপেক জীয়েকৰ পুনৰ্মিলন শান্তভাৱে পাৰ হ'ল। বাপেকৰ আনন্দ অপাৰ কিন্তু তাৰ প্ৰকাশ সৰব নহয়। জীয়েকৰ অন্তৰৰ বিষাদ গভীৰ, কিন্তু নীৰৱ। দেখাত শান্তভাৱেই তাই পিতাকক নিজৰ গাত হেলান দি বহুৱাই ল'লে। আনন্দত জিলিকি উঠা চকুহালেৰে তেওঁ জীয়েকৰ ভৰিৰ পৰা মূৰলৈকে চালে।

মহাশয় মোৰ গৃহস্বামী এডগাৰ লিণ্টনে পৰম শান্তিৰে ইহলীলা সামৰিলে। জীয়েকৰ গালত চুমা খাই তেওঁ কৈছিল

'মই তেওঁৰ ওচৰলৈ যাওঁগৈ। আৰু আইজনী সময়ত তযো আমাৰ লগ হবিগৈ। ইমানকে ক'লে। আৰু লৰচৰো নকৰিলে, মুখেৰে কথাও গোলাল। স্থিৰ অপলক দৃষ্টি জীয়েকত আবদ্ধ কৰি তেও শুচি গ'ল। কিব কোনটো মুহূৰ্ত্তত তেও শেষ নিশ্বাস কাঢ়িলে বোৱা টান কাৰণ মৰণ যন্ত্ৰণা তেও ভোগ নকৰিলেই

বেলি উঠালৈকে তাই পিতাকৰ কাষতে বহি থাকিল। তাই চকুলো টোকা নাছিল। চকুলো বোধহয় তাইৰ শেষ হৈছিল। হয়তো বা বেদনাৰ গভীৰতাত তাইৰ চকুলোৱে বাগৰিবলৈ বাট বিচাৰি পোৱা নাছিল। দুপৰলৈকে তাই ভাবি গুণি তাতে বহি থাকিল। আৰু থাকিলহেঁতেন পিচে মই জোৰ কৰি আতৰাই আনি শুৱাই থলোঁহি।

তাইক পিতাকৰ কাষৰপৰা মই আঁতৰাই অনাটো ভালেই হৈছিল। দুপৰীয়াৰ খোৱা পৰত উকীল ওলালহি। সি অহাৰ আগতে 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ত সোমাই আহিছিল। সি নিজাকে হিথক্লিফৰ ওচৰত বিক্ৰী কৰাদি কৰিছিল। মোৰ গৃহস্বামীক মাতি পঠাওতে অহাত পলম কৰাৰ কাৰণো আছিল সেইটোৱেই। ভাগ্য ভাল জীয়েক আহি ওলোৱাৰ পিচত বিষয়-সম্পত্তিৰ কোনো কথাই তেওঁৰ মনৰ শান্তি ব্যাঘাত কৰিবলৈ নাপালে।

মিঃ গ্ৰীনে ঘৰৰ সমস্ত দায়িত্ব চমজি ললে। মোৰ বাহিৰে আন আটাইবোৰ চাকৰ নাকৰক চাকৰি এৰি যাবলৈ জাননী জাৰি কৰিলে। তেওঁৰ মতে হোৱাহেঁতেন এডগাৰ

লিণ্টনক তেওঁৰ পত্নীৰ ওচৰত সমাধি নিদি গিমাৰ্টনৰ গিৰ্জ্জাত তেওঁৰ পৰিয়ালৰ মানুহৰ ওচৰত দিয়া হ'লহেঁতেন। কিন্তু তেও থৈ যোৱা উইলত পত্নীৰ কাষতে সমাধি দিব লাগে বুলি লিখা থকা বাবে সেইটো নহ'লগে। উইলত লিখা কথাৰ ইফাল সিফাল হ'ব নোৱাৰিব বুলি মই চিঞৰ-বাখৰো বহুত কৰিলোঁ।

সমাধি দিয়া কাৰ্য্য লৰালৰিকৈ সামাধা হ'ল। কেথেৰিণ— এতিয়া শ্ৰীমতী লিণ্টন হিথ্‌ক্লিফ— পিতাকৰ শৱদেহ উলিযাই নিনিয়া পৰ্য্যন্ত 'গ্ৰেঞ্জ'তে বৈ যাব লগা হ'ল।

তাই মোক পিচত ক'লে যে তাইৰ নিদাৰুণ মানসিক আৰু শাৰীৰিক যন্ত্ৰণা লিণ্টনে শেহ পৰ্য্যন্ত সহ্য কৰি থাকিব নোৱাৰিলে আৰু সেইবাবে সম্ভাব্য পৰিণামৰ সন্মুখীন হ'বলৈ সাজু হৈ তাইক মোকোলাই দিবলৈ স্থিৰ কৰিলে। মই পঠাই দিয়া মানুহ কেইটাই দুৱাৰমুখত উখনা উখনি কৰি থকা তাইৰ কাণত পৰিছিল, আৰু হিথ্‌ক্লিফে কি কৈছে তাৰো অনুমান কৰিব পাৰিছিল। তাই একেবাৰে পাগলী হোৱাদি হ'ল। মই অহাৰ পিচতে লিণ্টনক তাৰ কোঠাত থৈ অহা হৈছিল। কেথেৰিণৰ মূৰ্ত্তি দেখি এতিয়া তাৰ ইমান চুৰ্ত্তি হেৰাল যে বাপেক গৈ আকৌ তাত ওলোৱাৰ আগতেই সি চাবিটো আনি তাইক দিলেহি। তাৰ ধূৰ্ত্তালি নোহোৱা নহয়। সি কৰিলে কি— দুৱাৰখনৰ তলাটো খুলিলে খুলি আকৌ তলাটো বন্ধ কৰি জপাই থলে কিন্তু ওপৰৰ খিলিডাল নামাৰিলে। শুবৰ সময়ত সি হেয়াৰটনৰ লগত শুবলৈ যাবলৈ বিচাৰিলে আৰু শেষবাৰলৈ তাৰ সেই অনুৰোধ মঞ্জুৰ হৈ গ'ল।

ৰাতি নৌ পুৱাওঁতেই কেথেৰিণ কোঠাৰ বাজ হ'ল। তাই দুৱাৰ খুলি বাহিৰ ওলোৱাৰ কথা নাভাবিলে কাৰণ শব্দ শুনিলেই কুকুৰজাকৰ ভৌ-ভৌৱনি উঠিব। তাই উদং কোঠাবোৰলৈ গৈ ক'ৰবাত খিৰিকি খোলা আছে নেকি চালে। ভাগ্যক্ৰমে তাই পূৰ্ব্বৰ মাক থকা কোঠাটোৰ খিৰিকি এখন খোলা পালে আৰু খিৰিকিৰে ওলাই, কাষতে থকা গছ এডালত বগুৱা বাই উঠি পিচত তললৈ নামিল। তাই পলাই যোৱাত লুকুৱাই সহায় কৰা বাবে লিণ্টনে মজাটো পালে। সি ভয়ত কাতৰ হৈ কত যে কথা সাজি সাজি ক'লে কামত নাহিল। এপালি তাৰ গাত পৰিলেই।

২৯

মোৰ গৃহস্বামীৰ সমাধিৰ পিচদিনা গধূলি কেথেৰিন আৰু মই পুথিভঁৰালৰ কোঠাটোতে বিষণ্ণ মনেৰে বহি কি হ'ল কি হেঁকবালোহঁক অনাগত দিনবোৰত কি হ'ব সেইবোৰ কথাকে গুণি গাঁথি আছিলোঁ। ভৱিষ্যতটো একেবাৰে অন্ধকাৰ যেন লাগিছিল।

লিণ্টন জীয়াই থকালৈকে কেথেৰিণক 'গ্রেঞ্জ'তে থাকিবলৈ দিয়াটোৱেই তাইৰ বাবে উত্তম ব্যৱস্থা হ'ব বুলি আমি ভাবি পাইছিলোঁ। সিও আহি ইয়াতে থাকক আৰু ঘৰ চোৱাচিতা কৰিবলৈ ময়ো থাকোঁ। ইমান ভাল এটা ব্যৱস্থা আশা কৰা টান বুলি আমাৰ মনত খেলাইছিল। তথাপিতো আশা মই কৰিছিলোঁ ভাবিছিলোঁ যে সেয়ে হ'লে মোৰ থকা ঠায়ো হ'ব, চাকৰিও ৰ'ব আৰু আটাইতকৈ ডাঙৰ কথা মোৰ মৰমৰ কেথি আইটিৰ লগত মই থাকিব পাৰিম। এনে এটা বন্দবস্ত হোৱাৰ আশাত মোৰ মনত ৰং লাগিছিল। তেনেতে এটা চাকৰ কোঠালৈ সোমাই আহিল। সি আছিল বৰ্খাস্তৰ জাননী পোৱা চাকৰবোৰৰে এটা কিন্তু তেতিয়ালৈকে তাক এৰি দিয়া হোৱা নাছিল। সি কোবাকুবিকৈ কোঠালৈ সোমাই আহি ক'লে বোলে সেই পিশাচ হিথক্লিফটো চোতালত সোমাইছে। সি কোঠাত সোমাব নোৱাৰাকৈ দুৱাৰখন তাৰ মুখৰ ওপৰতে বন্ধ কৰি দিব নেকি বুলি চাকৰটোৱে আমাক সুধিলে।

'কৰগৈ বুলি কবলৈ আমি পাগল হ'লেহে হ'ব। পিচে ক'ব খুজিলেও কোৱাৰ সময় নাছিল। দুৱাৰত টুকুৰিওবাৰ বা আহিছে বুলি আগজাননী দিয়াৰ শিষ্টাচাৰ কণ দেখুওৱাৰ প্ৰয়োজনো সি বোধ নকৰিলে। এতিয়া সিয়েই গৰাকী। গতিকে গৰাকী হিচাপে কাকো গম নিদিয়াকৈ নিঃসংকোচে সোমাই অহাৰ অধিকাৰ সি সাব্যস্ত কৰিলে।

আমাক খবৰ দিয়া চাকৰটোৰ মাতৰ পৰাই সি আমি ক'ত আছোঁ বুজি পালে। সি চিধাচিধি পুথিভঁৰালৰ কোঠাটোলৈ সোমাই আহিল। চাকৰটোক ওলাই যাবলৈ কৈ সি দুৱাৰখন বন্ধ কৰি দিলে।

ওঠৰ বছৰ আগতে তাক আলহী হিচাবে আদৰি আনি এই একেটা কোঠাতেই সুমুওৱা হৈছিল। আজি সেই একেটা জোনেই পোহৰ বিলাইছে। একেখন খিৰিকিয়েদিয়েই জোনাকবোৰ সেই দিনাও ভিতৰ সোমাইছিল। বাহিৰত সেই একে শৰতৰ প্ৰকৃতি। তেতিয়াও মম জ্বলাব লগা হোৱা নাছিল। কিন্তু কোঠাৰ ভিতৰত থকা

সকলো বস্তুকে স্পষ্টকৈ দেখা গৈছিল। আনহে নালাগে বেৰত ওলোমাই থোৱা ছবি কেইখনো চিনিব পাৰি। মিচেচ লিণ্টন আৰু আমাৰ গৃহস্বামীৰ সুশোভন করুণাময় মমতাসিক্ত মুখ দুখন স্পষ্টকৈ ধৰিব পৰা গৈছিল।

হিথ্‌ক্লিফ জুহালৰ পিনে আগুৱাই আহিল। সময়ে তাৰ গা-গাৰিৰ একো সলনি কৰা নাছিল। একেটা মানুহেই, তাৰ ক'লা মুখখন আগতকৈও যেন বেচি পাণ্ডুবৰ্ণীয়া হৈছে। আগতকৈ অধিক গম্ভীৰ। বহুত বেচি শকত আৰু ভাৰী। অন্য পাৰ্থক্য একো চকুত পৰা নাছিল।

ফোঁ ফোঁৱাই ওলাই যোৱাৰ মতলবেৰে কেথেৰিণ বহাৰপৰা গোন হৈছিলহে, তেনেতে তাক তাই দেখিবলৈ পালে।

তাইৰ কান্ধত থাপ মাৰি ধৰি সি ক'লে 'ৰবি। আৰু পলাবলৈ নাপাবি। যাবি কলৈ? মই তোক ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ আহিছোঁ। আশা কৰিছোঁ তই ভালদৰে কাম কাজ কৰা বোৱাৰী হবি। অবাধ্যতাৰ কোনো কামকে কৰিবলৈ তই মোৰ ল'ৰাক আৰু নুচটাবি বুলি মই আশা কৰিছোঁ। তই পলাই অহাত সি কিদৰে সহায় কৰিলে সেই কথা ধৰা পৰাৰ পিচত তাক কিনো শাস্তি দিম মই ভাবিয়েই পোৱা নাছিলোঁ। সি যিহে অসাঠন ল'ৰা কাণমোচৰা এটাৰে যেন বহুতি নহয়। পিচে তাৰ চেহেৰা দেখিলে বুজিবি তাৰ প্ৰাপ্য সি ভালমতে পাইছে। পৰহি গধূলি তাক মই ওপৰ মহলৰ পৰা নমাই আনি চকী এখনত বহুৱাই দিলোঁ। আৰু তাতে এৰিলোঁ। হেয়াৰটনক বাহিৰলৈ উলিয়াই পঠিয়ালোঁ। কোঠাটোত তেতিয়া অকল আমি দুটা। দুঘণ্টাৰ পিচত মই তাক আকৌ ওপৰলৈ তুলি নিবলৈ জোজেফক মাতিলোঁ। তেতিয়াৰ পৰাই সি মোক দেখিলেই ভূত দেখাদি দেখে। মই ভবাত মই ওচৰত নাথাকিলেও সি মোক দেখি থকা যেন কৰে। হেয়াৰটনে কৈছে যে সি ৰাতি ঘণ্টাই ঘণ্টাই সাৰ পায় আৰু চিঞৰে। মোৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ তোক মাতে। তই তোৰ এই দুৰ্মূল্য গিৰিয়েৰটোক ভাল পাৱ বা নাপাৱ তই মোৰ লগত এতিয়া যাবই লাগিব। তাৰ দায়িত্ব এতিয়াৰ পৰা তোৰ হাতত। তাৰ ওপৰত থকা মোৰ সমস্ত অধিকাৰ এতিয়াৰ পৰা তোৰ।

মই তাক ক'লোঁ 'কেথেৰিণক ইয়াতে থাকিবলৈ দি লিণ্টন বোপাকো ইয়ালৈ পঠাই নিদিয় কিয়? তইতো সিহঁত দুয়োটাকে দেখিব নোৱাৰ গতিকে সিহঁত ওচৰত নাথাকিলে তই বেয়া পোৱাৰ কথা নুঠে। তোৰ এই কৃত্ৰিম অন্তৰৰ বাবে সিহঁত হাল এক প্ৰাত্যহিক অভিশাপ হে হ'ব।

'মই থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ বাবে ভাৰাতীয়া বিচাৰিছোঁ।' হিথ্‌ক্লিফে উত্তৰ দিলে। 'তদুপৰি মোৰ ল'ৰা-ছোৱালী মোৰ আশেপাশে থকাটো মই বিচাৰোঁ। সেইটোৱেই স্বাভাৱিক কথা। আৰু এই বেটীক মই এনেয়ে খুৱাম নে? তাই খোৱাগালৰ বিনিময়ত মোক কাম কৰি দিব লাগিব। লিণ্টন মৰাৰ পিচত মই তাইক আলাসত আটোমটোকাকৈ ৰাখিম বুলি ভাবিছ নেকি? খৰখেৰ কৰ, ওলা। তোক জোৰ কৰিবলৈ মোক বাধ্য নকৰাবি।

'মই যাম , কেথেৰিণে উত্তৰত ক'লে 'সংসাৰত কাৰোবাক ভাল পাবলৈ বুলিবলৈ লিণ্টনৰ বাদে মোৰ আৰু আন কোনো নাই। তাৰ চকুত মোক আৰু মোৰ চকুত তাক ঘৃণনীয় কৰি তুলিবৰ বাবে আপুনি কৰিব পৰা খিনিতো কৰিলেই, কিন্তু আমাৰ মাজত পাৰস্পৰিক বিদ্বেষ আপুনি সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰিব। মই ওচৰত থাকোঁতে আপুনি তাৰ গাত কেনেকৈ হাত দিয়ে মই চাম। আৰু এটা কথা আপুনি মোক ভয় খুৱাই কাবু কৰিব পাৰিব বুলি নাভাবিব।

'তইতো বৰ মদগৰ্ব্বী প্ৰতিবাদী' হিথ্‌ক্লিফে উত্তৰত ক'লে 'পিচে চাবি, তাক দুখ পোৱালে ময়ো তোক সুদাই নেৰোঁ। বেচ মজা পাবি। তাক তোৰ চকুত ঘৃণনীয় মই নকৰোঁ তাৰ নিজৰ কু-স্বভাৱেই কৰিব। তই তাক এৰি থৈ আহিলি আৰু তাৰ পৰিণতি স্বৰূপে তাৰ বি হ'ল তাৰ বাবে সি তোৰ ওপৰত একেবাৰে তিক্ত-বিৰক্ত হৈ আছে। বৰকৈ আনুগত্য চেলাই যে কিবা লাভ হ'ব, নাভাবিবি। মোৰ সমানকৈ তাৰ গাতো বল থকাহেঁতেন সি তোক কি কৰিলেহেঁতেন সেই কথা সি জিল্লাক কোৱা মোৰ কাণত পৰিছিল। এশিকনি দিয়াৰ ইচ্ছাটো তাৰ আছে। গাত শক্তি নাই বাবেহে। গাৰ বলৰ অভাৱত সি কি চলবুধিৰ আশ্ৰয় লয় পিচতহে গম পাবি। সি কিন্তু সুদাই এৰা ভকত নহয়।

কেথেৰিণে ক'লে 'তাৰ স্বভাৱ যে বেয়া মই জানোঁ। সি আপোনাৰহে ল'ৰা। তাক ক্ষমা কৰি দিবলৈ মোৰ ভাল স্বভাৱ এটা আছে। মই জানো যে সি মোক ভাল পায় আৰু সেইবাবে ময়ো তাক ভাল পাও। মিঃ হিথ্‌ক্লিফ আপোনাক ভালপাওঁতা কোনো নাই। আপুনি আমাৰ অৱস্থা যিমানেই কাহিল নকৰক আমি জানো যে আপোনাৰ নিজৰ ততোধিক পীড়াদায়ক অৱস্থাৰ হেতুকেই আপোনাৰ এই নিষ্ঠুৰতাৰ সৃষ্টি হৈছে। আপুনি বৰ দুখী হয়নে নহয়? চয়তানৰ দৰে নিঃসঙ্গী আৰু ঈৰ্ষান্বিত। নহয় নে ? আপোনাক কোনেও ভাল নাপায় আপুনি মৰিলে কোনেও কান্দিবলৈ নাযায়। আপোনাৰ লগত ঠাই সলাই বহিবলৈ মই প্ৰস্তুত নহয়। মই আপোনাৰ দৰে হ'ব নোৱাৰোঁ।

কেথেৰিণে কথাবোৰ এখোপ ওপৰত উঠি কোৱাদি কৈছিল। হ'লেও তাইৰ মাতত এক বিষণ্ণতা জড়িত আছিল। ভাবীকালৰ পৰিয়ালটোৰ মানসিকতা আয়ত্ত কৰিবলৈ যেন তাই যত্ন কৰিছিল। তাইৰ প্ৰতি বিৰোধী ভাবাপন্ন লোকৰ দুঃখ দুৰ্দ্দশাত উল্লসিত হ'বলৈ তাই যেন মন বান্ধিছিল।

শহুৰেকে তাইক ক'লে 'আৰু এক মিনিট সময়ো পলম কৰিলেই নিজমতে চলিবলৈ লোৱাৰ মজাটো পাবি। ওলা তৎক্ষণাত যথিনী টালি-টোপোলা লৈ আহ। চৰম তাচ্ছিল্যৰ ভাব দেখুৱাই তাই আঁতৰি গ'ল।

তাই নথকাতে 'হাইটচ'ত জিল্লাৰ ঠাইত মোক লবলৈ মই হিথ্‌ক্লিফক খাটনি ধৰিলোঁ। 'গ্ৰেঞ্জ'ৰ চাকৰি ইস্তফা দিবলৈ মই সাজু থকা বুলিও ক'লোঁ। সি কিন্তু মোৰ কথাত কোনোপধ্যে মান্তি নহয়। সি মোক চুপ থাকিবলৈ ক'লে, আৰু পোন প্ৰথমবাৰৰ

ৰূপে কোঠাটোৰ চাবিওপিনে চালে। ছবিবোৰো চালে। মিচেচ লিণ্টনৰ ছবিখনলৈ চাই চাই সি ক'লে এইখন মই ঘৰলৈ লৈ যাম। দৰকাৰ যে আছে তেনে নহয় কিন্তু—

হঠাতে সি জুইৰ ওচৰ চাপিলে আৰু মুখত হাঁহিৰ দৰে ৰেঙনি এটা বোলাই কৈ গ'ল—

'কালি মই কি কৰিলোঁ কওঁ শুন। লিণ্টনৰ কবৰ খান্দি থকা গীৰ্জ্জাঘৰৰ চাকৰটোৰ হতুৱাই কেথেৰিণৰ শৱাধাৰৰ ওচৰৰ মাটিবোৰ আতঁৰোৱাই লৈ তাৰ ওপৰৰ ঢাকনি ছটা খুলিলোঁ। তাইৰ মুখখন দেখি এবাৰলৈ মোৰ ভাব হ'ল মযো তাতেই সোমাই ৰৈ যাওঁ। তাইৰ যেই মুখ সেই মুখেই এতিয়াও আছে, বুজিছ। চাকৰটোৱে মোক কোনোমতেহে তাৰপৰা আতঁৰাই পঠাইছে। সি কলে বোলে বতাহ লাগিলে মুখখন পচি যাব। সেইৰূপে কফিনটোৰ এটা ফাল মই কোবাই ঢিলা কৰি ঢাকি পেলালোঁ। লিণ্টনৰ ফালটো নহয় জাহান্নামে যাওক সি— ইটো ফাল। তাৰ ফালটো সীহেৰে জ্বালাই কৰি দিয়াহেঁতেন ঠিক হ'লহেঁতেন। মই কবৰ খন্দা মানুহটোক কিছু ভেটি দি এটা কাম কৰাবলৈ তাক মান্তি কৰাইছোঁ— মোক সমাধি দিওঁতেও তাইৰ দাঁতিতে ৰাখিবলৈ। আৰু লিণ্টন যেতিয়া আমাৰ লগ লাগিবলৈ যাব কোনটো কাৰ শবদেহ সি চিনিযেই নাপাব।

মই খঙেৰে ক'লোঁ 'তই বৰ দুৰ্জ্জন লোক হিথ্‌ক্লিফ। মৃতকক আঁজোৰ পাঁজোৰ কৰিবলৈ তোৰ লাজ নালাগিল নে?

সি উত্তৰ দিলে 'নেলী মই কাবো একো আমনি কৰা নাই। মই মাত্ৰ নিজে অলপ স্বস্তি লাভ কৰিছোঁ। এতিযা মই বহুত বেচি আৰামত থাকিব পাৰিম। আৰু মই মৰিলে মোক মাটিৰ তলত থোবাৰ বেচি ভাল সুবিধা হ'ব। তাইক আমনি কৰিছোঁ? নাই কৰা। তাই কৰিছে মোক— দিনে নিশাই এই ওঠৰ বছৰ ধৰি কৰিছে, অনবৰত কৰিছে, নিৰ্ম্মমভাবে কৰিছে, কালি ৰাতিলৈকে কৰিছে। কালি নিশা মই শান্ত হৈ পৰিলোঁ। মই সপোনত দেখিলোঁ যে মই চিৰনিদ্ৰাত পৰিলোঁ কাষত তাই, মোৰ হৃৎস্পন্দন স্তব্ধ হ'ল আৰু মোৰ গাল দুখন তাইৰ গালত লাগি গোট মাৰিলে।

'তাই যদি ধূলিত মিলি গ'লহেঁতেন বা তাতোকৈ শোচনীয় কিবা হ'লহেঁতেন তেন্তে কিহৰ সপোন দেখিলিহেঁতেন? মই হিথ্‌ক্লিফক সুধিলোঁ।

'তাইৰ লগতে গলি যোৱাৰ সপোন। সেইটো যে আৰু অধিক সুখকৰ অভিজ্ঞতা হ'লহেঁতেন। মই তেনে প্ৰকাৰ কিবা বিকাৰলৈ ভয় কৰোঁ বুলি তই ভাব নেকি? ঢাকনি ছটা দাঙোতেই এনে কিবা এটা হ'ব বুলি এনে কিবা এটা আকৃতি দেখিব পাৰোঁ বুলি মই অনুমান কৰিছিলোঁ। পিচে মই লগ নোহোৱালৈকে এনে ৰূপান্তৰ নহ'ব যেন দেখি মোৰ ভাল লাগিছে। আৰু তাইৰ ভাৱলেশহীন মুখৰ স্পষ্ট ছবি এখন নেদেখাহেঁতেন সেই অদ্ভুত অনুভূতিটো কেতিয়াও নাতৰিলহেঁতেন। অদ্ভুত ধৰণে ইয়াৰ উদ্ভৱ হৈছিল। তাই মৰাৰ পিচত মই উদ্ভ্ৰান্ত হৈ পৰিছিলোঁ। অনবৰত মই তাইক কাকুতি কৰিছিলোঁ মোৰ ওচৰলৈ ঘূৰি আহিবলৈ। তাইৰ অশৰীৰী আত্মাক কাকুতি কৰিছিলোঁ। অশৰীৰী

জীৱৰ অস্তিত্বত মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস আছে— আমাৰ মাজত অশৰীৰী আত্মাবোৰে বাস কৰে কৰিব পাৰে বুলি মোৰ দৃঢ় ধাৰণা।

তাইক তাত কবৰ দিয়াৰ দিনা বৰফ পৰিছিল। গধূলি মই গীৰ্জ্জাৰ চৌহদলৈ গৈছিলোঁ। শীতকালিৰ দৰে বতাহ বলিছিল। কেউপিনে নিসাৰ সাৰ। মই ভবা নাছিলোঁ যে তাইৰ গিৰিয়েক নামৰ মূৰ্খটো তিমান ৰাতি কবৰৰ ওচৰলৈ যাব। আন কোনোবা যাব পাৰে বুলি ভবাৰ যে কথাই নাই।

মই অকলে। ওচৰত কোনো জনপ্ৰাণী নাই। দুহাত টিলা মাটি মাত্ৰ আমাৰ মাজৰ ব্যৱধান। এটা চিন্তা মোৰ মূৰত সোমাল ঃ মই আকৌ এবাৰ তাইক মোৰ দুবাহুৰ মাজত ল'ম। তাইক যদি অতি শীতল লাগে ভাবিম, উত্তৰ পিনৰপৰা বলা বতাহে মোক চেচাঁ লগাইছে। তাই যদি অসাৰ হৈ থকা পাওঁ ভাবিম শুইছে।

'কোৰ-কুঠাৰ থোৱা কোঠাটোৰপৰা মই এখন কোৰ উলিয়াই আনিলোঁগৈ আৰু প্ৰাণপণে খান্দিবলৈ লাগি গলোঁ। কোৰ গৈ কফিনত লাগিল। এইবাৰ দুহাতেৰে মাটি উজাৰ কৰিবলৈ ললোঁ। গজাল মাৰি থোৱা ঠাইত তক্তাবোৰ ফাটিবলৈ ধৰিলে। মই লক্ষ্য বস্তু পাওঁ পাওঁ হৈছোঁ, তেনেতে ওপৰৰ পৰা অহা এটা হুমুনিয়াহ যেন মোৰ কাণত পৰিল। ঠিক যেন কবৰৰ দাঁতিৰ পৰাই। তলমূৰ কৰি মই নিজকে নিজে কলোঁ এইখিনি আঁতৰাব পাৰিলেই হ'ল। আমাৰ দুয়োৰে ওপৰত যদি মাটি জাপি দিলেহেঁতেন। মই আৰু অধৈৰ্য্য হৈ মাটি আঁতৰাবলৈ ধৰিলোঁ। মোৰ কাণৰ কাষতে যেন আৰু এটা হুমুনিয়াহ। শীতল বৰফৰ স্পৰ্শ সত্ত্বেও হুমুনিয়াহটোৰ উষ্ণতা যেন মই অনুভৱ কৰিলোঁ। তেজ্‌ মঙহৰ কোনো জীৱন্ত প্ৰাণী ওচৰত নাছিল বুলি মই জানিছিলোঁ। পিচে আন্ধাৰত কোনোবা আহি থকা দেখিলে কোন আহিছে সঠিক ধৰিব নোৱাৰিলেও জান নেজানকৈ কিবা এটা চিন ধৰিব পৰাৰ দৰে মোৰ ভাব হ'ল যেন কেথি মোৰ ওচৰতে থিয় দি আছে।

এক পৰম স্বস্তিৰ নিশ্বাস মোৰ সৰ্ব্বাংগে বিয়পি গ'ল। মই মাটি আঁতৰ কৰা কষ্টৰ কামটো কৰিবলৈ এৰি দিলোঁ মোৰ মনলৈ এক সান্ত্বনা আহিল। কথাৰে বুজাব নোৱাৰি কি সেই সান্ত্বনা। তাই মোৰ ওচৰতে আছিল। কবৰটো আকৌ পূৰাই থওঁতেও আছিল। তাই মোক ঘৰলৈকো ঘূৰাই আনিছিল। তই হাঁহিলে হাঁহিব পাৰ মই কিন্তু তাইক দেখা পাইছিলোঁ বুলি একেবাৰে নিশ্চিত। মই তাইৰ লগত কথা নপতাকৈ থাকিব নোৱাৰিলোঁ।

'ৱাদাৰিং হাইটচ পাই মই চিধা দুৱাৰৰ পিনে পোনালোঁ। দুৱাৰ বন্ধ। মোৰ মনত আছে, সেই হতশ্ৰী হোৱা আৰ্ণশ্ব আৰু মোৰ ঘৈণীজনীয়ে মোক সোমাবলৈ নিদিলে। দুৱাৰত গুৰিয়াই গুৰিয়াই তাঁক পাগল কৰি দিলত দুৱাৰ সি খুলিলে মই পোনচাটেই ওপৰ মহলত থকা মোৰ কোঠাত— ঘৈণীৰো কোঠা সেইটো— সোমালোঁগৈ। মই বৰ উৎকণ্ঠাৰে চাৰিওপিনে চালোঁ— কেথেৰিণ মোৰ ওচৰতে থকা যেন লাগিল। মই তাইক প্ৰায় দেখিছিলোঁৱেই, অথচ দেখাও নাছিলোঁ। আকুল আকাঙ্খাৰ দাৰুণ যন্ত্ৰণাত

মই তেজ ঘামে ঘামিব লাগিছিল। ক্ষণিকৰ দৃষ্টি এটাৰ বাবে কি যে ব্যাকুল বাসনা! মোৰ ভাগ্যত এটাও নিমিলিল। জীৱন কালৰ দৰেই, তাই মোৰ আগত এটা প্ৰহেলিকা হৈ দেখা দিলে। এই দেখিলোঁ। এই নেদেখিলোঁ। এই আছিল। এই নাই। তেতিয়াৰ পৰাই মই সেই অসহ্য যন্ত্ৰণাৰ বলি হৈ আহিছোঁ— কেতিযাবা কম কেতিয়াবা বেচি। নাৰকীয় যন্ত্ৰণা। মোৰ স্নায়ুমণ্ডলীৰ ওপৰত কি যে প্ৰচণ্ড চাপ। গুণাৰ দৰে টান বুলিহে! নহ'লে মোৰ স্নায়বিক দুৰ্ব্বলতা লিণ্টনৰ দৰেই হ'লহেঁতেন। কোঠাত হেয়াৰটনৰ লগত বহি থাকোঁতে ভাব হয় যেন বাহিৰলৈ ওলাই গ'লে তাইক লগ পাম মুকলি প্ৰান্তৰত ফুৰোঁতে তাই মোৰ পিনে অহা যেন লাগে। ঘৰৰপৰা ওলাই গ'লে লৰালৰিকৈ ঘূৰি আহোঁ তাই হয়তো 'ৱাদাৰিং হাইটচ'ৰে ক'ৰবাত ৰৈ আছে! মই নিশ্চিত যে তাই আছে' তাইৰ কোঠাত শুলে (তাইৰ কোঠাৰ পৰা মোক মৰিযাই উলিয়াই দিয়া হৈছিল) মই শুব নোৱাৰোঁ। চকু মুদিলেই দেখোঁ তাই হয় খিৰিকিৰ বাহিৰত আছে কাঠামোটোৰে হয়তো নামি গৈছে, বা কোঠাটোত সোমাইছে বা তাইৰ মোহ লগা মূৰটো সৰু কালতে বেঁচুৰা হিচাপে শোৱা গাৰুটোত থৈছে। চাবলৈ মই চকু মেলোঁ। এইদৰে গোটেই ৰাতিটো এশবাৰ চকু মেলা মুদা কৰোঁতেই কাটে। প্ৰতিবাৰতে মাত্ৰ হতাশা। মোক পাগল কৰি দিলে। মই প্ৰায়ে ডাঙৰ ডাঙৰকৈ কেঁকনি মাৰিছোঁ। ফলত জোজেফ নামৰ সেই দগাবাজ বুঢ়াটোৱে মোৰ গাত চয়তান লম্ভিছে বুলি ভাবিবলৈ আৰু ক'বলৈ চেলু পাইছিল।

সিদিনা তাইক দেখাৰ পৰা মোৰ মনটো শাঁত পৰিছে। ইয়াক বোলে তিল্ তিল্‌কৈ মৰা। ওঠৰ বছৰ ধৰি আশা দি আশা ভংগ কৰা। কি যে যন্ত্ৰণা!

হিথ্‌ক্লিফ এইখিনিতে ৰ'ল আৰু কপালখন মচি ল'লে। তাৰ চুলিবোৰ কপাললৈ ওলমি পৰিছিল। তাৰ চকুহাল ৰঙা অঙঠাবোৰত স্থিৰভাৱে নিবিষ্ট আছিল। ভ্ৰূযুগল সি কোচোৱা নাছিল। দেখিলেই ভযংকৰ যেন লগা তাৰ মুখৰ ভাবটো তেতিয়া নাছিল কিন্তু কিবা যেন এক যন্ত্ৰণাৰ ভাব তাৰ মুখত প্ৰতিফলিত হৈছিল। এক অনামী তীব্ৰ বাসনাৰ নিৰ্ম্মম যন্ত্ৰণাত যেন সি অস্থিৰ হৈ ছটফটাইছিল।

কথাবোৰ সি মোক উদ্দেশ্য কৰি কোৱাতকৈ স্বগতোক্তি কৰা যেনহে লাগিছিল। মই মনে মনে আছিলোঁ। সি কথাকোৱা শুনিবলৈ মই ভাল পোৱা নাছিলোঁ।

অলপ পৰ পিচত সি আকৌ অপলক দৃষ্টিৰে ছবিখন চাবলৈ ধৰিলে আৰু বেৰৰ পৰা নমাই আনি চোফাত লৈ ভালকৈ চাবলৈ লাগিলে। তেনেতে কেথেৰিণ ওলাই আহি যাবলৈ সাজু বুলি কলেহি আৰু মিস্ত্ৰী ঘঁৰীজনীক সাজু কৰাবলৈ ক'লে।

মোলৈ চাই হিথ্‌ক্লিফে ক'লে, 'ঘঁৰীজনী কালিলৈ মোৰ তালৈ পঠাই দিবি। কেথেৰিণলৈ চাই ক'লে, 'ঘোঁৰা নহ'লেও তোৰ চলিব। এতিয়া সুন্দৰ গধূলি বেলা। 'ৱাদাৰিং হাইটচ্'ত তোৰ ঘোঁৰাৰ দৰ্কাৰ নহ'ব কাৰণ যিৰূপ ওলোৱা সোমোৱা কৰিব লগা হ'ব, খোজকাঢিয়েই কৰিব পাৰিবি। আহি থাক।

মোৰ চেনেহী আইটিজনীয়ে মোৰ কাণত ফুচফুচাই ক'লে, 'বিদায় এলেন।

যাওঁগে। মোক বিদায় বেলাৰ চুমা দিওঁতে তাইৰ ওঁঠ দুটা বৰফ যেন চেঁচা লাগিল। 'মোৰ ওচৰলৈ আহি থাকিবি মিচেচ ডীন। নাপাহৰিবি। তাই ক'লে।

তাইৰ পিতাকৰ ঠাই লোৱা মানুহটোৱে ক'লে 'সাৱধান মিচেচ ডীন। এনে কাম যাতে কেতিয়াও নকৰ। তোক কিবা ক বলগা হ'লে মই ইয়ালৈ আহিম। মোৰ ঘৰত গৈ কোনেও জুমাজুমি কৰা মই নিবিচাৰোঁ।

সি তাইক আগবাঢ়িবলৈ ইংগিত দিলে। মোৰ ফালে এক অন্তৰ্দাহী চাৱনিৰে চাই তাই খোজ ললে।

বাগিচাৰ বাটেদি সিহঁত যোৱা মই খিৰিকিৰে চাই থাকিলোঁ। হিথক্লিফে কেথেৰিণৰ কান্ধত হাত থৈছিল। তাই প্ৰথমতে প্ৰকাশ্যে আপত্তি কৰিছিল। খৰখোজেৰে সি তাইক তললৈ নামি যোৱা বাটেৰে আগুৱাই লৈ গ'ল। এটা সময়ত গছবোৰৰ আঁৰ হৈ সিহঁত নেদেখা হ'ল।

৩০

'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ মই এবাৰ গৈছিলোঁ কিন্তু ইয়াৰপৰা যোৱাৰ পিচত কেথেৰিণক আৰু মই লগ পোৱা নাই। তাইক মাত লগাবলৈ বিচাৰিলত জোজেফে দুৱাৰখনত হাত দি ধৰিলে মোক আগবাঢ়িবলৈ নিদিলে। মিচেচ লিণ্টন ব্যস্ত থকা বুলি সি মোক ক'লে। গৃহস্বামীও ঘৰত নাই বুলি জনালে। সিহঁতনো তাত কিদৰে দিন কটাইছে সেই বিষয়ে জিল্লাই মোক অলপ ফুট দিছিল। তাৰ বাহিৰে তাত কোন মৰিল কোন হাজিল জনাৰ একো উপায় নাছিল।

জিল্লাৰ মতে কেথেৰিণ বৰ উদ্ধত আৰু তাইক ভাল নাপায় বুলি তাইৰ (জিল্লাৰ) কথাৰ পৰা মই বুজি পালোঁ। প্ৰথমে তালৈ যাওঁতেই কেথেৰিণে তাইৰ পৰা কিবা সহায় বিচাৰিছিল কিন্তু হিথক্লিফে তাইক নিজৰ কাম কৰি যাবলৈ ক'লে। বোৱাৰীযেকক নিজৰ কাম নিজে চম্ভালিবলৈ এৰি দিবলৈ তাইক কোৱা হ'ল। জিল্লাযো আনন্দমনেৰে মান্তি হ'ল। তাই আছিল ঠেকমনা আপোনপেটীয়া তিৰোতা। এনে ভাবে উপেক্ষিত হৈ কেথেৰিণ ক্ষুণ্ণ হ'ল। জিল্লাৰ প্ৰতি তাইঁৰ বিৰূপ মনোভাব হ'ল আৰু তাই নিজৰ শত্ৰু বুলি ভবা মানুহবোৰৰ মাজত জিল্লাৰ নামটোও সোমাল। জিল্লাই তাইৰ কিবা ডাঙৰ অনিষ্ট এটাহে কৰাৰ নিচিনাকৈ তাইৰ প্ৰতি কেথেৰিণে বিৰূপ মনোভাব ল'লে।

আপুনি অহাৰ আগতে ছয় সপ্তাহমানৰ আগত এদিন মুকলি পথাৰত লগ পাই জিল্লাৰ লগত মই বহুতপৰ কথা পাতিছিলোঁ। তাই মোক এইদৰে কৈছিল ঃ

মিচেচ লিণ্টন 'হাইটচ 'লৈ ঘূৰি আহি পোনে পোনে ওপৰ মহলালৈ লৰি উঠি গ'ল। জোজেফ বা মোক কাকো শুভৰাত্ৰিও নজনালে। লিণ্টনৰ কোঠাত দুৱাৰ মাৰি তাই সোমাই থাকিল আৰু পুৱালৈকে থাকিলেই। পিচত হিথক্লিফ আৰু আৰ্ণ্শ্বই পুৱাৰ জলপান খাই থাকোঁতে তাই নামি আহি কঁপি কঁপি ডাক্তৰ এজনক মতাই পঠাব পাৰি নেকি সুধিলে। লিণ্টনৰ বোলে গা বৰ বেয়া।

হিথক্লিফে উত্তৰ দিলে 'তাৰ গা বৰ বেয়া বুলি আমি নজনা নহয়। পিচে তাৰ জীৱনটোৰ পায় এটাৰো দাম নাই, সেইবাবে তাৰ বাবে মই পায় এটাও খৰচ নকৰোঁ।

তাই বিবুধিত পৰি ক'লে কিন্তু মই কি কৰিম ভাবি পোৱা নাই। কোনেও মোক সহায় নকৰিলে সি মৰি থাকিব।

হিথক্লিফে ক'লে 'বাহিৰ ওলাই যা। তাৰ বিষয়ে মোৰ আগত আৰু এটা কথাও নকবি। তাৰ কি হয় নহয় তাৰবাবে কোনেও ইয়াত চিন্তা নকৰে। তোৰ যদি চিন্তা হৈছে, সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰ। যদি নাই হোৱা, তেন্তে তাক তলা মাৰি থৈ গুচি আহ।

তেতিয়া তাই মোক কুটুৰিৰলৈ লাগিলে। মই ক'লোঁ যে কলঢোপ কলঢোপ কৰি থকাটোৰ লগত মই বহুত লেসেনা উকটিলোঁ এতিয়া আৰু তাৰ আলপৈচান ধৰাত মই নাই। আমাৰ প্ৰত্যেকৰে নিজ নিজ কাম কৰিবলৈ আছে। তাইৰ কাম হ'ল লিণ্টনৰ সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰা। হিথক্লিফে সেই কাম তাইলৈ এৰিব লাগে বুলি মোক কৈছিল।

সিহঁত দুটা একেলগ হৈ কি কৰিছিলে মই ক'ব নোৱাৰোঁ। মোৰ ধাৰণা যে সি খুব উথ্যা দেখুৱাছিল আৰু দিনে নিশাই কেকাই-গোঁথাই আছিল। তাইৰ অকণো আহৰি নাছিল। তাইৰ শেতা মুখখন আৰু ফুলি থকা চকুদুটা দেখিলেই সেই কথা বুজিব পৰা গৈছিল। মাজে মাজে তাই একেবাৰে পাগলী যেন হৈ পাকঘৰলৈ আহিছিল। কাৰোবাৰ পৰা সহায় সাৰথি অকণমান বিচাৰিবৰ বাবেই আহিছিল যেন লাগিছিল। মই কিন্তু ওপৰৱালাৰ আদেশ অমান্য কৰা নাছিলোঁ। তেওঁক অমান্য কৰাৰ সাহস মোৰ কোনোদিনেই হোৱা নাই, মিচেচ ডীন। ড কেনেথক মাতি নপঠিওৱাটো ভাল কাম নহ'ল বুলি বুজিছিলোঁ যদিও সেইটো দাযে মোক নোচোৰে। আপত্তি কৰিবৰে বা মই কোন উপদেশ দিবৰে বা কোন। নলগা জেঙত লাগিবলৈ যোৱা মোৰ কাম নহয়।

এবাৰ নে দুবাৰ শুবলৈ যোৱাৰ পিচত মই আকৌ কোঠাৰ দুৱাৰ খুলিব লগা হৈছিল। খটখটিৰ মূৰত বহি বহি তাইক তেতিযা মই কান্দি থকা দেখিছিলোঁ। দেখাৰ লগে লগেই, ক'ৰবাত জানোচা লোকৰ কামত সোমাব লগা হয সেই ভাবি মই লৰালৰিকৈ আকৌ ভিতৰ সোমাই দুৱাৰ জপাইছোঁ। তেনেবোৰ সমযত তাইলৈ মোৰ পুতৌ নোহোৱাকৈ থকা নাছিল। তথাপিতো চাকৰিটো হেৰুৱাব লগা হয বুলি মোৰ বৰ ভয় জান।

শেহত, এদিন ৰাতি তাই মৰসাহ দি মোৰ কোঠালৈ সোমাই আহিলে আৰু মোক কলেহি,

পুতেকৰ টান কৰিছে বুলি মিঃ হিথক্লিফক খবৰটো দি আহ। এইবাৰ সি নাবাচিব বুলি মই বেচ বুজি পাইছোঁ। উঠ বেগেতে ক গৈ।

এইবুলি কৈয়েই তাই সেইখিনিৰ পৰা আতঁৰিল। পোন্ধৰ মিনিটমান সময় মই বাহিৰত কঁপি কঁপি কাণ উণাই থিয় দি ৰ'লোঁ। কতো একোৰে সাৰসুৰ নাই। গোটেই ঘৰ নিজম পৰি আছে।

মই তেতিয়া নিজকে নিজে কলোঁ 'তাইৰ ভুল হৈছে। সি এতিয়া সকাহ পাব পায়। মই কাকো আমনি দিয়াৰ দৰ্কাৰ নাই। মোৰ আকৌ টোপনি ধৰিব খুজিছিল কিন্তু দ্বিতীয় বাৰৰ বাবে টোপনিত ব্যাঘাত হ'ল। ক্ৰিং ক্ৰিং ঘণ্টি বাজিল— সেইটোৱেই ঘৰটোত একমাত্ৰ ঘণ্টি, লিণ্টনৰ প্ৰয়োজন হ'ব বুলিয়েই তাক আনি লগোৱা হৈছিল। এইবাৰ গৃহস্বামীয়ে মোক কি হৈছে চাবলৈ ক'লে। তেওঁ আৰু কৈ

দিলে বোলে সেই শব্দ যেন আকৌ নহয় সেই বিষয়ে পুতেক-বোৱাৰীয়েকক সাৱধান কৰি দিব লাগে।

কেথেৰিণে দিয়া খবৰটো মই তেওঁক দিলোঁগৈ। গালি-শপনি এসোপা মুখেৰে বকি বকি তেওঁ শোৱাৰ পৰা উঠি হাতত ডাঙৰ মম এডাল জ্বলাই লৈ একেবাৰে লিণ্টনৰ কোঠা পালেগৈ। ময়ো পিচে পিচে গলোঁ। হাতদুখনেৰে আঁঠুদুটা মেৰাই ধৰি তুৰ্লমুৰকৈ মিচেচ হিথ্‌ক্লিফ (কেথি) বিচনাৰ কাষত বহি আছিল। শহুৰেক আগবাঢ়ি গ'ল মমবাত্তিডাল আগুৱাই নি পুতেকৰ মুখখন চালে গাটোও চুই চালে আৰু শেহত তাইৰ পিনে ঘূৰি সুধিলে

'পিচ কেথেৰিণ এতিয়া তোৰ কেনে লাগিছে?

তাইৰ মুখেদি কোনো শব্দ বাজ নহ'ল। তেওঁ আকৌ সুধিলে 'তোৰ কেনে লাগিছে কেথেৰিণ?

'সি এতিয়া সম্পূৰ্ণ নিৰাপদ হ'ল। ময়ো মুক্ত হলোঁ। তাই উত্তৰ দিলে। 'মইতো ভালেই পাব লাগে কিন্তু — চেপি ৰাখিব নোৱৰা এক তিক্ততাৰ ভাবেৰে তাই কৈ গ'ল 'অতদিনে আপুনি মোক মৃত্যুৰ লগত ইমান অকলশৰে যুঁজ দিবলৈ এৰি দিছিল যে মই এতিয়া মৃত্যুৰ বাহিৰে আন একো অনুভৱ কৰিব নোৱাৰোঁ মৃত্যুৰ বাহিৰে আন একোকে দেখা নাপাও। মোৰ নিজকে মৰা যেন লাগিছে।

তাইক দেখাইছিলোঁ মৰা যেন। মই তাইক এঢোক মদ দিলোঁ। ঘণ্টিৰ শব্দ আৰু খোজৰ শব্দ শুনি হেয়াৰটন আৰু জোজেফ সাৰ পাই উঠি আহি বাহিৰৰ পৰা আমাৰ কথা-বতৰা শুনি আছিল। এতিয়া সিহঁত সোমাই আহিল। ল'ৰাটো আঁতৰি যোৱাত জোজেফ ভাল পোৱা যেনেই লাগিল। হেয়াৰটনক অলপ চিন্তিত যেন লাগিল কিন্তু লিণ্টনৰ কথা ভবাতকৈ কেথেৰিণলৈ থৰ লাগি চাই থকাতহে তাৰ অধিক মনোযোগ যেন দেখা গ'ল। হিথ্‌ক্লিফে তাক আকৌ বিচনালৈ যাবলৈ হুকুম দিলে। তাৰ সহায়ৰ আমাৰ প্ৰয়োজন নাছিল। লিণ্টনৰ মৰা শটো জোজেফৰ হতুৱাই তেওঁ তাৰ কোঠালৈ আঁতৰাই নিয়ালে মোক মোৰ কোঠালৈ ঘূৰি যাবলৈ ক'লে। কেথেৰিণ অকলে থাকিল।

ৰাতিপুৱা হিথ্‌ক্লিফে মোৰ হতুৱাই কেথেৰিণক পুৱাৰ চাহ-জলপান খাবলৈ আহিবলৈ কোৱালে। সাজপাৰ সলাই তাই শুবলৈ ওলাইছিল। তাইৰ গা ভাল লগা নাছিল বুলি মোক ক'লে। গা বেয়া হোৱাটোৱেই স্বাভাৱিক বুলি মই বুজিছিলোঁ। মই আহি হিথ্‌ক্লিফক ক'লত তেওঁ ক'লে 'হব বাৰু। সমাধিৰ পিচলৈকে তাই তাতে থাকক। তাইৰ ওচৰলৈ গৈ তাইক কি ক'ত লাগে সুধি পুচি দেগৈ। তাই অলপ ভালপোৱা যেন দেখিলেই মোক কবিহি।

জিলাই কোৱামতে কেথি ওপৰমহলত এপথকাল থাকিল। তাই (জিলা) দিনো দুবাৰকৈ তাইৰ ওচৰলৈ গৈছিল। তাই কেথিৰ লগত লোক্তি পকাবলৈকো যত্ন কৰিছিল কিন্তু তাইৰ বন্ধুত্বৰ সঁহাৰি কেথিয়ে সগৰ্বে আৰু লগে লগেই প্ৰত্যাখ্যান কৰি দিছিলে।

হিথ্‌ক্লিফে কেথেৰিণক লিণ্টনৰ ইচ্ছাপত্ৰখন দেখুৱালেগৈ। তাৰ নিজৰ সমস্ত সা-

সম্পত্তি আৰু তাইৰ অস্থাবৰ সম্পত্তিবোৰ সি হিথ্‌ক্লিফক দি গৈছে। পিতাক ঢুকাওঁতে তাই কেইদিনমান আঁতৰি থকাৰ সুযোগত বেচেৰা ল ৰাটোক হয় ফুচুলাই, নহয় ভয় দেখুৱাই, হিথ্‌ক্লিফে এই কামটো কৰালে। প্রাপ্তবয়স্ক নোহোৱা বাবে মাটিবাৰীবোৰৰ কথাত সি হাত দিব নোৱাৰিলে। কিন্তু হ'লে কি হ'ব। হিথ্‌ক্লিফে সেইবোৰ ঘৈণীয়েকৰ আৰু নিজৰ নামতো দাবী কৰি ঘৈণীয়েকৰ জিম্মাত থকা বুলি দেখুৱালে। মই ভবাত আইন সংগতভাবেই কৰিলে। মুঠতে আপোন বুলিবলৈ এতিয়া কেও কিছু নোহোৱা আৰু সম্বলৰ নামত ফুটাকড়ি এটাও নোহোৱা হোৱা কেথৰিনে তাৰ অধিকাৰত এতিয়া হাত দিয়াটো অসম্ভৱ কথা হ'ল।

জিল্লাই কোৱামতে তাইৰ বাদে আন কোনো সেই এবাৰৰ বাহিৰে তাইৰ ওচৰলৈ যোৱা নাই। কোনেও তাইৰ একো খা-খবৰো লোৱা নাই। প্রথমবাৰৰ বাবে তাই তললৈ নামি আহিছিল ৰবিবাৰৰ আবেলি এটাত।

তাইৰ নিশাৰ সাজ দিবলৈ নিওতে তাই কান্দি কান্দি ক'লে যে তাই আৰু জাৰত থাকিব নোৱাৰে। মই তাইক কলোঁ যে আমাৰ ওপৰৱালা থ্রাচক্রচ গ্রেঞ্জ'লৈ যাবলৈ ওলাইছে আৰু হেয়াৰটন আৰু মই তেওক তললৈ নমাত বাধা নিদিওঁ। হিথ্‌ক্লিফৰ ঘোঁৰা কদমত আঁতৰি যোৱা গম পোৱাৰ লগে লগে তাই তলত ওলালহি। তেতিয়াও তাই ক'লা সাজ পিন্ধি আছিল। হালধীয়া চুলিকোচা পিচলৈ মোটাই বন্ধা। তাই তাক ফণিযাই চিক্কিলকৈ ৰাখিব পৰা নাই।

ৰবিবাৰবোৰত সাধাৰণতে জোজেফ আৰু মোৰ গীৰ্জ্জালৈ যোৱাৰ অভ্যাস। (মিচেচ ডীনে মোক কলে যে গীৰ্জ্জাত এতিয়া পাদুৰী নাই, সেইবাবে সিহঁত দুযো মেথডিষ্ট নে বেপটিষ্ট কোনোবা এটা গীৰ্জ্জালৈ যায় কোনটোলৈ যায় তেও নাজানে। মাত্র গিমাৰটনৰ কোনোবা এটা গীৰ্জ্জালৈ যায় বুলি জানে।) 'জোজেফ আগতে গ'ল জিল্লাই কৈ গ'ল, 'মোৰ মন নগ'ল মই ঘৰতে সোমাই থাকিলোঁ। ডাঙৰে সিহঁতৰ কথাত বৰকৈ চকুকাণ নিদিয়াটোকে ডেকা ল'ৰাবোৰে বিচাৰে। হেয়াৰটন লাজুক ল'ৰা ঠিকেই, কিন্তু শিষ্টাচাৰী বুলি তাক ক'ব নোৱাৰি। মই তাক কৈছিলোঁ যে পেহীয়েকৰ জীয়েক আহি আমাৰ লগত বহাৰ কথা। তাই সদায় 'চাব্বাথ'ৰ কৰ্ম্মবিৰতি মানি আহিছে, গতিকে তাই আমাৰ লগত থকা সময়কণত সি বন্দুক-বাৰুদ আৰু ঘৰুৱা কামকাজ বোৰত হাত নিদিয়াকৈ থকাই ভাল হ'ব।

কথাটো শুনি সি ৰঙা চিঙা পৰিল আৰু নিজৰ হাত দুখন আৰু পিন্ধি থকা সাজটোলৈ চকু ফুৰালে। হাতৰ তেলকুৰৰ দাগ নিমিষতে আঁতৰ হ'ল। তাই আহিলে সিও ওচৰত বহিবৰ ইচ্ছা কৰিছে বুলি মই বুজিব পাৰিলোঁ। তাৰ ভাবগতি দেখি মই বুজিলোঁ যে সি নিজকে ধুনীয়াকৈ দেখুৱাবলৈ বিচাৰিছে। সেইবাবে মই হাঁহি হাঁহি তাক লাগে যদি সহায় কৰিবলৈ আগবাঢ়িলোঁ। গৃহস্থ ঘৰত নাথাকে বুলিহে হাঁহিব পাৰিছোঁ তেওঁ ঘৰত থাকিলে ইহাঁৰ সাধ্য ক'ত। সি লাজ কৰা দেখি মই তাক জোকালোঁ। সি গোমোঠা মাৰিলে আৰু অবাইচ মাতিবলৈ ল'লে।

তাইৰ কথাবতৰা শুনি মই বৰ ৰস নোপোৱা যেন বুলি ভাবি জিল্লাই মোক ক'লে পিচে মিচেচ ডীন আপোনাৰ আদৰৰ ছোৱালীটি হেযাৰটনৰ বাবে বেচি ওপৰৰ হ'ব বুলি বোধহয় আপুনি ভাবিছে। আপোনাৰ অনুমান বোধহয় সঁচা। পিচে তাইৰ অহংকাৰটো অলপ নমোৱা ভাল হ'ব বুলি মই ভাবোঁ। তাইৰ সমস্ত লিখাপঢ়া আৰু সুৰুচি সম্পন্নতা এতিযা তাইৰ কি কামত লাগিব? তাইৰ অৱস্থা এতিয়া আপোনাৰ মোৰ দৰেহে। একপ্ৰকাৰে আমাতকৈও বেযা। আপুনিতো যি পাৰে সাঁচিছে মই জানোঁ নহয়। মযো যি পাৰোঁ গোটাবলৈ চাইছোঁ। কিন্তু তাইৰ কিটো আছে?

জিল্লাৰ সহায় হেযাৰটনে ল'লে। তাই তাক ইটো সিটো কথা কৈ তাৰ মনটো ভাল লগালে। কেথেৰিণ ওপৰৰ পৰা নামি আহিলত সি নিজকে তাইৰ আগত শোভন আৰু অমাযিক যেন কৈ দেখুৱাবলৈ চালে। তাই আগতে যে তাক অপমান কৰিছিল সেই কথা প্ৰায় পাহৰিলে। এইবোৰ কথা মই জিল্লাৰ মুখৰ পৰা শুনা।

তাই মোক কৈছিল 'আইদেউ সোমাই আহিল। হাবভাব নিৰ্ব্বিকাৰ যেন বৰফৰ দৰে চেঁচা। কিন্তু ধৰণ কৰণ যেন ৰাজকুমাৰীৰহে। মই বহি থকা আৰামী চকীখন তাইৰ বাবে এৰি দিলোঁ। তাই মোলৈ গ্ৰাহ্যই নকৰিলে। হেয়াৰটনো থিয় দিলে আৰু জুইৰ ওচৰ চাপি তাইক বেঞ্চখনত বহিবলৈ কলে। তাই যে জাৰত কষ্ট পাইছিল সেই কথা দেখিলেই বুজিব পৰা গৈছিল।

এমাহতকৈ বেচিদিন মই জাৰত কঁপিছোঁ চৰম অবজ্ঞাৰে তাই কথাষাৰ কলে।

নিজে চকী এখন আনি লৈ তাই আমাৰ পৰা দূৰত বহিল।

গাত অলপ গৰম লগালৈকে বহি থকাৰ পিচত তাই ইফালে সিফালে চালে আৰু মাংস কটা মেজখনৰ ওপৰত কিছুমান কিতাপ দেখা পালে। কিতাপবোৰ দেখা পাযেই তাই সেইবোৰ নমাবলৈ চালে কিন্তু ওখত আছিল ঢুকি নাপালে।

তাই কি কৰিছে অলপ সময় চাই থকাৰ পিচত হেযাৰটন তাইক সহায় কৰিবলৈ আগবাঢ়িল। সি ওপৰৰ পৰা কিতাপবোৰ পেলাই দিলে আৰু তাই পিন্ধি থকা ফ্ৰকটোৰ আগটো পাতি যিমান পাৰে ধৰিলে।

হেযাৰটনৰ বাবে সেইটো এটা লেখত লব লগা কাম হ'ল। কেথেৰিনে কিন্তু তাক ধন্যবাদ নজনালে। তথাপিতো তাৰ সহায় যে লৈ ল'লে সেইবাবে সি যো কৃতাৰ্থবোধ কৰিলে। কিতাপবোৰ চাই থাকোঁতে সি তাইৰ পিচতে থিয দি থাকিবলৈকো সাহ গোটালে আৰু দুই এখন কিতাপত থকা পুৰণা চবিবোৰত কি আছে তাকো আঙুলিয়াই দেখুৱাবলৈ সি সাহস কৰিলে। তাৰ হাতৰপৰা অশিষ্টভাবে কিতাপ একোখন আঁতৰাই নিযাতো সি ক্ষুব্ধ নহ'ল। সি অলপ পিচলৈ গৈ কিতাপৰ ছবি চোৱা এৰি তাইক চাবলৈ ধৰিলে।

তাই কিতাপ পঢ়াতে নে কিবা এটা উলিযাই লৈ পঢ়িবলৈ বিচৰাতে ব্যস্ত থাকিল। হেয়াৰটনৰ দৃষ্টি লাহে লাহে তাইৰ ঘন ৰেচমী চুলিকোচাত আবদ্ধ হ'ল। তাইৰ মুখখন সি দেখা নাছিল আৰু তায়ো তাক দেখা নাছিল। হঠাতে সি কৰিছে কি তাৰ কোনো

হঁচ মথকাকৈয়ে কেঁচুবা এটাই জ্বলাই থোৱা মমবাতি এডালত হাত দিবলৈ যোৱাৰ দৰে সি তাইৰ চুলিত হঠাতে আলফুলে হাত বুলাই দিলে। ইমান আলফুলে যেন সি এটা চৰাইৰ গাতহে হাত ফুৰাইছে। কিন্তু তাই ইমান চঁক খাই উঠিল যেন কোনোবাই তাইৰ ডিঙিত এখন চুৰী হে বহুৱাই দিলে।

'আঁতৰ হ, এই মুহূৰ্ত্ততে আঁতৰ হ। মোৰ গাত হাত দিবলৈ তোৰ ইমান সাহ! কিয় তাত? একেবাৰে বিৰক্তিৰ সুৰত তাই তালৈ চাই ক'লে 'তোক মোৰ সহ্য নহয়। তই ওচৰ চাপিলে মই আকৌ ওপৰ মহলালৈ গুচি যাম।

হেয়াৰটন ভেবাচেকা লাগি ৰ'ল। এখন কাঠৰ বেঞ্চত সি চুপচাপ বহি গ'ল আৰু তাইৰ কিতাপবোৰকে আধাঘণ্টা সময় ধৰি লিৰিকি বিদাৰি তল ওপৰ কৰি থাকিল। তাৰ পিচত সি মোৰ কাষলৈ আহি ফুচফুচাই ক'লে 'জিন্না তেওঁক ডাঙৰকৈ পঢ়িবলৈ কচোন। তেওঁ পঢ়িব আমি শুনিম। একো নকৰি মই বৰ দিগদাৰী পাইছোঁ। তেওঁ কিতাপ পঢ়া শুনিবলৈ মোৰ মন গৈছে। মই কৈছোঁ বুলি নকবি তই নিজে কোৱা বুলিয়ে কচোন।

মই লগে লগে কলোঁ 'আইদেউ হেয়াৰটনে কৈছে আপুনি বোলে পঢ়িব লাগে। সিয়ে ময়ে শুনিম। সি বৰ ভাল পাব হেনো। আপোনাৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ হৈ থাকিব।

তেও চকুৰ গাথি থোপা খুৱাই মূৰ তুলি ক'লে 'হেয়াৰটন আৰু তহঁত গোটেই মখাই মোক দেখুওৱা কপট মৰম সাদৰ মোক নালাগে। তহঁত গোটেইবোৰৰ ভণ্ডামি মই বুজি পাইছোঁ। মই তহঁতক ঘিণ কৰোঁ আৰু তহঁত কাকো মোৰ একো কবলগা নাই। এষাৰ সাদৰ মাত শুনিলে তহঁতৰ এটা মানৰো মুখ এখন দেখিলে যি সময়ত মই মোৰ জীৱন দিবলৈকো সাজু আছিলোঁ সেই সময়ত তহঁত আটায়ে আঁতৰি থাকিলি। মই পিচে তহঁতৰ ওচৰত কোনো আপত্তি কৰা নাই, জাৰৰ বাবেহে ইয়ালৈ মই নামি আহিছোঁ। তহঁতৰ সংগ বিচাৰি অহা নাই, তহঁতৰ মন ভাল লগাবলৈকো অহা নাই।

'মই কি কৰিলোঁ? মই কি জগৰ লগালোঁ? আৰ্ণষ্টই মুখপাতি লৈ সুধিলে।

চৰম অবজ্ঞাৰে তাৰ মুখ বন্ধ কৰি কেথেৰিনে ক'লে চুপ কৰ। তোৰ এই অসহ্য কথাবোৰ শুনি থকাতকৈ মই বৰং ওলায়েই যাম। যলৈকে মন যায় যামগৈ।

হেয়াৰটনে ভোৰভোৰাই ক'লে যলৈকে মন যায় যা গৈ জহান্নামে গ'লেও যা। এইবুলি কৈ সি আকৌ তাৰ বন্দুক-বাৰুদ সাজু কৰি ললে আৰু ৰবিবাৰৰ চাব্বাথ'লৈ পিঠি দিলে।

এইবাৰ সি সহজভাৱে কথা কবলৈ ধৰিলে। কেথেৰিনে নিজৰ কোঠালৈ ঘূৰি যোৱাটোকে উচিত বুলি ভাবিলে। পিচে বৰফ তেতিয়া বৰকৈ পৰিছিল। নিজৰ অহংকাৰো আওকাণ কৰি তাই আমাৰ লগতে থাকিবলৈ বাধ্য হ'ল। কিন্তু মোক ঢিলা যেন পাই তাই যাতে মোক আৰু অবজ্ঞা নকৰে সেইবিষয়ে মই সচেতন হলোঁ।

তেতিয়াৰ পৰা তাই মোৰ প্ৰতি যিদৰে কঠুৱা ব্যৱহাৰ কৰিছে মযো তাইৰ প্ৰতি তেনে ব্যৱহাৰেই কৰিছোঁ। আমাৰ মাজত কোনেও তাইক ভাল নাপায। তাইক ভাল পাব পাৰিব কোনে? কোনোবাই তাইক কিবা এটা কলেই যেনেকৈহে গেঙেৰি মাৰি উঠিব! কাকো কোনো শ্ৰদ্ধা দেখুৱাবলৈ নাই। তাই মিঃ হিথ্‌ক্লিফৰে মুখে মুখে জবাব দিয়ে আৰু গাত হাত দিবৰ সাহ আছে যদি দেহি বুলিও কয়। যিমানেই লঘু-লাঞ্ছনা ভুগিছে, সিমানেই তাইৰ প্ৰবৃত্তিও বিষাক্ত হৈ পৰিছে।

জিল্লাৰ পৰা এই কথাখিনি শুনি মই প্ৰথমে ভাবিলোঁ যে মই মোৰ চাকৰিটো ইস্তফা দিম সৰু ঘৰ এটা ভাৰালৈ লম আৰু কেথৰিণকো তালৈ লৈ গৈ একেলগে থাকিম। কিন্তু হিথক্লিফে সেইটো হ বলৈ দিযাতকৈ হেযাৰটনকে লাগে নিজ্জাকৈ ঘৰ বান্ধি থাকিবলৈ দিব। গতিকে কেথৰিনে আকৌ বিয়া নকৰালে এই পৰিস্থিতিৰ সলনি হোৱাৰ মই আশা দেখা নাই। তেনে এটা সম্ভাবনাক বাস্তৱত ৰূপ দিযাটো মোৰ সাধ্যৰো বাহিৰত।

মিচেচ ডীনৰ বৃত্তান্ত ইযাতেই শেষ হ ল। ডাক্তৰে ভবাতকৈ বেচি সোনকালে মই গাত বল পাই আহিবলৈ ধৰিলোঁ। এতিয়া জানুৱাৰী মাহৰ দ্বিতীয সপ্তাহহে। তথাপিতো দুই এদিনতে মই ঘোঁৰাত উঠি ৰাদাবিং হাইটচ লৈ যাম বুলি ভাবিছোঁ। তালৈ গৈ মই গৃহস্বামীক কমগৈ যে অহা ছটা মাহ মই লণ্ডনত কটামগৈ। ইচ্ছা কৰিলে তেওঁ আন কোনোবা ভাৰাঘৰীয়া অক্টোবৰৰ পিচৰ পৰা বন্দবস্ত কৰিব পাৰে। আৰু এটা শীতকাল ইযাত কটোৱাৰ মোৰ মন নাই।

৩১

পিচদিনাৰ দিনটো আছিল এটা ৰ'দালি শান্ত দিন। বতাহ্ বলা নাছিল কিন্তু বৰফ পৰিছিল। ভবামতেই মই 'হাইটচ'লৈ যাবলৈ ওলালোঁ। মিচেচ ডীনে কেথেৰিণলৈ চিঠি এখন লৈ যাবলৈ মোক অনুৰোধ কৰিলে। দেখাত অনুৰোধটো অসঙ্গত নহয় বুলি ভাবি মই আপত্তি নকৰিলোঁ।

আগফালৰ দুৱাৰখন খোলা আছিল কিন্তু পদূলিৰ জপনাত মই আগৰবাৰ আহোঁতে পোৱাৰ দৰেই, তলা লগোৱা। হেযাৰটনে বাগানত কাম কৰি আছিল। মই তাক মাতিলোঁ। সি আহি জপনাখন খুলি দিলে মই ভিতৰ সোমাই গলোঁ। চহা মানুহ হিচাপে হেযাৰটনৰ চিৰি-চেহেৰা দেখিবলৈ বেয়া নহয়। এইবাৰহে মই তাক ভালকৈ চালোঁ। পিচে তাৰ দোষ-ক্ৰটীবোৰ ঢাকি ৰাখিবলৈ সি সদায় সচেষ্ট। মি হিথ্ক্লিফ ঘৰত আছেনে নাই বুলি সুধিলত সি নাই বুলি ক'লে। দুপৰীয়া খোৱাৰ পৰতহে পাবহি হোৱা। তেতিয়া এঘাৰ বাজিছিল। মই ভিতৰতে বহি তেওঁ অহালৈ বাট চাম বুলি ক'লত হেযাৰটনে হাতৰ দা কাচি পেলাই থৈ মোৰ লগে লগে আহিল। গৃহস্থ নাই বাবে সি মোৰ ওচৰত বহাৰ সৌজন্য দেখুৱাবলৈ অহা নাছিল। আহিছিল মোৰ ওপৰত চকু ৰাখিবলৈ।

আমি দুয়ো একেলগে ভিতৰ সোমালোঁ। কেথৰিণ তাতে বহি আছিল। ৰান্ধিবৰ বাবে কিবা পাচলি বাচি আছিল। মই প্ৰথমে দেখাতকৈ তেওক বেচি মনমৰা আৰু গোমোঠা মুখীয়া যেন লাগিল। মই সোমাই যাওঁতে তেও মূৰ তুলিও নাচালে। সাধাৰণ শিষ্টাচাৰকণো নেদেখুৱাই নিজৰ কামতে লাগি থাকিল। মই সৌজন্যসূচক মূৰ দোঁৱালো আৰু শুভপ্ৰভাতো জনালোঁ কিন্তু তেওঁ নিৰ্ব্বিকাৰ হৈয়ে ৰ'ল।

মিচেচ ডীনে কোৱাৰ দৰে ভদ্ৰ মহিলা অমাযিক নহয় মই মনতে ভাবিলোঁ। দেখিবলৈ ধুনীয়া সন্দেহ নাই, কিন্তু অপেচৰী যেন নহয়।

হেয়াৰটনে তেওক কেটৈবা মাৰি বস্তু-বাহানিবোৰ লৈ পাকঘৰলৈ যাবলৈ ক'লে।

কামকৰা হ'লত খৰাহিটো তাৰ পিনে ঠেলা মাৰি দি তই নিজে নে বুলি কৈ তেও খিৰিকিৰ কাষৰ টুল এখনত বহিলগৈ। তাতে তেও চালগোমৰ বাকলিৰে চৰাই-চিৰিকতি, জীব-জন্তুৰ নক্সা সাজি সাজি সময় কটাবলৈ ধৰিলে।

বাগানখন চোৱাৰ চলেৰে মই তেওঁৰ ওচৰ চাপি গ'লোঁ আৰু হেয়াৰটনৰ অলক্ষিতে চিঠিখন তেওঁৰ আঁঠু দুটাৰ মাজত পেলাই দিলোঁ। কামটো মই বেচ

চতুৰভাৱে কৰিলোঁ বুলি ভাবিছিলোঁ। কিন্তু তেওঁ মোক ডাঙৰ'ক সুধিলে এইখন কি?' আৰু চিঠিখন দূৰলৈ দলিয়াই দিলে।

'সেইখন আপোনাৰ পূৰ্ব্বৰ পৰিচিত থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ'ৰ ঘৰ চোৱাচিতা কৰা মহিলা গৰাকীৰ চিঠি। ভালক বুলি মই টিপতে চিঠিখন দিলোঁ পিচে তেওঁ একেবাৰে জনাজাত কৰি পেলালে— এইবাবে মই ভাল নাপালোঁ। মোৰে চিঠি বুলি ভাবে কিজানি— এই সন্দেহটোও মোৰ মনলৈ আহিল আৰু পেটে পেটে ভয় লাগিল।

মিচেচ হীনে দিযা বুলি ক'লত তেও বৰ আগ্ৰহেৰে চিঠিখন বুটলিবলৈ লৈছিল কিন্তু হেয়াৰটনে আগতেই থাপমাৰি ধৰি লৈ তাৰ চোলাৰ জেপত ভৰাই থ'লে। সি বোলে মিঃ হিথ্‌ক্লিফকহে আগতে পঢ়িবলৈ দিব।

এইকথা শুনি কেথেৰিণে আমাৰপৰা মুখ ঘূৰালে আৰু অতি সন্তৰ্পণে জেপৰপৰা ৰুমালখন উলিযাই চকু মুচিবলৈ ললে। হেযাৰটনে তাৰ কোমল অনুভূতিক কিছুপৰ চেপি ৰাখিবলৈ চাইছিল কিন্তু সৰহপৰলৈ নোৱাৰিলে। চিঠিখন সি অভদ্ৰভাবে তেওৰ ওচৰলৈ ঘুৰাই দলি মাৰি পঠিয়ালে।

চিঠিখন লৈ কেথেৰিণে একাত্মমনে পঢ়িলে আৰু পিচত তেও মোক তেওৰ পূৰ্ব্বৰ ঘৰত থকা মানুহকেইটা আৰু জীৱ-জন্তুৰ খা-খবৰ ল'লে। পিচ মুহূৰ্ত্ততে তেও আখৰবোৰৰ পিনে চাই চাই এইদৰে স্বগতোক্তি কৰিবলৈ ধৰিলে ঃ

'মিন্নিৰ পিঠিত উঠি তালৈ যাবৰ মোৰ বৰ মন যায়। তাত বগাবলৈ মোৰ মন যায়। উস! মই ক্লান্ত! হেয়াৰটন মোৰ দশা আস্তাবলৰ জীৱৰ দশা!

মৰমলগা মূৰটো তেও খিৰিকিৰ কাষত হেলান দিলে। মুখৰ পৰা এটা হুমুনিয়াহ ওলাল ওলাল এটা হামি। কিবা এক বিমূৰ্ত্ত চিন্তাত তেও মগ্ন হ'ল। সেই মুহূৰ্ত্তত আমি তেওঁলৈ চাই আছোঁ নে নাই তালৈ তেওৰ ভ্ৰক্ষেপ নাছিল।

কিছুপৰ নীৰবে থকাৰ পিচত মই ক'লোঁ মিচেচ হিথ্‌ক্লিফ মই আপোনাৰ পৰিচিত লোক বুলি আপুনি পাহৰিছে নে কি? ইমান ভালদৰে জনাশুনা অথচ আপুনি মোৰ ওচৰলৈকো অহা নাই, কথা বতৰাও পতা নাই। বৰ আচৰিত লাগিছে। মোৰ গৃহকৰ্ত্ৰীযে অনবৰত আপোনাৰ কথা কৈ থাকে আৰু আপোনাৰ যহ গায। এতিয়া মই ঘূৰি গৈ যদি আপোনাৰ কোনো খবৰ-বাতৰি কবগৈ নোৱাৰোঁ বা আপোনাৰ পৰা কোনো বা-বাতৰি লৈ যাব নোৱাৰোঁ মাত্ৰ তেওৰ চিঠিখন আপুনি পালে আৰু প্ৰত্যুত্তৰত একো নকলে বুলিহে তেওঁক জনাবগৈ লগা হয তেনেহলে তেওঁ বৰ হতাশ হ'ব।

মোৰ কথা শুনি তেওঁ বৰ আচৰিত হোৱা যেন দেখুৱাই সুধিলে এলেনে আপোনাক ভাল পাযনে?

'পাযতো বৰ ভাল পায় মই নিঃসঙ্কোচে উত্তৰ দিলোঁ। তেওঁ মোক তেতিয়া ক'লে 'তেন্তে হ'লে আপুনি তেওঁক কবগৈ যে তেওঁৰ চিঠিৰ উত্তৰ মই দিম। কিন্তু চিঠি লিখিবৰ বাবে সাজ-সৰঞ্জাম একো নাই। পাত এখিলা চিৰি লওঁ বুলিবলৈকো কিতাপ এখনো নাই।

"কিতাপ নাই! কি কথা কয় হে? বেয়া নাপায় যদি সোধোচোন কিতাপ নোহোৱাকৈ আপোনালোক ইয়াত থাকে কেনেকৈ? 'গ্রেঞ্জ'ত এটা ডাঙৰ পুথিভঁৰাল থকা সত্ত্বেও মোৰ কিবা বৰ উকা উকা যেন লাগে। কিতাপবোৰ লৈ গ'লে 'গ্রেঞ্জ'ত মই একেবাৰে হতাশ হৈ পৰিব লাগিব।

কেথেৰিণে ক'লে 'কিতাপবোৰ পোৱাতে থাকোঁতে মই পঢ়িছিলোঁ। কিন্তু মিঃ হিথক্লিফে কেতিয়াও নপঢ়ে। সেইবাবে তেওঁৰ মূৰত খেলালে যে মোৰ কিতাপবোৰ নষ্ট কৰি পেলাব লাগে আৰু কৰি পেলালেও। কত দিন ধৰি যে মই এখনো কিতাপৰ মুখ দেখা নাই ! মাত্র এবাৰ মই জোজেফৰ ধৰ্মগ্ৰন্থবোৰ লুৰুকি চাইছিলোঁ। তেতিয়া তাৰ যে কি ফাই নুঠিছিল। আকৌ এবাৰ হেয়াৰটন তোৰ কোঠাত লুকুৱাই থোৱা কিছুমান কিতাপ মই পাইছিলোঁ। সেইবোৰৰ কিছুমান লেটিন আৰু গ্ৰীক ভাষাত লিখা কিছুমান আছিল সাধুকথা আৰু কবিতাৰ কিতাপ। আটাইবোৰ আগতে পঢ়া। পিচৰবোৰ ময়ে ইয়ালৈ আনিছিলোঁ। পিচে প্ৰবাদৰ মেগপাই চৰায়ে মাত্র চুৰি কৰাৰ আনন্দতে ৰূপৰ চামুচ চুৰি কৰি নি লুকুৱাই ৰখাৰ দৰে তযো সেইবোৰ গোটাইহে থৈছিলি। সেইবোৰ তোৰ কোনো কামত অহা নাছিল। সেয়ে নহলে তই অসৎ উদ্দেশ্যেৰে কিতাপবোৰ লুকুৱাই থৈছিলি। অৰ্থাৎ, তই নিজে পঢ়িব নোৱাৰ যেতিয়া আনেও পঢ়িবলৈ নাপাওক এই ভাব। সম্ভৱ তোৰ পৰশ্ৰীকাতৰতায়েই হিথক্লিফক কিতাপবোৰ নষ্ট কৰিবলৈ উচটনি দিছিল। পিচে সেইবোৰৰ সৰহভাগ মোৰ মগজুত আৰু মোৰ হিয়াত লিপিবদ্ধ হৈ আছে। সেইবোৰৰ পৰাতো তই মোক বঞ্চিত কৰিব নোৱাৰ।

কেথেৰিণে তাৰ এই ব্যক্তিগত সাহিত্য সংগ্ৰহৰ কথা ক'লত হেয়াৰটন লাজত ৰঙাচিঙা পৰিল আৰু খঙত এবো নাই হৈ খোনাই খোনাই প্ৰতিটো অভিযোগ অস্বীকাৰ কৰিলে।

হেয়াটনৰ ফলীয়া হৈ মই কলোঁ মিঃ হেয়াৰটনে তেওৰ জ্ঞানৰ পৰিসৰহে বৃদ্ধি কৰিব খুজিছে। আপোনাৰ জ্ঞান-বিদ্যা দেখি তেওৰ ঈৰ্ষা ওপজা নাই। আপোনাব অনুকৰণ কৰিবলৈহে তেওৰ ইচ্ছা। সেই ইচ্ছাহে প্ৰকাশ পাইছে। কেইবছৰমানৰ ভিতৰতে তেওঁ এজন সুবিজ্ঞলোক হৈ ওলাব।

কেথেৰিণে উত্তৰ দিলে 'আৰু ইতিমধ্যে মই একেবাৰে গোট গৰু হৈ যাব লাগে নহয়? ঠিকেই কৈছে আপুনি। সি জোটাই জোটাই পঢ়ি থকা মই শুনিছোঁ। কি যে ভুলবোৰ নকৰে! কালি যে 'চেভিচেজ্ঞ পঢ়িছিলি ! আকৌ পঢ়িবিচোন। ইমান হাঁহি উঠা হৈছিল শুনিবলৈ। তই পঢ়ি থকা মই শুনিছিলোঁ টান শব্দবোৰ বুজিবলৈ অভিধানৰ পাত লুটিওৱাও মই গম পাইছিলোঁ। শব্দবোৰৰ ব্যাখ্যাবোৰ পঢ়িব নোৱাৰিলত তোৰ মুখেদি যে কিমান গালি-গালাজ নোলাইছিল!

অজ্ঞতাৰ বাবে হাঁহিব আৰু অজ্ঞতা দূৰ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ বাবেও ঠাট্টা-বিদ্রূপ কৰিব— এইবোৰতো ভাল কথা নহয়— এনে এটা ভাব হেয়াৰটনৰ মনলৈ আহিল। মোৰো মনলৈ তেনে এটা ভাবেই আহিছিল। হেয়াৰটনে প্ৰথমবাৰ পঢ়িবলৈ লওঁতে

কি হৈছিল সেই সম্পৰ্কে মিচেচ ডীনে কোৱা গল্পবোৰ মোৰ মনত পৰিলত মই ক'লোঁ 'পিচে মিচেচ হিথ্‌ক্লিফ এটা কথা। আমি আটায়ে শুৰিৰেপৰাহে আৰম্ভ কৰোঁ আৰু প্ৰথমতে সকলোৰে ভুল হয়। আমাৰ শিক্ষকসকলে আমাক শিকোৱাৰ সলনি আমাক ইতিকিং কৰিলে আমি আৰু বেচি ভুলহে কৰিম।

কেথেৰিণে ক'লে ওহোঁ তাৰ বিদ্যা অৰ্জ্জনত মই বাধা দিব খোজা নাই। পিচে মোৰ কিতাপ নি লুকুৱাই ৰখাৰ অধিকাৰ তাৰ নাই। তাকে আকৌ ইমান ভুল কৰি ইমান অশুদ্ধ উচ্চাৰণেৰে পঢ়িব। গদ্যই হওক বা কাব্যই হওক সেই কিতাপবোৰ মই আনৰ পৰা পোৱা। তাৰ মুখত সেইবোৰ কিতাপৰ বিকৃত উচ্চাৰণ শুনিবলৈ মই ভাল নাপাওঁ। তদুপৰি মই বাৰে বাৰে পঢ়িবলৈ ভাল পোৱা পাঠ কেইটাহে সি বিকৃত কৰি পঢ়িবলৈ বাচি লৈছে। বিদ্বেষবশত কৰোঁ বুলিযেই যে এনে কৰা নাই, তাৰ কি মানে আছে?

এক মিনিটমানৰ বাবে হেযাৰটনৰ বুকুৰ ধপধপনি উঠিল। খং আৰু অপমানত সি জৰ্জ্জৰিত হ'ল। তাৰ প্ৰতিক্ৰিযা সি গোপন কৰিব নোৱাৰিলে।

তাৰ লাজ কমক বুলি ভদ্ৰজনোচিত বিবেচনাৰে মই তাৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি দুৱাৰডলিত থিয় দিলোঁগৈ। তাতে থিয় দি মই বাহিৰখন চাবলৈ ধৰিলোঁ।

সিও মোক অনুকৰণ কৰিলে কোঠাটোৰ পৰা ওলাই গ'ল। কিন্তু পিচপাকতে সি ঘূৰি আহিল। তাৰ হাতত আধা ডজনমান কিতাপ। সোপাকে কেথেৰিনৰ কোলালৈ দলিয়াই দি সি উত্তেজিত স্বৰত ক'লে ল সেইবোৰ। সেইবোৰ মই নিজেও নপঢ়োঁ আনে পঢ়ি শুনাবও নালাগে আৰু সেইবোৰৰ কথা সমূলি নাভাবিমোঁ আৰু।

কেথেৰিণে উত্তৰ দিলে মই সেইবোৰ নলও আৰু। লালে সেইবোৰৰ লগত তোৰ সম্পৰ্ক মোৰ মনত পৰিব আৰু তেতিযা কিতাপবোৰ চুবলৈকে ঘিণ লাগিব।

তাৰে এখন কিতাপ হাতত লৈ কেথেৰিণে পাত লুটিয়ালে। পাতটো বহুতবাৰ লুটিওৱা যেন লাগিছিল। তাৰে কিছু অংশ ন-শিকাৰুৰে পঢ়াদি যেঁহাই যেঁহাই পঢ়িলে। পঢ়ি অতই হাঁহি হাঁহি তেওঁ কিতাপখন আঁতৰলৈ দলি মাৰি দিলে।

এইবাৰ শুনিব — এইবুলি কৈ তাৰ খং তোলাবলৈ বুলি পুৰণি বেলেড এটাৰ পৰা এফাঁকি তেও আকৌ আগৰদৰে ঠেও ধৰি গালে।

হেযাৰটনৰ আত্মসম্মানত আঘাত লাগিল। তাৰ আৰু সহ্য নহ'ল। তেওৰ লাওপাত কচুপাত মুখখন হাতেৰে হেঁচি ধৰিলে। বেয়া হোৱা নাই বুলিয়েই মযো ভাবিলোঁ। হেয়াৰটনৰ মনত তেওঁ বৰ আঘাত দিছিলে। তাৰ প্ৰত্যুত্তৰ শাৰীৰিকভাবে দিয়াৰ বাহিৰে আন বিকল্প সি ভাবি পোৱা নাছিল।

এইবাৰ সি কিতাপবোৰ গোটাই লৈ জুইলৈ দলিয়াই দিলে। কিমান তীব্ৰ বেদনাৰ ফলত তেনে কাৰ্য্য ঘটিব পাৰে তাৰ আভাস মই তাৰ চকুৰে মুখে বিৰিঙি উঠা দেখিলোঁ। সেইসোপা কিতাপৰ পৰা সি কিমান আনন্দ উপভোগ কৰিব পাৰিছিলে

আৰু ভৱিষ্যতে আৰু কিমান অধিক আনন্দ পাব বুলি আশা কৰিছিলে সেই ভাবে যেন স্কুলি থকা কিতাপবোৰলৈ চাই থাকোঁতে তাৰ মনত তোলপাৰ লগাইছিল। এইদৰে নিজৰ একান্ত চেষ্টাত লিখা-পঢ়া কৰিব পৰা হোৱাৰ আশাটো তাৰ মনত ক'ৰ পৰা সোমাইছিল সেই কথাও যেন মই অনুমান কৰিব পাৰিছিলোঁ। কেথেৰিণৰ লগত দেখাদেখি হোৱাৰ আগলৈকে সি চহাজীৱনৰ শ্ৰম আৰু দৈহিক সুখ-স্বাচ্ছন্দ্যতে সন্তুষ্ট আছিল। কেথেৰিণৰ নিদাৰুণ অবজ্ঞাৰ ফলত জন্মা মনৰ লাজ আৰু তাইৰ প্ৰশংসা পোৱাৰ আশা এই দুইটাই আছিল এনে একান্ত প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰথম উৎস। কিন্তু অভীষ্ট সিদ্ধি হওক চাৰি ফল হ'ল হিতে বিপৰীত।

স্কুলি থকা কিতাপবোৰলৈ চাই চাই কেথেৰিণে খাণ্ডৰে ক'লে 'ঠিকেই, তোৰ দৰে পশু এটাই ইয়াতকৈ বেলেগ আনন্দ পোৱাৰ কথা ভাবিব নোৱাৰে। কথাকেইটা কওঁতে তেওঁ ঘা লগা ওঁঠটো চুপি আছিল।

উগ্ৰ মূৰ্ত্তি ধৰি হেয়াৰটনে তেওঁক ক'লে 'তই এতিয়া চুপ কৰাই ভাল বুলিছোঁ ও।

উত্তেজনাত কথা ক'ব নোৱৰা হৈ পৰিলত সি লৰালৰিকৈ দুৱাৰমুখৰ পিনে আগবাঢ়িল। মই বাট এৰি দিলোঁ। পিচে দুৱাৰডলি পাৰ হোৱাৰ আগতেই, বাগানৰ দাঁতিৰ ৰাস্তাটোৰেদি আহি থকা হিথক্লিফৰ লগত তাৰ ভেটাভেটি হ'ল। হিথক্লিফে তাৰ কান্ধত ধৰি সুধিলে

এতিযানো কি কৰা হৈছে, বাছা?

নাই, একো কৰা নাই বুলি কৈ সি নিজ্জানত অকলশৰে বহি মনৰ খং-বেজাৰ মাৰ নিযাবলৈ বুলি লৰ মাৰিলে।

তাৰপিনে চাই হিথক্লিফে হুমুনিযাহ এৰিলে।

নিজৰ ইচ্ছা নিজে ব্যাহত কৰাটো কিবা অদ্ভুত কথা হ'ব হিথক্লিফে সৰু সৰুকৈ নিজকে কোৱাদি ক'লে। মই যে তাৰ পিচতে থিয দি আছোঁ সি গমকে নাপায। 'পিচে তাৰ মুখখনত মই বাপেকৰ ছবিখন চাবলৈ বিচাৰিলে তাইৰ মুখখনহে দেখোন দিনক দিনে বেচিকৈ দেখা পোৱা হৈছোঁ। কিয বাৰু আপদটোৰ তাইৰ লগত ইমান মিল? তালৈ চালেই মোৰ কষ্ট হয।

নখে মাটি লেখি লেখি বিষণ্ণ মনেৰে তেও ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। তেওঁৰ মুখাবয়বত মই আগতে নেদেখা কিবা এক অস্থিৰতা আৰু উদ্বিগ্নতাৰ চাপ। তেওক খীণোৱা যেনো লাগিছিল।

তেওঁক খিৰিকিৰে দেখা পাযেই বোৱাৰীযেক পাকঘৰলৈ সাউতকৰে গুচি গ'ল। ফলত মই অকলে অকলে বহি থাকিব লগা হ'ল।

মোৰ অভিবাদনৰ প্ৰত্যুত্তৰত তেও ক'লে মিঃ লকউদ আপোনাক আকৌ এবাৰ বাহিৰত দেখিবলৈ পাই মই ভাল পাইছোঁ। পিচে আধা আধি কিবা স্বাৰ্থতহে

আহিছে নিশ্চয়। এই নির্জ্জন ঠাইত আপোনাৰ যি ক্ষতি হৈছে তাক মই সহজে পূৰাব পাৰিম বুলি নাভাবোঁ। আপোনাক নো কি বাবীৰ ভূতে কিলাই এইখিনি পোৱালেহি মই কেইবাবাৰো চিন্তা কৰি চাইছোঁ, কিন্তু একো ধৰিব পৰা নাই।

মই ভবাত কাৰণটো হ'ল মাত্ৰ এক অলস হুজুগ। এবেই এক অলস হুজুগে মোক ইয়াৰ পৰা মন্ত্ৰপুত কৰি লৈ যাবলৈ ওলাইছে— অহা সপ্তাহত মই লণ্ডনলৈ বুলি ওলাম। আপোনাক আগতীয়াকৈ জনাই থৈছোঁ— ভাৰালৈ লোৱা বাৰমাহৰ ম্যাদ উকলিলে প্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ আৰু মোক নালাগে। তাত আৰু থাকিম বুলি মই ভবা নাই।

এ হয় নে কি? সংসাৰৰ পৰা নিৰ্ব্বাসিত হৈ থাকি তেন্তে আপোনাৰ ভাগৰ লাগিছে? নাই লগা নে? কিন্তু আপুনি যদি ভাত নথবা কেইমাহৰ ভাৰা কটাবলৈ আহিছে তেন্তে জানি লওক আপোনাৰ এই যাত্ৰা নিষ্ফল। যাৰে পৰাই নহওক মোৰ প্ৰাপ্য উচল কৰাত মই সদায় কঠোৰ। মোৰ ওচৰত টাং বাং নাখাটে। মই ঢিলাই দিয়াত নাই।

মোৰ বৰ খং উঠিছিল। মই তেওক প্ৰত্যুত্তৰত কলোঁ ভাৰা ৰেহাই বিচাৰি মই অহা নাই। আপুনি যদি ইচ্ছা কৰে কওক মই এই মাত্ৰকতে হিচাব-নিকাচ সম্পূৰ্ণ কৰি পেলাম। এইবুলি কৈ মই পকেট বহীখন উলিয়াই ললোঁ।

'নালাগে নালাগে তেও শান্তভাবে ক'লে 'আপুনি ঘূৰি নাহিলে আপোনাৰ ধাৰ উচল কৰিবৰ বাবে আপোনাৰ যথেষ্ট সম্পত্তি ইয়াত ওলাব। মোৰ ইমান লৰালৰি হোৱা নাই। বহকচোন বহক। আমাৰ লগতে দুপৰীয়াৰ সাজ ধৰক। দ্বিতীয়বাৰ নাহে বুলি জনা আলহীক সোধপোচ কৰিব পাৰি। কেথেৰিণ বয়বস্তুবোৰ গোটাই আন। আছ ক'ত?

এখন থালত কাটা-চামুচ কিছুমান লৈ কেথেৰিন ওলাই আহিল।

'তই জোজেফৰ লগতে খাবি বুলি হিথ্‌ক্লিফে তাইক মুখৰ ভিতৰতে ভোৰ্‌ভোৰাই ক'লে। 'সি যোৱালৈকে পাক ঘৰতে থাকিবি।

হিথ্‌ক্লিফৰ আদেশ তেওঁ একান্তভাবে পালন কৰিলে। অবাধ্য হোৱাৰ প্ৰলোভন বোধহয় তেওঁৰ নাছিল। হোজা হজুবা হেবা, আৰু নৰদ্বেষী কিছুমান লোকৰ মাজত থাকি থাকি ভাল সম্ভ্ৰান্ত লোকক তেওঁ সমাদৰ কৰিব নজনা হৈ পৰিছিল।

খাবলৈ বহোঁতে মোৰ এফালে হিথ্‌ক্লিফ আনফালে হেযাৰটন। হিথ্‌ক্লিফ ৰুক্ষ আৰু বিষণ্ণ হেয়াৰটন সম্পূৰ্ণ নিৰ্ব্বাক। নিৰানন্দ মনে খৰধৰকৈ খাই উঠি মই বিদায় ললোঁ। কেথেৰিণৰ শেষ দৰ্শন এটা পোৱাৰ আশাৰে মই পিচু দুৱাৰেদি যাবলৈ ওলাইছিলোঁ। ভাবিছিলোঁ বুঢ়া জোজেফকো জোকাই যাম। কিন্তু হেয়াৰটনক মোৰ ঘোঁৰাটো উলিয়াই আনিবলৈ আদেশ দিয়া হ'ল আৰু হিথ্‌ক্লিফে নিজে মোৰ দুৱাৰমুখলৈ আগবঢ়াই দিলে। ফলত মোৰ উদ্দেশ্য সিদ্ধি নহ'ল।

'সেইখন ঘৰত যে জীৱনৰ কি নিৰানন্দ গতি। যোঁৰাত উঠি ঘূৰোঁতে মই ভাবিলোঁ। মোৰ আৰু মিচেচ হিথক্লিফৰ মাজত প্ৰণয়ৰ বীজ অঙ্কুৰিত হোৱাহেঁতেন কি যে ৰোমাণ্টিক ব্যাপাৰ নহ'লহেঁতেন! মিচেচ ডীনেতো তাৰ ইংগিতেই দিছিল। তেওঁক লৈ মই নগৰৰ প্ৰাণচঞ্চল প্ৰবাহত যদি মিলি যাব পাৰিলোহেঁতেন। ৰূপকথাতকৈও তেতিয়া অধিক ৰোমাঞ্চকৰ হ'লহেতেন আমাৰ কাহিনী।

৩২

১৮০২ চন।

এইবাৰ চেপ্তেম্বৰ মাহত বন্ধু এজনে উত্তৰ অঞ্চলত থকা তেওঁৰ বিস্তীৰ্ণ জলাহ অঞ্চলত মোক চৰাই চিকাৰ কৰিবলৈ মাতিছিলে। তেওঁৰ ঘৰলৈ বুলি গৈ থাকোঁতে মই একেবাৰে অপ্ৰত্যাশিতভাবে গিমাৰটনৰ পৰা পোন্ধৰ মাইলৰ ব্যৱধানত ওলালোঁগৈ। বাটৰ দাঁতিৰ চৰাইখানা এটাৰ ঘোঁৰাৰখীয়াজনে মোৰ ঘোঁৰাটোক পানী এবাল্টি দিছে, তেনেতে নতুনকৈ ছিঙা সেউজীয়া উৰহী এদম লৈ গাড়ী এখন সেইখিনিত ওলালহি। তাকে দেখি সি মাত দিলে

এইবোৰ গিমাৰটনৰপৰা অনা যেন লাগিছে নহয়নে? আনে নিজৰ নিজৰ ফচল চপাই নিবৰ তিনি সপ্তাহ হ'ল। তোমাৰবোৰ এতিয়াহে আনিলা?

'গিমাৰটন শব্দটো মই উচ্চাৰণ কৰিলোঁ। তাত এসময়ত দিন কটোৱাৰ স্মৃতি মোৰ ইতিমধ্যে অস্পষ্ট হৈ পৰিছিলেই' 'ঠাই টুকুৰা মোৰ চিনাকি। ইয়াৰ পৰা কিমানদূৰ হ'ব? মই সুধিলোঁ।

পাহাৰৰ ওপৰেদি চৌধ মাইলমান হ'ব। ৰাস্তাঘাট ভাল নহয়। গাড়োৱানে উত্তৰ দিলে।

হঠাতে থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জলৈ যাবৰ মোৰ বৰ মন গ'ল। তেতিয়া দুপৰীয়া হোৱাই নাই। মই ভাবিলোঁ যে ৰাতিটো চৰাইখানাত কটোৱাতকৈ মোৰ নিজৰ ঘৰতে কটাম। তদুপৰি এটা দিন মোৰ হাতত আছেও। ঘৰৰ মালিকৰ লগত কথা বতৰা নিষ্পত্তি কৰিবলৈ লাগিব। এতিয়াই তালৈ গৈ আহিলে পিচত আকৌ এবাৰ এইপিনে অহাৰ কষ্টটোও কমিব।

অলপ সময় জিৰাই লৈ গিমাৰটন গাৱঁলৈ যোৱা ৰাস্তাটো কেনি সুধিপুচি ল'বলৈ মোৰ চাকৰটোক হুকুম দিলোঁ। এটা কষ্টকৰ যাত্ৰাৰ অন্তত তিনিঘণ্টামানৰ মূৰত আমি গিমাৰটন পালোঁগৈ। ঘোঁৰা দুটাই বৰ কষ্ট পালে।

চাকৰটোক বাটতে এৰি নামনিৰ বাটটোৰেদি মই আগবাঢ়িলোঁ। ধূসৰ গীৰ্জ্জাটো আগতকৈও ম্লান যেন দেখাইছিল। গীৰ্জ্জাৰ নিৰ্জ্জন চৌহদটো আৰু বেছি নিৰ্জ্জন যেন লাগিছিল। বনবীয়া ভেৰা এটা কবৰস্থানৰ ঘাঁহনিত চৰি আছিল। বতৰ ভাল আছিল। মিঠা ৰদৰ বতৰ। এঠাইৰ পৰা আন এঠাইলৈ ওলাই যাবৰ বাবে যেন বেছিহে গৰম। গৰম বুলি কিন্তু ঠাইখনৰ প্ৰাকৃতিক দৃশ্য উপভোগ কৰাৰ পৰা মই বিৰত

নাথাকিলোঁ। আগটমাহৰ আগভাগত এই দৃশ্য দেখাহেঁতেন মই নিশ্চয় এই ঠাইৰ নিৰ্জ্জনতা উপভোগ কৰি এমাহমান থাকি যোৱাৰ লোভ সামৰিব নোৱাৰিলোঁহেঁতেন। দুপিনে দুলানি পাহাৰে আবৰা মাজে মাজে জ্ঞান-জুৰি বৈ যোৱা এই উপত্যকাৰ কি যে অপূৰ্ব্ব আবেদন। শীতকালি বিষণ্ণ গম্ভীৰ জহকালি কিবা এক স্বৰ্গীয় আমোদৰ ওপচা। এনে দৃশ্য বিৰল। তাতে আকৌ লগতে আছে বিস্তীৰ্ণ প্ৰান্তৰৰ ওখ ওখ টিপবোৰ।

বেলি মাৰ যোৱাৰ আগতে মই গ্ৰেঞ্জ পালোঁগৈ। দুৱাৰত টুকুৰিয়ালোঁ। কিন্তু কাৰো সাৰসুৰ নাপালোঁ। ঘৰৰ মানুহবোৰ পিচফালে আছিলগৈ বিজানি কাৰণ পাকঘৰৰপৰা অহা জুইৰ পোহৰৰ আভাস এটা মোৰ চকুত পৰিছিল।

মই পিচ চোতাললৈ গলোঁ। ঘোঁৰাত উঠিযেই গলোঁ। বাৰান্দাত বহি [illegible] দহ্‌মান বছৰীয়া ছোৱালী এজনীয়ে কিবা গুঠি আছিল আৰু এগৰাকী বৃদ্ধাই [illegible] হেলান দি পাইপ এটা হুপি হুপি কিবা ভাবি আছিল।

'মিচেচ ডীন ঘৰত আছেনে?' মই বুঢ়ীগৰাকীক সুধিলোঁ।

মিচেচ ডীন? নাই। তেও ইয়াত নাথাকে নহয়। 'হাইট্‌চ'ত হে থাকে।

'তুমিয়েই তেন্তে ইয়াত ঘৰ চোৱাচিতা কৰা নেকি?' মই তাইক সুধিলোঁ।

ও মযে কৰোঁ।

'তেন্তে মোৰ পৰিচয় শুনা। মোৰ নাম মিঃ লক[illegible] ইযাতে মই কোঠা এটা ভাৰালৈ লৈ আছিলোঁ। মোক ৰাখিবলৈ কোঠা এটা [illegible] বাৰু? মই ৰাতিটো থাকিম।

'আপুনি? ইযাত থাকি যোৱা মানুহ! [illegible] আপুনি যে আহিব কোনে জানিছিল! আপুনি খবৰ পঠাব [illegible] হঠাতে শুকান চাফ-চিকুণ কোঠা এটা পাও ক'ত? এটাও যে নাই

মুখৰ পাইপ পেলাই থৈ তাই লৰ [illegible] ভিতৰলৈ সোমাল। ছোৱালীজনীও পিচে পিচে গ'ল। মযো সোমাই [illegible] যে ঠিকেই, তাই কোৱা কথাই সঁচা। হঠাতে খা খবৰ নিদিযাকৈ মই [illegible] পেলালোঁ সেইটো কথাও মই বুজিলোঁ।

মই তাইক কলোঁ [illegible] তুমি থিৰ হোৱাচোন। মই এতিয়া অলপমান ওলাই যাম। [illegible] কোঠাত চাইচিতি এচুকত বহি ৰাতিৰ আহাৰ খাব পৰাকৈ [illegible] কোঠা এটা উলিয়াই দিলেই হ'ব। সৰা মচা তেনেকৈ [illegible] শুইবৰ ভালকৈ জুলা হ'ব লাগে, আৰু বিচনাৰ কাপোৰ-কানি [illegible] হৈ যাব।

তাই যি [illegible]। অৱশ্যে বিবুধিত পৰি কি কৰিব কি নকৰিব অৱস্থা তাইৰ [illegible] থকা নাছিল। জুহালৰ ওপৰি সৰা ব্ৰাচটো তাই ভুলতে টিফাইখনত [illegible] দিছিল আৰু কেটলিবাটাও অ'ৰ বস্তু নি ত'ত থোৱা মোৰ চকুত

পৰিছিল। ঘূৰি আহি পোৱালৈ ৰাতিৰ দুদণ্ড সময় কাতি হৈ থাকিবলৈ তাই মোৰ বাবে ব্যৱস্থা এটা নকৰাকৈ নাথাকিব বুলি মই ধৰি লৈছিলোঁ। তাইৰ ওপৰত সিমানকণ বিশ্বাস মোৰ হৈছিল।

মই 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ যাবলৈ ওলাইছিলোঁ। চোতালখন এৰাৰ পিচতে মোৰ মনত এটা কথা খেলালে। ঘূৰি গৈ মানুহজনীক মই সুধিলোঁ 'হাইটচ'ৰ খবৰ ভালনে? আটাইবোৰ ঠিকে ঠাকে আছেনে?

'আছে, মই যিমান দূৰ জানোঁ সকলো ঠিকেই আছে। তাই উত্তৰ দিলে। তাইৰ লৰালৰি। কেৰাহি এখনত অঙঠা এগাল ভৰাই তাই খৰখেদা কৰিছে, জুই ধৰিব লাগে।

মিচেচ ডীনে নো 'গ্ৰেঞ্জ' এৰি কিয় গ'ল মই তাইক সুধিম বুলি ভাবিছিলোঁ পিচে তাইৰ লৰালৰি দেখি নুসুধিলোঁ। মই চোতালৰ বাজ ওলালোঁ।

অস্তগামী সূৰ্য্যৰ পোহৰ পিঠিত পেলাই মই লাহে ধীৰে গৈ আছিলোঁ। ডাঙৰ ৰাস্তাখন পাৰ হোৱালৈ পূব ফালে জোন ওলাবৰ হ'ল। এফালে অস্ত। ইফালে উদয়। মই গৈ গৈ ৱদাৰিং হাইটচ'লৈ ফাটি যোৱা ঠেক ৰাস্তাটো পালোঁগৈ। বেলিৰ পোহৰ তেতিয়া মাৰ গৈছে, কিন্তু জোনৰ অপূৰ্ব্ব পোহৰত বাটৰ প্ৰতিটো শিলগুটি প্ৰতিজোপা ঘাঁহ মোৰ চকুত ফটফটিয়াকৈ জিলিকি পৰিছিল।

হাত দিয়াৰ লগে লগে জপনাখন খুলিলে। আগৰ কেইবাৰৰ দৰে মই ওপৰলৈ বগাব লগা নহ'ল নাইবা জপনাত কোবাই শব্দ কৰি আনৰ সহায় প্ৰাৰ্থনা কৰিব লগাও নহ'ল।

এয়াতো বেচ পৰিবৰ্ত্তন হৈছে, মই মনতে ভাবিলোঁ। আৰু এক পৰিবৰ্ত্তন মোৰ চকুত পৰিল। বতাহত মৃদু মৃদু ফুলৰ সুবাস ভাহি আহি মোৰ নাকত লাগিছিলহি। বাগানৰ বিভিন্ন ফলৰ গছৰ পৰা এই সুগন্ধ আহিছিল বুলি মই লগে লগে ধৰিব পাৰিলোঁ।

দুৱাৰ খিৰিকিবোৰ খোলাই আছিল। চিমনিৰ ওচৰত একুৰা জুই জ্বলি আছিল। কিন্তু 'ৱাদাৰিং হাইটচ' ঘৰটো ইমান আহল বহল যে তাত থকা মানুহবোৰে সকলো সময়তে জুইৰ উত্তাপটো নাপায়। ঘৰত থকা আটাইবোৰ মানুহ এখন খিৰিকিৰ পৰা অলপ দূৰত জুম বান্ধি আছিল। সোমোৱাৰ আগতেই তেওঁলোকক মই দেখা পাইছিলোঁ তেওঁলোকৰ কথাও মোৰ কাণত পৰিছিল। গতিকে বাহিৰতে ৰৈ কথা পতাবোৰ নো কোন আৰু কিনো কথা পাতিছে জানিবলৈ মোৰ মন গ'ল। মই বাহিৰতে থিয় দি কাণ উনাই ৰ'লোঁ। 'কন-ট্ৰেৰি (বিপৰীত) (এই) শব্দটো কোনোবাই মিহি মাতেৰে উচ্চাৰণ কৰা মোৰ কাণত পৰিল। এইবাৰৰ সৈতে তিনিবাৰ হ'ল গৰু। আকৌ মই নকওঁ। মনত ৰাখিবি। নহ'লে তোৰ চুলি চিঙিম।

কৈছোঁ তেন্তে 'কনট্ৰেৰি। এইবাৰৰ মাতটো গলগলীয়া আৰু কোমলসুৰীয়া। এতিয়া দিয়া এটা চুমা দিয়া। ইমান ভালকৈ মনত ৰখাৰ বাবে চুমা এটা দিয়া।

'নহ'ব এটাও ভুল নকৰাকৈ আগতে আকৌ ঘূৰাই পঢ়।

পঢ়োঁতাজন আছিল এজন পুৰুষ। ডেকা মানুহ। সাজপাৰ পৰিপাটি। এখন মেজৰ ওচৰত কিতাপ এখন আগত লৈ বহি আছিল। তাৰ ধুনীয়া মুখমণ্ডলত এটা আনন্দৰ ভাব ফুটি উঠিছিল। কিতাপৰ পাতৰ পৰা তাৰ চকু তাৰ কান্ধত থোৱা এখন সৰু বগা হাতলৈ বাৰে বাৰে ঘূৰি গৈছিল। সেই সৰু হাতখনে কাটোঁপ কৰে তাৰ গালত চৰ একোটা মাৰি কিতাপৰ পাতলৈ তাৰ দৃষ্টি আৰু মনোযোগ ঘূৰাই দিছিল।

মানুহগৰাকী তাৰ পিচফালেই থিয় দি আছিল। মানুহটোৰ পঢ়া চাবলৈ মূৰ তললৈ কৰোঁতে মাজে মাজে মানুহ গৰাকীৰ কেঁকোৰা-কেঁকুৰি চুলিবোৰ তাৰ মুগাবৰণীয়া চুলিবোৰত সোমাই গৈছিল। তেওঁৰ মুখখন আছিল অপূৰ্ব্ব সুন্দৰ। ভাগ্যক্ৰমে তাৰ চকুত তেওঁৰ মুখখন পৰি থকা নাছিল নহ'লে সি পঢ়াত ইমান মনোযোগ দিব নোৱাৰিলেহেঁতেন। এনে এগৰাকী অপূৰ্ব্ব সুন্দৰী মহিলাৰ মুখখনলৈ চাই থকাৰ উপৰিও অন্য কিবা এটা কৰাৰ কি যে সুন্দৰ সুযোগ মই নেপাইছিলোঁ ভাবি মই মোৰ নিজৰে ওঠ কামুৰি ধৰিলোঁ।

পঢ়াশুনাৰ তেতিয়ালৈ আধ্যা পৰিল। পঢ়োঁতা মানুহজনে আৰু ভুল নকৰিলে। তেওঁ পুৰস্কাৰ দাবী কৰিলে আৰু কমেও পাঁচোটা চুমা পালে। পাঁচোটাৰ ঠাইত বহুত বেচি চুমা সিও খালে। ইয়াৰ পিচত তেওঁলোক দুয়ো দুৱাৰমুখলৈ ওলাই আহিল আৰু তেওঁলোকৰ কথা বতৰাৰপৰা তেওঁলোক মুকলি পথাৰৰ পিনে ফুৰিবলৈ ওলাইছে বুলি মই ধৰিব পাৰিলোঁ। সেই সময়ত মই হতভগীযাই গা দেখা দিলে হেয়াৰটন আৰ্ণশ্বই মুখেৰে নহলেও পেটেৰে শাপি মোক বোঁ বোঁ নৰকলৈ পঠাব বুলি মই বেচকৈ বুজিছিলোঁ। নিজকে মোৰ বৰ তুচ্ছ আৰু হিংসাকুৰীযা যেন ভাব হ'ল। পাকঘৰত সোমাই তেতিয়াৰ বাবে আত্মগোপন কৰিবলৈ বুলি ইপিনে সিপিনে চালোঁ।

পাকঘৰৰ পিনেও দুৱাৰ খোলা আছিল। দুৱাৰমুখতে মোৰ পুৰণা মিত্ৰ নেলী ডীনক বহি থকা দেখিলোঁ। গান গাই গাই কিবা এটা গুঠি আছে। ভিতৰৰ পৰা কোনোবা এটাই হুঁটা মাতেৰে গালি শপনি পাৰি আছে। সেইবোৰ কাণত পৰিলে তাই গান গোৱা এৰি তভক মাৰি খন্তেক ৰয়।

জোজেফৰ ভোৰভোৰণি : নেলীৰ গান গোৱাৰ প্ৰতাপত সি বাইবেলৰ আধ্যা এটাও শান্তিৰে পঢ়িব নোৱৰা হ'ল। 'কি যে লাজৰ কথা। পবিত্ৰ পুথিখন মেলি লবা ইফালে তাই চয়তানৰ কীৰ্ত্তন জুৰিবলৈ লব। এপিনে এইজনী সিপিনে সেই চতাই পাখৰীজনী। দুয়োজনীৰ পাল্লাত পৰি বেচেৰা ল'ৰাটো ৰসাতলে যাব এতিয়া। বেচেৰা! তাক সিহঁতে যাদু কৰিলে। মই ঠিক বুজিছোঁ। হায় ভগৱান! দেশত নিযম-কানুন, বিচাৰ-বিবেচনা একো নাইকিয়া হ'ল দেখিছোঁ।

'নহয় অ জোজেফ। তই ভবাৰ দৰে নহয়। নহলে দেখোন আমি তপত খোলাৰ ওপৰত নাচি থাকিবলগা হ'লহেঁতেন। তই তোৰ ভাগে খ্ৰিষ্টিয়ানৰ দৰে বাইবেল পঢ়ি থাক। মই কি গাইছোঁ, তালৈ কাণ দিয় কিয়? মইনো কি অবাইচ গানটো গালোঁ?

এনি পৰীৰ বিয়া নামৰ গীতটোহে গাইছোঁ। গানৰ সুৰে সুৰে নাচিবও পাৰি।

মিচেচ ডীনে আকৌ গীতটো জোৰে এনেতে মই ভাইৰপিনে আগবাঢ়ি গৈ দেখা দিলোঁ। মোক দেখা মাত্ৰকে তাই জাপ মাৰি থিয় হৈ ক'লে এয়া লকউদ মহাশয় দেখোন! তেৰাই আপোনাৰ মঙ্গল কৰক। ক'ৰপৰা ওলালহি? খবৰ নাই, খাতি নাই, এইদৰেনো আহেনে? থ্ৰাচক্ৰচ গ্ৰেঞ্জ একেবাৰে বন্ধ হৈ গৈছে। আপুনি আগতীয়াকৈ জনাব লাগিছিল।

মই ক'লোঁ ম২ তাত যিমান দিনলৈ থাকোঁ থকাৰ ব্যৱস্থা কৰি আহিছোঁ। মই কালিলৈ যাম গৈয়ে। তুমি ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিলা মিচেচ ডীন? সেইটো কথা আগতে কোঁৱা।

'জিল্লা গ'লগৈ। তাই গ'লত হিথক্লিফে মোক আপুনি লণ্ডনলৈ যোৱাৰ পিচতে আপুনি ঘূৰি নহালৈকে ইয়াত থাকিবলৈ মাতিলে। বাহিৰতে নৈ থাকিল দেখোন। সোমাই আহক। এই গধূলিখন আপুনি গিমাৰটনৰ পৰা খোজকাঢ়ি আহিছে?

'গ্ৰেঞ্জ'ৰ পৰা আহিছোঁ মই উত্তৰ দিলোঁ। সিহঁতে মোলৈ তাত থকামেলাৰ ব্যৱস্থা কৰে মানে মই তোমাৰ গৃহস্থৰ লগত হিচাব নিকাচ চফা কৰি যাওঁ বুলি আহিলোঁ। মোৰ বৰ লৰালৰি। আকৌ বা কেতিয়া সুবিধা পাও এইপিনে অহাৰ।

ভিতৰলৈ আগবঢাই নি নেলীয়ে সুধিলে 'কিহৰ হিচাব-নিকাচ চফা কৰাৰ কথানো কৈছে? তেও ওলাই গৈছে, সোনকালে নুঘূৰিব।

'ঘৰভাৰাৰ কথাটো আছিলে।

'অ ! তেন্তে হ'লে সেইটো কথা মিচেচ হিথক্লিফৰ লগতহে আপুনি পাতিব লাগিব। নহলে মোৰ লগতো পাতিব পাৰে। বৈষয়িক কথাবোৰ তেও চম্ভালিব জনা হোৱাই নাই এতিয়াও। তেওৰ হৈ ময়ে চোৱাচিতা কৰি আছোঁ। আন কোনো নাই নহয়।

মোক বৰ আচৰিত হোৱা যেন দেখি মিচেচ ডীনে ক'লে যি বুজিছোঁ মিঃ হিথক্লিফ ঢুকোৱাৰ খবৰ আপুনি বোধহয় নাজানে।

'হিথক্লিফ ঢুকাল? কোঁৱা কি হে? কিমান দিন হ'ল?

'তিনিমাহ হ'ল। পিচে আপুনি বহকচোন। ৰ ব আপোনাৰ হেটটো মই খুলি দিছোঁ। মই সব কথা আপোনাক ক ম। পিচ এটা কথা নহয আপুনিতো পেটত একোকে পেলোৱা নাই! পেলাইছে জানো?

'মোৰ বাবে একো যোগাৰ কৰিব নালাগে। থ্ৰাচক্ৰচ'ত ৰাতিৰ আহাৰৰ বাবে মই কৈ আহিছোঁ। তুমিও বহাঁচোন। তেওঁ মৰাৰ কথা মই সপোনতো ভবা নাছিলোঁ। কেনেকৈ কি হ'ল কোঁৱাচোন। তেওঁলোক মানে ডেকা-গাভৰুহাল ঘূৰি আহোঁতে পলম হ ব বুলি তুমি কৈছা?

'নহয হে, ফুৰি চাকি গধূলি সদায় পলমকৈ ঘৰ সোমায়হি বাবে মই সিহঁতক

বকিব লগা হয়। সিহঁতে পিচে মোৰ কথালৈ গ্ৰাহ্যই নকৰে। আপুনি আন বাৰু খাব নালাগে আমাৰ পুৰণি মদ আছে, তাৰে এঢোক ধৰক। ভাল লাগিব। আপোনাক ক্লান্ত যেনো দেখাইছে।

মই নালাগে বুলি ক'বলৈ নৌ পাওঁতেই তাই মদ আনিবলৈ উঠি গ'লেই। ভিতৰত জোজেফে তাইক ককৰ্থনা কৰা মোৰ কাণত পৰিল— এই বয়সতো তাইৰ বাহিৰৰ মানুহৰ লগত হাতবাটি। কিযে লাজ-কাজ নোহোৱা কথা। তাকো আকৌ চলাজনা গৃহস্থৰ গিলাচত মদ ঢালি দিলেহে হয়। এইবোৰকে দেখিবলৈ শুনিবলৈ সি জীয়াই আছে— কিমান লাজৰ কথা।

তাৰ লগত কথা কটাকটি কৰিবলৈ তাই নৰ'ল। এগিলাচ সুন্দৰ ফেনীল মদ আনি তাই মোৰ আগত থলে। দেখিয়েই মোৰ লোভৰ পানী পৰিল। সেইগিলাচ পি শেষ কৰাৰ লগে লগে তাই কাহিনীৰ বাকী থকা অংশ ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। হিথ্‌ক্লিফৰ মৃত্যু বৰ অদ্ভুত ভাবে হ'ল তাই মোক ক'লে।

মিচেচ ডীনে কৈ গ'ল 'আপুনি যোৱাৰ পখেকৰ ভিতৰতে মোক 'ৱাদাৰিং হাইটচ'লৈ মাতি অনা হ'ল। কেথেৰিণৰ কথা ভাবি মই আনন্দমনেৰে হিথ্‌ক্লিফৰ কথা মতে ইয়ালৈ আহিলোঁ।

প্ৰথমবাৰ তাইৰ লগত মুখামুখি হৈয়েই মই হতভম্ব হৈ গ'লোঁ। তাইৰ অৱস্থাটো দেখি মোৰ মনত বৰ চোট লাগিল বৰ বেজাৰ পালোঁ। সেই তাহানি দিনতে এৰাএৰি হোৱাৰ পিচত সেয়ে প্ৰথম দেখা। তেতিয়াতকৈ তাই কিমান যে সলনি নহ'ল। আগতে উপযাচি আহিব খোজোঁতে হিথ্‌ক্লিফে মোক আহিব নালাগে বুলি কৈছিল। এতিয়ানো আক মাতি অনাৰ কাৰণটো কি সি মোক নকলে। মাত্ৰ ক'লে যে মোক তাৰ দৰ্কাৰ হৈছে। কেথেৰিনক দেখি দেখি তাৰ বোলে অসহ্য হৈছিল। সৰু বৈঠকখানাৰ কোঠাটোত মই নিজৰ আগফালৰ কোঠা কৰি লৈ কেথিকো মোৰ লগতে লোৱাৰ কথা ক'লে। দিনটোৰ ভিতৰত এবাৰ বা দুবাৰ তাইক দেখা পালেই তেওঁৰ হ'ব।

এনে এটা বন্দবস্ত হোৱা দেখি কেথেৰিণে ভাল পোৱা যেনেই লাগিল। লাহে লাহে মই 'গ্ৰেঞ্জ'ৰ পৰা তাইৰ বছা বছা কিতাপ কিছুমান আৰু তাই আগতে ব্যৱহাৰ কৰা চিত্তবিনোদনৰ বস্তু কেইপদমান সৰকাই আনিলোঁ। বেচ আৰামত আমি দিন কটাব পাৰিম বুলি মোৰ ভাব হৈছিল।

পিচে মোৰ আশা মিছা বুলি প্ৰমাণিত হ'বলৈ সৰহদিন নালাগিল। যিজনী কেথেৰিনক প্ৰথমতে অতি সন্তুষ্ট যেন দেখিছিলোঁ সেইজনী ছোৱালীয়েই কেইদিনমানৰ ভিতৰতে খিঙখিঙিয়া হৈ পৰিল গাত তাইৰ শাঁতি সুতি নোহোৱা হ'ল। কাৰণো অৱশ্যে নোহোৱা নহয়। বাগানৰ সীমাৰ বাজ হৈ কলৈকো তাইক যাবলৈ দিয়া নহৈছিল। চাৰিবেৰৰ মাজতে সোমাই থাকি বিশেষকৈ বসন্তৰ আগমনৰ কালত তাই চটফটাইছিল। তদুপৰি মই ঘৰুৱা কামকাজত ইফালে সিফালে গ'লে তাই বৰ অকলশৰীয়া হৈছিল। নিজৰ নিৰ্জ্জন কোঠাত অকলে বহি থকাতকৈ তাই জোজেফৰ

লগত পাকঘৰত কাজিয়া পেচাল কৰি সময় কটাবলৈকে ভাল পাইছিল। সিহঁতৰ খকাখুন্দাবোৰলৈ মই বৰ কাণ দিয়া নাছিলোঁ। পিচে গৃহস্বামী হিথক্লিফে কেঠাটোত অকলে থাকিবলৈ বিচাৰিলে হেয়াৰটন পাকঘৰলৈ যাবলগা হৈছিল। প্ৰথমতে সি সোমাই গ'লে তাই হয় সাউতকৰে ওলাই আহে, নহয় মোৰ লগত কামত ধৰে তাক নামাতেও তাৰ কোনো কথাতে মন্তব্যও নিদিয়ে। সিও যিমান পাৰে গোমোঠা মাৰি থাকে মুখেৰে নামাতে। কিন্তু অলপদিন পিচত তাইৰ হাৱভাব সলনি হোৱা দেখা গ'ল। তাক তাই নিজমৰ্তে থাকিবলৈ নিদিয়াই হ'ল। সি মাত মাতিলেই তাই তাৰ মুখতে ধৰিব সি এলেহুৱাহে, মূৰ্খহে— এইবুলি ককৰ্থনা কৰিব সি নো জীযাই আছে কেনেকৈ সেইটো তাইৰ বাবে এটা সাঁথৰহে বুলি ক'ব গোটেই গধূলিটো জুহালৰ গুৰিত বহি জপক জপকৈ টোপনিয়াই থাকিব পাৰে কেনেকৈ সুধিব— ইত্যাদি নানা প্ৰকাৰে তাই তাক অতীষ্ঠ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

এদিন তাই মোক ক'লে সি এটা কুকুৰৰ নিচিনা নহযনে এলেন? গাড়ীটনা ঘোঁৰাৰ নিচিনা বুলিও ক ব পাৰি। সি তাৰ কৰিব লগা কাম কৰে খোৱাখিনি খায় শোৱাখিনি শোৱে। চিৰকাল এইদৰেই কটাই আহিছে। তাৰ মনটোত শূন্যতাৰ বাহিৰে কি থাকিব পাৰে? তাৰ মনটোততো উছাহ বোলা বস্তুটো নাই। এই হেয়াৰটন তই কেতিয়াবা সমাজিক দেখনে? দেখ যদি কি দেখ? তই আক মোৰ আগত মুখ মেলিব নোৱাৰ নহয়।

এইবুলি কৈ তাই তাল চালে। সি মুখেৰেও নামাতিলে তাইলৈ মূৰ তুলিও নাচালে।

তাই কৈ গ'ল সি বোধহয এতিয়া সপোন দেখিছে। জুপিটাৰৰ পত্নী জুনৰ দৰে সি বোধহয় এতিয়া তাৰ বাহু জোকাৰিছে। সোধচোন তাক এলেন।

মই ক'লোঁ 'কেথি আইটি তুমি যদি ভালেৰে নচলা তেন্তে তোমাক ওপৰ মহলালৈ পঠাই দিবলৈ হেয়াৰটনে ঘৰৰ গৃহস্থক ক'ব। সি অকল বাহু জোকৰাই নাছিল হয়তো মুঠিয়াইছিলোঁ। যেন সি এইমাত্ৰ কাৰোবাৰ গাত হাতহে দিব।

আন এদিন তাই কৈছিল মই পাকঘৰত থাকিলে হেয়াৰটনে মুখেৰে কিয় একো নামাতে মই জানোঁ। মই তাক ঠাট্টা কৰিম বুলি তাৰ ভয়। তই কি ভাব এলেন? এবাৰ সি নিজে নিজে পঢ়া শিকিবলৈ লৈছিলে নহয়। মই তেতিয়া তাক ঠাট্টা কৰি কিবা এটা কলতে সি যে কিতাপবোৰ পুৰি পেলাই, পঢ়া বাদ দিছিল। মূৰ্খ নহয় আৰু কি।

মই কলোঁ 'তুমি দুষ্টামি কৰা নাছিলানে? আগতে মোক সেইটো কথা কোঁৱা।

তাই কৈ গ'ল 'কৰিছিলোঁ কিজানি। কিন্তু সিনো ইমান নিৰ্বোধ কাম কৰিব বুলি মই কেনেকৈ জানিম। হেয়াৰটন তোক কিতাপ এখন দিলে তই আকৌ পঢ়িবলৈ লবিনে? মই সহায় কৰিম।

তাই পঢ়ি থকা কিতাপ এখন তাৰ মূৰত থলে। সি দলিয়াই পেলাই দি ক'লে

বোলে তাক জোকাই থাকিবলৈ নেৰিলে সি তাইৰ গল ভাঙি দিব।

'বাৰু মই মেজৰ ড্ৰয়াৰতে কিতাপখন থৈছোঁ। মই এতিয়া শোওঁগে।

মোৰ কাণে কাণে ফুচফুচাই সিনো কিতাপখন চোৱেনে নোচোৱে মোক চাবলৈ ক'লে। এইবুলি কৈ তাই আঁতৰি গ'ল। সি কিন্তু কিতাপৰ ওচৰেই নাচাপিলে। ৰাতিপুৱা মোৰপৰা কথাটো জানি তাই বৰ হতাশ হ'ল। তাৰ এলাহ আৰু মঠ ধৰি থকা স্বভাৱ দেখি তাই বৰ দুঃখ পালে। ল'ৰাটোৱে নিজে যত্ন কৰি লেখাপঢ়া শিকিবলৈ লৈছিলে তাইৰ নিজৰ দোষতে সি সেইবোৰ জলাঞ্জলি দিলে,— এই চিন্তাটোৱে তাইৰ বিবেকক সদায় তাড়না দি আছিল।

চলচাতুৰী কৰি তাকনো আকৌ কেনেকৈ পঢ়াত লগাব পাৰে তাকে তাই চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে। মই কাপোৰ ইস্ত্ৰি কৰি থকাৰ সময়ত বা বহা কোঠাত কৰিব নোৱৰা অথচ বহি বহি কৰিব লগা ইটো সিটো কাম কৰি থাকোঁতে পঢ়িলে শুনি ভাল লগা কিতাপ এৰোখন আনি তাই মোৰ ওচৰত ডাঙৰ ডাঙৰকৈ পঢ়েহি। হেয়াৰটন ওচৰত থাকিলে পাঠটোৰ আটাইতকৈ ৰসাল অংশটোতে ৰৈ যায় আৰু কিতাপখন তাতে পেলাই থয়। তাই কেইবাবাৰো তেনেকুৱা কৰিছিল। কিন্তু সিও কম গোৰাৰ নাছিল। তাইৰ ফান্দত ভৰি দিয়াৰ পৰিবৰ্ত্তে ডাৱৰীয়া বতৰত সি জোজেফৰ লগত ধপাত খাবলৈ ধৰিলে। জুহালৰ দুফালে দুযোটা যন্ত্ৰবৎ বহি থাকে। জোজেফ ধুমকলা— তাই কি পঢ়িছে নপঢ়িছে শুনাৰ সাধ্য তাৰ নাই। তাৰমতে এই পঢ়াবোৰো ফাংফুং কথা দুষ্টৰ দুষ্টবুদ্ধিৰ খেলা। হেয়াৰটনে যিমান পাৰে তাই কি পঢ়িছে নুশুনাৰ ফাকতি জোৰে। ফৰকাল গধূলিবোৰত সি চিকাৰলৈ ওলায়। কেথেৰিণ হামিয়াই হিকটিয়াই, হুমুনিয়াহ কাঢ়ি থাকে । মোক তাইৰ লগত কথা পাতিবলৈ আমনি কৰি থাকে অথচ মই মুখ মেলিলেই চোতাললৈ বা বাগানলৈ ওলাই লৰ মাৰে। শেষত গৈ গৈ কয়গৈ বোলে তাইৰ জীৱনটো অৰ্থহীন হ'ল জীয়াই থাকি তাই ক্লান্ত হৈ পৰিছে, ইত্যাদি কথা।

মিঃ হিথক্লিফে দিনে দিনে ক্ৰমাৎ বেচিকৈ মানুহৰ সংগ ভাল নোপোৱা হৈ আহিছিল। আৰ্ণশ্বক তেওঁ নিজৰ কোঠাৰ পৰা প্ৰায় বাহিৰ কৰিয়েই দিলে। মাৰ্চ মাহৰ আৰম্ভতে এটা দুৰ্ঘটনাত পৰি সি পাকঘৰতে পৰি থাকিব লগা হৈছিল। চিকাৰলৈ বুলি অকলে অকলে পাহাৰলৈ গৈছিল তাতে তাৰ বন্দুক ফুটি গ'ল। গুলীৰ এটুকুৰা আহি তাৰ কান্ধতে লাগিলে আৰু সি আহি ঘৰ পোৱাৰ আগতে তাৰ ভালেখিনি তেজ গ'ল। ফলত যা নুগুকোৱালৈকে জুহালৰ ওচৰত সি চুপ্ চাপ্ বহি বহি কটাবলগীয়া হ'ল।

সি তাত থাকিবলগীয়া হোৱাত কেথেৰিণে ভালেই পালে। অন্ততঃ ওপৰ মহলাৰ কোঠাটোৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ তাইৰ আগতকৈও কমিল। তলৰ মহলাতে কাম উলিয়াই লবলৈ তাই মোক পেৰি থাকিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়াহলে তাই মোৰ ওচৰে-পাঁজৰে থাকিব পাৰিব।

ইষ্টাৰৰ সোমবাৰে জোজেফে কেইটামান গৰু লৈ গিমাৰটনৰ হাটলৈ গৈছিল। আবেলি বেলিকা মই পাকঘৰত নতুনকৈ পৰ্দ্দা লগাইছোঁ। আৰ্ণশ্ব সদায় থকাদি গোমোঠা মাৰি চিমনিৰ কাষত বহি আছে। কেথেৰিণে খিৰিকিৰ কাচত চবি আঁকি সময় কটাই আছিল। মাজে মাজে তাই গানো গাব ফুচফুচাই কিবা একোটা শুনা-নুশুনাৰ মাজতে কয় হেযাৰটনৰ পিনে চুৰকৈ চায় আৰু বৰ আমনি পোৱা আৰু অধৈৰ্য্য হোৱাযেন দেখুৱায়। হেয়াৰটনে একান্তমনে ধপাত হুঁপি হুঁপি জুহালৈল চাই আছিল।

হঠাতে এবাৰ দেখিলোঁ তাই হেযাৰটনৰ ওচৰত বহিছেগৈ। তাই কি কৰে নকৰে তালৈ মই বৰ নজৰ দিযা নাছিলোঁ। কিন্তু তাই এইদৰে কোৱা মোৰ কাণত পৰিল

'হেযাৰটন মই এতিযা বুজি পাইছোঁ যে তই মোৰ মোমাইৰ পুতেক হয। খং নুঠিলে আৰু মোৰ প্ৰতি ইমান কঠোৰ আৰু নিৰ্দ্দয নহলে তোক মোৰ মোমাইদেউৰ পুতেক বুলিযেই ল ব খোজোঁ।

হেযাৰটনে কোনো উত্তৰ নিদিলে।

'হেযাৰটন' হেযাৰটন' হেযাৰটন' তই শুনিছনে নাই? তাই তাক সুধিযেই থাকিল।

কষ্ট হৈ, হুটামাতেৰে সি উত্তৰ দিলে তই ইযাৰ পৰা আঁতৰ হ।

সাৱধানে হাতখন মেলি তাই তাৰ মুখৰপৰা চিলিমটো কাঢ়ি আনিলে। ঠোঁটামোজাত পৰি গৈ চিলিমটো ভাগিলে। টুকুৰা দুটা তাই জুইলৈ দলিযাই দিলে। হেয়াৰটনে গালি গালাজ এসোপা পাৰি আৰু এটা চিলিম মুখত লগালে। তাই তালৈ চাই কলে

'ৰবি। তই প্ৰথমে মোৰ কথা শুনিবই লাগিব। পিচে সেই ধোঁৱা সোপা মোৰ মুখৰ ওপৰত উৰি থাকিলে মই কথা ক'ব নোৱাৰোঁ।

সি অত্যন্ত উত্তেজিত হৈ ক'লে জহান্নামে যা তই। মোক অকলে থাকিবলৈ দে।

'নহ'ব তাই কৈৰিযেই থাকিল। 'মই কি কৰিলে তই মোৰ লগত কথা পাতিবি মই ক'ব নোৱাৰোঁ। তই মোক নুবুজিবলৈ বুলি ঠিক কৰি লৈছ। তোক যে মই মূৰ্খ বুলি কও— মই সঁচাসঁচিকৈ কও বুলি ভাব নেকি? সেইদৰে কওঁ হয পিচে মইতো তোক ঘিণ নকৰোঁ। হেয়াৰটন তই মোৰ মোমাইৰ ল'ৰা। আমাৰ মাজত এটা সম্বন্ধ আছে। খং ৰাগ এৰ। আমাৰ মিলামিছা হওক।

'তোৰ লগত মই ভাল মিলাবলৈ নাযাওঁ। তই তোৰ অহংকাৰ লৈয়েই থাক। ঠাট্টা মস্কৰা কৰিব জান সেইবোৰকে লৈ থাক। তোৰ লগত যদি মই সনা-পোটকা হ বলৈ যাওঁ মই সোঁ-শৰীৰে নৰকত ডুবিম। মোৰ আগৰপৰা গুচ। এই মাত্ৰকতে। গুচ বুলিছোঁ।

চকু ঘোপা কৰি, ওঁঠটো কামুৰি কামুৰি, কেথেৰিন খিৰিকিৰ কাষলৈ আঁতৰি গ'ল। তাইৰ কান্দোন ওলাওঁ ওলাওঁ হৈছিল। কিবা এটা বেসুৰীয়া গীত গুণগুণাই তাই

কান্দোন চেপি ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল।

মই এইবাৰ মাত লগালোঁ 'হেয়াৰটন তই তোৰ পেহীয়েৰৰ স্ত্ৰীয়েকৰ লগত ভাল ভাবেৰে থকাহে ভাল। তাই নিজৰ ধৃষ্টতাৰ বাবে অনুতাপ কৰিছে যেতিয়া তই আৰু তাকে ধৰি থাকিব নালাগে। তাইৰ লগত সম্ভাৱৰ সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰি থাকিলে তোৰ বহুত লাভ হ'ব। তাইৰ লগ পালে তই এটা বেলেগ মানুহ হৈ যাবি।

লগ? তাই মোৰ লগ? তাই মোক ঘিণ কৰে আৰু মই তাইৰ জোতা চফা কৰাৰ বাবেও উপযুক্ত নহয় বুলি ভাবে। নাই, নালাগে। তাইৰ শুভেচ্ছা লৈ মই ৰজা হ'ব পাৰিলেও সেই খিতাপ মই নিবিচাৰোঁ।

'মই তোক ঘিণ নকৰোঁ। তইহে মোক ঘিণ কৰ। বুলি কেথিয়ে কান্দি কান্দি ক'লে। তাই নিজৰ মনৰ দুঃখ চেপি ৰাখিবলৈ আৰু চেষ্টা নকৰিলে। 'তই মোক হিথক্লিফে কৰা দৰেই ঘৃণা কৰ। বেচিকৈহে কৰ।

আৰ্ণশ্বই আৰম্ভ কৰিলে 'তই এজনী গোকাটি মিছলীয়া। তোৰ ফলীয়া হৈ তেন্তে এশবাৰ মই তাক বিষ খং তোলাইছিলোঁ? আৰু কেতিয়া? তই যেতিয়া মোক উপলুঙা কৰিছিলি ঘিণ কৰিছিলি আৰু— । মোক কিমান পাৰ বিৰক্ত কৰ। মই ওলাই গৈ বাহিৰত বৈ থাকিমগৈ। আনৰ আগত মই ক'ম যে তই মোক বিৰক্তি দি দি ৰান্ধনীঘৰৰ পৰা ওলাই আহিবলৈ বাধ্য কৰালি। চকুলো মচি মচি তাই ক'লে 'তই মোৰ পক্ষ লৈছিলি বুলি মই জনা নাছিলোঁ। মই বৰ কষ্ট ভুগিছিলোঁ। সকলোৰে প্ৰতি মোৰ তিক্ততাৰ ভাব জন্মিছিল। পিচে এতিয়া মই তোক ধন্যবাদ দিছোঁ। মোক ক্ষমা কৰ। ইয়াতকৈ বেচি আৰু মই কি ক ব পাৰোঁ?

জুহালৰ ওচৰ চাপি খোলা মনেৰে তাই তাঁ ৰ হাত আগবঢ়াই দিলে।

সি মানুহটো ক'লা মলা পৰিল আৰু মেঘে গৰজাদি গৰ্জ্জি উঠিল। বজ্ৰমুঠি মাৰি সি তলমূৰকৈ থিয় দি ৰ'ল।

বেথেৰিণে সহজাত বুদ্ধিৰেই নিশ্চয় বুজিব পাৰিলে যে তাইৰ প্ৰতি থকা কিবা বিৰাগ ভাবৰ বাবে সি তেনে আজলমঠালিখন কৰা নাই। তাৰ মনত খোপনি পুতি বহা কিবা এক বিকৃত চিন্তাহে তাৰ কাৰণ হ'ব লাগিব বুলি তাই ভাবিলে আৰু তেনে ভাব মনলৈ আহিছিল বুলিয়েই বোধহয় তাই, এক মিনিটমান সময় কি কৰোঁ নকৰোঁকৈ থাকি মূৰটো দোঁৱাই তাৰ গালত টপকৈ এটা চুমা খাই দিলে।

আজলীজনীয়ে মই তাই কি কৰিছে দেখা নাই বুলি ভাবিছিল। ঘূৰি গৈ তাই আকৌ খিৰিকিৰ কাষত অতি গহীন হৈ বহি ললে।

কামটো যে তাই ভাল নকৰিলে তাকে মই মূৰ জোকাৰি বুজালোঁ। তাই লাজত ৰঙাচিঙা পৰি মোৰ কাণত ফুচফুচাই ক'লে

এলেন, মইনো বাৰু কি কৰিব পাৰোঁ? সি মোৰ লগত কৰমৰ্দ্দন নকৰে মোৰ ফালে নাচায়ো। তাক যে মোৰ ভাল লাগে কেনেবাকৈ তো মই দেখুৱাব লাগিব।'

চুমাটোৱে হেয়োৰটনক তাইৰ কথাত পতিয়ন নিয়াব পাৰিলে নে নাই মই নাজানোঁ। তাৰ মুখখন যাতে দেখা পোৱা নাযায়, সেইবিষয়ে কেইমিনিটমানলৈ সি সাৱধানে থাকিল। যেতিয়া সি মূৰ দাঙিলে তেতিয়াতো সি কেনি চাব সেই কথা ভাবিয়েই বিবুধিত পৰিল।

কেথেৰিণে ধুনীয়া কিতাপ এখন সুন্দৰকৈ বগা কাগজ এখনেৰে মেৰালে। ৰচি এডালেৰে বান্ধি ওপৰত 'মিঃ হেয়োৰটন আৰ্ণশ্ব' বুলি লিখিলে। তাই মোক কিতাপখন লৈ গৈ হেয়োৰটনক দিবলৈ ক'লে। তাই লগতে ক'লে

'আৰু তাক কবি সি যদি কিতাপখন লয় তেন্তে মই আহি তাক শুদ্ধকৈ পঢ়িবলৈ শিকাম। আৰু যদি নলয় তেন্তে মই ওপৰ মহলালৈ গুচি যাম আৰু কেতিয়াও তাক আমনি কৰিবলৈ নাহোঁ।

কিতাপখন নি মই তাক দিলোঁগৈ কৈ পঠোৱা কথাষাৰো কলোঁ। কেথেৰিণে একাগ্ৰভাবে আমালৈ চাই আছিল। হেয়োৰটনে হাত নেমেলেই, সেইবাবে মই তাৰ আঁঠুৰ ওপৰতে কিতাপখন থৈ দিলোঁ। সি কিন্তু জোকাৰি পেলাই নিদিলে। মই মোৰ কামলৈ ঘূৰি আহিলোঁ। কেথেৰিণে মেজৰ ওপৰত হাত দুখন মেলি মূৰ গুজি থাকিল। অলপ পিচতে কাগজৰ টোপোলা খোলাৰ সামান্য খচমচনি শব্দ তাইৰ কাণত পৰিল। তাই লাহেকৈ গৈ হেয়োৰটনৰ ওচৰত বহিল। তাৰ গাত কঁপনি উঠিল মুখ ৰঙা পৰিল— তাৰ সমস্ত অশিষ্টতা আৰু ৰুঢ়া মাতৰ কঠোৰতা নাইকিয়া হৈ গ'ল। তাই ওচৰতে বহি সৰু সৰুকৈ খাটনি ধৰি কৈ আছে 'তই মোক ক্ষমা কৰিছ বুলি ক হেয়োৰটন। কচোন। সেই সামান্য এটা শব্দ উচ্চাৰণ কৰিযেই তই মোক ইমান সুখী কৰিব পাৰ। কচোন।

প্ৰথমতে এটা মাত্ৰ শব্দ উচ্চাৰণ কৰাৰ সাহস তাৰ হোৱা নাছিল। অলপ পিচত অস্পষ্ট কিবা এটা পুতপুতালে কিন্তু কি ক'লে বুজা নগ'ল।

কেথেৰিণে তাক সুধিলে তই মোৰ বন্ধু হবি?

'নহও। তই মোৰ বাবে তোৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো দিনেই লজ্জাবোধ কৰিবি। যিমানেই মই তোৰ ওচৰ চাপিম যিমানেই তই মোক বেচি ওচৰৰ পৰা পাবি সিমানেই বেচিকৈ তই মোক ঘিণাবি। মোৰ সহ্য নহ'ব।

তাই তাৰ আৰু ওচৰ চাপি গ'ল আৰু মৰমলগাকৈ হাঁহি এটা মাৰি মৌ সনা মাতেৰে ক'লে 'তই তেন্তে মোৰ বন্ধু নহৱ?

সিহঁতৰ মাজত আৰু কি কথা বতৰা হ'ল ভালকৈ মোৰ কাণত নপৰিলহি। অলপ পিচতে ঘূৰি চাই দেখোঁ যে সিহঁত দুয়ো কিতাপখনৰ পৃষ্ঠাত আনন্দমনেৰে মনোনিবেশ কৰিছে। সিহঁতৰ ভিতৰত যে সন্ধি স্থাপন হ'ল সেই কথা বুজিবলৈ আৰু মোৰ বাকী নৰ'ল। পূৰ্ব্বৰ শত্ৰু এতিয়া পৰম মিত্ৰ হ'ল।

সিহঁতে পঢ়া কিতাপখনত বহুত দামী দামী ছবি আছিল। জোজেফ ঘৰলৈ ঘূৰি অহালৈকে সিহঁত দুয়ো সেইবোৰকে চাই চাই নিমগ্ন হৈ আছিল। কেথেৰিণৰ

হেয়াৰটনৰ সৈতে একেখন বেঞ্চতে বহি থকা দেখি সি বেচেৰা বিস্ময়ত হতবাক হ'ল। তাতে আকৌ কেথেৰিণে তাৰ কান্ধত হাতখন তুলি থৈছে। তাৰ পৰম প্ৰিয় হেয়াৰটনে কেথেৰিণক সহজভাবে লব পৰাটোও তাৰ বাবে এটা সাঁথৰ যেন লাগিল। সি ইমান বিচলিত হৈ পৰিছিল যে এই বিষযে সেই ৰাতি সি একো কথা নুলিযালে। বেচ বিৰাট আকাৰৰ বাইবেলখন মেজত মেলি লৈ দীঘল দীঘলকৈ হুমুনিযাহ কাঢ়ি থকাৰ পৰাহে তাৰ মানসিক অৱস্থাৰ উমান পোৱা গ'ল। বাইবেলখনৰ ওপৰতে আকৌ দিনটোৰ উপাৰ্জ্জনৰ মলিয়ন নোটবোৰো তাৰ জেপৰ পৰা উলিয়াই থৈছিলে। এসময়ত সি হেযাৰটনক তাৰ মেজৰ পৰা মাতি পঠিয়ালে।

এই ল'ৰা এই পযচাখিনি লৈ গৈ গিৰিহঁতক দেগৈ আৰু তাতে থাকগৈ। মযো মোৰ কোঠালৈ যাওঁ। এই জেগা আমাৰ বাবে নহয়। আমি ফালৰি কাটিব লাগিব। বেলেগ ঠাই বিচাৰিব লাগিব।

মই কেথেৰিণক ক'লোঁ 'কেথি আইটি আহাঁ। আমিও ফালৰি কাটো। ইস্ত্ৰি কৰা মোৰ হ'ল। তুমি যাবলৈ সাজু নে?

অনিচ্ছুকভাৱে বহাৰ পৰা থিয় দি তাই ক'লে 'আঠ বজাই নাই। হেযাৰটন এই কিতাপখন মই চুলাৰ দাঁতিৰ খাপতে থৈ যাওঁ। কালিলৈ মই আৰু কেইখনমান আনিম।

জোজেফে মাত দিলে তুমি ইয়াত থৈ যোৱা যিকোনো কিতাপকে মই মোৰ কোঠালৈ লৈ যাম। এবাৰ লৈ গলে সহজে আৰু ঘূৰি নাহিব। গতিকে ভাবি চাই যি কৰা কৰিবা।

দাম ভৰিব লাগিব বুলি তাক ভাবুকি দি কেথি হেযাৰটনৰ গাৰ কাষেদি হাঁহি হাঁহি ওপৰ মহলালৈ গ'ল। তাইৰ মনত অপাৰ আনন্দ। ৱাদাৰিং হাইটচ'ত তাই আগতে ইমান আনন্দমনে থকা মোৰ মনত নপৰে। প্ৰথম কেইবাৰমান লিণ্টনৰ ওচৰলৈ অহাৰ উপলক্ষ অৱশ্যে ইযাৰ ভিতৰত নপৰে।

হেয়াৰটন আৰু কেথেৰিণৰ মাজত হোৱা ভাব ক্ৰমাৎ দ্ৰুতগতিত বাঢ়িবলৈ ললে। মাজে মাজে অৱশ্যে সিহঁতৰ মাজত খুতখাঁত নলগাকৈ নাছিল। হ ব বুলি ভাবিলেই মাৰ্জ্জিত ৰুচিৰ হৈ যোৱা লোক হেযাৰটন নাছিল। কেথেৰিনৰো ধৈৰ্য্য আছিল কম। হ'লেও সিহঁতৰ মন পাৰস্পৰিক প্ৰেম আৰু শ্ৰদ্ধাৰ ফলত সমসুৰীযা হৈ পৰিছিল।

লকউদ মহাশয় কেথেৰিণৰ অন্তৰ জয় কৰাটো তেনেই সহজ কথা আছিল বুলি আপুনি নিশ্চয় বুজিব পাৰিছে। পিচে আপুনি যে তেতিয়া এই কথা নাভাবিলে ভালেই হ'ল। এই দুটাৰ মাজত মিলন হলেই মোৰ বাঞ্ছা পুৰাপুৰি সফল হ'ব। সিহঁতৰ বিয়াৰ দিনা মোতকৈ সুখী প্ৰাণী আৰু কোনো নোলাব কাৰো প্ৰতি মোৰ কোনো আক্ৰোশ নাথাকিব।

৩৩

সেইটো সোমবাৰৰ পিচদিনা পুৱা হেয়াৰটনে প্ৰাত্যহিক কাম কাজত হাত দিয়া দেখা নগ'ল। কোঠাৰ ভিতৰতে সি ইফাল সিফাল কৰিহে ফুৰিছিল। কেথেৰিণক যে মোৰ ওচৰত আগৰদৰে ৰখাটো আৰু সম্ভৱ নহ'ব এই কথাটো তৎক্ষণাত মোৰ মনলৈ আহিল।

সেইদিনা তাই মোতকৈ আগেয়েই তলৰ মহলালৈ নামিল। নামিয়েই হেয়াৰটনৰ সৈতে তাই বাগানত সোমাই এটুকুৰা ঠাই চাচি চুককি মুকলি কৰা দেখি মই আচৰিত নোহোৱাকৈ নাথাকিলোঁ। ঠাইটুকুৰা মুকলিকৈ উলিয়ালে। আধাঘণ্টা মানৰ ভিতৰতে ইমান টুকুৰা ঠাই মুকলি কৰোঁতে তাত থকা ক'লা কিচমিচৰ জোপোহাবোৰো কাটি পেলালে। অথচ সেইবোৰ জোজেফে বৰ আপডাল কৰি ৰুইছিল। কথাটো ভাবি মই ভয় খালোঁ। জোজেফে দেখিলে লগে লগেই গৈ গৃহস্থক ক'ব। তেতিয়াতো এটা বেচ উদ্গীৰণ হ'ব। মুকলি কৰা ঠাইডোখৰত সিহঁতে হেনো ফুল কৰ! মই হেয়াৰটনক কলোঁ 'তইনো একো ভবাচিন্তা নকৰাকৈ তাই ক'লে বুলিয়েই কিচমিচৰ গছবোৰ কাটি পেলাব লাগেনে?

হেয়াৰটনে থতমত খাই ক'লে 'সেইসোপা যে জোজেফে লগাইছিল মই পাহৰিয়েই গ'লোঁ। যেই কি নহওক মইহে কাটিলোঁ বুলি তাক মই ক'ম।

আমি খাবৰ পৰত সদায় হিথক্লিফৰ সৈতে একেলগে বহিছিলোঁ। ময়ে চাহ কৰিছিলোঁ। সেইবাবে খাবৰ পৰত মই নহ'লেই নহৈছিল। কেথেৰিণ সাধাৰণতে মোৰ কাষতে বহি থাকিছিল। পিচে আজি তাই হেয়াৰটনৰ ওচৰ চাপি বহিল। শত্ৰুতা মিত্ৰতা উভয়তে যে তাইৰ বিচাৰ বিবেচনা কম সেই কথা বুজিবলৈ মোৰ টান নহ'ল। কোঠাটোত সোমাওঁতেই মই তাইক ফুচফুচাই ক'লোঁ, 'চাবা আৰু হেয়াৰটনৰ লগত বৰকৈ কথা বতৰা নাপাতিবাঁ, তাৰ ফালে নাচাবাঁও। দেখিব লাগিলে হিথক্লিফৰ ৰাগ উঠিব। তোমালোক দুয়োটাকে সুদাই নেৰিব।

তাই ক'লে যে মোৰ কথামতেই তাই চলিব। কিন্তু পিচ পাকতে তাই তাৰ ওচৰ চাপি গ'ল আৰু তাৰ থালত নিজৰ থালৰ পৰা কিবা কিবি খোৱাবস্তু দি দিলে।

হেয়াৰটনৰ কিবা এটা কৰবলৈকো সাহ নাই তাইৰ পিনে চোৱাৰো উপায় নাই। তাই কিন্তু তাক আমনি কৰিবলৈ নেৰিলে। দুবাৰ তাৰ হাঁহি উঠাৰ উপক্ৰম হৈছিল—

বৰ কষ্টেৰেহে চেপি ৰাখিলে। মই তাইলৈ চকু ঘোপা কৰি চালোঁ। তাই হিথ্‌ক্লিফৰ পিনে চালে। হিথক্লিফৰ মন সেই সময়ত আন চিন্তাত মগ্ন— ওচৰত কোনে বহি কি কৰিছে তাৰ হিচাপ তেতিয়া তাৰ নাই। তাৰ মুখৰ চেহেৰাৰ পৰা তেনে ধাৰণাই হৈছিল। কেথেৰিণ এক মুহূর্ত্ত সময় বৰ গহীন হৈ ৰ'ল আৰু গভীৰ মনোযোগেৰে হিথক্লিফলৈ চালে। পিচপাকতে তাই হেয়াৰটনক আকৌ খুটিয়াবলৈ ধৰিলে। উঠি অহা হাঁহিটো হেয়াৰটনে যিমান পাৰে চেপি ৰাখিবলৈ চাইছিল কিন্তু এপাকত সি খুক খুককৈ হাঁহি দিবলৈ বাধ্য হ'ল।

হিথক্লিফ উচপ খাই উঠিল। তেও আমাৰ মুখবোৰলৈ চালে। কেথেৰিণক তাইৰ সচৰাচৰ বিবুধিত পৰা ভাবতে দেখা গ'ল তথাপিতো তাইৰ চকুত যেন এক অবজ্ঞাৰ ভাবো ফুটি উঠিছিল। তেনে দৃষ্টিয়ে সদায় হিথক্লিফৰ বিতৃষ্ণা জন্মায়।

তেওঁ খঙেৰে ক'লে তই মোৰ চকুৰ আগত নোলোৱাই ভাল। সেইদৰে থকা লাগি যে চাইছ, কোনজনা বাৰীৰ ভূতে পাইছে তোক? অন্ধলা হবি তই। তই যে জীয়াই আছ সেইকথা মোক আৰু সোঁৱৰাই নিদিবি। তোৰ হাঁহি থকা বেমাৰটো মই ভাল কৰিলোঁ বুলি ভাবিছিলোঁ।

'মইহে হাঁহিছিলোঁ হেযাৰটনে লাহেকৈ ক'লে।

'কি কৈছ? হিথক্লিফে সুধিলে।

হেয়াৰটনে তাৰ খোৱা কাঁহীত মন দিলে কথাবাৰৰ দ্বিৰুক্তি নকৰিলে।

হিথক্লিফে তালৈ অলপ পৰ চাই থাকি আকৌ খোৱাত লাগিল। তেওঁৰ মন আকৌ চিন্তাত ডুব গ'ল।

খোৱাবোৱা আমাৰ প্ৰায় শেষ হৈছিল হেযাৰটন আৰু কেথেৰিনো পৰস্পৰৰপৰা আঁতৰি বহিছিল। সেইবাবে মই ভাবিছিলোঁ যে তেতিয়ালৈ আৰু কোনো অশান্তিৰ উদ্রেক নহ'ব। পিচে ভেনেতে জোজেফ আহি দুৱাৰমুখত থিয় হ'ল। কিবা ক'ব খুজি ওঠ দুটা তাৰ কঁপিছিল চকুহাল ৰঙা পৰিছিল— তাৰ চেহেৰা দেখিয়েই মই বুজি পাইছিলোঁ যে বাগানত সি ৰোৱা গছ কোনোবাই কটা সি ধৰা পেলালে। কেথি আৰু হেয়াৰটনক বাগানৰ মুকলি কৰা ঠাইখিনিৰ আশে পাশে সি নিশ্চয় দেখা পাইছিল। ঘাঁহ পাগুলি থকা গৰুৰ দৰে দাঁত দুপাৰি চোবোৱাৰ নিচিনা কৰি কি কৈছে ধৰিব নোৱৰা ধৰণে সি কৈ গ'লঃ

'মোক হাজিৰাখিনি দিয়ক মই যাওঁগৈ। যাবই লাগিব। ভিনিকুৰি বছৰ য'ত কটালোঁ তাতে মৰিম বুলি ঠিক কৰিছিলোঁ মোৰ লাম লাকটু কেইপদ আৰু কিতাপ-পত্ৰখিনি লৈ মই ওপৰৰ কোঠাটোলৈকে যাম বুলি ঠিক কৰিছিলোঁ। পাকঘৰটো তেতিয়া সিহঁতেই এদনীযাকৈ পালেহেঁতেন। ময়ো শান্তিত থাকিলোহেঁতেন। মোৰ নিজৰ অতদিনৰ জুহালখন এৰি যাবলৈ দুখ লাগিলহেঁতেন সঁচা তথাপিতো এৰি যাবলৈকে মই ঠিৰাং কৰিছিলোঁ। পিচে হ'ল কি। এতিয়া দেখিছোঁ মোৰ বাগানখনো বাদ নপৰিল। তাই তাকো কাঢ়ি ল'লে। মোক কিমান আঘাত দিলে। মহাশয়, মই

এইবোৰ সহ্য কৰিব নোৱাৰোঁ। এতিয়া নতুনকৈ বোজা লোৱাৰ বয়স আৰু মোৰ নাই। মই যাম গৈয়ে। ৰাস্তাত শিলগুটি ভাঙি পেটৰ ভাত মোকলাম সিও ভাল।

হিথক্লিফে অধৈৰ্য্য হৈ মাজতে মাত দিলে এই গোট গৰু। কি হৈছে চমুকৈ নকব কিয়? তোৰ আৰু নেলীৰ মাজত যদি কাজিয়া মই তাত সোমাবলৈ নাযাওঁ। তাই তোক ৰাস্তালৈ ঠেলি পঠালেও মই নামাতোঁ।

জোজেফে ক'লে 'নেলী নহয়। নেলীৰ বাবে মই যাবলগা হোৱা নাই। যাব লগা হৈছে এই নিলাজ ছোৱালীজনী আৰু ল'ৰাটোৰ পৰাহে। তাই তাক যাদু কৰিলে। মোৰ অন্তৰ ভাগি যায। আপুনি তাৰবাবে যতবোৰ কৰিলে আটাইবোৰ সি পাহৰিলে। সি মস্ত এশাৰী কিচমিচৰ গছ উঘালি পেলাইছে। এইখিনি অভিযোগ দিয়াৰ পিচত সি হেয়াৰটনক হৃদয়হীন অকৃতজ্ঞ আৰু বিপজ্জনক লোক বুলি অভিহিত কৰিলে আৰু তাৰ যে বিস্তৰ ক্ষতি হ'ল সেই কথা কৈ বিনাবলৈ লাগিলে।

- এই মূৰ্খটো একেবাৰে টং হৈ আছে নেকি? হেযাৰটন তই কিবা জগৰ লগাইছ নেকি?

'মই দুজোপা কি তিনিজোপা কিচমিচৰ গছ উভালিছিলোঁ। পিচে সেই কেইজোপা মই আকৌ ৰুই থ'ম।

হিথক্লিফে সুধিলে 'আকৌ ৰুই থবলৈকে যদি হ'ল উঘালিছিলি নো কেলেই?

এইবাৰ কেথেৰিণে কান্দো কান্দো হৈ ক'লে

'সেই ঠাইত আমি কেইজোপামান ফুল কৰ খুজিছিলোঁ। দোষ অকল মোৰ গাতহে। তাক মইহে লগ লৈছিলোঁ।

এই ঠাইৰ খেৰকুটা এডালতো হাত দিবলৈ তোক কোনে অনুমতি দিলে? বুলি শহুৰেকে তাইক টান মাতেৰে সুধিলে। তেনে এটা অকাৰ্য্য সংঘটিত হোৱা কথা যেন তেওঁ ভাবিবই নোৱাৰে। তেওঁৰ গাতত তেনে এটা ভাবেই ফুটি উঠিছিল। এইবাৰ তেওঁ হেযাৰটনক সুধিলে 'তাইৰ হুকুম মানিবলৈ তোক কোনে কৈছিলে?

হেয়াৰটন নিৰুত্তৰ হৈ ৰ'ল। কেথেৰিণে উত্তৰ দিলে 'কেইহাতমান মাটিত মই ফুল দুজোপামান কৰ খোজাত আপুনি ইমানকৈ ভাবিব নালাগে। মোৰ মাটিবাৰী আটাইবোৰতো আপুনি লৈ ললেই।

'তোৰ মাটি? বেটী হাৰামী। তোৰ মাটি ক'ত আছিল? হিথক্লিফে খঙেৰে সুধিলে।

'মাটিয়েই নে অকল? ধনবিত সোণাওতো হাত কৰিলে। —বাকী থকা কাটিৰ টুকুৰা এটাত কামোৰ মাৰি তাই ক'লে।

'চুপ কৰ। হৈছে। যা ইয়াৰ পৰা।

'অকল সেয়ে নে? হেয়াৰটনৰ ভাগৰ মাটিবাৰী আৰু টকা-পয়চাও আপুনি হস্তগত কৰিলে।' কেথেৰিণৰ যেনিবা মুখৰ বান্ধহে খুলিলে। 'হেয়াৰটন আৰু মই এতিয়া বন্ধু। মই তাক সকলো কথা কৈ দিম।'

হিথক্লিফ খন্তেক সময়ৰ বাবে বিস্মিত হৈ গ'ল। তেওঁ শৈতা পৰি গ'ল। বহা ঠাইতে থিয় দি তেওঁ কেথেৰিণলৈ তীব্ৰ ঘৃণাৰ দৃষ্টিৰে চালে।

কেথেৰিণে তেওঁলৈ চাই ক'লে 'মোৰ গাত হাত দিলে হেয়াৰটনেও তোমাৰ গাত হাত দিব। গতিকে তুমি বহাই ভাল।

হিথক্লিফ গৰ্জ্জি উঠিল 'হেয়াৰটনে যদি তোক কোঠাৰপৰা বাহিৰ কৰি নিদিয়ে, মই তোক নৰকলৈ পঠাম। হতচিৰিহতী যখিনী। তাক মোৰ বিৰুদ্ধে উচটাবলৈ তোৰ সাহ হ'ল? এইক ইয়াৰপৰা লৈ যা। শুনিছনে? গতিয়াই নি পাকঘৰত সুমুৱাই দেগৈ। এলেন ডীন তাইক মোৰ চকুৰ আগলৈ যদি আহিবলৈ দিয় চাবি, মই তাইক মাৰি পেলাম।

হেয়াৰটনে তাইক নিম্নস্বৰে তাৰপৰা যাবলৈ খাটিলে।

হিথক্লিফে উন্মত্তভাবে চিঞৰি চিঞৰি ক'লে 'তাইক চোঁচোৰাই লৈ যা। তাই কথা পাতিবলৈ বৈছ নেকি? এইবাৰ তেওঁ নিজৰ আদেশ নিজে তামিল কৰিবলৈ আগবাঢ়িলে।

কেথেৰিণে ক'লে 'বদমাইচ। তোৰ কথা আৰু হেয়াৰটনে নুশুনে। সিও তোক মই ঘিণ কৰাৰ দৰেই ঘিণ কৰিব। চাই থাক।

হেয়াৰটনে তাইক ককৰ্থনা কৰাৰ সুৰত ক'লে

'ছিঃ। ছিঃ। নেপায়। হৈছে। তই তেওঁৰ লগত লাগিব নালাগে।

'তই তেন্তে তাক মোক মৰিয়াবলৈ এৰি দিবি নেকি? তাই চিঞৰি চিঞৰি সুধিলে।

'আঁতৰি আহচোন সি অনুনয়ৰ সুৰত তাইক ক'লে।

কিন্তু তেতিয়ালৈ বহুত পলম হৈ গ'ল। হিথক্লিফে তাইক ধৰি ললেই!

'তই এতিয়া আঁতৰ হ হেয়াৰটনলৈ চাই হিথক্লিফে ক'লে নষ্টযাতী যখিনী। মোকো জোকাবলৈ সাহ কৰা হলি। বেচ শিকনি দিম তোক। চিৰদিনলৈ মনত থাকিব।'

হিথক্লিফে তাইৰ চুলিত ধৰিলে। হেয়াৰটনে চুলিকোচাৰপৰা তেওঁৰ হাত এৰুৱাই দিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। তাইক সেইবাৰলৈ নামাৰি এৰি দিবলৈকো সি কাকুতি কৰিলে। হিথক্লিফৰ ক'লা চকুহাল খণ্ডত ৰঙা হ'ল সি যেন কেথেৰিণক টুকুৰা টুকুৰ কৰি পেলাব। তাইক বচাবৰ বাবে ময়ো আগবাঢ়ি অহাৰ মৰসাহ কৰিব লগা হ'ল। পিচে হঠাতে তাইৰ চুলিত থকা তাৰ মুঠি খোল খালে সি তাইৰ মুখৰ পৰা হাত আঁতৰাই আনিলে আৰু তাইৰ কান্ধত টানকৈ ধৰি একান্তমনে তাইৰ মুখলৈ চাই ৰ'ল। এইবাৰ সি তাৰ চকুহাল হাতেৰে ঢাকি ধৰিলে প্ৰকৃতিস্থ হ বলৈ যেন যত্ন কৰিলে আকৌ কেথেৰিণৰ পিনে মুখ ঘূৰাই, বাহিৰে ৰব শান্ত যেন দেখুৱাই, ক'লে:

'এনেকুৱাকৈ মোৰ খং তোলাই থকাৰ এই দস্তুৰটো তই বাদ দিব লাগিব। নহ'লে কোনোবাদিনা তোক মই মাৰি পেলাম। যা মিচেচ ডীনৰ লগত যা, তাইৰ লগত থাকগৈ। যিমানবোৰ গালি গালাজ আছে, তাইৰ কাণতে ঢালগৈ। হেয়াৰটন আৰ্ণশ্বক

যদি তোৰ লগত কথা পতা মই দেখা পাওঁ, মই তোক ঘৰৰ বাজ কৰি দিম। তোৰ প্ৰেমে তাক সমাজচ্যুত কৰিব মগনীয়া কৰিব। নেলী, তাইক লৈ যা। মোৰ ওচৰৰ পৰা যা। আটাইবোৰ যাইক।

কেথেৰিণক মই উলিয়াই লৈ গ'লোঁ। ওলাই যাবলৈ পাই তাই যেন বাচিলে। হিথ্‌ক্লিফক আকৌ ফেপেৰি পাতি ধৰিবলৈ নগ'ল। হেয়াৰটনো পিচে পিচে আহিল। হিথ্‌ক্লিফ দুপৰীয়াৰ খোৱাৰ পৰলৈকে নিজৰ কোঠাতে সোমাই থাকিল।

তাইৰ থালখন ওপৰলৈ লৈ গৈ নিজৰ কোঠাতে খাবলৈ কেথেৰিণক মই পৰামৰ্শ দিছিলোঁ। কিন্তু তাই বহা আসনখন খালি থকা দেখি হিথ্‌ক্লিফে মোক তাইক মাতি আনিবলৈ পঠাই দিলে। সি আমাৰ কাৰো লগত কথা নাপাতিলে খালেও তেনেই তাকৰকৈ আৰু খাই উঠিয়েই ওলাই গ'ল। যাওঁতে গধূলিৰ আগতে ঘূৰি নাহে বুলি কৈ গ'ল।

সি নথকা সময়চোৱাত কেথেৰিণ আৰু হেয়াৰটনে কোঠাটোত কথা বতৰা পাতি আছিল। এবাৰ কেথিয়ে হেয়াৰটনৰ বাপেকৰ প্ৰতি হিথ্‌ক্লিফে কি ব্যৱহাৰ কৰিছিল কবলৈ ওলোৱা মোৰ কাণত পৰিছিল হেয়াৰটনে কিন্তু সেই প্ৰসঙ্গটো বন্ধ কৰিবলৈ তাইক ক'লে।

সি তাইক ক'লে যে হিথক্লিফৰ গাত দোষ পেলাই এটা কথাও কোৱাটো সি ভাল নাপায়। সি যদি চয়তানো হয় কোনো কথা নাই। সি সদায় হিথ্‌ক্লিফৰ ফলীয়াই হ'ব। তাই বৰং আগতে কৰাদি তাকে অপমান কৰক সিও ভাল কিন্তু হিথ্‌ক্লিফৰ ৰটনা ৰটিব নালাগে।

হেয়াৰটনৰ কথা শুনি কেথেৰিণৰ খং উঠিছিল। সি পিচে তাইক দমাই ৰাখিলে। তোমাৰ পিতাৰাৰ বদনাম যদি মই গাওঁ তুমি কেনে পাবা? সি তাইক সুধিছিলে। তাই তেতিয়া বুজি পালে যে হেয়াৰটনে হিথ্‌ক্লিফৰ মান অপমান তাৰ নিজৰ মান অপমান বুলিয়েই মানি লৈছিল। উভয়ৰ মাজৰ সম্বন্ধ যুক্তিৰে ছিঙিব পৰা নহয়। সুদীৰ্ঘদিনৰ অভ্যাসবশতঃ এটা সম্বন্ধ গঢ়ি উঠিছে— সেই সম্বন্ধ ছিন্ন কৰিবলৈ যোৱাটো বৰ বেদনাৰ কথা হ'ব।

তেতিয়াৰে পৰা তাই হিথ্‌ক্লিফৰ বিপক্ষে ওজৰ-আপত্তি বা বিদ্বেষ প্ৰকাশ কৰিবলৈ এৰিলে। হেয়াৰটন আৰু হিথ্‌ক্লিফৰ মাজত অসূয়াৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰাৰ বাবে তাই মোৰ ওচৰত অনুশোচনাও প্ৰকাশ কৰিছিল। তেতিয়াৰেপৰা হেয়াৰটনৰ উপস্থিতিত তাইক নিৰ্য্যাতন ভোগোৱা হিথ্‌ক্লিফৰ বিপক্ষে তাই এবাৰ কথাও কোৱা মই শুনা নাই।

এই সামান্য মতভেদৰ ব্যাপাৰটো তল পৰাৰ লগে লগে সিহঁতৰ সম্বন্ধ আকৌ নিবিড় হ'ল। ছাত্ৰ আৰু শিক্ষয়িত্ৰী হিচাপে সিহঁত নিজ নিজ কামত আকৌ ব্যস্ত হৈ পৰিল। মোৰ কাম শেষ কৰি মই সিহঁতৰ ওচৰতে বহোঁহি। সিহঁতক সেইদৰে পঢ়াশুনা কৰি আনন্দমনেৰে থকা দেখিলে এনে ভাল লাগে যে সময় যে কেনি পাৰ হয় তাৰ

হিচাপেই নাথাকে। আপুনি বুজিব মহাশয় সিহঁতক মোৰ নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালী যেন লাগিছিল। কেথেৰিণক লৈতো মোৰ সদায়েই গৰ্ব্ব এতিয়া দেখিলোঁ হেয়াৰটনো সমানেই সন্তোষৰ কাৰণ হৈ উঠিব। তাৰ স্বভাৱৰ সততা অমায়িকতা আৰু বুদ্ধিয়ে পৰিবেশৰ পৰা আহৰণ কৰা অজ্ঞানতা আৰু নীচতাৰ ক'লা ডাৱৰছটা অতি সোনকালেই আতঁৰাই পেলালে। কেথেৰিণৰ আন্তৰিক প্ৰশংসাই তাক নিজৰ বাটত আগবাঢ়ি যোৱাত আৰু অধিক উদগনি যোগালে। লগে লগে তাৰ চকুমুখতো এক উজ্জ্বলতা যেন বিকশিত হৈ পৰিল। তাৰ মন আৰু চেহেৰাৰ ইমান আমূল পৰিবৰ্ত্তন হ'ল যে তাক আগৰ ল'ৰাটো বুলি ধৰাই টান হৈছিল। সিহঁত দুটা'ল প্ৰসন্ন চিত্তেৰে চাই এইবোৰ কথা ভাবি গুণি থাকোতেই গধূলি হ'ল। হিথক্লিফো ঘূৰি আহিলে। একেবাৰে অপ্ৰত্যাশিতভাৱে সি ওলালহি। আগফালৰ দুৱাৰেৰেই সি সোমাই আহিছিল আমাৰ তিনিওকে সি ভালকৈ দেখা পালে।

সিহঁত একেলগে ইমান মিলা-প্ৰীতিৰে থকা দৃশ্যটো সঁচাকৈয়ে অতি সুখদায়ক আছিল। সিহঁতক তেনে অৱস্থাত ককৰ্থনা কৰাৰ কথা ভাবিবও নোৱাৰি। শিশুসুলভ সৰলতাৰে সিহঁতৰ মুখ দুখন জুইৰ পোহৰত উজলি উঠা মই দেখিছিলোঁ। তাৰ বয়স তেতিয়া তেইছ আৰু তাইৰ ওঠৰ হৈছিল যদিও সাবালকত্বৰ লক্ষণ সিহঁতৰ গাত সিমানকৈ দেখা নগৈছিল। সিহঁতে পৰস্পৰৰ পৰা বহুত কথা শিকিবলগা আছে বুলিহে ভাবিছিল।

একে সময়তে দুয়োটাই মূৰ তুলি চাই দেখে সন্মুখত হিথক্লিফ। এটা কথা বোধহয় আপুনি লক্ষ্য কৰা নাই। সিহঁতৰ চকুকেইটা প্ৰায় একে আৰু কেথেৰিণ আৰ্ণশ্বৰ লগত বহুত মিল থকা। এতিয়াৰ কেথিৰ কেথেৰিণ আৰ্ণ ' লগত আন সাদৃশ্য নাই— কপালখনত আৰু নাকডেওনাত হয়তো সামান্য আভাস আছে। তাৰ ফলত তাইক গৰ্ব্বী যেন লাগে। কিন্তু হেযাৰটনৰ লগত মিল বেচি। সকলো সময়তে চকুত পৰা।

মই ভবাত এই সাদৃশ্যই হিথক্লিফক বিচলিত কৰি তুলিলে। জুহালৰ ওচৰলৈ সি দেখদেখকৈয়ে উত্তেজিত হৈযে আগবাঢ়ি গৈছিল কিন্তু ল'ৰাটোৰ মুখখন দেখাৰ লগে লগে সি শান্ত হৈ পৰিল আনকি তাৰ চৰিত্ৰই সলনি হৈ গ'ল বুলি ক'ব পাৰি। হেযাৰটনৰ হাতৰপৰা কিতাপখন লৈ সি প্ৰথমৰ পৃষ্ঠা কেইটা চালে আৰু একো নোকোৱাকৈ কিতাপখন ঘূৰাই দিলে। কেথৰিণক আঁতৰ হ'বলৈ ইংগিত দিলে। তাই গ'লত হেয়াৰটনেও তাইৰ পিচ ললে। ময়ো যাবলৈ উঠিছিলোঁ পিচে সি মোক ৰ'বলৈ ক'লে।

এইমাত্ৰ দেখা দৃশ্যটো মনত পেলাই সি ক'লে 'মোৰ সমস্ত উন্মত্ততাৰ ই যে কি শোচনীয় পৰিণতি। দুয়োখন ঘৰ ভাঙি-চিঙি চূৰ্ণ কৰিবলৈ মই উদ্যত কিন্তু দেখোঁ এচপৰা শিল দাঙি লোৱাৰো মোৰ শক্তি নাই। মোৰ পূৰ্ব্ব শত্ৰুৱে মোক পৰাস্ত কৰা নাই। সিহঁতৰ সতি-সন্ততিৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ লবৰ এইটোৱেই সময়। প্ৰতিশোধ মই ল'ব পাৰোঁ, মোক বাধা দিওঁতাও কোনো নাই। কিন্তু লাভ কি? মই কাকো মাৰিব

নোখোজোঁ। মই কাৰো গালে হাত দাঙিব নোখোজোঁ। মই এইদৰে ক'লে এনেহে শুনায় যেন গোটেই জীৱনটো মই উদাৰ মন এটাৰ প্ৰমাণ দিবলৈ চেষ্টা কৰি আছোঁ। আচলতে কথাটো তেনে নহয় সিহঁতৰ অন্যায় কৰি আনন্দ উপভোগ কৰিব পৰা মন এটা এতিয়া মোৰ নাই। আৰু অকাৰণ কিবা এটা বিনষ্ট কৰাৰো উদ্যম মোৰ এতিয়া নাই।'

'নেলী এটা আচৰিত পৰিবৰ্ত্তন আহিব ধৰিছে, বুজিছ। মই সেই পৰিবৰ্ত্তনৰ কবলত পৰিছোঁ। প্ৰাত্যহিক জীৱনৰ কাম-কাজত মোৰ অলপো মন নবহা হৈছে। মই খাবলৈ পিবলৈকো পাহৰোঁ। এইমাত্ৰ ইযাৰপৰা যোৱা দুই প্ৰাণীকহে মোৰ জীৱন্ত সত্বা যেন লাগে। অথচ সিহঁতক দেখিলে মোৰ যন্ত্ৰণা হয় নিদাৰুণ যন্ত্ৰণা। তাইৰ বিষয়ে মই একো নকওঁ ভাবিবলৈকো নাযাওঁ। কিন্তু মই মনে প্ৰাণে বাঞ্ছা কৰোঁ তাই যদি দৃষ্টিৰ অগোচৰ হ'লহেঁতেন। তাইৰ উপস্থিতিয়ে কিবা এক উন্মাদনাৰ অনুভূতিৰ উদ্ৰেক কৰে মোৰ পাগল হৈ যোৱা যেন লাগে। তাৰ প্ৰভাৱ কিন্তু সুকীয়া। পৰাহেঁতেন মই তাক কেতিয়াও নাচালোহেঁতেন— কিন্তু তাকে কৰিলে যি প্ৰতিক্ৰিয়া হ'ব মানুহে মোক পাগল বুলি ক'ব। মুখত হাঁহিৰ আভাস এটা বিৰিঙাই সি ক'লে সি মোৰ মনত উদ্ৰেক কৰা হাজাৰ-বিজাৰ ভাব-অনুভূতি আৰু সান্নিধ্যৰ কথা যদি তোক ক বলৈ যাওঁ তই মোক হয়তো পাগল হ বলৈ ওলোৱা বুলিয়েই ভাবিবি। মই তোক কোৱা কথা তই আনক নকব বুলি জানোঁ। মোৰ মনটো সদায় নিজতেই লেটা পকাই বান্ধ খাই থাকে। কাৰোবাৰ আগত হিয়াৰ দ্বাৰ খুলিব পাৰিলে যেন স্বস্তি পাওঁ।

প্ৰথম কথা হ'ল কেথেৰিণৰ লগত থকা তাৰ সাদৃশ্যই তাইৰ লগৰ সম্বন্ধটো ভীষণভাৱে মনত পেলাই দিয়ে। কোনটো সাদৃশ্য বা সান্নিধ্যইনো তাইৰ স্মৃতি মোৰ মনত উদ্ৰেক নকৰে? এই মজিয়াখন চালে তাইলৈ মনত পৰে। প্ৰতি থোপা ডাৱৰ প্ৰতি জোপা গছে তাইৰ স্মৃতি মোৰ মনত জাগৰিত কৰে। অহৰ্নিশে মই তাইৰ মূৰ্ত্তিৰ মাজতে যেন পৰিবেষ্টিত হৈ আছোঁ। মুনিহ-তিৰোতাৰ একেবাৰে সাধাৰণ একোখন মুখেও তাইৰ স্মৃতি মোৰ মনত জগাই তোলে। সমগ্ৰ জগতখনেই এটা বিৰাট সাক্ষী যে তাই এদিন আছিল আৰু মই তাইক হেৰুৱালোঁ।

হেয়াৰটনৰ মুখখনতে মই সেই মুখখন প্ৰতিফলিত দেখিছিলোঁ— মোৰ সত্বা মোৰ নীচতা মোৰ গৰ্ব্ব মোৰ সুখ, মোৰ যন্ত্ৰণা, মোৰ অমৰ প্ৰেম তাতেই যেন উদ্ভাসিত হৈছিল।

কিন্তু এইবোৰ কথা তোৰ আগত গাবলৈ যোৱাটো বলিয়ালি মাথোন। তই মাত্ৰ এটা কথা জানিব পাৰিবি— অকলশৰে থাকিবলৈ ভাল নোপোৱা সত্বেও, হেয়াৰটনৰ সান্নিধ্যই মোক স্বস্তি দিয়াৰ সলনি তীব্ৰ মানসিক অশান্তিহে ভোগায় কিয়? সেইবাবেই তাক মই দূৰত ৰাখোঁ। পেইন্নিয়েকৰ জীয়েকৰ লগত সি কিদৰে চলিছে সেই কথা জানিবলৈ মই সেইবাবেই নিবিচাৰোঁ। সিহঁতৰ প্ৰতি মই আৰু কোনো মনোযোগ দিব নোখোজোঁ।'

মই তাক সুধিলোঁ, 'কিন্তু পৰিবৰ্ত্তনটো মানে তই কি বুজাইছ, হিথক্লিফ? সি কথা কোৱাৰ ধৰণটো দেখি মোৰ চিন্তা হৈছিল। অৱশ্যে তাৰ যে বিচাৰ বুদ্ধি লোপ পাইছিল বা তাৰ মৃত্যু ওচৰ চাপিছিল তেনেও নহয়। মোৰ মতেৰে সি বেচ হৃষ্টপুষ্ট আৰু স্বাস্থ্যবানেই আছিল। অৱশ্যে কিছুমান অদ্ভুত কল্পনা আৰু অমূলক চিন্তা কৰাৰ অভ্যাস তাৰ সৰুকালৰ পৰাই আছিল। নৈৰাশ্যজনক কথাবোৰৰ প্ৰতি তাৰ আগ্ৰহ আছিল অধিক। তাৰ প্ৰয়াত প্ৰেয়সীৰ চিন্তাতে হয়তো সি পাগল হৈ গৈছিল। কিন্তু এই কেইটাৰ বাহিৰে বাকীবোৰ বিষয়ত সি মোৰ দৰেই সুস্থ আৰু স্বাভাৱিক আছিল।

পৰিবৰ্ত্তনটো নাহে মানে মই ক'ব নোৱাৰোঁ। মই এতিয়া জান-নেজানকৈহে ইয়াৰ আভাস এটা পাইছোঁ।

'তোৰ কিবা অসুখ-বিসুখ ওলাব যেন লগা নাই নহয়?

'নাই লগা নেলী। সি উত্তৰত ক'লে।

'তোৰ মনত মৰণ-ভীতি সোমাইছে নেকি?

'মৰণ-ভীতি? মুঠেই নাই সোমোৱা। মৃত্যুলৈ মোৰ ভযো নাই, তাৰ পূৰ্ব্বাভাসো মই পোৱা নাই, মৃত্যুলৈ মোৰ আশাও নাই। মৃত্যুলৈ মোৰ ভয় কিয় হ'ব? মোৰ এই গাঠলু শৰীৰ সংযত জীৱন-ধাৰণ পদ্ধতি আৰু নিৰাপদ কামকাজ— এই বিলাকৰ পৰাতো মোৰ মূৰত এডাল চুলি থকালৈকে মোৰ আয়ুস থাকিব বুলি মই ভাবোঁ। তথাপিতো এই অৱস্থাত মই চলি থাকিব নোৱাৰোঁ। মই উশাহ লবলৈ যেন নিজকে সোঁৱৰাই দিব লগা হয়। মোৰ হৃৎস্পন্দন অব্যাহত ৰবলৈকো যেন মই সোঁৱৰাই দিব লগা হয়। মোটা স্প্ৰিং এডাল যেন পিঠি বেঁকা কৰি ভাঙ্গ দিব খোজাৰ দৰে কথা। সামান্য কাম একোটাও মই যেন বাধ্যবাধকতাত পৰিহে কৰোঁ। মৰাজীয়াৰ ভেদাভেদো যেন মোৰ স্বাভাৱিকত্বত চকুত নপৰে। মোৰ মনত মাত্ৰ এটাই ভাব— এটাই মাথোন বাসনা। আৰু সেই বাসনাৰ পূৰ্ণতাৰ বাবে মোৰ সমগ্ৰ সত্ত্বাই ব্যাকুল হৈ প্ৰতীক্ষা কৰিছে। এনে অবিৰত আৰু তীব্ৰ এই প্ৰতীক্ষা যে মই ভাবো ই পূৰ্ণ নোহোৱাকৈ নাথাকিব। সোনকালেই হ ব বুলি মোৰ বিশ্বাস। এই বাসনাই মোৰ সমগ্ৰ অস্তিত্ব গ্ৰাস কৰিছে। এই বাসনা চৰিতাৰ্থ হ'ব— এই আশাত মই নিমজ্জিত হৈ আছোঁ।

'তোৰ আগত এই স্বীকাৰোক্তি কৰি যে মই স্বস্তি পাইছোঁ তেনে নহয় কিন্তু মোৰ কিছুমান অদ্ভুত আচৰণৰ কাৰণ ইয়াত হয়তো পোৱা যাব। হায় প্ৰভু কি সুদীৰ্ঘ এই যুদ্ধ। সোনকালেই ইয়াৰ সমাপ্তি ঘটিলেই হয় ।

কিছুমান ভয়ংকৰ কথা নিজকে নিজে কৈ কৈ সি কোঠাটোত ইফাল সিফাল কৰিবলৈ ধৰিলে। শেষত গৈ মই জোজেফৰ কথাকে বিশ্বাস কৰিলোঁ— বিবেকে তাৰ অন্তৰত তীব্ৰ আঘাত হানিছে, সেইবাবেই তাৰ এই অস্থিৰতা। ক'ত যে কেনেকৈ শেষ হ'ব এই যাত্ৰা কোনে জানে।

এনে এটা মানসিক অৱস্থা তাৰ আগতে নাথাকিলেও নিঃসন্দেহে ই আছিল অভ্যাসগত। তাক দেখিলে তাৰ এনে মানসিক দুশ্চিন্তা থকা বুলি অৱশ্যে কোৱা টান আছিল। লকউদ মহাশয় আপুনি প্ৰথমবাৰ তাক লগ পাওঁতে তাৰ সম্পৰ্কে আপোনাৰো তেনে এটা ধাৰণা নিশ্চয় হোৱা নাছিল। মই যি সময়ৰ কথা কৈছোঁ সেই সময়তো তাৰ কোনো সলনি চকুত পৰা নাছিল। মাত্ৰ সি নিৰ্জ্জনতা অধিক ভাল পোৱা হৈছিল আৰু কথাবাৰ্ত্তা প্ৰায় নোকোৱা হৈছিল।

৩৪

সেই সন্ধিয়াৰ পিচৰ কেইটামান দিনত হিথ্‌ক্লিফে আমাক খোৱাৰ সময়ত লগ নিদিয়া হ'ল। ইপিনে আৰু হেয়াৰটন আৰু কেথিয়ে দেখা দিব নালাগে বুলিও নকয়। নিজৰ আবেগৰ ওচৰত ইমানকৈ আত্মসমৰ্পণ কৰাৰ ইচ্ছা তাৰ নাছিল যেন লাগে। সিহঁত আহিব নালাগে বুলি কোৱাতকৈ নিজে আঁতৰি থাকিব সেয়ে তাৰ ভাব। দিনটোৰ ভিতৰত এবাৰ খালেই যথেষ্ট বুলি সি ভাবি লৈছিল।

এদিন ৰাতি পৰিয়ালটো শোৱাৰ পিচত সি ওপৰ মহলাৰপৰা খটখটিয়েদি নামি গৈ আগফালৰ দুৱাৰেদি ওলাই যোৱা মই গম পাইছিলোঁ। সি সোমাই অহাৰ শব্দ মই শুনা নাছিলোঁ। পিচদিনা পুৱালৈকে সি ঘূৰি অহা নাছিল।

তেতিয়া এপ্ৰিল মাহ। বতৰ আছিল সুন্দৰ না জাৰ না জহ। প্ৰচুৰ বৰষুণ আৰু বেলিৰ অকৃপণ পোহৰৰ আদৰ পাই ঘাঁহনিবোৰ ডাঠ সেউজীয়া হৈ পৰিছিল। দক্ষিণফালৰ সীমাৰ বেৰৰ কাষত থকা চাপৰ জাতৰ আপেল গছ দুজোপা ডাল ভৰি ফুলিছিল।

পুৱাৰ আহাৰ খোৱাৰ পিচত ঘৰৰ মূৰত থকা ফাৰ গছ জোপাৰ তলত চকী এখন পাৰি লৈ তাতে বহি মোৰ কাম কৰি থাকিবলৈ কেথেৰিণে মোক বাৰে বাৰে ক'লে। জোজেফৰ আপত্তিৰ পিচত বাগিচাৰ সেইটো মূৰতে তাই ফুলনি এখন পাতিবলৈ লৈছিল। হেয়াৰটনক তাই চলাই-ভুলাই তালৈকো নিছিল— তাইৰ মাটিকণ খান্দি-খুন্দি ফুল কৰ পৰা কৰি দিব লাগে।

চাৰিওপিনে বসন্তৰ সুবাস। ওপৰত নীলা আকাশ। প্ৰকৃতিৰ এই মনোৰম পৰিবেশ হিয়াভৰি উপভোগ কৰি আছোঁ, এনেতে কেথেৰিণে উধাতু খাই অহাদি আহি ক'লে বোলে হিথ্‌ক্লিফ আহি আছে। তাই গৈছিল পদূলিৰ ওচৰৰ পৰা প্ৰিমৰ'জৰ শিপা আনিবলৈ। বাগানৰ দাঁতিত সেইবোৰ ৰোৱাৰ মন আছিল তাইৰ। পিচে এখৰাহি শিপা তাই পুৰাকৈ নাপালেই। আধা খৰাহিকে লৈ তাই মোৰ ওচৰলৈ ফোঁপাই জোপাই আহি খবৰটো দিছিলহি। জপনামুখতে তাই হিথ্‌ক্লিফক দেখিছিল।

'মোৰ লগত তেওঁৰ কথাও হৈছিল' তাই অপ্ৰতিভ হৈ ক'লে।

'কি কৈছিলে তেওঁ? হেয়াৰটনে সুধিলে।

'মোক যিমান পাৰি বেগাই আঁতৰ হবলৈ ক'লে', কেথিয়ে উত্তৰ দিলে। 'কিন্তু তেওঁক সাধাৰণতে দেখাতকৈ আজি একেবাৰে বেলেগ দেখিলোঁ। মই তেওঁক চাবলৈ এক মুহূৰ্ত সময় ৰৈয়ে গ'লোঁ।'

'কিনো বেলেগ দেখিলা?' মই সুধিলোঁ।

'ভাবিবই নোৱাৰি। বৰ স্ফূর্তিৰে আছে। মনত বৰ আনন্দ। প্রফুল্লিত মনেৰে আছে।' কেথিয়ে উত্তৰ দিলে।

গাত নলগা ধৰণে মই মন্তব্য কৰিলোঁ 'ৰাতি ফুৰিবলৈ গ'লে তাৰ গা-মন ভাল লাগে চাগে। আচলতে ময়ো কেথিৰ সমানেই আচৰিত হৈছিলোঁ। তাক মোৰো চাবৰ মন গৈছিল কাৰণ সি প্রফুল্ল মনেৰে থকাটো কাচিৎহে দেখা পোৱা গৈছিল। গতিকে ময়ো অজুহাত এটা উলিয়াই সোমাই গলোঁ।

মেলি থোৱা দুৱাৰখনৰ মুখতে হিথক্লিফ থিয়দি আছিল। তাক একেবাৰে শেঁতা দেখাইছিল, আৰু সি কঁপিছিল। তথাপিতো তাৰ চকুত এক আনন্দৰ দীপ্তিয়ে ভিৰবিৰ কৰিছিল ফলত তাৰ মুখৰ চেহেৰাই সলনি হৈ গৈছিল।

'চা-জলপান কিবা খাবিনে? মই তাক সুধিলোঁ। 'গোটেই ৰাতি ফুৰি ফুৰিছ, ভোক লাগিব পায়।

সিনো ক'লৈ গৈছিল মই জানিব খুজিছিলোঁ, কিন্তু চিধাচিধি সোধাৰ সাহ হোৱা নাছিল।

'ভোক লগা নাই বুলি সি উত্তৰ দিলে আৰু মোৰ পৰা মুখখন ঘূৰাই ল'লে। উত্তৰটো যেন অবজ্ঞাৰে দিছিল। তাৰ মনত ইমান স্ফূর্তি লগাৰ কাৰণটো মই জানিবলৈ বিচাৰিছোঁ বুলি সি যেন বুজিহে পাইছিল।

মই অলপ বিব্রত বোধ কৰিলোঁ। তাক দুটামান কথা শুনাই দিয়াৰ এইটোৱেই সুযোগ বুলি ভাবি কওঁ নকওঁকৈ মই কলোঁ

'ৰাতি শুই নাথাকি বাহিৰত ঘূৰি ফুৰাটো ভাল হোৱা নাই। বিশেষকৈ এই সেমেকা বতৰত। তোৰ পানী নলগাকৈ নাথাকিব চাবি বাক। জ্বৰো উঠিব পাৰে। তোৰ কিবা হৈছে যেন লাগিছে।

'যি হৈছে সহি থাকিব পৰাহে হৈছে। পৰম আনন্দেৰে সহি থাকিম। তই বাক যাচোন এতিয়া। তই ভিতৰলৈ যাগে। মোক আমনি নিদিবি।

মই তাৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি গ'লোঁ কিন্তু যাওঁতে সি ঘন ঘনকৈ উশাহ লোৱা শুনিলোঁ।

'ঠিকেই। মই ঠিকেই বুজিছোঁ। ঘৰখনত বেমাৰ-আজাৰ এটা নোলোৱাকৈ নাথাকিব। মানুহটোৱে কৰিছে কি মই বুজিব পৰা নাই। মই মনতে ভাবিলোঁ।

সেইদিনা দুপৰীয়া সি আমাৰ লগত খাবলৈ বহিছিল। খাবলৈ বৰ এদম তাৰ কাঁহীত ভৰাই দিবলৈ সি মোক ক'লে। আগৰ লঘোণটো যেন পূৰাই ল'ব।

মই ৰাতিপুৱা কোৱা কথাৰ সূত্র ধৰি সি ক'লে, 'মোৰ পানীলগাও নাই, জ্বৰো উঠা নাই, নেলী। তই দিয়াখিনি আহাৰ মই খাব পাৰিম।'

কাটা চামুচ লৈ সি খাবলৈ ধৰিলে, কিন্তু আচৰিতে যেন তাৰ খোৱাৰ ইচ্ছা

নাইকিয়া হৈ গ'ল। দিয়া আহাৰ দিয়াতে থাকিল কাটা চামুচ সি মেজতে এৰিলে, আৰু খিৰিকিৰ পিনে একান্ত দৃষ্টিৰে চালে। অলপ পিচতে সি উঠি ওলাই গ'ল।

আমি আহাৰ খাই থকা সময়কণত তাক বাগানত ইপিনে সিপিনে অহাযোৱা কৰি থকা দেখিছিলোঁ। হেয়াৰটনে ক'লে বোলে সি নাখায় কিয় সি গৈ সুধিব। আমি তাৰ কিবা অগৰ লগালোঁ বুলি সি ভাবিছিল।

সি ঘূৰি আহিলত কেথেৰিণে সুধিলে 'আহিছেনে তেওঁ?

হেয়াৰটনে ক'লে 'নাই অহা। কিন্তু তেওঁৰ খং উঠি থকাও নাই। তেওঁ আজি বৰ প্ৰশান্ত মনে আছে। মাত্ৰ মইহে দুবাৰ একেটা কথাকে কৈ তেওঁৰ খং তুলিলোঁ। পিচে তেওঁ মোক তোমাৰ ওচৰলৈ পঠাই দিলে। তোমাৰ বাহিৰে আন কাৰোবাৰ লগ মই ল'ব পাৰোঁ বুলি তেওঁৰ বিশ্বাসেই নহয়।

মই তাৰ খোৱাখিনি গৰমে থাকিবলৈ চুলাৰ ওচৰতে ঢাকি ৰাখিলোঁ। দুই এঘণ্টামানৰ পিচত সি ঘূৰি আহিল তাৰ ক'লা ভ্ৰূযুগলৰ তলত সেই একেই অস্বাভাবিক শান্ত সৌম্য আৰু প্ৰফুল্লিত ভাব। সেই একেই শেঁতা ৰং। মাজে মাজে হাঁহিৰ ৰেঙনি এটা যেন তাৰ মুখত বিৰিঙি উঠিছিল আৰু তাৰ দাঁত দুপাৰী জিলিকি ওলোৱা চকুত পৰিছিল। মানুহটোৰ গাটো কঁপিছিল, পিচে জাৰত বা দুৰ্ব্বলতাত কঁপাদি কঁপা নাছিল। দুমুৰ টানকৈ বন্ধা তাঁৰ এডালত আঙুলিৰ পৰশ বুলালে যেনে মৃদু কঁপনি উঠে, তেনে কঁপনি। ঠিক কঁপনি নহয়, শিহৰণ বুলি ক'লেহে ঠিক হ'ব।

মানুহটোৰ নো হৈছে কি মই সুধিবলৈ ঠিক কৰিলোঁ। মই নুসুধিলেনো কোনে সুধিব।

বিস্ময় প্ৰকাশ কৰি মই তাক সুধিলোঁ 'হিথক্লিফ, তই কিবা শুভ সংবাদ পাইছনে কি? তই বৰ ৰঙমনে আছ। সাধাৰণতে তই ইমান আনন্দমনে নাথাক।'

'মোলৈ শুভ সংবাদ আহিব ক'ৰ পৰা?' সি ক'লে। 'ভোক লাগিছে মোৰ আনন্দ লাগিছে। পিচে মোৰ খাবৰো মন নাই।'

'তোৰ দুপৰীয়াৰ আহাৰ ইয়াতে সজাই থোৱা আছে, নাখাৱ কিয়?

সি টপৰাই উত্তৰ দিলে এতিয়া মোক একো খাবলৈ নালাগে। গধূলিলৈকে ৰওঁ। আৰু নেলী মই শেষবাৰৰ কাৰণে কৈছোঁ— হেয়াৰটন আৰু সিটো প্ৰাণী যেন মোৰ আগলৈ নাহে, সাৱধান কৰি দিবি। মোক কোনেও আমনি কৰি থকাটো মই নিবিচাৰোঁ। মই ইয়াত অকলে থাকিম।'

এই আত্ম-নিৰ্ব্বাসনৰ কিবা নতুন কাৰণ আছে নেকি? মই তাক সুধিলোঁ। 'হিথক্লিফ, মোক কচোন, তোৰ এই অস্বস্তিৰ কাৰণ কি? যোৱা নিশা তই ক'ত আছিলি? অনৰ্থক কৌতূহলৰ বাবে মই তোক প্ৰশ্নটো কৰা নাই। কিন্তু—

হাঁহি হাঁহি সি উত্তৰ দিলে, 'অকাৰণ কৌতূহলত তই প্ৰশ্নটো সুধিছ। মই কওঁ বাৰু, শুন। যোৱা নিশা মই নৰকৰ দুৱাৰডলিত ভৰি দিছিলোঁগে। আজি মই মোৰ স্বৰ্গ চকুৰ

আগত দেখিবলৈ পাইছোঁ। এতিয়া তাতেই মোৰ দৃষ্টি নিবদ্ধ। যিনি ফুটক্তকেও বন্ধ ব্যৱধান। তই বাৰু এতিয়া যাচোন। তই জুনি ফুৰিব নালাগে। ভয় খাব লগা একো দেখিবলৈ বা শুনিবলৈ তই নাপাব।

জুহালৰ কাষখিনি সাৰি পুচি থৈ মেজখনো অঁতাই মেলি মই একো উত্তৰদিহ নোপোৱা হৈ তাৰ পৰা আঁতৰি গলোঁ।

সেইদিনা আবেলি সি কোঠাৰ পৰা নোলাল, কোনেও তাৰ নীৰৱতাও ভংগ নকৰিলে। আঠ বজাত আপোন ইচ্ছাতে, মই তাৰ ৰাতিৰ আহাৰৰ থালখন আৰু মমবাতি এডাল লৈ তাৰ কোঠালৈ গলোঁ। এইটো কাম মই মোৰ কৰ্ত্তব্য বুলি ধৰিছিলোঁ।

সি খোলা খিৰিকি এখনত হেলান দি আছিল, কিন্তু বাহিৰলৈ চাই থকা নাছিল। ভিতৰৰ অন্ধকাৰতহে তাৰ দৃষ্টি নিবদ্ধ আছিল। কোঠাৰ জুই নুমাই পানীছাই হৈছিল। ডাৱৰীয়া গধূলিৰ সেমেকা বতাহ কোঠাটোত সোমাইছিল। কোঠাটো ইমান নিমাওমাও আছিল যে কেৱল গিমাৰটনৰ নিজৰাৰ সোঁতৰ শব্দই কাণত পৰা নাছিল ডাঙৰ সৰু শিলৰ ওপৰেদি বাগৰি যাওঁতে হোৱা টোৰ শব্দও মই ধৰিব পাৰিছিলোঁ।

'ছেঃ, জুইকুৰা একেবাৰে নুমাই গ'ল বুলি মই কলোঁ কিন্তু তেতিয়াই নতুনকৈ ধৰিবলৈ নলৈ কোঠাটোৰ খিৰিকিবোৰহে ইখনৰ পিচত সিখনকৈ জপাবলৈ ধৰিলোঁ। তাৰ খিৰিকিখনৰ ওচৰ পাই মই 'জপাই দিওনে বুলি তাক সুধিলোঁ। তাক সাৰপোৱাই দিবলৈকে মই সেইবুলি সুধিলোঁ কাৰণ সি লৰচৰেই কৰা নাছিল।

তাৰ লগত কথা কওঁতে মমৰ পোহৰ তাৰ মুখত পৰিছিল। খন্তেকলৈ তাৰ মুখখন দেখি মই কিমান যে ভয় নাখালোঁ আপোনাক ক ব নোৱাৰোঁ মিঃ লকউদ। সেই গভীৰ ক'লা চকু হাল। সেই মিচিকিয়া হাঁহি। সেই ভয়ংকৰ বিবৰ্ণ মুখ— মৰাৰ নে জীয়াৰ ধৰা টান। মোৰ এনেহে লাগিছিল যেন মোৰ আগত থিয় দি থকাটো হিথক্লিফ নহয়, এটা প্ৰেতাত্মাহে। ভয়তে মোৰ হাতভৰি কঁপিবলৈ ধৰিলে মমবাতিডাল বেৰত চোচোৰা খালে আৰু নুমাই থাকিল। আমি গভীৰ অন্ধকাৰত ডুবি গলোঁ।

তাৰ স্বাভাৱিক মাতেৰে হিথক্লিফে ক'লে, 'দে জপাই দে। এ সেয়া খপজপখন কৰিছ কেলৈ? মমডাল পথালিকৈ ধৰিছিলি কেলেই? পোনাই হে ধৰিব লাগিছিল। খৰ কৰ আন এডাল আনগৈ।

ভয়ত মোৰ জীৱ বাজ হ'ব যেন হৈছিল। মই কোঠাৰপৰা ওলাই লৰ মাৰিলোঁ আৰু জোজেফক কলোঁগৈ যে গৃহস্বামীয়ে তাক কোঠাত পোহৰ এটা থৈ আহিবলৈ আৰু জুইকুৰা জ্বলাই দিবলৈ কৈছে। তেতিয়াই আকৌ তাৰ আগলৈ যোৱাৰ সাহস মোৰ নাছিল।

টিফাইখনত অঙঠা এগাল্ল ভৰাই লৈ জোজেফ গ'ল, কিন্তু লগে লগেই যোৱা ভাগেই ঘূৰি আহিলে। এহাতে হিথক্লিফক দিয়া খোৱাবস্তুৰ থালখনো লৈ আহিলে। সি ক'লে বোলে গিৰিহঁত শুবহে, আৰু ৰাতিপুৱালৈকে সি একো খাব খোজা নাই।

লগে লগে সি চিৰি বগাই উঠি যোৱা শব্দ আমাৰ কাণত পৰিল। সাধাৰণতে যিটো কোঠাত সি শোৱে তাৰ সেইদিনা সি নগ'ল গ'ল ওচৰৰ পালেং থকা কোঠাটোলৈ। সেই কোঠাটোৰ খিৰিকিখন মানুহ সৰকিব পৰা জোখাৰে বহল। সেইদিনা ৰাতিও সি বাহিৰ ওলাই যাবৰ মতলব কৰিছে বুলি মোৰ সন্দেহ হ'ল। আমাৰ মনত সন্দেহ নহবৰ বাবেই তাৰ এইবোৰ ফাকটি।

মই মনে মনে ভাবিলোঁ 'ভূত নে প্ৰেত? ভয়ংকৰ পিশাচে মানুহৰ ৰূপ লৈ থাকে বুলি মই কিতাপত পঢ়িছোঁ। লগে লগে মোৰ মন তাৰ ল'ৰাকাললৈ উভা মাৰিলে। সৰুৰে পৰা মই তাক ডাঙৰ দীঘল কৰিছোঁ। ল'ৰা শুচি ডেকা হোৱা দেখিছোঁ। তাৰ গোটেই জীৱনটো মোৰ আগতে অতিবাহিত হোৱা দেখিছোঁ। তেন্তে আজিনো এনে অদ্ভুত ভয়ংকৰ চিন্তা কিছুমানক মোৰ মূৰত মই ঠাই দিছোঁ কেলৈ?

মই টোপনিত পৰিলোঁ। সপোনত কিছুমান বিভ্ৰান্তিকৰ চিন্তাই মোক জুমুৰি দি ধৰিলে। এই ল'ৰাটোক ক'ৰ পৰা বুটলি আনিছিলে? ক'লা-ম'লা এই আপদটোক? এজন সৎলোকে ইয়াক ডাঙৰ দীঘল কৰি নিজৰ দুৰ্দশা চপাই ল'লে। বোধহয় তাৰ মাক-বাপেক ভালৰ ঘৰৰে আছিল। তাৰ সমগ্ৰ জীৱনৰ গতি মই আকৌ ইমূৰৰপৰা সিমূৰলৈ ধীৰে ধীৰে অনুধাবন কৰি চালোঁ। অ'ত ত'ত হতাশজনক পৰ্য্যায়। সপোনত মই তাৰ মৃত্যু আৰু সমাধিৰ আয়োজন কৰা দেখিলোঁ। তাৰ সমাধিৰ ফলকত কি লিখা হ'ব? কবৰ খন্দা মানুহটোকে আমি সেই কথা সুধিছিলোঁ। তাৰ বংশ পৰম্পৰাৰ উপাধি নাছিল। উকা হিথক্লিফ মাথোন তাৰ নাম। তাৰ বয়স কিমান কোনেও নাজানে। শেষত সেয়ে হ'লগৈ। তাৰ সমাধিৰ প্ৰস্তৰত মাত্ৰ 'হিথক্লিফ নামটো আৰু মৃত্যুৰ তাৰিখটো লিখা ৰ'ল।

এইবোৰ আছিল মোৰ ক্লান্ত মনৰ অলস চিন্তা। পিচদিনা পুৱালে মোৰ চিন্তাৰ অন্ত লাগিল। বিচনাৰপৰা উঠিয়েই মই বাগানত সোমালোঁ। তাৰ খিৰিকিৰ তলত খোজৰ চিন চাব কিবা আছেনে নাই মই চাইছিলোঁ। একো চিন নেদেখিলোঁ।

'নিশাটো ঘৰতে আছিল নিশ্চয়। আজি তাৰ মনচন ভাল হ'ব লাগে। — এইটো আছিল মোৰ ধাৰণা।

সচৰাচৰ কৰাৰ দৰে সেইদিনাও ঘৰ ঘৰোৱাহৰ বাবে মই পুৱাৰ জা-জলপানৰ দিহা কৰিলোঁ। হিথক্লিফৰ পলমকৈ উঠাৰ অভ্যাস। গতিকে সি তললৈ নামি অহাৰ আগতেই হেয়াৰটন আৰু কেথেৰিণক মই সিহঁতৰ জা-জলপান খাই আঁতৰি যাবলৈ কলোঁ। সিহঁতে বাহিৰত গছ এজোপাৰ তলত খাব খুজিলে। মই তালৈকে সৰু মেজ এখন নি দিলোঁ।

ঘূৰি আহি কোঠাটো সোমাই হিথক্লিফক তলৰ মহলাত দেখা পালোঁ। জোজেফৰ লগত সি কিবাকিবি খেতিৰ কথা পাতি আছিল। আলোচ্য বিষয়টোৰ সম্পৰ্কত সি তাক থূলমূল আৰু পুঙ্খানুপুঙ্খকৈ দিহা-পৰামৰ্শ দিলে। পিচে সি কথাবোৰ খৰকৈ কৈ গৈছিল। মাজে মাজে মূৰটো ঘূৰাই এপিনেদি চায়। মনটোত যেন কিবাকিবি ছাটিফুটি ভাব। এক চেপা উত্তেজনা। চকুত সেই একেই তিৰবিৰণি।

জোজেফ কোঠাটোৰ পৰা যোবাৰ পিছত সি সদায় বহা ঠাইতে বহিলে। মই তালৈ কফি এগিলাচ আগবঢ়াই দিলোঁ। সি গিলাচটো ওচৰ চপাই নিলে আৰু হাত দুখন মেজৰ ওপৰত মেলি দিলে। সম্মুখৰ বেৰখনৰ এটা বিশেষ অংশলৈ সি স্থিৰ দৃষ্টিৰে চাই ৰ'ল। ইমান একান্তমনে চাই আছিল যে এবাৰ আধা মিনিটমান সময় তাৰ উশাহেই বন্ধ হৈ গৈছিল।

তাৰ হাতত কটি এটুকুৰা তুলি দি মই কলোঁ 'ৰৈ থাকিব নালাগে খা। তপতে তপতেই খা। এইবোৰ কৰিবৰে এঘণ্টামান হ'ল।

সি মোলৈ চোৱাই নাছিলে। তথাপিতো সি মিচিকিয়াই হাঁহিলে। তাৰ সেই হাঁহিতকৈ তাৰ দাঁত কৰচনিকে চাবলৈ মই ভাল পালোহেঁতেন। মই তাক কলোঁ

'হিথ্ক্লিফ। ভগৱানৰ দোহাই, কিবা ভূত দেখাদি সেইদৰে চাই নাথাকিবি।

সি উত্তৰ দিলে 'ভগৱানৰ দোহাই! ইমান ডাঙৰকৈ নিচিঞৰিবি। ঘূৰি চাই মোক কচোন, আমি অকলে আছোনে?

'অকলে তোন। আমি অকলে আছোঁ। কোনো লগত নাই আমাৰ।

তথাপিতো অনিচ্ছাকৃতভাবে তাৰ কথা মানি মই ঘূৰি চালোঁ। মোৰ কথা যে সঁচা সেইটোকে মই তাক দেখুৱাব খুজিছিলোঁ।

মেজৰ ওপৰত বস্তুবোৰ হাতেৰে ঠেলি সি অলপ ঠাই উলিয়াই ল'লে আৰু আৰামেৰে সম্মুখৰ বেৰৰ সেই ঠাইটুকুৰালৈ চাবলৈ হাতত মূৰ দি হাঁহি দিলে।

এইবাৰহে মই মন কৰিলোঁ যে সি বেৰখনলৈ চাই থকা নাছিল। তালৈ ভালদৰে লক্ষ্য কৰি দেখিলোঁ যে দুগজ দূৰত্বতে থকা কিবা এটালৈহে সি চাই আছিল। যিহকে নাচাওক কিয় চাই চাই তাৰ মনত আনন্দ লাগিছিল বিমান 'দুখো লাগিছিল সিমান। তাৰ বেদনাহত অথচ গভীৰ ভাবাবিষ্ট আৰু উল্লসিত মুখখন দেখিলেই তেনে ধাৰণাই হৈছিল।

তাৰ দৃষ্টিৰ যি লক্ষ্যবস্তু সিও স্থিৰ হৈ থকা নাছিল। তাৰ দৃষ্টিয়ে অক্লান্ত সতৰ্কতাৰে যেন তাক অনুধাবন কৰিছিল। মোৰ লগত কথা কওঁতেও তাৰ দৃষ্টি লক্ষ্যৰ পৰা আঁতৰি যোৱা নাছিল।

সি বহুতপৰ একো নোখোৱা নোবোৱাকৈ থকা কথাটো মই তাক সোঁৱৰাই দিলোঁ কিন্তু লাভ একো নহ'ল। মই কুটুৰি থকা বাবে কিবা এটাত হাত দিলেও তাতেই লাগি ধৰা যেন হয় লৰচৰ নকৰে। কটি এটুকুৰা আঙুলিৰে লিৰিকি বিদাৰি চালে,— কিন্তু চালেহে, মুখলৈ নিনিলে। হাত মেজতে থাকিল। কি কৰিবলৈ ওলাইছিল যেন পাহৰিলেই!

মই পৰম ধৈৰ্য্যৰে তাৰ ওচৰত বহি আছিলোঁ। তাৰ একান্ত অভিনিবিষ্ট মনটো মই শিথিল কৰিবলৈ চাইছিলোঁ। শেষত গৈ ধৈ তাৰ খং উঠিল। ধপকৰে থিয় দি সি মোক ক'লে 'যেতিয়া খাবৰ মন যায়, খাম নহয় লাগি আছ কিয়? এতিয়াৰ পৰা আৰু বৈ

নাথাকিবি, খোৰাখিনি ঢাকি থৈ শুটি যাবি, হ'ব। এইবুলি কৈয়েই সি বাহিৰ ওলাল, বাগানৰ আলিয়েদি লাহে লাহে খোজ বুলালে আৰু এসময়ত জপনা পাৰ হৈ নেদেখা হৈ আঁতৰি গ'ল।

গোটেই দিনটো মই চিন্তাত কটালোঁ। আকৌ সন্ধিয়া লাগিল। বহুত ৰাতিলৈকে মই পৰ দি থাকিলোঁ। তাৰ পিচতো শুবলৈ গৈ শুব নোৱাৰিলোঁ।

মাজনিশাৰ পিচত সি ঘূৰি আহিল আহিলহে, শুবলৈ হ'লে নগ'ল। তলৰ মহলাৰ কোঠাটোতে সি সোমাই থাকিল। মই কাণ উনাই, বিচনাতে খৰমৰাই পৰি আছিলোঁ। পিচে এশ এটা অমংগলীয়া ভাবনা মূৰত সুমাই লৈ পৰি থকাটো বৰ ক্লান্তিকৰ হ'ল। শুই থকাৰ পৰা উঠি মই তললৈ নামি আহিলোঁ।

পৰিচিত খোজৰ পৰা কোঠাৰ ভিতৰতে সি অস্থিৰভাৱে ইফাল সিফাল কৰি আছে বুলি মই ধৰিব পাৰিছিলোঁ। মাজে মাজে দীঘল দীঘলকৈ উশাহ লয়। কেঁকনিৰ দৰে শুনি। ভিতৰৰ নীৰৱতা যেন খন্তেকলৈ ভংগ হয়। অসংলগ্ন শব্দ কিছুমান সি উচ্চাৰণ কৰাও মোৰ কাণত পৰিছিল। তাৰ ভিতৰত বুজিব পৰা একমাত্ৰ শব্দটো হ'ল 'কেথেৰিণ'। তাৰ লগতে উন্মত্ত বেদনা বা বাসনা সূচক কেইটামান শব্দ। কোৱাৰ ধৰণটো আগত বৈ থকা কাৰোবাৰ পিনে চাই কোৱাৰ দৰে সৰু সৰুকৈ একান্তভাৱে। যেন আত্মাৰ গভীৰতাৰ পৰাহে বিচ্ছিন্ন হৈ শব্দকেইটা আহিছে।

কোঠাৰ ভিতৰলৈ পোনে পোনে সোমাই যোৱাৰ সাহস মোৰ নাছিল। কিন্তু তাৰ এই একান্ত ভাবাচ্ছন্নতাৰপৰা মুক্ত কৰিবলৈ মই বিচাৰিছিলোঁ। তাৰে উপায় চিন্তি মই পাকঘৰত সুমাই থকা জুইকুৰা ধৰাৰ যো-জা কৰিলোঁ। জুই জ্বলাবলৈ লোৱাৰ গম পাই সি মই তৰাতকৈ আগতেই ওলাই আহিল। দুৱাৰখন খুলি সি মোক ক'লে,

'নেলী এই পিনে আহ। ৰাতিপুৱাল নে কি? তোৰ হাতত থকা মমবাতিডাল লৈ ইয়ালৈ আহ।'

মই কলোঁ 'চাৰি বজাৰ ঘণ্টা পৰিছে। ওপৰলৈ যাবলৈ তোক মমবাতি এডাল লাগিব। এই জুইতে এডাল জ্বলাই ল'ব পাৰিলোঁহেতেন।

ওপৰলৈ মই উঠিব খোজা নাই। সোমাই আহ। মোক জুই একুৰা ধৰি দে। কোঠাটোৰ ভিতৰত যি যি কৰিব লগা আছে, চাই চিতি কৰ।'

'আগতে কয়লাখিনিকে ফুৱাই ফুৱাই জ্বলাব লাগিব। তাৰ পিচতহে আন কামত হাত দিব পাৰিম।'

মই জুই ধৰাত লাগিলোঁ।

প্ৰায় উন্মাদভাৱে সি ভিতৰতে ইফালে সিফালে অহাযোৱা কৰি থাকিল। ঘনে ঘনে দীঘল দীঘল হুমুনিয়াহ। ইমান ঘন যে স্বাভাৱিকভাৱে উশাহ লবলৈ যেন তাৰ অৱকাশেই নাছিল।

'ৰাতিপুৱালে গ্ৰিনক (উকীলজনক) মই মাতি পঠাম। সি মোক শুনাই ক'লে। আইনৰ কথা কেইটামান সুধি লবলগা আছে। ধীৰে সুস্থিৰে চিন্তা-ভাবনা কৰিবপৰা

হৈ থাকোতেই আৰু সময়ো থাকোতেই এইবোৰ কৰি থব লাগিব। মোৰ ইচ্ছাপত্ৰ মই এতিয়াও লিখা নাই। সা-সম্পত্তিৰ ব্যৱস্থানো কি কৰি থৈ যাম একো ঠিকেই কৰিব পৰা নাই। সমস্ত সম্পত্তি নষ্ট কৰি নাইকিয়া কৰিব পাৰিলেই ভাল আছিল।'

মই মুখ পাতি ধৰিলোঁ। 'এইবোৰ কথা এতিয়ালৈ থাকক হিথক্লিফ। তোৰ ইচ্ছাপত্ৰৰ চিন্তাও সদ্যহতে এৰ। তোৰ অসংখ্য অন্যায়-অবিচাৰৰ বাবে অনুশোচনা কৰিবলৈ তই এতিয়াও বহুত সময় পাবি। তোৰ মানসিক শক্তি যে ইমান সোনকালে বিপৰ্য্যস্ত হ'ব মই ভবাই নাছিলোঁ। এতিয়া দেখিছোঁ হৈছে, আৰু অতি আশ্চৰ্য্যজনক ভাবেই হৈছে। আৰু হৈছেও প্ৰায় অকল তোৰ দোষতেই। যোৱা তিনিদিন তই যিদৰে কটাইছ, সেইদৰে কটালে ভীমবলী পুৰুষৰো টান পৰে। মই কাবৌ কৈ কৈছোঁ তই অলপ খোৱাবোৱা কৰ, আৰু বিশ্ৰাম ল। আহাৰ আৰু জিৰণিৰ তোৰ কিমান প্ৰয়োজন হৈছে দাপোণত মুখখন চালেই নিজেই বুজিব পাৰিবি। তোৰ গাল সোমাই গ'ল চকুদুটা লঘোণীয়া মানুহৰ দৰে টেৰ টেৰ কৰে ৰঙা পৰিছে আৰু সুদীৰ্ঘ নিদ্ৰাহীনতাৰ কাৰণে যেন অন্ধ হৈ যাবলৈ ধৰিছে।

'খাব শুব নোৱৰাটো মোৰ দোষ নহয় হিথক্লিফে উত্তৰ দিলে। ইচ্ছাকৃতো নহয়। মই পৰাহলেই খামো, শুমো দুয়োটা কৰিম। সাগৰত সাঁতুৰি থকা মানুহ এটাক পাৰ পোৱাৰ আগে আগে সাতোঁৰা বন্ধ কৰিবলৈ কোৱাৰ নিচিনা অবিবেচনাৰ কথা তই কৈছ। আগতে মই পাৰ পাই লব লাগিব তাৰ পিচত বিশ্ৰামৰ কথা। মিঃ গ্ৰিনক বাৰু মাতিব নালাগে, থাকক। তই যে মই মোৰ অন্যাব অবিচাৰৰ বাবে অনুশোচনা কৰাৰ কথা কৈছ, মই কোনো অন্যায় কৰা নাই। অনুশোচনা কৰাৰো মোৰ একো নাই। মই খুব সুখী অথচ যথেষ্ট সুখী নহয়। মোৰ আত্মাৰ পৰমানন্দই মোৰ শৰীৰৰ বিনাশ ঘটাইছে, কিন্তু ই সন্তুষ্ট নহয়।

'সুখী? সুখী বুলি তই কৈছ নিজকে? মই প্ৰায় চিঞৰি চিঞৰিয়েই কলোঁ। 'আচৰিত সুখ! খং নকৰি যদি শুনিবি বুলি কব তোক মই কিছু উপদেশ দিম। তই এতিয়াতকৈ অধিক সুখী হবি।

'কিনো ক'ব খুজিছ, কচোন সি ক'লে।

মই ক'বলৈ ললোঁ 'হিথক্লিফ তই স্বীকাৰ কৰিবি যে তেৰ বছৰ বয়সৰ পৰাই তই এক স্বাৰ্থপৰ অখ্ৰিষ্টিয়ান জীৱন যাপন কৰি আহিছ। খুব সম্ভব বাইবেল এখন আজিলৈকে তোৰ হাতত নাই। বাইবেলত কি আছিল তই পাহৰিলি আৰু এতিয়া নতুনকৈ বিচৰাৰ সময়ো নাই। যিকোনো পদৱীৰে যাজক এজনক মতাই অনালে কেনে হয়? তেওঁ আহি ক'ত ক'ত ভুল হ'ল, ক'ত ক'ত বাইবেলৰ বাণী তই উলঙ্ঘা কৰিলি তোক দেখুৱাই দিব পাৰিব। চকুমুদাৰ আগতে যদি তোৰ একো সলনি নহয়, তেন্তে বাইবেলত কোৱা স্বৰ্গৰাজ্যলৈ যোৱাৰ অৰ্হতাও তোৰ নহব বুলি পাদুৰী এজনে তোক বুজাব পাৰিব।

'নেলী খং উঠক বুলি মই ভালহে পাইছোঁ, হিথক্লিফে মোক ক'লে, 'মইনো

মোৰ সমাধি কেনেকৈ দিয়াটো বিচাৰোঁ সেই কথা কবলৈ তোৰ কথাই সোঁৱৰাই দিলে। গধূলি সময়ত গীর্জ্জাৰ চৌহদলৈ মোৰ শটো কঢ়িয়াই নিব। মন যায় যদি তয়ো হেয়াৰ্টনে লগত যাবি। কবৰ খন্দা মানুহটোৱে যাতে মই এফিন দুটাৰ সম্পর্কত দিয়া নির্দ্দেশ মনত ৰাখে। কোনো পাদুৰী যোৱাৰ দৰ্কাৰ নাই ... শটোৰ ওপৰত কোনো প্রার্থনা মন্ত্রও মাতিব নালাগে। মই তোক কৈছোঁ ... হয় মোৰ স্বৰ্গ মই প্রায় পাইছোঁৱেই। আনৰ স্বৰ্গ মই নিবিচাৰোঁও, নালাগেও।

'এইদৰে আৰোঁৰগোজ হৈ অনশন কৰি থাকোঁতেই যদি মৰি থাক তেন্তে কি হ'ব ? তোক গীর্জ্জাৰ চৌহদলৈ লৈ যাবলৈ যদি কোনো মান্তি নহয় ? তাৰ অধার্মিক বেপৰোৱা ভাবৰ বাবে চিন্তিত হৈ মই তাক সুধিলোঁ। 'তেতিয়া কেনে পাবি?'

'নকৰে তেনেকুৱা। আৰু যদি কৰেও, তই মোক তাঁলৈ মনে মনে পাৰ কৰাবি। তযো আওহেলা কৰিলে কথাই কাজে প্ৰমাণ হৈ যাব যে মৃতক হলেই বিলুপ্ত হৈ নাযায়।

পৰিয়ালৰ বাকী কেইটা প্ৰাণী উঠাৰ গম পায়েই সি নিজৰ কোঠাত সোমালগৈ মযো স্বস্তিৰে উশাহ ল'ব পৰা হলোঁ। কিন্তু আবেলিলৈ জোজেফ আৰু হেয়াৰটন নিজ নিজ কামত ব্যস্ত থকাৰ সুযোগ লৈ সি আকৌ পাকঘৰলৈ আহিল। এক উদ্ভ্রান্ত দৃষ্টিৰে মোলৈ চাই সি মোক তাৰ কোঠালৈ মাতিলে— তাত বোলে বহিবগৈ লাগে। তাৰ লগত কোনোবা থকাটো সি বিচাৰিছে।

মই মান্তি নহলোঁ। তাৰ অদ্ভুত কথাবার্ত্তা আৰু আচৰণৰ বাবে মোৰ ভয় লাগে বুলি মই খোলাখুলিকৈয়ে কলোঁ। অকলে তাৰ সঙ্গী হোৱাৰ সাহস আৰু ইচ্ছা এটাও মোৰ নাছিল।

তাৰ সেই বিষণ্ণ হাঁহিটো মাৰি হিথ্‌ক্লিফে মোক ক'লে 'তই কিজানি মোক দানব বুলিয়েই ভাব। সজ লোকৰ সঙ্গত থকাৰ অযোগ্য।

কেথেৰিণো মোৰ ওচৰতে থিয় হৈ আছিল। হিথ্‌ক্লিফক অহা দেখি তাই মোৰ পিচফালে গা ঢকা দিছিলে। এইবাৰ সি তাইক বিদ্রূপৰ সুৰত সুধিলে

'আহিটি তই আহিবিনে? মই তোৰ একো অনিষ্ট নকৰোঁ। নাহ নহয়? তোৰ ওচৰত মই নিজকে চয়তানতকৈও অধইচ বুলি প্ৰমাণ কৰি থৈছোঁ। ঠিক আছে, মোৰ সঙ্গ কদাপিও পৰিহাৰ নকৰা এগৰাকী কিন্তু আছে। ভগবান সাক্ষী হ'ব, তাই একেবাৰে নির্ম্মম। কি জহান্নামে যোৱা কথা। তেজ মঙহৰ মানুহে এই সঙ্গ সহ্য কৰাটো কিমান টান কোৱা নাযায়। মযো নোৱাৰো সহিব।

আন কাৰো সঙ্গ আৰু সি নিবিচাৰিলে। গধূলি হলত সি নিজৰ কোঠালৈ গ'ল। পুৱালৈকে ৰাতিৰ বাতিটো সি কেঁকাই থকা আৰু নিজকে নিজে অস্পষ্টকৈ কিবা কৈ থকা আমাৰ কাণত পৰিছিল। হেয়াৰটন কোঠালৈ সোমাই যাব খুজিছিলে পিচে মই তাক ডাঃ কেনেথক মাতি আনিবলৈহে পঠালোঁ। তেওঁ আহি চাওক হিথ্‌ক্লিফৰ কি হৈছে।

ডাক্তৰ আহিলত তেওঁক সোমাবলৈ দিবলৈ হিথক্লিফক মই অনুৰোধ কৰিলোঁ, আৰু দুৱাৰখন খুলিবলৈ চালোঁ। দুৱাৰত তলা মৰা। সি আমাক ককৰ্থনাহে কৰিলে। ক'লে যে তাৰ ভাল হৈছে, আৰু তাক নিৰলে থাকিবলৈ লাগে। সেইদেখি ডাক্তৰ গুচি গ'ল।

সেইদিনা গধূলিলৈ বৰ বৰষুণ হৈছিল। পিচদিনা পুৱালৈকে বৰষুণ নেৰিলেই। ৰাতিৰ ৰাতিটো ঢালিলে। পুৱা ঘৰটোৰ চাৰিওপিনে এপাক মাৰোঁতে দেখোঁ গৃহস্থৰ কোঠাৰ খিৰিকি দুফাল হৈ আছে, আৰু আছাৰেকণিৰ পানীয়ে ভিতৰখন তিয়াইছে।

সি শুই থকা নাই বুলি মোৰ ভাব হ'ল কাৰণ বিচনাত থাকিবলৈ হ'লে সি তিতিবুৰি জুৰুলি জুপুৰি নোহোৱাকৈ নাথাকে। সি হয় উঠিছে, নহয় ওলাই গৈছে। পিচে বাহিৰতে গুণাগঁথা কৰি থকাতকৈ চাওঁগৈয়েচোন কি কৰি আছে বুলি মই কোঠাৰ ওচৰ চাপিলোঁ।

আন এটা চাবিৰে তাৰ তলাটো খুলি কোঠালৈ সোমাই গৈ দেখোঁ হিথক্লিফ ওপৰমূৱাকৈ পৰি আছে। চকুকেইটা যেন তিৰবিৰাই আছে, তাত যেন কিবা এক উন্মত্ততা প্ৰকাশ পাইছে। দেখি মোৰ ভয় লাগি গ'ল। সি হাঁহি যেনো কৰিছে যেন লাগিল।

সি মৰিল বুলি মই ভাবিব পৰা নাছিলোঁ। কিন্তু তাৰ মুখ আৰু ডিঙিৰ ভাগ বৰষুণত তিতি আছিল। বিচনাৰ কাপোৰ-কানিবোৰৰ পৰা টপটপকৈ পানী পৰিছিল। সি একেবাৰে স্থিৰ হৈ আছিল। খিৰিকিৰ গাতে এখন হাত মেলি থৈছিল খিৰিকিৰ এপাট বতাহত লৰি থাকোঁতে তাৰ হাতত লাগি মাখিছাল এৰাইছিল কিন্তু তেজ ওলোৱাৰ কোনো চিন নাছিল। গাত হাত দি চাই মই বুজিলোঁ সি আৰু নাই। হিথক্লিফ ঢুকাল।

খিৰিকিখনৰ দুয়োপাট মই কাঁৰে বান্ধিলোঁ। তাৰ দীঘল ক'লা চুলিবোৰ কপালৰ পৰা আঁতৰাই আঁচুৰি দিলোঁ। সেই ভয়ংকৰ, জীৱন্ত যেন লগা মহা আনন্দৰ দৃষ্টিটো যেন আনৰ চকুত নপৰে— সেই মতলবেৰে মই তাৰ চকুৰ পতাত হেঁচা দি চকুহাল জপাই দিবলৈ চালোঁ। জাপ খাবকে নোখোজে। তাৰ মেলখাই থকা ওঁঠ দুটা আৰু চোকা বগা দাঁত দুপাৰিয়ে মোক সিএৰা যেন লাগিল। ভয় খাই মই জোচেফক চিএৰি চিএৰি মাতিলোঁ। সি আহি চিএৰ বাখৰখন লগালে কিন্তু ক'লে যে তাৰ একো কৰিব লগা নাই।

'চয়তানে তাৰ আত্মাটো নিলে, শটোহে এৰি থৈ গৈছে। এঃ। মৰিলতো তাক কিমান ধূৰ্ত্ত যেন লাগিছে। এইবুলি কৈ সি পাৰগুই মৃতকক বিদ্ৰূপ কৰি দাঁত নিকটালে।

বিচনাখনৰ চাৰিওকালে সি ঘূৰি ঘূৰি নাচিব খুজিছে বুলি মোৰ সন্দেহ হৈছিল। পিচে হঠাতে সি নিজকে সংযত কৰি লৈ আঁঠু কাঢ়ি বহিল। উৰ্দ্ধবাহু হৈ সি ভগৱানক ধন্যবাদ জনালে কাৰণ তেওঁৰ করুণাতে পুৰণা পৰিয়ালটোৰ আইনসন্মত উত্তৰাধিকাৰীয়ে তেওঁৰ পূৰ্ব্বপুৰুষৰ সম্পত্তি ঘূৰাই পালে।

এই আচৰিত ঘটনাত মই একেবাৰে স্তম্ভিত হৈ গলোঁ। মোৰ মন অতীতলৈ উৰা মাৰিলে। বেদনাত মই জৰ্জৰিত হলোঁ। কিন্তু বেচেৰা হেয়াৰটনেই কষ্ট পাইছিল আটাইতকৈ বেচি অথচ হিথক্লিফে অন্যায়ো কৰিছিল তাকেই আটাইতকৈ বেচিকৈ। গোটেই ৰাতি সি শটোৰ ওচৰত কান্দি কান্দি বহি আছিল। শোকত জৰ্জৰিত হৈ সি মৃতকৰ হাতখন মাজে মাজে চেপি ধৰিছিল, আৰু আনে চাবলৈও সাহ নকৰা, দেখিলে বিদ্রূপ কৰা যেন লগা মৃতকৰ মুখখনত চুমা খাইছিল। তাৰ কান্দোন যেন থামিবই নোখোজে। বাহিৰত দেখাত কঠুৱা, কিন্তু ভিতৰি কোমল তাৰ অন্তৰখনৰ পৰাই এই কান্দোন নিগৰি ওলাইছিল।

হিথক্লিফ আচলতে কি হৈ মৰিলে ডাক্তৰ কেনেখে ধৰিব নোৱাৰিলে। সি যে চাৰিদিন ধৰি কণ এটাও মুখত নিদিয়াকৈ আছিলে, সেই কথা মই কাকো নকলোঁ, কলে বা আকৌ কি অথন্তৰ ওলায় বুলি মোৰ ভয় লাগিছিল। তদুপৰি ইচ্ছা কৰি সি নোখোৱাকৈ থকা নাছিল বুলি মই বুজিছিলোঁ। খাবলৈ ববলৈ এৰি দিয়াটো তাৰ অদ্ভুত বিকাৰৰ পৰিণতিহে আছিল কাৰণ নাছিল। সি বিচৰা মতেই আমি তাক সমাধি দিলোঁ। গোটেই ওচৰ চুবুৰীয়াখনে কিন্তু কথাটো ভাল পোৱা নাছিল। হেয়াৰটন মই, কবৰ খন্দা মানুহটো আৰু কফিনটো কঢ়িয়াই নিয়া ছটা মানুহ— শবযাত্ৰীৰ দলত ইমানেই আছিলোঁহঁক।

কফিনটো কবৰত নমাই দিয়েই সেই ছটা মানুহ গুচি গ'ল। মাটি দিয়ালৈকে আমি ৰ'লোঁ। হেয়াৰটনে কান্দি কান্দি নিজে খান্দি আনি সেউজীয়া বন থকা চপৰা কফিনৰ ওপৰত দিলে। এতিয়া সেইপিনে গ'লে দেখিব হিথক্লিফৰ সমাধি ওচৰৰ সমাধি কেইটাৰ দৰেই সেউজীয়া হৈ আছে। সমাধিস্থ জন চিৰনিদ্ৰাত মগ্ন বুলিয়েই মোৰ বিশ্বাস। পিচে ওচৰ চুবুৰীয়া মানুহখিনিক সুধিলে ক'ব হাতত বাইবেলখন লৈ শপত খাই ক'ব বোলে হিথক্লিফ হেনো ওলায়। গীৰ্জ্জাৰ ওচৰত মুকলি পথাৰত আৰু এই ঘৰখনতো অশৰীৰী আত্মা দেখা পোৱা বুলি কওঁতা মানুহ আছে। এইবোৰ যুক্তিহীন কথা বুলিয়েই আপুনি ক'ব। ময়ো তাকেই কওঁ। কিন্তু জুহালৰ ওচৰত থকা সৌ বুঢ়া মানুহটোৰ মতে হিথক্লিফ মৰাৰ পিচৰপৰা বৰষুণ দিয়া নিশাত খিৰিকিৰ মুখত সিহঁত দুটা ওলায়। সি বোলে দেখিছে। এমাহমানৰ আগতে মোৰো এটা অদ্ভুত অভিজ্ঞতা হ'ল।

গধূলি সময়। মই 'গ্ৰেঞ্জ'লৈ গৈছোঁ। বতৰ গুন্দোলাই আনিছে। বিজুলী-ঢেৰেকনি মাৰিবৰ উপক্ৰম। ঠিক 'হাইটচ' পাৰ হৈ কেকুৰীটোত ভৰি দিছোঁহে, মাথোন এনেতে মোৰ আগত দেখো এজনী ভেৰী আৰু দুটা ভেৰা পোৱালী লগত লৈ সৰু ল'ৰা এটা ৰৈ আছে। সি ৰৰকৈ কান্দি আছে। মই ভাবিলোঁ, ভেৰা কেইটাক সি চম্ভালিব পৰা নাই, এনি তেনি গৈছে, সেইবাবেহে সি কান্দিছে।

'বাছা কি হৈছে?' মই তাক সুধিলোঁ।

'সেইখিনিতে লগত মানুহ এজনী লৈ হিথক্লিফ ওলাইছে, সেই পাহাৰটোৰ ওপৰতে। সিহঁতক পাৰ হৈ যাবলৈ মোৰ ভয় লাগিছে।' সি খোনখোনাই ক'লে।

মই পিচে একো নেদেখিলোঁ। কিন্তু ল'ৰাটো বা ভেৰাকেইটা কেনেবাকৈ আগ নাবাঢ়ে। সেইবাবে মই তাক তলৰ ৰাস্তাটোৰে যাবলৈ কলোঁ।

ল'ৰাটোৰে কিজানি মনৰ ভয়তহে সিহঁতহালক দেখা বুলি ভাবিছিল। অকলে অকলে মুকলি পথাৰত সি ঘূৰি ফুৰে। লগৰ ল'ৰা আৰু মাক-বাপেকে কোৱাকুই কৰা বাৰেভচহ ভূতৰ গল্পবোৰ কিজানি তাৰ মনলৈ আহিছিল। হলেও আজিকালি আন্ধাৰত বাহিৰলৈ ওলাবলৈ মোৰ ভাল নালাগে। এই নিমাওমাও ঘৰটোতো অকলে থাকি মই ভাল নাপাওঁ। এতিয়া পিচে উপায়ো নাই। ইহঁত হাল 'গ্ৰেঞ্জ'লৈ নোযোৱালৈকে ইয়াতে থাকিবই লাগিব।

'সিহঁত তেন্তে 'গ্ৰেঞ্জ'লৈ যাবগৈ?' — মই সুধিলোঁ। মিচেচ ডীনে উত্তৰ দিলে 'সিহঁত দুটাৰ বিয়াখন হৈ গ'লেই যাব। নতুন বছৰৰ প্ৰথম দিনতে বিয়া।

'সিহঁত গলেগৈ ইয়াত কোন থাকিব?

'জোজেফেই ঘৰটো চোৱাচিতা কৰিব। লগতে ল'ৰা এটাও ৰাখিব বোধহয়। সিহঁত দুটা পাকঘৰটোত থাকিব বাকী ঘৰটো তলা মৰা থাকিব।

'কোনোবা ভূত-প্ৰেতে বাঁহ বান্ধিব খুজিলে বান্ধিব আৰু নহয়? মই ৰসিকতা কৰি ক'লোঁ।

মিচেচ ডীনে মূৰ জোকাৰি ক'লে 'নালাগে লকউদ মহাশয় সেইদৰে ক'ব নালাগে। মই ভাবোঁ প্ৰয়াত লোক মানেই শান্তিত থাকে। তেওঁলোকৰ বিষয়ে লঘু মন্তব্য কৰিব নালাগে।

তেনে সময়তে বাগানৰ জপনা খোল খালে ফুৰিবলৈ যোৱা দুগৰাকী ফিৰি আহিল।

সিহঁত অহালৈ চাই থাকি মই ক'লোঁ, 'সিহঁতৰ একোলৈকে ভয় নাই। একেলগে সিহঁত দুটাই চয়তানকো পৰোৱাই নকৰিব যেন লাগে।

দুৱাৰমুখ পাই সিহঁতে জোনটোলৈ চাবলৈ খন্তেক ৰ'ল। জোনলৈ চাবলৈ বুলি কোৱাতকৈ জোনৰ পোহৰত ইটোৱে সিটোৰ মুখলৈ চাবলৈ বুলি ক'লেহে আচল কথাটো কোৱা হ'ব। তেতিয়াও মই সিহঁতৰ আগত দেখা দিবলৈ মন নকৰিলোঁ। মই লৰালৰিকৈ গা ঢকা দিলোঁ। লৰালৰিকৈ মিচেচ ডীনৰ হাতত স্মাৰক হিচাবে ৰাখিবলৈ কিবা এটা গুজি দি মই পাকঘৰৰ মাজেদি ওলাই উধাও হলোঁ। হাতত বস্তুটো গুজি দিওঁতে মিচেচ ডীনে নলয়, বৰ আপত্তি। আমাক দেখিলে জোজেফে কথাটো বৰ ভালভাবে নললেহেঁতেন, মিচেচ ডীনৰ বিষয়েও তাৰ সন্দেহ হ'লহেঁতেন। পিচে মই তাৰ পিনেও চভাৰিন এটা দলিয়াই দিলত সি মোলৈ চাই মোক চিনি পালে, আৰু মই যে সম্ভ্ৰান্ত লোক নীচ মতলব মোৰ নাছিল, সেই কথাও বুজিলে।

'গ্ৰেঞ্জ'লৈ ঘূৰোতে মই গীৰ্জাৰ বাটলৈহে গ'লোঁ। অৱশ্যে সেইপিনে অলপ দূৰ হয়। মই জানিশুনিয়েই গলোঁ। মই তাত নথকাৰ সেই সাতমাহৰ ভিতৰতে গীৰ্জাৰ

চেহেৰা ম্লান পৰিছিল। বহুতো খিৰিকিৰ আয়না ভগা। অ'ত ত'ত চূণচুৰকিৰ টুকুৰাও বেৰবোৰৰ পৰা খহি পৰা মোৰ চকুত পৰিছিল। পিচত শৰত কাললৈ চাগৈ আৰু বহুত খহিব।

গীৰ্জ্জাৰ কাষৰ মুকলি পথাৰত মই তিনিওটা সমাধিৰ চিন দেখা পালোঁ। মাজৰটো ধূসৰ বৰণীয়া পথাৰত আধাখিনি পোতখাই আছে। এডগাৰ লিণ্টনৰটোৰ ওপৰত সেউজীয়া ঘাঁহৰ দলিচা। হিথ্‌ক্লিফৰ সমাধি ফলক তেতিয়াও উকা।

প্ৰশান্ত আকাশৰ তলত মই থিয় দি থাকিলোঁ। মুকলি পথাৰত বনৰীয়া ফুলৰ মাজে মাজে জোনাকী পৰুৱাৰ জাক উৰি ফুৰা মোৰ চকুত পৰিল। বতাহৰ কোমল স্পৰ্শত ঘাঁহনি লৰাই যোৱাও দেখিলোঁ। সেই নিস্তব্ধ পৰিৱেশত মাটিৰ তলত নিদ্ৰিত থকাসকলৰ নিদ্ৰা ব্যাঘাত হোৱাৰ কথা যে কোনোবাই ভাবিব পাৰে মোৰ কল্পনা কৰিবলৈকো টান লাগিল।